

Giới thiệu Thanh Xuân Có Nhau!

Thể loại: Tình yêu - Hôn nhân, Phản nghịch - Trưởng thành, Trường học, Thuần yêu

Có lẽ ở mỗi người thì thời gian tuổi thanh xuân là đáng nhớ nhất, thời của những tháng năm tuổi trẻ, thời của những câu chuyện ngây ngô tuyệt đẹp đó chỉ còn là một vệt ký ức. Nhưng điều khiến Đường Hân Uyển hối hận nhất chính là khi rời khỏi mà đầu không ngoảnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tháng năm xanh tươi!

"Thời thanh xuân là một giấc mơ đẹp nhưng ngắn ngủi. Khi bạn tỉnh lại, nó đã biến mất không còn bóng dáng..." - Shakespeare.

"Còn nhớ năm tháng đó, chúng ta mơ hồ ngây thơ, còn chưa biết tình yêu là gì, chỉ biết có một người như vậy trong cuộc đời bạn nguyện ý nắm tay em bước đi.

Còn nhớ năm tháng đó, chúng ta trẻ tuổi xóc nổi, tự cho là không sợ trời không sợ đất, lại cứ cúi đầu nhận lỗi trước mặt một người, cứ như một đứa trẻ vậy.

Còn nhớ năm tháng đó, chúng ta ôm chặt lấy nhau, không ai có thể rời xa ai, cứ luôn bật mãi một bài hát yêu thích, thường xuyên ghé qua quán ăn yêu thích.

Ký ức thanh xuân là con đường nhỏ trong sân trường mà chúng ta thường đi qua, là tiếng cười nói rộn ràng của chúng ta, là... nụ cười xinh đẹp của em

Thanh xuân bắt đầu từ buổi chiều tươi đẹp ấy, ánh nắng lấp lánh chiếu lên gương mặt em. Lúc đó, em bước vào thế giới của tôi, bước vào thanh xuân của tôi.

Thanh xuân, nửa là vui sướng, nửa là buồn đau. Giống như một cuốn sách giàu dư vị. Chúng ta đọc lướt qua nó, chỉ trong chớp mắt, cuốn sách đã khép lại.

Chúng ta vẫn luôn lãng phí thời gian. Chờ đến khi thời gian trôi qua, lại tìm đến ký ức thanh xuân, nụ cười hạnh phúc bất giác ngập tràn trên gương mặt. Chúng ta vẫn luôn hâm mộ tình tiết trong phim, nhưng không biết rằng chúng ta cũng đang được người khác hâm mộ. Thanh xuân của mỗi người, đều sẽ có những điều tiếc nuối nào đó. Nhưng cũng vì một chút nuối tiếc ấy, thanh xuân của chúng ta mới tràn đầy sắc màu, mà không đơn điệu nhàm chán. Bởi vì có nuối tiếc, thanh xuân của chúng ta mới được kết thúc bằng dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Hồi ức thanh xuân, luôn bị chúng ta khóa trong gông xiềng mang tên "ký ức". Trong trí nhớ bị bụi bặm bao phủ, đó là cuộc đời hạnh phúc của chúng ta.

Mở quyển album đã ố vàng, chuyện cũ như từng thước phim hiện ra trước mắt, bất giác nước mắt cứ rơi tiếc nuối vận mệnh lại sắp đặt nó ư về như vậy.

Mà tôi, chỉ mong được làm một kẻ ghi chép lại. Nguyện dừng chân, dừng bước, cầm bút viết lại thanh xuân của tôi và em, hồi tưởng lại thời thanh xuân xanh tươi đó của chúng tôi.

Hương vị của thanh xuân là mùi hoa Sơn Chi mà em thích nhất. Em nói, nó đại diện cho tình yêu vĩnh hằng. Hồi ấy, chúng ta thề non hẹn biển. Nhưng... xin lỗi... tôi đã không giữ lời. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, tôi thà đứng nhìn em từ xa, thà rằng thời thanh xuân của em, không có ký ức về tôi." - Bạch Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2: Hôn lễ

Trong phòng bệnh tối mờ tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Trên giường bệnh, có một người thanh niên đang nằm yên lặng. Khuôn mặt nhẵn nhụi sạch sẽ, đường nét sắc sảo tuần tú; đôi mắt đen nhánh sâu thẳm, lông mày rậm, mũi cao thẳng, làn môi mỏng; từng chi tiết đều khiến người ta mê muội. Nhưng khuôn mặt anh lại hơi tái nhợt ốm yếu. Hiển nhiên, sức khỏe của anh cũng không được tốt lắm.

Lúc này, anh đang xem một cuốn album đã ố vàng, miệng hơi mỉm cười, đôi mắt làm say lòng người để lộ một chút cảm giác hạnh phúc. Chỉ có vào lúc

này, dường như anh mới có thể quên đi nỗi đau mà bệnh tật mang đến cho anh.

“Cốc cốc!”

Đúng vào lúc này, cửa phòng chợt vang lên mấy tiếng. Một người thanh niên mặc áo măng-tô, diện mạo cũng rất tuấn tú bước vào phòng. Anh nhìn người thanh niên nằm trên giường bệnh, nói bằng giọng miễn cưỡng:

- Lại nhớ đến cô ấy à? Sớm biết vậy, năm đó chú cần gì phải tuyệt tình đến thế?

Người thanh niên nằm trên giường bệnh lắc đầu:

- Minh Tường, anh không hiểu đâu. Cô ấy sẽ không hạnh phúc khi ở bên cạnh em. Em đã đau khổ như vậy rồi, sao có thể nhìn cô ấy phải chấp nhận đau khổ giống em chứ?

Tạ Minh Tường lắc đầu. Anh biết mình không thể thay đổi suy nghĩ của Bạch Mộc được.

- Cứ cho là thế đi... Nhưng mà chú có nghĩ rằng sau khi chia tay, cô ấy có hạnh phúc thật sự hay không?

Khuôn mặt Bạch Mộc để lộ ra một chút đau khổ, chậm rãi khép cuốn album trong tay, cau mày nói:

- Minh Tường, hôm nay em không muốn nói chuyện này...

Tạ Minh Tường hơi do dự, dường như vừa hạ quyết tâm rất lớn:

- Chú không muốn biết tại sao hôm nay anh lại tới tìm chú à?

Bạch Mộc vẫy tay:

- Đến đây để thương lượng với em về mấy cái phương án trị liệu của anh chứ gì? Đừng tốn công sức nữa, em không đồng ý đâu. Em biết rõ tình trạng của mình mà. Cho dù phẫu thuật thất bại thì đã sao? Em không muốn chịu những cơn đau này tra tấn mãi nữa. Anh cứ coi như làm chuyện tốt, cho em quãng thời gian vui vẻ cuối cùng đi, thế có tốt hơn không?

Tạ Minh Tường lắc đầu:

- Anh đến không phải là nói chuyện đó.

- Hà? – Bạch Mộc cau mày: - Thế thì còn chuyện gì?

Tạ Minh Tường im lặng một lát, lấy một tấm thiệp mời trong áo ra đưa cho Bạch Mộc:

- Cô ấy sắp lấy chồng...

Bạch Mộc sững sờ, một lúc lâu sau mới nhận lấy thiệp mời, chậm rãi mở ra. Cái tên quen thuộc trên thiệp khiến mắt anh hơi cay cay.

“Cô dâu: Đường Hân Uyên.”

Bạch Mộc vuốt ve cái tên quen thuộc này khoảng mấy phút, có chút hạnh phúc trên khuôn mặt. Lát sau anh mới lên tiếng:

- Tốt lắm mà! Rốt cục thì em có thể bỏ xuống nỗi lo lớn nhất rồi...

- Tốt lắm? - Bất thành linh, Tạ Minh Tường trở nên kích động: "Thế là tốt à? Năm đó hai đứa là một đôi khiến bao người hâm mộ nhất. Nhưng giờ thì sao? Cô ấy sắp kết hôn với người khác! Chú làm nhiều việc vì cô ấy như vậy, cô ấy có biết không? Nếu không phải năm đó do chú cứng đầu cứng cổ, có lẽ đã không có kết quả như bây giờ!"

Bạch Mộc lại bình tĩnh nhìn anh, không nổi giận chút nào. Lồng ngực Tạ Minh Tường đập liên tục vì kích động, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại. Anh hơi chán nản, vò đầu nói:

- Lẽ ra năm đó anh nên can ngăn chứ.

Lúc này, Bạch Mộc mới vỗ vai anh nghiêm túc nói:

- Anh biết không Minh Tường? Em vẫn rất vui vì có được một người bạn như anh. Chuyện năm đó, đến nay em vẫn không hối hận chút nào cả.

Tạ Minh Tường hát bay bàn tay Bạch Mộc đặt trên vai anh, nổi giận:

- Anh hối hận nhất là có một thằng bạn "chó má" cứng đầu như chú!

Anh biết, một khi Bạch Mộc đã hạ quyết định thì không ai có thể thay đổi được. Cho dù anh có cố gắng đến mấy, cũng chỉ uống công vô ích mà

thời. Truyện được cập nhật nhanh nh-ất tại iread.vn--- Ha ha... - Bạch Mộc bật cười.

Hai người cứ yên lặng như vậy. Một lúc sau, Tạ Minh Tường mới lên tiếng:

- Có đáng không?

Bạch Mộc mỉm cười:

- Trong tình yêu, vốn dĩ không có điều gì là đáng hay không đáng. Ít ra bây giờ Hân Uyển đã có bến đỗ cho riêng mình. Chẳng lẽ thế không tốt sao? Thanh xuân phải có tiếc nuối thì mới đáng giá để mọi người lưu giữ lại mà!

Tạ Minh Tường cảm nín, bữu môi nhìn thiệp mời trên bàn:

- Thế chú có đi dự hôn lễ lần này không?

Bạch Mộc lắc đầu:

- Anh đi đi. Em thì không đi đâu. Nếu đã quyết tâm rồi, lựa chọn buông tay, thì cần gì phải đi quấy rầy cuộc sống của cô ấy.

Tạ Minh Tường thở dài:

- Chú đó! Anh ăn nói không bằng chú được! Năm đó chú phạm sai lầm, giờ xứng đáng chịu đựng một mình đi!

Dứt lời, Tạ Minh Tường bước đi không quay đầu lại. Nhưng đến lúc mở cửa phòng, anh vẫn không cam lòng quay đầu hỏi:

- Thật sự không cần nói sự thật cho cô ấy biết sao? Chú biết rõ, không có sự giúp đỡ của cô ấy thì chỉ bằng một mình anh là không chắc chắn hoàn thành một cuộc phẫu thuật lớn đến vậy đâu!

- Đứng. - Bạch Mộc lắc đầu: "Hạnh phúc lớn nhất của em là nhìn thấy cô ấy có thể hạnh phúc. Cuộc phẫu thuật lần này, mặc cho số phận thôi! Nếu em chết ở trên bàn phẫu thuật, thì đó vốn là vận mệnh của em rồi, không trách anh đâu!"

“Àm!”

Tạ Minh Tường đóng cửa phòng thật mạnh, dùng dùng nỗi giận bỏ đi.

Căn phòng lại trở về tĩnh lặng. Bạch Mộc nhìn cánh hoa trên thiệp mời màu đỏ, về mặt đầy hoài niệm.

- Mùi hoa Sơn Chi, là mùi hương mà cô ấy thích nhất đấy! Hân Uyển, bây giờ em có khỏe không?

Trong giáo đường nguy nga lộng lẫy, hoa hồng ngập tràn, tám cây cột trụ Rome cao vút đứng thẳng, thảm đỏ thật dài được trải ra từ cửa tới vị trí đài chủ tịch. Ở đây, không khí nào nhiệt tràn ngập khắp nơi.

Đường Hân Uyển mặc váy cưới nôn nóng đứng chờ ở cửa. Làm cô dâu, cô vốn không cần đích thân tiếp đón khách mời. Nhưng cô không để ý đến sự can ngăn của mọi người, quyết tâm đứng chờ ở đây. Chỉ có mình cô biết, cô đứng đây không phải vì nghênh đón những người mà cô không quen thuộc, mà là vì bóng dáng khiến cô chờ đợi nhất.

“Bạch Mộc, hôm nay anh có đến không?”

Khách mời ngoài cửa càng ngày càng ít, Đường Hân Uyển lộ ra vẻ thất vọng trên khuôn mặt. Bạch Mộc, cuối cùng anh vẫn không chịu đến đúng không? Cho dù chỉ là đến gặp em một lần...

Đúng lúc Đường Hân Uyển cảm thấy thất vọng, cô lại thấy một bóng dáng quen thuộc. Đôi mắt Đường Hân Uyển chợt sáng lên, vội chạy qua:

- Tạ Minh Tường, anh tới rồi! Bạch Mộc đâu?

Cô nhìn ra đằng sau Tạ Minh Tường, nhưng không thấy được bóng dáng mà cô mong chờ, Đường Hân Uyển vội hỏi.

Tạ Minh Tường nhìn Đường Hân Uyển thật sâu, lưỡng lự:

- Đứng chờ... Bạch Mộc không tới đâu.

Sắc mặt Đường Hân Uyển trong phút chốc trắng bệch. Cô túm lấy áo Tạ Minh Tường, vẻ hoảng loạn:

- Tại sao? Tại sao mà ngay cả gặp tôi một lần cũng không được? Anh ta tuyệt tình đến vậy sao?

Tạ Minh Tường thở dài. Trong lòng Đường Hân Uyển vẫn còn yêu Bạch Mộc, anh có thể thấy rõ điều đó. Đáng tiếc, tạo hóa trêu người!

Đường Hân Uyển khóc thật lâu, sau đó mới ổn định cảm xúc được. Cô nhìn Tạ Minh Tường hỏi:

- Mấy năm nay, anh ấy có khỏe không?

Tạ Minh Tường yên lặng một lát.

- Hân là khỏe...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Năm người trong ký túc xá

Ngày một tháng chín, Bạch Mộc bước vào cánh cổng trường đại học khoa học tự nhiên Hoài Nam.

Là một trường đại học chuyên về khoa học tự nhiên nổi tiếng khắp cả nước, nhưng trong ngôi trường này lại có hai chuyên ngành không nên thuộc về nơi này vẫn vững vàng sừng sững: Khoa nghệ thuật và khoa y.

Sinh viên trong hai khoa này là ít nhất, cộng lại cũng không bằng số lẻ của sinh viên cả trường. Nhưng bất kể trải qua bao nhiêu năm, bất kể có bao nhiêu sinh viên, hai chuyên ngành này vẫn tồn tại một cách kiên cố. Kể ra thì cũng truyền kỳ thật.

Năm nay, khóa của Bạch Mộc là ít nhất. Khoa nghệ thuật gồm bốn nữ một nam, khoa y gồm bốn nam một nữ, đúng lúc tạo thành một loại cân bằng kỳ dị.

Bởi vì ít người, cho nên trường học cũng chỉ có thể gộp sinh viên của hai khoa này chung một chỗ. Nam sinh một phòng, nữ sinh một phòng. Chỉ cần hai phòng ký túc xá là đủ rồi.

Lúc Bạch Mộc tới ký túc xá, những người khác cùng phòng đã vào chỗ. Thấy Bạch Mộc vào, một nam sinh ngồi trên giường ngủ gần cửa đứng dậy, đẩy mắt kính trên mũi đưa một tay ra:

- Chào cậu. Tớ tên là Tạ Minh Tường, khoa y. Sau này mọi người đều là anh em chung phòng ký túc xá, xin được chỉ bảo nhiều hơn.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc gặp Tạ Minh Tường. Tóc cậu ta được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, liếc nhìn cái là biết cậu ta là một người rất nghiêm nghị. Cặp kính đen cũng không ngăn được vẻ đẹp trai của cậu ta, ngược lại còn khiến cậu ta có được cảm giác cứ như nghệ sỹ. Đôi mắt sáng sủa linh hoạt, dường như có thể hút đi hồn phách của người đối diện vậy.

Bạch Mộc cũng đưa tay ra, bắt tay với Tạ Minh Tường. Anh vẫn không giỏi ăn nói, kể cả khi giới thiệu bản thân mình cũng rất ngắn gọn:

- Bạch Mộc.

- Này!

Một cậu béo tướng tá hơi thô bỉ nháy ra: "Xem ra hai khoa chúng ta tuy ít người nhưng "chất lượng" không kém chút nào nhì! Chỉ bằng hai người các cậu, tuyệt đối có thể trở thành ứng cử viên vị trí hotboy của trường! Cũng không biết "chất lượng" nữ sinh trong hai ngành chúng ta ra sao nữa..."

Thấy Bạch Mộc không hiểu, nam sinh kia giải đầu, tự giới thiệu:

- Sở Nam, cũng là khoa y.

- Xừ nam? - Khóe miệng Bạch Mộc hơi run rẩy.

- Không phải xừ nam! Là Sở Nam! – Sở Nam cuống quýt: "Cũng không đúng! Tớ là xừ nam!"

- Ha ha... Chẳng ai quan tâm mày có phải xừ nam hay không đâu! Nhưng hai khoa chúng ta đúng lúc có năm nam sinh, năm nữ sinh. Có thể giải quyết vấn đề xừ nam của mày hay không, phải xem thử biểu hiện của mày thế nào đấy!

Một nam sinh nhảy xuống từ giường trên, duỗi tay về phía Bạch Mộc: "Tiêu Ninh. Xin được chỉ bảo nhiều hơn!"

Mắt Sở Nam sáng lên:

- Thế thì chuẩn quá! Nước phù sa không chảy ruộng ngoài... Không thể dễ cho gái trong hai khoa chúng ta bị trai khoa khác cướp đi được!

- Chỉ sợ vừa thấy ngoại hình của mày, con gái nhà người ta đã sợ chạy mất dép rồi ấy! - Một giọng nói vang lên ngoài cửa. Bạch Mộc quay đầu, thấy một khuôn mặt sáng sủa đang nhìn Sở Nam đầy khinh bỉ. Hiển nhiên, người nói ra lời châm biếm vừa rồi chính là cậu ta.

- Tôn Dật Thành! Tao liều mạng với mày! – Sở Nam giận tím mặt, giương nanh múa vuốt xông về phía nam sinh ngoài cửa.

- Rồi, đừng quậy nữa.

Tạ Minh Tường đứng ra kéo hai người, giới thiệu với Bạch Mộc: "Đây là người cuối cùng trong ký túc xá chúng ta, Tôn Dật Thành. Cậu đừng thấy hai người bọn họ nhìn nhau không vừa mắt mà hiểu nhầm. Thực tế hai người này là bạn từ thuở nhỏ, quan hệ thân đến mức không thể thân hơn được nữa. Cái cạ âm ỉ là biểu hiện đánh là thân, mắng là yêu của họ ấy mà. Cậu đừng để ý."

Tạ Minh Tường không nói lời nào, vỗ trán giới thiệu cho Tôn Dật Thành:- Ai thân yêu với nó chứ! – Sở Nam và Tôn Dật Thành đồng thanh nói.

- Dật Thành, đây là...

- Bạch Mộc. Nam sinh duy nhất của khoa nghệ thuật. Mười chín tuổi, chiều cao 1m85, nhóm máu O, sở thích là âm nhạc, am hiểu đủ loại nhạc khí.
- Dứt lời, Tôn Dật Thành cười nhe hàm răng trắng tinh nhìn Bạch Mộc: "Tớ nói không sai chứ?"

Thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Bạch Mộc, Tạ Minh Tường vội kéo lấy Tôn Dật Thành, cười xin lỗi Bạch Mộc:

- Bạch Mộc, đừng để ý. Thăng này hơi dị chút, nó biết hết tư liệu của mọi người trong hai khoa chúng ta. Bọn này còn đang bảo thăng này không nên tới khoa y, mà phải học khoa công nghệ thông tin ấy!

Bạch Mộc lắc đầu, hơi bất đắc dĩ. Bốn năm đại học, phải sống chung với mấy tên này sao?

Tiêu Ninh chợt lên tiếng:

- Mọi người cảm thấy chúng ta nên xếp thứ tự nhé? Tớ với Bạch Mộc đều mười chín tuổi, nhưng hẳn là tớ lớn hơn cậu ấy. Tớ sinh tháng một.

Tôn Dật Thành phản khởi:

- Ý tưởng hay đấy. Tớ với Sở Nam đều mười tám, nhỏ hơn các cậu. Tớ là cậu bốn, Sở Nam là em năm.

Tạ Minh Tường nói:

- Tớ học tiểu học muộn hai năm, lớn hơn các cậu, nay đã hai mươi rồi.

- Chào đại ca!

Tôn Dật Thành với Sở Nam vội cong lưng cúi đầu, bộ dáng cứ như tay sai vậy.

- Đại ca gì chứ? Cứ như là xã hội đen ấy! - Tạ Minh Tường làm bộ nổi giận, vỗ vai hai người Sở Nam: "Kêu anh lão đại đi!"

- Không phải giống nhau sao? - Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy bất đắc dĩ lắm lắm.

- Vậy... - Tiêu Ninh chợt giơ tay, nói yếu ớt: "Tớ thu hồi đề nghị vừa nói được không? Gọi "lão đại" nghe có nghĩa khác quá!"

Cậu chợt phát hiện, có vẻ mình đã gieo gió gặt bão rồi.

- Không được! - Tạ Minh Tường phản bác ngay lập tức: "Đây là đề nghị của cậu, đương nhiên phải tuân thủ một cách nghiêm khắc rồi! Các cậu cảm thấy sao?"

- Nhất định rồi! - Sở Nam tỏ vẻ không ý kiến ngay lập tức giả vờ rộng lượng vỗ vai Tiêu Ninh, giọng nghiêm nghị chính nghĩa nói: "Đàn ông mà! Nói lời phải giữ lấy lời! Nếu không thì sao có thể làm việc lớn được? Cậu xem, tớ bị mọi người gọi là "Em năm", là người nhỏ nhất, chẳng phải tớ không có ý kiến gì cả sao?"

- Sao mà giống nhau được! - Tiêu Ninh tức giận bất bình: "Chỉ bằng cậu làm "anh hai" đi, tớ làm "em năm" cho!

- Sao thế được? - Sở Nam làm bộ như lo sợ, trịnh trọng vỗ ngực: "Xếp thứ tự theo tuổi là do cậu đề xuất mà, sao tớ có thể cướp vị trí của cậu được? Cậu coi Sở Nam tớ là con người thế nào? Tớ cứ an phận làm em năm của tớ thôi..."

"Phù...!"

Mọi người không nhịn được mà bật cười. Thăng nhóc Sở Nam này, đúng là khôi hài đấy.

- Được rồi. - Tạ Minh Tường ôm chầm lấy vai Tiêu Ninh: "Để bù đắp cho cậu, tối nay anh mời mọi người ăn một bữa nhé!"

- Được! - Tiêu Ninh đáp lời ngay tức khắc, vẻ mặt cảm ưt: "Tớ phải biến sự giận dữ thành sức ăn!"

- Nếu cậu không sợ mất mặt thì cứ làm đi. - Tạ Minh Tường nhún vai.

- Điều là anh em cùng ký túc xá mà, mất mặt gì mà mất mặt!

Sở Nam cười he he:

- Thế thì cậu không hiểu rồi. Anh đại Tạ nhà mình muốn bao ăn, đương nhiên không chỉ có chúng ta, còn có gái trong hai khoa chúng ta nữa chứ!

- Gái! - Con mắt Tiêu Ninh rực sáng, ngồi bật dậy trên giường: "Anh đại Tạ! Anh mới tới mà đã liên lạc được với mấy gái trong khoa rồi à? Ghê nha!"

- Nổ nổ nô! - Tôn Dật Thanh lắc ngón tay: "Anh đại Tạ không có lợi hại đến mức đó đâu! Anh ấy có thể liên lạc được với các em trong khoa mình, đương nhiên là vì nữ thần của anh ấy ở trong khoa nghệ thuật thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Liên hoan

Nữ thần? - Nghe vậy, mắt Tiêu Ninh ngay tức khắc sáng lên: "Anh đại Tạ, có thể được gọi là nữ thần, hẳn phải cực kỳ đẹp! Tối nay, anh nhất định phải kéo ra cho bọn em xem thử!"

- Đúng vậy! Đúng vậy! - Sở Nam kêu lên: "Anh đại Tạ, anh giấu kỹ quá đi! Hóa ra nhìn bề ngoài anh là thanh niên nghiêm túc, trên thực tế lại là thằng lưu manh!"

Tôn Dật Thành bĩu môi:

- Chứ không mày tưởng là gì? Chỉ bằng thành tích của anh đại Tạ, vào đại học y đâu có khó, nhưng lại cứ cố tới đây học, là vì nữ thần trong lòng của anh ý ở đây!

Ở trường đại học, hoạt động phổ biến nhất chính là mấy người trong ký túc xá tụ tập buôn dưa lê, cho dù là ký túc xá nam cũng không ngoại lệ.

Vừa nghe thấy Tạ Minh Tường có người trong lòng, mọi người trong phòng cứ như khám phá ra vùng đất mới, vội túm chặt lấy cậu ta hỏi đông hỏi tây liên tục.

- Rồi rồi...

Tạ Minh Tường đau đầu vì mấy thanh niên này, vội giơ tay đầu hàng: "Nếu mà mấy cậu muốn biết thì tớ kể sơ qua cho. Gia đình hai bên thân nhau nên tự to lớn lên cùng nhau, có thể gọi là thanh mai trúc mã với nhau..."

- Khốn khổ rồi! - Nghe tới đây, Sở Nam với Tôn Dật Thành hét lên đồng thanh. Hai người quả xứng đáng là anh em tốt, ngay cả giọng điệu cũng giống nhau y hệt.

- Sao lại nói thế? - Tiêu Ninh hơi khó hiểu hỏi.

Sở Nam ôm lấy bả vai Tiêu Ninh, cười nham nhở nói:

- Thế thì cậu không hiểu rồi! Người ta đều nói thỏ không ăn cỏ gần hang, thế mà anh đại lại ra tay với người bên cạnh mình. Nói đi nào anh đại, có phải từ nhỏ anh đã có tư tưởng đó rồi hay không hả?

- He he... - Không ngờ Tạ Minh Tường lại không phủ nhận, hơn nữa còn hơi gãi đầu ngượng ngùng. Thật khó tưởng tượng cậu trai nghiêm chỉnh như vậy lại lộ ra nụ cười ngượng ngùng kiểu đấy.

Mọi người chợt cảm thấy rừng mình ớn lạnh.

Sau đó, Tạ Minh Tường liên lạc với nữ thần của anh ta, lấy cớ xúc tiến tình cảm giữa hai khoa với nhau, mời các cô gái cùng nhau liên hoan.

- Anh bảo này, cậu xong chưa hả? Chỉ còn mười phút thôi là tới giờ hẹn rồi đấy! - Nhìn Tiêu Ninh lâm dáng trước gương cả tiếng đồng hồ, Tạ Minh Tường thật sự không nhịn được nữa, tức giận nói.

- Đừng vội, anh đại. Dân gian có câu người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Tuy rằng đây chỉ là một bữa liên hoan, nhưng cuộc sống đại học sau này của em sẽ hạnh phúc hay thế lương đều dựa cả vào nó. Không thể sơ sài được, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng. - Tiêu Ninh từ từ nói rồi bôi keo xịt tóc.

- - Tạ Minh Tường vỗ trán ra vẻ bất đắc dĩ: "Vậy cậu làm tiếp đi!"

- Mày thôi đi! - Sở Nam khịt mũi: "Mày có ăn mặc thế nào thì cũng chỉ có thể làm nền cho anh đại Tạ với Bạch Mộc mà thôi. Mày nhìn tao này, tao chẳng bao giờ để tâm đến mấy cái ngoại hình gì đó như mày, anh đây dựa vào tâm hồn!"

- Đó là tại mày không có ngoại hình, dù mày có ăn mặc kiểu gì thì cũng không che được bản chất xấu xa của mày. - Tôn Dật Thành cứ như thể không thêm dầu vào lửa thì không chịu được.

-

Có thể thấy gân xanh nổi lên trên trán Sở Nam, nhưng xét đến việc bản thân mình hoàn toàn không phải đối thủ của Tôn Dật Thành nên cậu ta chỉ có thể bỏ qua, ra về rộng lượng xua tay:

- Thôi, anh đây hào phóng, không chấp nhặt với kẻ tiểu nhân như mày!

Tạ Minh Tường cố nhịn cười, nhìn về phía Bạch Mộc, thấy anh đang viết chữ vẽ tranh gì đó, kêu lên:

- Bạch Mộc, nhanh lên! Còn ngồi đó vẽ vẽ vờ vờ cái gì nữa?

Bạch Mộc lắc đầu, không quay đầu lại:

- Em không đi, em còn việc phải làm, mọi người cứ đi chơi vui vẻ đi. Bạn đang đọc truyện tại: iREAD.vn. - Còn chuyện nào quan trọng hơn là đi gặp các em gái chứ? - Sở Nam không nhịn được chạy tới bên cạnh Bạch Mộc, chờ đến khi nhìn thấy cuốn sổ ghi chép của anh, kinh ngạc hô to:

- Ô, anh ba, thì ra anh không chỉ có ngoại hình đẹp trai mà còn có tài hoa như thế! Các đồng chí, các cậu biết anh Bạch đẹp trai của chúng ta đang làm gì không?

Nói rồi, cậu ta giơ cuốn sổ của Bạch Mộc lên, trên đó vẽ đầy các nốt nhạc.

- Haiz... - Tiêu Ninh thở dài, đặt chai keo xịt tóc xuống, chán nản: "Em sai rồi, hóa ra có một loại người trời sinh chính là tâm điểm trong mắt các cô gái. Em còn đang nghĩ phải làm thế nào để ăn mặc thật phong cách, biến bản thân thành một anh đẹp trai đầy sức hút, vậy mà anh ba đã viết tình ca cho gái rồi. Thật sự là không cùng đẳng cấp! So với anh ba, em quá kém cỏi rồi!"

Sở Nam đứng dậy vỗ vai Tiêu Ninh, làm bộ an ủi:

- Chỉ bằng điểm này thì chúng ta có chạy mất dép cũng theo không nổi!

Tiếp đó cậu ta nhìn Bạch Mộc, giơ ngón cái lên:

- Anh ba, em nhìn nhầm anh. Thì ra anh mới là người có tâm hồn nhất trong chúng ta. Không những đẹp trai ngồi ngồi, còn viết tình ca cho các em gái. Anh cứ như vậy thì bọn em biết sống sao? Ít ra cũng phải chừa cho bọn em mấy em chứ!

- ... - Bạch Mộc đầu đầu nói: "Anh không phải đang..."

Tôn Dật Thành lên tiếng:

- Được rồi anh ba, bọn em đều biết anh không phải người như vậy, bọn em chỉ chọc anh vui thôi! Anh cùng đi với bọn em đi. Cho dù không câu gái thì cũng coi như là làm quen với nhau. Dù sao chúng ta cũng sắp học chung bốn năm đại học với nhau mà.

- Tao rất thích chữ "làm quen" của mày! - Sở Nam xấu xa nói, mấy người đều bật cười.

Tạ Minh Tường thì càng nhanh hơn, kéo lấy Bạch Mộc:

- Đi thôi, tiệc tối hôm nay vốn là để xúc tiến cảm tình của hai khoa. Chú mà không đi thì thiếu sót lớn.

- Đi nào... đi nào! Đừng để cho các em gái đợi lâu! - Cả bọn cười vang, khiêng Bạch Mộc ra ngoài.

- Ôi! Anh đại Tạ có xe luôn hả! - Vừa lên xe, cậu béo đáng khinh Sở Nam trợn hết cả mặt, không nhịn được khen ngợi.

- Mày sang lên một chút được không hả? Mày mà cứ như vậy thì đừng bảo quen tao! - Tôn Dật Thành khinh bỉ liếc xéo Sở Nam: "Nhà anh đại Tạ là gia đình y học có tiếng, mấy thứ này có là gì!"

Lần này, Sở Nam lại không thèm để ý đến Tôn Dật Thành, mà là "chộp mắt đáng yêu" nhìn Tạ Minh Tường:

- Sao tự nhiên tớ có cảm giác như ôm được đùi đại gia ấy! Anh đại Tạ, anh bao nuôi em đi được hơn?

- ...

Mọi người không rét mà run, da gà da vịt nổi đầy người.

"Két...!"

Xe dừng lại đột ngột, tiếng ma sát với mặt đất vang lên chói tai. Tạ Minh Tường không nói lời nào, chẳng qua mặt mày tái mét nhìn Sở Nam chăm chăm. Sở Nam chỉ cảm thấy chỗ nào đó trên mặt dính chặt, vội vàng cầm nín.

- Anh đại Tạ, tối nay chúng ta ăn ở đâu? - Tôn Dật Thành vội lên tiếng, đánh tan bầu không khí lạnh lẽo trên xe.

- Khách sạn Tinh Diệu. - Tạ Minh Tường đáp lại thản nhiên.

- Ô! Đó là khách sạn năm sao cao cấp. Anh đại Tạ, anh... - Sở Nam lại kêu lớn, định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt muốn giết người của Tạ Minh Tường liếc qua, cậu ta lập tức im lặng, vội nuốt vào bụng những lời còn chưa nói.

- Haiz... - Tiêu Ninh chột thờ dài: "Em hối hận quá, anh đại Tạ, anh có chắc là có thể đưa em về hay không?"

- Sao vậy? - Tạ Minh Tường hơi bức bối.

Tiêu Ninh nói từ tốn:

- Có hai đóa hoa tươi như anh với Bạch Mộc, sao các em gái có thể để ý tới lá xanh như bọn em? Em quyết định không xuất hiện cùng khung cảnh với các anh, tôn thương người ta quá đáng á...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đường Hân Uyển

Lúc mấy người tới khách sạn thì mấy nữ sinh đã chờ được một lúc lâu.

- Tạ Minh Tường, con trai mấy anh không có chút ga-lăng nào à? Nghĩ sao mà lại để con gái bọn em phải chờ các anh lâu vậy chứ? - Vừa thấy mấy người đi vào phòng, một cô gái đi đến trước mặt họ, hơi nhíu mày trách móc.

- Hân Hân, xin lỗi mà! - Tạ Minh Tường mỉm cười xin lỗi, rồi quay ra sau giới thiệu với mọi người: "Đây là Lãnh Hân Hân, là thanh mai trúc mã của anh!"

Lãnh Hân Hân đúng là rất xinh đẹp, khuôn mặt đẹp từng nét, quả thực xứng đáng với hai chữ "nữ thần". Khó trách Tạ Minh Tường có thể vì cô ấy mà bỏ qua cơ hội bước vào một trường học tốt hơn.

Sở Nam rất là lạnh lợi, liếc mắt phát là biết người đẹp trước mắt này đang nổi giận, cậu vội cười gượng, nói:

- Chị dâu, thật ra thì không thể trách anh đại Tạ được. Đều là do bọn em nghĩ lần đầu tiên gặp mặt nữ sinh trong khoa thì cần phải trịnh trọng chút, cho nên mới tốn chút thời gian để ăn diện...

Tạ Minh Tường thấy Sở Nam giúp anh thoát hiểm, bèn trao cho cậu ấy một cái nhìn cảm ơn.

- Hi hi... Sao con trai các cậu ăn diện mà còn mất nhiều thời gian hơn cả bọn tôi vậy? - Một cô gái đứng phía sau Lãnh Hân Hân cười khúc khích.

Sở Nam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cô gái kia đang hiếu kỳ nhìn sang bên này. Ánh mắt cậu béo chột sáng lên, sắc bén hệt như sói hoang vậy. Tuy cô gái này không xinh đẹp được bằng Lãnh Hân Hân nhưng vẫn có nét xinh xắn, vừa khéo lại phù hợp với tiêu chuẩn của Sở Nam.

Sở Nam vừa định nói gì đấy, lại thấy Lãnh Hân Hân hơi nhíu mày:

- Chị dâu gì mà chị dâu? Tôi còn chưa chấp nhận sự theo đuổi của anh ta đâu.

Tạ Minh Tường hơi lộ vẻ xấu hổ nhưng anh ta lấy lại cảm xúc rất nhanh. Vốn là con nhà danh giá, hiển nhiên, Tạ Minh Tường rất chi là am hiểu xã giao:

- Đầu tiên chúng ta tự giới thiệu một chút chứ nhỉ? Tôi là Tạ Minh Tường, học khoa y.

Tạ Minh Tường vừa dứt lời thì một cô gái khác phía sau Lãnh Hân Hân chột bật dậy đầy phấn khởi, kêu lên cứ như mấy nhỏ mê trai vậy:

- Ôi! Đẹp trai quá! Hân Hân, nam thần đẹp trai như vậy... cậu không cần thì tớ cần!

-..... - Lãnh Hân Hân cạn lời, tức giận quay đầu lại: "Đỗ Khả Nhi, cậu làm ơn chữa cái bệnh mê trai của cậu đi được không?"

- Hi hi... - Đỗ Khả Nhi bật cười, vẫy tay: "Yên tâm đi, tớ sẽ không cướp người với cậu đâu. Mục tiêu của người ta là cậu mà, tớ cũng chẳng rảnh mà tự hành hạ mình."

Cô chào mấy người đứng cạnh Tạ Minh Tường, nói rất tự nhiên:

- Đỗ Khả Nhi, khoa nghệ thuật.

-..... - Mọi người lại im lặng không nói gì. Cô gái Đỗ Khả Nhi này, có vẻ như thân thể là con gái nhưng lại có tâm hồn của đàn ông!

Ngay sau đó, cô gái vừa nói chuyện kia cũng đứng dậy. Cô gái này có vẻ mỏng manh hơn Đỗ Khả Nhi, dáng người nhỏ xinh, dường như một con gió cũng có thể thổi bay vậy, giọng nói cũng dịu dàng:

- Tớ là Tô Nhu, cũng học khoa nghệ thuật.

Tô Nhu, đúng là người cũng như tên, đến tính cách cũng yếu đuối mỏng manh.

Sở Nam chợt quay đầu, trợn mắt nhìn đám người Tôn Dật Thành. Tuy rằng không nói ra, nhưng mọi người đều hiểu ý cậu ta "Đừng ai giành với tớ đây, em này là của tớ!"

Khỏe miệng Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh hơi co giật, rất muốn ôm bụng cười phá lên. Nhưng nghĩ đến việc phải giữ hình tượng trong mắt các em, hai người đành cố nhịn không cười ra tiếng.

Sau Tô Nhu lại là một cô gái xinh đẹp khác đứng lên, gật đầu chào mọi người:

- Mễ Lôị, khoa nghệ thuật.

Chỉ còn lại một cô gái cuối cùng, mọi người vô thức nhìn về phía cô. Dường như cô gái không thích mấy chuyện như thế này, phải đợi Lãnh Hân Hân thúc giục mới chịu đứng dậy, nói nhỏ nhẹ:

- Tôi là Đường Hân Uyển.

Lời tự giới thiệu rất ngắn gọn, nhưng mọi người đều biết, cô ấy chính là nữ sinh duy nhất của khoa y.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc nhìn thấy Đường Hân Uyển. Cô là một người rất trầm tính, trông cũng cực kỳ xinh đẹp, có thể nói là ngang ngửa với Lãnh Hân Hân. Đường Hân Uyển không giống với các cô gái khác, không tỏ ra hứng thú lắm với bữa tiệc liên hoan lần này, cô chỉ cúi đầu uống nước chanh trước mặt mình. Mấy nam sinh chợt nhìn Bạch Mộc. Đường Hân Uyển và Bạch Mộc, tính cách hai người này thật đúng là hơi giống nhau.

- Ôi! Ai cũng là mỹ nữ luôn! Không ngờ rằng nữ sinh của hai khoa chúng ta không nhiều, nhưng ai cũng xứng đáng đứng hàng đầu trong bảng xếp hạng hoa khôi của trường! - Tiêu Ninh chợt kêu lên thán phục. Cậu ta đã thầm cảm tạ anh đại Tạ không biết bao nhiêu lần, nếu không phải lo giữ hình tượng có lẽ cậu ta đã thêm cả dải luôn rồi.

- Đây, nữ sinh bọn tớ đã giới thiệu xong rồi, mấy người các cậu có thể ra dáng đàn ông một chút được không vậy. Đừng có để tớ phải hối thúc chứ. - Đỗ Khả Nhi tỏ vẻ không hài lòng.

Tiêu Ninh là người đứng dậy đầu tiên, cậu ta rất thích tính cách hào phóng của Đỗ Khả Nhi:

- Tiêu Ninh, khoa y.

Sau đó là Tôn Dật Thành:

- Tôn Dật Thành, cũng học khoa y.

Đến phiên Sở Nam, cậu béo này lại chợt đỏ mặt, nhăn nhó không chịu nhìn thẳng, nói nhỏ:

- Tớ nói xong mấy cậu không được cười tớ đâu đấy!

Đỗ Khả Nhi rất khó chịu:

- Ê ê, đừng có giống đàn bà thế.

Sở Nam do dự một chút, thế mới nói chậm nhạt:

- Sở Nam, khoa y.

- Xứ nam? - Không ngoài dự đoán, trừ Đường Hân Uyển ra, mấy cô gái còn lại không khỏi sùng sốt, rồi chợt cười phá lên.

- Không được cười! Không được cười! - Sở Nam tức muốn chết: "Không phải là xứ nam mà là Sở Nam. Sở trong Sở Hán, Nam trong Nam sinh."

Cậu ta còn chưa dứt lời thì đã phát hiện ra càng nói càng sai. Ngay cả đám người Tạ Minh Tường cũng bật cười.

Mãi một lúc lâu, Đỗ Khả Nhi mới ôm bụng:

- Không ổn rồi không ổn rồi, tớ cười đến đau bụng luôn rồi. Còn người này thì sao?

Đỗ Khả Nhi chỉ vào Bạch Mộc.

Tạ Minh Tường hơi do dự, sau đó đứng dậy:

- Để anh giới thiệu cho, chú ấy không thích mấy vụ thể này lắm. Đây là Bạch Mộc, là nhân tài khoa nghệ thuật.

- Ô! Có cả một anh chàng đẹp trai như này trong khoa nghệ thuật chúng ta luôn à? - Đỗ Khả Nhi lại hét lên: "Nhưng thoát nhìn có vẻ như anh bạn đẹp trai này không rành mấy chuyện xã giao lắm nhỉ? Nhưng thế cũng tốt, vừa hay thành một đôi với Đường Hân Uyển nhà bọn tớ!"

- Hả? - Đường Hân Uyển vốn dĩ không chú ý đến bên này, vừa nghe thấy Đỗ Khả Nhi gọi tên mình thì sững sốt, rồi xấu hổ nói: "Khả Nhi, cậu nói gì đấy?"

- Hìhì! - Đỗ Khả Nhi lại mỉm cười, nhìn hai người bằng ánh mắt vô cùng mờ ám.

- Được rồi! - Tạ Minh Tường vỗ vỗ tay: "Nếu mọi người đều đã làm quen với nhau xong rồi thì gọi món thôi."

Không biết cố ý hay vô tình, mọi người không hẹn mà cùng chừa trống vị trí bên cạnh Đường Hân Uyển cho Bạch Mộc, đợi đến khi Bạch Mộc phát hiện ra thì đã không còn kịp nữa rồi. Nhìn thấy anh đại Tạ chỉ vào Đường Hân Uyển rồi nhìn mình đầy mờ ám, Bạch Mộc chỉ có thể cười gượng một tiếng, bất đắc dĩ ngồi xuống.

Nhận thấy có người ngồi xuống bên cạnh mình, Đường Hân Uyển hơi cau mày, nhưng cuối cùng không nói gì.

- Mọi người uống gì? Bia hay là rượu vang? - Tạ Minh Tường hỏi.

- Rượu vang đi. - Lãnh Hân Hân đáp: "Uống bia ở mấy chỗ như này hơi kỳ quặc."

- Ủ! - Tạ Minh Tường gật đầu, rồi nhìn Bạch Mộc: "Bạch Mộc thì sao?"

- Nước khoáng, cảm ơn. - Bạch Mộc đáp lời.

Cậu ta không uống rượu sao? Đường Hân Uyển hơi ngạc nhiên, rồi chợt lắc đầu ném cái suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu mình.

"Mình tò mò về cậu ta làm gì cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một câu chuyện

Đường Hân Uyển rất không thích mùi vị của rượu, càng không thích mấy trò hề sau khi uống say của lũ nam sinh. Giờ lại thấy Bạch Mộc không uống chút rượu nào, trong lòng không khỏi có cái nhìn tốt về anh.

Cả hai khoa mười người này chỉ có duy nhất hai người bọn họ không uống rượu. Một người ôm lấy cốc nước chanh, một người lại bình tĩnh uống mấy chai nước khoáng, có vẻ rất là kỳ quái, thậm chí có chút không hòa hợp. Nhưng đột nhiên Đường Hân Uyển lại rất thích cảm giác này.

Dường như tám người kia ở cùng một thế giới, còn hai người họ thì canh giữ ở chốn thiên đường này.

Khả năng phục vụ của khách sạn năm sao quả nhiên không phải dạng vừa, bọn họ vừa gọi món xong, thức ăn đã nhanh chóng được bưng lên lần lượt.

Hiển nhiên, Tạ Minh Tường và Hân Hân đã rất quen thuộc với cảnh này. Uống mấy chén rượu, người của hai khoa dần dần sôi nổi hơn. So với ban đầu dè dặt thì giờ càng thoải mái hơn.

Ăn uống no đủ, cũng đã quen thuộc hơn rồi, mấy người cũng bắt đầu thách rượu nhau. Đám Tiêu Ninh cũng hoàn toàn mất kiểm soát, cả đám chơi đồ số phạt rượu chả thèm để ý đến hình tượng.

- Năm thủ khoa nè! Sáu sáu sáu nè! Tám con ngựa nè! Ha ha ha! Cậu lại thua rồi! Uống rượu uống rượu!

Đỗ Khả Nhi điên cuồng hò hét.

Tạ Minh Tường lộ vẻ bất đắc dĩ trên mặt, cũng may cậu ta cũng thường hay tham gia tiệc rượu, không thì cũng uống say đến sắp mặt rồi.

- Ấu ấu ấu! Anh đại Tạ, anh có được hay không đấy? Thua mấy lần rồi kìa!

Sở Nam ở bên cạnh kêu to.

Tạ Minh Tường uống sạch rượu vang trong ly một cách rất ngẫu, nói:

- Đàn ông không thể nói mình không được! Tới nữa đi!

Tiêu Ninh nhịn không được, chen tới rồi nói:

- Anh đại Tạ, anh nghỉ trước đi, để em đấu với Đỗ Khả Nhi, không thể để làm mất mặt nam sinh chúng ta được!

Sau một trận đấu kịch liệt, Tiêu Ninh cũng bại trận. Đỗ Khả Nhi nhìn bọn họ vẻ khinh thường:

- Còn được nữa không? Không phục thì lại đây!

- ...

Tiêu Ninh mất hết cả mặt mũi, tức giận nói:

- Đỗ Khả Nhi, rốt cuộc cậu có phải là con gái không vậy? Sao lại còn manly hơn cả đàn ông bọn tớ vậy hả?

- Không được thì cứ bảo không được! Đừng có ngại biện!

Đỗ Khả Nhi khinh bỉ nhìn cậu ta, chậm chậm lắc ly rượu vang.

- Được! Tớ không nhịn nổi nữa rồi! - Tồn Dật Thành hét lớn: "Đề tó!"

Từ đầu đến cuối, Bạch Mộc chỉ ngồi một bên bình tĩnh xem bọn họ, hoàn toàn không có ý muốn tham dự. Nơi này thực sự không hợp với anh. Ngay từ ban đầu, Tạ Minh Tường còn muốn lôi kéo Bạch Mộc chơi với bọn họ mấy lần nhưng đều bị Bạch Mộc lắc đầu từ chối, về sau cũng chẳng quan tâm đến anh nữa. Trong mắt anh ta, Bạch Mộc hoàn toàn không cùng "gu" với bọn họ.

Ban đầu, Đường Hân Uyển còn tưởng là Bạch Mộc ngồi gần cô là muốn bắt chuyện làm quen. Cô đã quá quen với chuyện này rồi. Xét thấy anh không uống một giọt rượu nào cả, nên nếu như anh thật sự bắt chuyện thì cô cũng sẽ đáp lời anh. Đường Hân Uyển nghĩ vậy. Thậm chí bản thân cô cũng không hiểu tại sao cô lại có ý nghĩ này trong đầu.

Nhưng cô chờ thật lâu mà vẫn chẳng nghe thấy Bạch Mộc nói gì với cô. Chẳng lẽ cô không xinh à? Trước giờ cô luôn tự tin vào bản thân, tự nhiên lại cảm thấy hơi do dự.

Cô đưa mắt nhìn Bạch Mộc, chỉ thấy anh cứ nhìn chăm chăm vào cốc nước trước mặt, nét mặt lại còn lộ vẻ buồn bã. Anh ta làm sao vậy? Đường Hân Uyển có chút tò mò.

Chần chờ một lát, cuối cùng thì Đường Hân Uyển mở lời trước:

- Ê này...

- Bạch Mộc.

Bạch Mộc nói mà chẳng thèm quay đầu lại.

- Ồ, Bạch Mộc. Cậu biết tại sao hai người họ lại thân quen như vậy không?

Đường Hân Uyển chỉ vào Tạ Minh Tường và Lãnh Hân Hân. Vừa nói xong cô đã cảm thấy rất hối hận. Trời ơi! Mình đang nói cái gì vậy? Quan hệ của hai người họ thì có liên quan gì đến mình cơ chứ? Chẳng phải mình vẫn luôn không hứng thú với mấy thứ đó sao?

Bạch Mộc hơi khó hiểu, quay lại nhìn cô. - Cậu không biết à?

- Sao... Sao mà mình biết được chứ?

Bị Bạch Mộc nhìn chăm chăm, Đường Hân Uyển không khỏi hơi bối rối nhìn sang hướng khác.

Bạch Mộc lại quay đầu đi, chậm rãi nói:

- Vì hai người họ vốn dĩ đã là thanh mai trúc mã, Tạ Minh Tường thích Hân Hân từ thuở nhỏ rồi. Vì cô ấy, Tạ Minh Tường bỏ qua đại học y, rồi đến ngôi trường này đây.

- Thật hả? - Đường Hân Uyển nhìn Tạ Minh Tường nói: Thế thì anh ấy đúng là một người nặng tình! Hâm mộ họ ghê cơ..."

- Đúng đấy! Thật hâm mộ bọn họ... - Bạch Mộc lẩm bẩm: "Ít nhất thì anh ấy biết người mình yêu đang ở đâu..."

Câu nói phía sau hơi thấp giọng nên Đường Hân Uyển không nghe thấy Bạch Mộc đang nói gì.

- Vậy còn cậu? Sao cậu lại đến đây?

Đường Hân Uyển chợt nhìn Bạch Mộc.

- Tôi á? - Bạch Mộc hơi ngạc nhiên, buồn bã nói: "Tôi thích không khí của thành phố này..."

Đúng vậy, không khí của thành phố này. Không khí ở thành phố Hoài Giang này tràn đầy âm nhạc, rất nhiều những đoạn nhạc tình yêu đẹp để đều được phơi bày ở thành phố này. Nhưng điều kì lạ là ở một thành phố tràn đầy âm nhạc này lại không có lấy một cái nhạc viện nào. Chỉ có một trường đại học khoa học tự nhiên ở thành phố Hoài Giang là có một khoa nghệ thuật nhỏ xíu xiu.

Bạch Mộc ngáp ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Còn có cô ấy...

Đúng vậy, cô ấy. Người con gái mà Bạch Mộc đã phải lòng trong lần gặp mặt duy nhất.

"Cô ấy?"

Tuy là giọng của Bạch Mộc không lớn nhưng Đường Hân Uyển vẫn có thể nghe thấy được, cô hỏi nhỏ:

- Có thể nói với tôi được không?

Không biết vì sao mà Đường Hân Uyển lại rất có hứng thú với Bạch Mộc. Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra sự thay đổi lặng lẽ ấy.

- Cậu thật sự muốn nghe à?

Bạch Mộc nhìn cô.

Ánh mắt của Bạch Mộc trong veo, Đường Hân Uyển có thể nhận ra câu chuyện đó là có thật, mà không phải là Bạch Mộc bịa ra để bắt chuyện với cô.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, vội quay đầu đi, gật đầu thật nhẹ. Sau đó cô lại không nhìn được quay lại nhìn lên Bạch Mộc, đã thấy anh nhìn sang hướng khác rồi. Đường Hân Uyển thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại có chút hụt hẫng trong lòng.

- Được!

Bạch Mộc gật đầu, chậm rãi nói:

- Khi đó tôi vẫn còn nhỏ, tôi đến thành phố này để tham gia một cuộc thi nghệ thuật. Trong cuộc thi đó, tôi đã gặp cô ấy, một cô bé chơi đàn dương cầm. Khác với những thí sinh khác, cô ấy chơi bản nhạc mà mình tự viết. Khúc nhạc của cô ấy chứa đầy sự thương cảm làm tôi đắm chìm trong đó. Từ khi bản nhạc ấy vừa vang lên, tôi đã thích cô ấy rồi. Nhưng sau khi kết thúc bản nhạc, cô ấy đã lặng lẽ rời đi luôn, không một ai biết tên cô ấy, ngay cả ban tổ chức cũng không hề biết.

- Từ đó về sau, tôi tìm kiếm tung tích của cô ấy ở khắp mọi nơi, tìm khắp mọi góc ngách trong thành phố này, nhưng không thấy cô ấy ở đâu cả. Cô ấy như bốc hơi luôn vậy. Qua bao nhiêu năm, tôi vẫn chưa từng bỏ cuộc mà đi tới thành phố này nhiều lần, cũng là vì kỳ vọng có thể gặp lại cô ấy một lần nữa...

Nghe xong cả câu chuyện, Đường Hân Uyển lại hơi ngơ ngác. Đột nhiên, cô rất muốn trở thành cô bé trong câu chuyện đó. Nếu được như thế, thì có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Dắt dây tơ hồng

“Minh rất ngưỡng mộ cô ấy...” - Đường Hân Uyển đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Hả?” - Bạch Mộc không nghe rõ, quay đầu qua nhìn cô.

Sắc mặt Đường Hân Uyển ửng đỏ, vội vàng quay đầu đi, chuyển đề tài nói chuyện: “Nói như vậy cậu cũng là người rất thâm tình đó! Ít nhất thì Tạ Minh Tường biết cô gái mình thích ở đâu.”

Bạch Mộc lắc lắc đầu, không nói.

Bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng, lát sau Đường Hân Uyển không nhịn nổi bèn hỏi: “Nhưng nhờ đâu cậu không tìm được cô ấy thì sao? Cậu có bỏ cuộc không?”

Bạch Mộc sững lại một lát, khóe miệng lộ ra một vẻ đau khổ, nói: “Minh không biết...”

“Xin lỗi, mình không phải cố ý đã kích cậu.” - Đường Hân Uyển liên tục nhận lỗi. Thực ra Đường Hân Uyển rất muốn hỏi, nếu anh không tìm được cô ấy thì có thích người con gái khác không? Nhưng cô không có dũng khí đó.

Lúc này, trận so tài uống rượu của Tạ Minh Tường bên đó cũng đã gần kết thúc. Thế nhưng anh ta rõ ràng không cam tâm để vượt mất cơ hội tốt như vậy, nên tiếp theo đó bèn đề nghị đi hát.

Đám người Tiêu Ninh vốn dĩ đã có hơi lơ mơ rồi, nhưng nghe đến đề nghị này lại lập tức nổi hưng phấn. Kiến nghị này nhanh chóng được đa số mọi người thông qua. Bạch Mộc vốn không muốn đi nhưng thời gian thăm thoát đã quá mười một giờ, giờ này trường cũng đã khóa cửa rồi, chỉ có thể đồng ý thôi.

Mấy người thanh toán xong thì đi ra khỏi khách sạn, Tạ Minh Tường vừa muốn đi lái xe thì bị Bạch Mộc kéo lại: “Để em lái cho, anh đã uống nhiều rượu như vậy rồi.”

Một chiếc xe rõ ràng không chở hết nhiều người như thế, may mà bên đám nữ sinh Lãnh Hân Hân cũng có xe của mình, nhưng ai lái xe lại trở thành vấn đề cực lớn. Trong nhiều người như vậy mà người duy nhất không uống rượu cũng chỉ có hai người là Mộc Bạch và Đường Hân Uyển, nhưng Đường Hân Uyển lại không biết lái xe. Cuối cùng mấy người đành để xe lại ở đó rồi gọi xe đi.

Sau khi đến KTV, mấy người Tạ Minh Tường lại bắt đầu thi uống rượu. Không còn cách nào khác, anh ta quả thực hát hết ra tiếng rồi. Thế là việc hát phải giao cho mấy nữ sinh khoa nghệ thuật.

Giọng hát của Lãnh Hân Hân quả thực rất hay, giọng của cô ấy cực kỳ ngọt, dù có so sánh với ca sĩ thật sự cũng không hề thua kém. Chỉ một bài hát thì đã đẩy nhịp điệu đi vào cao trào.

“Nè... nè... nè!” - Sau khi hát mấy bài, Đỗ Khả Nhi đột nhiên nói: “Chúng ta chỉ biết tự mình lên hát thôi, đừng quên khoa nghệ thuật của chúng ta còn có một đại soái ca đó! Bạch đại soái ca, nào... nào... nào... để bọn tôi nghe thử giọng hát của anh!”

Vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Bạch Mộc, ngay cả Đường Hân Uyển cũng không ngoại lệ.

Tạ Minh Tường đặt ly rượu xuống, cười nói: “Đúng vậy, Bạch Mộc. Hãy hát một bài để họ nghe thử, không thể làm mất mặt con trai bọn mình.”

Mắt Tôn Dật Thành sáng lên, nói: “Đúng thế Bạch Mộc, mình rất mong đợi đó! Minh nói cho các cậu biết nhé, Bạch đại soái ca của bọn mình không những hát hay mà còn giỏi các loại nhạc cụ nữa đó! Quả thực chính là toàn năng, so với anh ấy thì bọn mình quả thực là rất kém đó.”

“Đúng thế! Đúng thế!” - Sở Nam cũng nói một cách hưng phấn: “Không chỉ như vậy, Bạch đại soái ca của bọn mình còn biết tự viết nhạc nữa!”

Tự viết nhạc? Lúc này ánh mắt của tất cả nữ sinh nhìn về phía Bạch Mộc đều tràn đầy vẻ kinh ngạc, ngay cả Đường Hân Uyển cũng nhìn anh với vẻ mặt mong đợi. Cô đột nhiên rất muốn nghe thử bài hát do chính Bạch Mộc viết.

Thế nhưng tiếp sau đó, trong lòng Đường Hân Uyển lại có hơi thất vọng... Bài hát này của anh ấy chắc là viết cho người con gái trong lòng anh ấy nhỉ?

Lãnh Hân Hân mỉm cười, nhìn về phía Bạch Mộc nói: “Có thể cho bọn tớ nghe thử không... Bạch Mộc?”

Bạch Mộc lắc đầu áy náy, nói: “Xin lỗi mọi người. Bài hát này của mình vẫn chưa viết xong đâu! Chờ khi nào viết xong rồi sẽ cho mọi người nghe thử... được không?”

Bạch Mộc đành chịu, nhận lấy rồi sau đó một bài hát dịu dàng êm tai đã rửa tai của mọi người. “Xì! Lại còn ra vẻ thần bí!” - Đỗ Khả Nhi nói một cách bất mãn: “Vậy anh hát một bài khác thì chắc là được chứ?” - Nói rồi, cô đưa micro đang cầm trong tay qua.

“Anh cứ tưởng có thể bớt đau lòng,

Anh cứ tưởng anh có thể sống rất tốt,

Ai biết rằng vừa nhớ đến em,

Nhớ nhưng khổ sở không chịu được,

Không có nơi nào để trốn tránh.”

Bài này vốn là dành cho nữ hát nhưng lại được Bạch Mộc hát ra một cảm giác khác, bớt đi một chút mềm mại nhưng thêm một phần nặng trĩu. Mọi người không nén nổi nghe có hơi say mê. Ngay cả mấy người Tạ Minh Tường cũng đặt ly rượu trong tay xuống, chăm chú nghe ca khúc động lòng người này.

Bài hát kết thúc, mọi người lại có cảm giác ngầy ngất trong đó, một lúc lâu mà vẫn không thể tự thoát ra khỏi.

Bất giác, Đường Hân Uyển nước mắt đã lưng tròng. Cô biết, bài hát này không phải hát cho họ nghe mà là hát cho người trong lòng Bạch Mộc. Bạch Mộc đã sửa đổi một chút về ca từ, là đang nói với chính bản thân anh.

“Hân Uyển, cậu sao vậy?” - Lãnh Hân Hân là người đầu tiên nhận ra bộ dạng khác thường của Đường Hân Uyển, cô hỏi với vẻ quan tâm.

“Không có gì...” - Đường Hân Uyển lắc lắc đầu, quệt nước mắt ở khóe mắt, cầm lấy micro: “Mình cũng muốn hát một bài!”

“Được!” - Đám người Tạ Minh Tường dĩ nhiên là tán thành cả hai tay: “Bọn mình cũng rất muốn nghe thử giọng hát của đại mỹ nhân!”

Lãnh Hân Hân lại nhìn Đường Hân Uyển một cách sâu xa và không nói gì. Tuy thời gian tiếp xúc chưa lâu nhưng cô lại rất hiểu Đường Hân Uyển.

"Cô ấy là một cô gái rất trầm tính, với tính cách của cô ấy thì thường sẽ không yêu cầu hát. Vậy mà hiện tại lại làm vậy... là vì Bạch Mộc ư? Thế nhưng xem ra hai người họ cũng thật là xứng đôi đó chứ!"

Lãnh Hân Hân nghĩ ngợi.

Giọng hát của Đường Hân Uyển cũng cực kỳ hay. Lúc cô hát, ánh mắt cứ luôn nhìn chăm chú vào Bạch Mộc. Điểm này bị Lãnh Hân Hân nhạy cảm chú ý đến, cô nhìn về phía Đường Hân Uyển, khóe mắt bất giác hiện ra một nụ cười. Sắc mặt của Đường Hân Uyển đỏ lên, vội vàng quay đầu đi.

Bạch Mộc trước sau vẫn luôn cúi đầu, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Tạ Minh Tường tiến đến gần, vỗ vai Bạch Mộc rồi hỏi nhỏ: “Cảm thấy thế nào?”

“Cái gì mà thế nào?” - Bạch Mộc sững người, có chút không biết vì sao.

“Cô ấy á!” - Tạ Minh Tường chu miệng về phía Đường Hân Uyển, sau đó hướng về phía Bạch Mộc cười cười đầy mờ ám.

“Đang nói cái gì vậy?” - Lãnh Hân Hân đột nhiên cũng sáp lại. Cô cảm thấy với tư cách là bạn thân thì nên giúp Đường Hân Uyển một tay.

“Đang dặt dây tơ hồng!” Tạ Minh Tường cười cười một cách thần bí. Chỉ chỉ hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

Lãnh Hân Hân cũng lập tức nổi hứng, phấn khởi nói: “Anh cũng cảm thấy vậy ư? Em cũng thấy hai người họ rất xứng đôi. Bạch Mộc, tớ nói cho cậu biết nhé! Hân Uyển chắc chắn có ý với cậu, mình trước giờ chưa từng thấy nha đầu này đột nhiên lại như vậy!”

Bạch Mộc buông tay với vẻ không biết làm sao, nói: “Thôi cho xin đi, bọn tôi mới gặp mặt lần đầu tiên đấy?”

“Chính là vì vậy mình mới cảm thấy kỳ lạ!” Lãnh Hân Hân nói: “Mình và Hân Uyển ở cùng một phòng, cậu ấy trước giờ vẫn luôn yên lặng, mình chưa từng thấy cậu ấy như vậy đó! Các cậu mới gặp lần đầu thì có thể trò chuyện nhiều như vậy. Đây tuyệt đối là có mờ ám!”

“Đúng vậy!” Tạ Minh Tường vỗ vỗ vai của Bạch Mộc, nói: “Chú đừng giấu giếm nữa, cứ đừng cảm nói ra suy nghĩ của mình. Đầu là đàn ông cả, anh hiểu mà.” Tạ Minh Tường nháy mắt với Bạch Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tìm niềm vui

“Anh hiểu gì chứ?” - Nghe vậy, Lãnh Hân Hân đột nhiên về mặt lạnh lùng, chất vấn với ánh mắt sắc bén.

“Ồ...” - Tạ Minh Tường sững sờ, trong chốc lát ý thức được lời nói của mình hơi có nghĩa khác nên vội vàng cười trừ nói: “Mình hiểu giữa hai người họ chắc chắn có mờ ám á! Nếu không thì mới gặp mặt lần đầu sao lại trò chuyện ăn ý như vậy?”

“???”

Trên đầu Bạch Mộc xuất hiện ba dấu chấm hỏi, lắc đầu một cách bất lực. Cái tên Tạ Minh Tường đúng thật là không đáng tin cậy, chớp mắt đã lại chuyển chủ đề sang mình rồi.

“Hừ!” - Lãnh Hân Hân hừ một tiếng, lại nhìn về phía Bạch Mộc nói lần nữa: “Dù sao mình cũng mặc kệ, nhiệm vụ hàng đầu trong bốn năm đại học của mình chính là làm mối cho hai người các cậu! Trai tài gái sắc, hai người các cậu tuyệt đối là xứng đôi!” - Lãnh Hân Hân nói với vẻ hưng phấn.

“Chuyện đó, nhiệm vụ này cũng đừng quá quan trọng...” - Tạ Minh Tường xoa xoa tay một cách lúng túng, cười ngại ngùng: “Còn có anh nữa nè...”

“Anh?” - Lãnh Hân Hân liếc anh một cái, nói nhạt: “Đề suy nghĩ sau đi!”

“Được thôi!” - Tạ Minh Tường chán chường một lúc, nhưng sau đó đã trở nên hưng phấn: “Hân Hân, em định làm mối hai người họ thế nào! Để anh cùng giúp nhé?” - Hai người ăn nhip với nhau, lập tức chạy sang một bên bàn mưu bí mật.

Bạch Mộc bất lực thở dài một hơi, bắt đầu nhắm mắt thư giãn. Anh thực sự lười quan tâm đến hai người đó, hai người họ rõ ràng là thuộc loại ranh quái không có việc gì làm ăn no rủng mỡ. Bạch Mộc rất hoài nghi, hai người này có phải là lấy mình ra làm trò mua vui hay không nữa?

Hát xong một bài, Đường Hân Uyển lặng lẽ liếc Bạch Mộc một cái, sau khi phát hiện anh không hề nhìn cô thì trong lòng Đường Hân Uyển có hơi thất vọng, cô im lặng về lại chỗ ngồi.

Lúc này, Sở Nam tiến đến bên cạnh Tạ Minh Tường, cười he he nói: “Tạ đại ca, hai người các anh đang xì xầm gì vậy?”

Tạ Minh Tường đang mặt mày hớn hở nói kế hoạch của mình với Lãnh Hân Hân thì lại bị cái anh chàng này đột nhiên cắt ngang, dĩ nhiên là vẻ mặt khó chịu, không vui nói: “Cậu cảm thấy sao?”

“Á!” - Sở Nam cố ý làm ra biểu cảm kinh ngạc, nói: “Có phải em đã quá rầy thế giới hai người của anh chị rồi không?”

“Đúng vậy!” - Lãnh Hân Hân gật gù đầu rất nghiêm túc: “Vì vậy, có phải cậu nên xin lỗi không?”

“Thì ra là vậy!” - Sở Nam “kinh hoàng thất sắc”, vội vàng trưng ra gương mặt vô cùng thành kính rồi vẽ một chữ thập ở trước ngực: “A men, tội lỗi... tội lỗi! Tạ đại ca, em không phải cố ý muốn quấy rầy hai người đâu.”

“Được rồi... được rồi!” - Tạ Minh Tường bị dáng vẻ hài hước của anh chàng này chọc cười, xua xua tay nói: “Bọn anh đang bàn bạc chuyện làm mai mai đó?”

“Làm mai?” - Sở Nam sững sờ, lập tức cũng hào hứng: “Là ý gì, Tạ đại ca nói cho em nghe thử đi?”

Tạ Minh Tường chỉ chỉ Bạch Mộc, nói: “Anh và Hân Hân cùng cảm thấy tiểu tử Bạch Mộc này và Đường Hân Uyển hoàn toàn xứng đôi nên đang nghĩ cách làm sao làm mối cho hai người họ! Cậu không thấy như vậy à?”

Không nằm ngoài dự liệu của Tạ Minh Tường, nghe thấy lời đó xong thì Sở Nam không hề biểu hiện ra hứng thú mãnh liệt. Trên mặt tên mập ngược lại hiện ra một vẻ oán hận trong lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tạ Minh Tường không nói lời nào.

Tạ Minh Tường bị anh chàng này nhìn đến nổi trong lòng hoảng sợ, cuối cùng không nhịn nổi: “Cậu nhìn vậy là thái độ gì thế?”

“Chính vì em không đẹp trai bằng Bạch Mộc nên anh không thay em suy nghĩ việc lớn cả đời ư? Tốt xấu gì em cũng gọi anh một tiếng đại ca rồi!” - Sở Nam ôm lấy cánh tay của Tạ Minh Tường, đang khóc lóc kể lể đầy nước mắt nước mũi.

“Dừng! Dừng! Dừng!” - Tạ Minh Tường liên tục xin tha, giờ tay đầu hàng nói: “Được rồi, giúp cậu... giúp cậu! Nhưng cậu cũng phải nói cho anh nghe mục tiêu của cậu là ai mới được chứ?”

Tên mập đỏ mặt, ngại ngùng cả nửa ngày trời mới then thừng nói nhỏ tiếng: “Chính là... chính là Tô Nhu...” Truyện được dịch, trực tiếp tại iREAD... “Mình biết ngay mà!” - Tạ Minh Tường vỗ vỗ trán, bộ dạng sống mà không còn gì lưu luyến nữa. Khóe miệng Lãnh Hân Hân ở bên cạnh cũng hơi giật giật một chút, cố gắng không bật cười ra tiếng.

“Hai anh chị đang có thái độ gì vậy?” - Sở Nam nhón nhác, nói to lên bất mãn: “Mập thì không thể có tình yêu của mình sao? Em chỉ là nhờ anh giúp em làm mối thôi mà? Khó lắm à? Khó lắm à?”

“Khó lắm ư?” - Tạ Minh Tường nhìn về phía Lãnh Hân Hân.

“Rất khó!” - Lãnh Hân Hân gật gù đầu, nói với vẻ trịnh trọng.

“Các người!”

Nhìn thấy anh chàng này sắp nổi giận rồi, Tạ Minh Tường vội vã ôm lấy vai của Sở Nam, nói nghiêm túc: “Yên tâm đi, việc này cứ giao cho anh! Với tư cách là đại ca của các cậu, anh chắc chắn sẽ giúp cậu mà! Nhưng việc này không thể nóng vội, chờ bọn anh giải quyết việc của hai người này đã rồi nói!”

“Anh nói thật chứ?” - Sở Nam nhìn anh ta một cái với vẻ hồ nghi.

“Thật đó!” - Tạ Minh Tường vung cánh tay, nhất thời khí khái cao ngất: “Tạ Minh Tường anh có lúc nào nói lời mà không giữ lời đâu? Không tin cậu hỏi Hân Hân thử!”

Sở Nam nhìn sang Lãnh Hân Hân, đáy mắt Lãnh Hân Hân hiện ra một nụ cười, gật gật đầu.

“Ha!” - Sở Nam hưng phấn ôm chặt Tạ Minh Tường: “Em biết đại ca như anh là đáng tin cậy nhất mà!”

Tạ Minh Tường lúc này mới thở phào một hơi, quẹt quẹt mồ hôi toát ra trên đầu một cách kín đáo, nói thầm trong lòng: “Minh trước giờ chưa từng nói lời mà không giữ lời nhưng điều đó không có nghĩa là sau này mình sẽ không như thế! Minh thật là thông minh! Mập à! Không phải anh không giúp em mà là yêu cầu này của em quả thực là quá biến thái rồi! Có câu lừa người khác sẽ không bị sét đánh nhì?”

Lãnh Hân Hân và Tạ Minh Tường từ nhỏ lớn lên cùng nhau nên dĩ nhiên là biết trong lòng cái tên này đang nghĩ gì song lại không nói ra, chỉ có thể thương xót Sở Nam trong lòng mà thôi.

“Được rồi! Được rồi!” - Tạ Minh Tường bị Sở Nam ôm đến sắp không thở được rồi, anh ta vội vàng thoát khỏi thân thể mập mạp của anh chàng này rồi nói: “Hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là làm mối cho hai người Mộc Bạch và Đường Hân Uyển với nhau! Hoàn thành nhiệm vụ này xong thì anh mới có thể toàn tâm toàn ý giúp cậu được! Giờ mau nghĩ xem có cách gì có thể để hai người họ thân thiết hơn chút không?”

Sở Nam đã đạt được mục đích của mình nên cũng hoàn toàn yên tâm. Nghe xong thì lập tức tỏ rõ thái độ: “Tạ đại ca, anh yên tâm! Em tuyệt đối sẽ toàn tâm toàn ý phối hợp với anh! Nói đi, anh muốn em làm gì?”

“Làm gì đây?”

Tạ Minh Tường cũng không biết hiện giờ nên làm sao, anh ta nhìn sang Lãnh Hân Hân. Lãnh Hân Hân nhún vai, tỏ ý bản thân cũng không có cách nào hay.

Lúc này, Tiêu Ninh đã uống có hơi ngà ngà đột nhiên sấp tới, kêu gào: “Tạ đại ca, anh ở đây làm gì vậy? Chỉ uống rượu hát hò đã đủ vô vị rồi, anh còn ở đây tình tự! Không qua thì không qua, nhưng anh cũng không nói giúp bọn mình tìm chút niềm vui!”

“Tìm niềm vui?” - Tạ Minh Tường mắt sáng rỡ, trong lòng liền có chủ định, anh ta nhìn về phía Sở Nam.

Sở Nam lập tức hiểu ý, nói: “Tạ đại ca, anh yên tâm đi, loại việc này em giỏi nhất đó, anh cứ chờ xem nhé!”

Nói xong những lời đó, Sở Nam đứng dậy vỗ vỗ tay, thu hút ánh mắt của mọi người lại. Lúc này mới ho hai tiếng nói: “Chỉ hát hò thôi thì hơi chán nhì! Chi bằng chúng ta chơi chút trò chơi nhé?” - Nói xong, tên mập còn đặc ý nhìn Tạ Minh Tường một cái.

Tạ Minh Tường gợn ngón tay cái về phía tên mập, tỏ ý hân làm rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lời thật lòng

“Được đó!” - Đỗ Khả Nhi tính tình nóng nảy là người đầu tiên bày tỏ đồng ý, hỏi: “Cậu nói đi, chúng ta chơi trò gì?”

“Chơi trò gì?” - Sở Nam vừa nãy còn đang đặc ý vênh vao, thoáng chốc ngẩn ngơ tại chỗ. Hân đâu biết chơi trò gì, vừa nãy chỉ là tiện mồm nói vậy mà thôi, còn chơi trò gì thì hân thật sự chưa nghĩ tới. Do dự một lúc, tên mập nói lấp bắp: “Ồn... tù tì?” - Nói xong còn nhìn Tạ Minh Tường một cái, rõ ràng là đang trung cầu ý kiến của anh ta.

Tạ Minh Tường tức giận, thật muốn từ sau lưng đập cho cái tên này một đập. Vừa nãy còn tưởng cái tên này đáng tin cậy một chút, kết quả thì đã đưa ra một trò chơi thấp kém như vậy. Đây là đang sỉ nhục IQ của anh ta ư?

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” - Đỗ Khả Nhi hoài nghi bản thân nghe nhầm, bày ra một biểu cảm rất khoa trương, bụng mặt nói: “Minh nói nè Sở Nam, đề nghị này của cậu cũng thật là... Thôi đi, mình không thể tìm được bất cứ tính tử nào để hình dung nổi cậu.”

Mấy người bên cạnh cũng cười lớn tiếng một cách mất hình tượng.

Lãnh Hân Hân không thể nhịn được nữa, cô vỗ tay đứng dậy: “Chi bằng chúng ta chơi trò mạo hiểm nói lời thật lòng đi?”

Đề nghị rất nhanh được mọi người thông qua, Sở Nam thấy Lãnh Hân Hân giúp hân giải vây, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt đỏ ửng rút lui sang một bên.

Tạ Minh Tường đứng dậy, gọi phục vụ đến bảo hân đưa đến một bộ bài. Nhìn bộ bài trong tay, trong lòng Tạ Minh Tường liền hiện lên ý nghĩ rất tà ác: “He he... huynh đệ, đừng tránh đại ca này không nhân nghĩa nhé! Anh làm như vậy cũng là vì việc lớn cả đời của chú đó!”

Lãnh Hân Hân nhìn sang Tạ Minh Tường, trong ánh mắt lộ ra vẻ mặt dò hỏi. Tạ Minh Tường dĩ nhiên hiểu ý của cô nên đưa bộ bài cho cô, đồng thời gạt đầu với cô, tỏ ý bài trong tay mình tuyệt đối “không có vấn đề”.

Bài trong hai tay của Lãnh Hân Hân đã được xóc, cô hỏi: “Có những ai tham gia?”

“Minh!” - Đỗ Khả Nhi là người đầu tiên kêu lên.

Tiếp theo đó, ngoài hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ra thì tất cả mọi người đều bày tỏ muốn tham gia. Lãnh Hân Hân nhìn sang Đường Hân Uyển, cười nói: “Hân Uyển, cùng đến chơi chứ?”

Đường Hân Uyển không nói gì, mà lặng lẽ nhìn Bạch Mộc một cái.

Lãnh Hân Hân dĩ nhiên là nhìn thấy, dùng mắt ra hiệu với Tạ Minh Tường.

Tạ Minh Tường lập tức hiểu ý, chạy qua kéo Bạch Mộc dậy: “Nào... Huynh đệ, cùng chơi đi mà! Đúng lúc mọi người tìm hiểu nhau nhiều hơn, nói thế nào thì mọi người cũng đều là bạn học cùng sống với nhau bốn năm, đừng lúc nào cũng giống như một khúc gỗ vậy chứ!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” - Sở Nam nói hòa theo: “Ngồi đó một mình chán lắm, mọi người cùng chơi mới có ý nghĩa!”

Ánh mắt Đường Hân Uyển cũng đặt lên người Bạch Mộc, hình như đang chờ câu trả lời của anh.

“Được rồi...” - Bạch Mộc không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

“Bây giờ có thể tham gia rồi chứ?” - Lãnh Hân Hân nhìn Đường Hân Uyển nửa cười nửa như không cười.

Sắc mặt Đường Hân Uyển đỏ lên, tại sao cô cứ cảm thấy Lãnh Hân Hân dường như nói chuyện có ẩn ý vậy? Chắc là bản thân quá nhạy cảm rồi nhỉ? Trong lòng Đường Hân Uyển nghĩ.

Đỗ Khả Nhi lại không hiểu những điều này, cô vẫy vẫy tay với Đường Hân Uyển, nói: “Hân Uyển, đến đây... Chi còn mình cậu nữa thôi!”

“Được thôi...” - Đường Hân Uyển gật gật đầu, trả lời nhỏ tiếng. Bản thân cô cũng không hiểu, tại sao cô lại đồng ý chứ? Là vì đúng như Đỗ Khả Nhi nói, chỉ còn mình cô ư? Hay là...

Tạ Minh Tường tùy tiện rút ra tám lá bài trong xấp bài, rồi lấy ra lá bài Joker, nói: “Chúng ta lần lượt rút bài, người rút được lá đại quý sẽ tiến hành đặt câu hỏi cho người rút được lá tiểu quý. Có thể nói lời thật lòng, cũng có thể chơi mạo hiểm. Còn câu hỏi đặt ra thì chọn trong xấp bài này. Mọi người có thắc mắc gì không?” Truy-ện được dịch trực tiếp t-ại i-READ-Mọi người dĩ nhiên không có gì thắc mắc.

Vòng thứ nhất đã bắt đầu, người rút được tiểu quý là Sở Nam, còn người rút được đại quý là Đỗ Khả Nhi.

“Ha ha ha!” - Đỗ Khả Nhi cầm lá bài trong tay cười rất mất hình tượng, gào lên: “Sở Nam, cậu xong đời rồi!”

Sở Nam đột nhiên có dự cảm không lành.

Đúng như dự đoán, Đỗ Khả Nhi đọc to mặt bài của mình: “Bạn gái đầu tiên của cậu tên là gì và hãy nói ra câu chuyện của hai người!”

Thật nguy hiểm! Sở Nam thở phào một hơi, liền sau đó nhún vai cứ như trút được gánh nặng, nụ cười rất thô tục: “Ngại quá, mình chưa từng có bạn gái...”

“Không phải chứ... Mập?” - Tiêu Ninh bày ra thái độ rất khoa trương, nói: “Ngay cả bạn gái mà cậu cũng chưa từng có? Sao lại thảm như vậy? Chỉ vì cậu mập ư?”

Sở Nam thẹn quá hóa giận, đứng dậy đánh nhau với Tiêu Ninh. Mọi người cũng không nén nổi lòng mà cười lên, hai người nhanh chóng đã kết thúc trận chiến kịch liệt, cả hai đều mặt mũi bầm dập trở về chỗ ngồi của mình. Tiêu Ninh còn đỡ hơn chút, nhưng hình tượng của Sở Nam thì rất khó coi. Thân hình hân vốn đã cường tráng, cứ như vậy cả gương mặt lại càng sưng lên giống như mặt heo. Mọi người lo sẽ lại kích động anh chàng này nên vẫn luôn nhẫn nhịn mới không cười ra tiếng.

Đỗ Khả Nhi nói bất lực: “Giờ làm sao đây? Lẽ nào cứ cho qua như vậy?”

“Dĩ nhiên không được!” - Tạ Minh Tường sợ rằng lát nữa lúc hỏi Bạch Mộc cũng xuất hiện tình huống này nên sớm đã nghĩ xong đối sách: “Rút lại một lá khác đi...”

Đỗ Khả Nhi rút ra lá bài thứ hai, nhìn thấy nội dung trên đó xong thì sắc mặt có hơi cổ quái.

“Sao thế?” - Mọi người có hơi nghi hoặc.

Khóe miệng Đỗ Khả Nhi giật giật hai cái, bày mặt bài này ra, bên trên bỗng nhiên viết: “Nhìn một cách thâm tình với người đầu tiên bên trái bạn mười giây...”

Người đầu tiên bên trái, Tạ Minh Tường sững sờ, bản thân... hình như vừa đúng là người ngồi bên tay trái của Sở Nam!

Tạ Minh Tường quay đầu đi, đúng lúc nhìn thấy một cái đầu heo xuất hiện trong tầm mắt của mình, mà cái đầu heo này cũng đang nhìn chăm chăm hẳn với về mặt cổ quái.

“Oh no!”

Tạ Minh Tường ngẩng mặt thờ dài, sao hắn lại chơi khăm chính mình rồi? Nhìn cái đầu heo trước mặt, Tạ Minh Tường chỉ cảm thấy trong dạ dày mình cuộn cuộn.

“A ha ha ha!”

Mọi người cười cả ra tiếng, còn Tiêu Ninh lại dứt khoát trực tiếp đứng lên bẻ đầu của hai người tới: “Minh đến giúp các cậu...”

Chỉ mười giây nhưng đối với họ mà nói lại dài đằng đẵng như cả thế giới. Tạ Minh Tường thề rằng từ nhỏ đến lớn đây tuyệt đối là mười giây khó sống nhất của anh ta.

Tạ Minh Tường không ngừng tiến hành ám thị tâm lý: “Mất mù rồi, mất mù rồi, không nhìn thấy gì hết...”

Sau mười giây, hai người vội vàng quay đầu đi, không hẹn mà cùng chạy đến một góc nôn khan.

Sở Nam oán trách nhỏ tiếng: “Tạ đại ca, anh không phải muốn mượn cơ hội này kéo gần khoảng cách của Bạch Mộc và Đường Hân Uyên ư? Sao lại chơi khăm chính chúng ta vậy?”

Tạ Minh Tường liếc mắt: “Cậu tưởng anh muốn à?”

Vỗ vổ vai của Sở Nam, Tạ Minh Tường nói an ủi: “Lần này là lỗi kỹ thuật, sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa. Để gán ghép họ lại với nhau, chúng ta đành liều thôi! Yên tâm, tổ chức sẽ ghi nhớ công của cậu.”

Trò chơi tiếp tục, sau khi qua mấy vòng, Lãnh Hân Hân nháy mắt với Tạ Minh Tường, ra hiệu anh ta có thể bắt đầu rồi. Tạ Minh Tường lập tức hiểu ý, lén trao đổi bài trong tay. Với mảnh khóe điêu luyện của anh, người khác dĩ nhiên không nhìn thấy.

Mặt bài lật ra, Bạch Mộc bắt lực phát hiện bài trong tay mình đúng là tiểu quý. Còn đại quý đang nằm trong tay của Lãnh Hân Hân!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trai tài gái sắc

Nhìn tấm thẻ trong tay, Lãnh Hân Hân nhìn Bạch Mộc cười ngọt ngào. Chỉ là Bạch Mộc cảm thấy nụ cười này sao không có chút thành ý.

Bạch Mộc rất hoài nghi, mình có phải bị Tạ Minh Tường hãm hại?

Lãnh Hân Hân rút ra một tấm thẻ, nhìn thẻ bài cười hỏi: “Hỏi thật nè, trong năm cô gái ngồi đó anh thích cô nào nhất?”

“Ồ” - Tôn Dật Thành đột nhiên kinh ngạc mở to mắt, lắp bắp: “Sao vấn đề tự nhiên trở nên nghiêm trọng thế...”

Bạch Mộc ngẩn một lúc.

Các cô gái cũng rất muốn biết đáp án của vấn đề, họ chăm chăm nhìn Bạch Mộc.

Đường Hân Uyên cũng lặng lẽ liếc nhìn Bạch Mộc, trong lòng cũng có chút mong chờ, trong đầu đột nhiên cũng lóe lên vô số suy nghĩ. Bạch Mộc người đàn ông này rất đẹp trai, mà anh cũng không giống như những người đàn ông khác, điều quan trọng là anh rất thâm tình. Nếu anh ấy nói thích mình thì mình chắc là cảm thấy rất hạnh phúc?

Đường Hân Uyên chuyển hướng nhìn, mặt cô hơi đỏ, cô thật sự bị suy nghĩ “trơ tráo” của mình làm cho xấu hổ, cô lắc lắc đầu. Đường Hân Uyên cảm vội cốc nước chanh trước mặt uống mấy ngụm, cô cho rằng mình rất giỏi che giấu những suy nghĩ nội tâm của mình.

Lãnh Hân Hân nhảy bèn nhìn ra điểm này, cười thầm, tên a đầu này...

Bị ánh mắt sáng của các cô gái nhìn mình, Bạch Mộc có chút ngại ngùng, ánh mắt anh dừng lại ở Đường Hân Uyển. Trong số những nữ sinh này, anh có chút thiện cảm với Đường Hân Uyển, vì chỉ có cô mới muốn lắng nghe chuyện của mình. Nhưng đây không phải là thích mà anh xem cô là bạn của mình.

Bạch Mộc phẩy phẩy tay nói: “Vấn đề này mình từ chối trả lời, dù gì mọi người cũng là lần đầu gặp mặt, hai bên đều chưa thân lắm...”.

Các cô nữ sinh thất vọng lắc đầu, không truy cứu đáp áp của vấn đề này nữa.

Lãnh Hân Hân nhìn Bạch Mộc với hàm ý sâu sắc, tuy Bạch Mộc không nói rõ, nhưng ý nghĩ của anh ấy đã lộ rõ, anh đối với Hân Uyển chắc chắn có chút thiện cảm.

Nhưng Lãnh Hân Hân rõ ràng không muốn dễ dàng bỏ qua cho Bạch Mộc, đá nhẹ Tạ Minh Tường một cái. Tạ Minh Tường hiểu ý ngay, chỉ chỉ tầm thê trên cùng.

“Chú đã từ chối trả lời, vậy anh sẽ rút lại một tấm nhé” - Nói xong, Lãnh Hân Hân tự nhiên rút thê ở trên cùng, nói: “Mạo hiểm quá, hãy chọn một trong các nữ sinh ở đây để hát song ca một bài tình ca!”

“Ồ!” - nghe xong, Tiêu Ninh tiếc nuối reo lên: “Cơ hội tốt thế này sao không để cho tớ?”

Sở Nam nhìn khinh bỉ nói: “Mày à? Giọng nói còn chưa rõ ràng, mày muốn lấy mạng của bọn tao sao?”

“Tên mập kia, mày có phải ngứa ngáy rồi không?”

“Đến đây đến đây! Sợ mày sao?” - Cả hai hét ầm lên lại lao vào trận PK lần hai.

Ánh mắt Lãnh Hân Hân cười đầy hàm ý, nói: “Bạch Mộc, đây là cơ hội tốt. Trong 5 cô gái ngồi đây, cậu có thể tùy ý chọn, người khác muốn mà không có cơ hội đó!”

Cô biết Bạch Mộc ngại, nhưng nói như vậy cũng thể hiện “tính công bằng” của trò chơi!

Bạch Mộc nhìn Tạ Minh Tường cầu cứu, nhưng tên này nhìn anh một cách ranh mãnh rồi quay đầu đi chỗ khác, khiến Bạch Mộc điên tiết.

Đỗ Khả Nhi lay lay bờ vai của Bạch Mộc nói: “Anh trai, đừng có xấu hổ nữa, nhanh chọn đi!”

Gương mặt của Đường Hân Uyển lộ chút hi vọng, chỉ là cô ngại không nói ra.

Đợi vài phút rồi mà Bạch Mộc vẫn chưa nói. Thái độ của Lãnh Hân Hân giống như trong dự đoán, đứng dậy: “Bạch Mộc nếu cậu thấy xấu hổ, vậy tớ chỉ định nhé? Hân Uyển, cậu lên nhé?” Truyện được dịch trực- tiếp tạ-i- iREAD- “Hả” - Đường Hân Uyển giật mình: “Tớ?”

Lãnh Hân Hân không quan tâm cô: “Chính là hai người... để tớ giúp hai người chọn bài hát!”

“Ồ, lâu rồi ta không gặp nhau

Em hãy cầu nguyện

Để tình cảm không dễ dàng thay đổi nữa

Để con tim không còn khoảng cách quá xa nữa”

Hai người song ca khiến tất cả mọi người kinh ngạc, giọng hát của Đường Hân Uyển thì ngọt ngào, còn giọng hát của Bạch Mộc thì trầm ấm. Hai người giống như một cặp tình nhân thật sự khiến mọi người đều chìm đắm trong bài hát. Ngoài ra một số người đã bắt đầu hiểu được cách nghĩ của Lãnh Hân Hân.

Lãnh Hân Hân đung đung Tạ Minh Tường, thì thầm: “Thấy thế nào?”

Tạ Minh Tường gật gật đầu, trả lời: “Đúng là rất xứng đôi!”

Sở Nam sáp đến gần cười nói: “Tạ đại ca, đừng có quên chuyện đã hứa với em nhé! Hai người họ đến với nhau thì đến lượt em đó!”

Khóe miệng Tạ Minh Tường gật gật, cảm ly rượu lên uống một hơi đến hết: “Yên tâm đi, anh không quên đâu!”

Anh biết làm thế nào đây? Cũng đành miễn cưỡng, chỉ có thể làm trái với lương tâm nói dối thêm lần nữa.

Bài hát vừa kết thúc, Đỗ Khả Nhi liền tán thưởng: “Hai người giống như một cặp tình nhân quá!”

Đường Hân Uyển đỏ mặt: “Khả Nhi, cô nói gì vậy?”

Lãnh Hân Hân đến xoa dịu tình hình: “Được rồi, được rồi, chúng ta tiếp tục thôi!”

Sau đó, Tạ Minh Tường và Lãnh Hân Hân hai người họ còn hợp lại “chọc” Bạch Mộc mấy lần nữa, nhưng may hai người họ vẫn còn chút lương tâm, không làm gì quá đáng. Nhưng như vậy họ cũng đã kéo khoảng cách giữa Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đến gần nhau hơn. Mấy trò chơi sau, ánh mắt của mọi người nhìn Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đầy ẩn ý.

Nhưng sức lực của mọi người cũng có hạn, đợi đến lúc 2,3 giờ sáng, mọi người dường như tựa vào nhau để ngủ.

Bạch Mộc nhìn Đường Hân Uyển đang ngủ bên cạnh, khoe miệng cong cong. Anh đột nhiên phát hiện, mình có cảm giác rất thân thuộc với cô gái mới quen hôm nay. Nếu cô là cô ấy thì tốt quá!

Bạch Mộc bị những suy nghĩ của mình làm cho giật mình, vội vàng lắc đầu đẩy những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, lấy áo khoác của mình đắp cho Đường Hân Uyển, Bạch Mộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Tạ Minh Tường thức dậy đầu tiên. Vô thức nhìn về hướng Bạch Mộc, sau khi thấy tình hình bên đó bất giác há miệng. Vội dụi mắt xác định mình không nhìn nhầm mới cười yên tâm.

Nhẹ nhàng đánh thức mọi người, Tạ Minh Tường chỉ chỉ về phía Bạch Mộc. Quả không ngoài dự đoán, mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Lãnh Hân Hân đưa tay ra hiệu với mọi người, thì thầm: “Xem ra thành quả tối qua không tồi!”

Mọi người đầy ẩn ý, tất cả đều rất phấn khích: “Quả đúng là trai tài gái sắc, rất xứng đôi! Sau này hai người họ mà thành đôi thì thú vị lắm đây!”

Tạ Minh Tường vẫy vẫy tay: “Chúng ta đi thôi!”

“Đi?” - Sở Nam ngậy người: “Không gọi họ dậy sao?”

Tạ Minh Tường tức giận, nổi cáu với tên ngốc này: “Cái thằng này chẳng có tí gì thú vị vậy? Hà tất phải làm phiền việc tốt của hai người họ?”

“Được rồi, được rồi...” - Sở Nam cười oan ức: “Nghe lời anh...được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đừng làm phiền họ

Để lại cho Bạch Mộc một tờ giấy, nhóm Tạ Minh Tường rời khỏi đây.

Đến khi lên xe rồi, họ vẫn còn cảm thấy hứng khởi, Tạ Minh Tường không nhịn được cười nói trước: “Các cậu nói xem, sau khi hai người họ tỉnh dậy thì sẽ thế nào?”

“Ha ha!” - Tôn Dật Thành cười nói: “Có thể tưởng tượng...”

Sở Nam không biết đã sai ở đâu, giọng điệu có chút lo lắng: “Chúng ta đi như vậy có phải hơi quá không?”

Tiêu Ninh nói giọng không mấy thiện cảm: “Cậu có ngốc không? Có gì quá đáng chứ? Chúng ta làm như vậy cũng vì họ “được” chưa! Họ nên cảm ơn chúng ta mới đúng!”

Cả nhóm âm ỉ cho đến khi về đến trường, vào ký túc xá lại thảo luận xôn xao về chuyện “chung thân đại sự” của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

“Tối qua anh nghĩ rồi! Nếu như hai người họ thành đôi thật, anh chính là người mai mối cho hai người họ!” - Tạ Minh Tường hứng thú nói.

“Em cảm thấy anh nghĩ quá đơn giản rồi, có thể nhìn thấy hai người họ đều là người lạnh lùng. Muốn hai người họ thành đôi, không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu!” - Tôn Dật Thành bình tĩnh phân tích

“Chời! Cậu hiểu cái gì?” - Tiêu Ninh phản pháo: “Theo anh thấy, tính cách của Bạch Mộc hướng nội, tối qua chắc là mắc cỡ thôi. Cậu không thấy lúc Bạch Mộc hát sao, rất có cảm xúc, nếu không phải người thương ở đó cậu ta có thể như vậy sao?”

“Hon nữa, Bạch Mộc đối với chúng ta không giống như vậy. Vậy mà lần đầu gặp Đường Hân Uyển lại nói chuyện nhiều như vậy, cậu không để ý khi ăn cơm họ nói chuyện rất vui vẻ sao. Không chừng hai người đó tình trong như đã mặt ngoài còn e, đợi chúng ta đi rồi, chỉ còn lại hai người họ cảm xúc tuôn trào, không khéo lại làm ra chuyện gì cũng nên!”

“Đó là việc giới hạn rồi!” - Tôn Dật Thành cười dâm đãng

Sở Nam bất mãn kêu lên: “Hai người họ vậy là tốt rồi... nhưng còn em? Có ai quan tâm đến tâm hồn bé bỏng này của em?”

Tạ Minh Tường: “.....”

Tôn Dật Thành: “.....”

Tiêu Ninh làm ra vẻ như phát hiện được đại lục mới, đến vỗ vai tên mập rất nhiệt tình đồng dạng nói: “Nói đi, để anh hai tham mưu cho cậu nè?”

“Anh hai à! Vẫn là anh tốt nhất!” - Sở Nam khóc lóc nói: “Anh thật đáng tin tưởng, không giống như anh cả kia, em nhờ anh ấy giúp mà chẳng chút thiện ý gì!”

“Á!” - Tạ Minh Tường la lên, buồn bã nói: “Tên mập kia, không phải anh không chịu giúp! Mà yêu cầu của cậu thật quá bất thường. Anh thật có lòng nhưng sức có hạn, nay anh hai nhiệt tình vậy cậu nhờ cậu ấy chú ý giúp đi.”

“Đừng! Đừng! Đừng!” - Tôn Dật Thành phản khởi: “Nói ra đi để các anh lên kế hoạch giúp cậu!”

Tên mập xấu hổ, lát sau mới nói lí nhí: “Đó chính là... Tô Nhu!”

“Á!” - Tôn Dật Thành ngạc nhiên giống như không tin vào tai mình, sợ mình nghe nhầm: “Cậu nói ai?”

Tiêu Ninh che mặt: “Mập, thật xin lỗi cậu! Bỏ qua những lời nói vừa rồi của anh hai nhé, cậu hãy xem như chưa nghe thấy gì...”

“Các người không thể như vậy được!” - Tên mập cảm thấy tủi thân: “Là một người đàn ông, nói được thì phải làm được! Các người lừa tình cảm của tôi như vậy không thấy đau lòng sao? Có tin tôi khóc bây giờ không?”

“...”

“...”

Còn bên cạnh các cô gái cũng thảo luận sôi nổi về vấn đề vĩ đại này: “...”

“Không nhận ra luôn!” - Đỗ Khả Nhi lên tiếng trước: “Hân Uyên chúng ta và Bạch Mộc đúng là rất xứng đôi!”

“Đúng thế!” - Mễ Lôi cũng gật gù đầu: “Hai người họ giống trời sinh một cặp, khiến người khác ngưỡng mộ!”

“Thật ra Tạ Minh Tường cũng không tệ mà... Cũng đẹp trai!” - Đỗ Khả Nhi nhìn Lãnh Hân Hân ẩn ý: “Thấy sao? Hân Hân không suy nghĩ xem?”

“Để suy nghĩ lại xem sao!” - Lãnh Hân Hân cười cao ngạo.

Tô Nhu cũng cười toe toét: “Còn phải suy nghĩ sao? Hân Hân, tớ thấy ánh mắt của anh ấy nhìn cậu rất dịu dàng, khiến người ta tan chảy!”

“Đúng vậy đó!” - Đỗ Khả Nhi cười nói: “Một anh chàng hot boy thế này cậu không động lòng sao? Nếu cậu không cần thì tớ tiến tới đó?”

Lãnh Hân Hân xua xua tay: “Nếu cậu thích thì cậu theo đuổi đi, tớ không cản cậu đâu!”

“Hay là thôi đi, người ta cần là nữ thần ấy! Còn như mình thì không có ý vị lắm!”

Lãnh Hân Hân nhìn Tô Nhu muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Hân Hân cậu có gì muốn nói sao?” - Tô Nhu nhảy bèn nhìn ra.

Lãnh Hân Hân do dự một chút, rồi nói suy nghĩ của mình: “Tô Nhu cậu không cảm thấy Sở Nam hơi hơi thích cậu sao?”

“Á?” - Tô Nhu ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn chột ửng đỏ: “Hân Hân cậu đang nói cái gì thế?”

“Tớ cũng cảm thấy vậy.” - Mễ Lôi gật gù đầu: “Tô Nhu cậu không để ý, tối qua lúc ăn cơm, ánh mắt của Sở Nam cứ nhìn về phía cậu.”

“Haha!” - Đỗ Khả Nhi cười vô tư: “Cái tên mập Sở Nam đó tuy tướng mạo không đẹp trai lắm nhưng thật nhiều... làm cái gối ôm cũng sướng đó chứ!”

Nghe những lời này, Lãnh Hân Hân và Mễ Lôi cũng cười lớn.

Tô Nhu hơi đỏ mặt, tay liên tục xua xua: “Ái chà, Khả Nhi cậu đang nói bậy gì vậy?”

Mắt Tô Nhu hơi xấu hổ và giận, Đỗ Khả Nhi vội vàng chuyển đề tài: “Đương nhiên, tên mập đó muốn theo đuổi Tô Nhu của chúng ta cũng cần suy nghĩ lại, không thể dễ dàng như vậy được! Yên tâm đi, Tô Nhu! Khảo nghiệm việc này cứ để tự mình lo... Chắc chắn sẽ cho cậu một đáp án hài lòng!”

Tô Nhu không nói lại với họ, đành im lặng. Cô vốn cũng không có cảm giác gì, nhưng bọn họ đã trêu đùa như thế, cô đột nhiên phát hiện trong đầu mình chột thoáng qua gương mặt mập với nụ cười dung tục.

“Khả Nhi, đừng có chỉ nói họ thôi, còn cậu thì sao?” - Tô Nhu cuối cùng phản kích.

“Tớ?” - Đỗ Khả Nhi xua xua tay: “Tớ không quan tâm lắm, tớ sợ với tính cách của mình thì không ai dám theo!”

“Yên tâm đi!” - Lãnh Hân Hân vỗ ngực nói: “Chuyện chung thân đại sự của các cậu cứ để mình lo! Chỉ cần tìm trong khoa của chúng ta... cũng xem như phân tốt không chảy ra ruộng người ngoài! Còn cậu, các cậu cũng không thoát được đâu!”

Câu sau cùng là nhìn về Mễ Lôi nói.

Mọi người bất lực, bỏ qua không thèm để ý đến cô ấy.

Khi Đường Hân Uyển mở mắt thì thấy mình đang dựa vào người Bạch Mộc, trên người đang khoác áo ngoài của Bạch Mộc.

Đường Hân Uyển bỗng nhiên tỉnh hẳn, mặt cô đỏ ửng, nhìn xung quanh thấy mọi người đều đi hết, cả căn phòng chỉ còn lại cô và Bạch Mộc.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thần trợ công

Chuyện này là sao?

Đường Hân Uyển mê muội rồi, cô ấy nhớ rõ là hôm qua không ngủ như vậy, nhưng giờ tình hình thế này là sao? Lẽ nào sau khi ngủ say, từ trong tiềm thức đã nằm sát lại?

Đường Hân Uyển mặt đỏ bừng trông như một con cua bị nấu chín vậy.

Bọn họ... bọn họ sẽ không nhìn thấy chứ? Càng nghĩ, Đường Hân Uyển càng chắc chắn với suy đoán của mình. Bọn họ chắc chắn đã nhìn thấy, nếu không sao lúc họ đi lại không đánh thức mình chứ?

Hân Hân này... thật là đáng ghét!

Lén nhìn sang Bạch Mộc nằm cạnh bên, thì thấy anh vẫn còn đang ngủ, Đường Hân Uyển thở phào nhẹ nhõm. May thay anh ấy chưa thức dậy, nếu không chẳng phải rất xấu hổ sao?

"Quần áo trên người mình là anh ấy đắp cho mình sao?" - Đường Hân Uyển nhìn Bạch Mộc và từ sâu trong tim lại dâng lên một luồng hơi thở ấm áp.

Cẩn thận đắp chiếc áo khoác lên người Bạch Mộc, Đường Hân Uyển cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Cứ bỏ đi như vậy có vẻ không hay lắm. Trong lúc bối rối không biết phải làm sao, Đường Hân Uyển đành ngồi lặng lẽ sang một bên, hai tay chắp lên má, nhìn chăm chăm vào Bạch Mộc đang ngủ say.

Anh ấy trông cũng đẹp trai đấy chứ! Anh ấy tình cảm như vậy, lại mang đến cho mình một cảm giác rất ấm áp, nếu...

"Ây da! Đường Hân Uyển mày đang nghĩ bậy bạ gì thế chứ?" - Đường Hân Uyển đỏ mặt xấu hổ, lắc lắc đầu mạnh.

Thực ra khi Đường Hân Uyển lắc đầu thì Bạch Mộc đã tỉnh dậy rồi. Chỉ là anh ấy không biết nên làm thế nào, chẳng lẽ trừng mắt nhìn người ta sao? Vậy chẳng phải cả hai người đều thấy xấu hổ sao? Một người khôn ngoan như Bạch Mộc sẽ vờ không chú ý và nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhưng khi anh ấy phát hiện ra Đường Hân Uyển đang ngồi đối diện và cứ nhìn mình chăm chú, Bạch Mộc có hơi thấp thòm. Nếu mình không dậy thì cô ấy cứ ngồi nhìn mãi vậy sao? Đắn đo một hồi, Bạch Mộc đành mở mắt ra, làm bộ dạng như vừa mới tỉnh ngủ vậy.

"A...! Anh dậy rồi à?"

Thấy Bạch Mộc mở mắt ra, Đường Hân Uyển vội chuyển hướng nhìn sang một bên, trông như đứa trẻ vừa làm điều gì sai trái bị người khác phát hiện ra, vẻ hơi luống cuống.

"Ừ!" - Bạch Mộc gật đầu vờ về lưng túng, nhìn quanh một vòng và hỏi: "Bọn họ đâu hết rồi?"

"Tôi... tôi cũng không biết!" - Đường Hân Uyển nói với giọng nhỏ nhẹ.

"Hả..."

Hai người ngồi nhìn nhau với vẻ lúng túng, sau một hồi mới phát hiện ra tờ giấy được đặt ở một chỗ cũng có thể nói là “dễ nhìn thấy” trên bàn.

Bạch Mộc cầm lấy tờ giấy, nhìn thấy lời nhắn của Tạ Minh Tường ghi trên đó.

“Người anh em, bọn anh về trường trước, không làm phiền thể giới riêng của hai người nữa. Yên tâm đi, nếu hôm nay hai người vẫn không về được, thì bọn anh sẽ xin phép nghỉ học giúp hai người. Không cần phải cảm ơn anh đâu, anh lúc nào cũng... rất hiểu chuyện! - Tạ Minh Tường.”

“...”

Nhìn sáu chữ “thể giới riêng của hai người” được viết rất lớn trên giấy, Bạch Mộc không kìm nổi bỗng tròn tròn mắt, nguyên rủa anh chàng đã bỏ mặc anh em này. Tên Tạ Minh Tường này làm trò quỷ gì thế không biết? Chắc chắn anh ấy có chủ ý!

Đường Hân Uyển cũng thấy nội dung trên tờ giấy, mặt càng đỏ hơn. Tại sao thể giới của cô ấy lại trở nên khác biệt như vậy sau một giấc ngủ tỉnh dậy?

“Hình như, hình như bọn họ đã về cả rồi! - Bạch Mộc gượng cười nhìn Đường Hân Uyển.

“Ồ!” - Đường Hân Uyển gạt đầu, nhưng mắt lại cứ nhìn vào ngón chân của mình.

Bầu không khí đột nhiên ngọt ngào, chung quanh im ắng đến lạ kỳ.

Lát sau, Bạch Mộc mới ngập ngừng hỏi một câu: “Chúng ta cũng về trường chứ?”

“Ừ!” - Đường Hân Uyển nhẹ nhàng đáp trả, nhưng vẫn không dám đưa mắt nhìn Bạch Mộc.

Điều khiến Bạch Mộc nhẹ nhõm hơn chút là Tạ Minh Tường xem ra vẫn còn chút lương tâm, đã trả hết các khoản tiền rồi, nếu không chắc Bạch Mộc sẽ phát cáu lên mất.

Bác tài xế rất khéo ăn nói, nhìn hai người qua gương chiếu hậu, bác lại cười hỏi một cách đen tối: “Sao thế? Chọc bạn gái buồn rồi sao?” Hai người gọi một chiếc xe taxi: “Tài xế, cho chúng tôi đến trường đại học công nghệ Hoài Giang.” Lên xe xong, Bạch Mộc cũng không biết nói gì cả. Hai người chỉ biết nhìn ra cửa sổ, trong xe lại yên ắng lạ kỳ.

“Sao ạ?” - Bạch Mộc sững sờ, biết ngay là bác tài xế đã hiểu nhầm, nên vội vã giải thích liên hồi: “Bác, bọn cháu không phải là...”

Nghe bác tài xế nói vậy, vẻ mặt của Đường Hân Uyển cũng đỏ lên.

Bác tài xế lại hiểu nhầm là cô ấy đang xấu hổ, rồi tiếp tục giảng giải với hai người: “Thôi, việc này thì có gì mà xấu hổ chứ? Thực ra, xã hội bây giờ cũng ngày càng cởi mở hơn nhiều rồi. Nhớ khi xưa lúc bác lớn bằng cô cậu thế này, nhưng vẫn không biết tình yêu là gì cả!”

Bạch Mộc không biết phải nói sao: “Bác ơi, bọn cháu thật sự chỉ là bạn học thôi...”

Bác tài xế chớp mắt nhìn hai người: “Bác biết rồi, là bạn học có mối quan hệ “rất thân” đúng không! Không cần phải giải thích đâu, cặp đôi giống như hai cháu bác đã gặp nhiều rồi. Cậu bé, tôi khuyên cậu một câu, là một người đàn ông thì cần phải rộng lượng một chút. Nên biết nhường nhịn con gái chứ không nên so đo tính toán như vậy. Cậu xem bạn gái cậu xinh đẹp vậy, việc gì lại cãi nhau chỉ vì chút chuyện nhỏ chứ! Với lại, nếu bạn gái không được vui thì nên dỗ dành cô ấy một chút, nếu không giữa hai cháu sẽ rất dễ ngăn cách, không tốt cho tình cảm của hai cháu đâu!”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau rồi lại quay đầu phớt lờ đi, bầu không khí vốn đã lúng túng giờ lại càng lúng túng hơn.

Bác tài xế hoàn toàn không biết, lại tiếp tục nói: “Cậu thấy đấy, rất nhiều cặp tình nhân chia tay đều là vì những chuyện nhỏ nhặt. Nhớ lúc xưa, tôi cũng có một chuyện tình chân thành, tiếc là tôi cũng giống cậu, không biết trân trọng cô ấy. Nếu lúc đó tôi có thể cúi đầu nhận lỗi trước cô ấy, thì sự việc đã không đi đến bước đường này.”

Bạch Mộc không biết nói gì, anh ấy biết giờ có nói gì cũng vô ích, chỉ biết phớt lờ đi trước những suy nghĩ vụn vặt của bác tài xế.

Hai người họ không nói gì nữa, bác tài xế lại tưởng những điều mình nói đã có tác dụng nên càng phấn khích hơn. Vừa nói lại vừa nghĩ, hôm nay ông có được xem là đã làm được một việc lớn không?

Bạch Mộc nghĩ: “Nếu lúc này Tạ Minh Tường ở đây, thì chắc chắn sẽ tràn đầy phấn khích vỗ vai bác tài xế nói bác đúng là vị thần trợ công! Con muốn cấp ngay một thẻ người tốt cho bác!”

Trên đường đi, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều trong trạng thái khó xử. Thật không dễ về đến trường học, Bạch Mộc trả tiền rồi hai người vội xuống xe.

Thấy hai người sắp bước vào cổng trường, bác tài xế lại nhấn cửa sổ xuống hết lớn: “Cậu bé, hãy mua một món quà nhỏ dành bạn gái cậu đi, cô ấy sẽ tha thứ cho cậu! Cặp đôi đẹp vậy mà chia tay thì tiếc thật!”

“...”

Giọng của bác tài xế rất to, lúc đấy hai người trở thành tiêu điểm của đám đông. Cặp đôi trai tài gái sắc bỗng chốc thu hút sự chú ý của mọi người. Trong phút chốc, dòng người đã dừng lại, rất nhiều người móc điện thoại ra chụp lại những bức ảnh tuyệt vời này làm kỷ niệm.

Bác tài xế đương nhiên cũng rất hài lòng với cảnh tượng này, bật cười thật lớn rồi lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bùng nổ

Đột nhiên trở thành tâm điểm của mọi người, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều không biết phải làm sao, lại càng nguyên rủa bác tài xế không may đó vài trăm lần. Tuy nhiên, không đợi bọn họ lên tiếng, thì mọi người đã bàn tán xì xào hân hỉ lên rồi.

"Nhìn cặp đôi này thân thiết vậy, thật ngưỡng mộ!"

"Sao? Cặp nam thanh nữ tú này trông rất lạ! Lẽ nào là sinh viên mới của trường chúng ta sao?"

"Wow! Không ngờ chất lượng sinh viên đợt này lại cao đến vậy! Khoa nào thế?"

"Hiệu suất của các em nam nữ sinh viên này cũng rất cao! Vừa vào đã kết hợp thành một cặp đôi! Chúng ta cũng nên học hỏi!"

"Hiệu suất ư! Bao giờ tôi mới có hiệu suất cao thế này?"

"Câu thì thôi đi, cả đời này cũng không thể có được!"

"Huhuhu! Các em sinh viên đều có đối tượng cả rồi, tiếc là tôi đã ở lại trường này 3 năm, nhưng chẳng gặp được chân mệnh thiên tử của mình!"

"Sao? Người đẹp vẫn chưa có bạn trai sao? Hay là thử nghĩ xem liệu tôi được không?"

"..."

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại cảm thấy hơi khó chịu, bèn vội quay đầu lại.

Chung quanh càng thảo luận sôi nổi hơn, hai người chợt thấy hơi lúng túng, nên vội bước nhanh. Tuy nhiên cả hai vẫn đều phớt lờ đi sự chấn động mà mọi người đã dựng nên, suốt dọc đường đều có người chụp ảnh bọn họ, vô số đèn nháy lướt nhanh qua đôi mắt của họ.

Dù rất khó chịu, nhưng vì phong cách lịch thiệp, Bạch Mộc vẫn tiễn Đường Hân Uyển đến ký túc xá nữ. Trên đường, hai người liên tục ra hiệu ngậm cho nhau, xem những lời bàn tán đó là một loại vi-rus cần cách li. Vậy là cả hai quen dần với những ánh mắt ngạc nhiên đó.

"Đặng kia, tôi đến rồi..." - Không dễ gì về đến ký túc xá nữ, Đường Hân Uyển thở phào nhẹ nhõm nói với Bạch Mộc.

Khoảng cách từ cổng trường đến ký túc xá nữ chỉ hơn vài trăm mét, nhưng với hai người mà nói thì lâu như một thế kỷ vậy.

"Ừ..." - Bạch Mộc chờ người ra, nhìn thấy dòng chữ lớn trên tấm bảng cạnh ký túc xá "Ký túc xá nữ, nam sinh xin dừng bước", thì bèn gật đầu.

Đường Hân Uyển do dự một hồi, mặt đỏ bừng lên, giọng nhỏ nhẹ: "Cảm ơn!"

"Sao? Cô nói gì thế?" - Bạch Mộc không nghe rõ.

"Không có gì!" - Đường Hân Uyển không có can đảm để nói lại lần nữa, giẫm giẫm chân với vẻ giận dữ.

Điều không ngờ đến là lần này, trong lòng hai người đều có chút bịn rịn. Cũng không biết nói gì hơn, trong thoáng chốc cả hai đều dừng lại.

Rất lâu sau, Bạch Mộc mới phản ứng trước: "Lên đi chứ?"

"Ừ!" - Đường Hân Uyển gật đầu và quay đầu đi về phía ký túc xá. Đi được hai bước thì lại dừng, cố lấy hết can đảm quay lại nói: "Bạch Mộc, tạm biệt!" - Nói xong vội chạy vào trong ký túc xá.

Bên ngoài ký túc xá, Bạch Mộc vẫn ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Đường Hân Uyển, một hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm rồi quay bước đi.

Đợi sau khi Bạch Mộc đi khỏi, Đường Hân Uyển vốn đã mất hút trong hành lang ký túc đó lại đột nhiên xuất hiện, ngược nhìn theo bóng dáng Bạch Mộc rồi đi rồi mỉm cười, lúc này mới chịu trở về ký túc xá của mình.

Đúng lúc này, ký túc xá nam vẫn đang bàn tán xôn xao về việc của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

“Các cậu nói đi, hai người họ tối nay có về không?” - Sở Nam hỏi.

"Nè mập cậu lộ nguyên hình rồi đấy!" - Tiêu Ninh cười một cách dâm đãng: "Anh đoán là sẽ không về đâu, một nam một nữ cùng phòng, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, có xảy ra việc gì thì cũng là điều bình thường! Anh đoán nếu là một thằng đàn ông thực thụ thì đều sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy!"

Ngay sau đó, Tôn Dật Thành lại trừng mắt lên, nhìn về công ký túc xá, lầm bầm nói: "Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!" Tr-uyện được cập nhật nhanh nhất t-ại [iread.vn](#)-Mọi người vội quay đầu lại, thì nhìn thấy Bạch Mộc đang đứng trước cửa, nhìn chằm chằm vào họ.

"..." - Một luồng hơi lạnh đột nhiên kéo đến từ phía sau họ.

Tạ Minh Tường đứng lên chào hỏi, nhếch mép cười: "Về rồi à?"

Bạch Mộc nhìn anh ta nhưng không nói gì, rõ ràng là vẫn còn bức tức về việc anh chàng này bỏ hai người bọn họ ở lại.

"Áy..." - Tạ Minh Tường xoa xoa bàn tay với vẻ lúng túng, không biết phải làm sao. Bèn nháy mắt Sở Nam, Sở Nam hiểu ý ngay lập tức, đi đến bên cạnh rồi vỗ vào vai Bạch Mộc với vẻ nhiệt tình: "Ngày anh, thời khắc tốt lành thế này sao anh lại về sớm vậy?"

"Đúng thế! Đúng thế!" - Tiêu Ninh cũng chen vào, nhìn Bạch Mộc với vẻ mập mờ: "Nhanh nói đi, hai người cậu đã làm gì khi không có bọn tớ thế? Tớ chắc chắn là rất hút hồn đúng không? Có xảy ra sự việc xấu hổ gì chưa?"

Bạch Mộc vẫn không nói chuyện, Sở Nam lại nhìn Tiêu Ninh với vẻ không hài lòng: "Anh này, làm người cũng phải có phong cách một chút, sao anh lại hỏi như thế được chứ?"

"Ý cậu là gì?"

"Anh phải hỏi là, hai người có xảy ra việc gì khiến người không biết quý không hay không?"

“...”

“...”

“...”

“Cậu thật lợi hại” - Tạ Minh Tường đưa thẳng ngón tay cái lên tỏ ý like cho anh chàng này.

"Không có!" - Bạch Mộc lên tiếng: "Sau khi bọn tôi thức dậy, thấy không có ai nên bèn gọi xe về, đơn giản thế thôi."

"Không phải vậy chứ?" - Sở Nam không đành lòng: "Em nói nè Bạch Mộc, cơ hội tốt như vậy, sao anh không làm gì cả thế? Anh thế này chẳng phải đã phụ công sức của các anh em sao?"

“Cậu muốn tôi làm gì chứ?” - Bạch Mộc nhìn cậu ấy.

“Làm...” - Sở Nam dừng lại, nhìn Bạch Mộc mới về mặt không chút biểu cảm, bèn cầm nín không nói gì thêm

“Em nói là anh có thể mà!” - Tôn Dật Thành ở cạnh bên cứ cầm điện thoại chơi cười tủm tỉm, đột nhiên hét toán lên như vừa phát hiện ra một lục địa mới vậy: “Diễn đàn của trường đã bùng cháy vì hai người, anh còn làm bộ như không có liên quan vậy sao?”

“Gi chứ?” - Tạ Minh Tường và mấy người nữa vội tụ lại.

Tôn Dật Thành bật điện thoại lên, nói: “Hãy xem bài viết mới này trên diễn đàn.”

“Sốc quá! Trường mình lại xuất hiện cặp đôi đẹp nhất từ trước đến nay!”

“Hôm nay, tôi bất ngờ đi ngang cổng trường thì phát hiện dòng người đột nhiên dồn lại. Theo cùng trạng thái náo nhiệt, thì phát hiện ra một cặp đôi vô cùng dễ thương. Nghe nói hai người này là sinh viên mới của trường, cặp đôi trai tài gái sắc như vậy tôi chỉ từng thấy qua trên tivi. Nghĩ đến việc có rất nhiều người không được nhìn thấy cảnh này, thế là tôi đã phát huy tinh thần xung phong tích cực, tải mấy bức hình mà tôi chụp lại được để chia sẻ với mọi người.”

Tiếp theo là hàng chục bức ảnh của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đi cạnh nhau trên đường trường.

Bên dưới bức ảnh là lời bình của chủ blog "lôi phong" này.

"Sau những nỗ lực không ngừng của tôi, cuối cùng tôi đã tra ra được danh tính của cặp đôi này. Nam sinh viên tên Bạch Mộc, là sinh viên nam duy nhất của khoa nghệ thuật, năm nay 19 tuổi, nhóm máu... chòm sao... sở thích..."

“Cô gái tên là Đường Hân Uyển, nữ sinh duy nhất của khoa y học, năm nay cũng 19 tuổi, nhóm máu... chòm sao... sở thích...”

"Trên đây là toàn bộ tình hình của cặp đôi này mà tôi đã tra được, không cần phải cảm ơn tôi, tôi tên là Lôi Phong. Ngoài ra, xét đến chất lượng sinh viên năm nhất đợt này, với tinh thần trách nhiệm trong thời gian tiếp theo, tôi sẽ tiếp tục cập nhật bài viết, công bố “Bảng nữ tú” và “Bảng nam thanh” của sinh viên năm nhất của trường đợt này. Các sinh viên độc thân chớ nên bỏ lỡ cơ hội. Xin hãy chờ đợi những thông tin đầu tiên của tôi. Blog của tôi là...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bảng nữ tú

Phía dưới cùng của bài viết là phần bình luận của các sinh viên trong trường.

[Alameng ^O^]: Wow! Trường học của chúng ta lại có cặp đôi trai tài gái sắc như vậy! Lại còn là sinh viên mới!

[Lớp trưởng KMS]: Chủ blog thật sự quá hào phóng rồi, sự việc lớn như vậy mà không tế nhị chút nào, lại còn đem ra chia sẻ với mọi người!

[Huquyizhen]: Tôi cũng muốn tung tin, tôi cũng có ảnh! Sáng nay tôi cũng đi ngang cổng trường và ngay sau đó đã thấy công bố ảnh!

[Cô bé đẹp nhất khoa tin học]: Ô! Soái ca mỹ nhân! Tôi lại có lòng tin vào tình yêu rồi! Không được, tôi cũng phải tìm một đối tượng thôi!

[Demacia]: Bạn ở trên là nam hay nữ vậy? Nếu mà nữ thì kết bạn mình đi! Chúng ta có thể thử xem!

[Cô bé đẹp nhất khoa tin học]: Thật ngại quá, mình là nam nhé!

[Demacia]: Ôi!

[Momoda]: Chủ top ơi, nhanh cập nhật thêm đi, mình muốn xem bảng nữ tú!

[Aotuman]: Không ngờ chất lượng của sinh viên mới đợt này lại cao vậy! Chúng ta lại sắp có mục tiêu mới rồi!

[Phóng viên nhạy cảm]: Mình thuộc bộ phận tin tức của trường, chủ top có hứng thú đến làm việc ở chỗ bọn mình không? Có lương đấy nhé!

Phải nói là sự bùng nổ của diễn đàn trường học là có nguyên nhân, chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi mà phía dưới bài viết đã có mấy trăm dòng bình luận và con số này vẫn còn tăng nhanh đến chóng mặt.

“Ồ! Người anh em tôi nổi tiếng rồi đây!” - Sở Nam hét lên, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ: “Lúc nào thì em mới được nổi tiếng khắp toàn trường công nghệ Hoài Giang này như anh vậy nhỉ?”

“Nếu chủ top này công bố bảng xếp hạng nam sinh xấu trai nhất trường, thì chắc chắn em sẽ được nêu danh!” - Tiêu Ninh nói với vẻ lãnh đạm, lời lẽ nhạt nhẽo ngay tức khắc đã khiến Sở Nam dừng lại.

“Nè, em nhìn anh lâu rồi nhé!” - Sở Nam nổi giận.

“Đến đây đi... để xem anh đánh cậu thành đầu heo giờ!”

Tạ Minh Tường kìm nén nụ cười, phớt lờ đi cuộc tranh cãi của hai người. Đi đến chỗ dựa vào vai của Bạch Mộc thịnh trọng nói: “Người anh em, chú đứng là lù khù vác cái lu mà chạy. Che giấu giỏi lắm, không lộ chút sơ hở nào!”

Tôn Dật Thành cười một cách mỉa mai: “Man show! Đúng là Man show!”

Tạ Minh Tường cũng gật gật đầu, tỏ ý đồng thuận.

Bạch Mộc trợn ngược mắt, chuyện này càng phản bác thì càng tỏ ra như kiểu tự lừa dối mình, cũng chẳng cần giải thích gì nữa.

Bạch Mộc không nói gì, Tạ Minh Tường bọn họ lại nghĩ anh ấy đã ngầm thừa nhận rồi, nên càng phấn khích hơn: “Xem đi, anh nói rồi mà, giữa hai người bọn họ chắc chắn có làm điều mờ ám!”

“...”

Hai người càng nói càng phấn khích, Tạ Minh Tường không kìm nén nổi, bèn móc điện thoại ra báo tin này cho Lãnh Hân Hân.

Cùng khoảng thời gian này trong ký túc xá nữ. Một sinh viên nữ cũng đang “thăm vấn” Đường Hân Uyên.

“Hân Uyên, nhanh nói đi, sau khi bọn mình đi giữa hai cậu rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” - Lãnh Hân Hân phản kích lại thường.

“...”

Ngay sau đó Đỗ Khả Nhi nói: “Đúng! Buổi sáng lúc bọn mình thức dậy, thì thấy cậu đang tựa vào vai Bạch Mộc ngủ say, về mặt lúc đó có thể gọi là rất hạnh phúc! Hơn nữa trên người cậu còn đắp chiếc áo khoác của anh ấy! Rốt cuộc chuyện này là sao?”

“....”

Mễ Lôi cũng về mặt ám muội: “Chuyện của hai người đã tiến triển đến bước nào rồi? Đã hôn chưa? Nhanh khai thật ra đi!”

“....”

Tô Nhu thực sự không thể nhìn tiếp nữa, bèn nói nhẹ nhàng: “Các cậu sao lại thúc ép Hân Uyên vậy chứ?”

Đường Hân Uyên chờ người ra, ngay lập tức nhìn về phía Tô Nhu, ánh mắt chứa đầy sự cảm kích, thân thương!

Vừa dứt lời thì ngay sau đó lại chuyển đề tài câu chuyện, nhìn chằm chằm vào Đường Hân Uyên nói: “Nhưng mà Hân Uyên, sự việc trọng đại như vậy mà cậu còn giấu bọn mình là cậu không đúng rồi! Không sao, cậu hãy từ từ kể lại cho bọn mình về tình huống của hai người đi, bọn mình sắp không đợi được nữa rồi!”

Đường Hân Uyên che mặt lại, sự việc xảy ra hồi sáng đúng là đã bị bọn họ thấy hết cả rồi, chỉ có thể giải thích một cách bất lực là: “Giữa bọn mình thật sự không xảy ra chuyện gì cả...”“...”

Mấy người Lãnh Hân Hân không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đường Hân Uyên, với ý nghĩ rất rõ ràng: “Bọn mình không tin...”

“...”

Đường Hân Uyên xấu hổ kéo chiếc chăn trùm kín đầu, chọn cách giải thích giống như Bạch Mộc đó là im lặng.

“Ting ting!”

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lãnh Hân Hân vang lên, cô ấy móc điện thoại ra nhìn, liền phản kích lên: “Hân Uyên, cậu còn nói giữa các cậu không xảy ra chuyện gì ư? Bọn mình có ảnh làm chứng đây!”

“Gi vậy?” - Một người phía Đỗ Khả Nhi bèn vội tụ lại, khi nhìn thấy nội dung trên điện thoại thì cũng phản kích hẳn lên: “Hân Uyên, lần này mình xem cậu còn xảo biện nữa không?”

Mấy người làm ầm lên kéo Đường Hân Uyên ra, cho cô ấy xem bài viết ở top diễn đàn. Đường Hân Uyên chờ người ra, sự việc sao lại thành ra thế này chứ?

Mấy người Lãnh Hân Hân lại bắt đầu bàn tán phản kích hẳn lên: “Xem đi, mấy hình được chụp này, hai người kết hợp mới ăn ý làm sao.”

“Đúng đấy! Trông giống như thần tiên quyến lữ!”

“Chủ top này đúng là một người tốt! Tôi yêu anh ấy mất thôi, nếu để tôi biết được anh ấy là ai thì chắc chắn tôi sẽ ôm chầm anh ấy rồi hôn liền mấy cái!”
- Đỗ Khả Nhi nói với giọng hào hùng.

“...”

“Hất xì!”

Cùng lúc này, một chủ top nào đó đang cố gắng cập nhật blog ở một góc trong trường thì đột nhiên hất xì hơi, rồi sau đó lắc lắc đầu, mình cảm lạnh rồi sao? Thôi bỏ đi, không quan tâm làm gì, nhanh cập nhật thôi.

Đường Hân Uyên dùng chăn trùm kín đầu, không biết làm gì hơn.

Trong lúc này, tại ký túc xá nam, Tôn Dật Thành lại lần nữa kêu lên: “Nhanh đến đây nào! Chủ top này lại sắp tung tin hot nữa rồi!”

“Cái gì vậy?” - Nghe nói xong, Sở Nam và Tiêu Ninh bèn vội dừng cuộc ẩu đả, tập trung qua đó.

Trên đầu Bạch Mộc vẫn tuôn mồ hôi.

“Ồ! Bảng nữ tú à! Chủ top này đúng là tốt bụng!” - Mắt Tiêu Ninh cứ sáng ra, nước dãi sắp trào cả ra rồi.

Nghe nói xong, Bạch Mộc thờ phào nhẹ nhõm.

Như Tiêu Ninh nói, chủ top này đúng là rất tốt bụng, không chỉ công bố bảng xếp hạng nữ tú giành cho sinh viên mới, mà còn thống kê sơ bộ hồ sơ thông tin của họ.

Phần trên cùng của bài viết là một đoạn nội dung của chủ top này “Dưới đây chính là phần thống kê các người đẹp của lớp sinh viên mới của trường đợt này, đây chỉ là quan điểm cá nhân tôi. Nếu các bạn có ý kiến nào khác thì có thể bỏ phiếu cho các nữ thần trong lòng mình, nếu có thay đổi gì thì tôi sẽ chỉnh lại danh sách xếp hạng.”

Tôn Dật Thành cầm lấy điện thoại, đọc to rõ: “Top1 BXH nữ tú là Đường Hân Uyển, nhưng người đẹp này đã là hoa có chủ rồi, các đấng mày râu khác đừng mơ tưởng đến nữa.”

Nói xong anh chàng này còn nhìn Bạch Mộc với vẻ ản ỷ.

“Đồng hạng 1 bảng nữ tú là Lãnh Hân Hân, khoa nghệ thuật, hiện đang độc thân...”

Nghe đến đây Tạ Minh Tường không kìm được vẻ tự hào.

Tiêu Ninh chợt cười rộ lên: “Anh Tạ, liên quan gì đến anh thế? Người ta vẫn chưa nhận lời theo đuổi của anh mà!”

Nghe nói xong, Tạ Minh Tường bèn thờ phào nhẹ nhõm.

Mấy người cười được một lúc, thì Tôn Dật Thành nói tiếp: “Hạng 3 bảng nữ tú là Mễ Lôi, khoa nghệ thuật, hiện đang độc thân...”

“Hạng 4 bảng nữ tú là Tô Nhu, khoa nghệ thuật, hiện đang độc thân...”

“Hạng 5 bảng nữ tú là Đoạn Vũ, khoa thông tin liên lạc, hiện đang độc thân...”

“Hạng 6 bảng nữ tú là Đỗ Khả Nhi, khoa nghệ thuật, hiện đang độc thân...”

“Hạng 10 bảng nữ tú...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bảng nam thanh

“Ồi! Xinh quá! Diện mạo xinh như hoa!” - Đám người Tôn Dật Thành vây quanh chiếc điện thoại, mắt sáng trưng, nước dãi cứ chảy: “Đây là 'món' của tớ! Ngực lớn nảo nhỏ, tớ rất thích!”

Mấy người xúm lại bên chiếc điện thoại, bói móc đủ điều, như những con sói đói hung dữ vậy.

“Này này! Các cậu đừng trông như là một người quê mùa chưa từng thấy việc đời như vậy được không?” - Tạ Minh Tường không nhịn được cười.

Tôn Dật Thành đứng lên với vẻ không phục, lời lẽ chính nghĩa: “Anh thì hiểu gì chứ? Theo đuổi cái đẹp là quyền tất nhiên của mọi người.”

“Cắt!” - Mấy người giơ thẳng ngón tay giữa lên.

“Nhưng khả năng thu thập thông tin của anh chàng này thực sự mạnh hơn tôi nhiều đấy! Tôi thậm chí còn không biết trường chúng ta lại có nhiều em gái xinh đẹp như thế...” - Tôn Dật Thành nhìn chăm chăm vào ID của chủ top trên màn hình điện thoại trên màn hình điện thoại và nó đã ăn sâu vào tâm trí.

“...”

“Ting ting ting”

Trong khi một số người đang chảy nước dãi trước hình ảnh của các em gái, thì điện thoại của Tôn Dật Thành vang lên.

“Ồ không! Ai lại gọi cho mình vào lúc này nhỉ?” - Tôn Dật Thành bắt máy với vẻ mặt không hài lòng: “Alo, ai vậy?”

“Xin hỏi có phải là Tôn Dật Thành sinh viên khoa Y không?” - Đầu máy bên kia là giọng của một bạn nữ nghe rất êm tai.

Tôn Dật Thành đột nhiên sáng mắt lên, lấy điện thoại ra rồi nói khẽ: "Là một em gái! Giọng cũng khá hay..."

Sở Nam và Tiêu Ninh cũng phấn khích hẳn lên, chỉ sợ thiên hạ không rối loạn, bèn nói: "Miễn bàn, miễn bàn!"

Tôn Dật Thành "khụ khụ" hai tiếng rồi nói: "Đúng rồi, là tôi đây! Xin hỏi bạn là?"

"Tôi là sinh viên năm 2 khoa thông tin liên lạc, tôi tên là Hoàng Tử Tinh..."

Tôn Dật Thành đột nhiên nhận ra: "Thì ra là chị bạn năm hai! Mà cũng không phải, sao chị lại có số điện thoại của tôi?"

Hoàng Tử Tinh nói: "Tôi thấy trên bài viết trên diễn đàn trường học, phía trên có số điện thoại của cậu"

Những lời này của Hoàng Tử Tinh đột nhiên khiến Sở Nam và Tiêu Ninh cảm thấy không thể tin được. Không lẽ ngay đến Tôn Dật Thành như vậy mà cũng nằm trong danh sách xếp hạng sao? Mắt của chủ top bí ẩn này có phải đã mù rồi chăng? Hai người bàn tán xôn xao hẳn lên.

Tôn Dật Thành mặc kệ hai người này nói gì và cảm thấy phấn khích hơn: "Tôi có trong danh sách sao?"

Vào lúc này, cậu ấy chợt cảm thấy bối rối, chờ người ra trong vài giây, chủ top này đúng là rất có tầm nhìn!

"..."

Đầu mấy bên kia dường như im lặng trong một vài giây, mới nhìn được cười và giải thích: "Không, bởi vì trên bảng nam thanh có Bạch Mộc và Tạ Minh Tường và đính kèm trên đó còn có số điện thoại của các bạn cùng phòng của họ, thế nên... tôi mới gọi cho bạn..."

"Hahaha!"

Đám người bên cạnh Sở Nam không thể nhịn được, bỗng cười rộ lên.

"..."

Trong phút chốc, tâm trạng của Tôn Dật Thành bỗng ù rù. Lúc này vừa mới có được chút tự tin mà giờ đã sụp đổ, rồi nói tiếp với giọng ỉu xìu: "Vậy bạn gọi cho mình có việc gì vậy?"

Hoàng Tử Tinh ở đầu dây bên kia có vẻ hơi ngại, chần chờ một hồi rồi nói: "Tôi muốn hỏi anh là Tạ Minh Tường đã có bạn gái chưa? Nếu chưa có thì bạn có thể giúp mình hẹn anh ấy ra ngoài ăn cơm không?"

Tôn Dật Thành vẽ mặt nhăn nhó, đưa điện thoại cho Tạ Minh Tường: "Anh Tạ, có người tìm anh nè!"

Tạ Minh Tường xua tay không nhận điện thoại: "Cậu từ chối giúp mình đi."

"Thật ngại quá! Tạ Minh Tường mặc dù chưa có bạn gái nhưng anh ấy đã có người để thích rồi, đó chính là Lãnh Hân Hân! Người có tên trong bảng nữ tú, chị hết cơ hội rồi..." - Tôn Dật Thành nói với vẻ dứt khoát, dùng một hồi rồi hỏi với vẻ đầy hi vọng: "Hay là bạn có thể thử nghĩ xem mình có được không? Mình vẫn còn độc thân..."

Đầu dây bên kia ngắt máy thẳng thừng: "Tu tu tu..."

"Này! Hahaha!" - Tiếng cười của Sở Nam vừa mới dừng được một hồi thì lại tiếp tục lan ra.

"Tôi thách mọi người cười đây!" - Tôn Dật Thành tức giận xông về phía Sở Nam và Tiêu Ninh.

Kết quả là một người thì không thể đánh lại cả đám người được, Tôn Dật Thành lại hạ tay xuống với vẻ mặt chán chường.

Sở Nam móc điện thoại ra: "Để xem thử bảng nam thanh nào?"

"Tao không xem!" - Tôn Dật Thành vẽ mặt cao ngạo: "Thiết nghĩ một nhân tài như tao, khô ngô tuần tú, hào phóng lãng mạn, mạnh mẽ uy phong thế này mà lại không có trong bảng xếp hạng sao? Bảng xếp hạng này chắc chắn có vấn đề rồi!"

"..." - Bạch Mộc im lặng

"Cậu không nhìn thấy anh à!" - Tiêu Ninh vỗ vỗ vào ngực.

"Anh ít đọc sách, cậu đừng lừa anh!" - Tạ Minh Tường che mặt.

Sở Nam thậm chí còn kịch liệt hơn: "Không được rồi, tao mắc ói quá!"

"Được rồi, hãy chờ xem..." - Tôn Dật Thành thất bại rồi.

"Bảng xếp hạng này cũng không tồi!"

Một lát sau, Sở Nam gật đầu: "Bạch Mộc và anh Tạ quả nhiên đều có trong danh sách."

"Hạng 1 bảng nam thanh, Bạch Mộc - sinh viên khoa nghệ thuật, đã có đối tượng."

Xem đến đây, Bạch Mộc không kìm được vẻ lúng túng.

Đám người Tạ Minh Tường cười ầm lên nói: "Chú xem, chuyện của hai người đã làm kinh động cả trường, ai nấy đều biết cả, em cứ theo vậy đi!"

"..."

"Hạng 2 bảng nam thanh là Tạ Minh Tường thuộc khoa Y, hiện đang độc thân."

"Hạng 3 là..."

So với bảng nữ tú, thì bảng nam thanh chỉ có 5 người, nhưng phải nói là chủ top này thật có tầm mắt, làm bảng xếp hạng này rất chuẩn.

"Nè! Đột nhiên anh có dự cảm không tốt lắm..." - Tiêu Ninh bỗng cảm thấy được đằng sau có một luồng hơi mát.

"Là ý gì vậy?" - Sở Nam bắn khoăn.

Tiêu Ninh chỉ vào phía dưới cùng của bảng xếp hạng, đó là một đoạn nội dung của chủ top này "Để phát huy tinh thần của "Lôi Phong", tôi sẽ công bố số điện thoại của các bạn cùng phòng với top 5 xếp hạng này, các chị em gái trong trường chớ nên bỏ lỡ cơ hội tốt này nhé! Ngoài ra, số điện thoại của top 10 nữ tú đó tôi thật sự không có, mọi người đừng ném đá tôi nhé!"

Phía dưới đoạn này chính là một dãy số điện thoại và tất nhiên trong đó có cả số của đám người Sở Nam.

Giống với bài viết trước đây, bài viết này vừa ra thì đã gây sự chú ý của đông đảo mọi người.

[Demacia]: Nói những điều này có lý lắm, chủ top nhanh nói đi, bạn muốn gây phẫn nộ trước công chúng sao?

Chủ top trả lời: Xuất phát từ các vấn đề đạo đức nhân nghĩa để bảo vệ sự riêng tư cho các bạn nữ, thì thật sự tôi đã không điều tra số điện thoại của họ! Mọi người phải tin ở tôi!

[Chiếc áo nhò lười biếng]: Tôi không tin! Tôi sẽ không tin!

[Thủy Bình Nguyệt]: Chủ top ơi, yêu bạn nhiều lắm! Tối nay tôi sẽ hẹn anh chàng thần tượng của tôi ra ngoài ăn cơm!

"Haha!" Sở Nam cười một cách chân thành: "Chủ top này thật sự là đang nhấc đá lên tự ném vào chân mình!"

Tiêu Ninh ngậy người ra nhìn cậu ấy: "Cậu vẫn chưa hiểu ư?"

"Hiểu gì thế?" - Sở Nam dò người ra.

"Số điện thoại của bọn mình đều bị công bố cả rồi. Nghĩ đến cảnh lúc này Tôn Dật Thành nhận cuộc điện thoại đó, thì có thể biết được trong vài ngày tới điện thoại của chúng ta sẽ reo liên tục!" - Về mặt Tiêu Ninh thất vọng vì đã đặt quá nhiều kỳ vọng.

Sở Nam vẫn chưa hiểu ra: "Điều này rất tốt đấy chứ! Mình thích nhất là được nhận điện thoại của các bạn gái!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phỏng vấn

"Cậu nghĩ hay đấy!" - Tiêu Ninh khuyên bảo với vẻ cay đắng: "Cậu nghĩ người ta gọi điện là để tìm cậu sao? Chỉ e người ta có dụng ý khác thôi! Cậu thì cao tay nhất cũng chỉ là người liên lạc thôi!" Nói xong, Tiêu Ninh chỉ vào hai người Bạch Mộc và Tạ Minh Tường.

Về việc này, hai người họ chỉ biết gượng cười một cách cay đắng.

"Ừ... hình như là vậy!" - Sở Nam gãi gãi đầu và chột búng tỉnh.

"Ôi! Không ngờ mình đường đường là một vương tử hacker mà lại bị anh chàng này chơi một vỏ thể này, xem mình hack máy tính của cậu ta thế nào!" - Nghĩ đến việc lúc này, Tôn Dật Thành bỗng thấy căm giận trong lòng, bèn lôi máy tính ra bắt đầu hành động.

Sở Nam thực sự không đành thấy chủ top bị anh chàng này phục thù, bèn do dự bảo: "Như vậy không tốt sao? Thực ra bọn mình được làm quen với nhiều bạn gái cũng là một việc tốt đấy chứ! Không chừng bọn họ sẽ ngại khó rút lui, từ bỏ theo đuổi thằng Tà rồi quay sang bọn mình cũng nên!"

Tiêu Ninh nói với giọng khinh rẻ: "Cậu có thôi đi không! Cậu thể này chẳng khác nào dọa đám con gái chạy mất dép cả... hơn nữa chẳng phải cậu đang nhắm đến Tô Nhu sao? Nếu để cô ấy biết cậu có ý nghĩ này, thì cậu có muốn theo đuổi cô ấy cũng không thêm để ý!"

"Đừng rồi!" - Chàng béo ngay lập tức nghĩ đến mẩu chốt vấn đề, chột thốt lên: "Dám chơi khăm bọn mình ư? Không được để hấn quen tật xấu này! Nào, để tao giúp mày mở máy tính!"

"..."

Phải nói là kỹ thuật của tên Tôn Dật Thành này rất đỉnh, sau 30 phút cậu ấy nhìn vào một đồng mã trên màn hình máy tính và mỉm cười tự hào: "Thành công rồi!"

"Nhanh vậy sao?" - Tiêu Ninh kinh ngạc, sau đó bèn đưa thẳng ngón tay cái lên tỏ ý khen Tôn Dật Thành: "Dật Thành, cậu không vào khoa công nghệ thông tin thì đúng là bỏ mất một nhân tài rồi!"

"Em cũng nghĩ vậy á! Tiếc là nhà em không cho tao học y!" - Tôn Dật Thành nói với vẻ bất lực: "Nếu em mà vào khoa công nghệ thông tin thì những thiên tài máy tính đó còn có đường sống không?"

"..."

Ở một góc nào đó của khuôn viên trường, một anh chàng nào đó nhìn vào chiếc máy tính đột nhiên màn hình xanh lè đã nghĩ rằng "Chuyện quái quỷ gì thế này? Lẽ nào tối qua khi mình xem phim thì bị dính virus rồi?"

Mặc dù Tôn Dật Thành hack máy tính của anh chàng này với tốc độ cực nhanh và niềm phong bài đẳng, nhưng thông tin của bọn họ cũng bị một số người nhanh tay ghi chép lại rồi.

Trong khi đám người Sở Nam đang ồn ào, thì điện thoại của Bạch Mộc đột nhiên reo lên, mấy người bỗng chốc dừng lại rồi nhìn Bạch Mộc với vẻ nghi ngờ: "Là Đường Hân Uyên gọi ư?"

Bạch Mộc lắc đầu: "Số điện thoại lạ."

Tối qua lúc ăn cơm toàn bộ mấy người của 2 khoa bọn họ đã trao đổi số điện thoại cho nhau, nên Bạch Mộc biết rất rõ đây không phải là số của bất cứ ai mấy người bọn họ.

Đám người Sở Nam vẫn nói mập mờ: "Vậy thì chính là người theo đuổi ngưỡng mộ anh nên mới gọi!"

Tiêu Ninh hỏi với vẻ hoài nghi: "Ai cũng biết cậu có bạn gái rồi mà vẫn còn gọi điện đến, xem ra cô gái này can đảm thật! Nhanh bắt máy đi, để bọn tớ xem thử cô gái này là ai!"

Bạch Mộc chẳng nói lời nào "Gi mà mình đã có bạn gái chứ?" Nhưng sự việc này đã không thể giải thích rõ ràng được nữa rồi, Bạch Mộc cũng chẳng muốn giải thích nữa.

"Alo, xin chào, cho hỏi là ai vậy ạ?" - Bạch Mộc nhận cuộc gọi.

"Xin hỏi cậu có phải là Bạch Mộc khoa nghệ thuật không ạ?"

Quả nhiên là con gái, đám người Sở Nam sáng mắt hẳn lên.

Bạch Mộc vẻ mặt lúng túng: "Vâng, xin hỏi bạn là...?"

"Mình là Trương Từ Hân, thuộc nhóm kế hoạch bộ phận tin tức của trường." - Bạn nữ ở đầu dây bên kia tự giới thiệu: "Chuyện là thế này, chúng mình gọi cho bạn mục đích là muốn hỏi xem gần đây bạn có thời gian rảnh không? Chúng mình muốn phỏng vấn bạn..."

Bạch Mộc cũng đỡ người ra: "Phỏng vấn mình để làm gì vậy?" "Phỏng vấn?" - Đám người Sở Nam ngơ ngác nhìn nhau.

Trương Từ Hân giải thích: "Là thế này, chúng mình nhìn thấy bài viết liên quan đến bạn trên diễn đàn nên rất có hứng thú về chuyện của các bạn. Gần đây bộ phận tin tức của trường chúng mình đang bình chọn cho 10 cặp đôi đẹp nhất, hai bạn rất hợp với tiêu chuẩn của chúng mình. Sau khi bàn bạc thì chúng mình đã quyết định sẽ tiến hành một cuộc phỏng vấn đối với hai bạn và việc này cũng có thể giúp chúng mình quảng bá."

"Được đấy anh! Giờ đã gây chấn động đến cả bộ phận tin tức của trường rồi, lần này anh đã thực sự trở thành nhân vật hot của trường rồi!" - Bạch Mộc vẫn chưa nói gì thì đám người Sở Nam đã phấn khích lên trước.

“...” - Bạch Mộc phát hoảng bởi ánh mắt nhìn đầy vẻ tình quái của đám người Sở Nam, bèn vội giải thích: “Bọn mình thực sự không phải là cặp đôi đang yêu, các bạn hiểu lầm rồi!”

Nhưng Trương Tử Hân không tin: “Bức ảnh hai bạn kề vai đi về bên nhau đều đã lan truyền khắp cả trường rồi, bạn còn biện minh gì nữa chứ?”

“Bọn mình thực sự không phải...” - Bạch Mộc càng giải thích, vẻ mặt càng tái nhợt hẳn ra.

“Minh hiểu rồi...” - Trương Tử Hân nói: “... Hai bạn không muốn để người khác biết chuyện đúng không? Nhưng im lặng cũng phải xem thời điểm, tình hình hiện giờ hai bạn thực sự không thể im lặng được nữa rồi!”

“Hơn nữa bạn thử nghĩ xem, làm một cuộc phỏng vấn cũng chẳng có vấn đề gì lớn đối với hai bạn cả. Đợi sau này các bạn tốt nghiệp kết hôn sinh con xong, nghĩ lại sự việc hiện giờ, thì chắc chắn sẽ lãng mạn lắm đấy!” - Trương Tử Hân thuyết phục tận tình thuyết phục.

“...”

Thấy cô ấy càng nói càng dài dòng, Bạch Mộc vội tìm cớ để gác máy.

Từ đầu đến cuối, Tạ Minh Tường cứ ngồi ở cạnh bên và không nói gì nhưng trong lòng thì lại rất vui sướng, những việc này kết hợp lại với nhau thì sẽ càng có lợi cho kế hoạch tiếp theo của cậu ấy! "Hihi, Bạch Mộc, anh nhất định phải đưa hai người sát lại gần nhau!"

Lần này, đám người Sở Nam không trêu Bạch Mộc nữa, chỉ là ánh mắt đầy vẻ mập mờ đó lại khiến anh ấy cảm thấy khó chịu, bèn vội chuyển chủ đề: "Nè anh Tạ, thế khi nào thì khoa bọn mình bắt đầu học vậy?"

Nghe hỏi thế nên Tạ Minh Tường cũng để cho anh ấy một đường né, vì dù sao hăng quá cũng hóa dờ: “Anh vẫn chưa nhận được thông báo, mà chắc là ngày mai đấy! Chiều nay sắp xếp trước đi, ngày mai chắc học chính thức rồi.”

Sở Nam ngay lập tức bị thu hút bởi đề tài của hai người, bèn vội hỏi: “Áy, vậy bọn mình không cần học quân sự à?”

Tạ Minh Tường cười giải thích: “Hai khoa bọn mình gộp lại tổng cũng chỉ 10 người, cơ bản là không cần thiết phải học quân sự, mà trường cũng sẽ không bỏ phí công sức để phân thầy dạy cho bọn mình đâu.”

Sở Nam thờ phào nhẹ nhõm: “Không học quân sự là tốt nhất, tao sợ phải chạy 50m.”

Tiêu Ninh không nén được cũng chen vào: “Cũng đúng thôi, cậu béo thế chắc cũng chạy không nổi đâu!”

“...”

Phòng tin tức của trường.

Nghe giọng điệu vui vẻ rộn rã trên điện thoại, Trương Tử Hân chợt tức giận đóng sầm điện thoại lại, rồi nhìn sang bạn nam ở bên cạnh: "Giờ phải làm thế nào anh nhỉ? Bạch Mộc không chịu nhận lời phỏng vấn của chúng ta rồi, xem ra bản thảo lần này phải tìm người khác rồi!"

Bạn nam đứng cạnh Trương Tử Hân này chính là trưởng bộ phận tin tức của trường, nghe nói bèn lắc đầu bảo: "Không được, không thể tìm người khác! Mấy hôm nay Bạch Mộc và Đường Hân Uyên đang trở nên nổi tiếng, chỉ có mời được hai người họ đến thì bản thảo lần này của chúng ta mới có thể thu hút được sự chú ý của đông đảo mọi người. Bộ phận tin tức của trường mình đã lâu rồi không xuất hiện trạng thái cao điểm thế này, nên lần này chắc chắn không thể bỏ qua cơ hội tốt này được!"

"Nhưng vấn đề là Bạch Mộc không đồng ý!"

"Bạch Mộc không nhận lời thì gọi cho cô ấy đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiêu điểm

"Cô ấy?" - Trương Tử Hân ngây người ra, mắt sáng lên rồi chợt nhận ra: "Ý anh là Đường Hân Uyên sao?"

"Đúng thế!" - Trưởng nhóm gật đầu bảo: "Dù Bạch Mộc không chịu nhận lời, nhưng Đường Hân Uyên thì chưa hẳn. Sự việc lãng mạn thế này tôi tin chắc không một cô gái nào từ chối đâu!"

"Ngộ nhỡ...?" - Trương Tử Hân vẫn còn hơi lo lắng.

"Sẽ không có trường hợp ngộ nhỡ đâu!" - Trường nhóm vô cùng tự tin: "Nếu Đường Hân Uyển cũng không đồng ý thì em hãy nói với cô ấy là Bạch Mộc đã nhận lời rồi. Sau đó lại gọi điện thoại cho Bạch Mộc bảo là Đường Hân Uyển đã đồng ý rồi. Anh không tin là họ sẽ thực sự thờ ơ với lời mời của mình! Lần này là cơ hội tốt để bộ phận tin tức của mình thể hiện, tuyệt đối không thể bỏ qua được!"

"Nhưng làm vậy có quá đáng không?" - Trương Tử Hân do dự một hồi rồi hỏi khẽ.

Trường nhóm bảo: "Sao lại quá đáng chứ? Đợi sau khi cả hai người họ hiểu rõ thì chắc chắn sẽ cảm ơn chúng ta đấy. Cơ hội lần này cực kỳ hiếm đối với chúng ta, nếu thành công thì bộ phận tin tức của trường mình chắc chắn sẽ lại vươn đến đỉnh cao! Và nếu thất bại thì chúng ta sẽ đối mặt với tình trạng chỉnh đốn cải cách của trường, học bổng nước ngoài của em cũng sẽ vụt mất!"

Nghe nói, Trương Tử Hân bèn lập tức quyết định, vỗ vỗ ngực nói: "Anh yên tâm đi, em bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, Trương Tử Hân liền gọi ngay cho Đường Hân Uyển.

Ký túc xá nam

Sở Nam nhìn Tiêu Ninh đã đứng trước gương hơn nửa tiếng rồi bèn hỏi: "Lão nhị, rốt cuộc là anh đã xong chưa thế?"

Tiêu Ninh la hét: "Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, phải gọi là anh hai, tên lão nhị này thực sự rất khó nghe!"

"..."

Tôn Dật Thành chỉ thẳng ngón giữa về phía cậu ấy bảo: "Em đã nói rồi, bọn mình đi học chứ có phải đi xem mắt đâu, sao anh lại phải hoa hòe mất thời gian vậy chứ?"

"Cậu thì hiểu gì chứ?" - Tiêu Ninh nhìn cậu ấy, một lời đã lộ hết bí mật: "Qua những lời rêu rao của chủ top này thì sự việc của Bạch Mộc đã chấn động nổi danh toàn trường, ai nấy đều biết. Với lại anh Tạ lại là người của khoa chúng ta, anh dám cá cược rằng một khi chúng ta đi ra ngoài thì sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, nên đương nhiên là phải trau chuốt cho đẹp trai một chút chứ."

"Cũng có lý, vậy thì em cũng phải chải chuốt một tí đã!"

"Tao cũng vậy!"

"..." - Tạ Minh Tường nói: "Thôi bỏ đi, bọn em có chải chuốt đi nữa thì cũng chỉ có thể làm nền cho hai bọn anh thôi. Haizz, trông những đứa đóng vai phụ như bọn em thì mãi mãi chẳng bao giờ nhận ra nỗi khổ tâm của nhân vật chính như bọn anh đâu!"

Nghe nói vậy, Tiêu Ninh đang chỉnh lại đầu tóc thì bỗng nhiên dừng lại nhìn Tôn Dật Thành và Sở Nam: "Giọng điệu của anh ấy khiến anh rất khó chịu!"

Sở Nam gật đầu: "Em cũng cảm thấy như vậy..."

"Được, đánh anh ấy đi!"

Nửa tiếng sau, qua sự khuyên nhủ của Bạch Mộc và sự cầu xin tha mạng của Tạ Minh Tường, cuối cùng ba người đã thôi không giằng vò Minh Tường nữa, rồi cả nhóm rời khỏi ký túc xá.

Đúng như những gì Tiêu Ninh nói, cả nhóm vừa ra ngoài thì đã thu hút được sự chú ý của mọi người ngay sau đó.

"Áy! Đó chẳng phải là Bạch Mộc, sinh viên khoa nghệ thuật sao?"

"Đúng rồi! Mình đã thấy ảnh của anh ấy trên diễn đàn, đúng là anh ấy rồi!"

"Đẹp trai quá! Nếu mình có được người bạn trai đẹp như vậy thì hay biết mấy!"

"Tĩnh lại đi cô nương, người ta đã có bạn gái rồi, bạn gái của người ta cũng là một hotgirl thuộc top nữ tú đấy!"

Tạ Minh Tường thầm vui mừng "Tốt lắm, đây chính là điều mà anh đang cần! Bạch Mộc ơi, chú nên ngoan ngoãn thần phục trước trí tuệ của anh đi nhé!"

Cậu ấy chưa kịp cười, thì tiếng tranh luận của mọi người đã làm chuyển đề tài câu chuyện.

"Wow! Đẹp quá, đúng là một nam thần!" "Haizz, bên cạnh Bạch Mộc là Tạ Minh Tường đúng không?"

"Tạ Minh Tường vẫn chưa có bạn gái sao? Mình quyết định rồi, chắc chắn phải có được anh ấy!"

"Hihi, cậu sao? Cậu soi gương lại đi, đúng là không biết tự lượng sức mình! Mình đây xem ra có thể!"

Cảm giác ánh mắt của mọi người đột nhiên cứ dõi theo sau lưng mình, Tạ Minh Tường bỗng thấy không hay, nếu để Lãnh Hân Hân nhìn thấy thì làm sao đây?

Bạch Mộc và Tạ Minh Tường nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy không được thoải mái cho lắm, nên bước nhanh hơn.

Đám người Tiêu Ninh không chú ý đến những chi tiết lặt vặt này, nên vẫn trong trạng thái vênh vênh tự đắc, còn thốt lên: “Cảm giác trở thành tiêu điểm của mọi người đúng là thật tốt!”

Sở Nam đứng thẳng người: “Đột nhiên tao cảm thấy mình trở nên đẹp trai đến lạ lùng...”

“...”

Nhưng những lời tiếp theo của mọi người lại làm bùng tình giấc mơ đẹp của bọn họ.

“Ba anh chàng bên cạnh là ai nhỉ? Sao lại đi cùng với nam thần nhỉ?”

“À, cậu nói ba anh chàng đó à, là bạn cùng phòng với các nam thần đấy.”

“Thì ra là vậy! Haizz, cùng ở một phòng sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy nhỉ?”

“Xùy! Nói nhỏ thôi, dù mình thấy cậu nói rất đúng nhưng đừng để người ta nghe thấy, nói không chừng sau này mình còn phải nhờ người ta giúp đỡ đấy!”

“Ồ!” - Đám người Sở Nam nhìn nhau, đột nhiên thấy lúng túng kìm nén sự kích động và vội đi khỏi nơi này.

Cho đến khi bước vào giảng đường thì đám người chung quanh mới tản ra, mọi người chột thờ phào nhẹ nhõm.

Khoa y và khoa nghệ thuật cùng một giảng đường, nhưng đối với họ mà nói đã là quá đủ rồi. Vì dù sao sinh viên năm bốn của hai khoa bọn họ cộng lại cũng không quá 50 người, có thể nhận được đãi ngộ như thế này trong toàn trường, thì cũng chỉ có hai khoa bọn họ thôi.

Một lát sau, mấy sinh viên nữ cũng đến. Sau khi chạm mặt, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển chột cảm thấy hơi lúng túng. Và Tạ Minh Tường mặt dày mày dạn chạy đến bên cạnh của Lãnh Hân Hân, hai người lại có vẻ rất hào hứng âm mưu bí mật gì đấy.

Ngay sau đó hai khoa phân chia ra, mỗi khoa tự đến lớp của mình.

Sau khi vào lớp, thầy vẫn chưa đến thì bốn người Lãnh Hân Hân lại bắt đầu “thăm vấn” Bạch Mộc.

“Bạch Mộc, sáng hôm đó sau khi bọn mình đi khỏi, cậu với Hân Uyển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng thế! Vì sao chuyện của hai người lại đột nhiên bùng nổ trên diễn đàn trường học vậy?”

“Rốt cuộc là hai người đã tiến đến bước nào rồi?”

Bạch Mộc im lặng, lý giải một cách bất lực: “Mình đã nói rồi những việc này đều là hiểu lầm, các cậu cũng tin sao?”

Đám người Lãnh Hân Hân không nói gì, nhưng biểu cảm của họ thì ngược lại, bọn mình không tin đâu!

“...”

Đỗ Khả Nhi vỗ vào vai Bạch Mộc bảo: “Cậu đừng ngại nữa, hãy thừa nhận đi! Bọn mình đều là bạn học, còn giấu giếm gì nữa chứ?”

“Có một câu nói rất hay là cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, phòng tin tức của trường đã bảo sẽ phỏng vấn hai cậu, cậu còn biện minh nữa sao?”

“Sao các cậu lại biết vậy?” - Bạch Mộc ngây người ra.

“Chính là Trương Tử Hân, bộ phận kế hoạch của phòng tin tức của trường đã gọi điện cho Hân Uyển! Cô ấy nói cậu đã đồng ý rồi.”

“Mình đồng ý khi nào chứ?” - Bạch Mộc đờ người ra, thẩm nguyên rủa cô ấy vài chục lần. Nhưng những việc thế này càng giải thích thì càng đen tối, với tính cách của Bạch Mộc, tất nhiên sẽ nói không lại bốn cô gái miệng mồm lạnh lợi này, thế nên cậu ấy chỉ biết chọn cách đơn giản nhất đó chính là im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Diễn kịch

Đám người Lãnh Hân Hân quả nhiên không muốn bỏ qua cho Bạch Mộc thế này, vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng lúc này giáo viên đã vào lớp, nên Bạch Mộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Giáo viên hướng dẫn của khoa nghệ thuật là một người phụ nữ trung niên khoảng hơn 30 tuổi, sau khi nhìn thấy vài người trong lớp bèn lẩm nhẩm: “Số lượng sinh viên đúng là càng ngày càng ít...”

Giáo viên hướng dẫn chậm chậm bước lên phía trước mọi người và nhẹ nhàng nói: “Tôi là Tần Lam, là giáo viên hướng dẫn sinh viên năm tư, giờ sẽ bắt đầu điểm danh.”

Mọi người im lặng, có mấy người thế này chỉ cần nhìn qua là đếm được rồi, còn cần phải điểm danh sao?

“Lãnh Hân Hân!” - Đang lúc mọi người nói kháy thì cô giáo Tần Lam đã bắt đầu điểm danh.

“Có!”

Mặc dù không biết làm gì nhưng Lãnh Hân Hân vẫn cung kính trả lời. Giáo viên hướng dẫn này trông có vẻ rất nghiêm khắc, ai biết cô ấy sẽ có trò gì quái gỡ chứ? Lỡ như chọc cô ấy giận, thì sau này khó mà sống nổi, đây không phải chuyện đùa.

“Đỗ Khả Nhi!”

“Có!”

“...”

“Bạch Mộc! À, thật sự có sinh viên nam sao? Khoa nghệ thuật trường ta cũng đã không có sinh viên nam trong mấy năm rồi!” - Cô giáo Tần Lam tự hỏi rồi sau đó có vẻ nhớ ra điều gì đó: “Bạch Mộc... cái tên này nghe rất quen! Có phải em chính là người trên diễn đàn của trường không?”

Bạch Mộc im lặng, cô giáo viên hướng dẫn này trông có vẻ nghiêm nghị thế, không ngờ cũng bao đồng vậy sao?

"Giáo viên hướng dẫn này cũng cuồng diễn đàn vậy sao?" - Lãnh Hân Hân có chút bàng hoàng, xem ra cô giáo này cũng không phải cứng nhắc đến vậy! Chần chừ một hồi, Lãnh Hân Hân mạnh dạn hỏi: “Cô ơi, cô cũng biết chuyện của Bạch Mộc à?”

Tần Lam cười bảo: “Đương nhiên là biết chứ, bài viết đó đã làm kinh động đến toàn trường, sao cô không biết được? Vừa mới vào đã nổi tiếng vậy rồi, Bạch Mộc em lợi hại lắm!”

Mấy người nhìn Bạch Mộc và ngay lập tức bàn luận xoay quanh việc của Bạch Mộc và Đường Hân Uyên.

Sau một hồi bàn tán, cô giáo Tần Lam như chợt bừng tỉnh: “Nói vậy là Đường Hân Uyên cũng cùng ký túc xá với em ư?”

“Đúng vậy ạ!” - Lãnh Hân Hân gật đầu.

Cô giáo Tần Lam đưa mắt nhìn Bạch Mộc: “Thì ra là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên!”

“...”

Thấy Bạch Mộc có vẻ lúng túng, cô giáo Tần Lam cũng không trêu chọc nữa rồi nhắc đến việc chính: “Hôm nay chủ yếu là nói với các bạn về khóa học chính của học kỳ này và một số việc khác...”

Có lúc trong khoa cũng sẽ có một số việc cần, giờ chỉ có một mình Bạch Mộc là nam nên những việc này sẽ giao cho bạn ấy.”- Nửa tiếng sau thì cô giáo Tần Lam cũng đã bàn giao xong mọi việc.

Bạch Mộc gật gù gật đầu.

“Đi thôi Bạch Mộc, tập trung ở phòng tập đàn!” - Sau khi cô giáo Tần Lam đi, Lãnh Hân Hân kéo Bạch Mộc đi.

“Có việc gì sao?” - Bạch Mộc ngây người ra.

Lãnh Hân Hân mỉm cười: “Hợp! Bàn về việc của cậu và Hân Uyên! Mình đã gửi tin nhắn cho Tạ Minh Tường rồi, lát nữa bọn họ cũng sẽ đến.”

Sau một hồi suy nghĩ kỹ càng, trong đầu Lãnh Hân Hân đã có kế hoạch hoàn hảo hơn và nói với Tạ Minh Tường, hai người phải cùng họp sức lại ngay tức khắc.

“Hợp để bàn chuyện của hai người bọn họ?” - Đỗ Khả Nhi ngây người ra, cô không biết kế hoạch của Lãnh Hân Hân còn tưởng là Lãnh Hân Hân muốn tiếp tục “thăm vấn” bọn họ! Đỗ Khả Nhi đột nhiên có hứng thú, đưa ngón tay cái lên tỏ ý hài lòng nói: “Bạch Mộc cậu thật có bản lĩnh!”

“...”

Bạch Mộc cười gượng: “Giữa bọn mình thực sự không có gì cả.”

Mọi người lại không hiểu cho anh ấy, đẩy anh ấy vào phòng tập đàn.

Đợi một lúc sau, đám người Tạ Minh Tường mới đến phòng tập đàn.

“Sao các cậu chậm vậy?” - Lãnh Hân Hân cau mày.

“Sao vậy?” - Mọi người có vẻ hứng thú. Tạ Minh Tường không biết nói gì thêm bèn nói: “Giáo viên hướng dẫn của bọn mình đúng là bệnh thần kinh!”

“Đừng nhắc nữa!” - Tiêu Ninh phản nản: “Giáo viên hướng dẫn là một ông già hơn 50 tuổi, xuất hiện với dáng vẻ của một học giả, nói chậm chạp đi được! Vốn chỉ cần vài phút là đã giao xong mọi việc, đằng này lại bị ông ấy làm mất cả tiếng đồng hồ!”

Sở Nam tiếp lời: “Đúng thế, điều quan trọng nhất là ông ấy đã giảng cả một đồng triết lý cuộc sống và đặt ra một loạt các quy tắc...”

“Đúng là xem bọn mình như học sinh tiểu học!” - Tôn Dật Thành cảm râm.

“...” - Mọi người im lặng.

Phòng tập đàn vốn nhỏ, 10 người vào có vẻ hơi chật. Điều quan trọng nhất là mọi người không ai bảo ai đều để Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ngồi cùng với nhau, cứ như vậy họ lại bất chợt nghĩ đến sự việc sáng nay và bỗng cảm thấy hơi xấu hổ.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ, Lãnh Hân Hân mới cất cao giọng nói: “Mục đích cuộc họp lần này là bàn về việc của Bạch Mộc và Hân Uyển!”

Ánh mắt của mọi người đột nhiên đổ về phía hai người bọn họ.

“...” - Bạch Mộc và Đường Hân Uyển chỉ im lặng nhưng họ thực sự không hiểu sao mọi thứ đột nhiên lại thành ra thế này?

“Chiều nay bộ phận tin tức trường đã gọi điện cho Hân Uyển...” - Lãnh Hân Hân không nói nội dung cuộc gọi điện, vì có một số việc nói ra sẽ làm tăng sự bối rối của cả hai, đây không phải là ý định ban đầu của cô ấy.

Sở Nam thét lên: “Thật trùng hợp, Bạch Mộc cũng nhận được cuộc điện thoại như vậy!”

Lãnh Hân Hân nhìn về phía hai người Bạch Mộc nói: “Minh biết là hai cậu muốn im lặng không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người đúng không?”

Cả hai gật đầu và ngay lập tức nhận ra có gì đó không ổn, câu này sao nghe ra có vẻ mơ hồ vậy?

"Thực ra đây là cơ hội cho hai cậu!" - Lãnh Hân Hân nói: "Một cơ hội có thể giúp hai cậu không phải chịu sự chú ý như vậy nữa!"

“Nghĩa là thế nào?” - Bạch Mộc và Đường Hân Uyển có chút không hiểu nên nhìn về phía Lãnh Hân Hân.

Lãnh Hân Hân nhìn Tạ Minh Tường, ngay lập tức cậu ấy đã hiểu ý bèn nói tiếp: “Diễn kịch!”

“Diễn kịch?” - Mọi người đều bối rối.

Tạ Minh Tường bắt đầu đưa ra những lời lẽ danh thép: “Minh biết là hai cậu dù có vẻ mập mờ nhưng thực sự là không ở cùng nhau.”

"Thế nào gọi là mập mờ chứ?" - Về mặt Bạch Mộc sầm lại, mắt tròn tròn nhìn anh ấy.

Tạ Minh Tường không hề hay biết và nói tiếp: “Bây giờ vì làn sóng dư luận, mọi người đều nghĩ rằng các cậu đã ở cùng nhau nên các cậu mới bị chú ý đến vậy. Tuy nhiên các cậu nghĩ đi, nếu thực sự làm rõ điều này thì cuộc sống sau này của các cậu liệu có bằng phẳng không? Các cậu đã sai rồi, hai người các cậu một người là quán quân bảng nam thanh, một là quán quân bảng nữ tú, nếu sau khi mọi người biết các cậu thực sự độc thân thì các cậu sẽ càng bị mọi người chú ý.”

“Vi sao chứ?” - Tạ Minh Tường tự hỏi tự trả lời: “Vì một khi các bạn độc thân thì e sẽ bị nhiều người theo đuổi hơn, đến lúc đó sẽ thêm nhiều phiền phức hơn. Điều này với các cậu mà nói thì e là sẽ chẳng vui chút nào đúng không?”

“Và muốn tránh được phiền phức này thì chỉ có cách hai cậu đóng giả làm một cặp đôi, như thế những người theo đuổi các cậu sẽ thấy khó mà rút lui.”

Nói đến đây mọi người có vẻ hiểu ý Tạ Minh Tường hơn chút. So với cách trước đó thì cách này rõ ràng là có hiệu quả trực tiếp hơn. Dẫu sao thì việc cố ý ghép đôi với nhau không chừng sẽ có hiệu ứng ngược lại và chỉ cần hai người họ đóng giả làm cặp đôi thì mọi người còn e sợ bọn họ sẽ không phát sinh tình cảm sao?

Có một câu nói rất hay đó là ở cùng nhau lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngập ngừng

Sau khi hiểu rõ vấn đề này, mọi người chợt đưa thẳng ngón cái lên tỏ ý khen ngợi Tạ Minh Tường và Lãnh Hân Hân, ý kiến hay, đúng là một ý kiến hay!

Tạ Minh Tường nói: “Cách này dù có vẻ không cao minh lắm nhưng phải thừa nhận rằng cách này chắc chắn có hiệu quả. Các cậu thấy sao?” - Tạ Minh Tường nhìn đám người Sở Nam, ngẫm nháy nháy mắt.

Mọi người cùng gật đầu nhưng biểu hiện khuôn mặt thực sự rất buồn cười.

“Có đúng vậy không?” - Đường Hân Uyển không chú ý đến những điều này và nhìn Lãnh Hân Hân.

Lãnh Hân Hân nhin cười và trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy!”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau, chợt động lòng rồi lại lúng túng quay đầu đi, tuy nhiên trong lòng lại suy nghĩ về tính khả thi của phương án này.

“Ồ... nghe có vẻ hay đấy!” - Bạch Mộc xoa cằm và hỏi: "Cụ thể là cần phải làm gì?"

Nhìn hai người có vẻ thay đổi tâm ý, Tạ Minh Tường chợt thấy vui trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh nói: “Cậu hãy tham gia phỏng vấn của bộ phận tin tức trường đi.”

Bạch Mộc chần chừ: “Nhưng mình thấy làm vậy có vẻ như hơi quá và hình như càng gây sự chú ý của người khác hơn.”

“Gây sự chú ý là đúng rồi! Đây chính là những gì mà chúng ta mong muốn!” - Đám người Lãnh Hân Hân ai nấy đều nẩy ra ý nghĩ này.

Tạ Minh Tường nói tiếp với vẻ chấp chờn: “Mới bắt đầu thì đúng là vậy thật, nhưng theo cách này thì những người ngưỡng mộ theo đuổi các cậu mới nguội lòng thực sự. Hơn nữa với tốc độ lan truyền của bộ phận tin tức trường chúng ta thì sức nóng của sự kiện này tối đa cũng chỉ kéo dài trong vài ngày thôi, vài ngày sau sẽ không ai chú ý đến việc này nữa đâu.”

“Hình như... có vẻ hợp lý...” - Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau, lúng túng gật đầu.

Ngay lúc này điện thoại của Bạch Mộc đột nhiên reo lên, Bạch Mộc liếc nhìn thì số điện thoại rất quen, nếu nhớ không nhầm thì đó chính là Trương Tử Hân, người thuộc bộ phận tin tức trường gọi đến.

Đúng như những gì trường phòng tin tức giao phó, Trương Tử Hân đã phát huy tinh thần can đảm mạnh mẽ của mình, sau khi gọi điện cho Đường Hân Uyển lại gọi cho Bạch Mộc.

Nhưng lúc đó Bạch Mộc đang ở trong lớp nên đã tắt máy. Khi nghĩ đến phần học bổng của mình, tinh thần của Trương Tử Hân lại đột nhiên trở nên kiên nhẫn, dù thế nào đi nữa cũng phải khiến Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhận lời mình.

“Bắt máy đi!” - Tạ Minh Tường rất phản kích nhưng giả vờ bình tĩnh nói.

Bạch Mộc không bắt máy ngay mà nhìn Đường Hân Uyển, dù cậu ấy cũng cảm thấy cách của Tạ Minh Tường có vẻ ổn, nhưng việc này vẫn phải tôn trọng lựa chọn của Đường Hân Uyển.

Cảm nhận được ánh mắt mập mờ mà mọi người đang nhìn vào mình, Đường Hân Uyển đỏ bừng mặt, chần chừ một lúc rồi khẽ gật đầu nhẹ nhàng.

Lúc này Bạch Mộc mới bắt máy: “Trương Tử Hân đúng không?”

“Huhu! Bạch Mộc, cuối cùng cậu cũng chịu nghe máy rồi, mình đã gọi hơn 30 lần rồi!” - Nghe giọng vang lên từ điện thoại, Trương Tử Hân đột nhiên phản kích nước mắt lưng tròng.

“Hơn 30 lần sao? Vậy bạn cũng thật nhẫn nại đấy.” - Bạch Mộc chẳng biết nói gì hơn, không cần đợi Trương Tử Hân lên tiếng, Bạch Mộc đã nói tiếp: “Mình có thể nhận lời phỏng vấn lần này của cậu, nhưng mình có vài yêu cầu.”

“Cậu đừng vội từ chối, mình nói với cậu này? Cậu đồng ý chứ?” - Trương Tử Hân ngây người ra.

Cứ thế đồng ý rồi sao? - Trương Tử Hân hơi bối rối, có cảm giác như bị chiếc bánh dày nhân đập vào đầu.

“Thứ nhất, thời gian sẽ do mình quyết định.”

“Thứ hai, vấn đề của các cậu hỏi không được quá nhạy cảm.”

“Ồ, được!” - Vốn bị sốc bởi Bạch Mộc nên Trương Tử Hân đã đồng ý một cách vô thức. Một lúc sau mới phản ứng lại, bèn vội hỏi: “Vay lúc nào thì

chúng ta có thể tiến hành cuộc phỏng vấn?”

Đường Hân Uyển không có ý kiến gì khác bèn gật đầu. Bạch Mộc nhìn Đường Hân Uyển và hỏi: “Tối mai được không?”

“Vây thì tối mai đi!” - Bạch Mộc nói.

“Uhm!” - Trương Tử Hân thầm vui mừng và vội trả lời: “Tối mai lúc 7 giờ đúng mình sẽ đợi bạn ở tầng 3 tòa nhà hành chính, đó là địa điểm phỏng tin tức của trường.”

Thấy Bạch Mộc nhận lời, Tạ Minh Tường và Lãnh Hân Hân chợt nhìn nhau cười. Lãnh Hân Hân vỗ tay và nói: “Được rồi, tiếp theo làm thế nào ứng phó với cuộc phỏng vấn đó thì chính là vấn đề của hai người.”

“...”

Bạch Mộc nhìn Tạ Minh Tường với vẻ cầu mong sự giúp đỡ, nhưng lại thấy anh chàng này lắc đầu một cách vô trách nhiệm: “Đây không phải là việc của bọn mình!”

“Được rồi, đã quyết định diễn kịch thì phải diễn cho giống một chút!” - Lãnh Hân Hân đứng dậy, đặt hai bàn tay của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vào nhau, gật đầu với vẻ hài lòng: “Như vậy mới có chút giống một cặp đôi thực sự!”

Bàn tay của Bạch Mộc rất ấm áp, được anh ấy nắm, Đường Hân Uyển chợt thấy hơi xấu hổ và vội bảo: “Hân Hân, thế này có hơi lố không?”

Bạch Mộc cũng chẳng biết nói gì hơn, cứ cho là cần đóng giả làm cặp đôi đi nữa cũng không cần phải như vậy chứ?

Lãnh Hân Hân dáng vẻ nghiêm túc: “Chỉ có như vậy mới thực sự khiến những người theo đuổi các cậu nản lòng, nếu không việc đóng giả cặp đôi còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Nhờ bị người khác nhận ra thì bao nhiêu cố gắng bỏ ra đều vô ích cả!”

Không cần để ý họ có lúng túng hay không, Lãnh Hân Hân cứ đẩy thẳng hai người ra ngoài: “Hai cậu đang làm gì vậy chứ? Nên nhớ là tuyệt đối không được để người khác nhận ra sơ hở!”

Nhìn thấy hai người bước về xa xa, lúc này mọi người mới nhìn nhau và cười rộ lên.

“Ha ha!” - Sở Nam ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Anh Tạ, chiêu này của anh thật tuyệt! Đúng là quá nham hiểm!”

Vô duyên vô cớ lại mang một “tội danh” lớn, Tạ Minh Tường cười với vẻ vô tội: “Đây đều là chủ ý của Hân Hân, anh chẳng qua cũng chỉ làm theo thôi.”

Sở Nam đột nhiên cảm thấy rất kính nể bèn chuyển đề tài: “Chị dâu đúng là lợi hại thật!”

“...”

Tôn Dật Thành cau mày suy nghĩ một hồi lâu: “Chẳng phải Bạch Mộc rất thông minh sao? Sao lại dễ dàng bị chúng ta lừa vậy nhỉ?”

Lãnh Hân Hân nhìn bóng dáng hai người từ đằng xa bèn lẩm nhẩm: “Có lẽ trong lòng bọn họ cũng có cảm tình với nhau rồi...”

Bị đám người bọn họ đuổi ra ngoài một cách kỳ lạ, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều hơi bối rối, lúc đó sao mình lại đồng ý vậy chứ?

Thực sự cảm thấy bọn họ nói có lý hay là....

Hai người đi bên nhau trên con đường nhỏ của khuôn viên trường, những ánh mắt dõi theo đó dường như quá quen thuộc đến nỗi bình thường rồi. Ừ, cứ xem bọn họ như là rau củ cà rốt đừng để ý đến nữa! Hai người thầm nghĩ như vậy.

Đường Hân Uyển ngẩng người nhìn Bạch Mộc và hơi chút e thẹn, cô đột nhiên thấy cảm giác sau khi thoát khỏi ánh mắt của người khác, rồi hai người cứ thế dạo bước bên nhau cũng thật tuyệt.

Bị Đường Hân Uyển nhìn, Bạch Mộc hơi lúng túng và quay đầu lại khẽ hỏi: “Buổi tối cùng ăn chút gì đó không?”

Đường Hân Uyển đỏ mặt, vội bình tâm lại, đỡ dẫn một hồi mới nhẹ nhàng gật đầu: “Được!”

Ánh tà dương chiếu nhẹ trên khuôn mặt của xinh đẹp Đường Hân Uyển như hiện lên một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp, Bạch Mộc nhìn với vẻ thật đắm say.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ký ức

Ánh chiều tà hoàng hôn hắt trên khuôn mặt xinh xắn và hơi chút ửng hồng vì e thẹn của Đường Hân Uyển, tựa như một bức chân dung đầy vẻ thanh thoát, xuất thần.

Bạch Mộc ngơ ngác nhìn Đường Hân Uyển. Đó là lần đầu tiên anh nhìn cô mang một vẻ đẹp như vậy.

Như một cơn gió nhẹ thoảng qua, khiến trái tim vốn trống trải của Bạch Mộc lại gọn sóng, rất lâu sau mới bình thường trở lại.

Bạch Mộc dẫn Đường Hân Uyển đi, nhưng không phải đi đến nhà ăn của trường mà là đến một quán cà phê gần trường. Ở đây không có những âm thanh ồn ào, không có những ánh mắt luôn chú ý dõi theo, thứ mà Bạch Mộc cảm thấy thích thú chính là không gian yên tĩnh của nơi này.

Rõ ràng là Bạch Mộc rất quen thuộc nơi này, lúc hai người vừa vào thì ông chủ chào đón rất nhiệt tình. Hơn nữa nhìn thấy Đường Hân Uyển đi vào cùng với Bạch Mộc, nên ông chủ đột nhiên nghĩ người ra một lúc và có vẻ như đang nghĩ đến điều gì đó, cười bảo: “Tìm thấy cô ấy rồi à?”

Bạch Mộc lắc đầu.

Cô ấy? Đường Hân Uyển choáng váng và ngay lập tức nhận ra rằng “cô ấy” mà ông chủ đang nói ở đây chắc là người thương trong lòng Bạch Mộc. Xem ra ông chủ ở đây cũng biết rõ chuyện của Bạch Mộc.

Ông chủ cũng ý thức được rằng mình đã nhận lầm người bèn cười tỏ ý xin lỗi hỏi: “Vẫn như cũ chứ?”

Bạch Mộc gật đầu, rồi nhìn Đường Hân Uyển: “Uống chút gì đó chứ?”

Đường Hân Uyển lắc đầu nhẹ nhàng nói: “Gì cũng được...”

Bạch Mộc trầm ngâm một hồi rồi nhìn ông chủ: “Cho thêm một ly cappuccino...”

“Được rồi!” - Ông chủ gật đầu bảo: “Đợi lát nữa sẽ mang đến cho cậu.”

Hai người ngồi ở vị trí dọc bên lề, Đường Hân Uyển nhìn những vị khách chung quanh, mặt hơi ửng đỏ, lần này mới để ý khách đến đây đa số đều là các cặp đôi đang yêu.

Bên trong quán cà phê đang phát một bài hát rất hay, các cặp đôi ở đây cũng giữ yên tĩnh, tập trung chăm chú nghe giai điệu chậm rãi nhẹ nhàng. Ở đây có thể trút bỏ đi những ồn ào trước đó, quên đi tất cả những bộn bề lo toan, Đường Hân Uyển cảm giác như được thư giãn thoải mái mà từ trước đến nay chưa từng có.

Chần chừ một lúc, Đường Hân Uyển khẽ nói: “Cậu có vẻ rất thân với ông chủ nơi đây thì phải?”

Bạch Mộc gật đầu trả lời: “Trước đây khi mình đến thành phố này tìm cô ấy thì tình cờ gặp được ông chủ nơi đây. Thật ra ông chủ này cũng là sinh viên tốt nghiệp khoa nghệ thuật của trường chúng ta, trải qua một số việc, sau này đã quay trở lại nơi đây và mở một quán cà phê gần trường.”

“Ông chủ này cũng rất tốt bụng, không gian của quán cà phê này cũng rất tốt, nên những lúc rảnh rỗi mình thường đến đây giết thời gian. Cứ đến rồi đi, dần dần mình và ông chủ cũng trở nên thân quen.”

Đúng lúc này, ông chủ bưng cà phê đến cho hai người: “Của hai bạn đây.”

“Cảm ơn!” - Đường Hân Uyển nhận ly cà phê và nhấp một ngụm rồi khen: “Ngon quá!”

Ông chủ mỉm cười bảo: “Tôi cũng chỉ còn sót lại tài chế cà phê này thôi!”

“Gì chứ? Lúc trước chẳng phải chú cũng là một nhân tài âm nhạc của khoa nghệ thuật sao?” - Bạch Mộc nhìn ông ấy cười nhạo.

Ông chủ khua khua tay thờ dãi: “Tất cả chỉ là quá khứ thôi, đừng nhắc nữa làm gì. Tôi hiện giờ chẳng còn mặt mũi nào tiếp tục chơi nhạc nữa rồi...”

Bầu không khí đột nhiên nặng trĩu, một hồi sau Bạch Mộc mới nói tiếp: “Sao thế? Chú vẫn không quên được bà ấy sao?”

Ông chủ nhìn về phía góc tường quán cà phê với vẻ hoài niệm: “Có một số chuyện đâu thể dễ dàng quên được chứ! Đây đều là những gì tôi nợ bà ấy!”

Cho đến lúc này, Đường Hân Uyển mới chú ý đến một cây đàn piano cổ ở góc quán cà phê, dường như đã lâu lắm rồi không ai chơi, trên cây đàn phủ đầy bụi.

Ông chủ cười gượng gạo rồi lại nhìn về phía Bạch Mộc bảo: “Cậu chẳng phải cũng vậy sao? Mỗi lần nghĩ đến cô ấy, cậu đều đến nơi này giết thời gian.” - Với ánh mắt của ông chủ thì không khó để nhận ra Bạch Mộc và Đường Hân Uyển không phải là một cặp đôi thực sự.

Tuy nhiên, Đường Hân Uyển không có chút khó chịu nào trong lòng mà ngược lại còn rất ngưỡng mộ về điều này. "Mỗi lần Bạch Mộc nhớ đến cô ấy thì sẽ đến đây sao?" - Đường Hân Uyển nghĩ người ra: "Nói vậy thì Bạch Mộc dẫn mình đến đây cũng là vì đang nhớ đến cô ấy sao?"

“Nhiều năm như vậy, cậu không tìm được thông tin gì về cô ấy sao?” - Ông chủ hỏi.

Bạch Mộc lắc đầu: "Đâu dễ vậy chứ? Một số người đã bỏ lỡ rồi thì có thể là cả một đời!"

"Đúng thế!"

Cuộc trò chuyện của hai người khiến Đường Hân Uyển không biết phải nói gì, chỉ đành cúi đầu tập trung uống phần cà phê trong cốc.

"Đừng nói những chuyện này nữa!" - Một hồi sau, ông chủ mỉm cười và chuyển chủ đề, nhìn Bạch Mộc: "Chơi một bài chứ?"

"Cũng được!" - Bạch Mộc cùng gật đầu cười: "Vừa hay có thể giúp chủ tăng thêm tiếng tăm, lượng khách quán cà phê này ít vậy, nếu cứ tiếp tục thế này thì có thể một ngày nào đó sẽ bị đóng cửa mất!"

"Haha..." - Ông chủ cười: "Tôi mở quán cà phê này không phải là để kiếm tiền!"

Bạch Mộc bước đến bên cây đàn piano ở góc quán và nhẹ nhàng lau sạch vết bụi, trên cây đàn có khắc hai chữ "Mễ Cương". Bạch Mộc biết rằng đây là tên của cô gái trong trái tim ông chủ. Bạch Mộc mở nắp đàn và sau đó một tiếng đàn thanh thoát du dương vang lên từ đôi bàn tay của Bạch Mộc.

Đột nhiên quán cà phê yên lặng hơn, mọi người đều tạm gác mọi việc còn lơ dờ trên tay và nhìn về phía Bạch Mộc.

Thấy Bạch Mộc đang chăm chú chơi đàn, Đường Hân Uyển thực sự bắt đầu tận hưởng bài nhạc này và đột nhiên có một cảm giác đắm chìm vào trong đó.

Sau khi hoàn thành bài hát, tất cả mọi người đều thấy bất ngờ và ai nấy đều vỗ tay khen ngợi. Đôi mắt của ông chủ lem nhem nhìn Bạch Mộc cảm giác như ông ấy đã thấy được chính mình hồi đó.

Bạch Mộc trở về lại chỗ ngồi của mình, lúc này ông chủ đã đi chỗ khác, Đường Hân Uyển do dự một hồi bèn hỏi: “Bài hát lúc này tên là “Ký Ức” đúng không?”

Bạch Mộc gật đầu nói: “Tên của quán cà phê này là Ký Ức, bài hát này cũng là bài mà ông chủ thích nhất.”

Đường Hân Uyển cũng đã hiểu ra và bảo: “Ông chủ cũng là người đầy tâm sự! Có thể kể cho mình nghe câu chuyện của ông ấy không?”

Bạch Mộc chần chừ một hồi rồi gật đầu bảo: “Ông chủ đó tên là Lý Tuyền, 10 năm trước cũng tốt nghiệp từ trường chúng ta...”

“Chú ấy chính là lớp trưởng Lý Tuyền sao?” - Đường Hân Uyển hơi ngạc nhiên.

Lần này đến lượt Bạch Mộc ngạc nhiên: “Cậu cũng biết sao?”

Đường Hân Uyển gật đầu bảo: “Lúc trước lớp trưởng Lý Tuyền rất nổi tiếng nhờ một bản nhạc piano có tên là “Yêu” nhưng sau đó thì bất vô âm tín, có điều không ngờ là ông ấy lại mở một quán cà phê thế này ở đây.”

Bạch Mộc nói: “Cây đàn đó chính là do người yêu chú ấy tặng, hai người đã tìm đến với nhau nhờ âm nhạc. Chỉ vì hồi đó chú ấy chỉ quan tâm đến âm nhạc mà không để ý đến cảm xúc của người yêu, hai người hiểu lầm và cuối cùng người yêu của chú ấy đã chọn cách rời bỏ. Bài "Yêu" đó là do người yêu chú ấy viết tặng, nhưng sau đó chú ấy đã chọn từ bỏ âm nhạc và đến mở một quán cà phê gần trường thế này, vì đó là giấc mơ của người yêu chú ấy lúc bấy giờ. Chú ấy làm như vậy cũng là để chờ đợi người yêu trở về. Thật sự đây cũng là một điều rất đáng tiếc vì hai người đến với nhau bằng âm nhạc và cũng chia tay vì âm nhạc...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Yêu

“Lớp trưởng Lý Tuyền cũng là một người rất si tình...” - Đường Hân Uyển lẩm nhẩm: “Thật sự cầu mong cho hai người họ có thể trở thành một cặp.”

Bạch Mộc gật đầu nhìn sang chỗ khác, ánh mắt hơi chút thất vọng. Đường Hân Uyển biết rõ Bạch Mộc đang tức cảnh sinh tình, có lẽ cũng đang nhớ đến cô ấy.

“Tính cách hai người họ thật sự rất giống nhau!” - Đường Hân Uyển trầm nghĩ như vậy, chẳng trách bọn họ thân quen đến vậy.

Chần chừ một hồi lâu, Đường Hân Uyển nhìn Bạch Mộc và nói khẽ: “Cậu biết đàn bài “Yêu” không?”

“Sao?” - Bạch Mộc xoay lại hỏi: “Cậu nói gì thế?”

“Không có gì cả!” - Đường Hân Uyển đỏ mặt, liên tiếp khua tay giải thích: “Ý mình là bài “Yêu” này vốn dĩ cần hai người đàn. Hồi đó Lý Tuyền không thể hợp tấu cùng với người yêu của ông ấy, chắc ông ấy rất tiếc? Mình nghĩ nếu được hợp tấu cùng cậu một lần thì sẽ bù đắp được cảm giác tiếc nuối này.”

“Cậu biết đàn piano à?” - Bạch Mộc ngạc nhiên quay lại nhìn Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển vội giải thích: “Lúc nhỏ mình có học được một ít!” - Nói đến đây, vẻ mặt Hân Uyển cũng hơi mơ hồ và rõ ràng đang nghĩ đến điều gì đó.

Bạch Mộc nhìn sâu vào mắt của Đường Hân Uyển, nếu đúng như cô ấy nói là hồi nhỏ chỉ học được một ít thì không thể hiểu những điều này được. Có thể nhìn thấu được bài "Yêu" là do hai người hợp tấu, thì chứng tỏ trình độ đàn của Đường Hân Uyển hồi đó không phải đơn giản là chỉ mới học sơ qua vài thứ được.

“Xem ra cô ấy cũng có nhiều bí mật trong lòng!” - Bạch Mộc cũng cảm thấy rất tò mò về Đường Hân Uyển.

Nhận ra được ánh mắt cháy bỏng của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển bèn vội giải thích: “Mình không có ý gì khác đâu, chỉ là để cảm ơn lớp trưởng Lý Tuyền đã pha ly cà phê ngon vậy cho mình thôi, cậu đừng nghĩ gì nhiều.”

Nói xong Đường Hân Uyển đỏ mặt, tự mắng thầm trong lòng: "Mình đang nói linh tinh gì vậy chứ! Sao đột nhiên lại có cảm giác bao nhiêu bí mật che giấu bấy lâu lại đem nói toạc ra hết thế này chứ?"

Bạch Mộc cười: “Ừ!”

Hai người bước đến ngồi trước cây đàn, lúc này Đường Hân Uyển cũng đã nhìn thấy hai chữ khắc trên chiếc đàn bèn trầm ngâm một hồi.

Bạch Mộc giải thích: “Đây là tên của người yêu chú ấy!”

Đường Hân Uyển gật đầu.

Một lát sau, một bài hát nhẹ nhàng thoáng chút buồn được vang lên. Ngay lúc này quán cà phê lại trở nên yên ắng hơn, nhìn Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ngồi trước cây đàn, tất cả các cặp đôi đều nhìn nhau cười và đắm chìm trong ca khúc rung động lòng người này. Từ bài hát này, tất cả họ đều cảm nhận được một tình yêu sâu đậm, quyến luyến và man mác nỗi buồn.

Đúng như những gì Bạch Mộc đã nghĩ, tài năng chơi đàn của Đường Hân Uyển không hề thua kém anh ấy. Mấy phần đầu của bài "Yêu" này vẫn còn có vẻ khá mới lạ, nhưng cùng với mạch giai điệu của ca khúc, Đường Hân Uyển đã nhanh chóng trở nên quen thuộc và dường như hoàn toàn đắm mình vào trong đó.

"Chắc chắn trước đây Đường Hân Uyển đã học đàn piano một thời gian rất dài, chỉ là sau này không biết vì lý do gì đã từ bỏ" - Bạch Mộc đang trầm nghĩ.

Những nốt nhạc vang lên, Đường Hân Uyển như được trở lại với chính cô cách đây nhiều năm, lúc đó suốt ngày cô toàn bầu bạn với đàn.

Một giai điệu nghe rất quen tai vọng lại, Lý Tuyền đang pha cà phê trong phòng đột nhiên sững sờ "là em đã quay trở lại sao?" Không để ý đến những việc khác, Lý Tuyền bèn vội vã chạy ra.

Điều khiến ông hơi thất vọng một chút là người ngồi trước cây đàn không phải là hình bóng mà bấy lâu nay ông mong mỏi tìm kiếm mà là Đường Hân Uyển và Bạch Mộc. Nhìn hình bóng của hai người, ông ấy dường như thấy được chính mình hồi đó và bỗng nhiên nước mắt lưng tròng.

Mãi một lúc sau Lý Tuyền mới thoát khỏi trạng thái này, ông lau khô nước mắt và nhìn hai người cười bảo: "Nhìn thấy hai người, tôi như thấy được chính mình hồi đó."Sau khi bài hát được diễn tấu xong, Lý Tuyền vẫn đứng thẫn thờ tại chỗ rất lâu không cử động, ngay cả khi Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đến trước mặt mà ông ấy cũng không hề nhận ra.

Cả hai đều đỏ mặt, Bạch Mộc cười: "Hân Uyển bảo muốn cảm ơn ly cà phê của chú nên đừng trách bọn cháu đã tự ý hợp tấu bài hát nổi tiếng của chú nhé!"

Nghe nói đến đây, bỗng nhiên Đường Hân Uyển cảm giác như tim đập chậm lại. Cô dường như đã thừa nhận rằng chính cô đã bị sự thân mật của Bạch Mộc làm cho rối tung lên rồi.

Lý Tuyền lắc lắc đầu, nhìn Hân Uyển nói: "Thực ra tôi phải cảm ơn người mới đúng!"

Đường Hân Uyển lên nhìn Bạch Mộc, mặt đỏ ửng lên.

Quay trở lại chỗ ngồi của mình, đột nhiên họ cảm thấy khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại nhờ bài hát này, bầu không khí không còn khó chịu như trước nữa, dần dần hai người cũng nói nhiều chuyện hơn.

Về quá khứ trước đây của Đường Hân Uyển, dù Bạch Mộc hơi tò mò nhưng anh ấy cũng không cố ý hỏi. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình,

Đường Hân Uyển không nói thì Bạch Mộc cũng không tiện hỏi nhiều.

Vào lúc này, Lý Tuyền mang đến một chiếc bánh gato nhỏ và đặt trước mặt hai người rồi nói: "Tiramisu này dành tặng cho hai người đây!"

Đường Hân Uyển có hơi chút đỏ mặt, ý nghĩa của tiramisu cô cũng không hiểu rõ lắm. Lớp trưởng Lý Tuyền tặng tiramisu cho họ là đang nói đến chuyện của hai người sao?

"Ồi! Mình đang nghĩ bằng quơ gì thế không biết..." - Đường Hân Uyển nghĩ mình chắc chắn đang bị bệnh: "...nếu không sao lại cứ tự giày vò thế chứ? Đúng vậy, chắc chắn là thế rồi!"

Bạch Mộc cũng hơi lúng túng, trừng mắt nhìn ông ấy nghĩ thầm “đã tặng bánh thì cứ việc tặng đi! Tốt nhất là tặng hai phần ấy! Tặng chi có một phần lại còn bảo là tặng hai người, có phải là cố tình vậy không?”

Lý Tuyền chỉ cười, ông ấy đúng thật là cố ý, ông ấy thấy Bạch Mộc giống mình nên có ý gán ghép hai người. Hơn nữa ông ấy thấy rõ hai người rất xứng đôi, lại còn có chút mập mờ vậy nữa, nên tự nhiên muốn "giúp người làm niềm vui" thôi.

Lý Tuyền rời đi, cả hai người đột nhiên trở nên trầm lặng, cũng chẳng biết phải nói gì nữa, Đường Hân Uyển cũng chỉ đành im lặng ăn bánh.

Nhìn Bạch Mộc, Đường Hân Uyển chần chừ một lúc rồi cắt nửa cái bánh ra đưa cho anh ấy.

Bạch Mộc khua khua tay bảo: "Cậu ăn đi, mình không thích ăn đồ ngọt."

"Ồ!"

Bầu không khí đột nhiên khó chịu hẳn ra.

Sau một lúc, có mấy người rời khỏi quán cà phê, nhưng lúc đi họ đều rẽ sang lối khác của quán rồi nhặt lấy cây bút màu nước và để lại thứ gì đó trên tường mới đi.

Vị trí của hai người cách chỗ đó hơi xa nên không rõ là họ đang làm gì.

Đường Hân Uyển rất tò mò, chần chừ một hồi bèn hỏi: "Họ đang làm gì vậy?"

Bạch Mộc ngược đầu lên nhìn nói: "Đó là nét đặc sắc của quán cà phê này, bước tường ký ức, rất nhiều cặp đôi sẽ để lại những ký ức đẹp nhất lên đó."

"Ký ức cũng có thể lưu lại...?" - Đường Hân Uyển bị thu hút và hứng thú bảo: "...Chúng ta đến xem thử được không?"

Bạch Mộc trầm ngâm một lúc rồi gật đầu.

Bước đến gần, Đường Hân Uyển mới hiểu ra ký ức này là gì, ở trên có rất nhiều thứ mà các cặp đôi để lại, một số là ảnh chụp, một số là câu chữ bày tỏ tình yêu của họ. Từ những mảnh ghép li ti này, Đường Hân Uyển đã cảm nhận được vị ngọt tình yêu của những cặp đôi đang yêu đó.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi ghen tỵ và có chút ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Duyên trời định

Một góc tường đã bị dán đầy chỉ chít những “ký ức” của những đôi tình nhân, Đường Hân Uyển ngẩn ngơ xem những dòng chữ ghi lại trên đó. Trong những dòng chữ ấy không có câu nệ tình tiết, cũng không có câu chuyện tình yêu cảm động trời đất, chỉ là những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt bình thường thôi, nhưng những chuyện này cũng không đánh mất đi sự lãng mạn.

Những tiểu tiết của cuộc sống được họ ghi lại lên “Bức tường ký ức” này, tạo nên một hẹn ước ngầm không nói thành lời.

Xem một lúc, Đường Hân Uyển chợt nhớ đến điều gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Bạch Mộc, anh có ghi lại gì ở đây không?”

Bạch Mộc do dự một lúc rồi gật đầu, chỉ vào một góc trên bức tường.

Đường Hân Uyển nhướn mắt xem, là một khúc dương cầm, chỉ là cô nhìn thấy khúc dương cầm này không hoàn chỉnh, rất nhiều nốt nhạc lura thừa, căn bản không thành một ca khúc trọn vẹn.

Trong ánh mắt Bạch Mộc lộ ra một chút hồi ức, anh thì thầm nói: “Bài hát này chính là lần đầu mình gặp cô ấy, cô ấy diễn tấu. Chỉ là vì mình chỉ nghe qua

một lần, hơn nữa lúc đó mình chưa hiểu lắm về âm nhạc như bây giờ, cho nên chỉ ghi lại một phần.”

Ngừng một lúc, Bạch Mộc tiếp tục: “Mình đang đợi, một ngày nào đó mình có thể gặp lại cô ấy, sau đó bọn mình sẽ cùng nhau viết hoàn chỉnh khúc nhạc này.”

Đường Hân Uyên im lặng, cô ngơ ngẩn nhìn những nốt nhạc này, những nốt nhạc ở đây nhảy nhót, bắt giác trong lòng cô có cảm giác rất quen thuộc.

Bầu không khí lại trầm xuống.

“Thấy thế nào? Không tồi chứ?” - Không biết từ lúc nào, Lý Tuyền đi đến bên cạnh hai người, thấy Đường Hân Uyên đang thờ thẩn cười.

Đường Hân Uyên lúc này mới tỉnh lại gật gật đầu: “Đúng là rất tuyệt!”

Lý Tuyền cười cười hỏi: “Có muốn ghi lại một vài ký ức không?”

“Gi?” - Đường Hân Uyên ngây người.

Lý Tuyền cười nhạt nhìn Bạch Mộc và Đường Hân Uyên rồi quay người đi vào trong, khi đi ra lại trong tay cầm một bức ảnh đưa cho Đường Hân Uyên.

Đường Hân Uyên nhận lấy, cầm ảnh xong thì đứng thờ người ra.

Trên bức ảnh là bối cảnh hai người cầm tay nhau đàn, tuy chỉ là bối cảnh nhưng lại đem đến cho người xem cảm giác họ giống như đôi tình nhân thật sự. Trong lòng Đường Hân Uyên vô tình dậy sóng.

Bạch Mộc cũng nhìn thấy nội dung trên hình, thấy bối cảnh hai người, anh cũng có chút giật mình

Ánh mắt Lý Tuyền không nhìn hai người nữa mà cười thầm, không quan tâm cảm giác của hai người họ, Lý Tuyền lấy ra một tấm như vậy dán lên tường.

“Ghi lại vài câu?” - Lý Tuyền cầm cây bút bên cạnh lên đưa cho hai người cười nói.

“Vẫn không được...” - Đường Hân Uyên hơi đỏ mặt, từ chối ý tốt của anh ta. Tuy cũng muốn ghi lại gì đấy nhưng hơi ngại. Hơn nữa nếu làm như vậy thì giữa hai người không phải càng thêm khó xử?

“Vậy tôi tự quyết định.” - Lý Tuyền không quan tâm những chuyện này, nhìn Bạch Mộc cũng lắc lắc đầu, ông trực tiếp lấy cây bút viết lên bốn chữ “Ký ức tình yêu”. Viết xong nhìn lại rồi suy nghĩ một lúc, lại vẽ lên hình trái tim khoanh hai người vào giữa.

“Được rồi!” - Lý Tuyền nhìn “kiệt tác” của mình, gật gật đầu hài lòng.

Hai người hơi đỏ mặt nhìn nhau rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Vì một tấm hình mà con tim hai người dậy lên những con sóng nhỏ.

“Đợi một lát!” - Khi hai người gần đi ra khỏi quán cà phê, Lý Tuyền đột nhiên gọi họ lại. Thời gian cứ thế trôi đi, hai người cứ ngồi im lặng như vậy đến hai tiếng đồng hồ... Thấy trời bắt đầu tối dần, hai người vội vã từ giả chủ quán.

Lý Tuyền bước nhanh đến nhìn hai người họ đầy hàm ý rồi mới vỗ vỗ vai Bạch Mộc trầm giọng nói: “Bạch Mộc, có một số người để lướt qua rồi thì không thể nào gặp lại được. Khi chọn lựa cần phải suy nghĩ rõ ràng, tôi không hi vọng cậu cũng giống tôi để tuột mất một người, nếu không sau này sẽ chỉ để lại cho bản thân sự hối tiếc muộn màng. Hãy trân trọng người hiện tại!”

Câu nói sau cùng hàm ý nhắc nhở.

Bạch Mộc và Đường Hân Uyên nhìn nhau rồi lúng túng cuối đầu, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rất rõ, việc ngày hôm nay đã kéo khoảng cách hai người lại gần hơn.

Tấm hình đó, trở thành vật ràng buộc giữa hai người.

Trên đường trở về, cả hai đều im lặng. Đối với những tiếng thảo luận họ hầu như không nghe thấy. Cho dù họ làm gì thì chỉ cần họ cảm thấy như vậy tốt là được.

Sau khi đưa Đường Hân Uyên trở về, Bạch Mộc cũng trở về ký túc xá. Nhóm Tạ Minh Tường vẫn chưa về, chắc chắn lại tìm một nơi để "bay" rồi.

Bạch Mộc bước chậm chậm lên sân thượng ký túc xá, nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời kia trong đầu lại hiện lên cảnh anh và Đường Hân Uyên cùng nhau chơi đàn, khoe miệng bắt giác cong lên.

Cùng lúc đó, Đường Hân Uyên nằm trên giường ngẩn ngơ ngắm bức ảnh. Bối cảnh hai người trong hình giống như trời sinh một cặp, Đường Hân Uyên hơi say đắm.

Một tiếng ầm, cánh cửa ký túc bị bật ra, cất ngang dòng suy nghĩ của Bạch Mộc, âm thanh chất chứa của Tiêu Ninh vang lên sau lưng Bạch Mộc, giọng điệu vô cùng ngạc nhiên: “Không phải chứ? Bạch Mộc, sao cậu về sớm vậy? Đường đại mỹ nhân đâu rồi?”

“Đúng đó! Nhanh nói xem hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi!” - Sở Nam tay ôm thùng bia đặt lên bàn, vội vã nói lớn

“Không có gì!” - Thấy thái độ ngạc nhiên của các bạn, Bạch Mộc không nói nên lời: “Các cậu vẫn uống à? Cả thùng bia như vậy?”

Mấy người này rõ là đã uống rất nhiều rồi, trên người nặng mùi rượu, vậy mà còn khiêng cả thùng về nữa.

“Vui mừng mà!” - Tạ Minh Tường mở một chai bia đưa cho Bạch Mộc: “Uống một chút không?”

Bạch Mộc lắc lắc đầu: “Có gì đáng vui?”

Mấy người Tạ Minh Tường nhìn nhau cười nhưng không trả lời. Buổi chiều họ thực hiện âm mưu để hai người Bạch Mộc thỏa hiệp xong, Tạ Minh Tường đề nghị chúc mừng. Đương nhiên danh nghĩa là chúc mừng, thực tế thì mượn cơ hội để thân thiết hơn với Lãnh Hân Hân.

Còn Sở Nam thì càng vui hơn, có Tô Nhu thì cậu ấy là người đầu tiên đồng ý. Cậu nhớ rất rõ Tạ lão đại đã từng đồng ý, sau chuyện của Bạch Mộc sẽ đến chuyện của cậu và Tô Nhu.

Đương nhiên, việc này Tạ Minh Tường cứ tìm mọi cách từ chối, vòng vo cho rằng việc của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vẫn chưa có kết quả nên chuyện của Sở Nam cứ kéo dài đến giờ, Sở Nam tuy hơn bất mãn nhưng cũng đành chịu.

Nhìn Bạch Mộc, Tạ Minh Tường nói: “Thương lượng xong chưa? ”

“Thương lượng gì?” - Bạch Mộc ngây người.

“Đương nhiên là chuyện của hai người! Cho dù là diễn kịch cũng nên diễn cho hoàn mỹ. Nếu không làm sao để trả lời trang tin tức ngày mai!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đạo diễn

Nhìn thấy gương mặt của nhóm Tạ Minh Tường nghiêm túc đến độ không thể nghiêm túc hơn được nữa, Bạch Mộc lại ngỡ ngàng: “Chuyện này cũng cần phải thương lượng sao? ”

“Đương nhiên cần chứ!” - Tiêu Ninh thốt lên: “Ví dụ hỏi hai người quen nhau như thế nào? Hai người vì sao lại đến với nhau? Ai theo đuổi ai? Những chuyện này đương nhiên phải thảo luận trước chứ. Nếu không ngày mai phỏng vấn bị lộ thì còn ý nghĩa gì nữa!”

Tôn Dật Thành cũng gật gật đầu, nói: “Ban thông tin của trường không phải là đơn giản, họ sẽ quan sát rất kỹ lưỡng, các anh không được để lộ sơ hở!”

Bạch Mộc chợt cảm thấy hối hận vì đã nhận lời cuộc phỏng vấn này.

“Ôi trời!” - Nhìn biểu cảm của Bạch Mộc, Sở Nam kinh ngạc: “Không phải là anh không hề nghĩ đến điều này đó chứ?”

Bạch Mộc gật gật đầu.

“Haiz! Tình yêu quả nhiên khiến cho chỉ số IQ của con người sụt giảm, Bạch đại tài tử của chúng ta cũng không ngoại lệ! Xem ra sức quyến rũ của Đường đại mỹ nhân khoa mình đúng là rất lớn. Ngay cả Bạch Mộc lạnh lùng trước đây cũng bị tình yêu làm cho mờ hồ!” - Sở Nam than thở.

Nghe xong, Bạch Mộc không nói nên lời.

Lúc này, Tạ Minh Tường đã đặt chai bia xuống, cười nói: “Các cậu đừng có giễu cợt Bạch Mộc nữa, tính cách của Bạch Mộc các cậu không hiểu sao? Chú ấy đầu giống như chúng ta!”

Một câu nói nghiêm túc “hợp tình hợp lý” được thốt ra từ miệng Tạ Minh Tường, ánh mắt Bạch Mộc nhìn anh ta đầy cảm kích.

Chưa kịp để Bạch Mộc nói gì, Tạ Minh Tường vội vàng nói tiếp: “Bạch Mộc, câu nói vừa rồi không phải là câu hỏi mà nghi vấn mới đúng! Ý của anh là chuyện giữa chú với Đường Hân Uyển căn bản không cần những điều này! Có câu nói thế nào nhỉ? Ô, anh nhớ ra rồi, đây gọi là thần giao cách cảm!”

“Ồ...!” - Cả mấy người có ý kéo dài ngừng khí, hàm ý sâu sắc nhìn Bạch Mộc, ánh mắt đầy mờ ám.

“...” - Bạch Mộc đành phải cố ý giả như không nghe thấy gì.

Cả nhóm trêu đùa nhau một lúc, Bạch Mộc đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: “Minh Tường, anh với Lãnh Hân Hân cũng có tên trên bảng, chắc cũng bị không ít người làm phiền, hai người sao không diễn kịch vậy?”

“Haiz...” - Tạ Minh Tường chậm rãi cười đau khổ, nâng cốc bia uống hết, nói: “Một câu khó mà nói hết được...”

Sở Nam cười lớn: “Anh cũng nghĩ cho anh Tạ à! Nhưng đại nỡ nhân họ Lãnh không nể mặt anh ta, còn nói cái gì mà dễ suy nghĩ đấy!”

“Trời!” - Bị chọc trúng vết thương, Tạ Minh Tường hồ thẹn nổi cáu: “Tên mập đáng ghét, cậu không nói thì cũng chả ai bảo cậu cảm!”

“Cái này có gì mà...” - Sở Nam tui thân im lặng.

“Còn không có gì sao?” - Tạ Minh Tường nổi giận: “Nào nào nào! Uống bia uống bia! Tối nay phải cho cậu uống thật say mới thôi!”

“Uống thì uống, sợ gì chứ?” - Sở Nam hùng hổ nói lớn. Cậu ta rõ ràng là đã say rồi, nhưng trong lòng vẫn không phục.

Tiếng cười đùa náo nhiệt đã trở thành điều bình thường hàng ngày đối với họ, cả nhóm uống bia nói chuyện phiếm. Nói từ chuyện trong trường đến chuyện nhân sinh, rồi từ nhân sinh nói đến chuyện quốc gia đại sự, cuối cùng nói đến chuyện dẫn bà lão sang đường. Bạch Mộc ngồi bên nghe thật không biết nói gì hơn, đành im lặng mặc kệ bọn họ.

“Bạch Mộc à!” - Sau khi uống thêm một lúc, Tạ Minh Tường ngời đầy mùi bia vói qua nói: “Bọn họ nói đúng! Diễn kịch thì phải diễn cả bộ! Như vậy đi, anh thấy chiều mai cả hai khoa chúng ta đều không có tiết học, anh giúp hai người thiết kế một vài tình huống lãng mạn, để người khác hỏi hai người lại không nói được, đến lúc đó không có chỗ mà chui!”

“Bọn bầy ồn ào cái gì?” - Tạ Minh Tường bắt mắt quay đầu lại: “Vớ kịch này, anh làm đạo diễn!” “Đúng đúng đúng! Bọn này cũng đến giúp” - Một người Tiểu Ninh cùng phụ họa theo.

“...”

Dựa vào quy định của trường, ký túc xá phải nghỉ ngơi trước 12 giờ khuya, mấy người họ uống hết hai chai bia sau cùng rồi mới tắt đèn, ai cũng say túy lúy nằm lên giường.

So với mấy người khác, Tạ Minh Tường vẫn còn tỉnh hơn, nằm lên giường lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lãnh Hân Hân. Chuyện họ nói, đương nhiên là chuyện của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

“Em nói anh nghe, chiều hôm nay không biết hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đã đi chơi ở đâu á?” - Lãnh Hân Hân vui mừng nói: “Tối nay khi em trở về, nhìn thấy tấm hình ở chỗ Hân Uyển, trên hình là hai người. Em hỏi cô ấy có chuyện gì, vậy mà cô ấy không chịu nói.”

“Vậy à?” - Tạ Minh Tường cũng hứng thú hẳn lên: “Để anh hỏi Bạch Mộc!”

“Đợi một lát!” - Lãnh Hân Hân vội vàng ngăn lại: “Chuyện này ngày mai rồi nói cũng được, giờ anh hỏi anh ấy chắc cũng không nói!”

Hai người im lặng một lúc, Lãnh Hân Hân đột nhiên hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Ở đâu?” - Tạ Minh Tường ngây người: “Ở ký túc xá!”

“Vậy sao?” - Lãnh Hân Hân tỏ vẻ không tin: “Không phải mỗi lần uống rượu xong anh đều đi “giải trí” sao?”

“...” - Tạ Minh Tường: “Em đợi một lát.”

Thế là lúc 12 giờ 30 khuya, trong ký túc của nam sinh lập tức xuất hiện một bức tranh.

Tạ Minh Tường cẩn thận bật đèn lên, sau đó tự sướng một bức ảnh với tư thế tình nghịch gửi cho Lãnh Hân Hân: “Vậy tin chưa?”

“Cũng tạm tin!” - Lãnh Hân Hân vô cùng mãn nguyện.

“Trời! Ai thế?” - Tiểu Ninh lơ mơ trong cơn say, vừa bị ánh sáng làm tỉnh giấc, bắt mắt kêu lên.

“Là anh...” - Tạ Minh Tường cười ngai ngùng: “Tối quá, ngủ không được...”

“...”

“...”

Với lý do ngớ ngẩn như vậy thì không ai tin được. Tôn Dật Thành bóc mẽ: “Được rồi, nữ thần của anh lại nghi ngờ anh chứ gì?”

“Ồ thì...!” - Tạ Minh Tường gãi gãi đầu khó xử.

Khó mà có thể chọc được Tạ Minh Tường, mọi người hứng thú hẳn. Sở Nam bóp mũi giả giọng điệu của Lãnh Hân Hân: “Tạ Minh Tường, anh đang ở đâu vậy?”

“Sao em lại hỏi vậy? Muộn thế này, anh đương nhiên đang ở ký túc xá rồi” - Tiêu Ninh nhái giọng Tạ Minh Tường hợp xướng.

“Không thể nào! Anh lại lừa em, anh có muốn yên với em không? Hừ?”

“Anh thật đang ở ký túc xá mà, không tin anh chụp ảnh cho xem!”

“Ồi... Vậy còn được!”

“Bọn mày...” - Tạ Minh Tường ngại ngùng: “... Sao bọn mày biết?”

Tôn Dật Thành cười đắc ý: “Đừng quên em là hacker vương tử, anh không giấu được bọn em đâu!”

“Trời!” - Tạ Minh Tường giận dữ lao đến giường đánh tới tấp: “Mày dám bán đứng tao!”

“Ha! Có gì mà bán đứng, đừng có nhỏ nhặt vậy.”

“Đây là vấn đề nhỏ nhặt sao?”

“Trời! Đánh người đừng đánh mặt, đánh mặt tổn thương tự tôn!”

“Tự ái cái gì? Nhân tiện chỉnh sửa nhan sắc cho mày! Trời ơi, đưa cái vớ hôi thối của mày ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Môn hình thể

Đối với hai người như kẻ dở hơi này, mọi người cũng đành chịu, giống như xem ti vi vậy, thưởng thức họ biểu diễn.

Sở Nam càng quá đáng hơn, vỗ vỗ tay: “Ha ha ha... vui quá!”

“Vui cái con khỉ!” - Tôn Dật Thành kêu lên: “Còn là anh em không đấy, nhanh đến giúp nào! Ấy da, đau đau quá!”

“Đến đây!” - Sở Nam nói lớn rồi chạy vội đến.

Trong lúc hỗn loạn, Tạ Minh Tường đột nhiên quay đầu lại, nhìn cậu ấy với ánh mắt hung dữ: “Mày còn muốn anh giúp mày không?”

“Ồ...lão đại, anh yên tâm, em là người rất có nguyên tắc!” - Sở Nam lập tức đổi ý, nhìn Tôn Dật Thành lí nhí: “Huynh đệ, mày tự cầu phúc cho mình đi! Tao thật không phải là không muốn cứu mày mà tao không thể lấy việc chung thân đại sự của mình ra đánh cược. Yên tâm đi, tao sẽ cầu phúc cho mày!”

Tên mập chấp hai tay lại, miệng không ngừng lẩm bẩm, bắt đầu cầu phúc cho cậu ấy: “Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Tề Thiên Đại Thánh, Đại Thượng Lão Quân phù hộ...”

“...”

“...”

Khóe miệng Tiêu Ninh gật gật: “Cậu là cầu cho họ ngừng đánh hay là cầu cho họ đánh nhau càng kịch liệt hơn?”

Cầu nguyện một lúc, tên mập đột nhiên dừng lại, nhìn Tiêu Ninh chân thành nói: “Lão nhị, em dường như nhìn thấy hai con sư tử trong sở thú đang đánh nhau...”

“Đồng cảm!” - Tiêu Ninh không nhịn được cười, gật gật đầu nghiêm túc.

“Bốp!” - Tạ Minh Tường và Tôn Dật Thành đột nhiên dùng đánh nhau, sau đó mắt của cả hai đờ đờ sát khí nhìn Sở Nam.

“Á...!” - Sở Nam đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh.

Tạ Minh Tường và Tôn Dật Thành nhìn nhau: “Lão tứ, chú nghe gì không? Anh dường như nghe được có người đang nói xấu sau lưng mình!”

“Có nghe!”

“Lão tứ!”

“Lão đại!”

“Anh nhìn được không?”

“Không thể nhìn!”

“Gào, xử nó!”

Hai người nhanh chóng nhất trí chọn mục tiêu, từ kẻ địch đối đầu nhau gay gắt không ai chịu nhường ai trở thành cùng một chiến hào thân thiết, chiến hữu cùng chung kẻ thù, hét lớn một tiếng xông về phía Sở Nam.

“Đừng! Đừng! Đừng! Em sai rồi... được chưa?” - Sở Nam sợ hãi vội vàng xin tha.

Mười phút sau.

Tên mập nhìn từ trên cao nhìn xuống hai người vừa được mình “thuần phục”, cười ma quái: “Có phục không?”

“Phục rồi...” - Tạ Minh Tường và Tôn Dật Thành nào dám không phục, thật ra vũ khí sinh học của tên nhóc này quá lợi hại.

Tạ Minh Tường bắt lặc nói: “Chú mày như vậy, còn muốn theo đuổi Tô Nhu sao?”

“Thì sao?” - Sở Nam ngẩng cổ cãi lại: “Mập thì không thể có tình yêu sao?”

“...”

Sáng hôm sau dọn dẹp rồi vội lên lớp, đây là tiết học đầu tiên của họ khi đến trường này, mọi người không dám đi muộn.

Đúng như họ nghĩ, trên đường đi, vừa đến dãy phòng học mấy người họ bị rất nhiều ánh mắt nhìn ngó chăm chú, may mà sinh viên năm nhất đã đi học quân sự rồi, chỉ còn lại một bộ phận thôi nếu không người nhìn ngó càng đông.

Đã có tình huống trước đó rồi, nên nhóm Tiêu Ninh cũng có chuẩn bị tâm lý, ít nhiều cũng không giống như trước đây họ thấy ổn hơn rồi.

Sau khi đến dãy phòng học, họ chia tay nhau, Tạ Minh Tường vỗ vỗ vai Bạch Mộc nói: “Huynh đệ, tiết học này phải kiểm chế một chút nhé!”

Bạch Mộc vừa định hỏi câu nói đó của anh ta có ý gì nhưng anh ta đã đi rồi, đành phải lắc đầu kim nén thối thối trong lòng.

Bạch Mộc nhanh chóng như đã hiểu hàm ý trong câu nói của Tạ Minh Tường. Vì anh phát hiện, tiết học đầu tiên này là môn thể hình!

Tính tình đã vậy, thầy giáo môn hình thể này thậm chí còn quái dị hơn cả người hướng dẫn của họ. Tiết học 90 phút, tốn hết 30 phút để thăm dò sự việc của Bạch Mộc. Thầy giáo môn hình thể là người trung niên khoảng hơn 40 tuổi, tính tình lại đặc biệt giống... phụ nữ, lúc nói chuyện với sinh viên cứ liên tục vênh vênh chiếc nhãn hoa lan. Đương nhiên thầy ấy cũng nhận ra Bạch Mộc. Trải qua sự việc được ban thông tin trường mời phỏng vấn, Bạch Mộc bỗng nổi tiếng trong trường, thầy không muốn biết cũng khó.

Đương nhiên, trong 30 phút này, Bạch Mộc chỉ ngồi bên nghe chứ không nói được lời nào. Người nói chuyện với thầy chỉ có nhóm Lãnh Hân Hân mà thôi.

May mà thầy giáo vẫn chưa quên chính sự, bàn tán xong liền bắt đầu tiết học chính thức, lúc này Bạch Mộc mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt anh hơi khó coi, vì người thầy “phụ nữ” tàn nhẫn ấy lại đưa ra nhiệm vụ đầu tiên chính là xoay chân!

Bạch Mộc học âm nhạc, không phải biểu diễn, cũng không phải vũ đạo. Anh không hiểu vì sao nhà trường lại sắp xếp môn học nhàm chán này.

Vậy mà vị thầy giáo hình thể này lại nói đầy lý lẽ: “Cậu đã học âm nhạc thì cũng phải lên sân khấu để hát! Cậu không thể cứ đứng đờ người bất động được, lúc này cần có nghệ thuật hình thể. Cái này cũng quan trọng không kém kỹ xảo ca hát!”

Bạch Mộc đảo mắt kiêu ngạo, cho dù người khác nghĩ như thế nào, dù sao những lý do đó cũng không thể thuyết phục được anh.

Nhưng sau cùng Bạch Mộc cũng phải chịu thuần phục dưới quyền uy của thầy giáo. Không còn cách nào khác, tin chỉ anh cũng phải cần? Người đi dưới mái hiên không thể không cúi đầu!

Nhóm Lãnh Hân Hân là nữ nên cơ thể mềm mại, hơn nữa họ cũng đã từng học vũ đạo, việc này đối với họ thì rất đơn giản. Nhìn họ làm theo tư thế tiêu chuẩn hình con ngựa, Bạch Mộc giương mắt há mồm trán toát mồ hôi lạnh.

“Ồ, không tồi!” - Nhìn biểu hiện của họ, thầy giáo hình thể gật gật đầu hài lòng, sau đó nhìn Bạch Mộc: “Đến cậu đó...”

“...”

Bạch Mộc theo phản xạ lùi lại hai bước, nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch lắc đầu.

Thầy giáo không quan tâm những điều đó, trực tiếp bắt ép đẩy Bạch Mộc lên thanh tập, sau đó miệng lẩm bẩm: “Tiểu tử không được rồi, đẹp trai thế này sao cơ thể lại cứng nhắc vậy? Nào, dùng lực đè xuống!”

Nhìn thấy cảnh này, nhóm người Lãnh Hân Hân đứng bên cạnh nhin cười, không nhìn được cười nhạo: “Không ngờ Bạch đại tài tử của chúng ta cũng có việc làm không được!”

“...” - Bạch Mộc đau đến nỗi không nói ra hơi.

Một lúc sau, thầy giáo mới thả Bạch Mộc ra, cậu ta chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì thầy lại nhìn về mấy người Lãnh Hân Hân nói tiếp: “Cơ thể cậu ấy đúng là quá cứng, tôi giao nhiệm vụ cho mấy bạn giúp cậu ấy xoa bóp!”

“Thật sao?” - Nhóm người của Lãnh Hân Hân vui mừng, sau đó giương nanh vuốt hướng về phía Bạch Mộc: “Hahaha... Bạch Mộc, bọn tớ đến giúp cậu đây!”

Tình hình tiếp theo là các thể loại giày vò, nhóm Lãnh Hân Hân căn bản không quan tâm đến Bạch Mộc có đau hay không, bọn họ hiển nhiên là rất vui về giúp người. Đến lúc hết tiết học, họ xem như đã đạt được hiệu quả rõ rệt.

Còn Bạch Mộc thì toàn thân rã rời ngã xuống đất, cảm giác như vừa bước ra từ quỷ môn quan.

Tóm lại khi mấy người Tạ Minh Tường đến đó nhìn thấy biểu cảm của Bạch Mộc không còn chút sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tôi thích con trai

Tuy đã có sự chuẩn bị tâm lý về kết quả buổi học thể hình của Bạch Mộc. Nhưng nhìn thấy Bạch Mộc như vậy, Tạ Minh Tường vẫn không khỏi “kinh ngạc thất sắc”, vội vàng nói: “Bạch Mộc, chú sao thế?”

“Hỏi bọn họ...” - Bạch Mộc yết ớt chỉ về phía Lãnh Hân Hân, thái độ vô cùng đau khổ căm giận.

“Các cậu đã làm gì vậy?” - Tạ Minh Tường hỏi nhóm Lãnh Hân Hân.

Mấy người Lãnh Hân Hân không nhịn được cười nói: “Có làm gì đâu, chỉ là giúp cậu ấy xoa chân mà thôi...”

“Mà thôi?” - Bạch Mộc không nhịn được tròn mắt: “Các cậu quả thật là biết hành hạ người quá đáng!”

Lãnh Hân Hân cười hi hi: “Bọn tôi chẳng qua cũng là muốn tốt cho cậu! Nếu không môn thể hình có thể sẽ bị nợ, Lăng Mộng cũng không dễ dàng bỏ qua cho cậu!”

“Lăng Mộng? Lăng Mộng là ai?” - Bạch Mộc ngơ ngẩn

“Cậu không biết?” - Hân Hân cũng ngây người: “Chính là giáo viên dạy thể hình của chúng ta đó!”

“...” - Bạch Mộc bấy giờ mới hiểu được vì sao tính cách của giáo viên thể hình lại như vậy.

Tạ Minh Tường khó hiểu nói: “Anh cảm thấy Bạch Mộc có vẻ như không thể nói nên lời.”

Đỗ Khả Nhi cười nói: “Lúc cậu nghe đến cái tên xinh đẹp của quý ông cậu cũng có biểu cảm như vậy...”

“...”

Tên mập Sở Nam lăm lét nhìn Bạch Mộc, lại nhìn nhóm Lãnh Hân Hân, chỉ ngón tay cái về phía họ nói: “Các chị thật là ác!”

Rồi lại cười hi hi với Bạch Mộc: “Nhưng mà em thích!” - Cái thái độ đó là cười trên nỗi đau của người khác.

Đường Hân Uyển nhìn thấy Bạch Mộc như vậy cũng giật mình, nhưng ngại không dám nói gì.

Lãnh Hân Hân nhìn thấy, cười chế nhạo: “Các cậu xem Hân Uyển của chúng ta đau lòng rồi kìa!”

“...” - Đường Hân Uyển đỏ mặt vội vàng quay đầu đi.

“Đi thôi... đi thôi! Đi ăn cơm thôi!” - Tạ Minh Tường nhiệt tình kéo vai Bạch Mộc nói: “Hôm nay thể lực Bạch Mộc tiêu hao rất nhiều, chúng ta ăn chút đồ bổ dưỡng nào! Chiều bọn anh sẽ thiết kế cho bọn em một vài tình tiết lãng mạn nhé?”

“Tình tiết lãng mạn?” - Hân Uyển ngớ người: “Là ý gì vậy?”

Lãnh Hân Hân giải thích: “Tôi nay các cậu phải phỏng vấn rồi, đến lúc đó họ chắc chắn sẽ hỏi các cậu rất nhiều chuyện. Cho nên phải chuẩn bị sẵn một số tình tiết giữa hai người. Nếu không lỡ bị người khác nhìn ra chỗ sơ hở thì vở kịch này còn có ý nghĩa gì nữa!”

“Ồ!” - Đường Hân Uyển gật gù, không nói gì, nhưng trong lòng thì vô cùng mong đợi.

Sau khi thương lượng xong, họ đi đến nhà ăn. Thức ăn ở căn tin của trường cũng ngon. Tổng có 3 tầng, tầng 1 là cơm bình dân, tầng 2 là buffet cũng tạm được, còn tầng 3 thì giống ở tiệm cơm, có thể tự mình chọn thức ăn, đương nhiên giá cả ở đây cũng không rẻ.

Nhưng đối với Tạ Minh Tường mà nói thì là chuyện nhỏ, điều cậu ấy cần là được yên tĩnh, cậu không muốn ăn cơm chỗ đông người chú ý.

Chỉ là Tạ Minh Tường vẫn là đánh giá quá thấp “sức hấp dẫn” của bản thân, cho dù họ lên tầng 3 rồi, vẫn có rất nhiều người lên theo. Thế là, nhà ăn tầng 3 bình thường chỉ có vài người, hôm nay trở nên đông đúc náo nhiệt.

Hoa khôi của trường vốn là tâm điểm chú ý của mọi người, huống hồ là mấy người lại tụ tập ăn cơm, càng thu hút ánh mắt của mọi người hơn. Thế là khi mọi người đang đợi thức ăn thì đã có người lần lượt đến bắt chuyện.

Mục tiêu của nam sinh đương nhiên là nhóm Lãnh Hân Hân. Lãnh Hân Hân là người như thế nào... Ngay cả người có thực lực như Tạ Minh Tường vẫn chưa thể làm cho cô động lòng, huống gì là người khác. Đối với những người đến bắt chuyện hỏi han, cô căn bản không thèm để ý, họ đành phải ngại ngùng rời đi.

Người đến bắt chuyện cứ đợt này đến đợt khác, Sở Nam bắt đầu hơi lo lắng. Tuy Tô Nhu từ chối họ nhưng tên mập này vẫn cảm thấy nguy cơ rất lớn, chỉ có thể đưa mắt cầu cứu Tạ Minh Tường. Không chính phục được Lãnh Hân Hân, mục tiêu của họ lại chuyển sang các cô gái khác trong nhóm. Đối với những người này, Đỗ Khả Nhi vui vẻ kết bạn, cho nhau số điện thoại nhưng đối Tô Nhu và Mễ Lôi thì không hợp tính lắm nên lần lượt từ chối.

Tạ Minh Tường cũng có chút không kiềm chế được, vỗ mạnh xuống bàn rồi đứng dậy, dùng ánh mắt sắc sảo nhìn lướt qua mặt những người này và lạnh lùng nói: “Mọi người đã xong chưa? Để người khác còn ăn cơm!”

Tạ Minh Tường vốn người cao to cường tráng, khi nổi giận càng oai phong hơn, trong chớp lát mọi người cũng có chút sợ hãi, lần lượt rời đi.

Lúc này mấy người họ mới có được thời gian yên tĩnh.

Các nữ sinh xung quanh nhìn thấy cảnh này, mắt như những ngôi sao nhỏ. Bạch Mộc thì đã có người yêu rồi, mục tiêu của họ đều hướng về Tạ Minh Tường, hành động oai phong của Tạ Minh Tường hôm nay khiến họ càng cuồng hơn, bắt đầu vây quanh.

Đối với nữ sinh, Tạ Minh Tường không thể có hành động như hồi nãy được, vậy thì quá mất phong độ. Cho nên anh ta đành từ chối từng người, không còn cách nào khác, Lãnh Hân Hân ngồi bên cạnh im lặng lạnh lùng, anh ta cũng không dám có một hành động nhỏ nào.

Tạ Minh Tường nhìn Hân Hân cầu cứu, muốn nhờ cô nói giúp vài câu, Lãnh Hân Hân quay đầu đi làm như không nhìn thấy gì.

Sau đó Tạ Minh Tường bị làm phiền đến mức không chịu đựng được, liền vỗ bàn hét lên: “Tôi thích con trai!”

“...”

Nhóm người đó bỏ đi trong nháy mắt, tầng 3 của nhà ăn vừa rồi mới náo nhiệt vô cùng giờ trở nên yên tĩnh hẳn.

Đám đông bỗng giật mình, không hẹn nhau mà ánh mắt đều nhìn về phía Tạ Minh Tường, sắc mặt của từng người trở nên kỳ lạ. Sở Nam thì trở nên cứng rắn dứt khoát, đứng dậy giơ ngón tay cái lên nói với giọng điệu khâm phục: “Tạ lão đại, anh thật tàn nhẫn!”

Tôn Dật Thành cũng cảm khái vô cùng: “Đúng thật Tạ lão đại, em trước giờ trời đất không phục nhưng lại phục anh!”

Lãnh Hân Hân nhìn cũng không thèm nhìn giật giạt khóe môi.

Về mặt Tiêu Ninh thương xót, không nhịn được lại nói: “Em dường như nghe được âm thanh trái tim tan vỡ của các em nữ sinh đó. Tạ lão đại, anh cũng tuyệt tình quá đi, cho dù anh không cần đi nữa, tốt xấu gì cũng để lại cho em hai cô chứ!”

“Cậu nói thật chứ?” - Tạ Minh Tường nhìn hân.

Tôn Dật Thành vỗ vỗ vai cậu ta, nhiệt tình khuyên bảo: “Thôi đi huynh đệ. Nhớ lại cảnh chúng ta gặp phải lúc trước, hay là anh cứ giữ lại cái ý nghĩ ấy đi! Trời đất rộng lớn nơi nào chẳng có hoa thơm!”

Nghe vậy, Tiêu Ninh không nhịn được giật mình, liền vội vàng xua tay: “Thôi bỏ đi Tà lão đại, xem như em chưa nói gì!”

Không gian yên tĩnh trở lại, mấy người họ mới có thể thưởng thức bữa cơm thịnh soạn này. Chỉ là ánh mắt của người phục vụ nhìn Tà Minh Tường cũng rất kỳ lạ, rõ ràng là anh đã nghe được câu nói vừa rồi của Tà Minh Tường.

Mới ăn một lúc, Tôn Dật Thành đang cầm điện thoại bỗng phần khởi hẳn lên, nói lớn: “Tà lão đại, anh nổi tiếng rồi!”

Tôn Dật Thành cầm điện thoại đưa cho mọi người xem, mấy chữ lớn đặc biệt thu hút ở trên đó.

“Sốc quá, Tà Minh Tường khoa y học là người đồng tính!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đồng tính

Nhìn thấy tiêu đề “Hấp dẫn nổi bật” này, sắc mặt của Tà Minh Tường tối sầm lại. Tuy vừa rồi nói câu đó anh ta cũng đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng anh ta không ngờ sự việc lại lan truyền nhanh đến như vậy, mới chốc lát mà tất cả mọi người đều biết.

Đề nén sự tức giận trong lòng xuống, Tà Minh Tường xem tiếp phần dưới.

“Tin sốc! Tin sốc! Trưa hôm nay, tôi nghe người bên cạnh nói, trai đẹp khoa y học mà lại thích con trai! Tôi bị sốc và kinh ngạc vô cùng, thật không thể tin được, nghe bạn cùng lớp kể, tình hình lúc đó như thế này...”

“Trưa hôm nay cô ấy tình cờ gặp nam thần Tà Minh Tường ở căn tin trên tầng 3, trong lòng vô cùng kích động. Vốn định đến bắt chuyện, sau đó lại thấy Tà Minh Tường đột nhiên đứng dậy, hét lớn một tiếng cậu ta thích con trai. Tình hình sau đó, tôi tin rằng mọi người cũng tưởng tượng ra.”

“Tôi đăng bài này, hoàn toàn không có ý kỳ thị giới tính gì cả, cách nghĩ của mỗi người đều không giống nhau. Tôi chỉ muốn khuyên các chị em nữ sinh đừng quá thất vọng, đừng có buồn lòng, trong trường nam sinh tốt còn rất nhiều. Đừng vì một người mà tuyệt vọng, cô bạn tôi chịu đã kích rất lớn, mọi người đừng giẫm theo bước chân của cô ta, đừng tự mình chuốc lấy phiền não nhé!”

Phần sau cùng của bài đăng còn kèm theo một đoạn video, nội dung video đúng là đoạn mà Tà Minh Tường la lớn đó.

Bài đăng vừa công khai đã thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người, lướt xem tăng nhanh chóng mặt. Tốc độ đó thậm chí còn nhanh hơn cả bảng hoa khôi và bảng nam sinh đẹp trai trước đây nữa. Chỉ có mấy phút mà có hàng nghìn lượt bình luận.

[Demasia]: Trời! Thế giới quan của tôi sụp đổ! Không ngờ nhìn phong độ đẹp trai ngời ngời vậy mà lại bị cong!

[Chân dài miên man]: Hu hu hu! Con tim của em bị tổn thương rất lớn! Anh vẫn là nam thần của em, anh vẫn là nam thần của em!

[Không mang quần chip thật đã]: Tôi có thể làm chứng lời của chủ thớt này là thật, vì lúc đó tôi cũng có mặt ở đó và tận mắt nhìn thấy cảnh này!

[Demasia]: Quần chip huynh, các em đến đó tôi có thể hiểu được, họ là đi bắt chuyện làm quen. Còn huynh? Lẽ nào huynh cũng đến đó bắt chuyện làm quen? Lẽ nào huynh cũng bị cong? Ôi, chúa tôi!

[Không mang quần chip thật đã]: Tớ chỉ là đến đó góp vui thôi, lẽ nào không được?

[Tiger body one shake]: Đoạn đầu video nhìn thấy Tà Minh Tường đuổi lùi các nam sinh bắt chuyện với các em gái cảm thấy anh ấy thật là oai phong! Không ngờ, thật không ngờ!

[Mo mo da]: Tôi dường như nghe được âm thanh tan nát của các cô gái!

[Hôm nay em và nam thần hôn nhau]: Nam thần ơi nam thần! Anh làm sao lại bị cong thế? Anh khiến những cô gái FA như em phải làm sao! Em muốn khóc quá! Đừng ai can tôi, tôi nay tôi phải uống thật say để làm lễ truy điệu cho mối tình chưa bắt đầu đã kết thúc của tôi!

[Thánh Kỵ Sĩ]: Em gái đừng khóc! Trường chúng ta trai đẹp nhiều vô kể! Không có Tà Minh Tường sẽ có hàng nghìn hàng vạn anh đẹp trai khác đến với em!

[Biu Biu Biu]: Huynh dài kỳ sĩ nói có lý! Ví dụ tôi đây... Các em có thể suy nghĩ.

[Doraemon]: Trong khoa y học có một con sói, tên của hắn là Tà Minh Tường. Các sinh viên muốn sống mạnh mẽ lên cần phải tránh xa con sói này!

[Đẹp đến nỗi không có bạn]: 666! Post này hay quá, tặng bạn 108 like!

[Con người chính trực]: Haiz! Thời thế thay đổi, lòng người không được như xưa.

Xem đến đây Tạ Minh Tường mặt xanh như tàu lá.

“...”Tôn Dật Thành vỗ vỗ vai anh nói: “Nghĩ thoáng một chút, như vậy thì sau này anh không phải bị các cô sinh viên quấy rầy nữa!”

Đỗ Khả Nhi giật chiếc điện thoại: “Minh xem xem!”

Một lúc sau Tôn Dật Thành đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng: “Cậu xem điện thoại tớ làm gì? Đây? Đừng có xem thư viện của tớ đó!”

“Sao thế! Có bí mật sao?” - Đỗ Khả Nhi liếc nhìn cậu ta, càng hứng thú hơn.

Tiêu Ninh ở bên từ tốn nói: “Trong đó có ảnh khóa thân...”

“Cái gì?” - Đỗ Khả Nhi giật mình, đột nhiên vứt điện thoại xuống.

Sở Nam tiếp tục nhìn nhìn có chút nghi hoặc: “Ồ? ID này nhìn rất quen!”

“Cái gì?” - Tạ Minh Tường giật lại chiếc điện thoại, sau khi nhìn kỹ ID của blogger gương mặt càng khó coi, liếc nhìn Tôn Dật Thành: “Cậu không phải đã hack máy tính của hắn sao? Lẽ nào hắn tự mở khóa?”

Tôn Dật Thành hất hàm cao ngạo: “Trong trường này chưa có xuất hiện hacker nào vượt qua em!”

“Vậy cái này cậu giải thích thế nào?”

“Em đâu biết!” - Tôn Dật Thành nhún nhún vai: “Có thể tên này có hai máy tính cũng nên!”

Tạ Minh Tường ném điện thoại lại cho Tôn Dật Thành: “Giúp anh hack cái bài đăng này!”

“Em thấy dễ vậy cũng tốt mà! Vì sao lại hack nó?” - Tôn Dật Thành ngậm đôi đũa trong tay, đáng vẻ kênh kiệu: “Hơn nữa... Tạ lão đại, làm công việc này phải tốn rất nhiều chất xám!”

Tạ Minh Tường tức giận cắn răng, nói: “Cậu cứ việc làm! Anh nhất định phải trút con giận này! Hơn nữa không chỉ hack bài này mà còn hack cả máy tính của hắn và tất cả tài khoản mạng xã hội luôn!”

Tôn Dật Thành nuốt nước bọt, trong lòng hạ quyết tâm, sau này nhất định không nên khiêu khích anh chàng này, liền cười gượng: “Làm vậy ác lắm không?”

“Không ác sao dạy dỗ cho hắn bài học được?” - Tạ Minh Tường không hề do dự: “Làm xong việc này, cậu không lỗ đâu!”

“Sáng khoái thôi!” - Tôn Dật Thành mắt sáng lên, cầm máy tính bắt đầu công việc của mình.

30 phút sau, Tôn Dật Thành ưỡn oai vắn lưng, búng tay một phát: “Xong rồi!”

“Rất tốt!” - Tạ Minh Tường gật đầu hài lòng: “Ăn cơm tiếp nào!”

Trong một góc nào đấy của trường, một người đang đắc ý đột nhiên nhìn thấy màn hình xanh máy tính lại xuất hiện. Hơn nữa lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, không những máy tính không thể sử dụng được, ngay cả những tài khoản của hắn đều bị hack luôn.

Lúc này, hắn có ngốc cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Tạ Minh Tường, chắc chắn là hắn làm!

Nhưng hắn không có cách nào khác, chiếc máy tính lần trước hắn cũng đã mời sinh viên chuyên khoa IT đến sửa nhưng họ cũng không có cách nào sửa được, cuối cùng hắn đành nhận lỗi.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải thu dọn một số đồ rồi đi đến nhà ăn của trường. Cũng đành chịu, ai bảo kỹ thuật của bản thân không bằng người ta! Hắn đành chọn cách xin lỗi, hắn không muốn tiếp tục sống những ngày như vậy nữa.

Vội vàng chạy đến căn tin, nhìn thấy nhóm Tạ Minh Tường đang ăn cơm, hắn thở phào, may mà nhóm Tạ Minh Tường vẫn còn đó. Nếu không thì hắn phải đến ký túc xá tìm họ rồi, mà đến ký túc xá thì hắn lại không có dũng khí, ai biết được Tạ Minh Tường lúc giận dữ sẽ làm ra những việc gì. Còn ở căn tin, đại sảnh lớn nhiều người, anh ta chắc không thể làm gì với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Xin lỗi

Mặc kệ việc không nắm chắc về kết quả của việc này chút nào, nhưng mà cậu ta vẫn hết sức cẩn thận tiến lên, biết làm sao được, không xin lỗi không được mà. Nghĩ đến hai cái máy tính bị hack và mấy tài khoản kia, cậu ta hết sức đau lòng, những thứ này đều là tâm huyết của cậu ta đó!

Nhìn thấy tên đeo kính này cẩn thận dè dặt đến gần, Tạ Minh Tường biết ngay tên này chính là kẻ khai nguồn tất cả những chuyện này, cũng hiểu là tên này đến làm gì.

"Tạ Minh Tường, chào cậu! Tôi là Sở Phong học khoa kinh doanh." - Tên này do dự một lúc, nhỏ tiếng tự giới thiệu.

Tạ Minh Tường liếc cậu ta một cái, cũng không nói gì.

Sở Phong có chút bất đắc dĩ nhưng mà hắn đang đến xin lỗi, không thể không cúi đầu, cắn răng nói: "Tạ Minh Tường, xin lỗi cậu! Tôi không nên đăng tải bài post đó..."

"Ồ..." - Tạ Minh Tường dừng dừng nói, cũng không có bất cứ biểu hiện gì, vẫn mãi mê lo gấp đồ ăn trước mặt.

Sở Phong cực kỳ nhát gan, nhìn thấy cảnh này lại càng sợ mất hồn vía, vội vàng cúi người xin lỗi: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi cậu!"

"Được rồi, tôi chấp nhận!" - Tạ Minh Tường khó chịu xoa tay: "Đi đi, tôi còn phải ăn cơm!"

Vậy là xong rồi ư? Sở Phong ngẩn người, ngay sau đó ánh mắt tràn đầy mong đợi, hỏi: "Vậy cậu có thể mở máy tính giúp tôi rồi chứ?"

"Máy tính gì? Cậu đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu." - Tạ Minh Tường giả vờ không biết.

Sở Phong tức giận nhưng cũng chẳng thể làm gì được, đành phải cười xòa, nói: "Chính là sau khi tôi đăng tải bài post đó không bao lâu thì máy tính của tôi đã bị hack..."

Tạ Minh Tường xoa tay, cắt ngang lời cậu ta: "Máy tính của cậu bị hack thì liên quan gì đến tôi? Cũng đâu phải là tôi làm!"

"Chính là cậu làm!" - Sở Phong gào thét trong lòng, thế nhưng Tạ Minh Tường không thừa nhận, cậu ta cũng chẳng thể làm được gì cả, chỉ đành coi như mình xui xẻo thôi. Sở Phong thở dài một hơi, lùi thối rồi khỏi nơi này, trong lòng thế sau này tuyệt đối không thể trêu chọc vào cậu ta nữa.

Nhìn thấy Sở Phong mặt mày xám xịt rồi đi, lúc này mọi người mới không nhịn được mà bật cười, Tiêu Ninh giờ ngón tay cái lên với Tạ Minh Tường: "Tạ lão đại, anh thực sự quá là lợi hại!"

"Không sai! Không sai!" - Mọi người gật đầu công nhận.

Tạ Minh Tường thần nhiên nói: "Không dạy dỗ cậu ta một chút, thật sự còn tưởng mình có thể lên trời! Ăn no hết rồi chứ? Đi thôi, chúng ta đi thiết kế một vở kịch hay!"

Nhắc đến cái này, mọi người cũng hưng phấn hẳn lên, ai nấy cũng nhìn về phía Bạch Mộc và Đường Hân Uyển bằng ánh mắt thâm thúy.

Mấy người thanh toán xong rồi đến phòng đàn, bắt đầu hào hứng thảo luận về tình tiết của vở kịch.

Hiển nhiên Tạ Minh Tường đã thiết kế rất nhiều tình tiết mà anh tự cho là vô cùng lãng mạn, anh chính là người cảm xúc cao trào nhất trong cả đám. Thế nhưng hết sức đáng tiếc là toàn bộ những kiến nghị này của anh đều bị Lãnh Hân Hân phủ quyết cả, sau đó anh bắt đầu có chút chán nản.

Lãnh Hân Hân nhìn sang Bạch Mộc, hỏi: "Bạch Mộc, hôm qua cậu và Hân Uyển hai người đi đâu vậy?"

"Hờ?" - Bạch Mộc ngẩn người: "Thì đi uống ly cà phê thôi!"

"Vậy bức hình này là thế nào?" - Lãnh Hân Hân lấy tấm hình Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cùng chơi đàn ra.

Sao tấm hình này lại lọt vào tay Lãnh Hân Hân vậy? Bạch Mộc có chút khó hiểu, liếc nhìn Đường Hân Uyển một cái, Đường Hân Uyển đỏ mặt, vội vàng quay đầu đi.

Bạch Mộc bất đắc dĩ, đành phải giải thích sự việc một lượt. Đương nhiên, để không dẫn đến việc bọn họ hiểu lầm, Bạch Mộc đã giấu đi một số chi tiết.

"Thì ra là như vậy..." - Mấy người Lãnh Hân Hân bưng tỉnh, ngay sau đó đột nhiên hơi hưng phấn nói: "Minh nghĩ ra vở kịch này nên diễn ra sao rồi!"

"Hờ?" - Mọi người nghi hoặc nhìn cô ấy.

"Cứ sửa đổi câu chuyện ngày hôm qua một chút là được rồi!" - Thấy sự nghi hoặc trong mắt mọi người, Lãnh Hân Hân cười giải thích: "Ừm... tên thì sẽ gọi là mối tình ký ức!"

"Lại là mối tình ký ức?" - Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liếc nhìn nhau một cái, không biết nói sao. Lãnh Hân Hân suy ngẫm một hồi, đặt một cái tên

mà bản thân cô hết sức hài lòng.

Nhưng Lãnh Hân Hân lại không chú ý đến những điểm này, vẫn hưng phấn nói tình tiết mà mình nghĩ ra: "Mấy tháng trước, có một ngày Hân Uyển đến quán cà phê có tên là Ký Ưc... Vừa hay lúc ra về đã nhìn thấy bản nhạc còn dang dở của Bạch Mộc để lại trên bức tường ký ỨC ấy, Hân Uyển đã bỏ sung bản nhạc này xong thì rời khỏi nơi đó."

"..."

"Rồi sau đó trong một cơ hội tình cờ, các cậu lại đến quán cà phê đó một lần nữa và còn ý thức được đối phương chính là người đã viết nửa bản nhạc kia. Hai người trùng tiếng sét ái tình và còn cùng nhau diễn tấu bản nhạc đó hoàn chỉnh."

Nửa tiếng sau, Lãnh Hân Hân cũng kết thúc phần diễn thuyết của mình, nhìn mọi người với vẻ mặt đầy mong đợi: "Các cậu cảm thấy thế nào?"

Bạch Mộc: "..."

Đường Hân Uyển: "..."

Đỗ Khả Nhi sờ cằm ngẫm nghĩ một hồi, nói: "Mặc dù tình tiết rất là khoa trương, nhưng cũng coi như có chút lãng mạn. Mình cảm thấy cũng được, các cậu thì sao?"

Nhóm Sờ Nam gật gật đầu, tỏ vẻ vậy cũng được.

Tạ Minh Tường nhíu mày, hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: "Hân Hân, em xác định vở kịch này diễn như vậy sẽ không bị người khác nhìn ra sơ hở chứ?"

Lãnh Hân Hân lờm anh ấy một cái, cao giọng nói: "Đương nhiên sẽ không! Vẫn nói là "chân diệp giả thời giả diệp chân" (1), chúng ta cũng không phải là làm giả tất cả tình tiết, kiểu thật thật giả giả này vừa hay lại có thể che được tầm mắt của người khác. Càng huống hồ là chúng ta có đủ những chứng cứ có thể chứng minh những điều này đều là thật, ví dụ như bản nhạc đó, rồi ví dụ như... tấm hình này!"

"Được! Vậy thì diễn như vậy đi." - Lập trường của Tạ Minh Tường là không ổn định nhất, càng huống hồ là khi đối diện với Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường đâu dám nói từ "không" đối với đề nghị của cô ấy.

Khoảng thời gian tiếp theo, mọi người đều không ngừng hoàn thiện việc biên soạn kịch bản thật tốt, sau đó bắt ép Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ghi nhớ. Đối với việc này, hai người cũng có chút bất đắc dĩ, đành phải để mặc cho bọn họ bố trí.

Cả một buổi chiều cứ lặng lẽ trôi qua trong tình hình như vậy. Đến tối, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề mơ hồ, toàn là tiếng thảo luận sôi nổi của mấy người Tạ Minh Tường.

Giám sát hai người Bạch Mộc đọc thuộc đoạn kịch bản cuối cùng xong, Tạ Minh Tường liếc nhìn đồng hồ, đứng dậy: "Thời gian không sớm nữa, đi ăn cơm trước đã, ăn cơm xong thì bắt đầu chính thức phỏng vấn."

Mấy người ăn uống qua loa mấy miếng ở căn tin, sau đó chạy đến chỗ ban truyền thông của trường.

Lúc mấy người đến chỗ này, Trương Tử Hân đang đợi ở đó, cô ấy rất sợ là Bạch Mộc nuốt lời, thi thoảng lại liếc nhìn đồng hồ. Nhìn thấy mấy người Bạch Mộc đến, Trương Tử Hân vội vàng bước lên đón: "Bạch Mộc đúng không? Tôi là Trương Tử Hân đã nói chuyện điện thoại với cậu, cũng là người dẫn chương trình của buổi phỏng vấn lần này."

Khi Trương Tử Hân nhìn thấy Tạ Minh Tường ở phía sau Bạch Mộc, sắc mặt rõ ràng có chút kỳ quái nhưng cô ấy cũng không nói gì, vẫn nhiệt tình dẫn mọi người đến phòng ghi hình.

Đối với việc này, Tạ Minh Tường đã quen rồi. Khi anh nói ra câu đó, anh đã biết mình nhất định sẽ nhận được rất nhiều ánh mắt khác thường. Nhưng mà Tạ Minh Tường là người thế nào cơ chứ? Để có thể theo đuổi được Lãnh Hân Hân, anh hoàn toàn không quan tâm những điều này!

(1) Chân diệp giả thời giả diệp chân: Khi chúng ta nghĩ một thứ chân thật thành thứ hư ảo, thứ hư ảo đó thậm chí còn chân thật hơn cả thứ chân thật, ngược lại cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bắt đầu phỏng vấn

Trong phòng ghi hình đã chuẩn bị xong tất cả máy quay, trên bục dẫn chương trình còn treo một cái phông nền cực lớn, bên trên có viết mấy chữ lớn

"Phòng vấn đặc biệt – Bạch Mộc và Đường Hân Uyển".

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rồi nhưng khi nhìn thấy tám phòng nền này, hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vẫn thấy giật mình.

Vốn dĩ họ tưởng rằng phòng vấn đặc biệt này chẳng qua chỉ là tùy tiện hỏi vài câu hỏi rồi viết thành bài báo mà thôi, không ngờ rằng ban truyền thông của trường lại làm lớn như thế này, chuẩn bị đầy đủ như thế này.

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hai người, Trương Tử Hân cười nói: "Không cần căng thẳng, lần phòng vấn này sẽ dùng hình thức ghi hình rồi phát đi, không phải phát trực tiếp, cho nên hai người có thể tùy ý phát huy hết khả năng."

Bạch Mộc liếc cô ấy một cái, không nói gì: "Tùy ý phát huy ư? Đến lúc đó cắt xén như thế nào đều là các cô quyết định hết chứ gì?"

Đối với việc này, Trương Tử Hân lại làm như không biết, nhiệt tình mời hai người ngồi xuống.

Đám người Tạ Minh Tường làm "hội bạn thân", ai nấy ngồi bên cạnh cũng mang một vẻ mặt như ngồi xem trò vui, trong lòng lại cười thầm. Sau lần phòng vấn này hoàn thành, mục tiêu của bọn họ đã hoàn thành một nửa rồi.

Đội hai người ngồi ổn định, Trương Tử Hân nhìn sang họ với ánh mắt có vài phần trung cầu ý kiến: "Có thể bắt đầu rồi chứ?"

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau một cái, cười cười gật đầu.

"Được!" - Trương Tử Hân vẫy vẫy tay, ra hiệu cho tất cả máy quay chuẩn bị ghi hình, giọng nói dứt khoát: "Bây giờ, bắt đầu phòng vấn!"

Máy quay vừa bắt đầu, Trương Tử Hân đã hoàn toàn bước vào một trạng thái khác hẳn, không thể không nói, cô ấy rất có tài năng dẫn chương trình: "Các quý vị khán giả, chào mọi người! Tôi là người bạn thân thiết của mọi người, Trương Tử Hân! Gần đây trong trường chúng ta xuất hiện một cặp nhân vật nổi tiếng, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển. Cặp tình nhân này vừa xuất hiện đã giống như thần tiên quyến lữ, thu hút ánh mắt của tất cả chúng ta. Như vậy thì hôm nay, phòng truyền thông của trường chúng ta đã đặc biệt mời hai người đến, tiến hành một cuộc phỏng vấn đặc biệt với họ để giải đáp nghi vấn trong lòng mọi người, xin mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

"Bộp bộp bộp!" - Tiếng vỗ tay lác đác vang lên, Bạch Mộc đưa mắt nhìn nhưng không nói gì, người vỗ tay còn không phải là đám Tạ Minh Tường hay sao!

"Trước tiên xin hãy tự giới thiệu đơn giản với mọi người nhé!" - Trương Tử Hân chuyển micro cho hai người, cùng lúc này, máy quay cũng chuyển sang phía hai người Bạch Mộc.

Bạch Mộc: "..."

Đường Hân Uyển: "..."

Trương Tử Hân hơi lúng túng, nhưng mà lúc này cô ấy nhất định phải chữa cháy thôi: "Xem ra Bạch Mộc bọn họ cũng có chút ngượng ngùng nhỉ! Nhưng mà cũng không sao, tôi tin là trải qua khoảng thời gian hai ngày nay, khẳng định là mọi người cũng hết sức quen thuộc với họ rồi. Ở chỗ tôi có một số câu hỏi, đều là các bạn sinh viên trong trường đưa ra, hy vọng hai người các bạn có thể giải đáp cho chúng tôi."

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều không nói gì, Trương Tử Hân lại coi như họ đã mặc nhận rồi, trực tiếp đưa câu hỏi trong tay ra: "Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi hai người các cậu đã ở bên nhau bao lâu rồi?"

Bạch Mộc liếc nhìn Đường Hân Uyển, trả lời: "Khoảng chừng ba tháng rồi!"

"Ồ, ba tháng..." - Trương Tử Hân gật gật đầu: "Nói vậy là hai người các cậu đã bắt đầu ở bên nhau sau khi tốt nghiệp cao trung, các cậu học chung trường cao trung sao?"

"Không phải!" - Đường Hân Uyển lắc đầu.

"Nếu đã không phải học chung trường, cuối cùng làm sao hai người lại đến với nhau vậy?" - Trương Tử Hân tiếp tục truy hỏi.

"Chuyện này, phải bắt đầu nói từ rất nhiều năm trước..." - Bạch Mộc nhìn Đường Hân Uyển với ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt như đang nhớ lại: "Còn nhớ đó là lúc học tiểu học, tôi đến thành phố này tham gia một cuộc thi âm nhạc. Trong quá trình diễn ra cuộc thi, tôi đã gặp được cô ấy. Cô ấy cũng đến tham gia cuộc thi, biểu diễn một bản nhạc dương cầm do cô ấy tự viết. Chính là bắt đầu từ bản nhạc ấy, tôi đã thích cô ấy. Chỉ đáng tiếc là sau khi cô ấy đàn xong bản nhạc đó thì rời đi ngay, tôi có tìm thế nào cũng không tìm được cô ấy."

"Sau đó trong một cơ hội tình cờ, tôi đã đến quán cà phê tên là Ký Úc ở gần trường và còn để lại một nửa bản nhạc mà cô ấy diễn tấu lúc đó rồi rời đi. Cho đến sau khi tốt nghiệp cao trung, tôi lại đến quán cà phê đó lần nữa, phát hiện nửa bản nhạc tôi để lại ở đó đã được bổ sung đầy đủ. Qua sự giúp đỡ của ông chủ quán cà phê, cuối cùng tôi đã tìm được cô ấy..."

Đường Hân Uyển hơi chần động trong lòng, lời Bạch Mộc nói không giống với kịch bản đã được biên soạn trước đó. Người anh nói là cô gái trong lòng anh, chỉ là nhân vật nữ chính trong câu chuyện đã thay đổi mà thôi. Nhìn vẻ dịu dàng trong mắt Bạch Mộc, lần đầu tiên trong lòng Đường Hân Uyển xuất hiện cảm giác ghen tuông.

Đám người Tạ Minh Tường ở một bên thì ngo ngác nhìn nhau, họ chưa bao giờ nghe câu chuyện này.

Lãnh Hân Hân nhỏ giọng nói: "Bạch Mộc đang nói những gì thế, sao không giống với kịch bản trước đó?"

"Đoán chừng là sửa đổi vào phút cuối!" - Tạ Minh Tường có chút không chắc chắn: "Em xem về mặt của Đường Hân Uyển không phải cũng có chút kinh ngạc sao?"

"Nhưng mà em cảm thấy câu chuyện này không giống như bịa đặt lắm, ngược lại còn giống như là câu chuyện thật của Bạch Mộc!- " Tiêu Ninh nói: "Mọi người có bao giờ nhìn thấy Bạch Mộc đa sầu đa cảm như thế này chưa?"

"Nhưng mình cảm thấy câu chuyện này còn lãng mạn hơn câu chuyện Hân Hân bịa ra nhiều..." - Đỗ Khả Nhi nói.

Lãnh Hân Hân: "..."

Trương Tử Hân cũng không chú ý đến vẻ mặt có chút không ổn của Đường Hân Uyển, sau khi nghe được câu chuyện này cũng thấy hơi cảm động: "Nói như vậy thì hai người kết duyên hoàn toàn là vì một bản nhạc sao?"

Lúc này Đường Hân Uyển cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường, thấy Trương Tử Hân nhìn sang liền vội vàng gật đầu: "Đúng thế!"

Trương Tử Hân tiếp tục nói: "Thật là một tình tiết rất lãng mạn, vậy thì hai người có lưu lại một vài ký ức quý giá không?"

"Cái này..." - Bạch Mộc lấy tấm hình kia ra.

Trương Tử Hân nhận tấm hình xem, ngay sau đó giờ ra trước ống kính máy quay: "Từ tấm hình này, mọi người có thể nhận thấy hai người đúng là trai tài gái sắc, thần tiên quần lữ!"

"Vậy thì, lúc đó chắc hẳn hai người đã đàn bản nhạc đó phải không?" - Trương Tử Hân hỏi.

"Đúng thế!"

"Có thể nói cho chúng tôi biết bản nhạc đó có tên là gì không?" - Trương Tử Hân nhìn về phía Đường Hân Uyển.

"Cái này..." - Đường Hân Uyển cảm thấy không biết phải làm sao, cô đâu có biết bản nhạc tên là gì.

May mà lúc này Bạch Mộc đã tiếp lời: "Tên của bản nhạc là "Tình cờ gặp gỡ", ý nghĩa là thời cơ hai người chúng tôi gặp nhau vừa đúng lúc!"

Trương Tử Hân không kìm được mà cảm thán: "Thật là một cái tên rất thích hợp đó! Vậy hai người có thể diễn tấu bản nhạc này một lần nữa được không? Ở đây chúng tôi cũng có đàn piano."

"Ồ..." - Bạch Mộc hơi ngây người, ban truyền thông của trường chuẩn bị cũng chu toàn quá rồi đó. Suy ngẫm một chút, Bạch Mộc lại lập tức khôi phục vẻ trấn tĩnh: "Hôm nay thì bỏ qua đi! Chúng tôi đang viết lời cho bản nhạc này, đợi sau khi viết lời xong thì mọi người sẽ được nghe."

Lúc này, Đường Hân Uyển nghe thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tử Hân có chút thất vọng nhưng cũng không dám cường cầu quá mức, lỡ như chọc giận Bạch Mộc, cậu ấy vứt bỏ không làm nữa thì phiền phức rồi. Lại hỏi thêm mấy câu hỏi nhạt nhẽo nữa, bây giờ Trương Tử Hân mới kết thúc cuộc phỏng vấn lần này.

"Được rồi, cuộc phỏng vấn đặc biệt hôm nay đến đây là kết thúc rồi. Nếu mọi người có nghi vấn gì, có thể để lại lời nhắn bên dưới tiết mục của chúng tôi, trong chương trình sau chúng tôi sẽ giải đáp cho mọi người."

"Hả? Còn nữa hả?" - Bạch Mộc ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nước chảy thành sông

"Hết rồi..." - Nhìn thấy vẻ mặt không tình nguyện của Bạch Mộc, Trương Tử Hân không biết nói gì nữa: "Chương trình sau là người khác, cho dù mọi người có câu hỏi gì thì chúng tôi cũng sẽ hỏi riêng cậu, bản thân cậu không cần đến nữa."

"Vậy thì tốt..." - Nghe nói vậy, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, một nam sinh đi đến chỗ mọi người, ân cần cười nói: "Tôi là Lâm Kiện, trưởng ban truyền thông trường, rất cảm ơn các

vị hôm nay đã đến, tôi mời mọi người dùng com nhé?"

"Không cần đâu!" - Bạch Mộc liếc anh ta một cái, thân nhiên nói: "Nếu đã không còn chuyện gì nữa, chúng tôi đi trước đây."

Con người anh trước nay cao ngạo, đặc biệt là đối với người lạ lại càng như vậy. Căn bản không có để ý đến người được gọi là trưởng ban truyền thông trường này, trực tiếp kéo Đường Hân Uyển rời khỏi nơi này.

"..." - Lâm Kiện có chút lúng túng.

Tạ Minh Tường đi qua, vỗ vỗ vào vai Lâm Kiện, cảm khái vô cùng: "Người anh em, làm tốt lắm!"

"Hả?" - Lâm Kiện lại không hiểu câu nói này của Tạ Minh Tường có ý gì, có chút mờ mịt.

Tạ Minh Tường không giải thích thêm gì, cười lớn hai tiếng rồi bỏ đi, xem ra hiệu quả của buổi phỏng vấn tối nay cũng không tệ chút nào.

Mấy người cũng không có đi trêu chọc Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nữa, có những chuyện không cần vội.

Sóng vai đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, bầu trời đêm điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh, hình thành một bức tranh tuyệt đẹp. Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đang hưởng thụ sự yên tĩnh của giờ khắc này, trong lòng bất giác cảm thấy cả hai càng ngày càng ăn ý hơn.

Rất lâu sau, Bạch Mộc do dự một chút, khẽ hỏi: "Tối hôm nay mình tự ý sửa đổi tình tiết đã được bàn bạc từ trước, cậu không để bụng chứ?"

Đường Hân Uyển lắc đầu, nói: "Chỉ là nói như vậy, ánh mắt của mọi người đã bị bản nhạc đó thu hút, nhưng bản nhạc vẫn còn chưa hoàn chỉnh nữa!"

Bạch Mộc cười cười: "Không sao, khoảng thời gian sắp tới mình sẽ hoàn thành bản nhạc này, chỉ là mình đoán việc này cần một khoảng thời gian rất dài."

"Ồ!" - Đường Hân Uyển khẽ gật đầu, ngay sau đó lại do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Mình có thể giúp cậu cùng làm..."

"Hả?" - Bạch Mộc hơi ngẩn người, nhìn sang cô.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, vội vàng quay đầu đi.

Bạch Mộc cười: "Được!"

Bầu không khí lại trầm mặc lần nữa, cho đến khi đi đến bên dưới lầu ký túc xá nữ sinh, lúc này Đường Hân Uyển mới khẽ nói: "Vậy giờ, mình về trước đây..."

Ánh trăng sáng trong chiếu rọi xuống, chiếu trên khuôn mặt hơi ửng đỏ của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc nhìn mà thất thần mất một lúc, lâu sau mới phản ứng lại được, gật đầu: "Ừ!"

"Cái đó..." - Mặt Đường Hân Uyển ửng đỏ.

"Cái gì?" - Bạch Mộc ngẩn người.

Đường Hân Uyển không nói mà nhẹ nhàng rút bàn tay nhỏ bé của mình ra.

Lúc này Bạch Mộc mới sực tỉnh, suốt quãng đường này mình vẫn luôn nắm tay cô. Bạch Mộc không khỏi có chút ngượng ngịu, vội vàng buông tay ra, lắc đầu nói: "Thật ngại quá, mình quên..."

Hiếm khi nhìn thấy cảnh Bạch Mộc xấu hổ như vậy, Đường Hân Uyển phì cười một tiếng, đột nhiên cô cảm thấy Bạch Mộc như vậy rất đáng yêu.

Do dự một chút, Đường Hân Uyển đột nhiên hỏi: "Rốt cuộc là cậu cũng không quên được cô ấy sao?"

Bạch Mộc ngây người, không hiểu tại sao Đường Hân Uyển lại hỏi như vậy, nhưng anh vẫn lẩm bầm trả lời: "Có lẽ vậy..."

Ánh mắt của Bạch Mộc có chút thất vọng, hiển nhiên là đã nhớ đến gì đó.

Quả nhiên... Trong lòng Đường Hân Uyển có chút hụt hẫng nhưng đến cuối cùng cô cũng không nói gì cả, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thường, mỉm cười nói: "Đi nhé... Ngày mai gặp!"

Vẫy vẫy tay với Bạch Mộc, Đường Hân Uyển nhanh nhẹn chạy về phòng ký túc xá.

Bạch Mộc ngẩn ngơ giây lát mới phản ứng lại, khóe miệng cong lên xoay người rời đi.

Khi Bạch Mộc về đến phòng ký túc xá, mấy người Tạ Minh Tường đã về từ lâu, đang sôi nổi thảo luận chuyện của hai người họ. Nhìn thấy Bạch Mộc về, mấy người vội vàng bu lại, người nào người này cười nói mập mờ: "Thế nào rồi? Tối nay có cảm thấy rất hạnh phúc không?"

"Có!" - Điều nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người là Bạch Mộc lại không phản bác gì đối với câu hỏi này, ngược lại còn gật đầu một cách trịnh trọng nữa.

"Á! Mình vừa nghe cái gì thế?" - Đám người Sở Nam giật mình, không tiếp tục trêu chọc Bạch Mộc nữa, mấy người túm tụm lại xì xầm to nhỏ với nhau.

"Có phải là anh bị ảo thính không?" - Tạ Minh Tường mang vẻ mặt không tin nổi.

"Đúng thế! Có phải em gặp ma rồi không? Bạch Mộc mà lại nói có à!" - Đây là giọng của Tiêu Ninh.

"Không có! Không có! Tuyệt đối không có nghe lầm đâu!" - Tôn Dật Thành hưng phấn nói: "Xem ra Bạch đại tài tử của chúng ta cũng không phải là người không nhiễm bụi trần! Lần này thật sự động lòng rồi, phim giả tình thật!"

"..."

Mấy người bắt đầu thảo luận về vấn đề nhặt nhẻo này.

Một lúc sau, Tạ Minh Tường đi ngang vỗ vai Bạch Mộc, vẻ mặt oán trách nói: "Anh nói này Bạch Mộc, sao chú lại đột nhiên sửa kịch bản thế? Chú có biết lỡ như để lộ ra dấu vết, vở kịch này sẽ không hề có tác dụng gì không?"

"Chính xác! Chính xác!" - Sở Nam cũng phụ họa: "Lúc này làm bọn em sợ chết mất!"

Bạch Mộc lườm bọn họ một cái: "Mấy người sợ cái gì?"

"Ố..." - Hai người nghẹn họng.

"Không nói cái này nữa!" - Thấy hai người không trả lời được, Tôn Dật Thành vội vàng chuyển đề tài: "Bạch Mộc, sao anh lại nghĩ ra được phiên bản này thế?"

Bạch Mộc chán nản nói: "Không phải mấy người nói "diệt giả diệt chân" (1) mới chân thật nhất sao?"

"Cho nên phiên bản này của chú có tính chân thật lớn nhất?" - Tạ Minh Tường đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lập tức phát giác được ý tứ trong câu nói của Bạch Mộc.

Bạch Mộc ý thức được mình đã nói lỡ lời, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Thế nhưng mấy người Tạ Minh Tường lại giống như đã phát hiện ra Châu Lục mới vậy, túm chặt Bạch Mộc không buông: "Chú nói mau, có phải chú và Đường Hân Uyển đã quen biết từ trước rồi không?"

"Không có!" - Bạch Mộc giang tay ra.

"Dù sao thì anh cũng cảm thấy phiên bản chú nói căn bản chính là tình huống thật mà chú từng trải qua, nhìn biểu hiện của chú trong tối nay, không giấu được tình cảm chân thật đúng chứ?" - Tiêu Ninh nói.

"..." - Bạch Mộc khó cãi lại được, dứt khoát phớt lờ bọn họ luôn.

Một đêm trôi qua.

Hiệu suất làm việc của ban truyền thông trường không phải quá tệ. Sáng sớm ngày hôm sau, cuộc phỏng vấn đặc biệt về Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đã xuất hiện trên diễn đàn của trường. Ngay lập tức, tất cả mọi người đều hết sức hưng phấn mà điều này cũng khiến Tạ Minh Tường thở phào một hơi... ít nhất thì nhờ có Bạch Mộc, không có ai còn chú ý đến chuyện "đồng tính" của anh ấy nữa.

Bài phỏng vấn này vừa đăng tải, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liền nhận được sự quan tâm còn rộng rãi hơn cả trước đây. Chỉ cần hai người mà xuất hiện ở ký túc xá là sẽ bị mọi người thảo luận rôm rả, ngay cả lúc lên lớp cũng có giáo viên không ngừng trêu chọc họ.

Mà để cho vở kịch này được diễn tốt hơn nữa, dưới sự cưỡng ép của nhóm người Tạ Minh Tường, hai người tiếp xúc cũng càng nhiều hơn nữa, vô hình trung hai người đều chiếm giữ một vị trí rất lớn trong lòng đối phương.

Chính như họ nói, tin nóng trong trường lan truyền nhanh mà trôi qua cũng nhanh. Trạng thái như thế này duy trì được khoảng một tuần là dần dần lắng xuống, cuộc sống của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng dần khôi phục lại sự yên tĩnh, thế nhưng mối quan hệ của hai người lại càng lúc càng gần, tất cả đều giống như "nước chảy đá mòn".

Mà nhìn thấy cảnh này, mấy người Tạ Minh Tường nhìn nhau cười, thành công rồi!

(1) Diệt giả diệt chân: một phần là giả một phần là thật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Xem phim

Bên trong phòng đàn không ngừng vang lên tiếng đàn êm ái, lúc này Bạch Mộc cùng với Đường Hân Uyển đang ở nơi này soạn bài nhạc “Tình cờ gặp gỡ”. Trong khoảng thời gian này, nếu có thời gian rảnh là hai người sẽ không hẹn mà cùng tới đây để bổ sung bản nhạc chưa trọn vẹn này.

Mà trong tình hình này hai người cũng càng ấn ý hơn. Tuy rằng họ đều không nói rõ nhưng trong lòng cả hai đều có một chút cảm xúc đặc biệt đối với người kia.

Sau khi tiếp tục đàn một lúc, Bạch Mộc hơi nhíu mày nói: “Minh thấy chỗ này nên là thế này...”

Bản nhạc này anh đã sửa mười mấy lần rồi nhưng vẫn chưa hài lòng. Anh luôn cảm thấy bản nhạc này hơi khác bản nhạc anh nghe lúc ban đầu, nhưng cụ thể khác như thế nào thì anh lại không nói ra được.

Từ đầu đến cuối Đường Hân Uyển đều yên lặng ở bên cạnh cùng với Bạch Mộc sửa bản nhạc, thỉnh thoảng mới đưa ra một vài đề nghị của mình.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi trong lúc sửa nhạc và chơi đàn như thế.

Lúc mấy người Tạ Minh Tường đến đây, nghe thấy tiếng thảo luận của hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, mấy người nhìn nhau cười, tình hình giữa hai người này đang phát triển theo như dự đoán của bọn họ.

Chờ khi Bạch Mộc đàn xong bản nhạc này một lần nữa, mấy người Tạ Minh Tường mới đẩy cửa vào, vỗ vai Bạch Mộc: “Cuối tuần còn ở đây luyện đàn, chú đúng là cố gắng thật. Cũng muộn rồi, đi thôi!”

“Đi đâu?” - Bạch Mộc sững sờ.

Lãnh Hân Hân cảm thấy cạn lời: “Minh nói này Bạch Mộc, cậu cũng thật hay quên đấy! Không phải hôm qua chúng ta đã bàn bạc là hôm nay sẽ ra ngoài chơi sao?”

Thành phố Hoài Giang này cũng có rất nhiều địa điểm du lịch, vì vậy Tạ Minh Tường quyết định trong thời gian học đại học nhất định phải dạo chơi tất cả các nơi này một lượt, nếu không chẳng phải cuộc đời không có gì thú vị sao? Một mặt có thể khiến cho hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển xích gần nhau thêm, mặt khác là tất nhiên anh ấy cũng muốn nhân cơ hội thúc đẩy tình cảm giữa mình với Lãnh Hân Hân.

Mà Sở Nam lại là người đầu tiên tỏ vẻ đồng ý việc này, cậu ta cũng muốn gần gũi với Tô Nhu hơn một chút! Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất đó chính là có Tạ Minh Tường hào phóng ở đây, bọn họ căn bản không cần tiêu tốn một đồng nào.

Vì thế sau khi mọi người thương lượng xong liền đến thuyết phục Bạch Mộc. Sau khi giằng co qua lại hai tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng kéo được Bạch Mộc nhập cuộc với mình. Khi Tạ Minh Tường nói việc này với Lãnh Hân Hân, tất nhiên Lãnh Hân Hân tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy à!” - Lúc này Bạch Mộc mới nhớ ra hôm qua đã bàn xong kế hoạch, lập tức thấy xấu hổ gãi gãi đầu: “Xin lỗi, mình quên mất...”

“...” - Mấy người tỏ vẻ cạn lời, Tiêu Ninh lại không nhịn được cảm khái nói: “Anh nói này Bạch Mộc, không phải chú chơi đàn tới gốc rồi chứ? Nếu đã như vậy thì càng phải đi chơi nhiều một chút!”

“Được thôi!” - Bạch Mộc biết không nói lại được bọn họ, đẩy nắp đàn rồi đứng dậy: “Đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu nữa?” - Tạ Minh Tường có chút bất đắc dĩ nói: “Vốn tính đi chỗ nào xa một chút, sáng đi chiều về là vừa hay. Kết quả chú lại chạy đến đây luyện đàn, hơn nữa còn luyện một mạch hết cả buổi sáng thế này, giờ cũng đã giữa trưa rồi, chỉ có thể đi chỗ nào gần đây thôi...”

Tên này cũng nói dối lãnh nghề đó nhì! Bạch Mộc liếc Tạ Minh Tường một cái, thản nhiên nói: “Em nhớ sáng nay lúc em thức dậy, hình như ai đó vẫn còn nằm ngáy khò khò mà nhì?”

“Cái gì?” - Lãnh Hân Hân tròn mắt nhìn về phía Tạ Minh Tường.

“Tên này còn nói với mình là vì không tìm thấy Bạch Mộc cho nên mới chưa xuất phát, kết quả lại là bản thân anh ta ngủ quên?”

“...” - Bị ánh mắt như giết người của Lãnh Hân Hân làm cho sồn tóc gáy, Tạ Minh Tường chỉ đành cười khò một tiếng, vội vàng cười ha ha nói: “Cái đó à... Đêm qua không cần thận uống hơi nhiều...”

“Hừ!” - Lãnh Hân Hân hừ lạnh một tiếng.

Sau lưng Tạ Minh Tường toát đầy mồ hôi lạnh, lặng lẽ dùng khẩu hình miệng nói với Bạch Mộc: “Chú lợi hại đấy!”

Bạch Mộc tròn trĩnh mắt, làm bộ không nhìn thấy.

Chọc giận Lãnh Hân Hân thì hậu quả không đơn giản, Tạ Minh Tường vội vàng cười làm lành, nói: “Hân Hân, em nói đi, chúng ta đi đâu chơi?”

Lãnh Hân Hân không thèm để ý đến anh ta.

“Hay là chúng ta đi xem phim đi?” - Đỗ Khả Nhi đứng dậy, lên tiếng giảng hòa: “Em nghe nói gần đây có mấy bộ phim mới ra rạp, nghe đồn cũng khá hay.”

“Ân nhân!” - Tạ Minh Tường tặng cô một ánh mắt cảm kích.

“Cũng được!” - Lãnh Hân Hân gật gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Đường Hân Uyển: “Hân Uyển, cậu thấy sao?”

Từ trước đến nay Đường Hân Uyển đều không có ý kiến gì đối với mấy việc này nên gật đầu đồng ý.

“Nghe thấy chưa? Còn không mau đặt vé đi?” - Bàn kế hoạch xong, Lãnh Hân Hân vô cùng khí thế nhìn sang Tạ Minh Tường.

“Đặt ngay đây! Đặt ngay đây!” - Tạ Minh Tường không dám phản bác, vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, lấy điện thoại di động ra bắt đầu đặt vé. Mấy người Đỗ Khả Nhi thấy cảnh này thì lại có chút buồn cười.

Tạ Minh Tường đặt vé một bộ phim điện ảnh tình cảm, sau khi đặt chỗ xong, mấy người ngồi xe đến rạp chiếu phim.

Tạ Minh Tường đặt cho chính bọn họ vị trí bình thường, còn đặt cho Bạch Mộc và Đường Hân Uyển lại là ghế tình nhân. Nhìn vẻ mờ ám trong mắt bọn họ, tuy hai người Bạch Mộc bất lực nhưng cũng chỉ có thể ngồi xuống. Hết cách rồi, phim đã sắp bắt đầu chiếu, lúc này mà đổi chỗ khác thì hiển nhiên không thiết thực chút nào.

Nhưng qua nhiều ngày “thúc đẩy” như vậy, hai người họ cũng đã quen với mấy tình huống thế này rồi.

Nhìn thấy hai người Bạch Mộc ngồi trên ghế tình nhân, Sở Nam cũng hơi ghen tị, trên mặt tên mập này hiện lên một tia u oán, hờn dỗi nói: “Tạ lão đại, sao anh không đặt hết các vị trí đều là ghế tình nhân?”

Tạ Minh Tường rất muốn đánh cho tên mập kén chọn này một trận, nhưng hiển nhiên tình cảnh này không thích hợp cho lắm, chỉ có thể tức giận nói: “Chú mày nghĩ là anh không muốn à? Chú mày nghĩ Hân Hân bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Chuyện đã đến nước này, Sở Nam có bất mãn đến mức nào thì cũng không thể thay đổi được, cuối cùng vẫn tức giận bất bình ngồi xuống. Nhưng đương nhiên cậu ta sẽ không dễ dàng tha cho Tạ Minh Tường như vậy, khi phim bắt đầu chiếu liền lải nhải bên tai Tạ Minh Tường: “Tạ lão đại, chuyện của hai người Bạch Mộc đã xong, khi nào thì anh giúp em?”

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong của Sở Nam, khóe miệng Tạ Minh Tường khẽ giật một cái. Anh biết không nghĩ được một lý do tốt thì Sở Nam tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua, đành phải tiếp tục lừa phỉnh: “Yên tâm, không quên được đâu, gần đây anh đang nghĩ cách!”

Có được câu trả lời vừa lòng, lúc này Sở Nam mới yên lòng, vui vẻ thưởng thức bộ phim, còn Tạ Minh Tường thì không thể xem nổi nữa.

Bầu không khí bên phía ghế tình nhân rất mờ ám, ánh mắt của từng cặp tình nhân đương nhiên là không chú ý vào bộ phim. Mà ánh đèn tối mờ của rạp chiếu phim cũng càng tạo thêm sự “thuận tiện” cho bọn họ.

Đôi tình nhân ngồi phía trước Bạch Mộc và Đường Hân Uyển lại càng ngang nhiên hơn nữa, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không coi ai ra gì, dính sát vào nhau.

Mà cũng chính vì những thứ này đã khiến bầu không khí giữa Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vốn có chút mờ ám lại càng thêm ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Sự lúng túng do “áo mưa” tạo thành

Trong lòng Bạch Mộc có chút bất đắc dĩ: "Tạ Minh Tường này nhàn rồi không có việc gì làm hay sao mà đặt loại ghế này cho mình làm gì?"

Có lẽ là nhìn nhiều quá, bị đôi tình nhân phát hiện ra, nam thanh niên kia đột nhiên xoay đầu lại nhìn về phía Đường Hân Uyển quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy người khác hôn nhau bao giờ sao?”

“Hả!” - Đường Hân Uyển giật mình, liên tục giải thích: “Thật ngại quá, xin lỗi!”

"Anh làm chuyện này ở nơi công cộng mà còn nói người khác?" - Bạch Mộc lập tức thấy hơi tức giận.

Nhìn thấy vẻ mặt có chút ảm ức của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc không khỏi đau lòng, lập tức nắm lấy tay cô, dùng vẻ mặt lạnh tanh liếc tên kia một cái.

Tên này thấy Đường Hân Uyển xin lỗi lại được nước lấn tới, còn muốn nói gì đó nhưng sau khi ánh mắt lạnh như băng của Bạch Mộc nhìn sang thì không khỏi có chút khiếp sợ, nhỏ giọng chửi thầm một câu rồi mới không cam lòng quay đầu đi.

"Cảm ơn..." - Được bàn tay ấm áp của Bạch Mộc nắm tay mình, Đường Hân Uyển đỏ mặt, hơi ngượng ngùng một chút.

"Ồ..." - Lúc này Bạch Mộc mới ý thức được có gì đó không ổn, vội vàng buông tay ra, lập tức xấu hổ gãi gãi đầu: "Cái đó... mình cũng không biết Tạ Minh Tường lại đặt vị trí này..."

"Ừ, mình biết mà!" - Đường Hân Uyển mặt ửng đỏ, nhỏ giọng trả lời.

Trong tình huống này Bạch Mộc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể cố gắng giả vờ bình tĩnh xem phim. Nhưng mà hiển nhiên tâm tư của anh cũng không hoàn toàn đặt vào bộ phim đang chiếu.

Đường Hân Uyển cũng giống vậy, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt lên người Bạch Mộc, nhất là sự che chở vừa rồi của Bạch Mộc càng làm cho lòng cô nổi lên những cơn sóng. Đương nhiên, cái nhìn chăm chú này là nhìn trộm, cô cũng sợ Bạch Mộc sẽ phát hiện, như thế thì xấu hổ lắm.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như vậy, nhưng cuối cùng Bạch Mộc vẫn không thể bị những tình tiết kịch tính của bộ phim hấp dẫn, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Hân Uyển. Thật ra Bạch Mộc cũng không biết nên nói gì, anh chỉ cảm thấy cứ nhìn cô như vậy là được rồi. Nhưng mà cũng không thể không nói gì được, nếu như vậy thì chỉ càng tăng thêm sự ngại ngùng giữa hai người mà thôi.

Vì thế đầu óc Bạch Mộc nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên mở miệng nói: "Cái đó... phim hay quá ha..."

Sau khi nói xong câu đó, Bạch Mộc lập tức hối hận "Đầu óc mình lú lẫn hay sao thế? Nói cái gì vậy trời!"

"Hả?" - Đường Hân Uyển hơi sững sốt, sau khi phản ứng kịp mới vội nhỏ giọng trả lời: "Ừ, cũng không tệ!"

Nam thanh niên ở phía trước sau khi bị Bạch Mộc trừng mắt thì yên lặng theo dõi tình hình ở bên này, với "kinh nghiệm dày dặn" của hắn tất nhiên là liếc qua một cái đã nhận ra quan hệ của hai người. Bây giờ lại nghe được hai người nói chuyện thì nhìn không được trọn mắt một cái, cảm thán trong lòng: "Làm ơn, hai người có xem phim thật sao?"

Hắn cũng sốt ruột thay cho hai người Bạch Mộc. Với tính tình của hắn thì đương nhiên là không hiểu nổi sự mập mờ của hai người này, vì thế trong lòng thầm cổ vũ cho hai người: "Thích thì nói thẳng đi, đây đưa cái gì chứ? Lên đi! Ôm cô ấy đi! Hôn cô ấy! Chiếm cô ấy đi!"

Đây cũng là vì Bạch Mộc không biết được suy nghĩ trong lòng của tên này, nếu biết, nói không chừng anh sẽ khâu luôn mắt của tên này lại.

Nghe được câu này của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể ngượng ngùng gật gật đầu.

Nhìn Bạch Mộc như vậy, Đường Hân Uyển lại bật cười một tiếng, đột nhiên cô cảm thấy Bạch Mộc như vậy có chút "đáng yêu".

Nụ cười này của Đường Hân Uyển khiến cho không khí giữa hai người cũng thoải mái hơn một chút, nhưng ở nơi này, sự thoải mái cũng chỉ là tạm thời. Biết sao được, xung quanh hai người đều là những đôi tình nhân "đính chặt lấy nhau".

"..."

Qua một lúc lâu, một thanh niên trẻ nhuộm tóc vàng, đeo bông tai, lăm lăm lết chen vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Thanh niên trẻ nhìn thấy Đường Hân Uyển xinh đẹp như vậy thì mắt sáng lên, trong lòng dâng lên sự hâm mộ đối với Bạch Mộc. Nhưng đương nhiên hắn ta không quên chính sự, vì thế vỗ vai Bạch Mộc, vẻ mặt mờ ám: "Người anh em, hàng tốt, có cần không?"

"Cái gì?" - Bạch Mộc sững sốt, chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng thanh niên kia lại hiểu lầm ý của Bạch Mộc, hắn ta tưởng rằng Bạch Mộc đang hỏi hàng tốt mà hắn ta nói là cái gì, vội vàng vén áo khoác của mình lên, bên trong là đủ các loại "áo mưa", thanh niên trẻ vẻ mặt đắc ý nhìn Bạch Mộc: "Thế nào, người anh em? Hàng của tôi là đầy đủ nhất rồi, dạ quang, siêu mỏng, xoắn ốc gì đó... Loại nào cũng có!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Hân Uyển đỏ bừng, vội vàng quay đầu đi.

Bây giờ Bạch Mộc mới hiểu được thanh niên trẻ này làm gì, sắc mặt lập tức tối sầm. Không khí giữa hai người vừa mới dễ chịu được một chút đã lại bị tên này làm cho lúng túng trở lại. Cố nén cơn kích động muốn đánh người, Bạch Mộc cất tiếng lạnh lùng nói: "Không cần!"

Thanh niên trẻ lại không ý thức được điều này, vẫn lải nhải tuyên truyền không ngừng: "Người anh em, nhìn bạn gái cậu xinh đẹp như vậy, một lần chắc chắn không đủ, lỡ như xảy ra "ngoại ý muốn" gì thì không tốt đâu, mà có cái này thì hoàn toàn không cần phải lo lắng. Thế này đi, tôi giới thiệu cho cậu loại tốt nhất, kiểu dáng nào cũng có, chỉ cần năm mươi tệ thôi! Sao hả? Lời quá ăy chứ?"

“...”

Đúng lúc này, nam thanh niên phía trước đột nhiên quay đầu lại: “Được đấy, cho tôi một cái!”

“Người anh em, biết nhìn hàng đấy!” - Thanh niên kia vui mừng hơn hờ hoàn thành giao dịch, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Bạch Mộc: “Sao hả... Người anh em? Lấy một cái chứ?”

Bạch Mộc mắt kiên nhẫn khoát khoát tay: “Đã nói không cần là không cần! Cậu nghe không hiểu sao?”

“Không cần?” - Sắc mặt thanh niên kia có chút cổ quái liếc nhìn Bạch Mộc một cái: “Người anh em, không phải là cậu ‘không được’ đấy chứ?” Nhìn bộ dạng của tên này, không thuyết phục được Bạch Mộc thì hẳn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Tôi mua là được chứ gì?” - Bạch Mộc chỉ muốn để tên này mau chóng biến đi, anh chỉ có thể nhượng bộ.

Lại kiếm được một khoản, lúc này thanh niên kia mới cảm thấy hài lòng rời đi.

Nhìn cái “áo mưa” trong tay, Bạch Mộc có chút cạn lời, tiện tay nhét thứ này vào túi áo, định cầm mấy cái này đi tìm Tạ Minh Tường tính sổ.

Nhìn sang Đường Hân Uyển bên cạnh, Bạch Mộc đột nhiên cảm thấy lúng túng, chỉ có thể chán nản giải thích: “Mình mua chỉ là để tên này đi mau thôi, không có ý gì khác...”

“Ừ, mình biết...” - Đường Hân Uyển cũng chẳng quay đầu lại, gật gật đầu, nhỏ giọng nói.

Bạch Mộc cũng không biết nên nói gì, thờ dãi, trong lòng bắt đầu nguyên rủa cái gã kia.

“Cứ thế này không phải là cách!” - Nam thanh niên ngồi phía trước Bạch Mộc nghĩ thầm trong lòng, suy nghĩ một lát liền đưa ra quyết định, quay đầu nhìn về phía Bạch Mộc: “Người anh em, cái này mua thì phải dùng! Nếu để quá hạn sử dụng thì không phải là lãng phí sao? Có lỗi với ai chứ cũng đừng có lỗi với tiền! Tin anh đi, sau khi dùng thứ này bảo đảm sẽ khiến cậu sướng quên đường về luôn!”

Bạch Mộc trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lòng lại càng muốn đập hắn một cú: "Anh còn chê chưa đủ loạn sao?"

Sau khi nói xong mấy lời này, gã này vội vàng quay đầu đi cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hóa dữ thành lành

Bộ phim kết thúc trong bầu không khí lúng túng như vậy. Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vẫn còn có chút hoảng hốt, trong đầu không ngừng nghĩ đến chuyện xảy ra trước đó. Về phần tình tiết của bộ phim thì hai người chẳng ai biết rốt cuộc là diễn những gì.

Không khí cứ tiếp tục trầm mặc như vậy, đợi ở cổng rạp chiếu phim thêm một lúc, mấy người Tạ Minh Tường mới chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người Bạch Mộc, đám Tạ Minh Tường cũng đoán được đại khái là đã xảy ra chuyện gì, lập tức nháy mắt cười nói: “Sao hả? Phim có hay không?”

Bạch Mộc trừng mắt nhìn anh ấy một cái, trong lòng rất bất mãn vì tên này đã đặt ghế tình nhân cho bọn họ.

Tạ Minh Tường lại giả vờ không biết, nhiệt tình ôm vai Bạch Mộc cười nói: “Thời gian vẫn còn sớm, lát nữa đi đâu chơi?”

Bạch Mộc trừng mắt, không để ý tới anh ấy.

Đúng lúc này, Sở Nam đi ngay phía sau hai người đột nhiên phát hiện hình như trong túi áo Bạch Mộc có gì đó. Cậu ta chẳng nói chẳng rằng, hết sức cẩn thận đến bên cạnh Bạch Mộc, lén lấy thứ kia ra.

Sau đó... tên mập này lập tức kích động.

“Mọi người mau đến xem, đây là cái gì?” - Sở Nam giờ hộp “áo mưa” kia lên cao, lớn tiếng hô hào.

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy tên này đang bày ra một tư thế rất dung tục. Tư thế kia... rất giống bức tượng nữ thần tự do, chỉ là thứ giờ lên trong tay tên này không phải là ngọn đuốc, mà là một hộp... “áo mưa”.

Bởi vì vừa mới hết phim nên rất đông người tụ tập ở cổng rạp, hơn nữa giọng của tên mập này lại khá to, vì vậy ánh mắt mọi người nhìn cậu ta có gì đó sai sai, có cảm giác rất giống như đang nhìn một thằng ngốc.

“Mẹ ơi, anh này đang làm gì vậy?” - Cách đó không xa, một cô bé nhìn về phía người mẹ ở bên cạnh, tay chỉ chỉ vào Sở Nam hồn nhiên ngây thơ hỏi.

“Nha Nha, đừng nhìn linh tinh, người như thế luôn là đầu óc không bình thường.” - Mẹ cô bé sợ Sở Nam sẽ dạy hư con mình, vội vàng kéo cô bé rời đi.

Mấy người Tạ Minh Tường nhăn mặt, vội vàng tránh xa khỏi thằng mập này, vẻ mặt như “tôi không quen biết cậu ta”.

Đường như bị hành vi bất bình thường này của Sở Nam hù dọa, đám người tản ra trong nháy mắt.

“Ồ...” - Lúc này Sở Nam mới ý thức được có gì đó không ổn, vội vàng cúi đầu bước vội đi. Đến khi chạy được đến một chỗ không có ai mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hét lên: “Tạ lão đại, mọi người chờ em với chứ!”

Sắc mặt Tạ Minh Tường rất khó coi: “Mập, chú mày mắt mặt cũng đừng có kéo tụi anh vào được không?”

Nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của mấy người kia, Sở Nam lập tức ý thức được bọn họ đã hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Cái này không phải của em! Cái này là em phát hiện ở trong túi áo của Bạch Mộc!”

“Gi cơ?” - Mọi người sững sốt, chột nhìn về phía Bạch Mộc với sắc mặt kỳ quái.

Lúc này Bạch Mộc mới phát hiện hộp “áo mưa” trong tay Sở Nam là thứ mình tiện tay để trong túi áo. Anh vốn định lấy cái này đi tìm Tạ Minh Tường tính sổ, bây giờ lại bị Sở Nam chơi một vỏ không kịp trở tay, nhất thời có lý cũng khó biện minh.

Tạ Minh Tường cười ha hả, đi tới vỗ vai Bạch Mộc nói: “Được đấy người anh em! Rất có hiệu quả! Anh đây bái phục chứ!”

Nói xong những lời này, đột nhiên Tạ Minh Tường cảm giác sau lưng lạnh lạnh, ngay sau đó liền nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Lãnh Hân Hân nhìn sang.

"Nguy rồi!" - Tạ Minh Tường thầm than không ổn, ý thức được mình đã có chút vênh váo, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Tiêu Ninh cũng không để ý những thứ kia, cẩn thận nhìn vào toàn thân Bạch Mộc và Đường Hân Uyển một chút bằng ánh mắt mờ ám, cuối cùng dừng lại trên mặt của Bạch Mộc: “Người anh em, giải thích chút đi chứ!”

Nhìn thấy muốn về mặt truy cứu đến cùng của mọi người, Bạch Mộc có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể ừ ừ giải thích toàn bộ chân tướng sự việc.

Mấy người Tạ Minh Tường nghe xong đều không nói gì, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn bán tín bán nghi của bọn họ... "Tôi không tin!"

“...” - Bạch Mộc có chút chán nản Trên thế giới này, nói thật lại không có ai tin!

Lãnh Hân Hân kéo tay Đường Hân Uyển, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn cô: “Hân Uyển, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Chuyện chính là như thế đấy...” - Đường Hân Uyển đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích.

"Hỏi như vậy là chẳng hỏi ra được gì, xem ra phải đổi cách khác thôi!" - Đỗ Khả Nhi nghĩ thầm trong lòng. Ngay sau đó cô đảo mắt, đột nhiên hỏi: “Hân Uyển, Bạch Mộc cậu ấy có ức hiếp cậu không? Nếu cậu ấy ức hiếp cậu, chúng mình sẽ làm chủ cho cậu!”

“Hả? Ức hiếp mình để làm gì?” - Đường Hân Uyển sững sốt, không hiểu được lời này của Đỗ Khả Nhi là có ý gì.

Đỗ Khả Nhi cười mờ ám: “Mình nói đến kiểu “ức hiếp” đó đó!”

“...”

Mà ở bên này mấy người Sở Nam cũng vây quanh Bạch Mộc, uy hiếp: “Nói mau, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì rồi? Mau chóng khai thật ra!”

“Thật sự là không có gì cả mà...” - Bạch Mộc bất đắc dĩ khua tay.

“Ồ...” - Sở Nam ý vị thâm sâu kéo dài giọng: “Nếu đã không có gì, vậy anh nói cho em biết rốt cuộc phim chiếu những gì?”

“...”

“Hả? Sao chú có thể không hợp tình lý như thế?” - Tiêu Ninh đột nhiên phát tay, nói một cách hùng hồn. Nhưng chưa đợi Bạch Mộc kịp thở phào, cậu ấy lại đột nhiên nói: “Chú chỉ cần nói cho bọn anh biết, nam nữ chính tên là gì, anh sẽ tin lời chú nói!”

“...”

“Nhìn đi! Không trả lời được chứ gì?” - Tiêu Ninh đắc ý cười: “Mắt của quần chúng sáng lắm nhé, chú không lừa được bọn anh đâu!”

Tôn Dật Thành cũng không nhịn tiếp được nữa, khuyên giải: “Được rồi, Bạch Mộc là người như thế nào mà các anh còn không rõ sao? Em tin tất cả những gì Bạch Mộc nói đều là sự thật! Sao hà, anh em trọng tình nghĩa chứ hả?” - Câu nói sau cùng là nói với Bạch Mộc.

Bạch Mộc không trả lời, trực giác nói với anh là Tôn Dật Thành tuyệt đối không tốt bụng như vậy.

Quả nhiên ngay sau đó, tên này liền cười ha hả, nhìn Bạch Mộc trêu chọc: “Nhưng Bạch Mộc anh mà lại mua thứ này, dù thế nào em cũng không ngờ được, có phải anh định tìm một cơ hội để dùng không?”

“...” - Anh biết ngay là sẽ như vậy mà.

Bạch Mộc không nói gì, dù sao bọn họ cũng xem như Bạch Mộc ngầm thừa nhận rồi, cả đám cười như không cười nhìn về phía Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, xua tay lia lịa: “Không phải như vậy, Bạch Mộc thật sự là vì muốn nhanh chóng đuổi tên kia đi nên mới mua...”

“Ồ? Là như vậy sao?” - Thừa dịp Lãnh Hân Hân còn chưa nổi nóng, Tạ Minh Tường vội vàng hoạt bát trở lại, hỏi với vẻ khó hiểu: “Nếu thật là như vậy, tại sao chú không vứt cái này đi mà lại để trong túi của mình? Hay là chú có mưu đồ?”

“Nguy hiểm! Nguy hiểm!” - Mấy người Sở Nam tỏ vẻ giật mình.

Nhưng Bạch Mộc là ai chứ? Nói về EQ có thể không cao bằng Tạ Minh Tường phản ứng nhanh nhạy đối với các trường hợp, nhưng nói về IQ thì anh tuyệt đối lấn át mấy người này. Suy nghĩ thoáng qua một chút, trong lòng Bạch Mộc đã có chủ ý, hết sức cao minh khiến việc này hóa dữ thành lành, thân nhiên nói: “Không phải em đang nghĩ em không dùng được, nhưng Minh Tường anh sẽ dùng được hay sao? Không phải anh vẫn mong đợi việc này ư? Dù sao thì cũng đã mua rồi, không thể lãng phí tiền bạc, tặng cho anh đây!”

“Cái gì?”

Tạ Minh Tường mới vừa rồi còn đắc ý trong nháy mắt đã sững sờ tại chỗ khi nhận thấy ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hân Hân nhìn sang, cả người anh ấy toát mồ hôi lạnh. Nhìn Bạch Mộc bằng ánh mắt cầu xin: “Người anh em, com có thể ăn đại, nhưng nói thì không thể nói bừa! Anh mày đã nói vậy bao giờ hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ôn lại ký ức

Mấy người Sở Nam thấy Bạch Mộc chỉ một câu nói đã có thể thoát nạn, hơn nữa còn thành công chuyển tai họa sang cho Tạ Minh Tường, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác lạnh giá. Quá lợi hại, quả thực là giết người không thấy máu!

Bị ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hân Hân nhìn chăm chăm, tuy Tạ Minh Tường hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thấy luống cuống giải thích: “Hân Hân, em nghe anh giải thích, anh thật sự không hề nói mấy lời đó, em còn không rõ anh là người thế nào sao?”

“Anh là người thế nào?” - Lãnh Hân Hân hỏi lại.

“Ồ...” - Tạ Minh Tường nghẹn họng, anh ấy thật sự không trả lời được câu này. Đang lúc suy nghĩ cách đối phó, Tạ Minh Tường đột nhiên liếc nhìn Sở Nam đang vui sướng khi người gặp họa ở bên cạnh. Trong lòng lập tức có quyết định: “Người anh em, chú mày bắt nạt thì cũng đừng trách anh đây bắt nghĩa!”

Vì thế Tạ Minh Tường học theo ngữ khí của Bạch Mộc, chuyển mối họa sang cho Sở Nam: “Hân Hân, anh thực sự chưa từng nói thế bao giờ nhưng mà Sở Nam thì có nói như vậy. Tám phần là Bạch Mộc nhớ lầm rồi. Huống chi anh cũng không cần thứ này, có phải không?”

Ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía Sở Nam.

“Cái gì?” - Sở Nam mới vừa rồi còn ở bên cạnh cười trộm, trong nháy mắt đã sững sờ tại chỗ.

“Cái gì mà em từng nói?” - Về mặt Sở Nam vô cùng âm ức, nhưng cậu ta sao có thể ngồi chờ chết như vậy chứ, dù sao cậu ta vẫn muốn giữ hình tượng đẹp đẽ trước mặt Tô Nhu. Nhìn thấy ánh mắt khác thường của Tô Nhu, Sở Nam lại đẩy vấn đề cho Tiêu Ninh: “Tạ lão đại, anh đừng có đùa nữa! Lời này rõ ràng là lão nhị nói, liên quan gì tới em?”

Khóe miệng Tiêu Ninh khẽ run rẩy, cậu ấy có thể làm gì? Cậu ấy cũng rất bức bối! Đúng là nằm cũng dính đạn mà!

“Mập kia, có phải chú mày muốn chết không? Anh mày nói thế bao giờ? Rõ ràng là Tôn Dật Thành nói, biết không?” - Tiêu Ninh tức giận quát.

Đối với việc này, Tôn Dật Thành lại tỏ vẻ thản nhiên tiếp nhận: “Được thôi, mọi người không nhận thì tôi nhận, tôi lấy cái này về thôi làm bong bóng bay chơi!”

“...”

Lãnh Hân Hân liếc nhìn mấy người một cái, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đàn ông không có ai là tốt đẹp!” - Nói xong liền kéo Đường Hân Uyển đi thẳng không ngoái đầu lại.

Sở Nam nghe thấy vậy cười khò: “Chị dâu, cú đả kích này của chị cũng rộng quá rồi đấy!”

“Sao hả?” - Lãnh Hân Hân quay đầu lại nhìn cậu ta một cái.

Trong phút chốc Sở Nam đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, giống như đang trong hầm băng vậy, trong nháy mắt đã ỉu xiu: “Không, không có gì...”

Sau khi mấy người Lãnh Hân Hân đi khỏi, lúc này Sở Nam mới đến bên cạnh Tạ Minh Tường nhỏ giọng nói: “Tạ lão đại, ngày tháng sau này của anh không dễ sống đâu!”

Tạ Minh Tường cười khò một tiếng, nhìn về phía Bạch Mộc: “Chú thật lợi hại!”

Mà Bạch Mộc thì lại nhún vai, một vẻ mặt rất vô tội.

Vội đuổi theo mấy người Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường cười trừ: “Thời gian vẫn sớm, lát nữa đi đâu chơi?”

“Các cậu nói xem?” - Lãnh Hân Hân không trả lời mà là nhìn về phía mọi người, trung cầu ý kiến của bọn họ.

“Tùy thôi!” - Đỗ Khả Nhi giang tay ra, cô không có bất kỳ ý kiến gì.

Đúng lúc này Mễ Lôi vẫn luôn trầm mặc ít nói đột nhiên đưa ra lời đề nghị của mình: “Hay là chúng ta đến quán cà phê mà Bạch Mộc với Đường Hân Uyển hay đến uống cà phê?”

Lúc trước sau khi nghe Đường Hân Uyển nói đến chuyện quán cà phê “Ký Ưc”, cô đã sớm có hứng thú với nơi này, cô cũng muốn xem “bức tường ký ức” của quán cà phê kia một chút.

Nhưng cô không nghĩ đến mối liên hệ của cô với nơi này khá thâm sâu. Mà lần này đến đây đúng lúc giúp cô khám phá được một bí mật rất lớn.

Nghe thấy đề nghị của Mễ Lôi, ánh mắt Lãnh Hân Hân liền sáng lên: “Ý kiến hay!”

Đương nhiên với suy nghĩ của cô thì đi uống cà phê chỉ là giả, mượn việc này để thúc đẩy tình cảm giữa hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển mới là thật.

Lãnh Hân Hân nhìn về phía mọi người hỏi: “Ý kiến của mọi người thì sao?”

Ngay sau đó cô hưng hăng tròn mắt nhìn Tạ Minh Tường một cái, ý là không được phản đối.

Nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường thờ dãi, cuối cùng nuốt câu “Hay là thôi đi” vào bụng.

Tất nhiên mọi người không có ý kiến, mà Tạ Minh Tường mặc dù không muốn lắm nhưng cũng chỉ có thể đồng ý. Anh ấy vốn không thích uống cà phê, chỉ là anh ấy không dám làm trái mong muốn của Lãnh Hân Hân.

Sau khi bàn kế hoạch xong, mọi người lên ô tô chạy đến quán cà phê “Ký Ưc”.

Vì là cuối tuần nên người ở quán cà phê nhiều hơn ngày thường một chút. Nhưng cho dù vậy thì trong quán cà phê vẫn yên tĩnh, không có tiếng ồn ào như những nơi khác, mọi người yên lặng thưởng thức ly cà phê, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh và hiền hòa này.

Thình thoảng sẽ có những cặp tình nhân đến “Bức tường ký ức” kia lưu lại ký ức của riêng họ ở đó. Mà từ lâu mọi người đã không còn cảm thấy lạ lẫm đối với cảnh tượng này nữa, bọn họ chỉ có ngưỡng mộ, không có sự ghen tị, chỉ âm thầm chúc phúc cho mấy cặp đôi kia.

Mọi người đến chỗ này đều hết sức hiểu ý nhau cùng duy trì cảm giác tốt đẹp này. Lâu dần, danh tiếng của quán cà phê “Ký Ưc” dần lan truyền rộng ra, mọi người cũng biết điểm đặc biệt của quán này, rất nhiều người đã nghe danh đến đây chính là để xem “Bức tường ký ức” kia.

Nhìn thấy mấy người Bạch Mộc đến, Lý Tuyền nghênh đón, cười nói: “Đến rồi à?”

Bạch Mộc gật gật đầu, nhìn cảnh tượng của quán cà phê cười cười: “Hôm nay làm ăn không tệ nhỉ?”

Lý Tuyền cười ha hả nói: “Còn không phải nhờ cháu à? Nếu không phải trước kia cháu đàn mấy bài nhạc ở đây thì chỗ chú sao có thể đông khách như thế?”

“Đông khách như vậy, một mình chú lo liệu được không?” - Bạch Mộc hỏi.

Lý Tuyền thờ dài, nói: “Tuy đông khách nhưng thoải mái hơn so với công việc trước kia của chú nhiều. Hiện giờ mỗi ngày chú chỉ là pha cà phê, nghe kể chuyện, cuộc sống cũng khá tốt...”

Bạch Mộc cũng không nói gì, anh biết cuối cùng Lý Tuyền cũng không quên được cô ấy. Trầm mặc một lát, Bạch Mộc chuyển đề tài, giới thiệu: “Mấy người này là bạn cùng phòng của cháu, còn có bạn học cùng khoa.”

Mọi người liền tự giới thiệu một lượt.

“Hoan nghênh hoan nghênh!” - Lý Tuyền gật đầu với bọn họ: “Mời ngồi, uống chút gì chứ?”

“Gì cũng được!” - Bạch Mộc nói: “Dù sao mục đích chủ yếu của bọn họ cũng không phải là uống cà phê!”

Lý Tuyền sững sốt, lập tức hiểu ra gì đó, cười cười rồi đi.

Lãnh Hân Hân tiến tới trước “Bức tường ký ức”, sau khi nhìn thấy ảnh chụp của hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển thì cười cười, ngay lập tức quay đầu nói: “Không nhìn ra đấy! Bạch Mộc cậu đúng là rất lãng mạn nha!”

“...” - Bạch Mộc cạn lời.

“Đàn lại một lần đi? Ôn lại ký ức đẹp đẽ đó của hai người, nhân tiện cũng cho chúng mình nghe lại bài Yêu nổi tiếng kia nữa.” - Lãnh Hân Hân vui vẻ cười nói.

Mấy người Sở Nam nghe vậy cũng bắt đầu huyền ảo. Chỉ có điều giọng nói của tên này thật sự quá vang, khiến cho rất nhiều khách trong quán cà phê trợn mắt nhìn cậu ta.

Không cẩn thận khiến nhiều người tức giận, tên mập này kinh sợ, vội vàng cúi đầu khom lưng nhận lỗi.

Đối với sự trêu chọc của mấy người Lãnh Hân Hân, tuy Bạch Mộc và Đường Hân Uyển có chút bất đắc dĩ nhưng thật sự không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của mấy người này, bị bọn họ xô xô đẩy đẩy đến trước đàn piano.

Hai người liếc nhau một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận yêu cầu của bọn họ, bắt đầu diễn tấu bài “Yêu”.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tha thứ

Tiếng đàn du dương êm tai truyền đến từng góc quán cà phê, ánh mắt mọi người bỗng chốc đều bị thu hút bởi Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đang ngồi trước piano. Họ tạm ngưng những câu chuyện đang dở, đắm chìm trong tiếng đàn, tận tình hưởng thụ khúc nhạc piano êm dịu này.

Đám người Tạ Minh Tường cũng hơi giật mình, một mặt là vì bản nhạc này rất cảm động, mặt khác là vì sự ấn ý giống như được ông trời tác hợp của hai người. Tựa như duyên phận tu từ kiếp trước, khiến người ta không nhận được mà sinh lòng ngưỡng mộ.

Tựa như một làn gió nhẹ lướt qua mặt hồ phẳng lặng, khiến trong lòng người ta bỗng nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

Mà lúc này một người phụ nữ đột nhiên dừng chân trước cửa quán cà phê. Cô ấy có một gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, một mái tóc đen mượt như tơ gấm tung bay theo làn gió, nghe thấy khúc nhạc piano không thể quen thuộc hơn nữa, cô ấy như ngẩn ngơ, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia phức tạp.

“Anh Tuyền, là anh sao? Cuối cùng anh vẫn là vì giúp em mà từ bỏ ước mơ của chính anh sao?”

Do dự một lát, cô ấy vẫn bước vào quán cà phê. Sau khi vào trong quán, ánh mắt của cô liền bị hai người Bạch Mộc đang đánh đàn thu hút, nhìn bóng lưng hai người khiến cô có một chút hoảng hốt nhất thời. Ký ức như thủy triều dâng lên, dường như cô nhìn thấy được chính mình trong quá khứ. Những năm đó, cô và anh cũng ngồi trước đàn piano như vậy, đàn những khúc nhạc yêu thích.

Ngay sau đó ánh mắt của cô rời khỏi hai người, khi cô nhìn thấy bóng dáng bạn rợn trong phòng kia, đôi mắt đẹp liền ươn ướt, đôi môi đỏ mọng hé mở thì thào gọi khẽ: “Anh Tuyền...”

“Choang!”

Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc đã khắc sâu trong ký ức, ly cà phê trên tay Lý Tuyền rơi thẳng xuống đất. Ông ấy khó tin ngẩng đầu lên, khi thấy bóng dáng mình ngày đêm thương nhớ kia, Lý Tuyền không nhận được rung rung nước mắt, thất thanh nói: “Lam Nhi, là em sao?”

Lý Tuyền không tiến lên, bởi vì anh sợ tất cả những gì mình nhìn thấy đều là ảo ảnh, ông ấy không dám xác nhận, không muốn phá hỏng cảnh tượng đẹp đẽ này.

Tiếng đàn bỗng im bất, Bạch Mộc quay đầu lại, khi anh nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp đứng trong quán cà phê, lại nhìn sắc mặt Lý Tuyền, trong lòng Bạch Mộc đã hiểu được phần nào. Ngoài thấy vui mừng thay cho Lý Tuyền, trong lòng anh cũng bắt gặp có chút buồn bã: "Lý Tuyền đã tìm được người ấy rồi, còn mình thì sao?"

Đường Hân Uyên ngồi bên cạnh Bạch Mộc rõ ràng cảm nhận được tâm trạng thay đổi của Bạch Mộc, cô biết tâm trạng của Bạch Mộc. Do dự một chút, Đường Hân Uyên nhẹ nhàng cầm tay Bạch Mộc, tặng anh một nụ cười tươi an ủi. Lúc này Bạch Mộc mới hơi tỉnh táo lại, cười cười với Đường Hân Uyên, ý bảo mình không sao đâu.

Mọi người trong quán cà phê tất nhiên cũng phát hiện ra người phụ nữ này, ánh mắt mọi người đều hội tụ trên hai người là cô ấy và Lý Tuyền.

Khi Mễ Lôi nhìn thấy tướng mạo của người phụ nữ này, lập tức kinh ngạc thốt lên: "Cô?"

"Lôi Lôi?" - Nghe thấy giọng nói này, người phụ nữ quay đầu lại, cũng hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy Mễ Lôi.

"Hai người quen nhau?" Lý Tuyền cũng vội vàng chạy ra, nhìn hai người, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Người phụ nữ gật gật đầu, nói: "Đây là cháu gái em!"

Mễ Lôi cũng nhìn về phía mọi người, giới thiệu: "Đây là cô út của mình!"

Lý Tuyền đã hiểu ra đôi chút, Mễ Lôi, Mễ Lam, thế này hiển nhiên là người một nhà rồi.

Vất vả lắm mới tìm được "cô ấy" trong lòng, đương nhiên Lý Tuyền kích động vô cùng. Ông đứng lên nói với khách trong quán cà phê: "Các vị... Thật ngại quá! Hôm nay có lẽ phải đóng cửa sớm rồi. Cà phê hôm nay coi như là tôi mời các vị nhé!"

Khách đến chỗ này ít nhiều gì cũng biết được chút chuyện cũ của Lý Tuyền, hiện giờ thấy cảnh tượng này trong lòng cũng hiểu được gì đó. Đối với đề nghị đóng cửa sớm của Lý Tuyền, bọn họ cũng không để bụng gì, ngược lại còn rất ngưỡng mộ hai người, sau khi nói lời chúc phúc Lý Tuyền liền đứng dậy rồi đi.

Trong quán cà phê chỉ còn lại mười hai người bọn họ.

Lý Tuyền nhìn về phía Mễ Lam, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Ông có rất nhiều điều muốn nói với cô nhưng nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mễ Lôi lại là người mở miệng nói chuyện trước: "Cô, hóa ra người mà cô nói với cháu lại chính là học trưởng Lý Tuyền à?"

Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Mễ Lôi liền nhanh chóng phản ứng lại, năm đó Mễ Lam đã nói với cô việc này nhưng cũng không kể hết.

Lãnh Hân Hân vui vẻ cười nói: "Lôi Lôi, bây giờ phải đổi thành gọi chú rồi!"

Mặt Lý Tuyền đỏ lên nhưng cũng không nói gì. Có thể gặp lại người mình yêu, ông đã vô cùng thỏa mãn rồi. Về phần Mễ Lam có tha thứ cho ông hay không, trong lòng ông không có một chút chắc chắn nào.

Nghe lời này, Mễ Lam cũng có chút bối rối, vội nói nói sang chuyện khác: "Lôi Lôi, sao cháu lại ở đây?"

Mễ Lôi cười cười nói: "Bởi vì cháu học ở trường công nghệ Hoài Giang! Cháu cũng đã đến trường mà cô từng tốt nghiệp rồi! Lúc đó khi cháu nhận được thông báo trúng tuyển còn định chia sẻ với cô, kết quả cô lại đi khỏi nhà mấy năm liền, chẳng có lấy một tin tức. Cô, mấy năm nay cô đã đi đâu vậy?"

Mễ Lam không trả lời mà chìm vào hồi ức, đúng vậy, thoáng chốc đã rất nhiều năm trôi qua rồi, hai người còn có thể trở lại như trước đây sao?

Lấy lại tinh thần, Mễ Lam nhìn về phía mấy người Lãnh Hân Hân hỏi: "Mấy bạn này đều là bạn học của cháu sao?"

Mễ Lôi gật gật đầu, giới thiệu: "Mấy bạn này là Hân Hân, Khả Nhi, Tô Nhu... Còn có Bạch Mộc và bạn gái cậu ấy... Hân Uyên." Khi nói đến Bạch Mộc, Mễ Lôi cố ý dừng lại một chút.

Thế nên hai người Bạch Mộc có chút xấu hổ.

Mễ Lam nhìn hai người Bạch Mộc một cái thật sâu, đương nhiên cô ấy hiểu được quan hệ của hai người. Nhìn thấy họ, dường như cô thấy được chính mình năm đó.

Ngay sau đó, ánh mắt Mễ Lam nhìn sang Lý Tuyền, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên những tia phức tạp.

Lý Tuyền cũng vô cùng kích động và hưng phấn, xoa xoa bàn tay nhưng lại không biết nên nói gì.

Lãnh Hân Hân nháy mắt với Mễ Lôi, Mễ Lôi liền hiểu ý kéo tay Mễ Lam nói: “Cô, cô tha thứ cho học trưởng Lý Tuyền đi!”

Lý Tuyền nghe vậy cũng có vẻ chờ mong nhìn về phía Mễ Lam.

Thế nhưng Mễ Lam lại chậm rãi lắc đầu.

Thấy cảnh này, trong nháy mắt sắc mặt Lý Tuyền trắng bệch, đầy vẻ chua xót: "Cuối cùng thì cô ấy vẫn không chịu tha thứ cho mình sao?"

Mọi người có chút không đành lòng, vội vã muốn khuyên giải.

Nhưng mọi người chưa kịp nói gì thì Mễ Lam đã thờ dãi, mở miệng nói: “Người thực sự nên xin tha thứ phải là tôi mới đúng!”

“Vậy là sao?” - Mọi người có chút khó hiểu.

Trong ánh mắt Mễ Lam hiện lên vẻ hoài niệm, hoàn toàn chìm vào hồi ức, cô khẽ nói: “Năm đó là tôi quá tùy hứng, tôi luôn trách cứ anh ấy vì âm nhạc mà không để ý đến cảm nhận của tôi, không dành thời gian ở bên tôi.”

“Chỉ là sau đó tôi mới hiểu được suy nghĩ này của tôi thật sự là quá ích kỷ, nếu bảo anh ấy vì tôi mà từ bỏ ước mơ của mình thì tôi đã phạm sai lầm lớn nhất. Cho nên nguyên nhân năm đó tôi bỏ đi thật ra là vì chính bản thân tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kế hoạch theo đuổi

"Sở dĩ em lựa chọn ra đi chính là vì không để anh từ bỏ ước mơ vì em." Mễ Lam thờ dãi nói.

Cô ấy nhìn Lý Tuyền bằng ánh mắt thâm tình: "A Tuyền, anh biết không? Khi em biết anh bắt đầu có danh tiếng trong ngành với bài Yêu, em mừng cho anh đến cỡ nào. Sự cố gắng nhiều năm như vậy đã không uổng phí, cuối cùng anh đã thực hiện được ước mơ của mình."

"Chỉ là không ngờ cuối cùng anh vẫn từ bỏ ước mơ của mình, có thể đây cũng là số phận đã định rồi!"

Lý Tuyền hoàn toàn kinh ngạc, ông ấy cũng không kiềm nén được tình cảm trong lòng nữa, lập tức ôm Mễ Lam vào lòng, nghẹn ngào nói: "Không quan trọng, những điều này đều không quan trọng nữa, chỉ cần có thể ở bên em, anh đã hết sức hài lòng rồi..."

Mọi người nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng vô cùng cảm khái, cẩn thận rời khỏi nơi này, để không gian lại cho hai người họ.

"Hai người họ thật sự rất hạnh phúc!" Đường Hân Uyển lẩm bẩm.

"Đúng vậy!" Trong lòng Bạch Mộc cũng tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Lãnh Hân Hân thờ dài: "Khi nào mình cũng có thể giống như họ, tìm được một tình yêu thuộc về mình đây!"

"Anh anh anh!" Tạ Minh Tường nghe thấy vậy vội vàng sáp lại, vẻ mặt đầy mong chờ nhìn cô ấy: "Hân Hân, anh chính là chân mệnh thiên tử của em đây!"

"Anh?" Lãnh Hân Hân lườm anh ấy một cái: "Suy nghĩ lại đã."

"Hở? Còn suy nghĩ à!" Tạ Minh Tường xị mặt xuống.

...

Khoảng thời gian sau đó, bởi vì đã có bà chủ, khách hàng của quán cà phê Ký Ước cũng nhiều hơn so với bình thường. Hai tháng sau, cuối cùng Lý Tuyên và Mễ Lam cũng đã tu thành chính quả, bước vào cuộc sống hôn nhân.

Hôn lễ của hai người cũng không xa hoa, người được mời chỉ có một số bạn bè thân thiết của hai người cùng với đám Bạch Mộc, nhưng đối với họ mà nói như vậy cũng đã đủ rồi. Sau hôn lễ, hai người cùng kinh doanh quán cà phê, trong cuộc sống bình lặng cũng không mất đi sự lãng mạn.

Mà Bạch Mộc cùng Đường Hân Uyển hai người cũng không ngừng tụ tập với nhau, viết bản nhạc của họ. Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc với nhau, khoảng cách giữa hai người cũng càng ngày càng kéo gần. Mặc dù không ai nói ra nhưng đã sớm để lại một dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng đối phương.

Về phần Tạ Minh Tường, anh ấy cũng không ngừng tôi luyện trong vòng khảo nghiệm của Lãnh Hân Hân, gã này hoàn toàn chính là một con gián đánh không chết, ngày nào cũng ở trong ký túc xá tuyên thệ đủ kiểu, thế phải theo đuổi được Lãnh Hân Hân. Tình hình hai ngày một khảo nghiệm nhỏ, ba ngày một khảo nghiệm lớn như thế này càng khiến mọi người âm thầm tặc lưỡi, chỉ là gã Tạ Minh Tường này lại vui vẻ với nó. Ừm... theo như lời anh ấy nói thì là đau nhưng cũng vui.

Vậy nhưng nhìn thấy cảnh này mọi người lại hết sức kinh thường, không ai là không oán thán, tên này tuyệt đối là có khuynh hướng thích ngược đãi.

Ồ, đương nhiên còn có Sở Nam nữa. Nếu nói đến người bị đá kích lớn nhất trong hôn lễ của Lý Tuyên, không phải Bạch Mộc, không phải Tạ Minh Tường, mà là thằng mập này, đoán chừng là bởi vì quá lâu rồi không có người yêu, trong lòng Sở Nam hiển nhiên là vô cùng khao khát. Lúc nhìn thấy Lý Tuyên kết hôn, nỗi khao khát trong lòng Sở Nam lại càng hoàn toàn bộc phát ra ngoài, ngày nào cũng bám dính lấy Tạ Minh Tường, đòi anh ấy thực hiện lời hứa, tác hợp cho mình và Tô Nhu.

Mà cũng chính bởi vì vậy đã khiến cho Tạ Minh Tường hết sức sợ nhìn thấy thằng này. Chuyện của Bạch Mộc và Đường Hàn Uyển đã đi vào quỹ đạo rồi, anh ấy thực sự cũng không có cơ để từ chối thằng mập này nữa. Đối với chuyện này, phòng ký túc xá nam sinh không chỉ mở cuộc họp một lần, sau đó mọi người liền đề ra một kế hoạch theo đuổi tổng quát.

Đương nhiên, toàn bộ những kế hoạch này đều là mọi người đùa giỡn mà đề ra, căn bản là không có một chút khả năng thành công nào cả. Vậy nhưng thằng mập này cũng thật sự tin là thật, lấy mấy kế hoạch này đi thử. Kết quả cuối cùng cũng rất rõ ràng, những kế hoạch chẳng ra làm sao này thất bại. Không chỉ có như thế, bởi vì những kế hoạch này mà khiến trong lòng cô nhóc Tô Nhu càng có thêm phẫn nộ đối với Sở Nam, mỗi lần nhìn thấy cậu ta là trốn từ xa, giống như là nhìn thấy kẻ ác phạm tội cực lớn vậy.

Thất bại liên tiếp cũng khiến thằng mập này oán thán ghê gớm, rất muốn lôi mấy tên bốn cột cậu ta ra đánh cho một trận, nhưng mà chẳng thể làm gì được, hai đánh một không chột cũng què, một mình cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của ba người Tạ Minh Tường bọn họ. Thế là, mỗi lần phòng ký túc xá nam sinh họp bàn làm sao để "giúp" Sở Nam theo đuổi Tô Nhu, cậu ta cũng đã có kinh nghiệm, không ngốc nghếch sắp lại nghe nữa, mà trốn trong một góc phòng, về bữa nguyên rủa mấy tên lôi cậu ta ra làm trò đùa này.

Thế nhưng lần này khi mọi người vốn tưởng rằng Sở Nam sẽ biết khó mà lui, thằng mập này lại giống như đã hạ quyết tâm chắc chắn, hoàn toàn không từ bỏ. Không yêu cầu xa vời mấy tên không có tính người này sẽ giúp cậu ta, Sở Nam bắt đầu kế hoạch theo đuổi của chính mình. Kế hoạch theo đuổi của cậu ta cũng rất đơn giản... tặng đồ ăn!

Mà nhìn thấy cảnh này, mọi người cũng không nhìn được mà cười nhạo cậu ta. Biện pháp như thế này mà có hiệu quả thì đúng là gặp ma rồi, cậu tưởng rằng Tô Nhu người ta cũng là một kẻ ham ăn như cậu à!

Sở Nam lại không để ý đến những điều này, vẫn quyết định làm những việc này.

Lúc mới đầu quả thật là Tô Nhu cũng né tránh cậu ta, không để ý đến sự ân cần của tên này, nhưng mà khi Sở Nam kiên trì mỗi ngày dậy thật sớm chạy đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh đều đưa bữa sáng, mỗi buổi tối lại đi đưa đồ ăn vặt, trong lòng Tô Nhu cũng bắt đầu có chút dao động.

Cho đến một ngày, khi Sở Nam chạy đến lầu ký túc xá nữ sinh đưa bữa sáng như thường lệ, nhưng lại nhìn thấy Tô Nhu đã đang chờ ở đó. Sở Nam đã quen bị đối xử lạnh nhạt đột nhiên có chút không biết phải làm sao, ngây ngốc nhìn nữ thần trong lòng mình, lại quên luôn mình đến đây để làm gì.

Mà nhìn thấy biểu cảm của Sở Nam, Tô Nhu lại phì cười một tiếng. "Rèn luyện" mỗi ngày như vậy cũng khiến Sở Nam gầy đi một chút, nhìn vẻ mặt mệt mỏi nhưng cũng có chút kích động của cậu ta, nội tâm Tô Nhu cũng đã bị tác động đôi phần, giờ bàn tay nhỏ đẹp để như ngọc ra, tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng đối với Sở Nam mà nói lại giống như âm thanh của trời đất: "Lấy bữa sáng ra!"

"Ồ." Sở Nam ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại được, vội vàng đưa đồ ăn trong tay ra.

Tô Nhu nhìn thấy vậy, trong đôi mắt đẹp lóe lên một ý cười, nhưng lại có chút trách móc cậu ta,, nói: "Lại mua nhiều như vậy? Mình không ăn hết, toàn lãng phí thôi..."

Sở Nam ngượng ngừng gãi gãi đầu, dịu giọng nói: "Cậu gầy quá, lúc nào cũng không ăn cơm đầy đủ, cứ như vậy không tốt cho sức khỏe."

Tô Nhu hơi đỏ mặt, nói: "Được rồi, về đi!"

"Ừ!" Sở Nam gật đầu lia lịa, cố gắng kìm nén cơn kích động trong lòng, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Mà cũng bắt đầu từ chính ngày này, Tô Nhu không còn phớt lờ Sở Nam nữa, mà bắt đầu xuống lầu ký túc xá đúng giờ hàng ngày, đội tên này đưa đồ ăn đến.

Dần dần, khoảng cách giữa hai người cũng được kéo gần một chút, nói chuyện với nhau cũng nhiều hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tạ Minh Tường ngưỡng mộ

Khi nhìn thấy hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, tất cả mọi người cũng tròn mắt ngạc nhiên. Đám Tạ Minh Tường thì còn đỡ một chút, mặc dù kết quả này có chút nằm ngoài dự liệu, nhưng dù sao cũng là anh em chung phòng ký túc xá, bất kể nói như thế nào, bọn họ cũng cảm thấy vui thay cho Sở Nam.

Nhưng sinh viên của khoa khác thì không cho là như vậy, thế là có những kẻ "kém miếng khó chịu" đã bắt đầu lan truyền... "bông hoa nhài cấm bãi cắt trâu".

Đối với việc này, Sở Nam lại không hề để tâm, mỗi lần gặp phải ánh mắt khác thường kiểu này cậu ta đều sẽ cao ngạo ưỡn ngực, ý của cậu ta rất rõ ràng, các người đang ghen tị.

Đương nhiên, những gì Sở Nam làm cũng chỉ khiến Tô Nhu có thêm một chút thiện cảm với cậu ta, điều thật sự khiến cô ấy cảm động lại là một chuyện khác.

Hôm đó hai người ra ngoài thưởng thức đồ ăn ngon như thường lệ, mà lần này sắc đẹp của Tô Nhu lại dẫn đến sự nhòm ngó của mấy tên côn đồ. Đám côn đồ xăm trổ đầy người, tóc nhuộm đủ thứ màu nhìn thấy cô gái xinh đẹp yếu đuối như Tô Nhu lập tức có ý định không tốt, hoàn toàn không coi Sở Nam ở bên cạnh ra gì, dự định làm chuyện xằng bậy với Tô Nhu.

Tô Nhu đã bao giờ gặp tình huống như thế này đâu, cô hết sức lo sợ, chỉ có thể chuyển cho Sở Nam một ánh mắt cầu cứu, mà thằng mập này cũng không khiến Tô Nhu thất vọng, hùng dũng hiên ngang bước ra. Thế nhưng một mình cậu ta đâu phải là đối thủ của những kẻ này, cậu ta chỉ có thể dốc

hết sức che chở cho Tô Nhu ở bên dưới, cần răng chịu đựng một trận đòn ác liệt.

Khi đám người Tạ Minh Tường biết chuyện, vội vàng chạy đến hiện trường thì nhìn thấy mập Sờ Nam đã bị đánh thương tích đầy mình, máu me đầy mặt, nghiêm trọng nhất là cậu ta còn bị đánh gãy một cái xương sườn. Bị đánh như vậy nhưng Sờ Nam lại không kêu rên một tiếng, đợi sau khi đám côn đồ bỏ đi mới ngẩng đầu lên, nhìn Tô Nhu bằng ánh mắt dịu dàng: "Có mình ở đây, tuyệt đối sẽ không để bọn chúng làm hại đến cậu..."

Tô Nhu rót nước mắt rồi.

Mọi người ai nấy cũng ngạc nhiên, họ không ngờ rằng một thằng trước giờ luôn không đáng tin như Sờ Nam mà lần này lại mạnh mẽ đến vậy. Ngay cả nhóm Lãnh Hân Hân cũng giơ ngón tay cái lên với cậu ta. Mới đầu họ còn cảm thấy thiệt thòi thay cho Tô Nhu, dù sao thì Sờ Nam cũng chẳng có gì, hoàn toàn không xứng với Tô Nhu, nhưng khi chuyện này xảy ra, họ đã chỉ còn lại sự kính nể đối với Sờ Nam.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân này tuy là cũ rích nhưng cũng có thể đạt được hiệu quả to lớn. Khoảng thời gian Sờ Nam nằm viện, sự chăm sóc chu đáo cẩn thận của Tô Nhi lại càng khiến thằng mập này đặc ý hơn, mỗi lần gặp đám Tạ Minh Tường là sẽ cười đặc ý: "Không uống công chịu trận đòn này mà!"

Mọi người tò vò khinh bỉ.

Từ sau lần đó Sờ Nam và Tô Nhu càng đến gần nhau hơn, thằng mập này cũng không thừa thắng xông lên mà tỏ tình ngay, cậu ta đang chờ đợi một thời cơ thích hợp.

Mà sự đặc ý của Sờ Nam lại khiến Tạ Minh Tường hết sức ngưỡng mộ. Có lần lúc uống bia trong ký túc xá, cuối cùng tên này cũng không nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời cảm khái hết sức thâm tình: "Lúc nào thì Hân Hân cũng dễ theo đuổi như vậy đây!"

Lúc này Sờ Nam sẽ hết sức đặc ý, làm ra vẻ chín chắn vỗ vỗ vai Tạ Minh Tường, nói: "Chi bằng anh cũng học kinh nghiệm của em một chút, tìm mấy thằng côn đồ đánh một cho anh một trận thật đau?"

Tạ Minh Tường bĩu môi: "Anh chẳng thèm chạt vật như chú mày, mấy tên côn đồ mà thôi, có thể đến gần người anh được sao?"

Sờ Nam cạn lời: "Anh không biết giả vờ à!"

Tạ Minh Tường trầm mặc, một lúc sau mới thở dài một hơi, ủ rũ nói: "Cho dù anh giả vờ thì cũng có ích gì chứ, Hân Hân chính là..."

"Chính là gì?" Mọi người khó hiểu.

"Cô ấy đã từng học võ phòng thân của nữ giới đấy!" Tạ Minh Tường ngửa mặt lên trời thở dài: "Nếu mà làm như vậy, nói không chừng cuối cùng anh sẽ phí công chịu một trận đòn, còn bị Hân Hân khinh thường nữa..."

"..."

Mọi người không nói được gì, cuối cùng mới thở dài, có chút sung sướng khi người gặp họa: "Người anh em, vậy thì anh từ cầu nguyện đi nhé!"

Lại hát hò một lúc, Tiêu Ninh không nhịn được mà lầm bầm: "Phải nói từ lúc khai giảng đến bây giờ, nữ thần của anh đã tiến hành khảo nghiệm anh suốt mấy tháng rồi, vậy vẫn chưa đủ sao?"

"Không chỉ là mấy tháng thôi đâu." Tạ Minh Tường đặt chai bia xuống: "Bắt đầu từ lúc anh theo đuổi cô ấy đến bây giờ, việc khảo nghiệm vẫn chưa từng dừng lại, tính đi tính lại, cũng phải là khoảng thời gian mấy năm rồi đấy!"

"Vậy thì anh thật đáng thương." Mọi người đều nhìn anh ấy bằng ánh mắt thương hại.

"Haiz, cuộc khảo nghiệm này của anh thậm chí còn gian nan hiểm trở hơn cả Đường Tăng đi lấy kinh. Người ta qua chín chín tám mươi mốt thử thách là xong việc rồi, anh đây đã trải qua đến mấy trăm cửa ải khó khăn rồi..." Tạ Minh Tường nở nụ cười chua xót, uống một hơi cạn sạch chỗ bia trong chai.

Đúng lúc này, điện thoại của Tạ Minh Tường đột nhiên vang lên, anh ấy liếc nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lập tức thay đổi: "Alo, Hân Hân, có chuyện gì thế?"

"Tạ Minh Tường, có phải anh lại nói xấu em không?" Giọng nói lạnh như băng của Lãnh Hân Hân vang lên ở đầu dây điện thoại bên kia. Cô đang yên ổn ở ký túc xá thì đột nhiên hắt xì một cái, lập tức ý thức được chắc chắn là Tạ Minh Tường đang lén lút nhắc đến cô ấy, cô ấy quá hiểu gã này rồi.

Tạ Minh Tường vội vàng cười xòa: "Sao có thể chứ, anh yêu em còn không kịp nữa mà, làm sao có thể nói xấu em sau lưng được?"

"..." Mọi người liếc nhau một cái, nôi da gà. Tạ Minh Tường này giả vờ quá giỏi, quả thực là diễn xuất giống như Ảnh đế vậy.

"Ừ, vậy còn được..." Lãnh Hân Hân hài lòng cúp điện thoại.

Phòng ký túc xá nữ sinh.

"Hân Hân, cậu thật sự không để ý đến Tạ Minh Tường chút nào sao? Mình thấy anh ấy cũng thật sự rất thích cậu đấy, cứ bị cậu khảo nghiệm như vậy

thật sự là rất đáng thương." Mễ Lôi hỏi.

"Đề ý chứ, trước nay vẫn đề ý mà!" Lãnh Hân Hân trả lời.

"Vậy mà cậu còn lơ người ta mãi như thế?"

Lãnh Hân Hân khề ho một tiếng, nói: "Lôi Lôi, cậu không hiểu, đối với đàn ông mà nói, thứ gì càng khó đạt được thì họ sẽ càng quý trọng. Mình quá hiểu gã đó rồi, nếu như thật sự dễ dàng nhận lời anh ấy như vậy, anh ấy sẽ không bao giờ giống như hiện tại nữa."

"Lý luận đáng sợ quá..." Tô Nhu rùng mình một cái.

Lãnh Hân Hân bĩu môi: "Cái tên Tạ Minh Tường này nhiều mưu mẹo lắm, các cậu chỉ nhìn thấy bề ngoài chứ không nhìn thấy bản chất. Nếu như anh ấy không nhiều mưu mẹo như vậy thì mình cũng nhận lời từ lâu rồi. Giống như Bạch Mộc của nhà Hân Uyển, phẩm chất ưu tú, tài năng ở nhiều mặt, cho nên mình mới yên tâm giao Hân Uyển cho cậu ấy."

Đường Hân Uyển đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói: "Hân Hân cậu đang nói lung tung gì thế?"

Lãnh Hân Hân cười cười, tiếp tục nói: "Dù là Sở Nam nhà cậu, theo mình thấy thì cũng tốt hơn Tạ Minh Tường. Mặc dù Sở Nam nhìn chẳng đẹp gì, nhưng cậu ấy là người thực tế, giống như lần đó vậy."

Nghe được nửa câu đầu, Tô Nhu còn có chút không vui lắm, định biện giải gì đó, nhưng khi nghe đến nửa câu sau, trên mặt cô lại tràn ngập hạnh phúc. Đúng như Lãnh Hân Hân nói, mặc dù bề ngoài Sở Nam không đẹp trai như Tạ Minh Tường, nhưng sự chăm sóc hết mực chu đáo của cậu ta mới khiến Tô Nhu cảm động nhất.

Khi ở bên cạnh Sở Nam, cô ấy cảm thấy mình giống như một con búp bê, luôn nhận được sự chăm sóc và che chở chu đáo của Sở Nam.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tổ tình

"Vậy thì Hân Hân, rốt cuộc là cậu có thiện cảm với Tạ Minh Tường hay không?" - Đỗ Khả Nhi hỏi.

Lãnh Hân Hân nói: "Thiện cảm thì cũng có một chút, dù sao thì hai người chúng mình cũng coi như là thanh mai trúc mã, mình cũng vẫn thấy được những việc anh ấy làm cho mình suốt mấy năm nay."

"Vậy cậu có từng nghĩ, cậu cứ mập mờ không quyết như vậy, lỡ như ngày nào đó Tạ Minh Tường mất lòng tin thì làm sao?" - Đỗ Khả Nhi tiếp tục hỏi.

Lãnh Hân Hân rơi vào trầm tư.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi trong cuộc sống bình lặng không có gì nổi bật như vậy, thoáng chốc đã sắp đến cuối năm rồi.

Ngày hôm nay, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đang ở phòng luyện đàn. Trải qua sự tiếp xúc trong khoảng thời gian này, giữa hai người đã tựa như một đôi tình nhân thật sự, mặc dù vẫn chưa chính thức nhưng cũng không còn khoảng cách nữa.

Đến việc cả đám Tạ Minh Tường lấy những điều này ra trêu chọc hai người, hai người họ cũng không có phản bác như trước đây mà chỉ cười tỏ vẻ mặc nhận.

Lúc này Bạch Mộc đang ôm đàn guitar, tiếng đàn nhẹ nhàng kết hợp với tiếng hát của Bạch Mộc vang vọng khắp phòng đàn, khiến người ta đắm chìm trong say mê. Đàn hát xong một bài hát, Bạch Mộc nhìn sang Đường Hân Uyển, cười nói: "Thấy thế nào?"

Đường Hân Uyển gật gù đầu: "Hay lắm!"

Bạch Mộc cười, nụ cười đẹp mà rạng rỡ như vậy, lời khen của Đường Hân Uyển là một chuyện vô cùng vui đối với anh. Đối với anh mà nói, bất luận người khác thấy như thế nào, chỉ cần Đường Hân Uyển cảm thấy hay là anh đã thỏa mãn rồi.

Do dự một chút, Đường Hân Uyển lấy từ trong túi áo ra một tấm hình chụp cô và Bạch Mộc cùng chơi đàn, cẩn thận dán lên đàn guitar của Bạch Mộc. Nhìn thấy ánh mắt có chút khó hiểu của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Như vậy thì mỗi lần cậu hát là mình cũng có thể nghe được..."

Nhìn thấy ánh mắt có chút thẹn thùng lại tràn ngập mong đợi của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc nở nụ cười: "Được!"

"Bịch!"

Cửa phòng đàn bị đẩy ra rất mạnh, ngay sau đó tiếng nói oang oang của Tạ Minh Tường vang lên bên tai hai người: "Anh nói này Bạch Mộc, sao chú lại trốn đến chỗ này rồi? Anh tìm chú nửa ngày mà cũng không tìm được!"

"Chẳng phải là anh cũng tìm được rồi à?" - Bạch Mộc thản nhiên nói.

Tạ Minh Tường xấu hổ cười, kéo Bạch Mộc đi ra ngoài: "Nhanh lên, nhanh lên, giúp các anh em một tay!"

"Cái gì?"

"Hôm nay anh sẽ tỏ tình với Hân Hân!" - Về mặt Tạ Minh Tường rất nghiêm túc.

"Không phải anh đã tỏ tình rất nhiều lần rồi sao?" - Bạch Mộc bĩu môi: "Hơn nữa mỗi lần đều có kết quả giống nhau. . . Cứ phải làm long trọng như vậy làm gì?"

Tạ Minh Tường run run khoe miệng, cái gì mà mỗi lần đều có kết quả giống nhau? Nhưng mà anh ta còn cần Bạch Mộc giúp đỡ nữa, tất nhiên phải thể hiện cho tốt: "Hôm nay thì khác, hôm nay là lễ Giáng sinh đó!"

"Cho nên?" - Bạch Mộc liếc mắt nhìn anh ta.

"Cho nên lần này anh chuẩn bị vô cùng đầy đủ!" - Tạ Minh Tường đếm đầu ngón tay: "Chú xem lần này anh đã chuẩn bị 999 đóa hoa hồng, 99 cây pháo hoa, còn có một cái máy chiếu nữa. Đến lúc đó sẽ xếp tất cả hoa hồng, bắn tất cả 99 cây pháo hoa, pháo hoa sẽ hiện ra mấy chữ lớn Hân Hân, anh yêu em. Sau đó máy chiếu sẽ chiếu hình của hai đứa bọn anh, thể hiện từng giai đoạn trong cuộc sống, như vậy lãng mạn biết bao!"

Tạ Minh Tường càng nói càng hưng phấn, hiển nhiên là hết sức tự tin đối với lần tỏ tình này.

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hai người liếc nhau một cái rồi không nói nên lời. Tạ Minh Tường cũng đúng là nhà giàu, chỉ những thứ này thôi cũng tốn không ít tiền rồi ấy chứ!

Bạch Mộc bắt đầu nói: "Em nói này, nhiều đồ như thế, nếu anh tỏ tình ở trong trường đoán chừng ngày mai anh sẽ bị đuổi học rồi! Hoa hồng thì không nói nhưng trong trường cấm bắn pháo hoa đó!"

"Vậy cho nên anh đã đặc biệt đặt một cái sân lớn ở bên ngoài trường, đến lúc đó sẽ cần sự giúp đỡ của mọi người!" - Tạ Minh Tường nhìn Bạch Mộc với vẻ mặt đầy mong đợi: "Thế nào? Người anh em, đại sự cả đời của anh đây phải nhờ chú rồi đây!"

Bạch Mộc nghĩ tới một khả năng, liền vội hỏi: "Giúp như thế nào, nhiều đồ như thế, không phải anh muốn bọn em đi làm cu li cho anh đấy chứ?"

"Sao có thể vậy chứ?" - Tạ Minh Tường xua tay lia lịa: "Sao anh lại là người như thế chứ, những cái này thì anh đã sắp xếp xong rồi! Lúc 8 giờ tối, mấy người mà anh thuê sẽ bố trí xong tất cả mọi thứ, đến lúc đó mọi người cô vũ tinh thần giúp anh là được rồi!"

"Vậy thì được..." - Bạch Mộc thờ phào, nói: "Được rồi, nhận lời anh! Anh nói cho em biết địa chỉ, buổi tối em sẽ qua đó!"

"Người anh em à!" - Tạ Minh Tường quá đổi cảm động, vỗ vỗ vai Bạch Mộc nói: "Quả nhiên anh không có nhìn nhầm người! Chỉ cần lần này tỏ tình thành công, sau này bất luận chú có chuyện gì cần giúp đỡ, anh đều sẽ giúp chú!"

Bạch Mộc có chút chán nản: "Chỉ mong là vậy!"

Sau đó, ánh mắt Tạ Minh Tường lại nhìn sang phía Đường Hân Uyển: "Hân Uyển, nhiệm vụ của em chính là 8 giờ rưỡi tối sẽ đưa Hân Hân đến đó, có được không?"

Đường Hân Uyển vốn đã mềm lòng, lại càng không chống đỡ nổi trước ánh mắt cầu xin đáng thương của tên này, đành gật đầu đồng ý: "Được rồi!"

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tạ Minh Tường coi như cũng yên tâm một chút, anh nắm tay lại về mặt tràn đầy tự tin: "Hân Hân, lần này, anh nhất định phải theo đuổi được em!"

"..." - Bạch Mộc cùng Đường Hân Uyển liếc nhau, thấy có chút bất đắc dĩ.

"Còn em nữa! Còn em nữa!" - Đúng lúc này, cửa phòng đàn lại mở ra, ngay lập tức bóng người mập mập của Sở Nam liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Cậu ta kích động kêu lên: "Thời cơ quá tốt như thế này, em cũng muốn tranh thủ thời gian để tỏ tình!"

"Cậu?" - Ánh mắt của mọi người nhìn về phía cậu ta, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu và đều có thái độ giống như "không biết đây là ý gì".

"Cậu cũng chuẩn bị nhiều đồ như thế?" - Bạch Mộc nhìn cậu ta có chút bất đắc dĩ, hai người này sao lại nghĩ giống nhau thế? Đều muốn tỏ tình trong ngày hôm nay.

Tiểu Bàn Tử xì mặt, hơi buồn bực, nói: "Em không có nhiều tiền như Tạ lão đại, em không mua nổi những thứ như của anh ấy nhưng mà em đã chuẩn bị thứ hữu dụng hơn! Cho nên Tạ lão đại, tối nay em cần mượn địa điểm của anh một chút!" - Nói đến đây, cậu ta cứ hưng phấn hẳn lên.

Tạ Minh Tường không chút do dự: "Không thành vấn đề! Chỉ là cậu đã chuẩn bị thứ gì thế?"

Cậu ta cười hi hi: "99 túi đồ ăn vặt lớn!"

"..."

"Này! Về mặt này của mọi người là gì thế?" - Cậu ta bắt mắt kêu lên: "Mọi người không thể kỳ thị em vì mấy thứ đồ ngoài thân này được. Những thứ này đã là toàn bộ gia sản của em rồi đây!"

Tạ Minh Tường ôm mặt: "Mập à, đột nhiên anh không muốn cho cậu mượn địa điểm nữa... Mất mặt quá!"

Bạch Mộc chán nản: "99 túi đồ ăn vặt, cậu muốn cho Tô Nhu ăn cả năm à?"

Đường Hân Uyển không nói gì, chỉ là thái độ của cô thì...

"Xi! Mấy người thì hiểu gì chứ?" - Cậu ta chẳng hề quan tâm chút nào: "Quà là quý ở phẩm chất chứ không phải ở số lượng, anh đừng thấy Tạ lão đại chuẩn bị nhiều đồ như vậy, đến lúc đó nếu thất bại thì vẫn sẽ thất bại!"

Tạ Minh Tường nổi giận: "Chú nói gì?"

Sở Nam kinh sợ: "Không, không phải em có ý này. Ý của em muốn nói là có thể tỏ tình thành công hay không, quan trọng nhất là phải xem tình cảm, quà thì không có quan trọng đến vậy!"

Bầu không khí hơi lắng lại Tạ Minh Tường nổi giận thật rồi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tên mập này, nếu tối hôm nay mày phá hỏng chuyện tốt của anh, anh với mày đồng quy vu tận!" (1)

Cùng chết chung

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Địa điểm tỏ tình

Sở Nam âm ức nói: "Anh theo đuổi Lãnh Hân Hân của anh, em theo đuổi Tô Nhu của em. Em chẳng qua là mượn địa điểm của anh một chút mà thôi, nếu anh thất bại thì liên quan gì đến em?"

Tạ Minh Tường bắt đắc dĩ vỗ trán một cái, nói: "Thôi đi, anh suy đi nghĩ lại, hay là không cho cậu mượn địa điểm nữa... Anh cứ có dự cảm, có một thẳng như cậu ở đó, chắc chắn không có chuyện tốt..."

"Đừng mà!" - Sở Nam hoảng hốt: "Tạ lão đại, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Khó khăn lắm em mới nhờ vả anh một việc, sao anh có thể lật lọng như thế chứ? Em khinh thường anh trên tinh thần!"

Tạ Minh Tường nhún vai, nói: "Khinh thường thì khinh thường đi, cũng tốt hơn là cậu phá hỏng chuyện tốt của anh!"

Thấy thế bài đạo nghĩa không được, Sở Nam lại lấy ra thẻ bài nhân tình, cậu ta trưng ra vẻ mặt nịnh nọt, khẩn cầu: "Tạ lão đại, nói sao thì chúng ta cũng là anh em chung phòng ký túc xá, anh cũng không thể vứt bỏ anh em mà không lo chứ? Lần trước em bảo anh giúp em theo đuổi Tô Nhu, anh đã tìm đủ mọi lý do để từ chối, lần này em chỉ mượn địa điểm của anh một chút mà thôi, chuyện nhỏ như vậy mà anh cũng từ chối em ư?"

Tạ Minh Tường không hề bị tác động, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Sở Nam tức giận: "Nếu anh không chịu cho em mượn địa điểm, em sẽ quấy phá anh! Giờ em sẽ đi nói cho chị Hân Hân biết hết những chuyện ở ký túc xá của anh!"

Màn uy hiếp của Sở Nam cũng có tác dụng, Tạ Minh Tường lo nhất là trước khi chính thức tỏ tình lại gây ra chuyện rắc rối gì đó, thế là ánh mắt anh nhìn sang Sở Nam lại có thêm "sát ý"...

Phát giác được ánh mắt lạnh như băng của Tạ Minh Tường, Sở Nam cũng có chút khiếp đảm. Cậu ta cũng thật sự sợ Tạ Minh Tường liều cả chết lưới rách với cậu ta, vội vàng khuyên giải: "Hơn nữa anh nghĩ xem, cho em mượn địa điểm là có lợi đấy. Nếu như Tô Nhu nhận lời tỏ tình của em, vậy thì còn sợ chị Hân Hân không nhận lời anh sao?"

Không thể không nói, hiệu quả cường ép dụ dỗ của tên mập này cũng rất tốt.

Tạ Minh Tường chìm vào trầm tư.

Thấy Tạ Minh Tường có chút do dự, Sở Nam mừng rỡ trong lòng, vội vàng rên sát khi còn nóng, dụ dỗ: "Đến lúc đó chỉ cần chúng ta có một người thành công rồi, cùng với sự cổ vũ của mọi người, tỷ lệ thành công của người còn lại cũng sẽ lớn hơn..."

"Thôi được..." - Cuối cùng Tạ Minh Tường cũng bị cậu ta thuyết phục, gật đầu đồng ý. Nhưng nhìn thấy đáng về thực hiện được âm mưu của tên Sở Nam này, Tạ Minh Tường vẫn cảm thấy cần phải nhắc nhở cậu ta trước một chút: "Nhưng anh phải cảnh cáo cậu trước, nếu cuối cùng anh mà tỏ tình thất bại, cho dù cậu thành công, anh cũng sẽ chọc phá cậu!"

"Không phải chứ?" - Sở Nam xị mặt xuống, lớn tiếng kêu khổ.

"..." - Bạch Mộc cùng Đường Hân Uyển hai người nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ, tâm lý đổ kỵ của Tạ Minh Tường thực sự đáng sợ.

Sau khi để lại những lời này, Tạ Minh Tường nhanh rời khỏi chỗ đó, còn có mấy tiếng nữa là đến thời khắc quan trọng rồi, anh nhất định phải chuẩn bị cho tốt một chút.

Nhìn Sở Nam có chút sa sút tinh thần, Đường Hân Uyển thở dài, khẽ nói: "Oan oan tương báo hà thời liễu..." (1)

Bạch Mộc đứng dậy, vỗ vỗ vai Sở Nam: "Thiên đạo hảo luân hồi, thương thiên nhiều quá thùy..." (2)

"..." - Sở Nam tỏ vẻ bất đắc dĩ trước tâm lý có chút vui sướng khi người khác gặp họa của Bạch Mộc bọn họ, ngay sau đó ánh mắt cậu ta nhìn anh lại tràn ngập vẻ mong đợi: "Bạch Mộc..."

Không cần đoán Bạch Mộc cũng biết thằng này muốn làm gì, lập tức nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

"Bỏ đi!" - Sở Nam vung tay lên: "Cầu người không bằng cầu mình, em vẫn nên tự mình cố gắng thôi! Thời gian không còn nhiều nữa, em phải tranh thủ một chút!"

Nói xong, tên mập vội vàng rời khỏi đó, vừa đi còn vừa lẩm bẩm trong miệng: "Ủm, thuê cái xe ba bánh, chắc có thể chở được 99 túi đồ ăn vặt kia..."

"..."

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hai người cảm thấy có chút dở khóc dở cười, không để ý tới việc này nữa, lại bắt đầu luyện đàn.

Có thể nói sự phối hợp của hai người cũng càng ngày càng ăn ý, đắm chìm trong trạng thái này, thoáng chốc đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ rồi.

Sửa lại bản nhạc một lần nữa, lúc này điện thoại của Bạch Mộc cũng vang lên. Lại bị quấy rầy nữa, Bạch Mộc nhũn mảy, nghe điện thoại, tiếng nói oang oang của Tạ Minh Tường lập tức vang tới: "Bạch Mộc, chú đang ở đâu thế?"

"Ở phòng đàn!"

"Sao chú vẫn còn ở phòng đàn?" - Tạ Minh Tường nghe thấy vậy hơi cuống lên: "Mau qua đây đi, đối với anh mà nói hôm nay đặc biệt quan trọng, không thể chậm trễ được!"

Bạch Mộc liếc nhìn đồng hồ, hơi buồn bực: "Không phải 8 giờ mới bắt đầu sao? Bây giờ mới hơn 6 giờ, vẫn còn sớm mà!"

"Qua sớm một chút đi, chỗ anh còn có vài việc cần chú tham mưu giúp anh một chút!" - Tạ Minh Tường là người nóng vội như thế, càng hưởng hồ là thực sự anh ấy đã đợi ngày này quá lâu rồi, tâm trạng đâu có dễ bình tĩnh như vậy?

"Được rồi!" - Bạch Mộc bất đắc dĩ đành phải nhận lời.

"Tranh thủ thời gian đó. Anh đã gửi địa chỉ cho chú rồi, ở chỗ cách trường không xa đâu! Đúng rồi, đừng có quên bảo Hân Uyển 8 giờ rưỡi đưa Hân đến đó nhé!" - Tạ Minh Tường lo lắng dặn dò.

Tiếng của Tạ Minh Tường rất lớn, mặc dù Bạch Mộc không mở loa ngoài nhưng Đường Hân Uyển cũng có thể nghe thấy rõ ràng, lập tức trả lời lại: "Em nhớ rồi, không quên được đâu!"

Cúp điện thoại, Bạch Mộc nhìn sang Đường Hân Uyển: "Đi thôi..."

Đường Hân Uyển gật gù đầu.

Đưa Đường Hân Uyển về ký túc xá nữ sinh, Bạch Mộc đến địa chỉ mà Tạ Minh Tường gửi cho.

Địa điểm Tạ Minh Tường thuê là một nơi hết sức sang trọng, có rất nhiều người đều đến đây tổ chức hôn lễ hay gì đó, nhưng mà tối hôm nay quyền sử dụng chỗ này đã được Tạ Minh Tường bao trọn. Bởi vì là lễ Giáng sinh, chi phí thuê địa điểm cao hơn ngày bình thường rất nhiều, đương nhiên đối với một người giàu có như Tạ Minh Tường thì điều này không thành vấn đề.

Khi Bạch Mộc đến nơi thì lại nhìn thấy Sở Nam đang cò kè mặc cả với anh bảo vệ ở đây.

Lúc này cậu ta ăn mặc cũng rất chảnh chu, chỉ là cậu ta cũng thật sự đạp xe ba bánh đến theo như kế hoạch, trên xe ba bánh còn chứa đầy đồ ăn vặt, nhìn thế nào cũng thấy có vẻ như... chẳng ra làm sao cả.

An ninh của một nơi sang trọng là hết sức chặt chẽ, các nhân viên bảo vệ nhìn thấy bộ dạng này của Sở Nam tưởng rằng cậu ta đến quấy rối, thế là chặn cậu ta lại.

"Anh bảo vệ, em thật sự không phải đến quấy rối mà! Em là bạn học của người thuê chỗ các anh!" - Sở Nam khỏ sở khẩn cầu.

Anh bảo vệ thì lại không dao động: "Cậu học sinh, chúng tôi thật sự không phải làm khó cậu, nếu đã thuê địa điểm của chúng tôi, chúng tôi phải chịu trách nhiệm với anh ấy. Cậu nói cậu là bạn học của anh ấy, cũng phải có chứng cứ chứ đúng không?"

Thấy thời gian càng lúc càng đến gần, Sở Nam lại càng sốt ruột hơn nữa. Nếu không vào được, cậu ta cũng không có cách nào bố trí xong trước giờ hẹn, đến lúc đó Tô Nhu đến thì hơi phiền phức rồi. Lúc này Sở Nam nhìn thấy Bạch Mộc chạy đến, lập tức mừng rỡ: "Bạch Mộc, anh mau qua đây nói với họ chút đi!"

"Làm sao thế?" - Bạch Mộc đi đến.

"Mấy anh bảo vệ này cứ nghĩ là em đến quấy rối, không cho em vào trong! Anh mau chứng minh giúp em một chút đi!" - Sở Nam khóc lóc sụt sùi nói.

Lúc nhìn thấy Bạch Mộc đến, thái độ của các nhân viên bảo vệ đã tốt hơn một chút, hình tượng của Bạch Mộc tốt hơn Sở Nam nhiều, ít nhất thì nhìn cũng giống một học sinh thật sự. Thế nhưng bọn họ cũng không thể để cho hai người đi vào dễ dàng như vậy được, trước tiên cần phải giải thích một lượt đã.

Oan oan tương báo bao giờ mới dứt.

Thiên lý là tuần hoàn nhân quả hồi báo, thiện ác cuối cùng cũng đều có báo ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ổn tù tù

Nghe rõ ngọn nguồn sự việc, Bạch Mộc không biết nói gì, nhìn sang Sở Nam: "Cậu gọi một cuộc điện thoại cho Tạ Minh Tường không được à?"

Người ta thường hay nói kẻ đang yêu sẽ trở nên ngốc nghếch, câu nói này quả nhiên không sai.

"Em cũng muốn chứ..." - Sở Nam xị mặt xuống, có chút bất đắc dĩ nói: "... Nhưng mà em quên mang điện thoại theo..."

"..."

"Thôi bỏ đi!" - Bạch Mộc lắc đầu, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Tạ Minh Tường: "Minh Tường, bọn em bị bảo vệ chặn lại ở cửa rồi, anh qua đây một chút đi!"

Tạ Minh Tường không dám chậm trễ, vội vàng dừng công việc đang làm lại chạy qua đó. Thế nhưng khi anh nhìn thấy Sở Nam này thật sự đạp xe ba gác đến, trên xe chất đầy đồ ăn vặt, Tạ Minh Tường không kiềm được mà nhăn mặt. Anh thật không muốn thừa nhận thằng này là bạn học của anh, mất mặt quá đi thôi...

So với Bạch Mộc, thì anh coi Sở Nam giống như một tên xấu xa vậy.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Tạ Minh Tường vẫn đi qua giải thích vài lời với nhân viên bảo vệ.

Khi nhìn thấy Tạ Minh Tường, anh bảo vệ đã biết là mình hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Xin lỗi tiên sinh, còn bắt anh chạy đến một chuyến, nhưng chúng tôi cũng là giữ trách nhiệm đối với anh..."

"Không sao!" - Tạ Minh Tường xua tay, tỏ vẻ thông cảm.

Thấy Tạ Minh Tường cũng không để ý, lúc này các nhân viên bảo vệ mới thở phào một hơi, thầm nghĩ không hổ là người có giáo dục, không giống một số người giàu mới phát lên không coi ai ra gì, luôn làm khó cho công việc của bọn họ. Tạ Minh Tường đã nói như vậy, các nhân viên bảo vệ cũng dừng cảm hơn, một anh bảo vệ mới đến trong số họ không nhận được nhỏ giọng hỏi: "Tiên sinh, bạn học của anh sao còn có người đạp xe ba gác..."

"..." - Tạ Minh Tường bất đắc dĩ vỗ trán một cái, ỉu xìu trả lời: "Mặc kệ cậu ta, các anh cứ coi như cậu ta không tồn tại đi..."

"Ồ." - Các nhân viên bảo vệ dường như hiểu ý gật gù đầu.

"Đi thôi Bạch Mộc, vào đi!" - Tạ Minh Tường chạy đến, nhiệt tình ôm vai Bạch Mộc, nhân tiện còn trừng mắt lườm Sở Nam một cái.

Tên mập da mặt dày, hồn nhiên không biết, thờ phỉ phò đập xe ba gác, ngân nga hát vài câu rồi đi vào trong.

"Bạch Mộc, đừng để ý nhé! Bảo vệ ở chỗ này đều nghiêm túc như vậy đấy." - Tạ Minh Tường giải thích.

Bạch Mộc lắc lắc đầu, nói: "Không sao, chỉ là lát nữa khi Hán Uyển bọn họ đến thì đừng để bị ngăn lại ở bên ngoài, nếu không thì còn phải kêu anh ra ngoài đón, tránh làm chậm trễ chuyện quan trọng nhất."

Tạ Minh Tường vỗ trán một cái: "Chú nhắc nhở anh rồi!"

Nói xong anh lại vội vàng chạy đến trước mặt nhân viên bảo vệ, lấy bức hình của Lãnh Hân Hân trong điện thoại ra, nói: "Nhìn cho rõ nhé, lát nữa nếu nữ sinh này cùng bạn cô ấy đến, tuyệt đối đừng chặn họ ở ngoài! Nữ sinh xinh đẹp như vậy, các anh sẽ không nhận nhầm chứ?"

"Yên tâm!" - Các nhân viên bảo vệ ai nấy cũng vỗ ngực nói: "Cam đoan không có vấn đề gì!"

Tạ Minh Tường hài lòng gật đầu, nhiệt tình dẫn Bạch Mộc đi vào mãi tận trong cùng.

Khi Bạch Mộc đến nơi, Tiêu Ninh cùng Tôn Dật Thành hai người đã đợi suốt mấy tiếng đồng hồ rồi. Lúc nhìn thấy Bạch Mộc, hai người lập tức nước mắt mũi tèm lem bước lên, khóc lóc: "Bạch Mộc à, anh phải làm chủ cho bọn em đấy! Tạ lão đại, anh ấy chà đạp hai người bọn em!"

"Sao... sao thế?" - Bạch Mộc giật thót người.

"Nghĩ lại vẫn thấy sợ!" - Tiêu Ninh vừa định khóc lóc kể lể gì đó, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng Tạ Minh Tường nhìn sang, lập tức gạt mình, ngậm miệng không nói nữa.

Bạch Mộc thờ dài, không để ý đến mấy tên nghịch ngợm này nữa.

Tạ Minh Tường không cho nói, Tiêu Ninh hai người cũng chỉ có thể chôn vùi đoạn lịch sử "khuất nhục" kia tận sâu dưới đáy lòng. Thật ra trước khi Bạch Mộc đến, Tạ Minh Tường đã lấy lý do luyện tập, bảo hai người họ đóng làm "Lãnh Hân Hân" một lần... Nhớ lại Tạ Minh Tường đứng trước mặt mình, nhìn mình bằng ánh mắt đầy thâm tình nói ra lời thổ lộ chan chứa tình cảm của anh ấy, hai người liền nổi da gà khắp người, tâm hồn nhỏ bé cũng như bị một cú đánh mưòi ngàn dặm.

Nhất là sau khi Tạ Minh Tường "thổ lộ" xong, hỏi một câu nếu cậu là Hân Hân thì cậu có đồng ý không? Mặc dù trong lòng hai người có mưòi ngàn câu quyền rũa trong bụng, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười gật đầu. Biết sao được, ăn của người ta cái này thì phải trả lại người ta cái khác, ai bảo lần nào cũng là hai người bọn họ kêu gào báo Tạ Minh Tường mời khách nhiều nhất chứ! Lần nào cũng nhiệt tình trợ giúp mấy người nhà giàu "đốt tiền" nhưng hôm nay thì phải hoàn trả toàn bộ lại rồi.

Khi nhìn thấy quả do Tạ Minh Tường chuẩn bị, bọn Bạch Mộc lại kinh ngạc lần nữa, tên này lại còn thuê tận hai chiếc xe tải, bên trên chất đầy hoa hồng và pháo hoa.

"Được rồi, cũng sắp đến giờ rồi, bố trí đi!" - Tạ Minh Tường nhìn đồng hồ, căn dặn.

Bởi vì thời gian cấp bách, chỉ dựa vào mấy người này thì quả thật là không đủ nhân lực, vì thế Tạ Minh Tường lại thuê mấy người bảo vệ đến. Dưới sức hút của đồng tiền, mọi người đều bỏ ra 200% sức lực, chỉ nửa tiếng sau tất cả mọi thứ đều đã được bố trí xong xuôi.

Nhìn hình trái tim cực lớn được xếp từ hoa hồng và pháo hoa, Tạ Minh Tường hài lòng gật đầu, nói: "Kế hoạch của anh là thế này, khi anh tỏ tình với Hân Hân, lão nhị và lão tứ hai người các cậu sẽ đốt pháo hoa, Bạch Mộc phụ trách bật máy chiếu. Ừm, như vậy là hoàn mỹ!"

Nghe vậy, Tôn Dật Thành cùng Tiêu Ninh hai người lập tức xị mặt xuống, chán nản nói: "Tạ lão đại, nhiều pháo hoa như thế bọn em phải đốt đến khi nào chứ? Đốt xong tất cả thì chẳng phải bọn em mệt chết luôn à!"

Tạ Minh Tường cười vẻ thần bí khó lường: "Anh đã nghĩ đến những thứ này từ lâu rồi, chỗ pháo hoa này đều là loại đặc chế, mặc dù nhìn thì là 99 cây, nhưng thật ra là nối lại với nhau, cho nên các chú chỉ cần đốt một cây là được rồi."

Nói lại với nhau? Mấy người run run khoe miệng. Tiêu Ninh càng không nhịn được nhìn về phía người thợ lắp đặt pháo hoa, bội phục nói: "Chú ơi, chú vất vả rồi..."

"Cũng tạm ổn..." - Người thợ lắp đặt thở dài một hơi, anh ta khổ sở trong lòng. Pháo hoa vốn đã nguy hiểm, huống chi là nhiều pháo hoa như vậy lại còn nói lại với nhau, lỡ mà không cẩn thận là sẽ dẫn đến cháy nổ làm chết người. Cái này cũng là bởi vì anh ta to gan, cộng thêm Tạ Minh Tường tăng gấp ba lần tiền phí lắp đặt, nếu không thì anh ta còn lâu mới nhận công việc này!

Thấy Tạ Minh Tường đều đã "điều động" cả ba người Bạch Mộc rồi, Sở Nam có chút không vui, mang vẻ mặt ai oán nói: "Tạ lão đại, tốt xấu gì anh cũng phải để lại cho em một người để giúp em chứ!"

"Khung cảnh nhỏ như của cậu mà còn cần người khác giúp sao?" - Tạ Minh Tường bắt mắt nhìn cậu ta.

Tên mập không nói gì mà nhìn anh chăm chăm với cặp mắt hình viên đạn, nhưng ánh mắt vừa u oán mà lại đáng thương...

Cuối cùng Tạ Minh Tường vẫn thua cậu ta: "Được rồi... được rồi, cho cậu một người..." - Ngay sau đó anh nhìn sang Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành hai người, hỏi: "Các cậu ai qua đó?"

Hai người ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ không nghe thấy.

"Này! Các người không thể như thế được!" - Tên mập cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt: "Còn có thể đùa giỡn vui vẻ không?"

"Hay là, anh qua đi?" - Tôn Dật Thành dù gì cũng là bạn cùng lớp lên của Sở Nam, thời khắc quan trọng vẫn đáng tin một chút, lúc này cũng có chút không nhẫn tâm. Nhưng mà nếu bảo bản thân cậu ta đi qua đó thì tuyệt đối không thể.

Tiêu Ninh lắc đầu: "Dựa vào cái gì mà là anh? Sao cậu không qua đi?"

"VẬY... hay là oán tù tử?"

"Đồng ý!"

"Đá, kéo, bao!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tên mập đặc ý

Kết quả cuối cùng, vẫn là Tôn Dật Thành thắng một ván, còn Tiêu Ninh thì hết sức chán nản đi đến bên cạnh tên mập. Nhưng sau đó cậu ta đã phẫn chấn lên, vỗ vỗ vào vai Sở Nam, vẻ mặt như "làm việc chính nghĩa là không từ chối", nói: "Yên tâm đi, anh hai tuyệt sẽ không giống như mấy người đó, tuyệt đối sẽ dốc hết sức giúp cậu!"

"Chỉ mong là như vậy..." - Sở Nam run run khoe miệng, thờ dài một hơi.

"Cái gì mà chỉ mong là như vậy?" - Tiêu Ninh có chút không vui: "Nếu đã qua rồi, anh hai cũng đã chấp nhận số phận... à, không đúng, là anh hai tuyệt đối sẽ giúp đỡ hết mình!"

"VẬY..." - Sở Nam liếc mắt nhìn cậu ấy: "Anh hai giúp em bố trí một chút?"

"..."

Hai mươi phút sau, dưới sự hợp lực của hai người, cuối cùng cũng xếp 99 túi đồ ăn vặt của Sở Nam thành một hình trái tim.

Tiêu Ninh mặt mày ngời luôn dưới đất, vẻ mặt khó hiểu: "Anh nói này mập, tại sao cậu cứ nhất định phải cùng Tạ lão đại tỏ tình ở chỗ này? Tỏ tình tập thể à?"

Sở Nam vẻ mặt đặc ý: "Anh không hiểu đâu, có câu nói rất hay, nhiều người thì nhiều sức, anh xem nếu cùng tỏ tình thì mọi người cùng nhau cổ vũ, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn nhiều!"

Tiêu Ninh tỏ vẻ không biết nói sao với lý luận này của tên mập: "Chắc chắn! Nhưng mà như thế này so với Tạ lão đại thì cậu có vẻ quá... thấp! Cậu xem người ta nào là hoa hồng, nào là pháo hoa, nào là máy chiếu, chút đồ này của cậu thực sự là quá thảm thương..."

Sở Nam bĩu môi: "Mấy thứ đó nhìn thì rất tốt nhưng cũng chỉ là bề ngoài thôi, tỏ tình xong thì đâu còn có tác dụng gì nữa... Có thể ăn được sao? Em chính là người theo chủ nghĩa thực dụng, những thứ này đều là để cho Tô Nhu ăn. Anh nghĩ mà xem, từ nay về sau, mỗi lần cô ấy ăn đồ ăn vặt thì sẽ nhớ đến ngày hôm nay, vậy thì lãng mạn biết bao!"

Tiêu Ninh cạn lời:

"Hơn nữa, quả không phân nặng nhẹ, quan trọng nhất là tình cảm, anh đừng thấy Tạ lão đại bày biện nhiều như vậy, đến lúc đó..."

Nói đến đây thì đột nhiên im bặt, bởi vì tên mập đã nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Tạ Minh Tường đang nhìn sang.

"Ồi..." - Tên mập vội vàng cười ha ha: "Sao họ vẫn chưa đến vậy?"

"Đúng rồi, đã 8 giờ rưỡi rồi!" - Tạ Minh Tường cũng hơi hồi hộp: "Không phải anh đã nói Hân Uyên là 8 giờ rưỡi đưa Hân Hân đến rồi sao? Bạch Mộc, chủ gọi điện thoại cho Hân Uyên hỏi thử xem!"

Bạch Mộc bắt đầu đi: "Cũng cần thời gian để đi chứ!" - Thật sự không chịu nổi cái tính nóng vội hấp tấp của tên này, Bạch Mộc chỉ có thể gọi điện thoại cho Đường Hân Uyên.

"Alo, Bạch Mộc hả? Có chuyện gì vậy?" - Đường Hân Uyên hơi nghi hoặc nghe điện thoại.

Bạch Mộc có chút bất đắc dĩ nói: "Tạ Minh Tường bảo mình hỏi giúp anh ấy xem các cậu đã xuất phát chưa."

"Đã xuất phát rồi..." - Đường Hân Uyên nói: "Chúng mình cũng không thể bay qua đó được!"

"Anh nghe thấy chưa?" - Bạch Mộc cúp điện thoại, nhìn sang Tạ Minh Tường, vẻ mặt chẳng biết làm sao. Bình thường thì tên này cũng bình tĩnh, sao cứ gặp chuyện của Lãnh Hân Hân là lại hấp tấp như thế chứ?

"Hi hi!" - Tạ Minh Tường ngượng ngùng gãi đầu.

Hơn mười phút lúc sau, cuối cùng nhóm Lãnh Hân Hân cũng đến nơi, nhìn thấy những thứ Tạ Minh Tường bố trí, các cô nàng đều hết sức kinh ngạc, chỉ có Lãnh Hân Hân là khinh thường bĩu môi, lại là những thứ này, không thể có chút gì mới lạ sao?

"Hân Hân, cậu ở đây." - Đường Hân Uyên dẫn Lãnh Hân Hân đến trước mặt Tạ Minh Tường, ngay sau đó, cô lại kéo Tô Nhu đi về phía Sở Nam. Chỉ là khi nhìn thấy quả của Sở Nam, Đường Hân Uyên không khỏi thấy chán nản, miễn cưỡng mỉm cười đưa Tô Nhu đến trước mặt Sở Nam: "Tô Nhu, cậu ở đây!"

Cuối cùng cao trào cũng bắt đầu rồi, ánh mắt của mọi người không ngừng liếc qua lại giữa hai cặp đôi mới, ngọn lửa nóng cháy hừng hực trong mắt.

Tạ Minh Tường nháy mắt ra hiệu cho Bạch Mộc và Tôn Dật Thành, hai người lập tức hiểu ý, đốt pháo hoa và mở máy chiếu. Ngay lập tức ánh sáng của pháo hoa và màu đỏ của hoa hồng chiếu rọi trên mặt tất cả mọi người, trong máy chiếu chiếu ra hình ảnh của Lãnh Hân Hân, hiện lên một cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Ánh mắt mọi người đều bị bên này thu hút, ngay cả Tô Nhu đứng trước mặt Sở Nam cũng không ngoại lệ.

Tạ Minh Tường nhìn Lãnh Hân Hân đang đứng trước mặt với ánh mắt thâm tình: "Hân Hân, em đến rồi..."

"Tô Nhu, cậu cũng đến rồi..." - Sở Nam ở bên này cũng nói theo y chang nhưng trong lòng lại chửi Tạ Minh Tường mấy chục lượt thầm oán trách: "

"Không phải anh bảo em đến sao?" - Lãnh Hân Hân và Tô Nhu đồng thanh, hai người nói xong còn nháy mắt với đối phương một cái.

"Phi! Ha ha ha!" - Tiêu Ninh và Đỗ Khả Nhi "đứng xem cuộc chiến" ở bên cạnh không nhịn được cười lên quên cả hình tượng. Hai người hiển nhiên cũng không phải là không hiểu tình huống, tuyệt đối là có ý! Quả thật không hổ là chị em chung phòng ký túc xá, ngay cả giọng điệu nói chuyện và động tác cũng giống hệt nhau, vô cùng ăn ý.

Tạ Minh Tường mấp máy miệng, trong lòng không ngừng tự an ủi mình, tuyệt đối không thể tự làm loạn đội hình, thế là cố tỏ vẻ trấn tĩnh nói: "Hân Hân, anh yêu em!"

"Tô Nhu, anh yêu em!" - Lúc này năng lực học tập của tên mập Sở Nam không phải là bình thường.

"Hân Hân, từ khoảnh khắc nhìn thấy em, nhịp đập trái tim anh đã nói cho anh biết em là người mà kiếp này anh chờ đợi, là em đã cho anh dũng khí và động lực, anh sẽ dùng sức nỗ lực của cả đời mình để che chở tình yêu này!"

"Tô Nhu, từ khoảnh khắc nhìn thấy em, balabala..."

Tạ Minh Tường phần nộ lườm tên mập, nhưng mà lúc này hiển nhiên không phải là cơ hội tốt để xử lý thằng này, chỉ có thể tiếp tục màn tỏ tình của mình: "Hân Hân, anh đã bị em từ chối mười mấy lần rồi nhưng anh không lùi bước, lần này, anh lại thổ lộ nữa. Anh không biết liệu em có cảm động vì anh hay không, nhưng anh vẫn sẽ không từ bỏ!"

"Mười mấy lần..." - Mọi người vây xem lăng l់ trọn tròn mắt, vậy thì anh cũng "mạnh" thật đó!

Câu này thì Sở Nam không học được, thế là tên mập chỉ có thể tự biên tự diễn: "Tô Nhu, anh thật sự... thật sự... thật sự rất yêu em, nếu như em đồng ý ở bên cạnh anh, anh sẽ cho em sự che chở chắc chắn, anh nguyện nhường tất cả mọi đồ ăn cho em..."

"..." - Mọi người thấy cạn lời luôn rồi, nếu tỏ tình như vậy mà có thể thành công thì đúng là gặp ma rồi. Cái thằng hay ăn này, có thể không nhắc đến ăn được không!

Điều bất ngờ là nghe thấy câu này của tên mập mà Tô Nhu lại đỏ mặt, khẽ gật đầu.

"Yeah! Mình thành công rồi!" - Sở Nam nhảy cẫng lên.

- Thế giới quan của mọi người sụp đổ rồi.

Tạ Minh Tường ở bên kia thấy Sở Nam đã thành công, anh cũng có chút sốt ruột, vội vàng đọc lời thoại mình đã chuẩn bị xong từ sớm: "Băng tuyết không thể làm nguội lạnh tình yêu nóng bỏng anh dành cho em, gió không thể thổi tan nỗi nhớ anh dành cho em. Ôn ào không lấn át được tiếng lòng của anh đối với em, bóng tối không thể che phủ tình yêu sâu đậm anh dành cho em. Anh chỉ có sự kiên cường để rời xa em nhưng không có sức mạnh để quên em. Em đã sớm quên sự tươi đẹp của quá khứ, tơ tình khó cắt đứt sự tổn thương trong lòng anh, đời này nếu chúng ta không thể bên nhau đến già, anh chỉ có từ bỏ theo đuổi tình yêu. Hân Hân, anh nguyện dùng cả cuộc đời của anh để yêu em, cho anh một cơ hội, được không?"

Mọi người đứng vây quanh xem nhân vật, Tạ Minh Tường sao chép ở đâu mấy câu sến súa như vậy? Ngay cả một chút logic cũng không có, đây hoàn toàn chính là vẽ rắn thêm chân (1) mà!

Do tích người nước Sở đi thi về rần, đã vẽ xong trước tiên, nhưng trong khi chờ lãnh thưởng, lại ngứa tay, vẽ thêm chân cho rần. Kết quả, chân vẽ chưa xong thì người khác đã vẽ xong và lấy mất phần thưởng. Ngụ ý vẽ vờ gây thêm phiền hà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thành công

Tạ Minh Tường thế này cũng là bị sự thành công của Sở Nam kích thích, nghĩ cái gì liền nói luôn cái đó, có chút hấp tấp.

Mọi người đều không nói được gì, cố nén cơn "mắc ối" cuộn cuộn trong dạ dày, yên lặng ở một bên cổ vũ anh.

Sau khi Tạ Minh Tường nói xong đã có chút hối hận:

"Hất xì!" - Tiêu Ninh ở bên cạnh đột nhiên hất xì, có chút buồn bực. Tiêu Ninh đáng thương vẫn chưa biết mình đã bị Tạ Minh Tường "nhung nhơ".

Lãnh Hân Hân không nói gì mà chỉ chau mày, rơi vào trầm tư.

Pháo hoa dần tắt đi, trong lòng Tạ Minh Tường hết sức thấp thỏm, anh không biết mình sẽ đối mặt với kết quả như thế nào, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng. Mà theo dòng thời gian trôi, sắc mặt của Tạ Minh Tường càng ngày càng tái nhợt. Lần này, cuối cùng vẫn là thất bại ư?

Đến bản thân anh cũng không rõ, nếu như lần này cũng thất bại, sau này anh còn có thể giữ được nhiệt tình như vậy hay không. Hết lần này đến lần khác bị dả kích, cũng khiến anh dần dần mất đi sự tự tin lúc trước.

Nói thật, lúc này quả thật trong lòng Lãnh Hân Hân có hơi cảm động. Cô cảm động không phải vì 999 đóa hồng kia, cũng không phải vì những tràng pháo hoa kia, lại càng không phải là vì lời tỏ tình của Tạ Minh Tường, mà là vì những bức ảnh được máy chiếu chiếu lên.

Những bức ảnh kia là cô chụp từ nhỏ đến lớn, thể hiện từng mốc thời gian trong cuộc sống của cô, trong cuộc sống bình dị lại có một chút lãng mạn. Thậm chí, ngay cả cô cũng không biết những bức ảnh này được chụp từ khi nào. Khác hẳn những đóa hồng và pháo hoa được mua bằng tiền kia, từ những bức ảnh này, Lãnh Hân Hân cảm nhận được tình yêu nồng nàn của Tạ Minh Tường.

Mà Tạ Minh Tường có thể làm được điều này, chứng tỏ anh ấy thật sự có lòng. Lúc này Lãnh Hân Hân mới ý thức được anh ấy đã làm bạn với mình một khoảng thời gian rất dài, Lãnh Hân Hân dần quen với cuộc sống như thế, cũng quen nhìn thấy Tạ Minh Tường làm chủ mọi chuyện thay cô. Nếu có một ngày anh ấy không ở đây, bản thân cô có quen được không?

Thật ra trải qua nhiều năm quen biết như vậy, nếu nói trong lòng Lãnh Hân Hân không có cảm giác với Tạ Minh Tường thì là không thể nào, chỉ là cô không muốn nhận lời quá nhanh, cô chỉ muốn hưởng thụ cảm giác Tạ Minh Tường yêu cô. Đồng thời cô cũng lo lắng, nếu mình nhận lời Tạ Minh Tường, anh sẽ không còn yêu mình giống như thế này nữa.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, Lãnh Hân Hân lại nghĩ tới lời của Tô Nhu, nếu mình vẫn cứ từ chối anh ấy, liệu anh ấy có mất lòng tin mà lựa chọn bỏ cuộc hay không?

Đột nhiên Lãnh Hân Hân rất sợ điểm này.

Những bức ảnh không ngừng được chiếu lên bầu trời, cuối cùng Lãnh Hân Hân quyết định, nhẹ giọng nói: "Được!"

"Em nói gì?" - Tạ Minh Tường hơi dờ người, có chút khó có thể tin được, ngoáy ngoáy lỗ tai mình, đột nhiên anh nghi ngờ có phải mình vừa nghe nhầm hay không.

"Em nói, em đồng ý hẹn hò với anh..." - Lãnh Hân Hân thấy anh như vậy, thấy hơi buồn cười, bắt đầu dề dặt lại lần nữa.

"Thật... thật ư?" - Nước mắt Tạ Minh Tường tuôn đầy mặt, sự vui mừng bộc lộ trong lời nói.

“Nhưng em phải nói trước với anh... Thứ nhất, trong thời gian hẹn hò có các kiểu khảo nghiệm. Nếu anh không vượt qua khảo nghiệm, em lập tức chia tay với anh! Thứ hai, trong thời gian hẹn hò, hành vi không được thân mật quá mức, chỉ đơn giản dừng ở mức nắm tay và ôm, mỗi tuần ba lần, mỗi lần nửa tiếng! Thứ ba, lúc nào em đồng ý, chúng ta mới có thể tiến thêm bước nữa, anh không được bắt ép em!” - Không đợi Tạ Minh Tường kích động đến mức nhảy cẫng lên, Lãnh Hân Hân đã đặt ra mấy quy tắc này trước. Cô cảm thấy vẫn cần thiết phải đặt ra ba điều kiện này với Tạ Minh Tường trước.

- Trong lòng đám người vây quanh xem không hẹn mà cùng thốt ra suy nghĩ này.

“Có ác quá không?” - Tạ Minh Tường vừa chuẩn bị kích động nhảy lên liền dờ dẩn tại chỗ, lúng túng xoa tay hỏi.

“Anh cũng có thể từ chối mà!” - Lãnh Hân Hân cười như không cười, nhìn anh: “Em không ép anh... Nhưng cơ hội này chỉ có duy nhất một lần, qua lần này rồi thì không có nữa đâu!”

“Không từ chối! Đương nhiên không từ chối!” - Tạ Minh Tường lập tức lắc đầu như cái trống bỏi, kích động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lãnh Hân Hân: “Trước hết nắm nửa tiếng đi!”

Lãnh Hân Hân ngo ngoáy một chút, cũng ngầm đồng ý.

Sở Nam nắm tay Tô Nhu, ánh mắt nhu tình nhìn cô, thì thầm: “Anh cảm thấy anh quá hạnh phúc!”

Tạ Minh Tường bắt mắt liếc hần hợt một cái:

Cuối cùng chuyện cũng có kết cục tốt đẹp, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng âm thầm chúc phúc cho bọn họ. Bất giác nắm tay đối phương, nhìn nhau cười cười, tất cả đều không nói lời nào.

Trong lúc kích động, Tạ Minh Tường vung tay lên: “Cảm ơn mọi người đã giúp anh tối nay, anh mời mọi người đi ăn! Nói đi, muốn ăn gì?”

“Hi hi, vậy thì em không khách khí nữa!” - Tiêu Ninh trưng ra vẻ mặt làm thịt nhà giàu, anh ấy đã đợi bữa cơm này lâu lắm rồi. Bắt đầu từ lúc giữa trưa, Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành đã bị Tạ Minh Tường kéo đến đây sắp đặt cái này bố trí cái kia, sớm đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.

“Đi thôi!” - Mấy người thống nhất địa điểm xong, bắt đầu xuất phát.

“Đợi một chút!” - Vừa thấy mọi người định đi, Tề Nạp lập tức hơi cuống lên. Cậu ta chỉ vào 99 túi đồ ăn vặt mình đã chuẩn bị kia, hỏi: “Mấy cái này phải làm sao?”

Tạ Minh Tường chiêu đãi lớn, có thể không để ý những món quà kia, ném cũng chả sao. Nhưng cậu ta thì không được! Mấy túi đồ ăn vặt này là tâm huyết của cậu ta. Cậu ta không nỡ ném đi như vậy.

Mọi người không để ý tới cậu ta, vào thời khắc quan trọng này bọn họ không muốn giúp cậu ta dọn mấy thứ kia, thế thì mất không khí quá!

“Thôi!” - Sở Nam khoát khoát tay, xem ra không thể trông cậy vào mấy tên nhóc có dị tính nhưng không có nhân tính này, cậu ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Tô Nhu, em đi với bọn họ trước đi, anh mang mấy thứ này về trường rồi qua đó sau!” - Vừa nói, Sở Nam vừa đẩy chiếc xe ba bánh cũ mềm tới.

“Được rồi, đi cùng đi! Tránh cho bọn anh đến đó rồi còn phải chờ cậu!” - Tạ Minh Tường tỏ tình thành công, tâm tình coi như không tệ, dự định giúp Tề Nạp một tay. Anh gọi một bảo vệ đến, cho anh ta chút tiền boa, chỉ vào mấy túi đồ ăn vặt nói: “Anh mang mấy thứ này về trường giúp chúng tôi!”

“Nhưng mà, chúng ta đều đi cả, trong ký túc xá cũng không có ai, mấy thứ này để ở đâu?” - Tề Nạp Sở Nam này vẫn không yên lòng.

“Thế này đi, cứ để ở phòng đàn vậy!” - Bạch Mộc trầm ngâm một chút, đưa chìa khóa phòng đàn của mình.

“Vẫn là người anh em đáng tin cậy!” - Sở Nam vui vẻ, cầm lấy chìa khóa đưa cho bảo vệ kia, dặn dò: “Nhất định phải để cho tốt đấy! Thiếu một thứ cũng không được! Sau khi để xong thì đem chìa khóa đến nhà hàng cho chúng tôi! Không được ăn vụng đâu đấy! Mấy thứ này tôi đánh dấu cả rồi đấy!”

“...” - Tất cả mọi người, cả anh bảo vệ kia đều không thể nói được gì.

“Ồ... Đúng rồi! Nhớ trả lại xe ba bánh giúp tôi luôn. Tôi giao tiền cọc rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đấu rượu

Sau khi thương lượng địa điểm xong, cả đám kéo nhau đến một nhà hàng hết sức xa hoa. Vốn dĩ Bạch Mộc muốn ăn đại chút gì đó ở gần trường, nhưng những người khác lại không chịu.

Theo lời Tạ Minh Tường nói thì là khó khăn lắm mới tỏ tình thành công, đương nhiên phải chúc mừng cho đảng hoàng một chút!

Theo lời Tiêu Ninh bọn họ nói thì là khó khăn lắm mới có thể làm thịt nhà giàu một lần, đương nhiên chúng ta phải dốc hết sức "phát huy".

"Ăn gì đây?" - Tạ Minh Tường lấy menu, nhìn mọi người.

Đối với việc này thì mọi người đều không có ý kiến: "Gì cũng được!"

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hai người đều không quá quan trọng việc ăn uống, mà bọn Tiêu Ninh lại càng không để ý những chuyện này. Đối với họ mà nói, chỉ cần có thể làm thịt Tạ Minh Tường một bữa là được, ăn gì cũng như nhau cả thôi. Hơn nữa họ cũng không thường xuyên ra vào mấy nhà hàng cao cấp kiểu này như Tạ Minh Tường, gọi món cũng chưa chắc đã bằng Tạ Minh Tường.

Thấy mọi người đều không có ý gì, Tạ Minh Tường liền tự mình làm chủ. Anh cũng không có hỏi Lãnh Hân Hân muốn ăn gì, bởi vì anh đã biết sở thích của Lãnh Hân Hân từ lâu. Mà thấy Tạ Minh Tường hết sức hiểu rõ sở thích của mình, Lãnh Hân Hân cũng âm thầm gật đầu, cô lại càng cảm thấy mình nhận lời tỏ tình của Tạ Minh Tường là quyết định vô cùng chính xác.

Bởi vì còn phải đợi một lúc mới có đồ ăn, sau khi gọi món xong, Sở Nam và Tô Nhu ở một bên bày tỏ tình cảm. Tạ Minh Tường nhìn ngửa mặt, anh cũng muốn chu môi tìm Lãnh Hân Hân để "hôn một cái", nhưng sau khi Lãnh Hân Hân trừng mắt lườm anh một cái, Tạ Minh Tường lập tức ngoan ngoãn.

Đối với vẻ đắc ý của thằng ranh Sở Nam này, Tạ Minh Tường rất tức giận, hung hăng đá cậu ta một cú dưới gầm bàn. Mà đối với điều này, tên mập lại hồn nhiên không biết, không những không giấu giếm ngược lại còn càng không thêm kiêng nể gì.

Tạ Minh Tường tức đến nghiến răng, gọi nhân viên phục vụ đến: "Lấy hai chai rượu vang!"

Nói xong lại oán hận liếc Sở Nam một cái: "Cho mày đắc ý, xem lát nữa tao làm thịt mày thế nào!"

"Rượu thì đừng gọi nữa?" - Bạch Mộc đều nhìn thấy hết cả, lập tức hiểu ý đồ của Tạ Minh Tường, vội vàng can lại. Chỗ này cách trường không gần, uống nhiều là không có cách nào quay về được.

"Haiz! Trong ngày vui như thế này sao có thể không uống rượu được chứ?" - Tạ Minh Tường giả vờ nổi giận, nhìn về phía Sở Nam: "Cậu nói đúng không mập?"

"Đúng! Đúng! Đúng!" - Tên mập luôn miệng phụ họa, không hề ý thức được mình đã bị Tạ Minh Tường gài bẫy.

"..." - Bạch Mộc lắc đầu: "Rõ ràng là mình đang giúp cậu mà!"

"Hi hi!" - Tạ Minh Tường đắc ý cười cười, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay. Ngay lập tức dường như anh lại nhớ ra gì đó, vội vàng cầm tay Lãnh Hân Hân lấy lòng: "Không phải mỗi lần nửa tiếng sao? Lúc này thời gian nắm tay chưa đủ, bây giờ bù thêm!"

Lãnh Hân Hân liếc nhìn anh một cái: "Anh không học tốt Ngữ Văn hả? Lúc này là lần đầu tiên, bây giờ chính là lần thứ hai!"

"Còn... còn có thể tính như vậy?" - Tạ Minh Tường xì mặt xuống nhưng nhớ đến hôm nay là thứ bảy, lại hưng phấn lên: "Không sao, sắp đến thứ hai, số lần sẽ được tính lại!"

Nhưng Lãnh Hân Hân rất thông minh, làm sao để anh được lời như vậy chứ. Cô trầm ngâm một chút, như cười như không nói: "Thời gian mỗi tuần không phải tính từ thứ hai mà là tính từ bây giờ. Nói cách khác thì đến thứ bảy tuần sau số lần mới tính lại, tuần này chỉ còn lại một cơ hội!"

"Hân Hân..." - Tạ Minh Tường bắt đầu làm nũng: "Sao em có thể như vậy với anh chứ? Anh không chịu!"

"..." - Nhìn thấy Tạ Minh Tường "không biết xấu hổ" như vậy, mọi người nhìn nhau nín lặng, toàn thân lập tức nổi da gà.

Sở Nam đầm ngực giậm chân: "Vẫn là lần đầu tiên tôi gặp người vô liêm sỉ như thế này!"

Tạ Minh Tường tức giận trừng mắt lườm cậu ta.

Mà cũng đúng lúc này, anh chàng bảo vệ trước đó giúp Sở Nam mang đồ ăn vặt về trường cũng quay lại, đưa chìa khóa phòng đàn cho Tạ Minh Tường, nói: "Thưa anh, tôi đã cất đồ giúp anh xong rồi."

Tạ Minh Tường gật gù đầu, nhận lại chìa khóa: "Được, cảm ơn! Không có gì thì anh về trước đi!"

"Khoan đã!" - Nhìn thấy anh bảo vệ quay người định đi, tên mập hơi gấp gáp: "Hai trăm đồng tiền đặt cọc xe ba gác đó của tôi thì sao?"

Tạ Minh Tường sắc mặt hơi tối đi, cái thằng mập này cũng mất mặt quá, vội vàng xoa tay: "Không cần, số tiền đó coi như là tiền boa cho anh!"

"Thế này làm sao có thể chứ?" - Tiểu Bàn Từ kinh hãi, nhìn Tạ Minh Tường với vẻ đáng thương, nhưng Tạ Minh Tường lại không hề nhúc nhích, trực tiếp bảo anh chàng bảo vệ đi. Vốn dĩ anh đã hơi tức vì thằng ranh Sở Nam này cứ thể hiện tình cảm trước mặt anh, bây giờ lại càng không chịu để cho cậu ta được như ý.

"Hừ!" - Sở Nam hừ lạnh một tiếng, oán hận nghĩ lát nữa nhất định phải ăn bù lại hai trăm đồng này.

Tốc độ làm việc của nhà hàng lớn đúng là không tầm thường, chỉ chớp lát sau, toàn bộ các món ăn Tạ Minh Tường gọi đã được mang lên.

Tạ Minh Tường bụng ly rượu, đứng lên: "Hôm nay rất cảm ơn mọi người giúp đỡ, tôi xin tạm ly này!"

Sau khi uống xong, Tạ Minh Tường chọc chọc Sở Nam ở bên cạnh đang dốc sức nhét đồ ăn vào miệng: "Đến cậu!"

"Hả? Ồ!" - Lúc này Sở Nam mới kịp phản ứng lại, hôm nay mình đã thành công ôm được mỹ nhân về thì cũng nên kính mọi người một ly. Mặc dù trong lòng cậu ta cho rằng mình thành công hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của bản thân, chẳng có tí xíu quan hệ nào với những người này cả.

Tên mập đứng dậy, miệng lúng búng nói không rõ: "Cảm ơn! Cảm ơn!"

Uống xong hai ly rượu này, mọi người thoải mái ăn uống. Ngoảnh đi ngoảnh lại, hai chai rượu vang đã sắp hết rồi.

Trong lòng tên mập luôn oán than bất bình về chuyện hai trăm đồng của mình, cậu ta thề lần này nhất định phải ăn hết tiền của Tạ Minh Tường. Mặc dù thường ngày vẫn là Tạ Minh Tường mời khách nhưng tiệc thịnh soạn như thế này, trừ lần khai giảng ra thì cũng chỉ có lần này, Sở Nam làm sao lại từ bỏ cơ hội cực tốt này chứ. Không ngừng gấp đồ ăn đến trước mặt Tô Nhu: "Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!"

Tô Nhu có chút dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn rất cảm động trước sự yêu thương này của Sở Nam: "Anh cũng ăn đi, gần đây anh gầy rồi!" - Tô Nhu nhìn sang tên mập với ánh mắt nhu tình.

"..." - Mọi người trợn trừng mắt, trong lòng không nói nên lời: "Sở Nam mặt bóng mỡ thế kia, cậu nhìn ra cậu ta gầy ở đâu? Với lại, cậu ta gầy một chút càng tốt, nếu không thì trông như quả bóng à?"

Mà nhìn thấy cảnh này, cuối cùng trong lòng Tạ Minh Tường cũng bộc phát: "Mày cố tình có phải không?"

Thế là anh gọi nhân viên phục vụ mang hai thùng bia đến: "Hôm nay nếu tao không chuốc cho mày say, tao không phải họ Tạ!"

Lúc đầu rượu thì không thể lấy rượu vang được, uống rượu với mấy thằng chung phòng ký túc xá này lâu như vậy rồi, Tạ Minh Tường cũng biết quá rõ tửu lượng của bọn họ. Nếu lại lấy rượu vang đắt tiền như vậy ra đầu rượu, Tạ Minh Tường thật sự sợ túi tiền của mình không chịu nổi.

"Sao đột nhiên lại gọi bia?" - Tôn Dật Thành lập tức hơi ngây người, cậu ta thấy có chút khó hiểu.

"Bia càng tốt!" - Sở Nam khoát khoát tay: "Rượu vang uống căn bản là không đỡ!"

Từ đầu đến cuối, Bạch Mộc đều không tham gia nhưng nghe thấy câu này của Sở Nam, trong lòng không khỏi trào dâng một chút thương cảm đối với thằng này: "Tên mập thực sự quá đáng thương, đã bị người ta bán mà còn đếm tiền giúp người ta nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chơi xúc xắc

Hai thùng bia nhanh chóng đã được mang lên, Bạch Mộc liếc mắt nhìn, đó lại là loại có độ cồn cao, trong lòng không khỏi dâng lên chút thương cảm đối với tên mập Sở Nam này.

Nhưng tên mập lại hồn nhiên chẳng biết gì, rót bia rồi bắt đầu nhiệt tình hô hào: "Rót đầy vào! Rót đầy vào! Hôm nay chúng ta không say không về!"

Bạch Mộc ôm mặt: "Không sợ cậu ngốc, chỉ sợ cậu đã ngốc lại còn quá ngây thơ!"

Hai thùng bia tuy không ít, nhưng đối với bọn họ mà nói thì chẳng tính là gì, mỗi người uống cũng xấp xỉ hơn hai chai. Hơn nữa mấy người cũng đã uống với Tạ Minh Tường gần nửa năm rồi, tửu lượng cũng được. Tạ Minh Tường rèn luyện, lại cộng thêm em gái mạnh mẽ Đỗ Khả Nhi ở đây, cho dù bia này có độ cồn cao đến mấy, hai thùng vào bụng bọn họ cũng chỉ khiến sắc mặt trở nên hơi ửng hồng chút thôi.

Tạ Minh Tường cầm một chai bia, toàn thân đều là mùi bia sập lại bên cạnh Bạch Mộc: "Người anh em, hôm nay nhờ có chú giúp đỡ... Không nói

nhiều, chai này anh cạn!”

Bạch Mộc nhìn Tạ Minh Tường uống một hơi cạn chai bia, có chút bất đắc dĩ, khuyên như: “Uống ít một chút đi!”

“Áy!” - Tạ Minh Tường giả bộ không vui: “Ngày vui như vậy, đương nhiên phải uống hết mình!”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau bất đắc dĩ, im lặng không nói gì.

Mà vào lúc này, Sở Nam ở bên cạnh thấy hết bia, lập tức bắt mẫn gọi to: “Tạ lão đại, bia đâu? Sao lại hết rồi?”

“Sao có thể hết được?” - Tạ Minh Tường thâm vui vẻ, chỉ chờ câu này: “Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Mấy người lại uống một hồi nữa, Tạ Minh Tường đột nhiên cảm thấy cuộc nhậu này hơi trầm, thoáng suy nghĩ một chút, trong lòng liền có ý tưởng: “Chỉ uống cạn thế này có gì thú vị? Chúng ta không ngại thì chơi trò chơi chứ?”

“Được! Không vấn đề!” - Sở Nam đứng dậy, đồng ý ngay: “Chơi trò gì?”

Đỗ Khả Nhi tùy tiện đặt chai bia trong tay xuống, xắn tay áo lên: “Oẳn tù tì đi!”

Khỏe miệng của Tạ Minh Tường giật giật một cái, anh nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên liên hoan, mấy gã đàn ông con trai bọn họ nào phải đối thủ của một mình Đỗ Khả Nhi, thật mất mặt! Lúc này, tất nhiên anh không thể lại đi rước nhục, anh cũng không muốn mất mặt trước Lãnh Hân Hân.

Vì vậy Tạ Minh Tường vung tay lên, đồng dục nói: “Choi oẳn tù tì suốt thì có gì thú vị... Chi bằng chúng ta chơi xúc xắc đi!”

“Choi xúc xắc?” - Sở Nam ngây ngốc, lập tức cười khỏ nói: “Em không biết chơi.”

Nghe vậy, trong lòng Tạ Minh Tường lập tức vui mừng: "Không biết? Vậy thì càng tốt!" Nhưng trên mặt anh tuyệt đối không thể hiện ra như vậy.

“Đơn giản lắm, anh dạy cậu... Chơi hai ván là biết!” - Tạ Minh Tường nói một cách chính đáng.

Tiếp theo đó, Tạ Minh Tường gọi nhân viên phục vụ mang xúc xắc tới, mấy người bắt đầu chơi.

Chuyện đúng như Tạ Minh Tường dự đoán, chỉ số thông minh của cái tên Sở Nam này căn bản chẳng ra gì. Cho dù Tạ Minh Tường chơi cũng không cao siêu lắm nhưng tên mập này đúng là không hiểu cách chơi, lại cộng thêm Tạ Minh Tường cố ý cho nên mấy chai bia tiếp theo cơ bản là vào bụng Sở Nam hết.

“Haiz! Lại thua!” - Sở Nam mở cốc ra, sau khi nhìn kết quả lại bất đắc dĩ cười khỏ vài tiếng. Mà tên mập kiêu ngạo lại quyết định cậu ta không phải kiểu người thua mãi, vì vậy bung một ly bia lên uống một hơi cạn sạch, không hề ý thức được có gì không ổn, mọi người bên cạnh muốn ngăn cản cũng không can được.

Mỗi lúc như thế này, Tạ Minh Tường vui mừng lạ thường, trong lòng càng có một cảm giác trả được mối thù lớn: "cho mày cứ thích thể hiện tình cảm trước mặt tao đi! Lần này biết hậu quả rồi chứ?"

Lại thêm mấy chai bia vào bụng, cuối cùng Sở Nam cũng uống say, một mực chui vào gầm bàn, Tô Nhu đành phải đỡ cậu ta nằm lên bàn, ở bên cạnh chăm sóc cậu ta.

Sau khi Sở Nam say khướt, Tạ Minh Tường cũng không vội chấm dứt trò chơi này. Mặc dù mục đích của anh đã đạt được nhưng không phải diễn kịch thì phải diễn cả bộ sao... Nếu chấm dứt như vậy, người khác sẽ rất dễ nhận ra là anh ta cố ý. Vì vậy anh sung sướng tiếp tục chơi, chỉ là mục tiêu tiếp theo là hai người là Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành. Dù sao anh đã lăn lộn trên bàn rượu nhiều năm như vậy, sớm đã quen thuộc trò này, căn bản là không sợ thua.

Mặc dù Tạ Minh Tường rất muốn trả mối thù lớn ở bữa tiệc liên hoan lần đầu tiên, dè bẹp nhuệ khí của Đỗ Khả Nhi. Lúc này Lãnh Hân Hân đứng bên cạnh nhìn nên anh ta lại suy nghĩ: "Nếu mình mà gây phiền phức cho chị em trong ký túc xá của cô ấy, vậy không phải là muốn chết sao?"

Thật ra ngay từ đầu mọi người đã sớm nhìn ra Tạ Minh Tường cố ý nhắm vào tên mập Sở Nam này. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không đi mách người ta làm gì. Bọn họ cũng cảm thấy Sở Nam hơi quá đà, không phải là thô lỗ thành công sao? Cần phải kiêu ngạo như vậy sao?

Tô Nhu cũng rất thông minh, cô cũng hiểu suy nghĩ của Tạ Minh Tường. Mặc dù có chút lo lắng cho Sở Nam nhưng cô cũng biết Tạ Minh Tường chỉ là muốn đùa giỡn Sở Nam một chút, không phải thật sự chúc cậu ta say chết, vì vậy Tô Nhu cũng không nói gì cả. Cô cũng cảm thấy, từ sau khi mình nhận lời thô lỗ của Sở Nam, Sở Nam cũng quá đắc ý quên hình tượng. Trong lòng Tô Nhu có chút suy nghĩ "xấu xa": "Dạy dỗ cậu ta một chút cũng tốt!"

Chỉ là Tạ Minh Tường cũng không thể ngờ được, kế hoạch có thể nói là hoàn mỹ của anh lại xuất hiện biến cố, mà biến cố này chính là Đỗ Khả Nhi.

Đỗ Khả Nhi thật sự quá thông minh, sau khi chơi vài ván đã hoàn toàn hiểu rõ quy tắc trò chơi. Lúc mới đầu cô ấy vẫn còn thua vài ván, về sau thì trên cơ bản là đều ở thế bất bại, thường thường là đám Tạ Minh Tường thua liền ba bốn ván, Đỗ Khả Nhi mới thua một lần.

Cứ qua lại như vậy, Tạ Minh Tường thì vẫn hơi ổn, hai người Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành lại có chút hơi say.

“Này!” - Cuối cùng Tiêu Ninh không nhịn được nói lớn: “Đỗ Khả Nhi, cậu thân là con gái sao còn "đàn ông" hơn cả chúng tôi thế?”

“Cậu là đàn ông sao?” - Đỗ Khả Nhi khinh thường liếc cậu ấy một cái: “Sao tôi lại cảm thấy cậu ảo là nhỉ!”

“Khiếp thiệt!” - Tiêu Ninh nổi khùng. Thân là đàn ông con trai, chưa bao giờ từng chịu nổi nhục này. Ngay sau đó, cậu ấy đẩy cái cốc đi, lấy bốn chai bia đặt trước mặt mình, mở từng chai một: “Trò này quá vô nghĩa! Uống bia đi, mỗi người hai chai... Ai uống hết trước thì người đó thắng!”

“Thích cái kiểu cẩu kính này của cậu! Uống thì uống!” - Cách làm của Tiêu Ninh rất đúng khẩu vị của Đỗ Khả Nhi. Cô cầm lấy một chai bia, nhìn về phía Tiêu Ninh: “Cạn!”

“Cạn!” - Tiêu Ninh đỏ mặt gập gân cổ nói.

“...”

Không hiểu nổi hai người... Hai người định làm cái gì thế? - Mấy người Bạch Mộc nhìn nhau im lặng

Thân là một thằng đàn ông, Tiêu Ninh thế tuyệt đối không thể bại dưới tay Đỗ Khả Nhi. Trong lòng ghen tức, cấp tốc trút bia vào bụng mình.

Kết quả cuối cùng... Tiêu Ninh thắng một ván.

“Thế nào?” - Tiêu Ninh đặt chai bia xuống, kiêu ngạo nhìn Đỗ Khả Nhi. Trong nháy mắt, Tiêu Ninh đột nhiên cảm thấy mình như "tỏa sáng".

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: "thực lực" của tên mập

"Ồ, cũng không tệ..." - Đỗ Khả Nhi nuốt ngụm rượu cuối cùng vào bụng, hết sức cao ngạo vỗ vỗ vai Tiêu Ninh: "Thằng nhóc cậu, được đấy!"

"Chứ gì nữa!" - Có được lời khen ngợi mà mình muốn, Tiêu Ninh đắc ý chỉnh lại mái tóc. Giờ phút này, cậu ấy thực sự là hơi lảng lảng, thậm chí còn cảm thấy mình sắp bay lên trời rồi.

Đỗ Khả Nhi rất không thích cái tính được voi đòi tiên này của Tiêu Ninh, quyết định đề bẹp khí thế khoa trương của tên này, thế là cô cầm bia ở bên cạnh lên... Sau bốn tiếng "phụt phụt phụt phụt" giòn giã vang lên, Đỗ Khả Nhi cầm hai chai bia đặt trước mặt Tiêu Ninh, khinh thường nói: "Minh thật thích cậu rồi đó! Nào, tiếp tục chứ?"

"Hả? Còn uống nữa à?" - Tiêu Ninh giật môi một cái, sắc mặt lập tức khổ sở, nhìn sang Tạ Minh Tường và Tôn Dật Thành với ánh mắt cầu cứu.

Hai chai bia vừa rồi là cậu ấy phải cố gắng nhẫn nhịn mới thể uống hết được, dù sao thì trước đó cậu ấy đã uống không ít rồi. Cộng thêm Tạ Minh Tường vì muốn gài bẫy Sở Nam một lần, gọi toàn là bia nặng độ, cho nên bây giờ cậu ấy cũng hơi chóng mặt. Nghe thấy Đỗ Khả Nhi nói vẫn muốn uống tiếp, sắc mặt Tiêu Ninh lập tức có chút khó coi.

Tạ Minh Tường bọn họ làm như không thấy Tiêu Ninh cầu xin giúp đỡ. Đùa sao, bọn họ cũng có thể nhìn thấy kết cục của Tiêu Ninh, hai người bọn họ cũng không ngờ, ai rảnh rồi mà đi tự tìm tai vạ chứ, vậy không phải là bị bệnh à? Thế là đứng giữa vấn đề thể diện và tình nghĩa anh em, hai người hết sức quyết đoán lựa chọn giữ lại thể diện của mình. Lúc này bọn họ không dám liếc mắt, sợ Đỗ Khả Nhi sẽ chuyển "mục tiêu" của cô ấy sang hai người bọn họ.

Việc duy nhất mà hai người làm được đó là chỉ có thể thầm cầu nguyện cho Tiêu Ninh: "Người anh em, không phải anh không giúp cậu, thực sự là... cô em này quá manly thôi!"

Nhìn thấy hai người bọn Tạ Minh Tường ngày thường thì nói hay ho lắm, lúc quan trọng thì lại rút cổ lại, Tiêu Ninh hận đến nghiến răng. Nhưng cậu ấy cũng không có cách nào khác, ai bảo mình rảnh rồi tự dưng đi "tìm cái chết" làm gì?

"Đương nhiên phải uống!" - Đỗ Khả Nhi vỗ vỗ vào vai Tiêu Ninh, hào phóng nói: "Sao hả? Không được à? Không được thì nhận thua, mình cũng không thể cưỡng cầu cậu mà đúng không?"

"Hơ! Cậu nói ai không được hả? Liều luôn!"

Quả thực Tiêu Ninh đã bị câu nói này của Đỗ Khả Nhi kích thích, tức giận trợn trừng mắt nói: "Ai nói mình không được? Uống thì uống!"

"Tốt! Sáng khoái!"

Lại thêm hai chai bia nữa vào bụng, Tiêu Ninh thấy hơi khập khiễng, miệng lắp bắp nói không rõ: "Nửa đi... Hôm nay mình mà không khiến cậu uống đến

mức gục xuống, mình không phải là đàn ông!"

Mặc dù cậu ấy đã say nhưng tính kiêu ngạo từ trong tâm lại hoàn toàn bộc phát hết ra.

Lúc này trong đầu Tiêu Ninh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tuyệt đối không thể thua một đứa con gái: "Bất luận như thế nào, lần này mình nhất định phải thắng! Dù sao cũng đã uống không ít rồi, uống thêm chút nữa cũng có sao đâu. Cùng lắm thì lát nữa ới một trận là được!"

"Được rồi!" - Bạch Mộc thật sự không nhịn được nữa, đứng lên nói: "Hôm nay bữa tiệc này đến đây thôi, giờ về đi! Lát nữa trường sẽ đóng cửa đấy!"

"Đúng đó! Đúng đó!" - Tạ Minh Tường và Tôn Dật Thành hai người này coi như "vẫn còn lương tâm", cùng đứng dậy khuyên nhủ.

Mọi người phải tốn rất nhiều sức mới giành được chai rượu trong tay Tiêu Ninh.

"Không được!" - Tiêu Ninh kêu gào: "Sao có thể cứ bỏ qua như vậy được?"

"Đúng đó!" - Minh vẫn còn chưa tiến hành mà!" - Đỗ Khả Nhi cũng đã uống hơi say rồi.

Tạ Minh Tường có chút không kiên nhẫn nhìn tiếp được nữa, nghiêm giọng quát: "Được rồi đó, Lão nhị! Cậu nhìn xem bộ dạng này của cậu giống cái gì? Nếu các người đã không muốn đi, vậy thì hai người cứ ở đây mà uống đi! Dù sao tôi cũng không quản các người, tôi thanh toán hết những thứ này, nếu các người muốn tiếp tục thì tự móc tiền ra mà trả!"

"Ồi..." - Tiêu Ninh tiu ngui, chán chường. Nhà hàng sang trọng như thế này, cũng chỉ có kiểu nhà giàu như Tạ Minh Tường mới có thể chi tiêu được, cậu ấy đâu có lắm tiền như thế.

Đúng lúc mọi người tưởng rằng cuối cùng cũng đã giải quyết được sự phiền toái lớn này, Tiêu Ninh lại nhảy ra nhìn Đỗ Khả Nhi nói: "Nếu ở đây không được, vậy chúng ta đổi địa điểm rồi tiếp tục!"

"Đồng ý!" - Câu này của Tiêu Ninh vừa đúng ý cô nàng.

"Đi!"

"Không vấn đề gì!"

"Say go, Let's go nào! You have, I have, So do all!" - Hai người diu nhau, cười lớn, la hét quay người bỏ đi. Hoàn toàn không cho mọi người thời gian để phản ứng lại, để lại đám Bạch Mộc ngơ ngác nhìn nhau.

Đến khi mọi người phản ứng lại, vội vàng đuổi theo ra ngoài nhà hàng hai người họ lên xe đi rồi.

Mọi người nhìn nhau, ngây người một lúc mới phản ứng lại được, vội vàng móc điện thoại ra gọi cho Tiêu Ninh. Điện thoại reo một lúc thì bị ngắt máy, lúc gọi lại lần nữa thì hai người họ đã tắt nguồn từ lâu.

"Vậy, hai người họ không sao chứ?" - Tôn Dật Thành lấy lại tinh thần lắm bầm nói.

"Chắc không sao, đều uống nhiều đến nỗi chẳng còn bao nhiêu sức lực nữa, chắc sẽ không rảnh rồi mà đi phá hoại của công đâu!" - Một lúc sau Tạ Minh Tường mới đáp lại.

Mọi người đều cảm thấy cạn lời, ai lo lắng chuyện này chứ, bọn họ lo lắng cho sự an toàn của con người cơ!

"Bỏ đi!" - Tạ Minh Tường khoát khoát tay, cười khổ một tiếng: "Cũng chẳng thể tìm được hai người họ ngay được, chúng ta về trước đi. Đợi đến ngày mai lại gọi điện thoại cho họ thử xem."

Mọi người cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể gạt đầu đồng ý.

Mọi người trở lại nhà hàng, lúc thanh toán xong định đi về thì mới nhớ đến tên mập Sở Nam kia vẫn còn ở trong phòng ăn riêng. Vội vàng chạy về thì thấy tên này đang nằm sấp trên bàn ngáy khò khò, ngủ hết sức say sưa.

Tôn Dật Thành đi qua, dựng tên này dậy, thở dài nói: "Vẫn là thằng mập này ngoan, uống say thì ngủ, đâu có giống hai người kia, uống say là quậy phá tung bưng!"

Còn chưa dứt lời thì một tiếng "bịch" cực lớn vang lên bên tai mọi người, tất cả mọi người ngược mắt lên nhìn, thấy Tôn Dật Thành đang bị tên mập đè trên mặt đất.

Cảm nhận được một trọng lượng cực nặng đè lên người mình, Tôn Dật Thành bất đắc dĩ ngo ngoáy một chút nhưng chẳng hề có hiệu quả, chỉ có thể méo mào kêu to: "Tạ lão đại, kéo tên mập ra giúp em một cái đi! Em không dậy nổi!"

Tạ Minh Tường nhăn mặt: "Thật là mất mặt quá!"

Tên mập vốn đã nặng khủng khiếp rồi, cộng thêm do vừa mới uống rượu xong, Tôn Dật Thành như bị núi Thái Sơn đè trên người.

Bạch Mộc và Tạ Minh Tường phải tốn rất nhiều sức mới kéo được Tôn Dật Thành dậy... lúc này cả đám mới kéo nhau về trường.

Sau khi đưa mấy nữ sinh về ký túc xá, ba người bọn Bạch Mộc liền kéo Sở Nam đi. Chỉ là họ vẫn cảm râm về "thực lực" của Sở Nam, mặc dù là ba người hợp lực nhưng cũng bị tên này làm cho mệt bỏ hơi tai.

Lại đi được một quãng nữa, Tôn Dật Thành không chịu nổi nên buông tay trước, một sức nặng to lớn ập đến. Bạch Mộc hai người không hề phòng bị, cũng không chịu nổi nữa nên lập tức buông tay ra.

"Bịch" - Sở Nam lập tức bị ba người ném dưới đất. Mặc dù bị ném xuống như vậy, cái tên Sở Nam này vẫn không tỉnh lại, ngược lại còn xếp chữ "đại" trên mặt đất!

Nhìn thấy cảnh này, đám Bạch Mộc lại càng ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bị “ngủ”

“Anh sai rồi...” - Một lúc lâu sau, Tạ Minh Tường mới yếu ớt nói: “Anh không nên chuốc say thằng này, thật sự nặng quá...”

“Hay là... chúng ta cứ ném thằng này ở đây?” - Tôn Dật Thành nhỏ giọng đề nghị: “Dù sao thằng này cũng là kẻ da dày thịt béo, ngủ ở đâu cũng là ngủ...”

“Dù sao anh cũng không còn sức lực nữa...” - Tạ Minh Tường vô cùng lưu manh buông tay ra.

Khoé miệng Bạch Mộc hơi run rẩy, trán đầy vạch đen: “Như vậy... không hay lắm đâu!”

“Thôi đi, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, em thấy chúng ta vẫn nên có lương tâm một chút!” - Tôn Dật Thành chính nghĩa xua tay. Ngay lúc hai người Bạch Mộc còn đang cảm thấy khó hiểu, cậu ta liền đặt mộng ngồi xuống người Sở Nam, vô mệnh lên khuôn mặt nức ních mỡ của tên mập: “Này mập, mày tỉnh lại cho tao!”

Nhìn thấy cảnh này, hai người Bạch Mộc và Tạ Minh Tường lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Chỉ mấy giây ngắn ngủi, trong lòng hai người đã phát sinh vô số suy nghĩ.

Trong lòng Bạch Mộc nghĩ thế này: “Sở Nam đáng thương, chẳng ngờ lại bị Tôn Dật Thành chà đạp tàn ác vô nhân đạo như vậy, vấn đề ở đây là cậu ta còn không biết...”

Còn Tạ Minh Tường thì nghĩ thế này: “Nguy hiểm thật, sau này tuyệt đối không được uống say. Ai biết được sau khi mình uống say, thằng này nó đối đãi với mình như thế này đây!”

Nhưng mà cũng không thể phủ nhận, tuy thủ đoạn của Tôn Dật Thành có hơi tàn nhẫn nhưng hiệu quả lại không tệ. Một lát sau, tên mập cũng mơ màng tỉnh lại.

“Xem đi! Vẫn là em có cách đấy chứ!” - Tôn Dật Thành rất tự nhiên đứng dậy khỏi người Sở Nam, sau đó, vô cùng đắc ý liếc mắt nhìn hai người Bạch Mộc. Chỉ là cái nhìn này khiến hai người sồn cả gai ốc.

Tôn Dật Thành đá đá tên mập, tức giận nói: “Dậy chưa? Đi về ký túc xá!”

Lúc ngủ thì tên mập rất yên lặng, nhưng sau khi tỉnh dậy thì trái ngược hoàn toàn. Cậu ta lao đảo đứng dậy, bày ra tư thế mời rượu: “Nào... uống... uống tiếp nào!”

“Uống con em mày ấy!” - Lửa giận trong lòng Tôn Dật Thành càng lúc càng lớn, cậu ta giận dữ hét lên: “Tiệc đã sớm tàn, mày không nhận thấy bây giờ đang ở trường sao? Ngay bây giờ, đi về ký túc xá cho tao!”

“À...” - Sở Nam dụi dụi mắt, lúc này mới phản ứng kịp. Nhưng mà, cậu ta lại đột nhiên phát hiện trên mặt mình có cảm giác bóng râm, vì vậy tên mập phát huy bản lĩnh truy tìm nguyên nhân của mọi vấn đề, lắp bắp nói: “Này! Sao... mặt tao... lại đau... như vậy chứ?”

“À, là do vừa rồi mày uống say quá nên bị ngã, là tao đỡ mày dậy đấy!” - Tôn Dật Thành mặt không đỏ, tim không đập nhanh, nghiêm trang nói dối không chớp mắt.

“...” - Bạch Mộc và Tạ Minh Tường lại liếc mắt nhìn nhau, hoàn toàn cạn lời.

Nhưng tên mập Sở Nam lại tin là thật, nhiệt tình ôm bà vai Tôn Dật Thành, cảm động đến chảy cả nước mắt: “Người anh em... vẫn là mày... mày đối xử với tao tốt nhất! Đâu... đâu có giống Tạ lão đại kia... không... không có nhân tính!”

Tạ Minh Tường nghe thấy vậy tức giận, định đập cho cậu ta một cú, may mà có Bạch Mộc cản lại: “Được rồi, anh đừng chấp nhặt với cậu ấy!”

Lúc này Tạ Minh Tường mới hừ lạnh một tiếng, tha cho Sở Nam một lần.

Tôn Dật Thành đẩy đẩy Sở Nam: “Mày có tự đi về ký túc xá được không?”

“Không... không vấn đề!” - Mặc dù Sở Nam đi đứng lảo đảo nhưng cũng không cần ba người Bạch Mộc khiêng nữa, chỉ cần Tôn Dật Thành dìu một bên là được.

Đám người chậm rãi quay về ký túc xá, kết quả vẫn muộn giờ, cửa ký túc xá đã bị đóng lại. Nhưng việc này đối với Tạ Minh Tường mà nói chẳng phải là vấn đề gì khó khăn, mỗi ngày anh ta đều biểu thuốc xịn, rượu ngon cho ông quản lý ký túc xá cũng chính là vì tình huống như hôm nay.

Vì vậy sau khi Tạ Minh Tường nịnh nọt cộng với cam đoan một hồi, cuối cùng ông quản lý cũng mở cửa ra cho mấy người bọn họ vào trong.

Sau khi trở về ký túc xá, Sở Nam đột nhiên nhớ tới gì đó, vội vàng hỏi: “Tô... Tô Nhu đâu rồi?”

“Yên tâm đi! Đã về ký túc xá rồi.” Tôn Dật Thành bắt đầu dĩ phải trả lời.

Lúc này Sở Nam mới yên lòng, lảo đảo ngã xuống. Tôn Dật Thành hoàn toàn không kịp đỡ, chỉ có thể nghe thấy một tiếng “bịch” thật lớn, tên mập té ngã xuống đất.

“Khò khò!” - Sau khi nhìn thấy thảm trạng này của tên mập, mọi người đều dờ khóc dờ cười, chẳng ngờ tên này lại có thể ngủ tiếp như thế.

Trong thời tiết buổi giá thể này, ngủ trên nền đất chắc chắn rất lạnh. Mọi người thờ dãi: “Thôi bỏ đi, đã làm người tốt thì làm đến cùng. Tiền Phật phải tiền tới Tây Thiên. Xem như giúp cậu ta thêm lần cuối đi!”

Nhưng ngay sau đó bọn họ lại gặp chút khó khăn, giường ngủ của tên này ở trên, họ vốn không thể đưa cậu ta lên đấy được.

“Hay là, lão tứ... cậu đổi chỗ với cậu ta đi! Cứ để cho mập ở chỗ chú một đêm trước!” - Tạ Minh Tường nhìn về phía Tôn Dật Thành, mở miệng đề nghị.

“Không được!” - Đầu Tôn Dật Thành lắc như trống bỏi, dứt khoát từ chối: “Sao anh không đổi với cậu ta đi?”

Tạ Minh Tường giật mình: “Vậy không được! Chân của thằng này thối quá, làm bẩn thánh địa thuần khiết của anh thì sao?”

“...”

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể thống nhất biện pháp là ôm chân của cậu ta xuống, trải ra đất cho cậu ta nghỉ ngơi. Mặc dù làm vậy vẫn có chút vô nhân đạo, nhưng đây đã là biện pháp tốt nhất rồi.

Mọi người ai nấy trở về giường ngủ của mình. Tôn Dật Thành cũng uống không ít, chỉ chốc lát đã ngủ say. Còn Tạ Minh Tường thì trùm chăn nấu cháo điện thoại. Đương nhiên, trong lúc đó Tô Nhu cũng nhờ Lãnh Hân Hân hỏi thăm tình hình của Sở Nam. Sau khi biết tên mập đã ngủ, cô mới yên lòng.

Một đêm không mộng mị.

Sáng sớm, Bạch Mộc thức dậy thì thấy mấy người Tạ Minh Tường vẫn còn ngủ say, có người còn lảm bảm nói mớ, Bạch Mộc bắt đầu dĩ cười cười nhưng không đánh thức họ dậy. Sau khi đánh răng rửa mặt xong liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Đường Hân Uyển, hai người hẹn nhau cùng ăn bữa sáng xong, Bạch Mộc mới bước xuống lầu ký túc xá.

Bởi vì nhà ăn khá gần với ký túc xá nam cho nên chẳng mấy chốc Bạch Mộc đã đến nơi. Mấy phút sau, đến lượt Đường Hân Uyển xuất hiện. Hôm nay Đường Hân Uyển mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, dáng người thon gọn cùng với khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết. Lộ rõ vẻ tươi trẻ, khiến cho hai mắt Bạch Mộc bừng sáng hẳn lên.

Thời gian trôi qua, mọi người đã quá quen với mối quan hệ như thần tiên quyền lữ này của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển rồi, không còn xuất hiện tình trạng chấn động mạnh như lúc trước nữa.

Có lẽ là vì cuối tuần, các sinh viên thường thích ngủ nướng, cho nên lúc này trong nhà ăn chỉ lác đác có mấy người mà thôi.

Bạch Mộc gọi một lồng bánh bao hấp, hai chén cháo trắng, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống ăn cùng Đường Hân Uyển. Sức ăn của hai người không nhiều, bữa sáng thế này là thích hợp với họ nhất.

Ăn xong, hai người họ liền đến phòng tập đàn. Trong quãng thời gian này, khi rảnh rỗi họ lại đến đây luyện đàn, lâu dần đã thành thói quen của cả hai.

Lúc Bạch Mộc mở cửa phòng tập đàn ra, không khỏi giật mình. 99 túi đồ ăn vặt của tên mập đã bày kín khắp phòng, cũng may là anh bảo vệ kia còn có chút lương tâm, không bày bữa lên chiếc đàn piano.

Thấy tình huống như vậy, hai người chỉ còn cách thu dọn gọn lại, sau đó bắt đầu luyện đàn.

Đắm chìm trong không khí này chưa được bao lâu, tiếng đàn êm ái đột nhiên bị một hồi chuông điện thoại cắt ngang. Bạch Mộc lấy di động ra, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình là của kẻ đã mất tâm tích tối hôm qua, Tiêu Ninh!

Bạch Mộc bất đắc dĩ vỗ trán, nếu không phải do tên này đột nhiên gọi tới, có lẽ anh đã quên luôn cậu ta rồi. Bởi vì lo lắng cho tình trạng của Tiêu Ninh, Bạch Mộc nhanh chóng bắt máy... Ngay sau đó, giọng nói quen thuộc của Tiêu Ninh vang lên bên tai anh, nhưng mà lần này giọng nói lại có vẻ vô cùng thận trọng.

"Bạch Mộc! Anh "bị ngủ" rồi! Hu hu hu!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Làm sao đây?

Khi Tiêu Ninh tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lạ lẫm, đầu óc mơ hồ, người cũng mệt rã rời. Trong nháy mắt Tiêu Ninh ngậy người, trong đầu cũng tràn ngập những câu hỏi.

"Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cố nén cơn đau đầu Tiêu Ninh khó sở chống đỡ cơ thể mệt nhọc, cẩn thận quan sát chung quanh một chút.

"Chỗ này, hình như là khách sạn? Sao mình lại đến đây?" - Trong đầu Tiêu Ninh đột nhiên hiện lên hàng ngàn dấu chấm hỏi.

Tiêu Ninh bắt gặp nhìn lên người mình một chút. Cái gì thế này? Quần áo của mình đâu?

Lúc này cậu bất chấp cả cơn đau đầu, vội vàng cố sức lục lại những đoạn ký ức vụn vặt trong đầu.

Cậu chỉ nhớ tới qua Tạ Minh Tường và Sở Nam thổ lộ thành công, sau đó mọi người cùng nhau đi liên hoan... Rồi sau đó tự dưng cậu và Đỗ Khả Nhi thi uống rượu, sau đó vì mấy người Tạ Minh Tường khuyên ngăn, cậu và Đỗ Khả Nhi tìm đại một quán bar để uống tiếp. Sau khi ra khỏi quán bar, cậu đã uống say mềm, đầu óc không tỉnh táo, kết quả là cậu liền đón taxi, nói với tài xế là muốn tìm chỗ nghỉ ngơi... Rồi sau đó, cậu chẳng nhớ nổi cái gì nữa...

"Khoan đã! Đỗ Khả Nhi... Chỗ nghỉ?"

Tiêu Ninh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, cậu ta nuốt nước miếng một cách khó khăn... sau đó xoay đầu lại như cương thi, người nằm bên cạnh cậu chẳng phải là Đỗ Khả Nhi tới qua thi uống rượu với cậu đó sao?

Trong khoảnh khắc này, cậu đột nhiên nhớ lại vẻ mặt tươi cười mờ ám của tài xế taxi lúc đó là có ý gì...

"Đáng chết! Mình đã làm những gì rồi?"

Tiêu Ninh ảo não ôm đầu mình, quả thực cậu không ngờ có một ngày kiểu tình tiết như trong phim này lại xảy ra với mình.

"Việc này, chẳng lẽ là mất kiểm soát sinh lý sau khi uống rượu trong truyền thuyết sao? Tiêu Ninh ơi là Tiêu Ninh! Tự dưng mày uống nhiều rượu như vậy để làm gì? Sức kiểm chế đáng tự hào của mày đâu? Mất rồi à?"

Giờ khắc này Tiêu Ninh thật muốn tát cho mình mấy cái thật mạnh, nhưng lại sợ tiếng bạt tai đánh thức người đang ngủ say bên cạnh, lỡ như làm cô ấy tỉnh giấc thì sẽ xấu hổ đến mức nào. Vì vậy Tiêu Ninh suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không ra tay.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Ninh có chút mơ hồ: "Xảy ra chuyện như vậy, rốt cuộc mình nên làm sao? Là thuận theo tự nhiên... Hay là thuận theo tự nhiên... Hay là thuận theo tự nhiên?"

Vấn đề mấu chốt là xảy ra chuyện như vậy, bản thân lại không nhớ được gì cả!

"Trời ơi! Đất ơi! Tôi oan quá!" - Tiêu Ninh thật muốn ngửa mặt lên trời than thở: "Bản thân mình bị mất trinh, còn bị mất một cách mơ hồ như vậy!"

Ánh mắt Tiêu Ninh nhìn Đỗ Khả Nhi đang nằm bên cạnh một cách phức tạp, lúc này hiển nhiên cô vẫn đang say giấc. Tiêu Ninh do dự một chút, sau khi mặc quần áo tử tế liền lạng lẽ vào nhà vệ sinh.

Cậu không bỏ đi ngay, mặc dù xảy ra chuyện như vậy thì sau này hai người sẽ rất lúng túng, nhưng nếu cứ trốn tránh trách nhiệm như vậy hiển nhiên

không phải cách tốt nhất. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cũng phải nghĩ cách giải quyết chứ.

Mặc dù Tiêu Ninh không phải chính nhân quân tử gì, nhưng việc ăn xong chùi mép không chịu thừa nhận thế này thì cậu không làm được. Hơn nữa cho dù bây giờ cậu bỏ đi, sau này ở trong trường học mọi người cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, thế nào cũng sẽ gặp nhau, cậu cũng không thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì được.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, Tiêu Ninh cảm thấy dù sao cũng phải cho Đỗ Khả Nhi một lời giải thích, như vậy đối với mọi người đều tốt.

Chỉ là đối với tình huống đột ngột xảy ra này, Tiêu Ninh chưa kịp chuẩn bị tâm lý, hoàn toàn không biết phải làm sao. Cho nên cậu dự định gọi điện cho Tạ Minh Tường, hỏi anh ấy xem cụ thể nên xử lý thế nào. Người hiểu đạo lý đối nhân xử thế như Tạ Minh Tường, chắc anh ấy cũng phải có kinh nghiệm ít nhất thì Tiêu Ninh cho là như vậy.

Tiêu Ninh đột nhiên oán trách mọi người: "lúc đó khi đi sao mọi người không ngăn cản tôi chứ? Hơn nữa đến bây giờ một cuộc điện thoại cũng không có, một đám người không có lương tâm!"

Khóa chặt cửa nhà vệ sinh, Tiêu Ninh lấy di động ra định gọi cho Tạ Minh Tường. Ngay sau đó cậu bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, giờ cậu mới phát hiện điện thoại mình lại tắt nguồn! Xem ra mình đã nghĩ oan cho họ rồi!

Sau khi khởi động máy, Tiêu Ninh lập tức gọi điện cho Tạ Minh Tường. Chỉ là điện thoại vẫn luôn tự động ngắt mà không có ai bắt máy. Tiêu Ninh hơi nóng lòng, gọi mấy cuộc vẫn là tình trạng này, không chỉ Tạ Minh Tường, ngay cả Sở Nam và Tôn Dật Thành cũng không nghe điện thoại.

Mấy người kia sao vậy, sao không nghe điện thoại?

Phải rồi, mấy tên này tối hôm qua cũng uống không ít, nhất định là giờ vẫn còn ngủ! Lúc này Tiêu Ninh mới nhớ ra: "Mấy tên này ngủ say như chết, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại cũng là bình thường. Nhưng mà, mình phải làm sao?"

"Đứng rồi, Bạch Mộc! Điện thoại của Bạch Mộc chắc chắn sẽ có người nhận, lúc này hẳn là cậu ấy đang ở phòng luyện đàn!" - Nôn nóng đến mức như kiến bò trên lửa, lượn qua lượn lại mấy vòng, đột nhiên Tiêu Ninh nghĩ đến Bạch Mộc. Thân là anh em cùng phòng ký túc xá, Tiêu Ninh nắm quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Bạch Mộc trong lòng bàn tay, tìm số của Bạch Mộc trong danh bạ, Tiêu Ninh định gọi cho Bạch Mộc.

Chỉ là khi cậu định ấn nút gọi thì lại do dự: "Dựa vào thời gian, chắc lúc này Bạch Mộc đang luyện đàn ở phòng đàn, nếu vậy thì Đường Hân Uyển chắc chắn cũng đang ở đó. Nếu mình gọi điện cho Bạch Mộc vậy thì Đường Hân Uyển sẽ biết. Nếu Đường Hân Uyển biết, những nữ sinh khác cũng biết. Nếu vậy thì..."

"Thôi vậy! Việc cấp bách bây giờ vẫn là chuyện trước mắt, chuyện này đã xảy ra, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết!" - Tiêu Ninh khẽ cắn môi, ấn nút gọi. . .

"Alo, Tiêu Ninh?" - Điện thoại reo không lâu, giọng của Bạch Mộc đã vang lên bên tai Tiêu Ninh.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc qua điện thoại, Tiêu Ninh như gặp được người thân, chỉ muốn gào khóc thật to nhưng vì sợ đánh thức Đỗ Khả Nhi, cuối cùng cậu lại không dám làm vậy, chỉ có thể nhỏ giọng thút thít: "Bạch Mộc! Anh "bị ngủ"! Hu hu hu!"

"Cái gì? Anh nói gì?" - Bạch Mộc bị dọa giật mình.

"Chuyện là thế này..." - Tiêu Ninh nghẹn ngào, thờ không ra hơi, kể lại chuyện này với Bạch Mộc.

"Hả..." - Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liếc nhìn nhau, mặt nhăn nhó: "Sao chuyện lại đột nhiên phát triển thành như vậy?"

Cuối cùng Tiêu Ninh cũng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất: "Bạch Mộc, chú bảo anh nên làm sao bây giờ?"

"Sao em biết được..." - Bạch Mộc cũng không biết làm sao: "... Em cũng chưa trải qua chuyện này!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bị động

"Không được! Chú không thể không biết được!" - Tiêu Ninh ở đầu dây bên kia nhỏ giọng khóc lóc kể lể: "Người anh em, chú phải giúp anh!"

Bạch Mộc nhăn mặt lại, vội nói: "Anh đừng gấp, hay là để em hỏi Minh Tường giúp anh? Chắc là anh ấy phải có kinh nghiệm..."

"Được được được!" - Tiêu Ninh mừng rỡ nhưng vẫn không yên tâm dặn dò: "Bạch Mộc, chú nhanh lên! Cứ như vậy trước đi, lát nữa anh lại gọi qua cho chú!"

Tiêu Ninh liếc nhìn lượng pin điện thoại, chỉ còn lại chưa tới 10%, cậu lập tức giật mình. Bạch Mộc cần một khoảng thời gian để từ phòng đàn về ký túc xá, cậu cũng không thể cứ giữ cuộc gọi mãi được, ngộ nhờ điện thoại hết pin thì phải làm sao?

Tuy là trong khách sạn có thể sạc pin được, nhưng Tiêu Ninh không dám ra ngoài. Ngộ nhờ vừa ra ngoài nhìn thấy Đỗ Khả Nhi tỉnh lại thì xấu hổ biết bao. Giờ phút này cậu chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Bạch Mộc đi nhanh một chút, Đỗ Khả Nhi có thể ngủ thêm một lúc.

Cúp điện thoại, Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển, có chút bất đắc dĩ nói: “Không ngờ chuyện lại phát triển thành như vậy, mình về ký túc một chuyến, cậu ở lại đây chờ mình hay là...?”

Đường Hân Uyển nghĩ một lát, nói: “Mình cũng về ký túc xá! Đợi sau khi giải quyết chuyện này cậu lại gọi điện cho mình?”

Bạch Mộc gật đầu, anh cũng không biết bao lâu mới có thể xong việc nhưng anh cảm thấy không thể xử lý xong trong thời gian ngắn được, Đường Hân Uyển đợi ở phòng đàn cũng không phải là cách.

Bạch Mộc do dự một chút, vốn định bảo Đường Hân Uyển đừng vội nói với Lãnh Hân Hân bọn họ, tuy chuyện này sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết, nhưng có thể giấu được lúc nào hay lúc ấy. Ngộ nhờ bọn họ biết sớm, nói ra ngoài, việc có thể sẽ thay đổi.

Nhưng nghĩ đến tính cách của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc cũng thấy yên tâm, Đường Hân Uyển vốn không phải kiểu người nhiều chuyện.

Sự việc cũng giống như Bạch Mộc nghĩ, sau khi trở về, Đường Hân Uyển hoàn toàn không nói những chuyện này. Khi Lãnh Hân Hân bọn họ hỏi, cô chỉ nói là Bạch Mộc có chuyện khác cần giải quyết. Mà mấy người Lãnh Hân Hân cũng không nghĩ nhiều về mấy chuyện này.

Sau khi trở lại ký túc xá, thấy mấy người Tạ Minh Tường vẫn còn nằm ngáy khò khò, Bạch Mộc không khỏi cạn lời. Bạch Mộc đến trước mặt Sở Nam, vỗ vỗ khuôn mặt ủ nu của tên mập này: “Này, Sở Nam, dậy đi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Đừng ồn!” - Sở Nam mơ mơ màng màng gạt tay Bạch Mộc ra, xoay người một cách lười biếng, lầm bầm nói: “Trừ khi tận thế, nếu không đừng gọi em dậy!”

Bạch Mộc dở khóc dở cười, sau đó anh lại đến trước giường Tôn Dật Thành và Tạ Minh Tường, định đánh thức hai người này. Chỉ đáng tiếc là kết quả cũng giống Sở Nam, hai người này căn bản gọi không dậy, nhất là Tôn Dật Thành rất ghét việc thức dậy sớm, trực tiếp kéo chăn phủ kín đầu.

Bạch Mộc rất lo lắng, liệu thằng này có bị mùi hôi của chính mình làm cho trúng độc không?

Không còn cách nào, Bạch Mộc chỉ có thể đứng giữa phòng ký túc xá, hô một câu: “Dậy hết đi! Tiêu Ninh xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Cái gì? Xảy ra chuyện lớn?” - Tạ Minh Tường lồm cồm bò dậy từ trong chăn: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lão nhị xảy ra chuyện?” - Tôn Dật Thành đưa tay hất chăn của mình ra, vốn đang ngái ngủ lập tức lại tỉnh hẳn: “Em đã nói để một người uống nhiều đi ra ngoài rất dễ xảy ra chuyện mà! Nhưng dù thế nào thì anh ấy cũng là anh em của chúng ta, anh ấy bị người ta ức hiếp, sao em có thể khoanh tay đứng nhìn được?”

Sở Nam cũng không ngủ được nữa, ngồi bật dậy từ trên đất, vội vã nói thêm: “Đúng vậy! Ai ức hiếp anh ấy? Em giúp anh ấy báo thù!”

Bạch Mộc tròn mắt há mồm, anh rất nghi ngờ cơ thể “đầy đặn” của tên mập này sao có thể bật lên được như vậy.

Tên mập chưa dứt lời cũng nhìn thấy “tình cảnh” hiện tại của mình, không khỏi nghi ngờ: “Ày, sao em lại ngủ dưới đất?”

“...” - Mọi người im lặng.

Bị ánh mắt của ba người nhìn chằm chằm đến sồn gai ốc, Bạch Mộc khẽ ho mấy tiếng, nói: “Người ức hiếp Tiêu Ninh là Đỗ Khả Nhi!”

“Đỗ Khả Nhi?” - Mọi người sững sờ: “Có ý gì?”

Bạch Mộc bất đắc dĩ giải thích nói: “Theo như chính cậu ta nói, cậu ta cùng Đỗ Khả Nhi "ngủ chung"...”

“Cái gì?” - Mấy người ngạc nhiên đến muốn rớt cằm, Sở Nam dùng tay ra hiệu: “Anh nói là ngủ chung đó ư?”

Bạch Mộc gật gù đầu.

“Không ngờ em nằm mơ vậy mà lại biến thành sự thật...” - Tôn Dật Thành lầm bầm: “Hai người họ vậy mà lại thật sự cùng nhau...”

Bạch Mộc cạn lời: “Cậu còn mơ kiểu này ư?”

“Sao?” - Tạ Minh Tường thân nhiên liếc nhìn Tôn Dật Thành và Sở Nam: “Không phải mới vừa rồi còn hô hào ghê lắm sao? Đi báo thù cho lão nhị đi?”

Hai người ngại ngùng cười cười: “Chuyện riêng nhà người ta thế này, chúng ta không tiện nhúng tay vào...”

Tạ Minh Tường nhìn về phía Bạch Mộc, trong ánh mắt như có ngọn lửa nhiều chuyện đang cháy hừng hực: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bọn anh cần nghe chi tiết!”

“...” - Bạch Mộc cạn lời: "Tôi đi đâu lấy chi tiết cho mấy người đây?"

“Gọi điện cho Tiêu Ninh đi!” - Bạch Mộc nói xong, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Ninh: “Như vậy thì mọi người có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra!”

“Nhanh nhanh nhanh!” - Tạ Minh Tường không nhận được liên thúc giục, nhưng ngay sau đó anh ta lại hỏi “ghen”: “Sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà lão nhị lại không nói với anh trước?”

“Sao lại không nói với anh?” - Bạch Mộc liếc anh ta một cái: “Nghe nói gọi cho mọi người mấy cuộc đều không ai nghe máy, sau đó mới gọi cho em!”

“Thật sao?” - Mấy người gãi gãi đầu, vẻ mặt không tin lấy di động ra, khi nhìn thấy ba bốn cuộc gọi nhờ đến từ Tiêu Ninh, bọn họ không khỏi có chút lúng túng: “Ha ha... Ngủ ngon quá, không nghe thấy...”

Sau khi điện thoại được kết nối, Tạ Minh Tường vội vã hỏi thăm: “Lão nhị, nghe nói cậu cùng người ta ngủ chung hả?”

Lúc này Tiêu Ninh đang ngồi trên bồn cầu lo lắng chờ tin của Bạch Mộc. "Bạch Mộc à! Sao chú lâu thế?"

Mà cũng đúng lúc này chuông điện thoại của Tiêu Ninh chợt vang lên làm cậu ta giật mình: "Đáng chết, sao mình lại quên để chế độ im lặng? Nếu đánh thức Đỗ Khả Nhi thì phải làm sao?"

Tiêu Ninh vội vàng nghe điện thoại, còn chưa đợi cậu ta lên tiếng, Tạ Minh Tường đã lớn tiếng hét vào tai cậu ta: “Lão nhị, nghe nói cậu với người ta ngủ chung hả?”

Sắc mặt Tiêu Ninh nhẵn mặt, trong lòng lửa giận bùng bùng, chỉ muốn phát hỏa. Nhưng cậu ta chợt nghĩ ra bản thân cần nhờ vả, cuối cùng vẫn nén nhịn, ỉu xiu trả lời: “Đúng vậy!”

Đúng là như vậy?

Mọi người khiếp sợ, vội vàng nhao nhao hỏi.

Tạ Minh Tường: “Cậu chắc chắn thật sự cùng người ta ngủ chung?”

Tôn Dật Thành: “Anh chắc chắn cùng người ta ngủ chung chứ?”

Sở Nam: “Anh chắc chắn người ngủ với anh là Đỗ Khả Nhi?”

“Này! Mọi người có ý gì?” - Tiêu Ninh rất muốn nổi giận nhưng lại sợ làm Đỗ Khả Nhi tỉnh giấc, chỉ có thể hạ thấp giọng, bức dọc trả lời: “Đúng, tôi chắc chắn!”

“Chắc chắc!” - Tôn Dật Thành không nhận được, cảm thán: “Lão nhị, anh được đấy! Em vốn tưởng trong phòng ký túc xá của chúng ta, người phá “tò-rình” trước nhất sẽ là một trong hai người Sở Nam hoặc Bạch Mộc, người sau cùng là Tạ Minh Tường, không ngờ lại là anh! Hơn nữa anh lại còn bị động... Thật là vượt ngoài dự kiến của em! Lão nhị, anh rất mạnh mẽ, giám định hoàn tất. Người anh em, em thật sự rất phục!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đề nghị của bạch mộc

Nghe thấy câu này của Tôn Dật Thành, Bạch Mộc nhũn mày, không biết nói gì mới được. Rõ ràng là đang thảo luận chuyện của Tiêu Ninh cơ mà, sao lại kéo sang đến mình rồi?

Tiểu Bàn Tử Sở Nam thì lại không để tâm, gãi đầu cười ha ha nói: “Còn sớm mà, sớm mà...”

Hiển nhiên là câu nói này của Tôn Dật Thành đã đâm trúng tim đen của cậu ta.

Còn Tạ Minh Tường thì lại cảm thấy hơi không vui, cái gì mà người chậm nhất cũng là tôi chứ? Anh định phản bác ngay lập tức, nhưng nghĩ đến tính cách của Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường lại thấy chán chường, lời nói đến miệng lại bị cưỡng chế nuốt xuống. Tôn Dật Thành nói... đúng là cũng không sai...

“...” - Tiêu Ninh không còn gì để nói.

Tôn Dật Thành không hề ý thức được có gì không ổn, tiếp tục đào bới vấn đề, hỏi: “Người anh em, cảm thấy như thế nào?”

Tiêu Ninh sững sờ: “Cái gì như thế nào?”

“Đừng giả vờ!” - Tôn Dật Thành rất không vừa lòng với thái độ “làm bộ làm tịch” của Tiêu Ninh, nói tiếp: “Anh biết rõ là em đang nói đến cái gì! Từ hôm nay trở đi, anh đã là một người đàn ông thực thụ rồi, không có cảm tưởng gì sao?”

“Cái gì mà từ hôm nay trở đi tôi đã là một người đàn ông thực sự? Chẳng lẽ trước giờ tôi không phải sao?”

Tiêu Ninh nghe vậy thấy tức giận, thật muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Tôn Dật Thành. Nhưng nghĩ đến việc bản thân mình còn cần đám người Tôn Dật Thành giúp đỡ, Tiêu Ninh chỉ có thể tạm thời kìm nén lửa giận, bực bội trả lời: “Có thể có cảm tưởng gì chứ? Lúc đó tôi uống say mềm, bất tỉnh nhân sự, sao nhớ được gì chứ!”

“Nếu anh đã uống say, sao lại xác định được anh là người bị động kia chứ? Lỡ như anh là kẻ chủ động thì sao?” - Tôn Dật Thành hỏi ngược lại.

“Ồ...” - Tiêu Ninh sững sờ: “Đúng vậy! Lỡ như mình là người chủ động thì sao?”

Nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy hơi khó có khả năng này, vì vậy Tiêu Ninh ngập ngừng trả lời: “Có lẽ không phải...”

“Có lẽ...” - Tôn Dật Thành hoàn toàn cạn lời: “Người anh em, anh nên xác định cho rõ điểm này đi! Rất quan trọng đấy!”

Tiêu Ninh rơi vào trầm tư, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua. Nhưng lúc đó anh ấy đã uống đến say mềm, sao có thể muốn nhớ là nhớ ra được? Cuối cùng, chỉ có thể trả lời giống như tự an ủi mình: “Dựa vào nhân phẩm của anh mà nói, chắc có lẽ không phải do anh chủ động đâu! Ừ, nhất định là như vậy rồi!”

“Nhân phẩm?” - Tôn Dật Thành tròn trừng mắt, hoàn toàn không thể nói được gì.

“Em nói này lão nhị, không phải là anh đã cưỡng bức người ta đấy chứ?” - Sở Nam đột nhiên căng thẳng thốt lên: “Anh như vậy là phạm pháp đó!”

“Cái gì?” - Tiêu Ninh giật mình, lắp bắp trả lời: “Bàn Tử, vậy chú nói xem anh nên làm thế nào?”

Mặc dù Tiêu Ninh cảm thấy mình rất khó có thể làm ra chuyện như vậy, nhưng mà không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất mà thôi! Nếu quả thật như lời Sở Nam nói, vậy thì...

“Còn có thể làm sao?” - Tiểu Bàn Tử nghe xong, biết Tiêu Ninh đã bị mình dọa sợ, cảm thấy vô cùng đắc ý: “Đi tự thú đi! Có lẽ sẽ được xử khoan hồng!”

“Hà?” - Tiêu Ninh sợ đến mức tay cũng hơi run rẩy, thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại xuống bồn cầu, lập tức nghẹn ngào nói: “Anh không muốn ngồi tù đâu! Anh còn chưa được hưởng thụ hết quãng thời gian học đại học, còn chưa có cưới vợ nữa! Anh anh anh... vì sao anh lại uống nhiều rượu như vậy chứ?”

“...” - Trên trán mọi người đầy vạch đen.

Tạ Minh Tường lườm Tiểu Bàn Tử một cái, đứng dậy. Không hổ là người được mọi người gọi là “lão đại” suốt mấy tháng, ở thời khắc mấu chốt vẫn có thể trông cậy được: “Được rồi, Bàn Tử đừng hù dọa cậu ấy nữa, chuyện này vốn không nghiêm trọng như vậy. Lúc ấy hai người đều uống say, vốn không thể nói là lỗi của ai được, nhiều nhất chỉ có thể xem như là tình ngay lý gian, chưa tới mức phải chịu trách nhiệm hình sự.”

“Hà? Tạ lão đại, anh nói thật sao?” - Tiêu Ninh ngừng nức nở, vội vàng hỏi lại.

“Đương nhiên là thật!” - Tạ Minh Tường nói tiếp: “Anh đã lừa gạt chú bao giờ chưa?”

“Vậy, anh nói em nên làm sao bây giờ? Với mấy chuyện thế này, chắc anh có kinh nghiệm rồi chứ?” - Lúc này Tiêu Ninh giống như vớ được cọc rom cứu mạng, vô cùng tin tưởng Tạ Minh Tường.

“Anh đi đâu để lấy kinh nghiệm đây?” - Tạ Minh Tường bị chọc tức không nhẹ, nhưng cũng không chấp nhặt với Tiêu Ninh.

“Theo ý anh thì...” - Tạ Minh Tường trầm ngâm một lát, nói: “... Hay là chú cứ chối đến cùng đi, cứ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì hết. Dù sao ai cũng uống say, chẳng còn nhớ được chuyện trước đó nữa. Mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, cũng chẳng phải là chuyện gì lớn!”

“Đây mà gọi là biện pháp à?” - Đối với cách của Tạ Minh Tường, Tiêu Ninh không dám gạt bừa, giải thích: “Sao em có thể làm ra chuyện như vậy được? Như vậy có khác gì súc sinh đâu?”

“Thôi đi! Anh đưa ra chủ ý cùi bắp gì thế này?” - Bạch Mộc liếc Tạ Minh Tường một cái.

“Ha ha! Không phải anh chỉ đang thử lòng cậu ta thôi sao?” - Tạ Minh Tường ngượng ngùng cười cười: “Nhưng xem đáng về thế này, cậu ta cũng không

phải là kẻ cặn bã...”

Nghe được câu nói này của Tiêu Ninh, trong lòng Bạch Mộc vô cùng khâm phục người có tính cách dám làm dám chịu như vậy, nói: “Tiêu Ninh, cậu đừng nghe anh ấy nói bậy!”

“Ừ!” - Tiêu Ninh gật đầu liên tục: “Vậy, Bạch Mộc, chú có ý kiến gì hay không?”

Bạch Mộc không trả lời câu hỏi của anh ấy mà hỏi lại: “Tiêu Ninh, cậu thấy Đỗ Khả Nhi thế nào?”

“Hả?” - Tiêu Ninh do dự một lát: “Nói thật hả?”

“Đương nhiên!”

“Mặc dù chưa được tính là thích, nhưng cũng có chút thiện cảm...” - Tiêu Ninh gãi gãi đầu, hơi xấu hổ đáp lời: “Tuy bề ngoài cô ấy hơi tùy tiện nhưng tính cách như vậy lại đặc biệt hợp với anh...”

“Hắn là vậy...” - Bạch Mộc gật gù đầu. Cái này gọi là “người trong cuộc u mê, kẻ ngoài cuộc tỉnh táo”. Có lẽ trước đây Tiêu Ninh chưa phát hiện điểm này nhưng Bạch Mộc lại nhìn ra được chút khác biệt. Nếu không thì tại sao lúc uống rượu anh ta cứ nhất định phải cố giữ thể diện trước mặt Đỗ Khả Nhi chứ? Có lẽ là vì anh ta không muốn bị Đỗ Khả Nhi xem thường chứ gì?

Tiêu Ninh không phải là kẻ ngốc, lúc trước mỗi khi uống rượu trong ký túc xá, anh ta đều uống đến giới hạn thì sẽ ngừng, không tiếp tục nữa, mặc cho bọn Tạ Minh Tường khuyên thế nào cũng vô dụng. Nhưng mà trước mặt Đỗ Khả Nhi, anh ta lại không muốn nhận thua, dù có say cũng phải giả vờ đến cùng, riêng điều này đã có ẩn chứa hàm ý rồi.

Có lẽ cho tới bây giờ Tiêu Ninh mới dần dần phát hiện điểm này, nhưng bị “sự cố” đột ngột này dọa cho anh ta thất thần, không biết làm sao mà thôi. Việc này cũng khó trách, đối mặt với chuyện như thế có mấy ai bình tĩnh được chứ?

“Nếu đã như vậy, sao cậu không ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với Đỗ Khả Nhi? Có lẽ trong lòng cô ấy cũng nghĩ như vậy thì sao?” - Bạch Mộc đề nghị, nói: “Có lẽ hai người có thể thử qua lại một thời gian, không chừng thật sự có thể ở bên nhau đấy!”

“Ừm...” - Tiêu Ninh hơi do dự.

Bạch Mộc cũng không thúc ép anh ta, mà im lặng đợi câu trả lời.

“Được! Nếu đã như vậy, thì cứ dựa theo đề nghị của chú mà làm!” - Cuối cùng, Tiêu Ninh đưa ra quyết định.

“Ha...” - Bạch Mộc nở nụ cười: “Vậy thì chúc cậu thành công!”

Cúp điện thoại, Tiêu Ninh đột nhiên bình tĩnh lại. Anh rửa mặt, nước lạnh chạm vào da khiến cho anh thêm phần tỉnh táo. Tiêu Ninh nhìn chính mình trong gương, khẽ nhếch môi, tự nhủ: “Tiêu Ninh, cố lên! Mày nhất định có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thử hẹn hò

Từ trong toilet đi ra, Tiêu Ninh hít sâu một hơi, dự định nói chuyện đàng hoàng với Đỗ Khả Nhi. Đối với cậu ta, đề nghị của Bạch Mộc là cách duy nhất lúc này. Chỉ là cho dù đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi, nhưng trong lòng Tiêu Ninh vẫn có chút không yên, cậu không biết mình sẽ gặp phải kết quả gì.

Bất giác liếc nhìn Đỗ Khả Nhi trên giường, lại phát hiện cô đã tỉnh từ bao giờ, đang nhìn chằm chằm vào cậu. Tiêu Ninh bị giật mình, hơi lúng túng, lắp bắp nói: “Cái đó... cậu dậy rồi...”

Mặt Đỗ Khả Nhi đỏ lên, khẽ gật đầu nhưng lại không nói gì.

Thật ra cô đã dậy từ lâu, ngay từ đầu khi Tiêu Ninh mặc quần áo, cô còn tưởng Tiêu Ninh định cứ thế bỏ đi, trong lòng cũng có chút hụt hẫng. Thế nhưng khi cô nhìn thấy Tiêu Ninh không bỏ đi, ngược lại còn trốn vào toilet gọi điện cho Bạch Mộc nhờ giúp đỡ, trong lòng Đỗ Khả Nhi cũng thấy hơi buồn cười, hóa ra cậu ta cũng có lúc không biết phải làm sao.

Cô đột nhiên cảm thấy mình chưa từng thấy Tiêu Ninh như thế này, còn có một chút đáng yêu...

Âm thanh Tiêu Ninh gọi điện thoại không lớn lắm, nhưng trong phòng lại yên tĩnh nên Đỗ Khả Nhi nghe rõ ràng cuộc nói chuyện của bọn họ.

Khi cô nghe thấy Tạ Minh Tường nghĩ kế cho Tiêu Ninh, trong lòng nhất thời có chút căm giận: "Tạ Minh Tường này, sao bụng dạ lại tối tăm đến thế?"

Đưa ra mấy chủ ý cùi bắp gì vậy? Xem mình về tố cáo với Hân Hân thế nào!"

Chỉ là đùa như vậy nhưng Đỗ Khả Nhi cũng có chút lo lắng: "Tiêu Ninh sẽ không nghe theo ý kiến của anh ấy chứ?"

Sau đó nghe thấy lời từ chối nghiêm túc của Tiêu Ninh, ấn tượng của Đỗ Khả Nhi đối với cậu ấy lại tốt hơn một chút, không ngờ Tiêu Ninh thường ngày vẫn luôn không đứng đắn mà lại có chút ý thức trách nhiệm như vậy!

Sau đó cô lại nghe thấy Bạch Mộc hỏi, Đỗ Khả Nhi cũng vội vàng dựng lỗ tai lên. Đối với câu trả lời của Tiêu Ninh, cô có chút mong đợi cũng có chút lo lắng, tâm trạng này rất phức tạp...

Khi cô nghe thấy câu trả lời của Tiêu Ninh, trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào, cô đột nhiên phát hiện chẳng biết từ khi nào trong lòng mình lại có thêm một vài hình ảnh của cậu ấy.

Còn đối với đề nghị của Bạch Mộc, Đỗ Khả Nhi rất cảm động cũng rất vui mừng. Bạch Mộc quả là đáng tin cậy hơn nhiều so với Tạ Minh Tường. Đường Hân Uyển ở bên cậu ấy quả thật không sai. Nhưng ngay sau đó cô vẫn có một chút cảm giác căng thẳng, Tiêu Ninh có đồng ý không?

Mà sau khi nghe thấy Tiêu Ninh trả lời chắc chắn, cuối cùng Đỗ Khả Nhi cũng cười, nụ cười ngọt ngào hết sức động lòng người...

Hai người cứ mắt to nhìn mắt nhỏ như vậy, trong khoảng thời gian này, bầu không khí có chút lúng túng. Một lúc sau, cuối cùng Tiêu Ninh cũng phục hồi tinh thần trước: "Vậy, cậu có muốn uống chút nước ấm không?"

Trong khách sạn có nước ấm, Tiêu Ninh đi rót một ly nước ấm cho Đỗ Khả Nhi, do dự một chút lại hỏi: "Có cảm thấy không thoải mái không?"

Đỗ Khả Nhi lắc đầu, mặt hơi ửng đỏ, nhưng Tiêu Ninh nhìn mà không khỏi ngẩn ngơ.

Ngày thường Đỗ Khả Nhi luôn tùy tiện nói cười, đây vẫn là lần đầu tiên Tiêu Ninh thấy Đỗ Khả Nhi như thế này. Giờ phút này, Tiêu Ninh cảm thấy nơi nào đó trong tim bị chạm khẽ vào.

Phát hiện được ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Ninh, Đỗ Khả Nhi càng thẹn thùng hơn, kéo chăn lên, chỉ để lộ đôi mắt ra bên ngoài.

"Cái đó..." - Tiêu Ninh gãi gãi đầu, có chút lúng túng mở miệng nói: "Đêm qua trong lúc mình uống say, u mê hồ đồ đã... phạm chút sai lầm... Cho nên, mình xin lỗi cậu..."

Vốn dĩ hồi nãy nghe được Tiêu Ninh nói chuyện với Bạch Mộc, trong lòng Đỗ Khả Nhi còn có chút ngọt ngào. Nhưng nghe thấy những lời này của Tiêu Ninh, Đỗ Khả Nhi còn tưởng rằng cậu lại đùa, sắc mặt hơi thay đổi, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: "Cho nên ý cậu là, bỏ qua chuyện này, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?"

"Không... không... không phải mình có ý này!" - Thấy Đỗ Khả Nhi hiểu lầm ý mình, Tiêu Ninh liên tục khoát tay, cuống quýt giải thích: "Ý của mình là xảy ra chuyện này là ngoài ý muốn nhưng chúng ta có thể coi đây như là cơ hội của mình. Chúng ta có thể thử hẹn hò một chút xem sao? Không chừng chúng ta có thể... ừm... rất thích hợp thì sao?"

"Ý của cậu là, lên xe trước mua vé sau? Đâm lao thì phải theo lao?" - Giọng nói của Đỗ Khả Nhi vẫn lạnh lùng như trước.

"Đứng!" - Tiêu Ninh buột miệng nói, gật đầu ngay lập tức. Nào biết lời vừa ra khỏi miệng, cậu liền hơi hối hận: "Mình đã lỡ miệng rồi! Bình thường không phải là rất biết ăn nói, sao trong thời khắc mấu chốt lại như xe tuột xích vậy chứ?"

Ừ, tục ngữ có câu "mất dê sửa chuồng, không phải quá muộn". Vì vậy Tiêu Ninh vội giải thích, định bù đắp lỗ hổng: "Không phải vì chúng ta đã lỡ rồi nên mình mới dự định qua lại với cậu, vốn dĩ là vì mình đã có thiện cảm với cậu nên mới... ơ?" - Tiêu Ninh đột nhiên dừng lại: "Sao mình lại nói ra lời trong lòng chứ?"

"Phi!" - Đỗ Khả Nhi cười: "Đồ ngốc..."

Nhìn thấy Đỗ Khả Nhi thay đổi sắc mặt nhanh như lật bánh tráng, Tiêu Ninh sững sờ, chợt nhận ra gì đó, trong lòng liền vui vẻ: "Cậu đồng ý?"

"Mình có thể không đồng ý sao?" - Đỗ Khả Nhi hỏi lại: "Còn lựa chọn khác sao?"

"Hi hi!" - Tiêu Ninh gãi đầu cười cười, trong lòng cũng nhẹ nhõm. Không khỏi cảm khái vô cùng: "Xem ra cái lưỡi ba tấc này của mình vẫn rất hiệu quả! Việc xấu hổ như vậy mà cũng tự mình giải quyết được!"

Sau khi xử lý xong chuyện này, mặc dù vẫn còn hơi lúng túng, nhưng hai người cũng nói chuyện nhiều hơn, dần dần khôi phục lại trạng thái trước kia.

Hai người bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển, mà Tiêu Ninh cũng có chút đắc ý, cảm khái nói: "Không ngờ đi uống rượu lại có được bạn gái, tạo hóa trêu người!"

"Cho nên sau này anh còn dám uống say, xem em xử lý anh thế nào!" - Đỗ Khả Nhi giờ nắm chặt nhỏ trước mắt Tiêu Ninh, đe dọa cậu ta.

"Không dám! Không dám!" - Tiêu Ninh đưa tay ôm chặt lấy Đỗ Khả Nhi, nói: "Chuyện như vậy xảy ra một lần là đủ rồi, nhiều hơn nữa sợ là anh không chịu nổi!"

“Thế còn tạm được...” - Đỗ Khả Nhi hài lòng gật đầu.

Nhìn Đỗ Khả Nhi như vậy, Tiêu Ninh rất nghiêm túc nói: “Khả Nhi, anh vẫn thích kiểu tính cách thoải mái này của em, như vậy mới thăng tiến hơn. Mặc dù có nhiều lúc đáng về khác cũng không tệ, nhưng anh càng thích con người thật sự của em hơn!”

Thấy Tiêu Ninh đột nhiên nghiêm túc, Đỗ Khả Nhi cũng có chút cảm động: “Đây vẫn là lần đầu tiên cậu ấy nói lời thật lòng với mình!” Cô vốn cho rằng Tiêu Ninh sẽ thích mình dịu dàng hơn, cô cũng định từ từ thay đổi tính cách của bản thân một chút. Đỗ Khả Nhi cho rằng nếu hai người đã quyết định ở bên nhau, vậy thì thay đổi một chút vì cậu ấy cũng không sao. Mặc dù thay đổi bản thân rất mệt, nhưng cô lại không thể chùn bước.

Nhưng nghe Tiêu Ninh nói cậu ấy thích con người thật của mình hơn, Đỗ Khả Nhi cũng rất vui vẻ, cô cũng không cần phải thay đổi gì nữa.

Vì vậy Đỗ Khả Nhi thoải mái vỗ vỗ bả vai Tiêu Ninh: “Này! Anh bạn cảm thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đầu thai nhầm

Tiêu Ninh trợn mắt “Diễn biến thế này cũng nhanh quá đấy!” Nhưng cậu ấy lại càng thích một Đỗ Khả Nhi thăng tiến như vậy hơn, Đỗ Khả Nhi dịu dàng như thế này, thi thoảng thể hiện một hai lần còn được, chứ nhiều hơn thì quả thực khiến cậu ấy cảm thấy rất không quen, cũng không có phúc hưởng thụ!

“Chẳng lẽ mình có khuynh hướng thích ngược ư? Vậy thì không nên chút nào!” - Tiêu Ninh tiêu cực suy đoán

Tuy rằng đã giải quyết mọi chuyện êm đẹp nhưng đối với vấn đề bỗng dưng lại thất thân này, Tiêu Ninh vẫn cảm thấy hơi ảm ức. Cậu ta thờ dãi, cảm thán nói: “Không ngờ rằng tâm thân trong trắng anh đây gìn giữ hai mươi năm lại mất đi như vậy... quả thực là tạo hóa trêu người mà!”

Đỗ Khả Nhi liếc cậu ấy một cái, lạnh giọng hỏi: “Cho nên anh hối hận?”

“Không có!” - Tiêu Ninh lắc đầu liên tục, cười xòa: “Anh nào dám chứ!”

“Hừ!” - Đỗ Khả Nhi hừ lạnh: “Như vậy còn được!”

Hai người cứ yên lặng như vậy, Tiêu Ninh lén nhìn Đỗ Khả Nhi vài lần, nghĩ đến lời nói của Sở Nam lại không yên lòng, cười ngai ngùng: “Ý của anh là... đêm qua uống nhiều quá... chẳng nhớ được gì cả... cũng không có cảm giác gì... như vậy... không được hay cho lắm...”

“Cho nên?” - Đỗ Khả Nhi liếc cậu ta một cái, không biểu lộ gì.

“Cho nên...” - Tiêu Ninh lúng túng xoa xoa tay, lấy lòng nói: “Hay là... chúng ta ôn lại chuyện hôm qua lần nữa nhé?”

“Không!” - Giờ Đỗ Khả Nhi mới hiểu được ý đồ của Tiêu Ninh, mặt cô đỏ lên, quả quyết lắc đầu từ chối: “Anh nhanh quá...”

“Nhanh?” - Tiêu Ninh tức giận, giống như đang phải chịu một sự nhục nhã vô cùng, phản bác lại: “Đó là do anh uống nhiều thôi em biết không? Em có thể sỉ nhục nhân cách nhưng tuyệt đối không được sỉ nhục năng lực của anh! Để anh đây chứng minh cho em xem!”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Ninh đã chồm đến như một con hổ đói vồ mồi.

“Á!” - Đỗ Khả Nhi hoảng hốt hét lên, muốn tránh ra. Nhưng dù cho tính cách của cô có mạnh mẽ thế nào thì cuối cùng cũng vẫn là nữ sinh, sao có thể độ được với sức lực của một con sói như Tiêu Ninh. Huống chi đây còn là một con sói đang đói sắc... Cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Cùng lúc đó, trong ký túc xá nam sinh, có một nhóm người cũng đang lo lắng chờ đợi tin tức bên phía Tiêu Ninh. Tất nhiên, trong những người này chỉ có mỗi Bạch Mộc là thật tâm lo lắng cho cậu ấy, những người còn lại thì chỉ theo để hóng tin tức mà thôi.

“Đúng rồi!” - Đợi một lúc lâu mà vẫn không có kết quả, Tạ Minh Tường mất hết kiên nhẫn, đột nhiên anh ta nghĩ đến cái gì đó, vội lấy điện thoại ra gọi cho Lãnh Hân Hân: “Mình phải nhanh báo tin tức này cho mấy người Lãnh Hân Hân mới được!”

Bạch Mộc định ngăn lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Thôi bỏ đi, dù sao sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết.

Sau khi điện thoại được kết nối, Tạ Minh Tường vội vàng lên tiếng: “Hân Hân à! Anh nói cho em biết một chuyện lớn này.”

“Chuyện lớn gì?” - Lãnh Hân Hân cũng cảm thấy hứng thú.

“Đêm qua, Tiêu Ninh và Đỗ Khả Nhi ngủ với nhau!” - Nói xong, Tạ Minh Tường cảm thấy vô cùng phấn khích.

Ở đầu bên kia điện thoại dường như im lặng mất vài giây, sau đó mới truyền đến giọng nói đầy vẻ khó tin của Lãnh Hân Hân: “Hả? Thật hay giả? Không thể nào?”

“Sao lại không thể!” - Tạ Minh Tường nói: “Vừa rồi Tiêu Ninh gọi điện cho bọn anh đã gọi nói như vậy, chắc chắn 100% đó!”

“Thật à?” - Lãnh Hân Hân cũng cảm thấy phần khích, nói: “Anh kể lại chi tiết cho em nghe xem nào!”

“Hay là em đến phòng đàn đi! Tất cả chúng ta cùng đến đó!” - Tạ Minh Tường đề nghị: “Những chuyện như thế này nói qua điện thoại không rõ đâu!”

“Được!” - Lãnh Hân Hân gật đầu đồng ý.

Cúp điện thoại, đột nhiên Lãnh Hân Hân nghĩ đến cái gì đó, nhìn về phía Đường Hân Uyển: “Hân Uyển, có phải cậu đã biết chuyện giữa Tiêu Ninh và Khả Nhi rồi không?”

“Ồ...” - Đường Hân Uyển lúng túng gật đầu.

“Thôi bỏ đi...” - Lãnh Hân Hân xua xua tay, cũng không tức giận. Cô ấy hiểu tính tình của Đường Hân Uyển, biết Đường Hân Uyển cũng không cố ý giấu giếm bọn họ.

Nhóm người chuẩn bị một chút rồi kéo nhau đến phòng đàn. Nhưng vì phòng đàn của Bạch Mộc đã bị đồ ăn vặt của Tiểu Bàn Tử chiếm phần lớn không gian nên mọi người chỉ có thể đi đến phòng đàn khác.

Vừa đặt mông ngồi xuống ghế, Lãnh Hân Hân đã vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Đợi chút đã!” - Tạ Minh Tường còn chưa kịp đáp lời, Sở Nam đã vội lên tiếng cắt đứt, sau đó bước ra khỏi phòng đàn. Trong lúc mọi người còn đang ngạc nhiên, Tiểu Bàn Tử đã mang theo một đồng đồ ăn vặt quay lại, đặt xuống trước mặt bọn họ: “Nghe kể chuyện phải có dáng vẻ của nghe kể chuyện, không có đồ ăn vặt thì nghe gì được chứ? Đến đây nào, mọi người đừng khách sáo nhé!”

“...” - Mọi người hoàn toàn cạn lời.

Cả đám mỗi người ôm một túi đồ ăn vặt, vui vẻ ngồi xuống, thảo luận chuyện của Đỗ Khả Nhi và Tiêu Ninh.

Nhưng thời gian trôi qua, bọn họ lại bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng, vì hai người đó vẫn chưa truyền tin gì về. Tiếng nói của mọi người cũng thưa dần, không ai còn tâm trạng trò chuyện nữa mà chỉ ngồi tại chỗ chờ tin tức mới nhất... Chỉ có đồng túi đựng đồ ăn vặt nằm la liệt trên đất là phản ánh lại những gì vừa phát sinh, và cả... “sức chiến đấu” kinh người của bọn họ...

Hai tiếng trôi qua, cuối cùng Tiêu Ninh cũng chấm dứt “hiệp đấu”, nhìn Đỗ Khả Nhi đang nép người bên cạnh mình. Lần đầu tiên Tiêu Ninh cảm nhận được một sự tự hào khó diễn tả, cậu ấy nhếch môi, cười đắc ý: “Thấy thế nào hả? Cũng không tệ lắm đúng không?”

“Ừm...” - Đỗ Khả Nhi dùng giọng mũi tỏ vẻ tán thành.

Lại qua một lúc nữa, đột nhiên Tiêu Ninh nhớ đến đám người Tạ Minh Tường còn đang chờ tin tức của mình, vội vàng nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần đến trưa: “Đáng chết, sao mình lại quên mất cả giờ giấc thế này?”

Tiêu Ninh nhìn Đỗ Khả Nhi, dò hỏi: “Giờ không còn sớm nữa, chúng ta về trường nhé?”

“Ừ!” - Đỗ Khả Nhi gật đầu.

Tiêu Ninh mặc quần áo xong, nhìn thấy Đỗ Khả Nhi vẫn chưa có bất kỳ động tác nào, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

“Anh... xoay người sang chỗ khác đi...” - Đỗ Khả Nhi dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu đề nghị.

Tiêu Ninh bắt đầu thắc mắc: “Đã như thế này rồi còn sợ anh nhìn thấy sao?” Nhưng vừa dứt lời, cậu ấy liền bắt gặp ngay ánh mắt như muốn giết người của Đỗ Khả Nhi, vội vàng ngậm miệng lại không nói nữa, biết điều xoay người sang chỗ khác: “Được... anh không nhìn là được chứ gì?”

Lúc này Đỗ Khả Nhi mới hạ con tức, cảm thấy yên lòng.

Nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh mặc quần áo, trái tim Tiêu Ninh lại cảm thấy ngứa ngáy, cơ thể dần có phản ứng. Nhưng vì suy xét đến vấn đề thời gian, cuối cùng Tiêu Ninh vẫn cố kìm nén ý nghĩ của bản thân “Bỏ đi, còn nhiều cơ hội mà!”

Hai người đã chuẩn bị xong hết, vừa định rời đi thì đột nhiên Tiêu Ninh nhớ đến cái gì đó, vội vàng chạy về, cuốn ga giường lại, cười nói: “Đây chính là vật mình chứng cho tình yêu của chúng ta! Anh phải cất nó thật kỹ!”

Mặt Đỗ Khả Nhi đỏ lên, tức giận nói: “Có phải anh đầu thai nhầm rồi không? Cứ như phụ nữ vậy!”

“Ừ! Là hai chúng ta cùng đầu thai nhằm! Đổi cho nhau là được.” - Tiêu Ninh không quay đầu lại, đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chú muốn phá thai?

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Đỗ Khả Nhi, sau hai hiệp “chiến đấu”... hành động của cô có chút khó khăn, cho nên được Tiêu Ninh dìu ra ngoài.

Đám nhân viên khách sạn nhìn thấy Tiêu Ninh dìu Đỗ Khả Nhi khập khiễng bước xuống lầu, vẻ mặt bọn họ có thêm mấy phần nghi hoặc. Nhưng những người này lại không cảm thấy quá ngạc nhiên, chuyện như vậy thì bọn họ đã gặp rất nhiều rồi.

Nhưng mà sau khi phát hiện được ánh mắt của những người này, Tiêu Ninh lại cảm thấy rất khó chịu, vô thức bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng rời khỏi “nơi thị phi” này.

Vậy nhưng lúc cậu ấy đang định bước ra khỏi cửa thì bị một nhân viên phục vụ trong đại sảnh gọi lại: “Anh này, xin chờ một lát!”

“Sao vậy?” - Tiêu Ninh xoay người lại, nhíu mày hỏi.

“Là như thế này...” - Nhân viên phục vụ kiên nhẫn giải thích: “... do hôm qua hai vị chỉ đưa hai trăm tệ đặt cọc nhưng số phí tiêu dùng lại vượt quá hai trăm tệ, cho nên các vị cần phải trả thêm ba mươi tệ nữa.”

“Không phải các người niêm yết giá ở một đêm chỉ có một trăm năm mươi tệ thôi sao?” - Tiêu Ninh chỉ chỉ vào tấm bảng treo sau lưng nhân viên phục vụ: “Các người nên trả lại cho chúng tôi năm mươi tệ mới phải!”

Tiêu Ninh thầm nghĩ “Chẳng lẽ mình gặp phải khách sạn đen?” (1)?

“Giá ga giường là tám mươi tệ, thưa anh!” - Nhân viên phục vụ chỉ chỉ vào tấm ga giường trong tay Tiêu Ninh, vẻ mặt không hề thay đổi, cười híp mắt giải thích.

Đây cũng là một nguồn thu nhập thêm của khách sạn. Rất nhiều cặp tình nhân đến khách sạn này ném trái lần đầu tiên xong, sẽ mang theo ga giường đi để lưu giữ lại kỷ niệm. Cho nên, nhân viên phục vụ không hề ngạc nhiên khi thấy Tiêu Ninh cầm ga giường xuống.

“Là vậy à!” - Mặt Tiêu Ninh đỏ lên, nhưng trong lòng lại âm thầm oán giận “Một cái ga giường mà tới tám mươi tệ, khách sạn các người cũng chặt chém quá rồi đó!”

Nhưng Tiêu Ninh cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể chấp nhận. Đối với cậu ấy mà nói, nhanh chóng rời khỏi đây mới là quan trọng nhất.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt Tiêu Ninh lại trở nên vô cùng khó coi. Bởi vì cậu ta phát hiện, tối hôm qua lúc uống rượu anh ta đã tiêu hết sạch tiền nên bây giờ trên người không còn đồng nào.

Chẳng còn cách nào khác, Tiêu Ninh chỉ có thể lúng túng nhìn về phía Đỗ Khả Nhi: “Khả Nhi, em còn tiền không?”

Nhân viên phục vụ âm thầm khinh bỉ “Anh có phải là đàn ông không? Lấy đi lần đầu tiên của con gái nhà người ta còn bắt người ta trả tiền? Chẳng lẽ mình gặp phải loại đàn ông cặn bã trong truyền thuyết sao?”

Nhưng dù trong lòng có khinh bỉ thế nào thì nhân viên phục vụ cũng không lên tiếng vì cô ta không thể xen vào những chuyện thế này. Mặc dù cô ta cảm thấy cô bé này rất đáng thương khi gặp phải một tên đàn ông cặn bã như vậy nhưng lại không thể tự đứng ra làm chủ miễn phí chi phí cho bọn họ. Nếu không, ông chủ sẽ đuổi việc cô ta.

Đỗ Khả Nhi lắc đầu: “Không có, đêm qua tiêu hết rồi.”

“...” - Tiêu Ninh khổ không thể tả, tất nhiên cậu ấy cũng nhìn thấy biểu cảm khinh bỉ trên mặt nhân viên phục vụ, nhưng cậu ấy đâu còn cách nào khác sao. Cậu ấy cũng không muốn như vậy!

Hết cách rồi, Tiêu Ninh chỉ có thể lấy điện thoại ra định gọi cho Tạ Minh Tường. Nhưng ngay sau đó, cậu ấy lại chán nản phát hiện điện thoại di động của mình đã hết pin, mà điện thoại của Đỗ Khả Nhi cũng giống như vậy.

“A...” - Tiêu Ninh sốt ruột đi qua đi lại như kiến bò trên chảo nóng.

Đột nhiên, Tiêu Ninh nghĩ ra một biện pháp được xem là có thể thực hiện. Vì vậy, cậu ầu nhìn về phía người nhân viên phục vụ với vẻ mặt mong chờ: “Chị gái, chị xem thế này có được không? Tôi để điện thoại của mình ở lại đây, đợi sau khi mang tiền đến trả, các người đưa lại điện thoại cho tôi, được chứ? Điện thoại này tôi mới mua, giá trị không nhỏ đâu!”

“Không được, thưa anh!” - Nhân viên phục vụ lắc đầu, kiên nhẫn giải thích: “Đâu ai biết được điện thoại này của anh đã bị hỏng hay chưa? Lỡ như tôi làm như vậy, ông chủ đuổi việc tôi thì sao?”

Lúc này, biểu cảm trên mặt nhân viên phục vụ mang đầy vẻ khinh thường, nhìn Tiêu Ninh như một kẻ ngốc. Ngụ ý là anh cho rằng tôi sẽ tin chuyện bịa đặt này của anh sao? Mơ đi!

“...” - Tiêu Ninh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Cho tôi mượn điện thoại một lát, gọi bạn tôi mang tiền đến trả cho các người, được chứ?”

“Như vậy thì được!” - Nhân viên phục vụ gật đầu, đưa điện thoại cho Tiêu Ninh.

Lúc này Tiêu Ninh mới thở phào một hơi, bấm số của Tạ Minh Tường. Cậu ấy thậm chí cảm thấy vô cùng may mắn, may mà số di động của Tạ Minh Tường chỉ khác số di động của cậu ấy hai số nên giờ cậu ấy mới nhớ được. Nhưng đối với việc Tạ Minh Tường có thể nghe điện thoại hay không thì Tiêu Ninh lại không dám chắc. Thói quen của Tạ Minh Tường, Tiêu Ninh hiểu rất rõ, anh ấy thường không nghe máy nếu có số lạ gọi đến.

Nhưng lúc này Tiêu Ninh chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng "Tạ lão đại, anh nhất định phải nghe điện thoại đấy!"

Nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, Tạ Minh Tường hơi nhíu mày, cuối cùng vẫn nghe: “Xin chào, là ai vậy?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến, Tiêu Ninh kích động đến mức suýt rơi nước mắt "Tạ lão đại ơi! Quả nhiên là anh không khiến em phải thất vọng!"

“Alô? Ai vậy? Không nói là tôi cúp máy đấy?” - Tạ Minh Tường sắp mất kiên nhẫn, anh đang lo lắng chờ đợi tin tức của Tiêu Ninh, làm gì có thời gian nói chuyện tào lao với một số điện thoại xa lạ kia chứ.

“Đừng! Đừng cúp!” - Tiêu Ninh giật mình, vội vàng nói: “Tạ lão đại, em là Tiêu Ninh đây!”

“Lão nh?!” - Tạ Minh Tường hơi khó hiểu: “Sao đột nhiên chú lại đổi số? Còn nữa, tình hình bây giờ như thế nào rồi? Bọn anh chờ đợi sốt ruột muốn chết! Rốt cuộc chú và Đỗ Khả Nhi thương lượng thế nào rồi?”

“Haiz! Một lời khó nói hết!” - Tiêu Ninh sụt sùi: “Đợi sau khi trở về em sẽ giải thích với mọi người, bây giờ không phải là lúc nói mấy chuyện này. Tạ lão đại, anh cho em mượn hai trăm tệ trước đi!”

“Hai trăm tệ? Chú mượn tiền làm gì?” - Mối nghi ngờ trong lòng Tạ Minh Tường càng lúc càng lớn: “Chẳng lẽ chú định đi phá thai? Không đúng! Dù cho hôm qua hai người có quan hệ thì cũng không thể nhanh như vậy được! Hơn nữa, hai trăm tệ không đủ để phá thai!”

“...” - Trán Tiêu Ninh đầy vạch đen "Anh mới đi phá thai! Cả nhà anh mới đi phá thai ấy!"

“Nói mau, chú cần tiền để làm gì?” - Tạ Minh Tường truy hỏi nguyên nhân: “Anh nói trước cho chú biết, nếu chú muốn làm chuyện xấu, anh sẽ không cho mượn đâu!”

“Không phải như vậy...” - Tiêu Ninh bắt lực giải thích: “Là vì hôm qua em uống rượu đã tiêu hết tiền, cho nên giờ không có tiền trả chi phí thuê phòng và bắt xe về trường!”

Cuối cùng cậu ấy cũng không nói ra chuyện mình đi vay tiền là để “mua” ga giường, như vậy cũng quá mất mặt rồi!

“Ồ! Hóa ra là như vậy! Sao chú không nói sớm chứ!” - Tạ Minh Tường thở phào nhẹ nhõm: “Đây chỉ là chuyện nhỏ! Chú đọc số tài khoản cho anh, anh chuyển cho!”

“Số tài khoản là *****” Tiêu Ninh lấy thẻ ATM của mình ra, đọc số thẻ cho Tạ Minh Tường: “Tạ lão đại, cảm ơn anh!”

“Đây chỉ là việc nhỏ!” - Tạ Minh Tường xua xua tay, nói: “Chú về trường rồi thì đến thẳng phòng đàn luôn đi! Bọn anh đều đang chờ tin tức của chú đấy!”

“Được rồi!” - Tiêu Ninh do dự một chút, gật đầu đồng ý. Chuyện này không trốn tránh được, sớm muộn gì cũng phải cho bọn họ biết.

Lúc này Tạ Minh Tường mới yên lòng: “Ừ, cứ vậy nhé! Để anh chuyển tiền cho chú, mười phút nữa là nhận được!”

(1) Khách sạn đen: Khách sạn làm ăn không đăng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tiêu ninh xấu hổ

Sau khi cúp điện thoại, Tạ Minh Tường nhìn về mặt chờ đợi của mọi người, cười nói: “Đợi thêm lúc nữa đi, hai người họ về ngay đây...”

Tôn Dật Thành nghi ngờ nhìn Tạ Minh Tường, hỏi: “Chuyện gì vậy? Tạ lão đại, hình như em nghe thấy lão nhị tìm anh vay tiền?”

“Ừ!” - Tạ Minh Tường gật gật đầu, giải thích: “Nghe nói hôm qua hai người họ đã tiêu hết tiền để uống rượu rồi, cho nên bây giờ không có tiền trả tiền phòng.”

“...” - Mọi người cạn lời một trận.

“Chắc chắc!” - Sở Nam không nhịn được cảm thán: “Dùng hết tiền rồi mà vẫn còn đi thuê phòng? Không thể không nói lão nhị đúng là khó nhịn được ham muốn.”

“Chính xác!” - Tạ Minh Tường tỏ vẻ đồng ý vô cùng: “Không ngờ lão nhị ngày thường thì im im, kết quả lại là người thuộc phái hiệu suất! Lần này thực sự là làm gương cho chúng ta rồi!”

“Sao hả? Anh hâm mộ cậu ấy rồi hả?” - Lãnh Hân Hân mặt không cảm xúc liếc Tạ Minh Tường một cái, trầm giọng hỏi.

“Ồ...” - Tạ Minh Tường giật mình, lúc này mới ý thức được mình có chút đắc ý vênh váo, vội vàng chuyển chủ đề: “Anh phải nhanh chóng chuyển khoản cho lão nhị, nếu không cậu ta không về được mất!”

“Thật ra thế này cũng chẳng có gì!” - Tôn Dật Thành cũng không cho là đúng, cậu ta cảm thấy mình không thể nhận không ân huệ mời com của Tạ Minh Tường nhiều lần như vậy! Hắn là nên đứng ra nói một câu câu bằng, cho nên cậu ta nói: “Chỉ cần là một người đàn ông bình thường, hẳn là đều nghĩ như vậy thôi! Đúng không, Bàn Tử?”

Nói xong, Tôn Dật Thành vỗ vai Sở Nam.

“Đúng vậy!” - Sở Nam gật đầu theo bản năng, có điều ngay sau đó, cậu ta liền ý thức được có gì đó sai sai. .

“Hừ! Một đám lưu manh!” - Gương mặt Tô Nhu đỏ lên, hừ lạnh một tiếng.

Sở Nam khỏ sở tự chất vấn "Cái miệng của mình thật là, sao không ngậm lại được thế?"

Vì vậy Tiểu Bàn Tử mau chóng kéo dây cương dừng trước bờ vực, ngượng ngùng cười: “Đương nhiên, tình cảm vẫn là cơ sở quan trọng nhất...”

Lãnh Hân Hân khinh bi liếc bọn họ một cái: “Đừng lấy tâm lý xấu xa đó của mấy người để giữ chút thể diện, em cũng không tin ai cũng giống mấy người, có phải không Bạch Mộc?”

Lãnh Hân Hân nói xong, nhìn về phía Bạch Mộc.

“...” - Bạch Mộc không biết nói gì "Tên nhóc Tôn Dật Thành này đã bịt kín đường lui của mình rồi, mình phải trả lời thế nào?"

Mà ở bên này, Tiêu Ninh đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh khách sạn, dù sao vấn đề tiền bạc đã được giải quyết, bây giờ cậu ấy cũng không sốt sáng nữa.

Tuy ánh mắt của nhân viên khách sạn nhìn cậu vô cùng kỳ lạ, nhưng dần dần Tiêu Ninh cũng đã chai mặt. Chuyện thế này, nhìn mãi cũng quen. .

Đỗ Khả Nhi thì ngược lại, vô cùng không muốn ngồi cùng một chỗ với Tiêu Ninh, một vẻ mặt tôi không quen anh ta. Dù gì thì cô cũng là con gái, cho dù tính cách thoải mái đến đâu, sau khi gặp chuyện như vậy cũng vẫn có chút xấu hổ.

Hơn mười phút sau, Tiêu Ninh đoán chừng Tạ Minh Tường đã gửi tiền qua cho mình, vì vậy đứng dậy đi tới chỗ nhân viên quầy lễ tân, đưa thẻ ngân hàng cho cô ta, vô cùng cao ngạo nói: “Quẹt thẻ!”

Nhân viên lễ tân khinh bi "Tiền này của anh còn không phải là đi mượn hay sao? Còn làm bộ tỏ vẻ tiền nhiều như nước, làm như mình là người giàu có vậy!"

Có điều tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không thể nói ra lời này, cô ta nhận lấy thẻ ATM của Tiêu Ninh đưa, nở nụ cười chuyên nghiệp: “Vâng thưa anh!”

Đối với thái độ của nhân viên lễ tân, Tiêu Ninh vô cùng hưởng thụ. Có điều ngay sau đó cậu liền nghĩ ra lát nữa gọi xe còn cần tiền lẻ, trên xe taxi không thể quẹt thẻ, mà quanh đây cũng không có máy rút tiền. .

Tiêu Ninh căng não suy nghĩ liền nghĩ được một cách tốt, vì thế cậu tỏ vẻ lầy lòng nhìn về phía nhân viên lễ tân: “Chị gái, hay là chị quẹt một trăm tệ đi, sau đó đưa lại cho tôi bảy mươi tệ tiền mặt được không? Chị xem, lát nữa chúng tôi gọi xe cũng cần tiền lẻ...”

Tiêu Ninh nghĩ thầm "Kế sách của mình không có vấn đề gì. Tiêu Ninh, mày thật sự thông minh quá đi! Quả thật là một thiên tài!"

Nhân viên lễ tân thấy buồn cười "Anh thích tỏ vẻ mình giàu à, anh tỏ vẻ nữa đi!" Có điều trên mặt vẫn không có vẻ gì là không ổn: "Được chứ thưa anh, có điều chúng tôi cần năm tệ tiền phí thủ tục."

"Hả?" - Tiêu Ninh sững sốt "Năm tệ tiền phí thủ tục, cô cũng xấu xa quá đó! Năm tệ đủ cho tôi mua hai chai bia rồi! Hơn nữa đây cũng không phải tiền của tôi... phải trả lại đây!"

Có điều nghĩ đến mình không thể mất mặt trước Đỗ Khả Nhi và nhiều người như vậy, Tiêu Ninh cắn chặt răng: "Được! Năm tệ thì năm tệ!"

Cầm được sáu mươi lăm tệ tiền mặt, Tiêu Ninh vội vàng dẫn Đỗ Khả Nhi rời khỏi cái nơi thị phi này, không thể ở lại chỗ này thêm được nữa. Nếu không thì không phải là để cho người ta chế giễu sao?

Tuy Đỗ Khả Nhi cảm thấy hơi mất mặt nhưng dù sao cô cũng không làm gì khác, cuối cùng cũng đành phải thuận theo.

"Chú ơi, đến đại học công nghệ Hoài Giang!" - Hai người đón đại một chiếc taxi ở ven đường, ngồi lên.

"Ồi chào! Anh bạn nhỏ, không ngờ lại gặp được cậu rồi! Chúng ta đúng là có duyên!" - Tài xế nhìn thấy Tiêu Ninh, ngạc nhiên hô một tiếng.

"Hả?" - Tiêu Ninh sững sốt, hết sức nghi ngờ: "Chú là?"

"Tôi là tài xế tối hôm qua đã đưa hai người đến khách sạn này!" - Tài xế nhiệt tình nói: "Sao hả? Tối qua ngủ thoải mái không?" - Nói xong, tài xế cười cười với Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh nhăn mặt "Hóa ra tất cả đều là do ông gây nên! Có điều nghĩ đến ông cũng là có lòng tốt, bản thân mình cũng nhờ thế mà có được một cô bạn gái, không tính toán với ông nữa."

Hiển nhiên là tài xế rất khéo nói, lúc này ông ta cũng nhìn thấy cái ga giường trong tay Tiêu Ninh, lại liên tưởng đến hành động của Đỗ Khả Nhi có chút bất tiện, ông ta liền hiểu ra: "Tôi nói này anh bạn nhỏ... Cậu được đấy! Không ngờ hôm qua tuy là cậu uống say nhưng không hề ảnh hưởng đến 'sức chiến đấu' chút nào!"

"Sao lại không ảnh hưởng?" Tiêu Ninh thâm oán trong lòng "Tôi còn chẳng biết đêm qua xảy ra chuyện gì, dù sao thì vừa tỉnh lại thế giới của tôi đã thay đổi."

Nhưng mà Tiêu Ninh cũng không biểu hiện ra điều gì, nếu không thì sao có thể thể hiện sức hút của mình.

"Tất nhiên!" - Tiêu Ninh trung ra vẻ mặt đắc ý vô cùng, kể mình làm ra kỳ tích mạnh mẽ như thế nào. Nhưng lại nhận thấy ánh mắt như muốn giết người của Đỗ Khả Nhi đột nhiên nhìn qua, Tiêu Ninh lập tức toát mồ hôi lạnh đầy đầu, ngượng ngùng cười nói: "Cũng tạm tạm..."

Chú tài xế lại không ý thức được những điều này, vẫn không ngừng cảm khái: "Cái xã hội bây giờ đó mà, giới trẻ các cậu trưởng thành sớm quá! Tuổi còn trẻ mà đã xảy ra kiểu quan hệ này, nhớ thời của chúng tôi năm xưa, toàn là sau khi kết hôn mới có thể."

"Nhìn tuổi của hai người, chắc là mới học đại học năm nhất phải không? Haiz... Nhưng tôi khuyên cô cậu một câu, chuyện này tuy là rất hấp dẫn con người, nhưng cũng đừng quá lún sâu vào đó! Một là làm dở dang việc học, hai là ngộ nhớ không cẩn thận xảy ra chuyện gì 'ngoài ý muốn' thì cũng không tốt..." - Tài xế tận tình khuyên bảo.

"..." - Tiêu Ninh cảm thấy rất xấu hổ, vừa định nói gì đó thì Đỗ Khả Nhi lại nhủ thầm, trừng mắt nhìn cậu một cái, cướp lời: "Chú à, chú có thể im lặng một lát, tập trung lái xe không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thanh xuân của họ

"Hả..." - Tài xế giật mình, thầm nghĩ "Xem ra người ta không thích đàm luận những chuyện riêng tư này với mình lắm. Hay là tình hình không giống như mình nghĩ? Chẳng lẽ anh chàng này là người bị cưỡng bức? Ừm, nhìn dáng vẻ bị ức hiếp của nam sinh, khả năng này là rất lớn!"

Nghĩ đến đây, tài xế lại trào dâng nỗi bi ai "Bạn nói thử xem nam sinh này trông cũng không phải là kiểu soái ca, sao lại có một mỹ nữ như thế này 'cưỡng bức' cậu ta chứ? Mà nhìn lại bà vợ của mình ở nhà thì..."

"... Thật là so người với người, tức chết người mà!"

Khó khăn lắm mới về đến trường, Tiêu Ninh trả tiền xong liền chạy vội xuống xe taxi, cậu thật sự sợ chú tài xế này lại nói những lời không nên nói gì đó.

Chỉ là Tiêu Ninh vẫn đánh giá thấp mức độ "nhiệt tình" của chú tài xế này. Ngay lúc hai người vừa mới đi được mấy bước, chú tài xế đột nhiên hạ kính xe xuống, lớn tiếng nói với Tiêu Ninh: "Anh bạn nhỏ, nhớ lời tôi nói đó! Lời nói thật thường khó nghe, tôi là người từng trải, những lời tôi nói đều là tốt cho cậu thôi!"

Nói xong những lời này, chú tài xế nhanh chóng khởi động xe, lập tức rời khỏi nơi này.

Tiêu Ninh nhăn mặt, vừa định tìm ông chú này "tính sổ" nhưng nhìn thấy ông ta chạy còn nhanh hơn cả thỏ, lập tức có chút dở khóc dở cười.

Lúc đi ngang qua ký túc xá nữ sinh, Tiêu Ninh do dự một chút, nhìn về phía Đỗ Khả Nhi, hỏi: "Em có muốn về nghỉ ngơi một chút không?"

Đỗ Khả Nhi liếc mắt nhìn cậu một cái, hỏi ngược lại: "Em có yếu ớt như thế không?"

"..." - Tiêu Ninh không nói được gì nữa, thầm nghĩ "Anh nói vậy còn không phải là tốt cho em sao?"

Hai người vốn định đi thẳng đến phòng đàn nhưng nhớ đến cái ga giường trong tay, Tiêu Ninh vẫn quay về phòng ký túc trước một chuyến, cất giữ cái này thật kỹ. Không thể để Tạ Minh Tường bọn họ nhìn thấy thứ này được, nếu không thì chưa biết được bọn họ sẽ nói những gì nữa.

Trong lúc đám người Tạ Minh Tường chờ đợi đã có chút mất kiên nhẫn, mắt lớn trừng mắt nhỏ, cuối cùng cũng nhìn thấy Tiêu Ninh đỡ Đỗ Khả Nhi đi vào phòng đàn.

Tạ Minh Tường vội vàng đứng lên đón, cảm khái hết sức: "Không uống công bọn anh trông ngóng như trời hạn mong mưa, cuối cùng cũng đã chờ được hai người về rồi!"

"Đúng vậy đúng vậy!" - Sở Nam luôn miệng phụ họa: "Từ tối hôm qua hai người đã không về, bọn em lo muốn chết luôn! May mà hai người không xảy ra chuyện lớn gì, nếu không thì bọn em thật sự sẽ hối hận cả đời mất!"

Tiêu Ninh không còn gì để nói, nhưng lại nhìn Tiểu Bàn Tử lăm miệng bằng ánh mắt nghi ngờ. Thân là anh em chung phòng ký túc xá, cậu sớm đã nắm rõ hoạt động nội tâm của Tiểu Bàn Tử "Các cậu lo lắng không phải là sự an toàn của bọn tôi, mà là những chuyện rắc rối này chứ gì?"

Tiểu Bàn Tử da mặt dày, hoàn toàn không cảm nhận được có gì không ổn.

Lãnh Hân Hân nhìn thấy Đỗ Khả Nhi hành động có chút bất tiện, vội vàng đón cô ấy từ tay Tiêu Ninh, đỡ cô ấy ngồi xuống, chỉ là ánh mắt cô lại hơi kỳ lạ.

Đỗ Khả Nhi đỏ ửng mặt, dường như thấy tính cách cô rất hào sảng, nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, lại đối mặt với các chị em chung phòng ký túc xá cũng không tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Tiêu Ninh cũng hơi lúng túng xoa xoa tay, kéo ghế qua định ngồi xuống. Tôn Dật Thành lại đẩy cậu ra: "Không ngờ tiểu tử nhà anh lại đi trước bọn em một bước vậy đó, anh còn mặt mũi mà ngồi à? Ngoan ngoãn đứng thẳng lên cho em! Úp mặt vào tường suy nghĩ!"

"Đứng đứng đứng! Nói mau nói mau! Rốt cuộc tình hình là như thế nào?" - Sở Nam cũng nóng lòng hỏi han, vẻ mặt hóng hớt.

"Đúng vậy!" - Tạ Minh Tường cũng là gật gật đầu: "Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự thì xử nghiêm!"

"Ặc..." - Tiêu Ninh hết sức lúng túng, cũng có chút không biết bắt đầu nói từ đâu.

"Không có gì to tát cả, chỉ là ngủ một giấc mà thôi!" - Tiêu Ninh còn chưa nói, Đỗ Khả Nhi đã giành nói trước.

Tiêu Ninh nghe thấy vậy không nhịn được trợn mắt lên "Bình thường chuyện như thế này không phải đều nên là nam giới thẳng thắn khai báo sao? Sao khi xảy ra với mình thì lại thay đổi vậy? Ừm... nhưng mà như vậy cũng không tệ" Tiêu Ninh thầm nghĩ trong lòng.

"Chỉ vậy mà thôi?" - Mọi người lập tức thấy cạn lời.

Một lúc lâu sau Tạ Minh Tường mới lấy lại tinh thần trước tiên, hỏi: "Vậy bây giờ hai người..."

"Thì như vậy đó!" - Đỗ Khả Nhi giờ hai tay ra, vẻ mặt "không có gì quan trọng cả", nói: "Nếu đã xảy ra chuyện như thế này, đương nhiên mình phải chịu trách nhiệm với cậu ấy rồi!"

"Cậu chịu trách nhiệm với Tiêu Ninh?" - Mọi người quay sang nhìn nhau. Đây được coi là tình huống gì? Công chúa mạnh mẽ và... hoàng tử nhỏ của nàng ư?

Điều khiến mọi người không chịu nổi là khi nghe câu này, trên mặt Tiêu Ninh lại có một chút... thẹn thùng.

"Làm ơn, năng lực khái quát của hai người cũng mạnh quá rồi đó!" - Tôn Dật Thành lại không hài lòng với câu trả lời này: "Chi tiết, chúng tôi muốn nghe chi tiết!"

Thế là trong suốt hai tiếng tiếp theo, Đỗ Khả Nhi cẩn thận kể lại "chi tiết" cho bọn họ nghe.

Mà những chi tiết này được nói ra từ miệng Đỗ Khả Nhi lại có thêm một chút sắc thái của bản thân mình, hoàn toàn ví Tiêu Ninh giống như một khuê nữ yếu điệu... Mọi người giống như đang nghe bình luận, đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Tóm lại, sau khi nói xong sự tình, trong ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Ninh đã có thêm một chút ý vị khác thường...

Nếu không phải là đã sống chung một phòng ký túc xá trong thời gian dài như vậy, bọn Tạ Minh Tường thậm chí còn nghi ngờ rốt cuộc người ở trước mặt mình có phải là đàn ông hay không...

Nhìn thấy vẻ mặt được lợi mà còn làm bộ làm tịch của Tiêu Ninh, mấy người Tạ Minh Tường liền không nhìn được mà muốn đánh cậu ta.

Sau khi nghe xong, Lãnh Hân Hân lại không kìm được cảm thán: "Minh sớm đã cảm thấy hai người các cậu có chút không đúng rồi, chỉ không ngờ là cũng thật sự bị mình đoán trúng..."

Mà trong lòng Tạ Minh Tường và Sở Nam lại có một chút bi phẫn, tại sao chuyện tốt như thế lại không xảy ra với mình? Bọn họ nhìn sang bạn gái của mình - Lãnh Hân Hân và Tô Nhu. Trong ánh mắt tràn ngập sắc thái khác thường. Giống như đang nói, bọn anh cũng muốn giống như Tiêu Ninh, cứ thoải mái chà đạp bọn anh đi...

Đến đây, sự tình cũng coi như là được giải quyết một cách tốt đẹp. Mà trong mười người này, cũng đã có bốn cặp tình nhân, tình hình giữa bốn cặp tình nhân này như sau:

Bạch Mộc và Đường Hân Uyên là kiểu vừa xứng đôi lại ăn ý, giữa hai người giống như được ông trời tác hợp vậy. Họ không có sự ngọt ngào sến súa, cũng không có kiểu mãnh liệt như tình nhân bình thường, kiểu tình cảm nhẹ nhàng bình lặng nhưng lại hết sức thuần túy này khiến người ta thấy ngưỡng mộ nhất.

Sở Nam và Tô Nhu là kiểu che chở ngọt ngào, sự che chở chu đáo của Tiểu Bàn Tử đối với Tô Nhu khiến cho lòng người cảm động. Trong mắt Tiểu Bàn Tử, Tô Nhu giống như một con búp bê đáng yêu, ngậm trong miệng thì sợ tan ra, cầm trong tay thì sợ rơi vỡ.

Tạ Minh Tường và Lãnh Hân Hân là kiểu yêu nhau lăm lăm cắn nhau đau, mặc dù hai người đã xác lập mối quan hệ rõ ràng nhưng Lãnh Hân Hân đối với Tạ Minh Tường gọi là nghiêm khắc. Đặc biệt là cái kiểu hai ngày một khảo nghiệm nhỏ, ba ngày một khảo nghiệm lớn khiến người ta nhìn mà rất chán nản. Vậy nhưng bản thân Tạ Minh Tường lại thích như thế.

Và còn...

Tiêu Ninh và Đỗ Khả Nhi, ừm... Kiểu hoán đổi vai diễn. Trong mắt mọi người, kiểu tính cách thoải mái thẳng thắn như Đỗ Khả Nhi thì giống như một đứa con trai, còn Tiêu Ninh lại hoàn toàn là thân nam nhi mà tâm... tựa như một... công chúa nhỏ...

Mà những điều này đã tạo thành tuổi thanh xuân của họ...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đêm hội mừng năm mới

Trong mười người này, cũng chỉ có Tôn Dật Thành và Mễ Lôi là vẫn còn độc thân.

Thế nhưng hai người họ lại không hề ước ao được có cặp có đôi như những người ở đây. Hay nói cách khác, hai người họ vốn dĩ chưa từng suy nghĩ đến việc sẽ tìm đối tượng cho mình...

Nhất là Tôn Dật Thành...

Từ sau khi Sở Nam theo đuổi Tô Nhu thành công, cậu ta cứ hết lần này đến lần khác thể hiện tình cảm với Tô Nhu trước mặt Tôn Dật Thành, kết quả là mỗi lần đều nhận được ánh mắt xem thường của Tôn Dật Thành.

Theo như cách mà Tôn Dật Thành nói, cậu ta chỉ cần có máy tính là đủ rồi, căn bản không cần bạn gái...

Mà điều này cũng làm cho mọi người không khỏi lo lắng thay cho cậu ta "

Việc này tạm coi như dừng ở đây, còn tiếp theo, việc mà mọi người sắp phải đối mặt lại là một việc khác...

Việc này chính là đêm hội mừng năm mới sẽ diễn ra vào mấy ngày sau.

Đêm hội mừng năm mới là một chương trình lớn được trường tổ chức mỗi năm, ở trong môi trường học tập vô vị và đơn điệu này, một hoạt động như thế

này tất nhiên sẽ thu hút được hứng thú của đông đảo của sinh viên.

Dựa theo quy định của trường, để gia tăng số lượng và chất lượng của các tiết mục, mỗi khoa của trường đều phải tham gia ít nhất một tiết mục.

Với tư cách là ứng cử viên hàng đầu không nhường ai, khoa nghệ thuật lại càng phải đứng mũi chịu sào.

Ở ngôi trường khoa học kỹ thuật này, tiết mục thật sự có chất lượng cũng chỉ có thể xuất phát từ khoa nghệ thuật.

Mà số sinh viên của khoa nghệ thuật vốn dĩ đã ít ỏi, cho nên theo quy định, mỗi người đều bắt buộc phải tham gia biểu diễn.

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, nhóm người Lãnh Hân Hân đã bỏ tâm huyết ra biên đạo một bài múa tuyệt vời, việc này đối với mấy người họ mà nói hoàn toàn không phải là việc khó khăn gì.

Mọi người nói đến chuyện này, Lãnh Hân Hân liền nhìn về phía Bạch Mộc nói: “Bạch Mộc, cậu thật sự không tham gia với chúng mình sao?”

Bạch Mộc lắc đầu quả quyết, không phải anh chưa xem qua bài múa mà mấy người Lãnh Hân Hân biên đạo ra sao. Họ không lựa chọn những loại hình múa hiện đại đặc biệt thịnh hành giống với những khoa khác, mà là múa ba lê. Còn Bạch Mộc là một thằng con trai, không có cách nào làm điều này được.

Nghĩ đến việc khi múa phải xoạc thẳng chân, Bạch Mộc đã toát mồ hôi lạnh. Trải qua sự hành hạ suốt mấy tháng trời của môn hình thể, việc này đã trở thành nỗi ám ảnh với Bạch Mộc. Đây thật sự là nỗi thống khổ liên quan đến tính mạng khó có thể chịu được.

Hơn nữa một thằng đàn ông con trai như anh, cùng với mấy đứa con gái lên sân khấu múa thì ra thể thống gì. Một chút sắc xanh nổi bật giữa muôn hoa ư?

“Cậu thật sự không tham gia biểu diễn với chúng mình sao?” - Lãnh Hân Hân có chút không cam lòng: “Đây là lần đầu tiên sinh viên năm nhất khoa nghệ thuật chúng ta cùng hợp tác biểu diễn đó! Hơn nữa có cậu tham gia, chúng ta nhất định có thể giành giải nhất!”

Buổi tiệc mừng năm mới kiểu này tuy là truyền thống của trường lập ra, nhưng chủ quản thật sự lại là các sinh viên trong hội sinh viên của trường. Và vì muốn kích thích sự hứng thú của các sinh viên, họ còn đặc biệt tổ chức một cuộc bầu chọn vào lúc kết thúc buổi tiệc, sẽ xếp hạng thứ tự cho các tiết mục thông qua số phiếu bầu chọn của mọi người.

Và với những tiết mục nằm trong top 3 sẽ nhận được một khoản tiền thưởng rất cao cùng với tấm bằng khen danh dự.

Tất nhiên là với điều kiện gia đình như Lãnh Hân Hân thì cô hoàn toàn không quan tâm đến số tiền nhỏ đó, cái cô quan tâm là sự vẻ vang khi giành được giải nhất cơ.

Theo cô thấy, bốn cô gái của nhóm mình đã đủ để thu hút sự chú ý rồi, nhưng nếu như muốn giành giải nhất, cô thật sự vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc. Dù sao thì so với những điệu nhảy hiện đại mang bầu không khí sôi động, loại hình mang tính nghệ thuật như múa ba lê này không chắc sẽ nhận được sự đón nhận của mọi người.

Với lại hoa khôi thì chỉ có thu hút ánh nhìn của các nam sinh thôi, còn đối với các nữ sinh thì lại không chắc.

Nhưng nếu có thêm Bạch Mộc, dựa vào khuôn mặt đẹp trai đẳng cấp hotboy này của anh cũng đủ để thu hút mọi ánh nhìn của các nữ sinh, cho dù Bạch Mộc là hoa đã có chủ.

Nếu như vậy thì Lãnh Hân Hân càng nắm chắc phần thắng hơn nữa.

“Không được...” - Bạch Mộc lập tức ngượng ngùng, cười khổ nói: “... Thực lực của mình quá thấp, mình sợ mình lên biểu diễn sẽ làm mất mặt, như vậy ngược lại sẽ càng gây thêm bất lợi cho mọi người.”

“Vậy cậu định biểu diễn tiết mục gì?” - Lãnh Hân Hân hỏi lại: “Toàn bộ mấy người chúng ta bắt buộc đều phải lên biểu diễn, cậu không thể không lên biểu diễn chứ?”

Tạ Minh Tường bật cười: “Hân Hân, vấn đề này em không cần bận tâm đâu, Bạch Mộc sớm đã có kế hoạch rồi.”

“Ồ?” Lãnh Hân Hân hơi ngạc nhiên: “Kế hoạch gì vậy?”

“Đương nhiên là biểu diễn cùng với Đường Hân Uyên rồi! Hai người một người hát, một người đệm đàn, giống như là đôi thần tiên quyến lữ, duyên trời tác hợp, như vậy mới có thể khơi dậy hứng thú của người khác chứ! Nếu không thì em cho rằng tại sao mấy tháng liền hai người cứ hề không có việc gì là lại chui vào phòng đàn chứ? Đương nhiên là để chuẩn bị cho đêm hội mừng năm mới rồi! Đúng không, Bạch Mộc?” Nói xong, Tạ Minh Tường liếc nhìn Bạch Mộc trêu chọc.

Tạ Minh Tường sớm đã đi guốc trong bụng Bạch Mộc rồi, và tất nhiên anh ấy cũng tán thành hai tay. Dù sao thì sinh viên khoa y khóa này cũng chỉ có năm người, mà mấy tên con trai như họ vốn dĩ là không hề có một tế bào nghệ thuật nào, cho nên vấn đề tiết mục biểu diễn này tất nhiên sẽ giao cho mình Đường Hân Uyên rồi.

Cảm nhận được mọi người đang nhìn mình với ánh mắt mờ ám, Bạch Mộc đỏ cả mặt lên, nhưng lại không có phản bác lại.

“Là vậy à...” Lãnh Hân Hân có chút thất vọng, nếu như Bạch Mộc mà biểu diễn tiết mục nào khác thì Lãnh Hân Hân còn có thể lôi kéo anh, nhưng nếu như đã biểu diễn cùng Đường Hân Uyển, vậy thì tất nhiên Lãnh Hân Hân không thể giành người với cô ấy rồi.

Nhưng mà nếu như không có Bạch Mộc, tiết mục của họ sẽ phải làm sao?

Tạ Minh Tường nhìn ra được sự thất vọng của Lãnh Hân Hân, lập tức cười nói: “Hân Hân à, tuy là Bạch Mộc không thể tham gia vào bài múa của các em, nhưng không có nghĩa là không thể cùng lên biểu diễn với các em!

“Hả?” Lãnh Hân Hân có chút không hiểu cho lắm: “Nghĩa là sao?”

Tạ Minh Tường cười giải thích: “Phương án giải quyết vấn đề, có hai cách. Cách thứ nhất, nếu như sáu người các em cùng lên biểu diễn thì thế nào? Bạch Mộc hát, Đường Hân Uyển đệm đàn, các em múa, kết hợp hai tiết mục lại thành một tiết mục, như vậy thì tiết mục của các em chắc chắn sẽ giành được hạng nhất. Dù sao đây cũng là tiết mục chưa từng có ở các đêm hội trước!

“Em còn tưởng anh có cách gì hay nữa chứ?” Lãnh Hân Hân liếc anh ấy một cái: “Quy định của trường là mỗi khoa đều phải làm một tiết mục, còn nếu làm như vậy, có nghĩa là hai khoa chúng ta cùng đưa ra một tiết mục, phía hội sinh viên chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.”

“Vậy thì chỉ còn cách hai thôi...” Tạ Minh Tường thờ dãi: “Đó là cho Bạch Mộc lên sân khấu hai lần!”

"Hai lần?"

“Theo quy định, năm người các em bắt buộc phải biểu diễn, nhưng không có nói là chỉ có thể biểu diễn một lần thôi!” Tạ Minh Tường đắc ý nói: “Cách thứ hai chính là, tiết mục trước đó của Bạch Mộc vẫn giữ nguyên không đổi, còn ở tiết mục của các em, cậu ấy lại lên sân khấu lần nữa là được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đệm đàn

“Hả?” - Mắt Lãnh Hân Hân lóe sáng: “Đây cũng là một cách hay!”

“Đúng không?” Tạ Minh Tường đắc ý nói: “Biết làm sao được, anh thông minh như vậy đấy!”

“...” Bạch Mộc thật không biết nói gì hơn: “Anh muốn nhờ em giúp đỡ bạn gái anh thì em có thể hiểu được, nhưng vấn đề mấu chốt là anh đừng có kéo em xuống nước chứ! Anh vì Lãnh Hân Hân, ngược lại còn khiến em chịu nhiều đau khổ vô ích như vậy, thế này cũng quá không có tình người!”

"Đây là ballet đấy! Em không chịu nổi kiểu tra tấn này!"

"Cái tên trọng sắc khinh bạn nhà anh! Có thể đừng thối đến không cần "face" nữa không!"

Đương nhiên Tạ Minh Tường nhìn ra sự bất mãn của Bạch Mộc, vỗ vai anh an ủi: “Người anh em, chú yên tâm, anh cũng không bảo chú lên múa! Chú cho rằng anh không có lương tâm như vậy sao?”

Đương nhiên! Bạch Mộc không nói gì nhưng lại dùng ánh mắt xác minh để biểu đạt suy nghĩ của mình.

“Không phải lên múa?” - Lãnh Hân Hân hơi nhũn mày: “Có ý gì? Chẳng lẽ anh muốn bảo chúng em đổi tiết mục khác?”

“Đương nhiên không phải rồi!” - Tạ Minh Tường xua tay: “Ý anh là nói Bạch Mộc cùng lên sân khấu với tụi em, nhưng cậu ấy không múa với tụi em mà là đệm đàn cho tụi em.”

“Đệm đàn?” - Đỗ Khả Nhi hơi sững sốt: “Tụi em cũng đâu có hát... cần gì phải đệm đàn?”

“Không phải vậy!” - Tạ Minh Tường lắc đầu, làm ra vẻ cao thâm khó dò: “Đệm đàn này không phải là đệm đàn kiểu kia!”

Lãnh Hân Hân có chút tức giận, trừng mắt lờm anh ta một cái: “Có gì thì nói mau! Đừng giả vờ là Gia Cát Khổng Minh gì đó với em!”

“Ồ...” - Lúc này Tạ Minh Tường mới phát hiện mình có chút dương dương tự đắc, lập tức xấu hổ xoa xoa tay, ngưng ngưng cười nói: “Lúc mọi người múa không phải cũng cần có nhạc sao? Thay vì đệm nhạc bằng loa đài này, để Bạch Mộc dùng piano đệm đàn cho mọi người ngay trên sân khấu không phải tốt hơn sao? So với việc dùng âm thanh loa đài, đệm đàn trực tiếp ở sân khấu mới làm rung động lòng người nhất!”

“Ý này cũng hay đấy!” - Lãnh Hân Hân với mọi người liếc mắt nhìn nhau, âm thầm gật gù đầu.

“Hơn nữa, Bạch Mộc tài hoa hơn người như vậy, để chú ấy trực tiếp sáng tác một bản nhạc cho mọi người thì càng tốt!” - Tạ Minh Tường tiếp tục nói: “Bài múa vẫn là mọi người biên đạo, nếu bản nhạc piano cũng là tự sáng tác thì nhất định mọi người có thể giành được thứ hạng tốt!”

“Được!” - Lãnh Hân Hân cũng vô cùng hưng phấn: “Việc này cứ quyết định như vậy đi!”

- Bạch Mộc trợn trừng hai mắt

Tạ Minh Tường cười “hì hì” mấy tiếng, nhiệt tình ôm vai Bạch Mộc, cười nói nịnh nọt: “Người anh em, việc này nhờ cả vào chú rồi!”

Bạch Mộc bắt đầu dĩ trợn mắt: “Từ giờ đến đêm hội mừng năm mới còn chưa tới năm ngày, anh muốn em sáng tác một bản nhạc hoàn toàn mới trong thời gian ngắn như vậy, chưa nói tới cái khác, chỉ thời gian thôi cũng không kịp! Anh thực sự coi em là Chopin hả?”

“Nếu không thì sao lại nói chú là tài tử của khoa nghệ thuật chứ?” - Tạ Minh Tường không hề quan tâm chút nào: “Con người ấy mà, có áp lực mới càng có động lực!”

Bạch Mộc không nói gì, mà thò tay kéo kéo da mặt của Tạ Minh Tường.

“Ấy da!” - Tạ Minh Tường bị đau, vội né tránh: “Chú thế là có ý gì chứ?”

“Không có gì...” - Bạch Mộc thần nhiên nhún vai: “... Chi là muốn xem rốt cuộc da mặt anh dày cỡ nào... Lại còn có áp lực mới có động lực, anh đây là hoàn toàn dồn áp lực lên người em rồi! Anh đúng là hơn hờ ngòi mắt ăn bát vàng!”

“Phi! Ha ha ha!” - Rốt cuộc Sở Nam cũng không nhịn được, ôm bụng cười lớn. Nhưng ngay sau đó, tiếng cười của cậu ta liền im bặt, bởi vì cậu ta nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Tạ Minh Tường đang nhìn qua.

Nếu là chuyện khác thì cũng thôi đi, nhưng mà chuyện liên quan đến Lãnh Hân Hân thì Tạ Minh Tường không thể khoanh tay đứng nhìn, vì thế anh ta như nịnh nọt: “Người anh em, bình thường anh không xin chú cái gì, chỉ một việc như vậy mà chú cũng không đồng ý với anh sao? Chú yên tâm, sau khi việc này hoàn thành sẽ không thể thiếu phần ưu đãi của chú!”

Bạch Mộc âm thầm bĩu môi

Nhận thấy được ánh mắt có chút khinh bỉ của Bạch Mộc, mặt Tạ Minh Tường đỏ lên, anh ta cũng nghĩ đến chuyện này nhưng Tạ Minh Tường là người nào cơ chứ? Lúc mà mặt dày thì ngay cả Sở Nam cũng không sánh bằng!

Vì thế Tạ Minh Tường chẳng biết xấu hổ cầm lấy hai tay Bạch Mộc, không ngừng lắc lắc: “Chỉ việc này thôi mà, được không? Có được không?” - Vì để tiết mục của Lãnh Hân Hân có thể thành công, Tạ Minh Tường không ngại bất cứ giá nào.

Mọi người lạnh run một trận, không hẹn mà cùng che hai mắt lại *"Tự trọng đâu? Tự trọng của anh đâu? Làm người mà đến bước đường này, anh cũng thật sự là quá Vô Liêm Sĩ!"*

Đường Hân Uyển tâm địa lương thiện, thấy cảnh này trong lòng lại có chút không đành lòng, do dự nói: “Bạch Mộc, hay là cậu đồng ý với anh ấy đi!”

“Được được được!” - Bạch Mộc thực sự nhúc nhủ, nhưng nếu Đường Hân Uyển đã lên tiếng thì thuận thế đồng ý cũng không sao: “Em sẽ thử!”

Tạ Minh Tường mừng rỡ: “Người anh em, có tình nghĩa!”

“Nhưng em cũng chỉ có thể làm hết sức.” - Bạch Mộc giang tay ra: “Dù sao chuyện kiểu này anh cũng không vội được! Chỉ còn lại thời gian ngắn như vậy, em cũng không chắc chắn có thể hoàn thành được hay không!”

“Thế là đủ rồi!” - Tạ Minh Tường cũng hết sức hài lòng, nhìn về phía Lãnh Hân Hân: “Hân Hân, em xem, vấn đề được giải quyết rồi! Sao hả? Anh lợi hại phải không?”

Lãnh Hân Hân căn bản cũng không thèm để ý đến anh ta, mà nói với Bạch Mộc: “Bạch Mộc, cảm ơn nhé!”

Bạch Mộc khoát khoát tay: “Nếu đã như vậy, mình phải xem bài múa của các cậu trước một chút đã, nếu không thì mình cũng không thể chỉ dựa vào tưởng tượng mà sáng tác được.”

Lãnh Hân Hân gật gật đầu: “Vậy chúng ta đến phòng học hình thể đi!”

Đám người kéo nhau đi tới phòng học hình thể, nhưng khi bọn họ sắp rời đi thì Lãnh Hân Hân lại đột nhiên nghĩ đến gì đó: “Khả Nhi, hành động của cậu có chút bất tiện, hay là cậu nghỉ ngơi một chút trước đi!”

Sắc mặt Đỗ Khả Nhi đỏ lên nhưng cũng không phản bác.

Lãnh Hân Hân trừng mắt liếc Tiêu Ninh, tức giận nói: “Cậu xem chuyện tốt cậu làm đi! May mà vẫn còn mấy ngày nữa mới đến đêm hội mừng năm mới, nếu Khả Nhi không thể lên sân khấu thì phải làm sao?”

Tiêu Ninh xấu hổ cười ha ha: “Lỗi của mình! Lỗi của mình!”

Cậu ấy cũng dừng cảm thừa nhận sai lầm của mình.

Không thể không nói, bài múa của mấy người Lãnh Hân Hân dàn dựng cũng vô cùng duyên dáng. Bài múa thế này có lẽ không khuấy động không khí của mọi người nhanh như hip-hop, nhưng lại có cảm giác thường thức vô cùng. Huống chi, mấy người này đều là hàng ngũ hoa khôi, càng khiến người ta chìm đắm trong đó.

Chỉ có điều, vì nguyên nhân thiếu mất một người, bài múa vốn là do bốn người cùng múa lại có vẻ hơi thiếu hụt. Nhưng đây cũng không phải là biểu diễn thật, chỉ là để Bạch Mộc tìm hiểu một chút mà thôi, cũng không có trở ngại gì lớn.

Mà Bạch Mộc xem bài múa của mấy người cũng rơi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dàn dựng lại từ đầu

Nửa tiếng sau, cuối cùng mấy người cũng kết thúc bài múa của họ. Hơi thở của Lãnh Hân Hân hơi dồn dập nhưng vẻ hưng phấn trong ánh mắt thì lại rất rõ ràng, lòng cô ngập tràn mong chờ nhìn về phía Bạch Mộc: “Bạch Mộc, sao hả? Có linh cảm không?”

“...” - Bạch Mộc không nói được gì, linh cảm sao có thể muốn có là có được? “Để mình suy nghĩ một chút...”

“Được!” - Mấy người cũng biết chuyện này căn bản không thể gấp gáp, cũng không thúc giục Bạch Mộc. Mấy người yên tĩnh ngồi xuống quanh Bạch Mộc, cũng lặng lẽ đợi anh lấy linh cảm.

Đợi một lúc lâu mà Bạch Mộc vẫn đang trầm tư, Lãnh Hân Hân cũng hơi khát nước, vì thế nhìn về phía Tạ Minh Tường dặn dò: “Anh đi mua mấy chai nước về đây!”

“Không thành vấn đề!” - Tạ Minh Tường không dám chậm trễ, liền kéo Sở Nam ra ngoài.

“Này! Một thằng đàn ông trưởng thành như anh đi mua mấy chai nước mà cũng phải kéo em đi cùng sao?” - Tiểu Bàn Tử có chút bất mãn, than vãn.

“Chú có uống không?” - Tạ Minh Tường liếc mắt nhìn cậu ta: “Uống thì đừng nhiều lời!”

Anh ấy bảo Sở Nam đi cùng anh tất nhiên là có dụng ý của anh ấy, Tạ Minh Tường nghĩ như thế này: “anh là người trả tiền, còn chú là tên cu li...”

“Được rồi được rồi...” - Tiểu Bàn Tử lẩm bẩm: “... Em đi! Được chưa?”

Vừa đi đến cửa, Tạ Minh Tường đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi: “Đồ uống bình thường hay là ướp lạnh?”

“Đầu óc anh có vấn đề hả?” - Lãnh Hân Hân nhìn anh như kẻ ngốc vậy: “Trời lạnh như vậy uống đồ ướp lạnh cái gì? Phải nóng!”

“Ồ! Được được!” - Tạ Minh Tường cũng nghĩ vậy, vội chạy về phía tiệm tạp hóa của trường. Đối với sở thích của Lãnh Hân Hân, anh rất rõ ràng rồi còn về phần người khác thì anh mặc kệ! Dù sao mình cũng mua mấy chai như nhau, đến lúc đó mọi người tự chia ra mà uống! Tạ Minh Tường nghĩ như vậy đấy.

Hai người Tạ Minh Tường nhanh chóng trở về. Khi mọi người nhìn thấy Sở Nam thở hồng hộc bung một đồng đồ uống mà Tạ Minh Tường lại hai tay trống không, vẻ mặt thảnh thơi, mọi người không khỏi có chút chán chường.

Trong lòng Tiểu Bàn Tử buồn bực, nhưng có buồn bực hơn nữa thì cũng có thể làm thế nào? Tiền là Tạ Minh Tường trả, mà cậu ta cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ bán sức lao động rẻ mạt kia của mình thôi.

Sau khi đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng Bạch Mộc cũng thoát khỏi trạng thái trầm tư, Lãnh Hân Hân tiến lên trước tiên, vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

“Ừm...” Bạch Mộc gật đầu: “... Cũng có một vài ý tưởng rồi.”

“Thật ư?” - Lãnh Hân Hân lập tức vui vẻ: “Cậu nói đi!”

Bạch Mộc sắp xếp lại từ ngữ một chút, lúc này mới chậm rãi nói: “Đầu tiên, mình đề nghị mọi người sửa lại bài múa một chút...”

“Sửa lại một chút?” Lãnh Hân Hân có chút nghi ngờ: “Ý là sao?”

“Bài múa của mọi người dài quá!” - Bạch Mộc nói: “Dựa theo vừa rồi mọi người biểu diễn, bài múa của mọi người dài hơn nửa tiếng, đó không phải là việc gì tốt.”

Nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt mọi người, Bạch Mộc cười cười giải thích: “Nếu thời gian quá dài, dễ làm cho người xem có cảm giác mệt mỏi. Có lẽ khi vừa bắt đầu thì họ sẽ đắm chìm vào bài múa, nhưng thời gian trôi qua, người xem có thể cũng sẽ có chút mất kiên nhẫn, việc này ngược lại còn là bất lợi đối với kết quả cuối cùng.”

Nghe Bạch Mộc nói như vậy, mọi người cũng gật gù đầu, tán đồng với cách nói của anh.

“Hon nữa cả một đại hội mừng năm mới cũng chỉ có khoảng chừng năm tiếng, nếu chỉ bài múa này của các cậu đã chiếm nửa tiếng thì cũng có thể sẽ làm chậm tiến độ của cả chương trình.” - Bạch Mộc nói: “Mình tin, hội sinh viên trường sẽ không đồng ý với điểm này...”

Dừng một chút, Bạch Mộc tiếp tục nói: “... Còn một nguyên nhân quan trọng nhất, mọi người đã muốn mình đệm đàn giúp mọi người, vậy thì phải chắc chắn độ dài của bài múa khớp với độ dài của bản nhạc piano. Chỉ còn có mấy ngày nữa là đến bữa tiệc mừng năm mới, mình căn bản không thể viết ra bản nhạc dài như vậy được!” Bạch Mộc giang tay ra, tỏ vẻ bất lực.

“Có lý...” - Mọi người cũng rơi vào trầm tư.

“... Cho nên, cậu cho rằng thời gian bao lâu là thích hợp nhất?” - Lãnh Hân Hân hỏi.

“Tầm khoảng hơn mười phút đi. Nhiều nhất là mười lăm phút, mình cảm thấy như vậy mới đạt hiệu quả tốt nhất!” - Bạch Mộc gãi gãi đầu: “Khúc nhạc dài như vậy đã là cực hạn mà mình có thể làm được rồi!, không thể cứ lặp lại một giai điệu mãi được!”

“Hon mười phút...” - Lãnh Hân Hân do dự: “Cũng chính là nói, bọn mình bắt buộc phải cắt bỏ một phần lớn? Nhưng nếu như vậy, mình lo người xem còn chưa kịp có cảm xúc thì đã kết thúc rồi!”

“Chỉ cần tác phẩm đủ hay thì sẽ không sợ người xem không thích...” - Bạch Mộc cười nói: “... Nếu sau khi bài biểu diễn kết thúc mà có thể khiến người xem cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, đó mới được xem là thành công thật sự!”

Suy nghĩ cẩn thận một lát, rốt cuộc Lãnh Hân Hân cũng quyết định: “Được, cứ quyết định như vậy đi! Bạch Mộc, tiếp theo phải phiên cậu rồi!”

“Không riêng gì mình, cả các cậu nữa.” - Bạch Mộc cười nói: “Các cậu đừng tưởng các cậu chỉ cần cắt bỏ một phần bài múa trước đó là được, mà phải dàn dựng lại từ đầu!”

“Dàn dựng lại từ đầu? Thế là sao?” - Lãnh Hân Hân vội vàng hỏi.

“Nếu mọi người cắt ngắn bài múa trước đó chỉ vì để khớp với thời gian, ngược lại sẽ có chút cảm giác đầu voi đuôi chuột. Tác phẩm như vậy, người xem không hề bị thuyết phục.” - Bạch Mộc kiên nhẫn giải thích: “Cho nên mọi người phải hoàn toàn bỏ đi ý tưởng trước kia và dàn dựng lại từ đầu, như vậy mới có thể thực sự được xem là một tác phẩm hay!”

“Ồ... Cậu nói có lý!” - Lãnh Hân Hân gật gù đầu, nhìn về phía mấy người Đỗ Khả Nhi phía sau: “Vậy thì các chị em, tiếp theo chúng ta phải tranh thủ thời gian rồi!”

Sau khi quyết định, mọi người bắt đầu bận rộn làm việc. Chỉ còn vài ngày nữa là đến đêm hội mừng năm mới, bọn họ phải hoàn thành tác phẩm này trong thời gian mấy ngày này.

Cũng may tiết mục của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đã sớm chuẩn bị xong, nếu không thì Bạch Mộc sẽ bận đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Trong mười người, bốn người Lãnh Hân Hân bận dàn dựng vũ đạo, Bạch Mộc bận viết nhạc còn Đường Hân Uyển vì biết đàn piano, thi thoảng có thể đưa ra đề nghị của mình, cũng có thể giúp đỡ Bạch Mộc.

Còn người thực sự nhàn rỗi không có chuyện gì làm chỉ có bốn người Tạ Minh Tường, Tôn Dật Thành, Sở Nam và Tiêu Ninh. Bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng cho đêm hội mừng năm mới sắp diễn ra, vì thế khi Lãnh Hân Hân ra mệnh lệnh, mấy người họ liền đảm đương công việc của nhân viên hậu cần.

Mấy ngày sau đó, phần lớn thời gian Bạch Mộc đều ở phòng đàn. Thời gian này, anh đã phải sửa chữa bản nhạc vô số lần, sọt rác trong phòng đàn đã sớm chứa đầy giấy vụn rồi.

Mà vào ngày thứ tư, rốt cuộc Tạ Minh Tường không kìm nén nổi nữa, chạy đến phòng đàn tìm Bạch Mộc: “Bạch Mộc, chú vẫn chưa viết xong à?”

Bạch Mộc bực bội liếc anh ta một cái: “Anh thì đứng nói chuyện không đau thắt lưng rồi, hay anh làm thử xem!”

Tạ Minh Tường ngượng ngùng cười cười: “Thôi, với âm nhạc thì anh dốt đặc cán mai, không gây trở ngại cho chú nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Thù lao

"..." - Bạch Mộc không thể nói được gì, Tạ Minh Tường này da mặt dày thật đáng sợ.

"Cái đó, thật ra chú nên nghĩ như vậy..." - Tạ Minh Tường ngai ngừng xoa xoa tay, an ủi: "Tiết mục này chính là kết quả nỗ lực của tất cả mọi người trong khoa nghệ thuật các chú, chú đây là công hiến cho cả khoa nghệ thuật đó! Chú nên cảm thấy tự hào!"

Bạch Mộc bĩu môi: "Thôi đi, anh chụp cho em cái mũ cao như vậy em thật sự không nhận nổi, đổi lại là Sở Nam thì còn được."

Tạ Minh Tường ngẫm nghĩ cũng phải, trong mấy người bọn họ, Bạch Mộc là người tinh táo nhất nếu đổi lại là Sở Nam, nịnh nọt cậu ta hai câu là Tiểu Bàn Tử chắc chắn sẽ hơn hờ đi làm hết mọi việc. Thế nhưng Bạch Mộc hiển nhiên không bị những lời này hấp dẫn.

"Yên tâm đi, nếu đã nhận lời mọi người rồi thì chắc chắn em sẽ cố gắng hết sức để làm cho tốt!" - Bạch Mộc nhìn ra sự lo lắng trong mắt Tạ Minh Tường, khoát tay nói.

Lúc này Tạ Minh Tường mới yên lòng, anh ta vẫn khá hiểu Bạch Mộc. Bình thường Bạch Mộc sẽ không dễ dàng hứa gì đó, nhưng mà chuyện đã nhận lời thì đều sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.

Thật ra Tạ Minh Tường vẫn rất cảm động, trong lòng anh ta hiểu rõ Bạch Mộc nhận lời làm việc này cũng là vì giúp anh ta. Nếu không thì còn lâu cậu ấy mới rảnh rỗi tự tìm phiền toái cho mình như vậy.

"Yên tâm đi! Sau khi chuyện này xong xuôi anh tất có hậu tạ!" - Tạ Minh Tường vỗ vỗ vai Bạch Mộc. "Nếu Bạch Mộc đã lựa chọn giúp đỡ mình, vậy thì mình cũng phải có báo đáp mới đúng chứ. Đây gọi là thù lao, là lẽ đương nhiên! Anh đây không phải là loại tiểu nhân vong ân bội nghĩa kia!"

Trong ký túc xá nam, một thằng mập nào đó cũng đang nằm trên giường nghịch điện thoại đột nhiên hắt hơi một cái: "Ủa, mình bị cảm à... Hay là có người nhắc đến mình?"

"Không sai, trời lạnh như vậy, chắc là mình không cẩn thận bị lạnh rồi. Xem ra tối hôm nay phải ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể tăng cường sức miễn dịch được! Ừm... cứ quyết định như vậy đi, mua hai cái chân giò hầm tương bôì bổ trước đã!'

"..."

Bạch Mộc chán chường: "Anh đây là đang vẽ bánh cho em ăn à? Có thể thực tế một chút không?"

Tạ Minh Tường suy ngẫm một chút, nói: "Vậy... anh mời chú ăn cơm?"

"Không có hứng thú!" - Bạch Mộc lắc lắc đầu: "Em cũng đâu có cần một bữa cơm của anh!"

"Vậy... anh mời chú ra ngoài chơi?" - Tạ Minh Tường thay đổi ý kiến.

"Cũng không có hứng thú!" - Bạch Mộc bức bối hỏi: "Nói đi nói lại chỉ có hai kiểu như vậy, anh có thể có gì khác một chút không?"

"Không thể!" - Tạ Minh Tường rất thật thà lắc đầu, anh ta cũng thật sự không nghĩ được gì khác, ngay sau đó lại có chút bất đắc dĩ nói: "Cái gì cũng được cả... rốt cuộc chú muốn cái gì?"

"Ừm..." - Bạch Mộc trầm ngâm một chút: "... Nhất thời thì em cũng không nghĩ ra, vậy thì cứ ghi nợ trước đã. Sau này nếu như em có chỗ nào cần giúp đỡ, anh không thể từ chối được đó!"

"Ghi nợ trước?" - Tạ Minh Tường giật mình, hết sức cẩn thận hỏi han: "Sau này chú sẽ không bảo anh làm mấy chuyện bán đứng lương tâm đấy chứ?"

"Đương... đương nhiên sẽ không! Chắc chắn sẽ là chuyện nằm trong phạm vi khả năng của anh." - Bạch Mộc nhần mặt "Lại còn bán đứng lương tâm, anh có sao?"

"Vậy thì được..." - Tạ Minh Tường thở phào nhẹ nhõm, hết sức sáng khoái nhận lời: "...Xong, cứ quyết định vậy đi!"

"Vậy nên... còn chuyện gì khác nữa không?" - Chuyện đã quyết định, Bạch Mộc lại đặt tâm tư vào cây đàn piano trước mặt: "... Nếu không có chuyện gì thì em chuyên tâm chỉnh sửa bản nhạc đây, không tiện!"

"Ồ..." - Tạ Minh Tường có chút dở khóc dở cười: "Đương nhiên có, tối mai sẽ bắt đầu đêm hội mừng năm mới. Chiều theo quy định, chúng ta phải đăng ký tiết mục đã chuẩn bị xong cho hội sinh viên, như vậy thì họ mới có thể sắp xếp trình tự biểu diễn của các tiết mục được."

"Phiền toái như vậy..." - Bạch Mộc hơi nhú mày: "... Nhưng bây giờ bắt kể là bản nhạc, hay là bài múa bên nữ sinh đều vẫn chưa chuẩn bị xong mà, cần

bản là không có cách nào để chốt lại cả!"

"Không sao!" - Tạ Minh Tường nói: "Chỉ cần xác định đại khái thời gian của tiết mục là được rồi, không cần phải chính xác như vậy đâu."

"Hóa ra là vậy..." - Bạch Mộc gật gù đầu, nếu là như vậy thì không có trở ngại gì lớn. Chỉ là hiện tại Bạch Mộc nhất định phải tranh thủ thời gian sửa xong bản nhạc, thực sự là không có thời gian đi đăng ký.

Bạch Mộc nhìn về phía Tạ Minh Tường, hỏi: "Đăng ký tiết mục nhất định phải để tất cả mọi người đều đi sao?"

"Ồ... cái đó thì cũng không cần." - Tạ Minh Tường nói: "Chúng ta cử một người đại diện đi là được rồi!"

"Vậy anh còn ở đây làm gì?" - Bạch Mộc hỏi ngược lại: "Trong đám người này chỉ có mấy người các anh là rảnh rỗi không có việc gì làm, còn không đi nhanh đi?"

"..."

Rời khỏi phòng đàn, Tạ Minh Tường gọi bọn Sở Nam đến, cùng nhau đi đến văn phòng của hội sinh viên.

Thế nhưng bọn họ nhất định được như ý, bởi vì tối mai là đêm hội mừng năm mới sẽ bắt đầu rồi, lúc này toàn thể thành viên của hội sinh viên đều đang bận tới bận lui trên sân vận động của trường, dù sao thì cả trường học cũng chỉ có chỗ này có thể chứa được nhiều sinh viên như vậy thôi.

Cho nên lúc này trong văn phòng của hội sinh viên không một bóng người.

Tạ Minh Tường bốn người đi loay quanh rất lâu mới biết là mình đã tìm nhầm chỗ, thế là cả đám lại kéo nhau chạy đến sân vận động của trường.

Chỉ là, khi mấy người vừa đến chỗ này thì bị thành viên của hội sinh viên cản lại: "Xin lỗi bạn! Bởi vì ngày mai sẽ có đêm hội, cho nên chúng tôi đang bố trí hội trường ở bên trong vì vậy tạm thời không thể vào được." Người này coi bọn Tạ Minh Tường là mấy đứa đến đây góp vui.

Tạ Minh Tường cười giải thích: "Không phải chúng tôi đến xem náo nhiệt, chúng tôi đến đăng ký tiết mục."

"Ồ?" - Người nọ hơi sững sốt một chút, hỏi: "Các cậu là sinh viên năm nhất khoa y?"

"Ừa, sao anh biết?" - Sở Nam thấy hơi tò mò, lập tức kịp phản ứng lại "Lẽ nào người này biết mình ư? Ừ, cũng không phải là không có khả năng này! Mình đã nói mà, người đẹp trai giống như mình bình thường đều là nhân vật nổi bật, người khác nhận ra mình cũng là đương nhiên."

"Bởi vì cả trường chỉ có các cậu và sinh viên của khoa nghệ thuật chưa đến đăng ký tiết mục thôi... Mà tôi nghe nói khoa nghệ thuật chỉ có một nam sinh, cho nên các cậu chắc chắn là ở khoa y rồi!" - Người kia giải thích.

"Ồ... Hóa ra là như vậy à!" - Sở Nam đỏ bừng mặt "May mà lúc nãy không có nói ra suy nghĩ trong lòng mình, nếu không thì mặt chết đi được!"

"Nếu đã như vậy thì các cậu vào đi!" - Người kia để cho bọn họ vào. Chỉ vào một người đeo mắt kính ở giữa sân vận động nói: "Đó là chủ tịch Lý Dương của hội sinh viên chúng ta, các cậu tìm cậu ấy đăng ký tiết mục là được."

"Cảm ơn!" - Tạ Minh Tường gật đầu với anh ta, sau đó đi về phía Lý Dương giờ tay ra: "Chào cậu!"

"Các cậu là?" - Lý Dương có chút khó hiểu, nhưng vẫn đưa tay ra bắt tay với Tạ Minh Tường.

"Tạ Minh Tường khoa y!" - Tạ Minh Tường giới thiệu: "Mấy người này cũng là sinh viên khoa chúng tôi: Tiêu Ninh, Sở Nam và Tôn Dật Thành. Chúng tôi đến đăng ký tiết mục."

"Xử Nam?" - Không hề nghi ngờ gì, cái tên Sở Nam lại khiến người ta ngạc nhiên lần nữa, nhưng mà chủ tịch hội sinh viên Lý Dương này không hổ là người từng trải, chỉ sững sốt giây lát liền phản ứng lại: "Cuối cùng các cậu cũng tới rồi! Tiết mục của các khoa khác đều đã đăng ký hết rồi, chỉ đợi các cậu thôi đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đăng ký tiết mục

"Ồ..." - Tạ Minh Tường đỏ mặt hỏi, nói: "Bây giờ tới cũng không muộn chứ? Không phải tối mai mới bắt đầu sao?"

Lý Dương giải thích: "Đúng là vậy, nhưng chúng tôi phải sắp xếp mọi thứ ổn thỏa trước mới được. Nếu không, nhờ đến lúc đó lại xuất hiện tình huống bất ngờ gì thì phải làm sao? Các cậu mà còn không đến, tôi cũng sẽ đi tìm các cậu!"

“Không đến mức đó chứ?” - Sở Nam tò vè không thèm quan tâm, cậu ta cảm thấy đây chỉ là một bữa tiệc mừng năm mới của trường mà thôi, chẳng có gì to tát cả.

“Sao mà không đến mức đó?” - Lý Dương như bị đâm phải đuôi, nhảy dựng lên: “Đêm hội mừng năm mới lần này rất được ban giám hiệu nhà trường coi trọng, nghe nói còn có đài truyền hình đến quay phim đó! Do vậy tôi phải sắp xếp toàn bộ chương trình thật chu đáo, trước buổi tối hôm nay nhất định phải đưa cho họ danh sách chương trình. Nếu như để xảy ra trục trặc gì... chủ tịch hội sinh viên là tôi đây cũng chẳng được yên thân!”

“...” - Đám người Tạ Minh Tường không nói được gì.

"Có cả đài truyền hình đến quay phim à? Đây đúng là một cơ hội tốt để được nổi tiếng!" Trong lòng Sở Nam cảm thấy hơi ngửa ngáy. Bây giờ cậu ta chột cảm thấy hơi hối hận vì bản thân mình đã không chuẩn bị tiết mục. "Ừm, lần sau!" Nếu sau này vẫn còn những đêm hội như vậy thì nhất định cậu ta sẽ tích cực tham gia! Nhưng mà... cậu ta phải trình diễn những gì đây? Vấn đề này phải lên kế hoạch thật kỹ, cũng đâu thể lên sân khấu biểu diễn khả năng ăn uống được.

“Thôi, tôi không tán gẫu với các cậu nữa!” - Lý Dương xua tay: “Tôi vẫn còn rất nhiều việc phải làm đây. Tiết mục các cậu chuẩn bị là gì thế?”

“Một bài múa, một bài hát.” - Tạ Minh Tường nói.

“Hai tiết mục ư?” - Lý Dương chau mày, mặc dù trường học không giới hạn bao nhiêu tiết mục nhưng đêm hội chỉ diễn ra trong vòng năm tiếng, quá nhiều tiết mục thì có thể sẽ bị vượt quá thời gian quy định.

Nói cho cùng thì đêm hội bắt đầu vào lúc 7 giờ, kéo dài năm tiếng đồng hồ thì phải đến 12 giờ mới xong. Nếu muộn hơn nữa thì không ổn, đến lúc đó sinh viên về đi ngủ hết thì còn ai ở lại xem chương trình chứ?

“Đúng vậy!” - Tạ Minh Tường gật gù đầu, múa là tiết mục của khoa nghệ thuật, hát là tiết mục của khoa y chúng tôi.”

“Hóa ra là như vậy!” - Lúc này Lý Dương mới hiểu ra, khoa nghệ thuật và khoa y vốn thân thiết, nên Tạ Minh Tường thay mặt khoa nghệ thuật lên đăng ký tiết mục thì cũng không có gì là lạ.

“Thời gian của mỗi tiết mục là bao nhiêu? Có những ai biểu diễn?” - Lý Dương nói, cầm bút lên: “Tôi phải ghi lại đây!”

“Thời gian cả bài hát khoảng bốn phút, còn về thời gian của bài múa thì vẫn chưa xác định được?” - Tạ Minh Tường nói.

“Vẫn chưa xác định được?” - Lý Dương không hài lòng với câu trả lời như vậy: “Tôi bảo này, cậu giỡn với tôi đấy à? Lẽ nào các cậu không tập duyệt trước mà đòi biểu diễn ngay ư?”

“Đâu có...” - Tạ Minh Tường hơi xấu hổ: “... Bài múa sắp được hoàn thành rồi, chúng tôi sẽ xác định được thời gian nhanh thôi!”

Lý Dương bắt lực vỗ tay lên trán: “Đợi các cậu xác định được thì đêm hội cũng kết thúc rồi, cậu nói thời gian dự kiến cho tôi đi! Như vậy tôi cũng dễ sắp xếp!”

“Chắc khoảng hơn mười phút, dài lắm cũng không vượt quá mười lăm phút đâu!” - Tạ Minh Tường nói.

“Được rồi!” - Lý Dương không biết phải nói thêm gì nữa: “Vậy người biểu diễn là ai?”

“Bài múa sẽ do tất cả sinh viên khoa nghệ thuật biểu diễn, tổng cộng có năm người. Hát thì có Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, hai người.”

“Cái gì? Bạch Mộc? Đường Hân Uyển?” - Lý Dương như nghe được chuyện gì đó rất khó tin, kích động túm chặt lấy vai của Tạ Minh Tường, lắc qua lắc lại: “Tôi không nghe nhầm chứ?”

"Đầu óc tên chủ tịch hội sinh viên này có vấn đề gì vậy nhỉ?" Tạ Minh Tường khó khăn lắm mới thoát khỏi đôi tay của cậu ta, bắt lực nói: “Cậu không nghe nhầm đâu, đúng là Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.”

“Tên bài hát là gì?” - Lý Dương vô cùng mong đợi vừa nhìn Tạ Minh Tường vừa hỏi.

“Tình cờ gặp gỡ!” - Tạ Minh Tường thần nhiên nói.

“Hi hi! Quả đúng như vậy!” - Lý Dương phản kích nhảy dựng lên.

Tôn Dật Thành đứng bên cạnh hơi khó hiểu: “Em nói này chủ tịch Lý Dương, sao đột nhiên anh lại kích động như vậy?”

“Tất nhiên là phải kích động rồi!” - Lý Dương hưng phấn nói: “Tôi đã xem bài phỏng vấn hai người họ của ban truyền thông trước đây rồi, quả thực là làm kinh động toàn trường. Mặc dù mọi chuyện đã lắng xuống mấy tháng nay, mọi người cũng dần dần quên chuyện này đi, nhưng chỉ là bề ngoài thôi. Tôi dám khẳng định, sự mong đợi của mọi người dành cho bài hát của họ vẫn vô cùng lớn, nên nếu đêm hội lần này họ thật sự ra sân khấu biểu diễn cùng nhau, nhất định sẽ khiến mọi người cảm thấy vô cùng phấn khích! Ha ha! Đây chắc chắn sẽ trở thành kỷ lục mới trong sự nghiệp tổ chức chương trình của tôi. Đây chính là thành công lớn đó!”

“Ồ... hóa ra là thế!” - Mấy người Tạ Minh Tường quay sang liếc mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Dương nhìn sang mấy người Tạ Minh Tường, hỏi: “Tiết mục của các cậu có cần dụng cụ đặc biệt gì không? Tôi có thể giúp các cậu chuẩn bị trước.”

“Cũng không cần dụng cụ đặc biệt gì” - Tạ Minh Tường lắc đầu, nói: “Chỉ cần một chiếc đàn piano là được rồi.”

“Cái gì? Piano?” - Lý Dương sững sờ tại chỗ.

“Sao thế? Có vấn đề gì à?” - Tạ Minh Tường liếc anh ta một cái, vừa nãy người này còn vỗ ngực cam đoan, vừa nghe nói cần piano thì ỉu xìu rồi.

“Quả thực có chút phiền phức nhỏ...” - Lý Dương xấu hổ xoa xoa tay, nói: “Chủ yếu là do bên tôi đang bận sắp xếp hội trường, nhân lực không đủ, cho nên chuyện đàn piano thì các cậu phải tự nghĩ cách rồi.”

Sở Nam khinh bỉ liếc nhìn Lý Dương: “Trơ tráo!”

Mặc dù Lý Dương hơi bức mình nhưng cũng không làm gì được. Lúc đầu là do chính anh ta vỗ ngực cam đoan, bây giờ lại không thể hoàn thành, quả thực như đang nuốt lời vậy. Hơn nữa, bây giờ anh ta cũng không dám động chạm đến đám người này, lỡ như làm cho bọn họ tức giận, đến lúc đó tiết mục của họ không đầu vào đâu thì chỉ có anh ta chịu thiệt.

“Thôi vậy...” - Tạ Minh Tường khoát tay, kéo mấy người Sở Nam rời đi: “... Chúng ta tự giải quyết thôi!”

“Tạ lão đại, anh có biện pháp gì?” - Sau khi rời khỏi vận động, Sở Nam vội vàng hỏi.

“Yên tâm đi!” - Tạ Minh Tường nở nụ cười thâm sâu: “Ăn sữ tự có kế hay!”

Mấy người Sở Nam ngơ ngác nhìn nhau, rất muốn đánh cho cái tên tự phụ này một trận nhừ tử.

Sau khi trở về khoa nghệ thuật, Tạ Minh Tường lấy chìa khóa phòng đàn từ chỗ Lãnh Hân Hân, sau khi mở cửa phòng, Tạ Minh Tường chỉ vào chiếc đàn piano trong phòng nói: “Chuyển đi.”

“Hả?” - Ba người Sở Nam ngơ ngác, kể hay mà Tạ Minh Tường nói là như thế này à?

“Vậy còn anh?” - Sở Nam hỏi

“Anh...” - Tạ Minh Tường cười nói: “... Tất nhiên là anh sẽ đứng một bên chỉ huy đại cục, cổ vũ cho các chú rồi!”

“Bạch Mộc nói không sai, mặt anh dày thật đấy!” - Ba người Sở Nam giờ ngón giữa với anh ta.

“Ha ha!” - Tạ Minh Tường ngai ngùng cười: “Như vậy đi, anh sẽ mời các chú ăn cơm nhé?”

“Đừng giờ trò này!” - Mấy người họ đồng thanh nói.

“Ba bữa?” - Tạ Minh Tường lại đưa ra điều kiện.

Mấy người Sở Nam vẫn không nhúc nhích, tỏ ra không dễ bị mua chuộc.

“Năm bữa!” - Tạ Minh Tường cắn răng nói: “Không thể nhiều hơn nữa đâu!”

“Đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ghép nhạc lần cuối

Lại trải qua một loạt cò kè mặc cả nữa, cuối cùng mấy người cũng bàn bạc xong thù lao của lần này.

Thế là trong khuôn viên trường đã xuất hiện hình ảnh một thằng mập, hai thằng con trai gầy gò cùng khiêng đàn piano thờ hồn hển dịch chuyển. Mà bên cạnh bọn họ có một soái ca đáng yêu và nhân nhả tự đắc.

"Anh nói này, các cậu có thể nhanh lên một chút không? Với tốc độ này của các cậu, đoán chừng lúc chuyển piano đến thì trời cũng tối rồi!" - Tạ Minh Tường rất không hài lòng với tốc độ như ốc sên của bọn Sở Nam.

"Anh đúng là đừng nói chuyện không đầu lung!" - Sở Nam há miệng thờ phỉ phò, không nhịn được mà oán giận nói: "Chuyển cái đàn piano nặng như thế này, lẽ nào bọn em còn có thể bước đi như bay hay sao? Không thì anh khiêng thử đi?"

"Chính xác!" - Tôn Dật Thành phụ họa thêm: "Có câu nói như thế nào nhỉ... Ừ, đúng rồi, you can you up! No can no BB!"

"Không sai!" - Tiêu Ninh cũng nói: "Với vóc dáng của Sở Nam, cho dù không xách đồ thì chú ấy cũng không bay nổi, huống chi là khiêng vật nặng!"

Sở Nam nghe thấy vậy không kìm được trợn trừng mắt: "Cái anh này, có thể đừng chuyện gì cũng lôi em vào được không?"

Nhưng mà cậu ta cũng thừa nhận lời Tiêu Ninh nói quả là sự thật, cho nên cũng không có phản bác.

"Vậy thì không được!" - Tạ Minh Tường vẻ mặt rất tự nhiên: "Với thân phận cao quý của anh, đâu thể nào làm những việc nặng nhọc này được. Với lại phải nói rõ, anh đã trả thù lao rồi đấy. Năm bữa cơm đây nhé! Mấy tên ham ăn các cậu còn chẳng phải ăn cho anh hết tiền luôn à?"

Sở Nam bĩu môi: "Mới có năm bữa cơm mà thôi, anh có cần phải ra vẻ đau xót như vậy không? Với lại, căn bản anh đã là một người giàu có rồi mà, tiền anh giữ lại cũng không thể để trống được, cứ coi như là bọn em sát phũ thế bần (1) đi!"

"Nói có lý!" - Tôn Dật Thành gật đầu hết sức tán thành: "Tạ lão đại, em hỏi anh nhé, anh biết đòi người chuyện đau khổ nhất là gì không?"

"Là cái gì?" - Tạ Minh Tường sừng sốt.

"Là người chết rồi, tiền vẫn chưa tiêu hết... Cho nên bọn em đây cũng là nghĩ cho anh thôi!" - Tôn Dật Thành rất trịnh trọng nói cứ như thật vậy.

"..." - Tạ Minh Tường có chút dờ khóc dờ cười.

Tiêu Ninh khinh bỉ nhìn anh ấy một cái, chế nhạo: "Lại còn thân phận cao quý của anh, có gì cao quý chứ? Chẳng lẽ anh là công công hay sao?"

"..."

"Chủ tịch hội sinh viên Lý Dương này cũng quá không đáng tin cậy mà. Rõ ràng trước đó còn vỗ ngực đảm bảo, kết quả là vừa nghe nói cần đàn piano là lâm trận bỏ chạy ngay, em phải về bùa nguyện rửa anh ta mới được!" - Sở Nam không ngừng lầm bầm.

Cả đoạn đường cứ đi rồi lại dừng, qua hai tiếng sau, cuối cùng nhóm người cũng chuyển được đàn piano đến sân vận động của trường. Nhìn thấy mấy người đến, Lý Dương vội vàng chạy ra đón, cười cợt nói: "Các cậu đến rồi à?"

"Ừ!" - Minh Tường gật gật đầu: "Piano để ở đâu?"

"Cứ để trên sân khấu luôn đi, miễn cho đến lúc đó lại phải mất công chuyển đi chuyển lại." - Lý Dương trầm ngâm một chút rồi nói.

"Như vậy không cản trở chứ?" - Tạ Minh Tường hơi ngạc nhiên, ngoài hai khoa bọn họ ra, các tiết mục khác căn bản cũng không dùng đến đàn piano, cứ để luôn trên sân khấu như vậy không chiếm chỗ sao?

"Không sao!" - Lý Dương cười giải thích: "Đến lúc đó chúng ta lấy mảnh vải che nó lại, dù sao đây cũng chỉ là một đêm hội mừng năm mới của trường, không cần phải nghiêm túc đến thế. Với lại nếu tất cả dụng cụ biểu diễn phải đến gần giờ diễn mới chuyển lên, hội sinh viên chúng tôi cũng không đủ nhân thủ nữa!" Lý Dương gơ hai tay ra.

"Vậy cũng phải!" - Tạ Minh Tường tỏ vẻ công nhận.

"Này, em nói chủ tịch Lý Dương..." - Sở Nam đột nhiên nói chen vào. Cậu ta vừa nghe nói còn phải chuyển nữa, lập tức có chút không vui. Phải biết rằng sân khấu biểu diễn ở trên cao, chuyển đồ lên cao kiểu này là tốn sức nhất. Lúc này cậu ta đã sắp dùng hết mọi sức lực rồi, giờ còn chuyển nổi à?

Thế là Tiểu Bàn Tử không nhịn được liền nói: "... Bọn em đã tự chuyển đàn piano đến đây rồi, phần còn lại nên giao cho các anh chứ hả? Em có nghe nói các khoa khác không có tự chuẩn bị dụng cụ biểu diễn, có phải là anh bắt nạt khoa ít người chúng em không? Nếu anh còn như thế này nữa, tiết mục của bọn em sẽ không biểu diễn đằng hoàng nữa!"

"Đừng! Tuyệt đối đừng!" - Lý Dương giật mình, anh ta thật sự sợ điều này, vội vàng cười xòa nói: "Việc còn lại cứ giao cho chúng tôi đi, đâu thể làm phiền các cậu ra tay nữa chứ! Thật ra nếu không phải chúng tôi thực sự không đủ nhân thủ, trước đó đã đi chuyển giúp các cậu rồi!"

Nghe vậy, đám Sở Nam không nhịn được bĩu môi "Mấy lời bịa đặt này của anh, ai mà tin? Anh coi bọn này là kẻ ngốc à?"

"Được rồi!" - Tạ Minh Tường khoát tay: "Chúng tôi không tán dóc với cậu nữa, còn phải tranh thủ thời gian xem thử việc luyện tập tiết mục ra sao rồi."

"Đúng đúng đúng!" - Lý Dương liên tục gật đầu: "Các cậu mau đi đi, đừng làm lỡ đại sự!"

"Đúng rồi!" - Đi được vài bước, Tạ Minh Tường lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay ngược trở lại nhìn Lý Dương nói: "Cậu cho tôi số điện thoại đi."

"Cậu cần làm gì?" - Lý Dương giật mình, không rõ tại sao Tạ Minh Tường đột nhiên xin số điện thoại di động của anh ta. Lý Dương bắt chột nghĩ đến

một khả năng, trong lòng không khỏi rét lạnh "Chẳng lẽ thằng này sau khi nhìn thấy mình ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái như vậy, hẳn đã có ý đồ bất chính với mình rồi ư?"

"Đúng rồi, nhất định là như vậy!" Lý Dương đã từng nghe nói hành động vĩ đại của Tạ Minh Tường ở căn-tin lần đó, nghe nói cái tên trước mặt mình đây thích nam giới.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lý Dương, Tạ Minh Tường nhanh chóng đoán được trong lòng tên này đang nghĩ những gì. Mặt nhăn nhó, có chút dờ khóc dờ cười: "Tôi muốn nhờ cậu sau khi sắp xếp thứ tự tiết mục xong thì gửi cho tôi một bản, dù sao chúng tôi cũng phải biết tiết mục của mình lên biểu diễn thứ mấy chứ. Ngoài ra, giới tính của tôi không có vấn đề, lần trước ở căn-tin đơn thuần chỉ là bắt đắc dĩ, tôi có bạn gái rồi!"

"Đúng thế! Bạn gái của anh ấy chính là mỹ nữ Lãnh Hân Hân của khoa nghệ thuật!" - Thằng nhóc Sở Nam này rất nhanh trí, lập tức đứng ra bỗ sung. Nói xong còn đặc ý liếc nhìn Tạ Minh Tường một cái, ý là biểu hiện của em không tồi phải không? "Hí hí, lần này em đã giúp anh việc lớn rồi, anh nợ em một mối ân tình rồi nhé!"

Tạ Minh Tường vừa lòng gật gật đầu, thầm nghĩ "Thằng nhóc này cũng không tệ, xem ra sau này nên bớt ngược đãi nó mấy lần."

Nếu Sở Nam biết mình giúp đỡ việc lớn mà chỉ được bớt bị ngược đãi mấy lần, không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

"Ồ, hóa ra là như vậy à!" - Lý Dương thở phào nhẹ nhõm "Số điện thoại di động của cậu là bao nhiêu? Đợi sau khi sắp xếp trình tự tiết mục xong tôi sẽ gửi cho cậu."

Hai người trao đổi số điện thoại di động xong, Tạ Minh Tường liền cáo từ luôn.

Sau khi rời khỏi sân vận động, Tạ Minh Tường lập tức đi đến phòng đàn của Bạch Mộc.

"Thế nào rồi? Xong rồi à?" - Bạch Mộc nhìn thấy Tạ Minh Tường đến, cười hỏi.

"Ừ!" - Tạ Minh Tường gật gật đầu: "Việc sửa nhạc thế nào rồi?"

"Anh đến vừa đúng lúc, em vừa mới sửa xong." - Bạch Mộc cười nói: "Lát nữa bảo Hân Hân bọn họ đến nghe thử, nếu như không có vấn đề gì thì bắt đầu ghép nhạc lần cuối."

"Không vấn đề gì!" - Tạ Minh Tường nói xong liền chạy đi gọi Lãnh Hân Hân bọn họ.

Lúc này nhóm Lãnh Hân Hân đang ở phòng học hình thể tập múa hết lần này đến lần khác, bởi vì phần đang dựng lần này khác với lần trước nên họ múa cũng không được nhuần nhuyễn lắm.

(1) Sát phu tế bần: Giết kẻ giàu có độc ác để cứu tế, giúp đỡ người nghèo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Kiss?

"Luyện tập thế nào rồi?" - Đúng lúc này, Tạ Minh Tường đẩy cửa phòng học hình thể ra đi vào, cười hỏi.

"Tạm ổn rồi, trên cơ bản là đã hoàn thành, giờ chỉ cần luyện thêm vài lượt nữa cho nhuần nhuyễn là không có vấn đề gì nữa." - Lãnh Hân Hân cười nói.

"Đúng lúc, bên Bạch Mộc cũng đã sửa nhạc xong rồi, cùng đến xem một chút chứ? Nếu không có vấn đề gì thì mau chóng tiến hành bước tiếp theo." - Tạ Minh Tường đề nghị: "Không còn nhiều thời gian nữa, tranh thủ đi!"

"Ồ, đã sửa xong rồi à?" - Lãnh Hân Hân với mấy người nghe nói vậy lập tức sáng mắt lên, cũng chẳng quan tâm đến cái khác nữa, nhanh chóng chạy đến phòng đàn của Bạch Mộc.

Mấy người đến phòng đàn rất nhanh, sau khi đẩy cửa ra, Lãnh Hân Hân liền vội vã hỏi: "Bạch Mộc, nghe nói cậu đã sửa nhạc xong rồi hả?"

Cô còn chưa nói xong, cảnh tượng trước mắt đã khiến mấy người đứng sững tại chỗ.

Lúc này, Bạch Mộc đang thoải mái tựa nửa người lên ghế, còn Đường Hân Uyển thì cúi người trước mặt anh, hai tay ôm đầu Bạch Mộc, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng...

Mấy ngày nay, căn bản là Bạch Mộc không được nghỉ ngơi đàng hoàng. Vì viết bản nhạc này giúp nhóm Lãnh Hân Hân mà Bạch Mộc cứ có thời gian là chui vào phòng đàn, ngay cả ăn cơm cũng là Tạ Minh Tường mua về cho, ăn uống qua loa một chút. Qua mấy ngày, Bạch Mộc đã gầy hơn rồi.

Đường Hân Uyển đều thấy trong mắt, đau trong lòng, thế nhưng cô cũng không có cách nào tốt hơn. Một bên là bạn tốt chung phòng ký túc xá của mình, một bên lại là bạn trai của mình, cô cũng không thể ngăn cản Bạch Mộc làm như vậy được.

Hơn nữa cô cũng biết tính tình của Bạch Mộc, anh đặc biệt coi trọng lời hứa với bạn bè, nếu đã nhận lời rồi thì sẽ cố gắng thực hiện.

Nhưng đối với những chuyện này, Đường Hân Uyển cũng không giúp được gì. Cô không có kiến thức sâu về piano như Bạch Mộc, cũng chỉ có thể thì thoàng đề xuất một vài ý kiến mà thôi.

Lúc này khi cô đến phòng đàn, nghe nói bản nhạc đã sửa xong, trong lòng Đường Hân Uyển thậm chí còn vui hơn cả Bạch Mộc nữa. Vậy nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển lại có chút đau lòng, thế là cô liền đề nghị mát-xa vai và đầu cho Bạch Mộc.

Thật ra Đường Hân Uyển rất ngượng, nếu là lúc bình thường thì cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy, chẳng qua là lúc này cô cũng không nghĩ nhiều đến những điều này. Hơn nữa trong lòng Đường Hân Uyển nghĩ là người khác cũng không nhìn thấy chuyện này, như vậy thì không có gì cả.

Chỉ là Đường Hân Uyển thực sự không ngờ mấy người này lại đột ngột xông vào, làm cho cô hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Hả? Hân Uyển... cậu..." - Lãnh Hân Hân mạng về mặt như vừa phát hiện ra châu lục mới, cô ấy cũng không nhìn rõ hai người đang làm gì nhưng mà tư thế này rất mờ ám. Thoạt nhìn thì hai người giống như đang hôn nhau say đắm, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì còn là Đường Hân Uyển chủ động nữa...

Những người khác cũng như vậy, sắc mặt kỳ quái nhìn hai người, lúc này mới nói: "Xin lỗi, quấy rầy rồi."

Nói xong, mấy người liền nhanh chóng rời khỏi nơi này, còn hết sức tốt bụng đóng cửa lại giúp hai người.

Bên ngoài phòng đàn, mấy người nhìn nhau, Lãnh Hân Hân không nhận được, lại nhiều chuyện: "Mình vốn cho rằng hai người họ là kín kẽ nhất trong số chúng ta, không ngờ lại mạnh mẽ như vậy! Ở phòng đàn lại làm chuyện đó... thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong được!"

"Đúng vậy!" - Đỗ Khả Nhi cũng không nhận được phụ họa thêm: "Không ngờ lại còn là Hân Uyển chủ động! Chắc chắn, lần này chúng ta có phát hiện mới rồi, lát nữa về ký túc xá nhất định phải hỏi rõ Hân Uyển xem đây là kiss lần thứ mấy rồi, và cả khi kiss có cảm giác gì nữa!"

"Ừa, không phải cậu và Tiêu Ninh đã vượt qua phòng tuyến cuối cùng rồi sao? Lẽ nào các cậu chưa từng kiss?" - Tô Nhu có chút tò mò hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy!" - Mễ Lôi cũng gật đầu nhìn sang Đỗ Khả Nhi. Trước giờ cô không nhiều chuyện lắm nhưng lần này cũng bị mấy người kéo vào.

"..." - Đỗ Khả Nhi mặt đỏ bừng, không nói gì nữa.

Lãnh Hân Hân trêu chọc cười nói: "Thôi bỏ đi, không trêu cậu ấy nữa! Chuyện của Hân Uyển vẫn vui hơn! Khả Nhi nói đúng, lát nữa về nhất định phải hỏi cậu ấy xem là cảm giác gì!"

"Cái đó..." - mNghe được câu này, Tạ Minh Tường thật sự không nhận được, có chút kích động xoa xoa tay, ngượng ngùng cười nói: "Hân Hân, hay là chúng ta cũng thử một chút đi?"

"Lượn đi cho nước nó trong!" - Lãnh Hân Hân trừng mắt lườm anh một cái.

"...Ồ..." - Tạ Minh Tường lại hụt hẫng.

Trong phòng đàn.

"Ặc..." - Bạch Mộc có chút cạn lời: "Hình như họ hiểu lầm rồi..."

Đường Hân Uyển đỏ mặt, cũng không nói được gì.

"Mấy người này cũng thật là..." - Bạch Mộc bức bối nói. Bị mấy người bọn họ chen ngang, Bạch Mộc đã không vui rồi, bây giờ lại còn trêu chọc anh và Hân Uyển, thế này thì thật sự là không thể nhận được nữa rồi.

Nhìn thấy Bạch Mộc như vậy, Đường Hân Uyển không nhận được phì cười một tiếng: "Hân Hân các cậu ấy cũng là lo cho tiết mục thôi!"

"Bỏ đi..." - Bạch Mộc khoát tay, hướng ra ngoài cửa gọi: "Mấy người các cậu vào đi!"

Ngoài cửa trầm mặc một hồi, đứng vào lúc Bạch Mộc nghi ngờ có phải họ đã đi rồi hay không, giọng nói có vẻ hơi do dự của Lãnh Hân Hân vang lên: "Như vậy... không quấy rầy chứ?"

Nghe vậy, Bạch Mộc không nhận được trợn mắt lên: "Không quấy rầy!"

"Thật sự không quấy rầy?"

Bạch Mộc có chút cạn lời: "Mình nói rõ cuộc các cậu có vào hay không đây? Còn muốn tập tiết mục hay không?"

Nghe nói như thế, lúc này đám người Lãnh Hân Hân mới nhớ tới chuyện quan trọng nhất, vội vàng đẩy cửa đi vào. Chỉ là lúc nhìn thấy hai người họ, mọi người không khỏi có chút lúng túng: "Cái đó... Bọn mình thật sự không có ý chen ngang các cậu."

Mà Tạ Minh Tường thì lại càng thẳng thừng hơn, giọng nói lạnh lùng: "Người anh em, được đấy!"

Khỏe miệng Bạch Mộc run run, cũng không thêm đề ý đến bọn họ mà lo chuyện của mình, nói: "Haiz, vì viết bản nhạc này giúp các cậu, mình đã mệt muốn chết rồi. Nhưng mà sau khi được Hân Uyên mát-xa thì cũng đỡ nhiều rồi."

"Mát-xa?" - Mọi người sững sốt, ngay lập tức liền phản ứng lại, hóa ra là bọn họ đã hiểu lầm à? Đỗ Khả Nhi thất vọng trong lòng "Hóa ra không phải là họ đang kiss, còn tưởng là có thể hóng hớt nữa chứ!"

Nhưng cho dù chỉ là mát-xa thì cũng khiến Tạ Minh Tường ngưỡng mộ muốn chết, ngay cả đôi ngọ này anh ấy cũng không có. Nghĩ đến khoảng cách giữa mình và Bạch Mộc, trong lòng Tạ Minh Tường lại thấy bi ai một trận.

"Mình đã sửa nhạc xong rồi, trước hết các cậu nghe thử xem, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta tiến hành ghép nhạc lần cuối." - Bạch Mộc cũng không đề ý đến phản ứng của mọi người, nói thẳng luôn.

"Được!" - Nhắc tới chính sự, mấy người Lãnh Hân Hân mau chóng lấy lại tinh thần, gật gù đầu.

Tiếng đàn nhịp nhàng êm ái truyền đến, mọi người nhanh chóng chìm đắm trong bản nhạc.

Hơn mười phút sau, Bạch Mộc đàn xong bản nhạc này, ngừng đầu lên hỏi: "Như thế nào? Có ý kiến gì không?"

Nghe thấy lời Bạch Mộc nói, lúc này Lãnh Hân Hân mới thoát ra khỏi bản nhạc êm ái này, trả lời: "Bản nhạc rất hay, không có vấn đề gì! Chỉ là, hình như hơi dài hơn một chút so với bài múa của bọn mình biên soạn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Danh Sách Tiết Mục

"Lâu hơn chút?" - Bạch Mộc hơi ngần ra, chợt cười nói: "Việc này cũng không khó, đến lúc gần kết thúc mình sẽ đàn nhanh hơn một chút, hoặc các cậu múa chậm lại chút là được thôi."

"Ừ!" - Lãnh Hân Hân gật đầu: "Đây cũng là một cách hay!"

"Các cậu thì sao..." - Bạch Mộc nhìn về phía mấy người Đỗ Khả Nhi: "... Các cậu có ý kiến gì không?"

Mọi người lắc đầu.

"Nếu đã như vậy... thì chúng ta hãy tranh thủ thời gian ghép nhạc đi!" - Bạch Mộc nói dứt khoát.

Sau khi bàn bạc xong, mọi người liền rời khỏi phòng đàn và quay lại phòng học hình thể.

Thật ra mà nói Bạch Mộc không muốn đi đến phòng học hình thể, bởi vì nơi này đã để lại cho Bạch Mộc một nỗi ám ảnh sâu sắc. Mỗi khi đến đây, trong đầu Bạch Mộc lại tái hiện lên cái thảm cảnh bị "ngược đãi" ấy. Nhưng không còn cách nào khác, một nơi nhỏ như phòng đàn thì quả thật không thích hợp để luyện tập, chỉ có thể đi đến phòng học hình thể.

Hơn nữa trong phòng học hình thể cũng có đàn dương cầm, điều này làm cho Tạ Minh Tường thờ phào nhẹ nhõm, nếu không thì người vất vả lại là anh ta. Tuy anh ta hoàn toàn có thể giao việc này cho mấy người Sở Nam nhưng mà nếu làm như vậy thì chắc là phải trả giá đắt.

"Bắt đầu đi!" - Vào phòng học hình thể, Lãnh Hân Hân không thể chờ đợi thêm được nữa nói liền.

"Được!" - Bạch Mộc gật đầu, ngồi xuống phía trước đàn dương cầm, ngay sau đó là những tiếng đàn du dương êm ái ngân lên từ những ngón tay linh hoạt của anh.

Cùng lúc đó, bốn người Lãnh Hân Hân cũng sắp xếp xong đội hình, bắt đầu nhẹ nhàng múa theo tiếng đàn của Bạch Mộc.

Cảnh tượng này không kéo dài trong bao lâu thì tiếng đàn bỗng im bật. Ngay sau đó, bốn người Lãnh Hân Hân cũng dừng lại theo, nhìn Bạch Mộc đầy nghi ngờ: "Bạch Mộc, sao vậy?"

Bạch Mộc nhũ nhũ mày, nói: "Các cậu không cảm thấy là vũ đạo và bản nhạc hoàn toàn không ăn khớp với nhau sao?"

"Có sao?" - Một người Lãnh Hân Hân nhìn nhau đầy suy tư. Không lâu sau họ liền nghĩ ra được vấn đề nằm ở đâu, họ chỉ quan tâm đến vũ đạo của mình mà không chú ý đến hướng đi của tiếng đàn, đúng là có chút cảm giác chẳng ra đâu vào đâu.

"Anh cảm thấy rất tốt mà!" - Tạ Minh Tường đứng dậy, nói: "Bạch Mộc, có phải chú yêu cầu quá cao rồi không?"

"Qua bên đó đứng đi!" - Lãnh Hân Hân trừng anh ấy một cái: "Anh thì biết cái gì! Nếu đã làm thì phải làm cho tốt nhất!"

"Ừ..." - Tạ Minh Tường cúi đầu xuống, cảm thấy hơi tủi thân đi lại một góc phòng ngồi xuống.

"Lại lần nữa đi..." - Bạch Mộc cười nói: "... Chậm một chút không sao, nhiệm vụ quan trọng đầu tiên của chúng ta là làm cho vũ đạo và tiếng đàn ăn khớp với nhau, tiếp đến mới từ từ tăng tốc độ lên. Lần này chúng ta chú ý một chút!"

Mọi người gật đầu, bắt đầu ghép nhạc lần thứ hai.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi trong những lần ghép nhạc không ngừng này. Trong khoảng thời gian này, mọi người đã không còn nhớ là làm lại bao nhiêu lần nữa, nói chung là không có một lần nào là múa hoàn chỉnh cả.

Còn về Tạ Minh Tường ngồi một bên xem cũng có chút buồn chán, cũng không có gì lạ, để cho người không mang tể bào nghệ thuật trong người như anh ấy thường thức những cái này thì đúng làm khó cho anh ấy quá. Nhưng mà vì khiếp sợ trước uy thế của Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường đúng là không dám rời đi. Không còn cách nào, anh ấy chỉ có thể tìm mấy người Sở Nam, bốn người tụ tập lại lập bàn mặt chược. Mấy người họ vừa đánh mặt chược vừa xem nhóm người Lãnh Hân Hân luyện tập một cách nhàm chán.

Trời dần dần tối, mấy người Tạ Minh Tường cũng đã đói bụng rồi. Mà khi nhìn thấy mấy người họ lại dừng lại lần nữa, anh ấy cũng không kiềm chế được đi qua hỏi: "Hay là chúng ta đi ăn chút gì đó trước đi?"

"Cũng được!" - Lãnh Hân Hân cũng cảm thấy đói rồi, liền gật đầu đồng ý. Nhưng mà sau đó cô ấy lại nghĩ đến buổi tối ngày mai là bắt đầu biểu diễn rồi, thời gian còn lại không nhiều nữa, thế là nhìn Tạ Minh Tường: "Anh đi mua về nhé!"

"Cái này... được thôi!" - Tạ Minh Tường vốn định là cùng nhau đi ăn, nhưng Lãnh Hân Hân đã nói như vậy rồi, anh ấy cũng đành bỏ đi ý nghĩ này.

"Các cậu muốn ăn gì?" - Lãnh Hân Hân nhìn mọi người.

"Gì cũng được!" - Mọi người cũng không có chú trọng gì đến chuyện ăn uống lắm.

"Vậy anh đi mua đại thứ gì về đi!" - Lãnh Hân Hân nhìn Tạ Minh Tường nói.

Tạ Minh Tường gật đầu đồng ý, kéo theo mấy người Sở Nam cùng đi ra ngoài.

Đội đám Tạ Minh Tường đi rồi, mấy người Lãnh Hân Hân lại tranh thủ bắt đầu diễn tập lần nữa.

Qua nhiều lần diễn tập, lần biểu diễn này cũng là lần đầu tiên thấy thành công, ít nhất sự hòa hợp giữa vũ đạo và tiếng đàn cũng đã được một nửa rồi, mọi thứ đều được tiến hành đâu vào đấy.

Mấy người Tạ Minh Tường đi nhanh mà về cũng nhanh, chưa đầy nửa tiếng, bốn người họ đã tay xách nách mang một đồng đồ ăn về. Nhìn thấy bịch to bịch nhỏ trong tay bốn người họ, giống như là đồ ăn cho cả bữa tiệc, mấy người Lãnh Hân Hân cũng cạ lời: "Anh mua nhiều như vậy làm gì? Chúng em cũng không ăn hết..."

"Bọn anh cũng chưa ăn mà!" - Tạ Minh Tường nói: "Còn không phải là sợ các em đói cho nên mới mua về hay sao? Nếu như đội bọn anh ăn xong rồi mới mua về, chắc là các em đói đến nổi chẳng còn sức để mà luyện tập tiết mục rồi."

"... Em đoán mười người cũng không ăn hết được chừng này thức ăn." - Lãnh Hân Hân nhăn mặt.

Bởi vì lo lắng luyện tập tiết mục không xong, mấy người Lãnh Hân Hân đánh nhanh thắng nhanh lấp đầy cái bụng, phần quá trình xử lý những thứ còn lại thì giao cho mấy người Tạ Minh Tường.

Sau khi mấy người đã ăn xong, Tạ Minh Tường mới phát hiện ra còn lại hơn một nửa thức ăn, điều này cũng đã ứng với lời nói lúc trước của Lãnh Hân Hân.

Dựa trên nguyên tắc lãng phí thức ăn là mang tội, Tạ Minh Tường vỗ vỗ vào vai Sở Nam, chỉ vào số thức ăn còn lại nói: "Người anh em, số còn lại giao hết cho chú đây. Anh tin tưởng vào năng lực của chú."

Tiểu Bàn Tử lúc này đang nhét đầy thức ăn trong miệng, nghe thấy Tạ Minh Tường nói như vậy cũng chỉ có thể trợn mắt lên.

Có điều Tiểu Bàn Tử quả thật không làm cho Tạ Minh Tường thất vọng, đúng là cậu ta đã nhét hết số thức ăn còn lại vào trong bụng, mặc dù no đến nỗi đi không nổi, nhưng dù sao cũng đã không lãng phí thức ăn.

Nhưng bởi vì Tiểu Bàn Tử no đến nỗi nằm lăn ra đất không dậy nổi, nhiệm vụ giải quyết những hộp thức ăn này chỉ có thể để cho ba người Tạ Minh Tường làm thôi.

10 giờ tối, cuối cùng mọi người cũng đã luyện tiết mục xong, phần còn lại chỉ cần ngày mai luyện vài lần cho nhuần nhuyễn nữa là được. Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng Tạ Minh Tường cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn bạc xong kế hoạch ngày mai, mọi người cũng trở về ký túc xá.

Vừa về tới ký túc xá, mấy người Tạ Minh Tường đồng loạt cùng nằm xuống giường của mình. Người nào cũng ngửa mặt lên trời thở dài: “Hôm nay đúng thật là mệt chết đi mất!”

Nghe vậy, Bạch Mộc không nhịn được tròn mắt: “Tôi còn chưa than mệt, mọi người đã kêu mệt, vậy có được không hả?”

“Anh không hiểu!” - Tôn Dật Thành vùng tay lên: “Cái này gọi là người trong cuộc thì thấy nhẹ nhàng, còn người ngoài cuộc thì mới mệt.”

“Đúng vậy!” - Ba người Tạ Minh Tường gật đầu đồng tình.

“...” - Bạch Mộc cạ lời.

Trong khi mọi người còn đang muốn nói gì đó, điện thoại của Tạ Minh Tường reo lên, anh ấy móc điện thoại ra nhìn, lập tức liền phấn khởi: “Mau lại xem.. mau lại xem! Danh sách các tiết mục tối mai đã có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đêm hội bắt đầu

Danh sách tiết mục đã ra rồi?” - Nghe vậy, mấy người Sở Nam lập tức sáp lại, cả đám vô cùng hưng phấn: “Em xem nào... em xem nào!”

Mấy người với lấy điện thoại của Tạ Minh Tường, gạt bản thân anh ấy sang một bên.

“Hát, vũ đạo, tiểu phẩm, tướng thanh (1), ảo thuật...” - Sở Nam nhìn lướt qua, nhanh chóng mất đi hứng thú: “Em còn tưởng rằng đêm hội mừng năm mới ở đại học có gì đó khác biệt cơ. Không ngờ vẫn là kiểu này!”

“Cậu muốn có gì đặc biệt?” - Tạ Minh Tường liếc nhìn cậu ta, khó hiểu hỏi.

“Hi hi hi!” - Sở Nam nở nụ cười dâm dăng: “Ví dụ như...”

“...” - Tạ Minh Tường với Bạch Mộc quay sang nhìn nhau, hai người không còn gì để nói.

“Áy, lần này sinh viên năm hai khoa nghệ thuật cũng chuẩn bị tiết mục vũ đạo à!” - Đúng lúc này, Tiêu Ninh ngạc nhiên lên tiếng.

“Xi! Việc này thì có gì mà ngạc nhiên!” - Sở Nam vẻ mặt khinh thường: “Xem tên bài vũ đạo của bọn họ là biết, bọn họ cũng chuẩn bị kiểu vũ đạo mang tính nghệ thuật. So ra, em vẫn thích nhảy hiện đại hơn...”

“...” - Tiêu Ninh tròn mắt: “Ý của anh là mấy học tử năm hai của khoa nghệ thuật cũng là mỹ nữ đẳng cấp nữ thần. Lần này chúng ta có thể mở rộng tầm mắt rồi!”

“Nữ thần?” - Sở Nam lập tức hứng thú: “So với khóa Bạch Mộc thì sao?”

“Không kém chút nào!” - Tiêu Ninh nói.

“Thật ư?” - Mắt Sở Nam sáng lên, hưng phấn xoa xoa tay nói: “Em không đợi được đến đêm hội tối mai rồi...”

“Cậu có thể có bản lĩnh chút không?” - Tiêu Ninh khinh bỉ nhìn cậu ta một cái, nói: “Thần là một thẳng đàn ông trưởng thành, cậu phải thận trọng một chút. Hơn nữa, cậu cũng đã có Tô Nhu rồi, còn nhiệt tình với mỹ nữ khác như vậy làm gì?”

“Em chỉ nhìn thôi mà...” - Sở Nam đỏ mặt, gãi cổ giải thích.

“Xi!” - Mọi người giơ ngón giữa lên với cậu ta.

“Anh có bản lĩnh thì đừng xem!” - Sở Nam có chút không cam lòng, yếu thế phản bác: “Anh bản lĩnh như vậy thì còn ngạc nhiên để làm gì?”

“Ồ... Anh cũng chỉ xem mà thôi...” - Tiêu Ninh gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Nhưng tối mai mới bắt đầu đêm hội, hơn nữa nhìn danh sách tiết mục này, tiết mục của bọn họ gần về cuối, đoán chừng khoảng 12 giờ mới có thể lên sân khấu...”

“Đây cũng là một vấn đề...” - Sở Nam nhún mày.

Vừa dứt lời, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tôn Dật Thành ở bên cạnh, giọng nói mang đầy ý tứ lấy lòng, hết sức đồng thanh nói: “Lão tứ, chuyện này giao cho chú (cậu)!”

“Chuyện nhỏ!” - Tôn Dật Thành đáp ứng một tiếng, mở laptop của mình ra.

Năm phút sau, Tôn Dật Thành đắc ý vỗ tay thành tiếng: “Được rồi!”

“Nhanh vậy!” - Hai người Sở Nam và Tiêu Ninh vô cùng cảm thán tốc độ của Tôn Dật Thành, lập tức chen đến trước laptop.

Sinh viên năm hai khoa nghệ thuật cũng không nhiều lắm, nhưng so với khóa của bọn Bạch Mộc thì cũng nhiều hơn ba người. Hơn nữa năm hai khoa nghệ thuật toàn là nữ sinh, không có sự tồn tại của nam sinh.

“Mỹ nữ!” Nhìn thấy tám cô gái xinh đẹp trên màn hình laptop, hai mắt Sở Nam sáng rực.

“Nữ thần!” - Tiêu Ninh cũng không so bản lĩnh nhiều ít với Sở Nam, nước miếng cũng chảy ròng.

“Anh thích chị này, làn da đẹp!” - Hai người bắt đầu chụp đầu lại sẫm soi.

“Em thích chị này, chị này đẹp nhất!”

“Chị này đáng người đẹp.”

“Chị này trước lời sau lỡm.”

“Chị này ngực to không có não.”

“...”

Từ đầu đến cuối, Bạch Mộc và Tạ Minh Tường đều không gia nhập với bọn họ, hai người nhìn mấy người Sở Nam mà có chút cạn lời.

Tính tình của Bạch Mộc vốn là như thế, hơn nữa trong lòng anh đã có Đường Hân Uyển rồi. Còn Tạ Minh Tường, Lãnh Hân Hân là nữ thần của anh ấy, đương nhiên anh ấy không dám để ý những nữ sinh khác. Nếu không thì lỡ như để Lãnh Hân Hân biết được, anh sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp.

“Khụ khụ!” - Cuối cùng Tôn Dật Thành không nhịn được, mở miệng nói: “Hai người đều có bạn gái cả rồi, như vậy có thích hợp không? Nếu hai người còn như vậy, tôi sẽ mách với Tô Nhu và Khả Nhi!”

“Đừng! Tuyệt đối đừng!” - Sở Nam và Tiêu Ninh giật mình, ngăn cản lia lịa.

Thằng mập Sở Nam này vất vả lắm mới tìm được một cô bạn gái, cậu ta thật sự sợ Tô Nhu biết được sẽ ghen.

Mà Tiêu Ninh thì lại sợ Đỗ Khả Nhi biết được sẽ nổi khùng lên “bắt nạt” mình.

“Cho nên...” - Tôn Dật Thành tiếp tục nói.

“Cho nên?” - Hai người có chút khó hiểu.

“Vẫn là để tôi xem thôi!” - Tôn Dật Thành nói.

“Móa! Khinh thường cậu!” - Ánh mắt của hai người Sở Nam và Tiêu Ninh có chút bất thiện: “Không phải nói cậu có laptop là đủ rồi sao? Còn xem mỹ nữ làm gì?”

“Thường thức... Thường thức, mọi người có hiểu không?” - Tôn Dật Thành giải thích: “Từ từ viết, mỗi người đều có quyền theo đuổi cái đẹp, mọi người không thể can thiệp!”

Từ có nói mấy câu này sao? Nghe vậy, Bạch Mộc và Tạ Minh Tường cũng nhìn lại, có chút cạn lời.

“Từ nào?”

“Thành... Thành Từ...”

“...”

Một đêm bình yên.

Sáng hôm sau, khi Tạ Minh Tường vẫn còn ngủ say đã bị Bạch Mộc gọi dậy. Theo kế hoạch tối qua của bọn họ, sáng sớm nay sẽ đến phòng học hình thể để luyện tập. Dù sao tối qua bọn họ chỉ mới kết hợp nhạc đệm với vũ đạo, vẫn chưa thuần thục lắm cho nên định tranh thủ thời gian tập thêm mấy lần nữa.

Bạch Mộc vốn không muốn quấy rầy Tạ Minh Tường ngủ, nhưng Lãnh Hân Hân lại lên tiếng nói cho dù thế nào cũng phải gọi anh ấy dậy. Hiển nhiên, khi bọn họ luyện tập tiết mục mấy ngày trước, Lãnh Hân Hân có phê bình việc Tạ Minh Tường vẫn còn ngủ ở ký túc xá.

Còn lần này, cho dù Tạ Minh Tường có chút cảm giận nhưng cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Lãnh Hân Hân. Nhưng mà anh ấy đã thức dậy rồi thì tất nhiên sẽ không để cho bọn Sở Nam ngủ thoải mái.

Vì thế, Tạ Minh Tường phát huy công năng của “đồng hồ báo thức sống” một cách hoàn mỹ, cho dù bọn Sở Nam oán giận thế nào cũng vẫn lôi kéo ba người họ ra khỏi chăn.

Không thể không nói, kiểu tâm lý trả thù này của Tạ Minh Tường thật là đáng sợ.

Trong tiếng phàn nàn của ba người, cuối cùng bọn họ cũng ra khỏi ký túc xá.

Mà lúc này mấy người Lãnh Hân Hân đã chờ ở căng tin, bọn họ ăn đại chút gì đó, sau đó chạy đến phòng học hình thể.

“Danh sách tiết mục đã ra chưa?” - Vừa đến phòng học, Lãnh Hân Hân đột nhiên nhớ tới vấn đề danh sách tiết mục, nhìn về phía Tạ Minh Tường hỏi.

“Ra rồi!” - Tạ Minh Tường gật đầu trả lời: “Theo sắp xếp của hội sinh viên, hai tiết mục của chúng ta xếp cùng nhau. Đầu tiên là múa, sau đó là hát. Hơn nữa tiết mục khác biểu diễn sớm, tầm khoảng 9 giờ rưỡi là đến lượt chúng ta.”

“Ừ!” - Lãnh Hân Hân gật gật đầu, sau đó tiếp tục tập luyện.

Thế là trong phòng học hình thể xuất hiện cảnh tượng giống như tối hôm qua: bốn người Lãnh Hân Hân múa, Bạch Mộc đánh đàn, Đường Hân Uyển ở một bên thưởng thức, còn bốn người Tạ Minh Tường thì ở một bên... chơi mạt chược...

Một buổi sáng trôi qua rất nhanh, giữa trưa mấy người lại ăn qua loa vài miếng ở phòng học hình thể.

Thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt màn đêm đã buông xuống, kim đồng hồ nhanh chóng chỉ tới vị trí 6 giờ.

Tiệc tối Nguyên Đán, sắp bắt đầu rồi!

(1) Tướng thanh: tấu nói, một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Trang điểm

Kết thúc tập luyện, bọn họ lại chạy đến căn-tin, dù sao đêm hội cũng phải tới khuya mới kết thúc, mà lúc đó căn-tin cũng đã đóng cửa từ lâu.

Tuy Tạ Minh Tường đề nghị đợi sau khi diễn xong hai tiết mục thì ra ngoài mở tiệc ăn mừng, thế nhưng lại bị mọi người từ chối.

Theo danh sách tiết mục hội sinh viên công bố, sau khi kết thúc hai tiết mục chắc là cũng phải mười giờ hơn, nếu lúc đó ra ngoài ăn cơm thì rất có thể sẽ không về được. Dù sao với tốc độ ăn cơm bình thường của mọi người, một bữa cơm thiếu cũng phải mất ba đến bốn tiếng. Nếu là lúc bình thường thì cũng không nói, nhưng hôm nay không được, nguyên nhân là vì hôm sau mọi người còn phải thi.

Hơn nữa theo Lãnh Hân Hân thấy, tuy bọn họ rất có lòng tin đối với tiết mục của mình nhưng kết quả chưa ra thì không ai nói chính xác được, cho nên bữa tiệc ăn mừng này cũng không vội.

Ăn cơm tối xong, mấy người nhìn nhau cười: “Đi thôi!”

Tập luyện cả ngày trời, trong lòng bọn họ đã tràn đầy tự tin, nhất định có thể giành được một thứ hạng tốt trong đêm hội.

Vào lúc mọi người định đi về phía sân thể dục, Lãnh Hân Hân lại đột nhiên nhớ ra gì đó: “Mọi người đến phòng đàn chờ tụi em một chút, tụi em phải về ký túc xá lấy ít đồ.”

Vậy nên mấy người Bạch Mộc tuy rằng hơi khó hiểu nhưng chỉ có thể đồng ý.

Nửa tiếng sau, đúng lúc mấy người họ chờ đợi đã hơi mất kiên nhẫn, cuối cùng năm người Lãnh Hân Hân cũng lững thững đi đến.

Mà sau khi nhìn thấy năm người, mấy người Bạch Mộc không khỏi sáng mắt lên. Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu mấy nữ sinh về ký túc xá làm gì, hóa ra là đi trang điểm.

Bọn họ vốn đã là mỹ nữ, mà sau khi trang điểm nhẹ một chút lại càng xinh đẹp động lòng người.

Nhìn thấy Lãnh Hân Hân như vậy, Tạ Minh Tường lại không nhịn được, hưng phấn xoa xoa tay: “Hân Hân, tối nay em thật đẹp!”

Lãnh Hân Hân liếc anh ấy một cái, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ trước kia em không đẹp?”

“Ồ...” - Tạ Minh Tường hận không thể tát cho cái miệng của mình một phát “Cái miệng hư hỏng này, sao lại không biết giữ miệng chứ? Đã nói rồi mà, bụng dạ con gái như kim dưới đáy biển, bây giờ xem như mày hiểu rồi chứ?”

Nhưng chỉ số thông minh của Tạ Minh Tường vẫn rất cao, nghĩ một chút liền bù đắp lỗ hổng trong lời nói của mình: “Bình thường cũng đẹp, chỉ là tối nay càng mê người hơn!”

“Hừ!” - Lãnh Hân Hân hừ lạnh một tiếng.

Sở Nam cũng không cam lòng chịu thua kém, tên mập này mắt sáng long lanh, hận không thể “ăn” luôn Tô Nhu: “Nhu Nhi, em cũng rất đẹp!”

“Ừm...” - Tô Nhu nhìn thấy ánh mắt tràn ngập “thèm muốn” kia của Sở Nam, không khỏi có chút thẹn thùng.

Mà bên kia, Đỗ Khả Nhi cũng nhéo Tiêu Ninh một cái, mắt sáng rỡ: “Em có đẹp không?”

“Có... Đẹp...” - Tiêu Ninh toát mồ hôi lạnh đầy đầu, lắp bắp nói: “Khả Nhi, em là người đẹp nhất trong lòng anh! Quả thực là nữ thần của anh!”

“Thế còn tạm được, coi như tiểu tử nhà anh biết ăn nói!” - Đỗ Khả Nhi hài lòng gật gật đầu.

“...” - Mọi người có chút cạn lời.

Mà Bạch Mộc mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt sáng lên của anh cũng bị Đường Hân Uyển nhạy cảm thấy được, trong lòng cũng có chút mừng thầm.

“Đi chứ?” - Bạch Mộc nhìn thời gian, đã 6 giờ 50 phút, đêm hội sắp bắt đầu rồi.

“Đợi một chút!” - Lãnh Hân Hân lại ngăn cản nói: “Còn một người chưa trang điểm!” Nói xong, Lãnh Hân Hân đột nhiên như làm ảo thuật, lấy ra một hộp trang điểm.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang phía Bạch Mộc.

“Gi chứ?” - Bạch Mộc hoảng sợ, cười ngượng ngùng: “Mình thì khỏi đi!”

“Thế không được!” - Lãnh Hân Hân giọng điệu chính nghĩa nói: “Cậu chính là bộ mặt của khoa nghệ thuật chúng mình, sao có thể không trang điểm chứ? Hân Uyển, nhiệm vụ này giao cho cậu đây!”

“Hay là thôi đi...” - Đường Hân Uyển hơi do dự: “... Bạch Mộc không thích như vậy đâu.”

“Hà! Đây là không nở hả?” - Đỗ Khả Nhi trêu chọc.

“Đâu có!” - Đường Hân Uyển đỏ mặt lên.

“Nếu cậu không nở thì chúng mình làm đấy!” - Lời vẫn chưa dứt, bốn người Lãnh Hân Hân đã lao đến chỗ Bạch Mộc.

Bạch Mộc khổ sở vùng vẫy nhưng không có kết quả, cũng chỉ có thể tùy ý để bọn họ sửa soạn.

Mà nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Tạ Minh Tường và Sở Nam không khỏi có chút hâm mộ. Bốn đại mỹ nữ trang điểm cho cậu, đây chính là đãi ngộ mà người khác không có được, Bạch Mộc cậu sao lại không biết tốt xấu chứ! Hai người lại muốn lớn tiếng hò hét: “Bọn anh cũng muốn trang điểm! Bạch Mộc không muốn, bọn anh muốn! Nào, tận tình chà đạp anh đi!”

“Tĩnh tĩnh...”

Đúng lúc này, tiếng di động của Tạ Minh Tường cũng vang lên, nhìn thấy biểu tượng gọi đến trên màn hình, Tạ Minh Tường không khỏi nhú mày, nghe điện thoại. Tiếp đó, giọng nói oang oang của Lý Dương vang lên bên kia điện thoại: “Tạ Minh Tường, người của hai khoa các cậu đâu? Sao còn chưa tới? Đêm hội sắp bắt đầu rồi!”

Tạ Minh Tường vốn có chút không thoải mái, giờ không nhận được liên lạc phát ra: “Tôi nói này Lý Dương, cậu có bệnh không? Trong vòng một tiếng thôi mà cậu đã gọi cho tôi mười mấy cuộc điện thoại rồi, cậu gấp thế sao? Cậu đừng ép tôi, còn ép nữa tôi sẽ bỏ điện luôn cho cậu xem!”

“Đừng đừng đừng! Tuyệt đối đừng!” - Lý Dương hoảng sợ, nhưng anh ta thực sự sợ trong lúc giận dữ Tạ Minh Tường sẽ làm ra chuyện như vậy. Dù sao việc này cũng không ảnh hưởng gì đến Tạ Minh Tường, sẽ chỉ khiến các sinh viên nổi cáu mà thôi. Nhưng anh ta thì khác, lãnh đạo trường rất coi trọng đêm hội lần này, nếu thật sự bỏ hai tiết mục này thì anh ta rắc rối rồi. Nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, vị trí chủ tịch hội sinh viên của anh ta cũng không giữ được nữa.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là nếu không có hai tiết mục này thì anh ta rất khó đạt được đỉnh cao trong lịch sử làm đạo diễn của mình.

Vì thế Lý Dương kinh sợ, vội nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi sai rồi!” - Thái độ nhận sai của anh ta rất là thành thật.

“Bên chúng tôi còn có chút việc chưa xử lý xong, hơn nữa không phải khoảng 9 giờ rưỡi tiết mục của chúng tôi mới bắt đầu sao?” - Tạ Minh Tường nói.

Lý Dương giang tay ra, rất cẩn thận lấy lòng, nói: “Mọi người qua đây sớm chút đi!”

“Được rồi, qua ngay đây!” - Tạ Minh Tường nói xong, có chút không kiên nhẫn cúp điện thoại.

Cùng lúc đó mấy người Lãnh Hân Hân bên kia đã ngược đãi Bạch Mộc xong, bọn họ hài lòng nhìn kiệt tác của mình, đặc ý nhìn về phía mấy người Tạ Minh Tường hỏi: “Sao... Không tệ chứ?”

Mà nhìn thấy Bạch Mộc càng đẹp trai hơn mấy phần so với lúc trước, dù trong lòng mấy người Tạ Minh Tường hết sức ghen tỵ nhưng cũng không khỏi có chút cảm thán, không nhận được tán dương: “Được! Vô cùng được!”

“Vây đi thôi!” - Lãnh Hân Hân giải quyết dứt khoát.

Mọi người nhanh chóng đến sân vận động của trường. Trên sân vận động lúc này đã tấp nập người từ lâu, căn bản không có chỗ đặt chân. Nếu không phải Lý Dương đặc biệt để cửa sau của sân vận động cho bọn họ, đoán chừng đợi đến lúc bọn họ chen vào được thì đêm hội đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Bi thảm

Cuối cùng các cậu cũng đến rồi!” - Nhìn thấy mấy người Tạ Minh Tường, Lý Dương vội vàng chạy ra đón, nước mắt nước mũi tèm lem.

“Chúng tôi đến chưa muộn đấy chứ?” - Tạ Minh Tường liếc mắt nhìn anh ta.

“Không muộn, không muộn, còn một lát nữa mới bắt đầu...” - Lý Dương xua xua tay.

Lời còn chưa nói dứt, ánh mắt anh ta đột nhiên dừng lại trên người mấy cô nữ sinh phía sau Tạ Minh Tường, mắt lập tức lóe sáng, vội vàng chạy lại, giờ tay ra tự giới thiệu: “Xin chào các mỹ nữ! Minh là Lý Dương, chủ tịch hội sinh viên, cũng là tổng đạo diễn tổ chức đêm hội lần này. Các cậu chính là nữ sinh của khoa nghệ thuật đúng không? Trong này có cả cô gái duy nhất của khoa y là Đường Hân Uyển nhĩ?”

Nhóm người Lãnh Hân Hân đang tò mò quan sát hậu trường sân khấu này, đột nhiên bị Lý Dương thỉnh thoảng xuất hiện dọa cho hoảng sợ. Nhìn cặp mắt híp lại như sợi chỉ của Lý Dương, Lãnh Hân Hân nhủ mày, vừa định mở miệng nói thì Tạ Minh Tường bất ngờ đã đứng chắn trước mặt cô.

Ánh mắt Tạ Minh Tường nhìn Lý Dương không hề có chút thiện cảm, cất giọng lạnh lùng: “Chú ý chút đi, mấy người này đều là hoa đã có chủ rồi!”

Lý Dương xấu hổ rút tay lại, ngại ngùng nở nụ cười: “Các cậu ngồi đây trước đi, một lát nữa mới đến tiết mục của các cậu!”

Hôm nay, toàn bộ nhân lực trong hội sinh viên đều đã được điều động, một bộ phận bận rộn sắp xếp trình tự tiết mục trên sân khấu, một bộ phận khác thì đẩy xe đi qua đi lại khắp sân vận động để bán mấy thứ như đồ ăn vặt và gây phát sáng. Không thể không công nhận, Lý Dương rất có đầu óc tổ chức, ở đêm hội kiểu như thế này, những thứ này được các sinh viên vô cùng ủng hộ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tạ Minh Tường lại không nhận được, buông mấy câu chế nhạo: “Tôi nói này Lý Dương, cậu thật biết tính toán đấy! Chỉ mấy thứ đồ ăn vặt và gây phát sáng này cũng đã đủ giúp cậu kiếm được một khoản tiền lớn rồi nhĩ? Cậu thiếu tiền như vậy à?”

“Đâu có tốt như cậu nói chứ?” - Lý Dương cười khổ đáp: “Đây là cậu chỉ nhìn thấy mặt ngoài thôi. Trên thực tế kinh phí của hội sinh viên chúng tôi vô cùng eo hẹp! Chỉ thuê mấy thứ thiết bị như thế này đã tốn không ít tiền rồi, đó là còn chưa nói đến tiền để chuẩn bị các phần thưởng kia nữa. Chẳng lẽ cậu nghĩ là chút kinh phí tài trợ tôi kéo về được có thể đủ chi cho một đêm hội mừng năm mới lớn như thế này sao? Tính từng thứ một như vậy, suy cho cùng chúng tôi cũng chẳng còn dư được bao nhiêu!”

“Nhà trường không hỗ trợ tài chính cho các anh sao?” - Tôn Dật Thành ngạc nhiên hỏi.

“Làm gì có chứ!” - Lý Dương xua xua tay: “Ban lãnh đạo nhà trường vô cùng keo kiệt, toàn là những người vắt cổ chày ra nước. Họ chỉ lo đề xuất ra đủ loại ý kiến, nói cái gì mà đêm hội mừng năm mới này là đại diện cho bộ mặt của nhà trường, nếu làm không tốt thì tôi sẽ thảm rồi. Cho nên để có thể chuẩn bị đêm hội này một cách hoàn hảo nhất, tôi phải lên kế hoạch rất lâu mới lôi kéo được chút ít hỗ trợ tài chính ở mấy cửa hàng xung quanh trường học.”

“Khụ khụ, em Lý Dương, em nói ai là kẻ vắt cổ chày ra nước đấy? Sau khi kết thúc đêm hội thì đến phòng làm việc của tôi một chuyến!” - Đúng lúc này, bộ đàm trong tay Lý Dương truyền đến giọng nói tức giận của ai đó.

“... Nguy rồi! Quên tắt bộ đàm rồi!” - Trần Lý Dương toát mồ hôi lạnh, vội vàng lên tiếng xin lỗi: “Chủ nhiệm Lý, em không nói gì thầy cả! Hơn nữa, đêm hội chắc phải hơn 12 giờ mới kết thúc, hay là thầy cứ nghỉ ngơi sớm đi...”

“Vậy cũng được, sáng ngày mai em đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

“...”

“Ha ha!” - Nhóm người Tạ Minh Tường đứng bên cạnh cảm thấy có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Nhìn thấy chưa? Lãnh đạo nhà trường đều là như vậy đấy!” - Lý Dương tắt bộ đàm xong liền nói với mọi người.

Tiêu Ninh quãng cho anh ta ánh mắt thương hại, nói: “Em nghe mấy người bạn nói, lúc hội sinh viên ở trường bọn họ tổ chức các kiểu tiệc tùng đều sẽ kiếm được một khoản lớn, sao đến lượt anh lại có dáng vẻ như phải bù lỗ thế kia?”

“Haiz... cũng không đến mức bị lỗ, nhưng chẳng khác nhau là mấy...” - Lý Dương thở dài, nói: “Các chủ tịch tiền nhiệm của hội sinh viên đều kiếm được một khoản, nhưng đến lượt tôi thì thê thảm lắm. Chẳng biết ban lãnh đạo nhà trường nhận được thông tin từ đâu, biết được những buổi tiệc như thế này có thể kiếm được tiền, cho nên ban lệnh xuống yêu cầu trường cho tiết mục xuất sắc nhất. Nói cho hay là để khuyến khích các bạn sinh viên đăng ký tham dự, nhưng thực tế là vì không muốn số tiền này chui vào túi riêng của hội sinh viên chúng tôi.”

“Thực ra đêm hội lần này chúng tôi vẫn có được chút ít thu nhập, nhưng đó là với điều kiện không tính công cho các nhân sự đã tham gia tổ chức đêm hội. Vì muốn tổ chức đêm hội này một cách hoàn hảo nhất, chúng tôi đã bận rộn gần nửa tháng rồi. Ngày nào cũng phải dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, nhưng cuối cùng mỗi người cũng chỉ có thể nhận được mấy chục đồng, cậu nói có ảm ức không?”

“...” - Mọi người chẳng biết phải nói gì cả, gã Lý Dương này cũng quá bi thảm mà.

“Thôi quên đi, không nói mấy chuyện này với các cậu nữa, đêm hội sắp bắt đầu rồi!” - Lý Dương nhìn đồng hồ, sau đó bật bộ đàm trong tay lên: “Các tổ vào vị trí, chuẩn bị xong hết chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi!” - Từ bộ đàm truyền đến nhiều giọng nói khác nhau

“Tốt, bây giờ sẽ bắt đầu! Chú ý đây không phải là diễn tập, đây không phải là diễn tập! Lưu Trạch, phát tiếng của tôi đi!”

Ngay sau đó, giọng nói của Lý Dương vang vọng khắp sân vận động: “Các bạn sinh viên thân mến, xin vui lòng giữ yên lặng! Cảm ơn các bạn đã đến tham dự đêm hội mừng năm mới do hội sinh viên chúng tôi tổ chức hôm nay, không phải nhiều lời nữa, đêm hội sắp sửa bắt đầu! Mời mọi người cùng đếm ngược với tôi!”

“Năm!”

“Bốn!”

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

Vừa dứt lời, các ngọn đèn trên sân khấu lập tức được bật sáng, chỉ trong một thời gian ngắn, cả sân vận động chợt sáng bừng lên.

“Oa...”

Cùng lúc với đèn bật sáng, các sinh viên có mặt trên sân vận động cùng đồng loạt hô lên.

Ngay sau đó, hai người dẫn chương trình, một nam một nữ chậm rãi bước lên trong ánh mắt dõi theo của mọi người. Không thể không nói, Lý Dương rất có mắt chọn người, hai người này đều là những nhân vật thuộc hàng hotgirl, hotboy của trường, cũng khá nổi danh trong giới sinh viên. Tổ hợp nam nữ xuất sắc thế này quả nhiên đã thu hút hầu hết ánh mắt của tất cả khán giả bên dưới.

“Chào mọi người, chào mừng các vị quan khách đã đến đêm hội mừng năm mới lần thứ mười lăm của trường chúng ta. Tôi là người dẫn chương trình

hôm nay... Lưu Tâm Vũ!”

“Tôi là người dẫn chương trình Ninh Lâm!” - Nam dẫn chương trình còn lại cũng lên tiếng giới thiệu.

“Xin cảm ơn những người đã đóng góp công sức trong việc tổ chức đêm hội hôm nay!” - Tiếp đó là màn giới thiệu và cảm ơn các nhà tài trợ.

“Tôi nói này Lý Dương, bài quảng cáo này của cậu cũng dài quá rồi đó.” - Trong hậu trường, Tạ Minh Tường nghe thấy mấy thứ này, cảm thấy mất kiên nhẫn.

“Chẳng còn cách nào khác, những người này đều là đại gia mà! Tuyệt đối không thể đắc tội bọn họ!” - Lý Dương ngai ngừng cười.

Đến lúc mọi người đều cảm thấy mất hết kiên nhẫn, cuối cùng Lưu Tâm Vũ và Ninh Lâm cũng đọc xong bài quảng cáo dài hơn hai phút, cùng đồng thanh lên tiếng: “Bây giờ chúng tôi xin tuyên bố, đêm hội mừng năm mới chính thức bắt đầu!”

“Trước tiên, chúng ta hãy cùng thưởng thức tiết mục đầu tiên! Xin chào mừng những sinh viên năm hai khoa quản lý kinh tế và một đoàn vũ đạo mà họ mang đến cho hôm nay, mọi người cùng vỗ tay chào mừng nào!”

“Bộp bộp bộp!” - Vài tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cô bạn cùng bàn

Từ những tiếng vỗ tay thưa thớt cũng có thể thấy được các sinh viên bên dưới khán đài căn bản không ôm nhiều hy vọng đối với tiết mục này.

Dù sao thì đêm hội mừng năm mới năm trước, tiết mục của khoa quản lý kinh tế cũng là vũ đạo. Lúc đầu mọi người còn đặc biệt chờ mong, chỉ là kết quả lại không vừa lòng mọi người, cho nên các sinh viên đều đã “chuẩn bị tâm lý” với tiết mục lần này của bọn họ. Mà những người bạn vỗ tay cổ vũ trên cơ bản đều là sinh viên năm nhất, vẫn chưa biết những điều này.

Hậu trường.

Nhìn thấy cảnh này, Tạ Minh Tường không khỏi có chút nghi ngờ hỏi: “Sao có vẻ mọi người không được hứng thú lắm nhỉ?”

Lý Dương cười khổ một tiếng: “Haiz, xuất hiện tình huống này cũng là trong dự liệu thôi!”

“Ý gì vậy?”

Lý Dương thở dài, giải thích nói: “Năm ngoái trước đêm hội mừng năm mới, mấy sinh viên khoa quản lý kinh tế gửi rất nhiều bài viết lên diễn đàn, tuyên truyền các kiểu cho tiết mục của bọn họ, chỉ là cuối cùng tiết mục biểu diễn lại khiến rất nhiều người thất vọng. Tiết mục căn bản không hay như bọn họ tuyên truyền, lúc đó còn dẫn tới sự phẫn nộ của rất nhiều sinh viên, vì chuyện này mà diễn đàn của trường bị tanh bành một lần. Nói ra thì nguyên nhân tạo nên điều đó chính là vì bản thân bọn họ lạm dụng mức độ đáng tin của mình!”

“Nếu đã như vậy, tại sao anh còn xếp tiết mục của bọn họ lên đầu tiên?” - Tôn Dật Thành có chút khó hiểu: “Phải biết là tiết mục đầu tiên không hay thì không thu hút được sự chú ý của mọi người, điều này rất quan trọng đấy!”

“Ờ...” - Lý Dương có chút xấu hổ, gãi gãi đầu nói: “Là vì tôi bốc thăm quyết định...”

“...” - Mọi người không thể nói được gì nữa.

Vốn dĩ các sinh viên đang không ngừng cầu cho tiết mục của bọn họ nhanh chóng kết thúc. Chỉ là chuyện tiếp theo lại khiến tất cả mọi người tròn mắt ngạc nhiên!

Âm thanh sôi động vang vọng cả sân vận động, ngay sau đó là mấy người biểu diễn của khoa quản lý kinh tế nhún nhảy theo nhịp điệu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Mấy sinh viên này đều là nữ sinh, cũng hết sức xinh đẹp, quần áo gọi cảm nhưng không quá hở hang, một điệu nhảy nóng bỏng nhanh chóng được thể hiện trước mắt mọi người.

“Wow!” - Toàn trường ồ lên, ai nấy đều lập tức hưng phấn hẳn lên, điệu nhảy này nhanh chóng khơi gợi được cảm xúc của tất cả các sinh viên.

Thế hệ sinh viên trẻ tuổi, trong lòng mỗi người ít nhiều đều có một chút ngông cuồng. Mà điệu nhảy này lại khiến độ ngông cuồng tăng lên đến cực hạn.

“Wow! Không tệ, không tệ!” - Các sinh viên dưới sân khấu cũng bị vũ đạo cuốn hút, ai nấy cũng lắc lư theo điệu nhạc.

Mà hai người Lưu Tâm Vũ và Ninh Lâm ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhìn tình hình này, màn vũ đạo của khoa quản lý kinh tế cũng là một khởi đầu tốt, ít nhất cũng thành công trong việc khuấy động tinh thần của các sinh viên.

Nếu tiết mục không được hưởng ứng, hai người bọn họ là người dẫn chương trình cũng thật lúng túng.

“Không tệ nha!” - Tiêu Ninh ở hậu trường nhìn thấy tư thế nhảy của những người trên sân khấu kia, nước miếng chảy ròng ròng.

“Bộp!” - Đúng lúc Tiêu Ninh đang phiêu, một cái tát khiến cậu tỉnh lại khỏi giấc mơ.

“Ây da!” - Tiêu Ninh giật dử, thế nhưng sau khi quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng của Đỗ Khả Nhi, Tiêu Ninh lập tức mất hết khí thế: “Khả Nhi à, sao thế?”

“Đẹp lắm đúng không?” - Đỗ Khả Nhi hỏi.

“Ồ...” - Giọng điệu của Đỗ Khả Nhi mặc dù là bình tĩnh nhưng Tiêu Ninh vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng, lập tức vội vàng lấy lòng nói: “Đầu có, so với em vẫn còn kém xa!”

“Miệng lưỡi giáo hoạt, Khả Nhi cậu nhất định phải chinh đốn cậu ta một trận đàng hoàng!” - Lãnh Hân Hân ở bên cạnh đột nhiên nói.

“Phải đấy, phải đấy! Nhất định phải chinh tạt xấu của tên háo sắc này!” - Tô Nhu cũng gật gật đầu.

Nghe thấy lời này, tâm trạng của Tiêu Ninh trong nháy mắt liền suy sụp, biết điều cúi đầu xuống, bộ dạng như mình làm sai mặc cho người xử phạt.

“Khi trở về sẽ xử lý anh!” - Đỗ Khả Nhi hừ lạnh một tiếng.

Mọi người ở bên cạnh lại càng thấy buồn cười, mà trong lòng tên mập Sở Nam lại càng đắc ý hơn nữa "Đáng đời! Ai bảo anh trưng ra bộ dạng Trư ca? Anh nhìn em đây, tuy cũng đang thương thức nhưng ngoài mặt lại không tỏ vẻ gì. Thế nào gọi là kỹ thuật cao siêu? Chính là đây chứ đâu!"

Âm nhạc nhỏ dần, mấy sinh viên khoa quản lý kinh tế cũng đã hoàn thành phần vũ đạo của bọn họ, sau khi mấy người cúi đầu chào cảm ơn, hai người Lưu Tâm Vũ lại đi ra: “Cảm ơn các bạn khoa quản lý kinh tế đã mang đến cho chúng ta màn biểu diễn phấn khích này, chúng ta có thể cảm nhận được được sức hút tuổi trẻ trong màn vũ đạo nóng bỏng này. Cậu nói có phải không Ninh Lâm?”

“Đúng vậy!” - Ninh Lâm gật đầu: “Cho nên nói thời thanh xuân là thời kỳ quan trọng nhất của mỗi người chúng ta. Trong kỷ ức thanh xuân, chúng ta có những chuyện đáng nhớ nhất, ví dụ như sự ngông cuồng không kiềm chế được của chúng ta, ví dụ như anh chị em trong lớp chúng ta...”

“Đúng vậy, cho nên tiết mục tiếp theo đây sẽ có liên quan đến bạn học của mình, mời thưởng thức tiết mục thứ hai trong đêm hội mừng năm mới tới nay. Bài hát "Cô Bạn Cùng Bàn" đến từ bạn sinh viên năm ba khoa công nghệ thông tin!"

“Liệu ngày mai em có còn nhớ, những trang nhật ký em viết ngày hôm qua.”

“Liệu ngày mai em có còn nhớ, em từng là cô gái hay khóc nhè.”

Ca khúc quen thuộc vang lên bên tai mỗi người, trong thoáng chốc tất cả sinh viên đều yên tĩnh, đắm chìm vào ca khúc mê người này. Từng cây gậy huỳnh quang khua qua lại theo tiết tấu, để lại những vệt màu trùng điệp trong bầu trời đêm.

Giọng hát của nam sinh khoa công nghệ thông tin này cũng không phải quá hay, nhưng chọn bài hát này lại rất khá. Ca khúc mang hơi hướng học đường này được hát bởi chất giọng hơi khàn kia lại có một cảm xúc khác lạ.

“Ai đã gặp em - cô gái đa sầu đa cảm, ai an ủi em - cô gái hay khóc nhè.”

“Ai đã đọc những bức thư tôi viết cho em, ai vút nó tung bay trong gió.”

Theo nhịp điệu của ca khúc, tất cả sinh viên đều không kiềm được mà ngân nga theo, nhất là những sinh viên năm tư sắp ra trường lại càng nhin không được là chẳng rời.

Mà Lý Dương cũng kinh ngạc há hốc miệng, hiển nhiên là anh ta cũng không nghĩ đến cảnh này.

Sau khi ca khúc kết thúc, hai người Lưu Tâm Vũ lại lên sân khấu: “Cảm ơn bạn sinh viên này đã mang đến tiết mục "Cô Bạn Cùng Bàn" từ biểu cảm của các bạn sinh viên thì có thể thấy, cảm xúc của mọi người đối với bài hát này là rất sâu sắc!”

“Đúng vậy!” - Ninh Lâm cũng tiếp lời: “Thời đại học luôn là kỷ ức mà chúng ta quý trọng nhất!”

“Tiếp theo, mời thưởng thức tiết mục thứ ba...”

Khoảng thời gian sau đó là tiểu phẩm, tương thanh, ảo thuật, đủ các loại tiết mục lần lượt lên sân khấu. Trong lúc bất giác cũng sắp đến tiết mục của mấy người Lãnh Hân Hân rồi.

“Tiết mục tiếp theo đây cũng khá thú vị, là tiết mục gì, để tôi bật mí trước. Tôi muốn hỏi mọi người một câu hỏi, khi học kỳ này vừa mới khai giảng, sự

kiện gì đã làm nổ tung diễn đàn của trường chỉ trong nháy mắt?”

“Bạch Mộc của khoa nghệ thuật và Đường Hân Uyển của khoa y!” - Các sinh viên dưới sân khấu cùng đồng thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thay đổi vào phút cuối

Ở hậu trường, đám người Tạ Minh Tường nghe thấy những lời này không nhịn được lại trêu chọc Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liếc nhau một cái, thần nhiên cười. Vận mệnh chính là thần kỳ như vậy, vốn giữa hai người cũng chẳng có gì nhưng thông qua lời gán ghép của những người này, qua một khoảng thời gian tiếp xúc, hai người cũng đến với nhau.

Nếu nói như vậy, mấy người nhiều chuyện này cũng xem như là đã nối dây tơ hồng cho hai người họ.

Mà những điều này nhất định cũng sẽ trở thành hồi ức quý giá nhất của hai người họ.

“Không sai! Chính là hai người họ!” - Lưu Tâm Vũ trên sân khấu cười nói: “Lúc trước bài post kia vừa ra, diễn đàn đã nổ tung trong thời gian cực ngắn. Mà cặp đôi “tiên đồng ngọc nữ” này lại khiến cho rất nhiều người vô cùng hâm mộ, cho nên hai tiết mục tiếp theo chính là liên quan đến họ.”

“Ồ!” - Trong nháy mắt những sinh viên dưới sân khấu đã kích động hẳn lên.

“Mời mọi người cùng thưởng thức màn vũ đạo do tất cả các sinh viên năm thứ nhất khoa nghệ thuật mang đến cho chúng ta, đây chính là bốn nàng hotgirl và một chàng hotboy đó nhé! Xin một tràng pháo tay hoan nghênh!” - Ninh Lâm tiếp lời.

“Đến chúng ta rồi!” - Lãnh Hân Hân nhìn mọi người nói: “Cố lên!”

Mọi người gật đầu, từ từ đi lên sân khấu.

Dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của các sinh viên, Bạch Mộc ngồi vào chỗ đàn piano, ngay sau đó tiếng đàn êm ái du dương bắt đầu vang lên từ những ngón tay của anh.

Cùng lúc đó, mấy người Lãnh Hân Hân bắt đầu múa theo tiết tấu, bốn người giống như cánh bướm nhịp nhàng múa trên sân khấu.

Về thứ tự của tiết mục, Lý Dương cố ý sắp xếp như vậy. Các tiết mục trước đó đều khá sôi động, mà tiết mục này vừa ra liền khiến trong lòng khán giả bên dưới cũng tĩnh lặng theo.

Các sinh viên dưới khán đài ai nấy đều yên tĩnh, đắm chìm trong điệu múa duyên dáng này.

Hơn mười phút sau, cùng với đoạn kết của bản nhạc dương cầm, mấy người Lãnh Hân Hân cũng hoàn thành điệu múa của họ. Sau khi cúi đầu chào cảm ơn, họ cũng có chút lưu luyến rời khỏi sân khấu. Chỉ là tuy tiết mục đã kết thúc, nhưng các sinh viên dưới sân khấu vẫn chìm đắm trong đó, rất lâu vẫn không có cách nào thoát ra được.

“Thật là một điệu múa rất tuyệt vời!” - Rất lâu mới có người hồi phục tinh thần, không khỏi cảm thán nói.

“Đúng vậy, cả đời này tôi chưa từng thấy điệu múa nào tuyệt như vậy!” - Người bên cạnh nói phụ họa.

“Từ trong điệu múa này chúng ta có thể thấy được mấy người của khoa nghệ thuật đã đầu tư rất công phu! Bọn họ thật sự là nghiêm túc!”

“Hơn nữa nhạc đệm của họ cũng thật độc đáo, họ không dùng nhạc đệm có sẵn mà dùng piano để đệm trực tiếp, đây chính là điểm đặc sắc của họ!”

“Tôi đoán bản nhạc đệm kia của Bạch Mộc cũng là tự sáng tác?”

“Thật vậy ư?”

“Chắc hẳn là không sai đâu...” - Một người khác nói: “Tôi cũng từng học piano, cũng có nghiên cứu một chút về các bản nhạc piano. Nhưng mà phong cách của bản nhạc này tôi chưa từng nghe qua, chắc có lẽ chính là Bạch Mộc tự viết.”

“Bạch Mộc cũng lợi hại quá đi, thật là toàn năng mà! Không chỉ đẹp trai mà còn có tài, quả thực chính là một bạch mã vương tử mà!”

“Vậy thì cậu cũng chỉ có thể mơ mộng thôi, người ta đã là danh hoa có chủ từ lâu rồi!”

“Cả bốn mỹ nữ kia cũng rất xinh đẹp! Quả thực chính là nữ thần trong lòng tôi! Tôi quyết định, tôi sẽ dùng cảm theo đuổi tình yêu của mình!”

“Nói có lý, tính thêm tôi nữa!”

Nếu ở hậu trường ba người Tạ Minh Tường, Sở Nam và Tiêu Ninh biết được chỉ thông qua một tiết mục, các cô đã vô tình được rất nhiều người theo đuổi, không biết họ sẽ có cảm tưởng thế nào...

Sau khi rời khỏi sân khấu, mấy người Lãnh Hân Hân mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ khó có thể che giấu được sự hưng phấn trong ánh mắt. Dựa vào phản ứng của đa số sinh viên dưới sân khấu, xem ra tiết mục lần này nhất định có thể đạt được một thứ hạng không tệ.

“Cảm thấy thế nào?” - Thấy Lãnh Hân Hân về tới hậu trường, Tạ Minh Tường bước lên đón đầu tiên.

“Cũng tạm tạm...” - Lãnh Hân Hân cười nói.

Sau đó, mấy người bọn họ lại bắt đầu bàn tán. Mà bên kia, Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển, cười nói: “Tiếp theo là chúng ta rồi.”

“Ừm...” - Đường Hân Uyển gật gật đầu, trong lòng cũng không khỏi có chút hồi hộp.

Lưu Tâm Vũ và Ninh Lâm lại đi lên sân khấu, hỏi: “Mọi người cảm thấy điệu múa của các cô gái có đẹp không?”

“Đẹp!” - Mọi người dưới sân khấu đồng thanh.

“Nếu Bạch Mộc đã lên sân khấu rồi thì sao có thể thiếu Đường Hân Uyển được chứ? Tiếp theo đây, mời mọi người cùng thưởng thức ca khúc "Tình Cờ Gặp Gỡ" do Bạch Mộc và Đường Hân Uyển dành tặng cho chúng ta. Bài hát này chính là Bạch Mộc và Đường Hân Uyển tự sáng tác. Mà cũng chính nhờ bài hát này khiến hai người họ cuối cùng cũng đến với nhau, mọi người tuyệt đối đừng bỏ lỡ nhé!”

“Tình cờ gặp gỡ!” - Các sinh viên dưới sân khấu lập tức hoan hô, bắt đầu từ lần phỏng vấn trước bọn họ đã mong chờ bài hát này. Bây giờ cuối cùng cũng có thể được nghe, sao họ có thể không hưng phấn được chứ?

Ninh Lâm thấy phản ứng của các sinh viên, cười nói: “Tiếp theo đây, xin mọi người vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh hai người lên sân khấu! Mọi người giờ gây huyên quang trong tay lên đi chứ! Mở camera điện thoại lên, để chúng ta cùng nhau ghi nhớ màn biểu diễn tuyệt vời này!”

Các sinh viên nghe thấy vậy mới kịp phản ứng, ai nấy cũng rút điện thoại di động ra. Mà nhìn thấy cảnh này, mấy phóng viên của đài truyền hình đến ghi hình cũng nhanh chóng lên tinh thần. Vốn dĩ bọn họ không ôm hy vọng quá lớn đối với đêm hội mừng năm mới của một trường học, thế nhưng bắt đầu từ điệu múa vừa rồi bọn họ đã cảm thấy được chút gì đó không giống bình thường. Hơn nữa bọn họ cũng nghe được từ miệng những sinh viên bên cạnh, bài nhạc đệm êm ái vừa rồi là do một sinh viên tự sáng tác, họ lại càng thêm kinh ngạc.

Mà bây giờ bài hát bọn họ được nghe này lại do chính người biểu diễn tự sáng tác, khứu giác mẫn cảm của bọn họ lập tức đánh hơi được tin tức quan trọng.

Theo tiếng vỗ tay của các sinh viên, hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển chậm rãi lên sân khấu. Mà khi nhìn thấy hai người họ lên sân khấu, mọi người dưới khán đài cũng nhanh chóng yên tĩnh lại, sợ âm thanh của mình quấy rầy bọn họ.

“Ừa, lần này là Đường Hân Uyển đệm đàn, Bạch Mộc hát à? Đường Hân Uyển cũng biết đánh đàn sao?” - Nhìn thấy Đường Hân Uyển ngồi trước piano, có người lập tức nghi ngờ.

“Điều này có gì ngạc nhiên sao? Lần trước khi phỏng vấn, không phải người ta đã nói rồi sao, bản nhạc này vốn là Đường Hân Uyển viết, chỉ là cùng nhau soạn lời mà thôi. Hai người họ vốn là quen biết nhờ bản nhạc này đấy!”

“Hay quá, rốt cuộc mình cũng có thể được nghe nam thần hát rồi!”

“Cậu kích động như vậy làm gì? Cũng đâu phải bạn trai của cậu!”

“Mình đây là sùng bái! Sùng bái đấy, hiểu không?”

“Cậu thì vui rồi, mình còn muốn nghe thử giọng hát của đại mỹ nữ cơ!”

“Ồ, không đúng, vừa rồi nhân viên công tác của hội sinh viên cũng đặt một cái micro trên đàn piano, đoán chừng là hai người bọn họ hát song ca.”

“Hát song ca tình ca? Mình thích!”

“Shut up! Đừng nói chuyện nữa, yên lặng nghe hát!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Mình đã tìm được cô ấy rồi

Cùng với tiếng đàn piano êm dịu, tiếng hát có pha lẫn chút thương cảm của Bạch Mộc chậm rãi vang lên bên tai mọi người. Mà ngay sau đó cả sân vận động đột nhiên yên tĩnh hẳn, ai cũng chăm chú, say sưa lắng nghe ca khúc êm ái này.

“Ánh tà dương rơi trên khuôn mặt em.”

“Tạo nên vệt sáng lấp lánh.”

“Khuôn mặt rạng rỡ xinh đẹp khắc sâu vào trái tim anh.”

“Đắp nên bức tường thành ký ức.”

Tiếng hát của Bạch Mộc như đang tái hiện lại những thước phim điện ảnh, chậm rãi lướt qua trước mặt mọi người, để lại một dấu ấn thật sâu vào lòng họ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người Tạ Minh Tường đang ngồi trong hậu trường đều nở nụ cười, sự ủng hộ mà mọi người dành cho ca khúc này còn cao hơn nhiều so với mong đợi của bọn họ.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc này, đột nhiên trong lòng Đường Hân Uyển dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Cô bất chợt cảm thấy giai điệu của bản nhạc này rất bi thương, không quá thích hợp với ca từ của nó.

Nghĩ đến đây, theo bản năng, Đường Hân Uyển lập tức cải biên giai điệu một chút. So sánh với trước đó, bớt đi một phần bi thương, nhưng lại thêm mấy phần vui vẻ.

Bạch Mộc vô cùng miễn cảm với sự thay đổi giai điệu giữa bài, anh nhanh chóng cảm nhận được sự khác lạ. Nhưng ngay sau đó anh lại đột nhiên sững sờ, giai điệu này vẫn luôn được giấu kín ở nơi sâu thẳm trong ký ức của anh, anh đã quen thuộc rồi...

Hồi ức như một con thủy triều dâng lên, đó là vào một buổi chiều nắng đẹp, ở nơi quen thuộc ấy, bản nhạc dương cầm ấy khiến anh trầm mê, còn có cả... cô bé kia nữa...

Trong vô thức, nước mắt đã thấm đẫm khuôn mặt Bạch Mộc, thân thể anh như bị đóng đinh trên khán đài, hoàn toàn không biết phải làm thế nào nữa. Nhưng mà ánh mắt của anh lại vẫn luôn ngơ ngác nhìn về phía Đường Hân Uyển, trong ánh mắt đọng đầy tình cảm...

Không chỉ có Bạch Mộc như thế, mấy người Tạ Minh Tường đang đứng trong hậu trường cũng ngây ngẩn. Sở Nam không nhịn được tự lẩm bẩm “Đây là có chuyện gì vậy? Thế này và bài diễn tập lúc trước của họ không giống nhau!” - Bọn họ đều đã nghe qua ca khúc này từ trước đó, cho nên cảm nhận được sự khác nhau rất rõ.

“Không biết nữa...” - Tạ Minh Tường lắc lắc đầu, có vẻ hơi không chắc chắn nói: “Có thể là họ sửa đổi vào phút cuối cũng nên. Chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Sửa đổi vào phút cuối?” - Sở Nam cười khò nói: “Hai người kia cũng thật là, đây là đang ở trước mặt rất nhiều khán giả đó! Lỡ như phát sinh cái gì ngoài ý muốn thì phải làm sao?”

Mà Lý Dương đang đứng bên cạnh nghe bọn họ nói như thế thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tiếp đến lại sốt ruột đi tới đi lui: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Sao Bạch Mộc cứ đứng ngơ ra đó vậy? Chẳng lẽ cậu ta bị tâm lý căng thẳng trước đám đông?”

“Căng thẳng? Sao có thể?” - Tạ Minh Tường như đang nghe một câu chuyện cười, nếu như bảo là căng thẳng thì... màn biểu diễn thuận lợi trước đó là gì? Nhưng mà Tạ Minh Tường có thể thực sự khẳng định được một điều, Bạch Mộc cũng rất ngạc nhiên với sự thay đổi đột ngột vừa rồi của Đường Hân Uyển. Nói cách khác, Bạch Mộc không hề biết trước chuyện này.

Hơn nữa với tính cách của Bạch Mộc mà nói, sao cậu ấy có thể căng thẳng kia chứ?

“Không được rồi, tôi phải đi nhắc nhở bọn họ một chút! Nếu không, đêm hội này coi như tan tành rồi!” - Lý Dương cảm thấy vô cùng sốt ruột, cẩn thận lách người tránh khỏi tầm nhìn của khán giả, đi đến một chỗ cách Bạch Mộc không xa, nhỏ giọng kêu: “Bạch Mộc, Bạch Mộc! Cậu bị làm sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói của Lý Dương, lúc này Bạch Mộc mới phản ứng lại được, vội vàng tiếp tục màn biểu diễn của mình.

Rất nhanh sau đó ca khúc đi đến phần điệp khúc, giọng hát của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cùng vang vọng bên tai mọi người.

“Gặp được em khi tuổi hoa đẹp nhất.”

“Là may mắn lớn nhất trong cuộc đời anh.”

Ca khúc cảm động lòng người nhanh chóng lay động được cảm xúc của tất cả khán giả, bọn họ đều bị câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp này làm cảm động.

Cũng trong lúc đó, tuy giai điệu đã bị thay đổi nhưng chẳng một ai cảm nhận được, họ đều nghĩ rằng đây là do hai người đã chuẩn bị từ trước.

“Phù! Cuối cùng cũng cứu vãn được rồi.” - Lúc này Lý Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Các khán giả dưới đài đều vầy vầy gây huỳnh quanh trong tay. Một giây sau đó, vô số đèn flash đồng loạt lóe lên, chụp lại thời khắc đẹp đẽ này.

Mà mấy nhân viên đài truyền hình đến ghi hình cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Bọn họ không thể ngờ được rằng một đêm hội mừng năm mới bình thường của một trường đại học sẽ xuất hiện tiết mục đặc sắc như vậy, bài hát này còn là do chính họ sáng tác nữa... Cả nhóm người đều âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải phỏng vấn bằng được hai người kia, đây chính là một tin tức rất lớn đấy nhé!

Chỉ trong thời gian vài phút ngắn ngủi, mọi người đều đã hoàn toàn đắm chìm trong ca khúc tuyệt vời này, thật lâu sau cũng không thoát ra được.

Sau khi ca khúc kết thúc, hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng hoàn thành xong màn biểu diễn của mình. Đến tận lúc này, những khán giả dưới khán đài vẫn chưa có cảm giác thỏa mãn.

Hai người nhìn nhau cười, tay cầm tay đứng giữa sân khấu, cúi đầu cảm ơn. Thật ra, tính cách của Đường Hân Uyển rất hướng nội, nếu là ở những lúc bình thường thì cô tuyệt đối sẽ không có những hành động như thế trước mặt mọi người, vậy nhưng lúc này thì... .

Đường Hân Uyển cảm thấy trải qua ca khúc lần này, giữa cô và Bạch Mộc lại càng thêm ăn ý hơn. Hơn nữa nếu tất cả mọi người đều đã biết mối quan hệ của họ thì chẳng bằng cứ thoải mái công khai thừa nhận.

“Oa!” - Thấy cảnh tượng như vậy, mọi người ở dưới khán đài lại càng thêm kích động. Mặc dù đang ở trong khuôn viên trường đại học, quan hệ tình cảm nam nữ không cần phải che giấu như lúc còn trung học, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hai người Bạch Mộc công khai thể hiện tình cảm trước mặt toàn trường như thế này.

Mọi người vội vàng lấy điện thoại di động ra, chụp lại khoảnh khắc đáng nhớ hiếm có này.

“Mọi người cảm thấy tiết mục của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển có hay không?” - Lưu Tâm Vũ chậm rãi bước lên, lớn tiếng hỏi.

“Hay!” - Mọi người dưới khán đài vô cùng đồng thanh đáp.

“Như vậy thì mọi người có muốn xem họ biểu diễn lại lần nữa không?” - Ninh Lâm hỏi.

“Muốn!”

Lưu Tâm Vũ cười nói: “Đáng tiếc chỉ có thể đợi đến đêm hội lần sau thôi...”

Mọi người trợn trừng mắt.

“Nói thật, hai người họ biểu diễn quá xuất sắc.” - Ninh Lâm nói: “Sự ăn ý giữa hai người này khiến tôi đây cũng cảm thấy hâm mộ! Tôi cũng muốn nhanh chóng tìm được một người bạn gái!”

“Vậy thì anh phải cố gắng nắm bắt cơ hội đi.” - Lưu Tâm Vũ trêu ghẹo, nói: “Chỉ hơn một năm nữa thôi là anh tốt nghiệp rồi, đến lúc đó có muốn trải qua một mối tình học đường thì cũng chẳng còn cơ hội đâu! Được rồi, sau đây chúng ta sẽ thưởng thức tiết mục tiếp theo!”

Về tới hậu trường, mấy người Tạ Minh Tường vội vã chạy ra đón: “Biểu diễn tốt đấy chứ! Không ngờ hai người lên sân khấu rồi còn sửa đổi ca khúc, quả thực là khiến anh cũng phải giật mình!”

“Đừng vậy đó!” - Lý Dương oán giận nói: “Nếu tiết mục này của các cậu mà thực sự xảy ra vấn đề gì... tôi cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

“Không phải là không có việc gì rồi sao?” - Bạch Mộc thần nhiên nói.

“Ồ... cũng đúng!” - Lý Dương xấu hổ gãi gãi đầu.

“Việc này đợi lát nữa nói sau, em còn có chút chuyện.” Nói xong, Bạch Mộc kéo Đường Hân Uyển đi sang một nơi khác.

“Ồ...” - Mấy người kia kéo dài giọng, vẻ mặt như rất thấu hiểu.

Lãnh Hân Hân thì lại suy tư nhìn theo bóng lưng hai người. Trong khoảnh khắc đó, dường như cô đã hiểu ra được điều gì.

“Bạch Mộc, sao vậy?” - Nhìn thấy biểu tình của nhóm người kia, Đường Hân Uyển đỏ mặt.

“Hân Uyển...” - Bạch Mộc phản kích nhìn Đường Hân Uyển, nói rõ từng từ một: “... Mình nghĩ... mình đã tìm được cô ấy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Không quan trọng nữa

“Cô ấy?” - Đường Hân Uyển hơi bất ngờ nhưng ngay sau đó đã kịp hiểu ra, lập tức khựng lại, vẻ mặt có chút thất vọng nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt rồi! Cho nên... cậu muốn đi tìm cô ấy sao?”

Đường Hân Uyển do dự hồi lâu mới mở miệng ra hỏi câu hỏi này. Cô không hiểu được tâm trạng của mình lúc này là như thế nào, lo lắng? Không nữa? Hay là sợ hãi?

Lúc này Đường Hân Uyển không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến Bạch Mộc làm thế nào tìm được “cô ấy”, cô chỉ muốn nhanh chóng được biết Bạch Mộc sẽ làm gì? Sẽ đi tìm “cô ấy”? Hay là...

Cũng có thể là Bạch Mộc đã tìm ra người trong lòng anh từ trước rồi, chỉ là chưa kịp nói mà thôi. "Lẽ nào, bài hát này chính là món quà cuối cùng anh tặng mình rồi sao?" Đường Hân Uyển đột nhiên nghĩ đến một khả năng, thế nhưng cô không dám tiếp tục nghĩ nữa.

"Nếu như Bạch Mộc thật sự rời xa mình để đi tìm người đó, mình phải làm sao đây? Nín giữ? Hay là ủng hộ? Mình nên ngăn cản sao? Cho dù có ngăn cản, mình phải ngăn cản với tư cách gì đây? Có lẽ anh và cô ấy mới là người thích hợp cho nhau? Suy cho cùng mình cũng là người không quan trọng, dù sao thì mục đích Bạch Mộc đến nơi này cũng là để tìm cô ấy. Anh đã bỏ bao tâm sức đến nay mới tìm ra cô ấy, sao mình có thể nhẫn tâm ngăn cản chứ!"

Mấy phút giây thôi mà đối với Đường Hân Uyển lại dài đằng đẵng như cả thế kỷ. Cô vừa chờ đợi câu trả lời của Bạch Mộc, lại vừa không kiềm chế được sự chán nản thất vọng... Đây chính là một tâm lý hết sức mâu thuẫn.

“Không...” - Bạch Mộc cười, anh đột nhiên dang rộng đôi tay, ôm thật chặt Đường Hân Uyển vào lòng: “Những điều này đã không còn quan trọng nữa rồi...”

"Bây giờ, người mà anh quan tâm nhất, chính là em..."

Trong lòng Bạch Mộc có một phỏng đoán đầy táo bạo, nhưng anh không nói ra. Cho dù như thế nào, cảm xúc hiện tại mới là quan trọng nhất, còn những việc kia, cứ để nó từ từ biến mất ở nơi thâm sâu của ký ức đi!

“A...” - Đường Hân Uyển bị Bạch Mộc làm cho giật mình, có điều ngay sau đó nỗi lo âu trong lòng của cô cũng đã thay đổi thành cảm giác một chút ngọt ngào.

“Eo ôi! Giữa ban ngày ban mặt, trước bao nhiêu người, hai người yêu đương công khai như vậy có được không hả?” - Đúng vào lúc này giọng nói oang oang của Tạ Minh Tường vang lên phá vỡ cảnh tượng đẹp đẽ này, thật sự không đúng lúc gì cả.

Bạch Mộc nhăn mặt, tức giận trừng anh ấy: “Anh đúng là chẳng có chút ý tứ gì cả...”

"Hi hi!" - Tạ Minh Tường xấu hổ cười: “Thật ra anh đây thì không có sao, nhưng hai người ở đây ôm ấp nhau như vậy, ngược lại đã thu hút hết mọi ánh mắt của người ta rồi. Nếu như có người nào đó đột nhiên nảy ra sáng kiến muốn chụp hình hai người lại, e là ngày mai sẽ xuất hiện bóng dáng của hai người trên trang nhất của tờ báo trường đây... Haiz! Đến lúc đó lại kích thích đám người độc thân, làm cho người ta phải ngưỡng mộ ghen tị muốn chết!”

“Anh không biết làm bộ như không thấy gì hả?” - Bạch Mộc trợn mắt, bực bội nói: “Vội lại, chỗ hậu trường sân khấu này đâu phải ai cũng có thể vào được. Chỉ có nhiều đây người, ai mà rảnh đến mức đi chụp hình chứ?”

“Tôi...” - Lý Dương ở cạnh đó nhẹ nhàng đưa cánh tay lên, ngượng ngùng cười nói: “Thật ngại quá, lúc nãy có chút không kiềm chế được...”

"..."

Còn chưa nói hết lời, Lý Dương đã nhận thấy ánh mắt hết sức ón lạnh đột nhiên nhìn qua, làm anh ta giật mình, vội vã đưa tay cam đoan: “Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ không truyền ra ngoài đâu!”

“Hi!” - Tạ Minh Tường cảm thấy vui mừng, vừa nãy anh ấy chỉ là nói cho vui mà thôi, không ngờ lại trúng thật. Lý Dương cũng thông minh đấy! Rất tốt, rất tốt!

“Chú xem, anh nói mà!” - Tạ Minh Tường giang tay ra, ra vẻ những lời anh đây nói là sự thật, sau đó lại tận tình khuyên bảo: “Nếu như hai người mà không kiềm chế được, hãy đi tìm chỗ nào đó không có người. Hoặc là làm theo như lão nhị, tìm một khách sạn, thuê một căn phòng vắng vẻ. Đến lúc đó bất kể có thân mật ra sao, có thì thầm to nhỏ thế nào cũng không ai nhìn thấy, cũng sẽ không có ai đến quấy rầy hai người...”

“Liên quan gì đến em?” - Tiêu Ninh ở cạnh đó vô duyên vô cớ đang nằm mà cũng bị trúng đạn, lập tức có chút không hài lòng. Có điều theo cậu ấy thấy chuyện của mình là nhỏ, chuyện của Bạch Mộc là mới lớn, thế là liền lấy điện thoại ra, nhiệt tình nói: “Số điện thoại của khách sạn lần trước anh còn giữ

đây, nếu chú muốn, anh sẽ đặt phòng cho hai người!"

"..." - Bạch Mộc cạn lời, vừa muốn nói gì đó nhưng Tiêu Ninh cũng giành nói trước: "Không cần cảm ơn anh, bọn anh đây rất vui lòng khi giúp đỡ người khác!"

Đường Hân Uyên đỏ mặt, không thèm để ý đến hai người họ, mà nhìn về phía hai người Lãnh Hân Hân và Đỗ Khả Nhi, nói một cách chính đáng: "Hân Hân, Khả Nhi, hai người họ bụng đầy tâm địa xấu xa, có phải các cậu nên phê bình họ một chút không?"

"Ừm, nói có lý!" - Lãnh Hân Hân và Đỗ Khả Nhi cùng lúc gật đầu đồng tình.

Thế là...

Hai người Tạ Minh Tường bị thăm rồi...

Sở Nam ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm "Đúng là nguy hiểm thật, may là lúc này mình không xen vào, nếu không thì bản thân cũng bị đen đủi rồi. Nhưng... từ lúc nào mà Đường Hân Uyên trở nên thâm hiểm quá vậy? Đúng là giết người không thấy máu mà! Lẽ nào là do ở gần Bạch Mộc lâu ngày, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng? Ừm, khả năng này rất cao!" - Sở Nam có chút tà ác thầm nghĩ.

"Hay là chúng ta về đi?" - Lãnh Hân Hân xem biểu diễn một lúc, cảm thấy có chút nhàm chán, thế là đưa ra đề nghị. Giờ này cũng sắp 11 giờ rồi, mà ngày mai mọi người còn phải thi, đương nhiên là về sớm nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

"Há? Chưa gì đã về rồi sao?" - Tiêu Ninh có chút không muốn, cậu ấy vẫn còn đang chờ để xem màn biểu diễn của những mỹ nữ năm hai khoa nghệ thuật nữa. Có điều tất nhiên là cậu ấy không thể nói những lời này ra, nếu không thì chắc chắn cậu ấy sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Vì thế Tiêu Ninh nhìn Sở Nam với ánh mắt cầu cứu, hy vọng cậu ta đến trợ giúp.

"Hay là mọi người về trước đi? Em và Tiêu Ninh ở lại xem xong buổi biểu diễn rồi mới về!" - Tiêu Ninh và Sở Nam có cùng ý nghĩ, lúc này cậu ta chỉ có thể đứng ra thôi.

"Không phải là hai người không có hứng thú với những tiết mục này sao?" - Đỗ Khả Nhi nghi ngờ nhìn hai người, cảm thấy hai người họ chắc chắn là có mục đích khác.

"Ừ, đúng là không có hứng thú..." - Sở Nam sớm đã nghĩ ra cách ứng phó, nói: "... Hai đứa bọn mình chỉ là muốn biết kết quả cuối cùng mà thôi, xem xem tiết mục của chúng ta đạt thứ hạng ra sao!"

"Đúng đúng!" - Tiêu Ninh gật đầu liên tục, thầm nghĩ "Sở Nam đúng là đáng tin cậy mà! Nhanh vậy đã nghĩ ra đối sách rồi!"

"Không phải là chờ thông qua mọi người bỏ phiếu trên mạng rồi mới đưa ra xếp hạng tiết mục hay sao? Hai người đợi ở đây thì có ích gì?" - Đỗ Khả Nhi thẳng thừng vạch trần lời nói dối của hai người bọn họ.

"Cái gì?" - Tiêu Ninh sững sốt, trước đó cậu ấy cũng đâu có quan tâm đến đêm hội mừng năm mới, ai mà biết những điều này chứ?

"Kết quả thật sự đúng là cần phải thông qua bầu chọn mới biết, nhưng mà bọn mình chỉ là xem qua một chút, xem thử tiết mục của người khác ra sao thôi, như vậy trong lòng cũng ước tính được!" - Mập Sở Nam không hề đỏ mặt, tim cũng không đập nhanh, nói dối mà không chớp mắt.

"Ừ, nếu đã như vậy thì các cậu ở lại đây đi!" - Đỗ Khả Nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy là Sở Nam nói cũng có vài phần đúng.

Nhưng mà, cô ấy làm sao biết được mục đích thật sự của hai người chứ, nếu mà biết thì chắc là sẽ "dạy dỗ" Tiêu Ninh một trận nên thân rồi, để cho cậu ấy biết được tại sao hoa lại đỏ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tôi làm!

Tạ Minh Tường kinh hãi liếc nhìn hai người họ một cái. Sao anh ấy lại không biết được trong lòng hai người đó đang nghĩ gì chứ, chỉ là ngay lúc này anh ấy cũng không muốn tự chuốc lấy phiền muộn mà nói ra mục đích thật sự của hai tên này, nếu không thì anh ấy thật sự không chịu nổi thứ "vũ khí sinh học" đó của Sở Nam.

Còn nếu mặc kệ như thế này thì anh ấy có thể nắm thóp hai người. Sau này nếu như Sở Nam hay là Tiêu Ninh mà dám đụng chạm gì đến anh ấy, anh ấy sẽ nói chuyện này cho Tô Nhu và Đỗ Khả Nhi biết, đến lúc đó sẽ cho họ nếm mùi khổ đau. Chắc chắn! Tạ Minh Tường trong lòng suy nghĩ xấu xa.

Tạ Minh Tường cũng biết rõ mục đích của bọn Tiêu Ninh, Tôn Dật Thành làm sao có thể không biết. Nhưng mà cậu ta lại không hề có suy nghĩ muốn ở lại đây, mặc dù theo như cậu ta nói, cậu ta thích theo đuổi những thứ đẹp đẽ nhưng nếu như bảo cậu ta tiếp tục ở lại đây, còn lâu cậu ta mới làm chuyện

đó. Đối với cậu ta mà nói, chỉ cần có tấm ảnh là đủ rồi, và lại người thật chưa chắc là đẹp hơn trong ảnh.

Nếu như đã muốn rời đi, vậy thì ít nhất cũng nên nói với Lý Dương một tiếng. Dù gì thì Lý Dương cũng là tổng đạo diễn của đêm hội lần này, không nói tiếng nào đã rời đi thì cũng không phải cho lắm.

Tạ Minh Tường đi đến trước mặt Lý Dương đang loay hoay bận bịu, vỗ vào vai anh ta, nói: “Nếu không còn việc gì thì chúng tôi về trước đây!”

“Sao? Các cậu cứ vậy mà đi à?” - Lý Dương có chút tiếc nuối nói: “Hay là các cậu chờ thêm một lát nữa? Sau khi buổi diễn kết thúc tôi mời các cậu đi ăn? Coi như là buổi tiệc ăn mừng thành công!”

“Ăn uống thì khỏi đi...” - Tạ Minh Tường cũng không luyến tiếc gì một bữa ăn, cười từ chối: “... Ngày mai bọn tôi còn phải thi nữa, cho nên phải tranh thủ về sớm nghỉ ngơi. Nhưng mà nếu như cậu thật sự muốn mời thì có thể mời bọn Sở Nam, hai người họ sẽ ở lại đến khi buổi diễn kết thúc...” - Tạ Minh Tường nói rồi chỉ về phía Sở Nam.

“Đừng đấy đừng đấy!” - Nghe vậy, Sở Nam liền sáng mắt, cười toe toét sắp lại gần: “Anh có thể mời bọn em mà! Việc ăn uống là em hứng thú nhất!”

“Ặc...” - Khóe miệng của Lý Dương có hơi giật giật. Lúc Sở Nam đến đây đã đem theo cả một đồng đồ ăn vặt, từ lúc bắt đầu buổi diễn là đã thấy cậu ta cứ ăn luôn mồm rồi, bây giờ cậu ta còn có thể ăn nổi nữa sao? Và lại nhìn cái thân hình béo phệ của cậu ta, Lý Dương cũng đoán được sức ăn của cậu ta tới cỡ nào rồi, lỡ như đến lúc đó cậu ta ăn hết sạch tiền của mình luôn thì phải làm sao?

Vì thế Lý Dương thấy hơi ớn, cười ngượng ngáp: “Nếu vậy thì thôi bỏ qua đi...”

“Cái gì!” - Tiểu Bàn Từ giờ ngón tay giữa một cách khinh bỉ với anh ta, cậu ta cứ tưởng là có thể ăn một bữa thỏa thuê nữa chứ! Kết quả là Lý Dương dỗi ý, lửa gạc tình cảm của mình như vậy sao?

Nếu như Lý Dương biết được suy nghĩ lúc này của Sở Nam, e là anh ta đã lớn tiếng kêu oan uổng rồi “Voi kiêu như cậu đây, đại gia cũng bị cậu ăn hết tiền ấy chứ. Với chút tiền này của tôi sợ là không chống đỡ nổi với cái dạ dày không đáy của cậu! Khinh bỉ thì cứ khinh bỉ đi! Dù sao vẫn tốt hơn là cho cậu ăn no rồi, sau đó bản thân tôi phải quay về ăn mì tôm nửa tháng...”

Lý Dương nghĩ thầm “...Tôi đây không phải là loại người thích làm việc quá khả năng của mình đâu!”

Còn ở một bên khác, mấy người bên đài truyền hình đến để quay hình đang đứng dưới khán đài, sau khi xem xong tiết mục của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển thì mắt sáng lên, bọn họ có khứu giác nhạy bén lập tức ý thức được đây là một tin tức rất nóng hổi. Thế là, sau khi hai người rời sân khấu, bọn họ lập tức phân công công việc của mình ngay. Hai người sẽ đi ra sau khán đài để phỏng vấn Bạch Mộc bọn họ, còn lại hai người thì tiếp tục ở dưới khán đài để quay hình.

Kể ra thì vì sự phân công này mà bọn họ phải mất cả buổi trời để tranh giành. Ai cũng đều muốn mình được đi phỏng vấn, dù sao thì đây cũng là một tin sốt dẻo mà! Cuối cùng, hai người sẽ đi phỏng vấn hứa là sẽ chia một nửa công lao cho hai người ở lại, trận khẩu chiến này mới xem như kết thúc.

Sau khi thống nhất phân công xong, hai người đi phỏng vấn cũng không dám trì hoãn, họ sợ mấy người Bạch Mộc sau khi diễn xong sẽ về liền, đến lúc đó thì đáng tiếc biết bao nhiêu. Tuy rằng bọn họ cũng có thể hỏi người khác xem ký túc xá của mấy người Bạch Mộc ở đâu, nhưng như vậy thì thật mất thời gian.

Thế là đúng lúc mấy người Bạch Mộc vừa định rời đi, bọn họ cũng vừa kịp ra sau sân khấu.

“Các người là?” - Tạ Minh Tường có chút thắc mắc nhìn hai người trước mặt. Hai người này, một người thì mang máy quay, một người thì cầm micro, làm cho bọn họ có chút ngạc nhiên.

“Chào mọi người, tôi là nhân viên của đài truyền hình, mọi người thường gọi tôi là Anh Quân. Lần này chúng tôi đến là để phỏng vấn Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.” - Người cầm micro tự mình giới thiệu.

“Phỏng vấn Bạch Mộc và Đường Hân Uyển?” - Ánh mắt của Tạ Minh Tường có chút quái gở nhìn về phía Bạch Mộc, không kiềm được trêu chọc: “Hai người được đấy! Lần này không chỉ nổi tiếng ở trường, ngay cả người của đài truyền hình cũng đến phỏng vấn hai người luôn rồi! Khả khả, chắc là đến lúc đó hai người sẽ trở thành hình mẫu tình nhân lý tưởng cho cả cái thành phố Hoài Giang này ấy nhỉ?”

Mà mấy người Lân Hân ở bên cạnh cũng có biểu hiện như vậy. Đường Hân Uyển thì ngược lại, từ đầu đến cuối đều hết sức bình tĩnh, cứ như chuyện này chẳng có quan hệ gì đến cô vậy.

“...” - Bạch Mộc cũng không nói gì, hoàn toàn không quan tâm đến hai người này, trực tiếp cầm tay Đường Hân Uyển lách qua họ: “Đi thôi, về ký túc xá!”

“Chờ... Chờ một chút!” - Nhìn thấy Bạch Mộc bỏ đi, Anh Quân liền sốt sắng, vội ngăn cản Bạch Mộc lại: “Bạn sinh viên, đây là một cơ hội tốt đấy!”

“Cơ hội tốt gì cơ?” - Bạch Mộc hỏi ngược lại.

Anh Quân hơi ngạc nhiên, sau đó lại thấy vui lên, anh ta còn tưởng rằng Bạch Mộc đã dao động, vội vã giải thích: “Đây là cơ hội tốt để nổi tiếng! Có bài viết của chúng tôi, bài hát của các cậu lúc này mới có thể trở nên hot thật sự! Và đến lúc đó hai người các cậu cũng sẽ được nhiều người biết đến, nói không chừng còn có cơ hội bước chân vào showbiz nữa! Hơn nữa nếu cậu đã học âm nhạc, không phải là vì muốn được hát sao? Bây giờ có một cơ hội

thực hiện ước mơ đang đặt trước mắt cậu, sao cậu lại không vui vẻ mà nắm bắt chứ chứ?” - Anh Quân tận tình khuyên bảo.

“Không có hứng thú!” - Về mặt Bạch Mộc hết sức lạnh nhạt, hoàn toàn không bị tác động bởi lời nói của người này, bước chân của anh cũng không hề có dấu hiệu dừng lại.

“Sao? Bạn sinh viên, đừng đi chứ!” - Anh Quân lại nín kéo Bạch Mộc lần nữa.

Nhưng mà còn không đợi anh ta nói, Bạch Mộc đã cướp lời: “Tôi nói nè Anh Quân, đối với những gì anh nói, tôi thật sự không có hứng thú. Hơn nữa, ngày mai chúng tôi còn phải thi nữa. Anh cứ làm phiền một thí sinh như vậy, thật sự là tốt hay sao?” - Nói xong, cũng không đợi anh ta nói lại, đám người Bạch Mộc đã bỏ đi ngay.

“Ồ...” - Nhìn theo bóng lưng của mấy người Bạch Mộc, Anh Quân liền thấy chán chường, anh ta cứ nghĩ rằng Bạch Mộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội được nổi tiếng thế này, nhưng mà Bạch Mộc lại thật sự cự tuyệt.

“Anh Quân, làm sao đây?” - Người đang vác máy quay hỏi.

"Còn có thể làm sao? Về trước đã, xem sau này còn có cơ hội hay không!" - Anh Quân thở dài.

“Này! Đừng đi chứ! Bạch Mộc không làm, em làm!” - Sờ Nam ở gần đó cũng nhìn thấy cảnh tượng này, cậu ta nhận ra rằng đây có thể là một cơ hội để mình nổi tiếng đây. Thế là cậu ta vội vàng can hai người lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đêm hội kết thúc

Lời còn chưa dứt, Sờ Nam đã đứng chắn trước mặt anh Quân, tốc độ cực nhanh khiến Tiêu Ninh đang đứng cạnh cũng phải âm thầm tắc lưỡi.

“Giờ đây?” - Anh Quân bị hành động xông ra đột ngột này của Sờ Nam làm cho giật mình, cau mày hỏi: “Cậu là...”

“Em là bạn cùng phòng của Bạch Mộc!” - Sờ Nam tự giới thiệu mình: “Với tính tình của Bạch Mộc, chắc chắn sẽ không tiếp nhận cuộc phỏng vấn của các anh đâu, vậy nên chẳng bằng các anh cứ phỏng vấn em, em biết rất rõ những chuyện của Bạch Mộc! Chỉ cần anh hỏi, em nhất định sẽ trả lời hết!”

Sờ Nam thầm nghĩ trong lòng "Đây quả là một cơ hội cực tốt của mình! Khả khả! Đến lúc đó chắc chắn mình sẽ là một người nổi tiếng!"

“Như vậy à... Vậy cũng được!” - Anh Quân suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. "Nếu Bạch Mộc đã không tiếp nhận phỏng vấn thì hỏi thẳng mập này cũng được! Chỉ là lần phỏng vấn lần này không thể đăng tải bằng hình thức video phỏng vấn được, phải đổi thành bài báo viết thôi! Chứ xét về ngoại hình thì cậu nhóc này không đủ khả năng thu hút thị giác khán giả!"

“Vậy xin hỏi, Bạch Mộc và Đường Hân Uyên quen nhau thế nào?” - Anh Quân kéo Sờ Nam đến một chỗ vắng vẻ, vội hỏi.

“Chuyện này kể ra thì dài lắm!” - Sờ Nam không trả lời ngay mà ung dung ngồi bắt chéo hai chân. Cậu ta cảm thấy nếu người trước mắt đã có ý định nhờ vả mình, vậy thì nhất định cũng phải kiếm được chút ít lợi lộc mới được.

Vì thế Sờ Nam đảo mắt, trong lòng đã có chủ ý, cố tình làm ra vẻ hơi khó xử: “Mặc dù em rất muốn nói cho anh biết nhưng như vậy là đang bán đứng bạn học, áp lực trong lòng em cũng rất lớn đó!”

"Áp lực lớn mà còn nhiệt tình như vậy sao?" - Anh Quân hơi nhăn mặt, bực bội nói: “Vậy cậu nói phải làm thế nào?”

“Kể ra thì các anh tới phỏng vấn, không phải nên có chút phí bồi dưỡng sao!” - Sờ Nam ung dung đáp lời. Thằng mập này đã tính toán kỹ rồi, cứ theo cách này không những có thể nổi tiếng, lại còn kiếm được tiền! Ha ha! Sờ Nam, mày đúng là thiên tài!

"Mợ!" - Anh Quân tức đến mức chỉ muốn mắng chửi người khác, nhưng mà nghĩ đến việc mình cũng thật sự cần có được tin tức đặc biệt này, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận chịu thiệt.

“Hôm nay tôi không mang nhiều tiền, hai trăm đồng này coi như là mời cậu bữa cơm...” - Anh Quân lấy ra toàn bộ số tiền trong túi áo đưa cho Sờ Nam: “... Như vậy đã đủ chưa?”

Sờ Nam không nói gì, liếc mắt nhìn sang người đàn ông đang cầm máy quay...

“...”

Hai phút sau, trong sự chờ mong và đau lòng của hai người kia, cuối cùng Sờ Nam cũng cảm thấy hài lòng, bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện hết sức

sống động. Đương nhiên, tình tiết thực sự như thế nào thì cậu ta sẽ không nói, chỉ cung cấp những chi tiết mà Ban truyền thông của trường đã phỏng vấn Bạch Mộc lúc trước thôi.

Nhưng dù chỉ như vậy thì anh Quân vẫn rất hài lòng, cảm thấy hai trăm đồng của mình không hề uổng phí.

Nhưng nếu như anh ta biết những điều Sở Nam nói là chuyện mà tất cả mọi người đều đã biết, không biết sẽ có cảm giác ra sao...

Nửa tiếng sau, đến khi Sở Nam cảm thấy miệng đắng lưỡi khô thì bài diễn thuyết dài dòng của cậu ta mới kết thúc.

Trong tình huống cả hai bên đều cảm thấy hài lòng, Sở Nam và Anh Quân thân thiết bắt tay nhau, kết thúc cuộc phỏng vấn không mấy thân thiện này...

"Ngày mai nhớ gửi một bản cho em nhé!" - Sở Nam đưa số điện thoại của mình cho Anh Quân, dặn dò kỹ lưỡng.

"Tất nhiên rồi!" - Anh Quân đồng ý hết sức thoải mái.

"Cậu cứ đặc ý trước đi, đợi đến ngày mai khi bài báo được phát hành rồi, xem cậu có còn vui vẻ được nữa không..." - Anh Quân xấu bụng nghĩ thầm "... Dù sao đến lúc đó cậu cũng không thể làm gì tôi!"

Nhìn thấy Sở Nam về mặt thỏa mãn trở về, trong lòng Tiêu Ninh nói không nên lời.

"Anh nói này, chú cũng thiếu đạo đức quá rồi đó?" Chỉ vì vài trăm đồng mà chú bán rẻ bạn bè mình như thế à?" - Tiêu Ninh cách bọn họ rất xa nên không nghe rõ họ đã nói gì. Nhưng cậu ấy nhìn thấy Sở Nam nhận mấy trăm đồng cho nên chắc chắn bọn họ đã thống nhất được cuộc giao dịch "đen tối" nào đó.

"Yên tâm! Đương nhiên em sẽ không kể hết sự thật ra đâu, em chỉ nói những điều mọi người đã biết thôi!" - Sở Nam xua xua tay, trả lời qua loa.

"Ồ, anh ta không biết à?" - Ánh mắt Tiêu Ninh đổi sang nghi ngờ, nếu chỉ như vậy, không cần phải trả vài trăm đồng như vậy chứ?

"Đương nhiên là anh ta không biết rồi! Anh ta còn vô cùng vui vẻ nữa!" - Sở Nam cười hi hi nói: "Vây mới nói, chỉ số thông minh là vũ khí sát thương trí mạng mà!"

"..."

"Nói đi, vì sao lúc này anh không đến?" - Sở Nam nhìn Tiêu Ninh với ánh mắt hơi nghi ngờ: "Đây là một cơ hội tốt để được nổi tiếng đấy, hơn nữa còn có thể kiếm tiền! Anh không có hứng thú với những chuyện này sao?"

"Thôi xin đi!" - Tiêu Ninh nhún nhún vai, nói: "Chú cho rằng ai cũng giống chú à? Hơn nữa, người nổi tiếng quá sớm sẽ gặp phiền toái, chuyện này chưa chắc đã tốt!"

Nói đến đây Tiêu Ninh dừng lại, dùng ánh mắt đánh giá thân hình "đầy đặn" của Sở Nam từ đầu đến chân: "Ồ, chú cũng cường tráng đấy chứ!"

"Móa! Anh dám chửi xéo em thế à!" - Sở Nam nổi giận, vén tay áo lên, bày ra dáng vẻ như muốn đánh nhau.

"Đừng kích động! Ê, các chị năm hai khoa nghệ thuật đã lên biểu diễn rồi kìa!" - Tiêu Ninh nhanh chóng đổi sang chủ đề khác.

"Đâu đâu?" - Hai mắt Sở Nam vụt sáng, lúc nhìn thấy những bóng dáng thướt tha và khuôn mặt xinh đẹp kia, nước miếng nhanh chóng ứa ra: "Oa! Không tệ nha!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" - Tiêu Ninh đứng bên cạnh cũng mang dáng vẻ háo sắc tương tự.

Khi điệu múa của sinh viên năm hai khoa nghệ thuật kết thúc, đêm hội mừng năm mới lần này cũng bước vào những giờ phút cuối cùng, Lưu Tâm Vũ và Ninh Lâm cùng bước lên sân khấu: "Một lần nữa cảm ơn các bạn đã đến đêm hội lần này, lát nữa chương trình bỏ phiếu sẽ bắt đầu, mọi người có thể đăng nhập vào diễn đàn của trường, bỏ phiếu cho tiết mục mà các bạn yêu thích! Chú ý, mỗi người chỉ có cơ hội bỏ phiếu một lần thôi! Mong mọi người hãy lựa chọn thật kỹ!"

"Bây giờ tôi xin tuyên bố, đêm hội mừng năm mới lần này của trường chúng ta kết thúc tốt đẹp!" - Lưu Tâm Vũ và Ninh Lâm đồng thanh nói.

"Đi thôi, đêm hội kết thúc rồi, chúng ta cũng nên về thôi!" - Tiêu Ninh kéo Sở Nam đi.

"Đợi một chút!" - Sở Nam không đi mà lại chạy đến chỗ Lý Dương trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Ninh. Nhìn thấy vậy, Tiêu Ninh không kiềm chế được mà cười khò một tiếng "Xem ra thằng mập này vẫn còn bản khoản về bữa cơm kia."

Nhìn thấy Sở Nam đi tới, Lý Dương trầm nghĩ không ổn, theo bản năng định bỏ trốn. Nhưng anh ta còn chưa kịp trốn, Sở Nam đã đi đến trước mặt: "Chủ tịch Lý Dương, đêm hội đã kết thúc rồi, khi nào thì chúng ta sẽ đi ăn?"

Tiêu Ninh đoán không sai, Sở Nam quả thật không bỏ qua. Nếu là những thứ khác thì không nói nhưng đối với đồ ăn ngon thì Sở Nam chưa bao giờ bỏ qua.

“À...” - Lý Dương xấu hổ cười cười: “Thì ra là bạn Sở Nam à! Chúng tôi còn phải dọn dẹp sân khấu mới xong việc được, cho nên không thể đi ăn được rồi... Hôn nữa, các cậu còn có kỳ thi vào ngày mai đúng không? Cậu về sớm nghỉ ngơi đi nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Làm mờ mắt

Nói trắng ra thì là không muốn mời khách chứ gì?" - Sở Nam lẩm bẩm: "Thật nhỏ mọn!"

"Cái gì?" - Lý Dương giống như bị đâm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên. Mặc dù anh ta thừa nhận lời Sở Nam nói là sự thật, nhưng tốt xấu gì cậu cũng phải giữ chút thể diện cho tôi chứ.

"Mời khách thì mời khách! Nhưng mà chúng tôi cũng phải thu dọn hội trường trước đã chứ. Hay là cậu giúp chúng tôi một chút, như vậy cũng nhanh hơn..." - Lý Dương bị mất mặt cắn răng "Thôi, mời khách thì mời khách vậy! Nhưng cũng không thể để cậu ta ăn chùa của mình một bữa được. Nếu đổi lại là Bạch Mộc bọn họ thì cũng thôi đi, còn về cậu ta hả..."

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể lấy được một chút giá trị lợi dụng của Sở Nam đây? Lý Dương suy nghĩ một hồi cũng coi như đã nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường. "Nếu cậu đã muốn bắt tôi mời khách, cậu cũng phải bỏ ra một chút thành quả lao động chứ. Nếu không thì chẳng phải là mình bị thiệt rồi sao? Ừ, đây gọi là trao đổi công bằng!"

"Ặc... giúp à..." - Sở Nam lập tức có chút khó xử "Nhiều đồ như vậy, không biết phải đến năm nào tháng nào mới thu dọn xong nữa? Vì một bữa cơm như vậy, căn bản là không đáng!"

Thế là cặp mắt nhỏ xiu của thằng mập này đảo một vòng: "Tạm biệt!" Nói xong liền lập tức chuồn khỏi nơi thị phi này trước ánh mắt kinh ngạc của Lý Dương.

"..."

Sau khi trở lại ký túc xá, Sở Nam vốn định nói với Tạ Minh Tường bọn họ chuyện vĩ đại mình được phỏng vấn, kết quả lại chán nản khi phát hiện mấy người đã ngủ, cậu ta chỉ có thể từ bỏ ý định.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, lúc mập Sở Nam còn đang mơ mộng được nổi tiếng nhờ lần phỏng vấn này thì bị Tạ Minh Tường vô tình đánh thức.

Chỉ là Tạ Minh Tường không ngờ Sở Nam bị đánh thức khi chưa ngủ đủ giấc lại rất đáng sợ, hết sức đáng sợ, quá đáng sợ...

Kết quả là Tạ Minh Tường bị hai cái vó thối tỏa khí kịch độc tấn công mạnh mẽ...

Kết quả là sau mấy giây đứng hình, trong một gian phòng ký túc nào đó vang lên tiếng kêu thảm như heo bị giết...

Kết quả là đêm trước kỳ thi, hai mắt của một tên mập hoàn mỹ nào đó đã biến thành mắt gấu trúc vì đắc tội với ôn thần...

Mà cảnh tượng này cũng khiến người hướng dẫn của khoa y giật mình, vội vàng quan tâm hỏi han: "Sở Nam, em làm sao thế?"

"Haiz... một lời khó nói hết..." - Sở Nam thở dài.

"Không phải là bị ai đánh đấy chứ?" - Người hướng dẫn hỏi.

"Không có... Đây, đây là nghệ thuật..." - Tên mập Sở Nam không chịu nói ra chuyện mất mặt như vậy.

"..."

Sau khi trải qua một ngày gian khổ phấn đấu, mười người cũng kết thúc kỳ thi lần này. Đến lúc này, học kỳ đầu tiên của mọi người ở ngôi trường này cũng đã được kết thúc viên mãn.

Mà lúc này, kết quả xếp hạng tiết mục của đêm hội mừng năm mới cuối cùng cũng được xác định. Cuối cùng, tiết mục "Tình Cờ Gặp Gỡ" của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, giành được vị trí thứ nhất, còn bài múa của nhóm Lãnh Hân Hân cũng giành được vị trí thứ hai.

Sau khi thi xong, theo như giao hẹn, tất nhiên mọi người sẽ ăn uống một bữa thật lớn. Một là để chúc mừng học kỳ này kết thúc, hai là chúc mừng hai tiết mục giành vị trí cao.

Tối nay cũng là một buổi tối mà mọi người chơi High nhất.

Lúc mọi người đã uống hơi lằng lằng, điện thoại di động của Sở Nam cũng vang lên.

"Hi hi, tin tức tốt đến rồi!" - Sở Nam cười đắc ý.

"Tin tức tốt gì?" - Mọi người khó hiểu hỏi lại, chỉ có Tiêu Ninh ở một bên là hơi hiểu Sở Nam nói gì. Chỉ là điều khiến cậu ấy hết sức khó hiểu là "Anh Quân đó cũng thật sự phát bài phỏng vấn lần này ư? Anh ta không sợ khuôn mặt hung thần ác sát đó của Sở Nam sẽ dọa các bạn nhỏ sao?"

Đương nhiên, cậu ấy không thể nói ra câu này được, nếu không thì chắc chắn sẽ không thể tránh được một trận chiến tranh.

Nếu Sở Nam biết ý nghĩ trong lòng Tiêu Ninh, nhất định sẽ bất mãn mà phản kháng "Sao mình lại là hung thần ác sát cơ chứ? Mặc dù không được đẹp trai như Bạch Mộc và Tạ lão đại thôi, nhưng ít nhất thì tôi cũng rất dễ thương!"

"Không có gì bất ngờ, nên như vậy..." - Sở Nam móc điện thoại ra liếc nhìn một cái, lập tức hưng phấn: "Quả nhiên không sai!"

"Khụ khụ..." Sở Nam khẽ ho hai tiếng: "Thưa các quý ông và quý bà, nói cho các vị biết một tin tốt... tôi sắp nổi tiếng rồi!"

"Hả?" - Mọi người hơi sững sốt, Tôn Dật Thành lại thẳng thừng hơn, thò tay sờ lên trán Sở Nam: "Quái lạ, không sốt mà! Lẽ nào uống nhiều quá rồi?"

"Mày mới uống nhiều đó!" - Sở Nam bất mãn kêu lên: "Bỏ cái tay bẩn của mày ra!"

"Chuyện là như thế này... không phải tối hôm qua có một người muốn phỏng vấn Bạch Mộc sao? Mặc dù Bạch Mộc đã từ chối nhưng người này không từ bỏ, mà ngay sau đó lại phỏng vấn em" - Sở Nam giải thích. Vậy nhưng lúc nói câu này, cậu ta lại không chú ý đến ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Ninh ở bên cạnh.

"Người đó có vấn đề à? Sao lại phỏng vấn mày? Mày có gì đáng để phỏng vấn chứ?" - Tôn Dật Thành khẽ nhú mày, vẻ mặt không tin.

"Ồ... thật ra là tao tự yêu cầu... hơn nữa cũng là hỏi chuyện liên quan đến Bạch Mộc..." - Sở Nam biết không giấu được, chỉ có thể ngượng ngịu giải thích.

"Như thế còn được, người đó đã hỏi gì?"

"Hi hi, mọi người xem là biết thôi!" - Sở Nam đưa điện thoại ra trước mặt mọi người, ấn nút chạy video.

Chỉ là... sau khi ấn nút chạy video, sắc mặt Sở Nam lại càng lúc càng khó coi.

Thật ra Anh Quân kia cũng còn có chút lương tâm. Suy nghĩ đến ánh mắt tha thiết ấy của Sở Nam, suy nghĩ đến tốc độ lan truyền của video còn nhanh hơn so với văn chương, Anh Quân thật sự cũng không có làm bài báo này thành hình thức văn tự.

Chỉ là nếu như thế này thì khuôn mặt của Sở Nam lại hơi phá hỏng phong cảnh rồi.

"Rốt cuộc phải làm sao đây?" - Anh Quân suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ đến một cách xử lý. Đó chính là cắt ghép đoạn biểu diễn của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển vào, lấy phần biểu diễn của hai người làm tư liệu sống, tin tưởng càng có thể thu hút người xem hơn nữa.

Chỉ là thời gian biểu diễn của hai người dài bao nhiêu chứ? Nhiều nhất cũng chỉ là năm phút thôi, đoạn phỏng vấn đó lại tốn nửa tiếng lận. Nếu như vậy, cho dù cộng thêm hình ảnh bài múa trước đó cũng không đủ, mà đến lúc đó thì không thể tránh được hình ảnh phỏng vấn Sở Nam.

Nghĩ đến cảnh Sở Nam bức ép mình, Anh Quân lại hết sức không cam lòng, tuyệt đối không thể để thẳng mạp này xuất hiện trong video được! Thế là, anh Quân liền làm mờ khuôn mặt béo múp của Sở Nam...

"Ha ha!" - Nhìn thấy Sở Nam xuất hiện bằng hình thức bị làm mờ mặt, mọi người lập tức vui vẻ: "Mập, đây là phương thức nổi tiếng hả? Nhưng mà cho dù là người quen biết mấy nhiều năm như tao, nhưng thấy cái này cũng không nhận ra nữa!" - Tôn Dật Thành lại càng không nhận được mà ôm bụng cười to.

"Được rồi được rồi! Đừng xem nữa!" - Sở Nam nổi giận, thu điện thoại di động lại.

"Đừng mà, bọn tôi còn chưa xem xong!"

"Muốn xem thì tự lên mạng mà xem! Bây giờ tôi phải tìm anh ta tính sổ!" - Sở Nam oán hận cắn chặt răng, bấm số điện thoại của Anh Quân.

"Là Sở Nam à! Đã xem video chưa? Cảm thấy thế nào?" - Thấy Sở Nam gọi điện đến, Anh Quân lập tức hiểu là Sở Nam đang tìm mình "hưng sư vấn tội" (1), nhưng anh ta lại có ý giả vờ như không biết.

"Xem! Con! Em! Anh!"

(1) Hưng sư vấn tội: Nghĩa là phát động quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc tức giận, tập hợp một đám người đi tới trách tội đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Bán thân trả nợ

"Áy, câu này của cậu là có ý gì?" Anh Quân biết rõ mục đích Sở Nam gọi điện thoại đến, nhưng nghe thấy câu nói tục của cậu ta lại lập tức có chút không vui, ngay sau đó bực bội nói: "Theo như cậu nói, tôi đã gửi video cho cậu rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?"

Vừa nói đến đây, Sở Nam bộc phát ngay cơn tức, gào lên như sư tử rống: "Tôi nói này Anh Quân, anh cũng quá đáng lắm đấy nhé."

"Làm sao thế?" Anh Quân rung đùi đắc ý hỏi ngược lại.

"Anh làm mờ mặt của tôi là thế nào?" Sở Nam nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Tôi mạo hiểm rất lớn, bán tin tình báo về người anh em Bạch Mộc của tôi, kết quả là ngay cả cơ hội để tôi lộ diện trong video mà anh cũng không cho?"

Lần này tên mập Sở Nam nổi giận thật rồi, trong nháy mắt, cậu ta có một cảm giác bị lừa gạt nặng nề... Giấc mơ đẹp nổi tiếng khắp thiên hạ của cậu ta, trong giờ phút này đã hoàn toàn tiêu tan...

"Haiz... cậu nói chuyện này à!" Anh Quân thở dài, rầu rĩ nói: "Thật ra chuyện này cũng không thể trách tôi được!"

"Sao thế?" Sở Nam hơi sùng sốt, chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình gì khác hay sao?

Anh Quân suy tư rất lâu mới làm ra vẻ nghiêm túc giải thích: "Thật ra theo như ý của tôi là muốn phát đoạn video phỏng vấn hoàn chỉnh ra, chỉ là cấp trên của chúng tôi không đồng ý. Theo cách nói của ông ấy thì nếu như tôi thật sự làm như vậy, đoán chừng căn bản là không có bao nhiêu lượt xem... Cậu hiểu ý của tôi chứ?"

"Hi! Quân ơi mày đúng là một thiên tài!" Nói xong, Anh Quân âm thầm tự tán dương bản thân mình. Một câu nói như vậy đã hoàn toàn không phải trách nhiệm của mình nữa, mà là trách nhiệm của vị "cấp trên" mà mình tự bịa đặt ra kia. Cho dù Sở Nam cậu không vui đến mức nào đi nữa thì cũng chẳng thể làm gì được, lẽ nào cậu có thể tìm đến vị cấp trên kia hay sao? Như vậy cũng sẽ không phá hỏng hình tượng cao lớn vĩ đại của mình, nếu không thì lỡ như bị đồng nghiệp biết chuyện mình nói không giữ lời, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình.

Sở Nam nghe vậy lập tức im lặng. Sao cậu ta có thể không rõ hàm ý của Anh Quân chứ. Ý của anh ta chính là tướng mạo của mình cơ bản là không thể lên hình được! Giờ phút này, trái tim bé nhỏ của Sở Nam đã bị đá kích nặng nề...

Nhưng với quan niệm của cậu ta thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy. Sau khi thăm nguyện rửa Anh Quân mấy chục lượt xong, mập Sở Nam vẫn quyết không từ bỏ, hỏi: "Không thể thương lượng được một chút nào hay sao? Anh không thể nói lời mà không giữ lời được!"

"Tôi đã đảm bảo gì với cậu?" Anh Quân hỏi ngược lại: "Lúc đầu tôi có nói đoạn phỏng vấn này chính là bản tin cuối cùng rồi sao? Tôi có từng nói cậu chắc chắn sẽ lên hình sao? Không có phải không?"

Sở Nam lập tức nghẹn họng, anh chưa từng nói những điều này, thế nhưng anh nói gần nói xa căn bản chính là ý này mà.

Cho dù đầu óc Sở Nam có khù khờ đến mức nào thì lúc này cậu ta cũng kịp phản ứng lại, mình đã hoàn toàn bị "lời ngon tiếng ngọt" của Anh Quân lừa rồi, căn bản là anh ta chỉ hứa suông mà thôi.

"Tôi mặc kệ! Lúc đó tôi đã nói với anh, tôi nói cho anh biết những tin tức này, anh giúp tôi có một cơ hội nổi tiếng, đây là trao đổi công bằng! Là một thằng đàn ông, anh nhất định phải nói được làm được!" Sở Nam bắt đầu giờ trò chơi xấu.

"Trao đổi công bằng?" Anh Quân lập tức bật cười, hỏi ngược lại: "Lúc đầu khi cậu đòi hai người chúng tôi tiền thù lao sao không nói những câu này? Được rồi, mấy trăm đồng đó coi như là phần thưởng cho cậu vì đã cung cấp thông tin. Còn về việc sửa video thì tuyệt đối không thể! Dù sao bây giờ chuyện cũng đã được quyết định rồi, bất kể cậu chịu hay không, chuyện này đến đây là chấm dứt!"

"Anh!" Mập Sở Nam tròn tròn hai mắt, tức giận gào một tiếng. Đúng lúc mọi người tưởng rằng cậu ta sẽ làm ra chuyện mất lý trí gì đó, Sở Nam đột nhiên yên tĩnh lại, cười quái dị: "Anh Quân à, anh thật sự cho rằng những thông tin mà tôi cung cấp cho anh là tất cả rồi sao?"

"Ý gì?" Anh Quân khẽ nhú mày, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Sở Nam cười khẩy một tiếng, lúc này mới nói từng chữ một: "Nói thật với anh nhé, những gì tôi nói với anh căn bản không phải là thứ gì quan trọng cả, rất nhiều người trong trường đều biết! Mà những thông tin quan trọng nhất, tôi hoàn toàn không nói một câu nào. Cho nên, tốt nhất là anh hãy cầu nguyện

cho các anh không cần phải lấy thêm tin tức nữa đi, nếu không thì lần sau anh đến nhờ và tôi... hừ hừ!"

"..." Đầu dây bên kia dường như trầm mặc một lát, lúc này mới truyền đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của anh Quân: "Coi như cậu giỏi..."

Cúp điện thoại, lúc này Sở Nam mới đắc ý liếc nhìn mọi người, oán hận nói: "Đấu với tôi, anh vẫn còn non lắm!"

"Haiz..." Tạ Minh Tường thở dài một hơi, u ám nói: "Oan oan tương báo bao giờ mới dứt..."

"Đúng thế!" Tiêu Ninh cũng gật gù đầu, phụ họa thêm: "Thiên đạo hảo luân hồi, thương thiên nhiều quá thù!" Mọi người liếc nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng thấy lạnh sống lưng. Tâm lý phục thù của thằng mập này dường như vượt xa dự đoán của mọi người.

Điều khiến cho mọi người chán nản là chuyện này hiển nhiên vẫn chưa kết thúc như vậy. Thế là thời gian tiếp theo, mập Sở Nam lại vui đầu ăn uống trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nói cho hay thì là dùng món ngon để an ủi trái tim bị tổn thương của mình...

Điều quan trọng hơn nữa là lần này cậu ta đã vượt qua sức ăn của mọi người cộng lại...

Lại một lần nữa chứng kiến hệ tiêu hóa kinh người của Sở Nam, mọi người nhìn nhau không nói nên lời...

Nhất là Tạ Minh Tường, nghĩ đến túi tiền sắp bị rút cạn của mình, khoe miệng không kim được mà run run...

Trạng thái này duy trì trong hai tiếng, lúc này mập Sở Nam mới kết thúc bữa ăn của cậu ta trước ánh mắt như giết người của Tạ Minh Tường... Luru luyền liếc nhìn món ngon trên thực đơn, Sở Nam chép miệng hai tiếng, hiển nhiên là vẫn chưa thỏa mãn.

Khi nhìn thấy hóa đơn, Tạ Minh Tường lập tức tái xanh mặt. Bữa cơm này, chỉ riêng tiền cơm của một mình Sở Nam đã nhiều hơn gấp đôi của bọn họ cộng lại rồi, cho dù là người có khả năng kinh tế như anh cũng thấy giật mình. Thế là Tạ Minh Tường tâm trạng vốn cũng không tồi, lúc này lập tức chùng xuống.

"Này mập, có phải là cậu nên cho anh một lời giải thích không?" Hồi lâu sau Tạ Minh Tường mới cắn chặt răng nói ra được vài từ.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trên người Tạ Minh Tường, Sở Nam hơi rụt cổ, xấu hổ cười nói: "Thật ngại quá, ha ha, Tạ lão đại..."

"Ngại quá?" Tạ Minh Tường cười lạnh hai tiếng: "Lúc nãy khi ăn sao không thấy cậu cảm thấy ngại?"

"Dù sao em cũng không có tiền..." Sở Nam nhỏ giọng than vãn. Chuyện đến mức độ này rồi, thằng mập này dứt khoát giờ trò vô lại luôn.

Tạ Minh Tường nghe vậy lập tức nổi giận, rất lâu sau mới khôi phục lại tâm trạng, liếc mắt đánh giá Sở Nam một chút, âm trầm hỏi: "Không biết cái thân béo mỡ này của mày có đáng tiền không nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Nhục thường

"Hà?" Sở Nam giật mình, nhanh chóng lắc đầu như trống bỏi: "Không đáng tiền, không đáng tiền, đương nhiên không đáng tiền rồi!"

Cả nhóm người đều cảm thấy buồn cười, Tôn Dật Thành không nhịn nổi nữa, chạy lại giúp hòa giải: "Mập, không phải mấy hôm trước mày bán tin tức về Bạch Mộc được một ít tiền bồi dưỡng sao? Mau lấy ra đi, nếu không thì tao sợ Tạ lão đại sẽ ăn thịt mày luôn đấy!"

Tôn Dật Thành không hổ là bạn nói khó của Sở Nam, vào thời khắc mấu chốt vẫn có thể dựa vào được. Tuy rằng số tiền bồi dưỡng kia chẳng đáng gì so với bữa cơm này, nhưng ít nhất cũng có thể thanh toán được một phần hóa đơn, nếu mà để một mình Tạ Minh Tường chi trả hết chỗ này thật, hậu quả sẽ... Chậc chậc, nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy sợ hãi rồi!

Quả nhiên nghe được đề nghị của Tôn Dật Thành, lúc này sắc mặt của Tạ Minh Tường mới dễ chịu hơn một chút...

Ý tưởng của Tôn Dật Thành rất tốt, chỉ tiếc là tên mập đầu óc ngu si, tư chi phát triển nào đó lại không chịu tiếp thu, sau khi nghe Tôn Dật Thành nói xong liền đồng dạng phản bác: "Cái gì gọi là bán chứ? Tao là loại người chỉ vì mấy trăm đồng lẻ đấy mà có thể làm ra chuyện bán đứng anh em sao? Hơ nữa, chuyện tao nói cho anh ta biết chỉ là những chuyện mà tất cả mọi người đều biết, đây gọi là biết vận dụng hợp lý!"

Hiển nhiên, Sở Nam vô cùng bất mãn với việc sử dụng từ "bán" này của Tôn Dật Thành.

"..." Mọi người nhìn nhau, hoàn toàn im lặng, đặc biệt Tiêu Ninh là không nhịn được, oán thầm: "Chẳng lẽ không đúng à? Người vừa thấy Anh Quân liền lật đật chạy tới là ai chứ?"

Đương nhiên cậu ấy không dám nói ra những lời này, nếu không thì chắc chắn sẽ phải chịu công kích từ vũ khí sinh học kia của thằng mập này.

“Hợp lý, rất hợp lý, vô cùng hợp lý...” Tôn Dật Thành bắt đầu đi đỡ trán, hoàn toàn không biết nói gì nữa: “Không nói đến chuyện đó nữa, mày mau lấy số tiền đó ra đi! Nếu không, tao không dám chắc có thể đảm bảo an toàn cho mày đâu!”

Nói tới đây, Tôn Dật Thành còn liếc nhìn Tạ Minh Tường một cái đầy ảm ý.

“Không lấy ra không được à?” Sở Nam dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tạ Minh Tường, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt.

“Cậu nói xem?” Nghe vậy, chưa đợi người nào kịp nói chen vào, Tạ Minh Tường đã lập tức cười lạnh một tiếng.

“Được rồi...” Thấy không còn cơ hội thương lượng nào khác, Sở Nam chỉ có thể đau lòng rút mấy trăm đồng tiền mồ hôi nước mắt kia ra khỏi túi áo...

“Ừ... Thế này mới đúng chứ...” Tạ Minh Tường vừa lòng gật gật đầu, sau đó bấm đốt ngón tay, dáng vẻ nghiêm túc tính toán hóa đơn trong tay: “Trừ đi chỗ này, cậu còn thiếu anh 1352 đồng 3 hào... số thiếu này cậu định xử lý thế nào đây?”

“Gi cơ?” Sở Nam vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, nghe thấy câu này liền tức tối nhảy dựng lên: “Tạ lão đại, anh đừng khinh người quá đáng!”

“Khinh người quá đáng?” Tạ Minh Tường cười lạnh, hỏi ngược lại: “Anh hỏi cậu, lần liên hoan ký túc xá đó không phải là do anh bỏ tiền ra sao? Còn cậu thì thế nào? Lấy được ở chỗ người khác sau đó đến lừa gạt anh à?”

“Bọn họ cũng không bỏ tiền cơ mà! Sao anh không đi tính sổ với bọn họ?” Sở Nam chỉ chỉ đám người Tôn Dật Thành, bất mãn oán giận.

“Bởi vì bọn họ biết báo đáp, biết thế nào là chùng mực!” Tạ Minh Tường khinh bỉ nhìn Sở Nam: “Còn cậu thì sao, lúc có thể chiếm được món lợi nhỏ, không phải cậu là người đầu tiên chạy lên à? Không tin thì cậu hỏi mấy người Bạch Mộc thử xem?”

“Có thật như thế không?” Sở Nam mang vẻ không tin nhìn về phía đám người Bạch Mộc, ánh mắt tràn đầy mong chờ, hy vọng có thể nhận được đáp án phủ định từ phía họ.

“...” Mọi người nhìn nhau im lặng, cuối cùng vẫn là Tôn Dật Thành đứng ra nói: “Tuy rằng tao thật sự không muốn thừa nhận, nhưng mà mập à, sự thật đúng là như vậy đấy...”

“Được rồi...” Sở Nam chán nản đáp.

“Giờ thế nào? Có muốn anh cẩn thận tính toán từng khoản với cậu hay không?” Tạ Minh Tường nói.

“Không... không cần đâu...” Sở Nam bại trận lui xuống.

Tạ Minh Tường khẽ ho hai tiếng, nói: “Những chuyện trước kia xem như là quá khứ, có thể cho qua, anh cũng không tính toán với cậu nữa. Nhưng mà chuyện hôm nay thì nhất định không thể cứ bỏ qua như vậy được! Cho nên, số còn lại cậu định trả cho anh như thế nào! Trả tiền hay bán thân trả nợ?”

“Bán thân trả nợ?” Nghe vậy, ánh mắt đám người Bạch Mộc đột nhiên trở nên cổ quái.

“Chẳng... chẳng lẽ là nhục thường (1)?” Thật lâu sau Tiêu Ninh mới đột nhiên phát biểu ra một câu như vậy.

“Hả?” Tuy chỉ là suy đoán không có căn cứ, nhưng Sở Nam vẫn bị dọa sợ đến mức nhảy dựng lên, vội vàng đưa hai tay ôm ngực, dáng vẻ đề phòng nhìn Tạ Minh Tường: “Này! Đồ yêu quái nhà anh, cách xa em một chút! Em bảo sao ngày trước anh hào phóng như vậy, hôm nay lại vì một chút chuyện nhỏ thế này mà tính toán chi li, hóa ra là có hàm ý sâu xa khác! Nói mau, có phải anh đã nhòm ngó đến nhan sắc của em từ lâu rồi không?”

Sở Nam nghĩ đến ánh mắt kỳ lạ của Tạ Minh Tường nhìn mình gần đây, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

“Phi!”

Rốt cuộc mọi người cũng không nhịn được nữa, cả đám ôm bụng cười phá lên. Không thể không nói Sở Nam này quả thực có sức tưởng tượng vô cùng phong phú mà! Hơn nữa, nếu bàn về nhan sắc... ánh mắt của mọi người đảo qua giữa Tạ Minh Tường và Sở Nam một lúc lâu, ai cũng đều không biết nên nói gì cho phải.

Một lúc sau mọi người mới dừng cười được, không gian xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại. Nhưng tất cả mọi người đều biết sự tĩnh lặng này chỉ là tạm thời mà thôi, họ đều cảm nhận được bầu không khí xung quanh đột nhiên lạnh hẳn đi sau khi Sở Nam thốt ra câu nói kia, trong lòng mỗi người không khỏi dâng lên cảm giác run sợ, đây rõ ràng là dấu hiệu cho biết bão tố sắp đến!

Tôn Dật Thành lặng lẽ huých Tiêu Ninh ở bên cạnh: “Lão nhì, em cảm thấy lần này thằng mập quả thực xong đời rồi...”

Tiêu Ninh cũng gật đầu khẳng định, tỏ vẻ tán đồng...

Mà lúc này, nhìn lại Tạ Minh Tường, trán anh đã nổi đầy gân xanh, ánh mắt trông vô cùng đáng sợ...

Vừa rồi chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tạ Minh Tường đã thầm chửi thề cả ngàn câu trong lòng...

Ánh mắt lạnh như băng của Tạ Minh Tường đảo qua người Sở Nam, một lúc lâu sau đó mới lạnh lùng mở miệng: “Mập, hết lần này tới lần khác mày kiêu chiến giới hạn của anh, có phải cảm thấy cuộc sống của mình quá dễ chịu rồi không? Có phải cảm thấy sống tới giờ là đã đủ rồi không hả?”

“Không... không có...” Cảm nhận được “sát ý” dày đặc tỏa ra từ người Tạ Minh Tường, Sở Nam lập tức rụt cổ lại, xấu hổ cười cười: “Em đây chỉ giống chơi một xíu cho không khí bớt căng thẳng thôi mà!”

Lúc này sắc mặt Tạ Minh Tường mới tốt hơn một chút.

Sở Nam ở bên cạnh không lúc nào lơ đãng chú ý, vừa thấy vậy liền thâm tho phào nhẹ nhõm, cẩn thận bàn điều kiện với Tạ Minh Tường: “Tạ lão đại, anh xem em đây cũng không phải cố ý, hay là cứ bỏ qua luôn đi nhé?”

“Mày cảm thấy có thể không?” Tạ Minh Tường hỏi ngược lại.

“Trên thế giới này, chẳng có gì là không thể cả!” Nói đến đây, đột nhiên Sở Nam nghiêm trang hẳn lên: “Anh nhìn đi, một đứa nghèo rách như em, căn bản không có khả năng trả nợ mà! Còn về cách thứ hai mà anh nói thì lại càng không được. Loại chuyện như thế, cho dù em đồng ý, Tô Nhu nhà em cũng sẽ không đồng ý đâu! Mà cho dù Tô Nhu nhà em đồng ý, chị dâu Hân Hân cũng sẽ không chấp nhận! Em nói có phải không?”

“Em đồng ý.” Tô Nhu đột nhiên lên tiếng.

“Minh cũng vậy.” Lãnh Hân Hân lập tức tiếp lời.

(1) Nhục thường: dùng quan hệ thể xác để đền bù tổn thất cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lao động giá rẻ

Hai người vừa nói xong liền nhìn nhau cười cười, cảm thấy vô cùng hài lòng với màn phối hợp ăn ý vừa rồi của mình.

Theo tình hình hiện giờ, Tô Nhu cũng nhận thấy quả thực thời gian gần đây Sở Nam kiêu ngạo quá mức rồi, đã đến lúc phải bị dạy dỗ một chút.

Còn suy nghĩ của Lãnh Hân Hân thì đơn giản hơn, Tạ Minh Tường nói thế nào thì cô sẽ làm thế đó, ai bảo anh ấy là bạn trai của cô chứ? Bởi vậy nên mới thường có câu nói, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó...

“Hả?” Nghe vậy, mặt Sở Nam nhanh chóng trở nên xám xịt, khuôn mặt mập mạp nhăn lại như một bông hoa cúc xinh đẹp: “Tạ lão đại, em biết sai rồi còn không được sao?”

“Bây giờ đã biết sai rồi? Sao không nhận lỗi sớm hơn đi?” Ánh mắt Tạ Minh Tường lóe lên ý cười, nhưng ngoài mặt thì vẫn còn lạnh lùng, đáng vẻ kia giống như một vị sát thần thật sự...

“Được rồi... nhục thường thì nhục thường vậy...” Thấy không còn đường nào có thể thương lượng nữa, Sở Nam chỉ đành ừ rừ đồng ý. Tất nhiên là kẻ vất cổ chày ra nước như thằng mập này chắc chắn sẽ không lựa chọn cách thứ nhất rồi, đó không phải chỉ là một hay hai đồng, mà là hơn một ngàn ba trăm đồng đó!

Chỉ là mặc dù Sở Nam phải bắt buộc đi lựa chọn cách thứ hai, nhưng nếu bảo cậu ta cứ chấp nhận số phận như vậy thì hiển nhiên là không thể nào.

Suy nghĩ một lát, Sở Nam đột nhiên đảo mắt, nghĩ đến một phương án có thể khiến mình không bị mất thể diện, ngay sau đó hùng hồn bổ sung: “Đương nhiên, Tạ lão đại, em có thể vô cùng chắc chắn nói cho anh biết, anh làm như vậy cũng chỉ có thể chiếm được thân xác của em, chứ không thể chiếm được tâm hồn của em đâu! Trái tim em vĩnh viễn chỉ thuộc về mình Tô Nhu nhà em mà thôi!”

“...” Cơ mặt Tạ Minh Tường hơi co giật một cái, bất đắc dĩ lên tiếng: “Ý của anh là bảo cậu dùng sức lao động của mình để trả nợ, ai nói cái khác đâu hả? Cậu có thể đứng suy nghĩ vớ vẩn như thế được không? Hơn nữa, dù cho cậu có đồng ý, anh đây cũng chẳng thèm!”

“Lao động à!” Sở Nam nhanh chóng thờ phào nhẹ nhõm, không hề bận tâm đến hai chữ “chẳng thèm” kia: “Vậy anh muốn em làm gì?”

“Bắt đầu học kỳ sau, cậu phải giúp anh giặt quần áo một tháng.” Tạ Minh Tường thản nhiên đáp lời.

“Giặt quần áo à, không thành vấn đề!” Sở Nam thầm vui mừng, lập tức vỗ ngực cam đoan.

“Sở Nam đáng thương à...” Tiêu Ninh ngồi bên cạnh đột nhiên thờ dài, nhỏ giọng nói: “Cậu ta vẫn còn ngây thơ quá, thật sự nghĩ rằng Tạ lão đại đang nổi nóng mà có thể bỏ qua cho cậu ta dễ dàng thế sao?”

Mọi người đều gật đầu, ném cho Sở Nam cái liếc mắt đầy thương hại. Đương nhiên, chắc chắn bọn họ sẽ không tốt bụng mà đi nhắc nhở cậu ta rồi. Khó khăn lắm mới có trò vui để xem, sao bọn họ có thể không quý trọng cơ hội này được chứ?

Chỉ có điều là một trong những nhân vật chính của câu chuyện, Sở Nam lại không hề ý thức được điểm này, cậu ta vui vẻ hết nửa ngày mới đột nhiên nhận ra một vấn đề rất quan trọng: “Anh muốn em gạt cái gì vậy?”

Tạ Minh Tường thần nhiên liếc mắt nhìn cậu ta một cái, đột nhiên xoay người rời đi, chỉ để lại một câu nói không ngừng quẩn quanh bên tai Sở Nam: “Tất hoặc quân lốt... chọn một trong hai...”

Dáng vẻ tùy tiện này của Tạ Minh Tường khiến người ta đột nhiên có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Nếu phải dùng một câu để hình dung thì chính là: Tôi lặng lẽ ra đi, tựa như khi tôi lặng lẽ đến. Tôi phát tay áo, không mang theo một đám mây trời... (1)

Vừa dứt lời, sắc mặt của tên mập nào đó liền biến thành màu gan heo chỉ trong chớp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày mới nhìn theo bóng lưng Tạ Minh Tường hét âm lên: “Này! Em không phải là lao động giá rẻ nhé!”

Chung quanh yên lặng hết vài phút, đột nhiên Tiêu Ninh từ phía sau bước đến vỗ vỗ lên vai Sở Nam: “Người anh em, xin nín bi thương!”

Sau khi Tiêu Ninh đi, người kế tiếp là Tôn Dật Thành. Thăng này được xem là đứa bạn nổi khổ của Sở Nam từ thời thơ ấu, mặt cậu ta đầy vẻ vui sướng khi người khác gặp họa: “Không sao đâu người anh em! Đừng bi lụy quá như vậy, có gì to tát đâu cơ chứ, không phải mày còn có tao đây sao?”

“Mày gạt giúp tao hả?” Ánh mắt Sở Nam sáng lên, tràn ngập mong đợi nhìn Tôn Dật Thành. Sở Nam lúc này, tựa như vừa vớ được một cọng rom cứu mạng cuối cùng vậy.

“Chuyện đó thì không được... cho dù tao có lòng, cũng không dám làm như vậy! Tao không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà đắc tội với Tạ lão đại đâu, không phải người ta thường nói thế này hay sao, anh không vào địa ngục, thì ai vào?” Tôn Dật Thành giả vờ tiếc nuối lắc đầu.

“Con em này!” Sở Nam thăm thẳm nhìn Tôn Dật Thành cả vạn lần, cậu ta ngồi xổm xuống, đưa tay về những vòng tròn nguyên rùa...

Sau khi Tôn Dật Thành rời đi, người tiếp theo là Bạch Mộc. Bạch Mộc đi đến bên cạnh Sở Nam... thờ dài, bước đi.

“Bạch Mộc! Anh cũng bị bọn họ làm hư rồi!” Sở Nam đứng phía sau ngửa mặt lên trời gào khóc.

Đám người bước nhanh đến bên cạnh Tạ Minh Tường, liếc mắt nhìn Sở Nam bị ném lại phía sau, cuối cùng vẫn là Bạch Mộc mềm lòng, lắc lắc đầu nói: “Làm vậy có ác quá không?”

“Không sao!” Tạ Minh Tường không hề để tâm, phẩy phẩy tay: “Không cho cậu ta một bài học nhỏ, cậu ta sẽ không biết được vì sao hoa lại đỏ như thế!”

Mọi người không hện mà cùng gật đầu, biểu thị đồng ý.

“Hơn nữa, nói đến cùng thì cậu ta đối xử với anh như vậy không sao, nhưng sau này ra khỏi trường học, bước chân vào xã hội rồi sẽ không có ai dễ dàng tha thứ cho cậu ta như vậy đâu.” Tạ Minh Tường nghiêm trang nói.

Mọi người đều im lặng, sau đó nhìn thoáng qua Sở Nam. Mập à, Tạ lão đại làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi, hy vọng cậu đừng có phụ nỗi khổ tâm của anh ấy.

Xử lý xong chuyện này, Tiêu Ninh đột nhiên lên tiếng: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi đâu đây?”

“Hay là đến cửa hàng bi-a gần trường chơi vài ván đi?” Tôn Dật Thành lên tiếng đề nghị: “Chỗ đó cách trường cũng gần, không sợ không về được.”

Mọi người không hề có ý kiến với lời đề nghị này, vì thế đám người lại kéo nhau đến cửa hàng bi-a.

Sau khi thuê một bàn, Tạ Minh Tường và Tiêu Ninh vừa cầm hai cây cơ lên thì thấy Sở Nam đột nhiên hấp tấp chạy đến với cây cơ trong tay: “Chơi bi-a à, tính cả em nữa! Em là chiến thần trong giới bi-a đấy!”

Hiển nhiên lúc này Sở Nam đã hoàn toàn quên đi “nỗi buồn” mấy phút trước rồi.

Đối với kẻ ruột để ngoài da (2) như tên mập Sở Nam này, mọi người chỉ biết nhìn nhau im lặng.

“Con khi! Chẳng phải lần trước chơi bi-a mày thua tao toi tả sao?” Tôn Dật Thành vạch trần lời nói dối của Sở Nam không chút lưu tình.

“Cái đó... cái đó là có nguyên nhân mà!” Mặt Sở Nam đỏ lên, lắp bắp giải thích: “Cây cơ quá to mà cái lỗ kia quá nhỏ, bàn thì cao nên phong độ của tao mới không tốt.”

Tôn Dật Thành bĩu môi: “Thế mà hôm đó tao vẫn có thể chơi tốt được. Mà có thể đổi cái lý do nào hợp lý hơn chút không?”

“...” Sở Nam không biết nói gì nữa, nhưng vẫn hưng phấn bùng bùng gia nhập trận đấu với bọn họ.

Nửa tiếng sau Sở Nam mặt ỉu xiu bước ra. Chỉ mới có một lát thôi mà cậu ta đã bị Tạ Minh Tường, Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh lần lượt đánh bại, quả thực là thê thảm không bút mực nào tả nổi.

Cũng may mà bọn họ không đặt cược thắng thua trong cuộc đấu này, nếu không thì đoán chừng lúc này Sở Nam đã thua đến mức chỉ còn mỗi chiếc quần lót rồi...

(1) Tôi lặng lẽ ra đi, tựa như khi tôi lặng lẽ đến. Tôi phát tay áo, không mang theo một đám mây trời: lời bài hát Tạm Biệt Khang Kiêu.

(2) Ruột để ngoài da: chỉ người vô tâm vô tính, bộp chộp, không giấu ai điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cá cược lớn

“Sự thật đã chứng minh, kỹ thuật của mày chỉ có vậy thôi!” Tôn Dật Thành giờ ngón tay giữa với Sở Nam, ra vẻ khiêu khích.

“...” Sở Nam im lặng một lúc lâu, không nói được gì, vẻ mặt vô cùng thê thảm. Trong lúc mọi người còn đang âm thầm lo lắng thẳng này có vì vậy mà nghỉ quần hay không, đột nhiên Sở Nam kéo Bạch Mộc vốn đang ngồi im lặng một bên lại, nhét cây cơ trong tay vào ngực anh, đặc ý chỉ vào đám người Tạ Minh Tường: “Bạch Mộc, anh dạy dỗ bọn họ giúp em đi!”

“Sao...” Bạch Mộc hoàn toàn cạn lời, bất đắc dĩ buông tay: “Tôi không biết chơi bi-a!”

“Không sao, em tin là với năng lực của anh, nhất định có thể giúp em đánh cho bọn họ toi bời hoa lá!” Sở Nam vô cùng tin tưởng Bạch Mộc.

“...” Bạch Mộc bất đắc dĩ trợn mắt, chính bản thân anh còn không có lòng tự tin lớn đến vậy, sao thẳng mập Sở Nam này lại tin tưởng mình đến mức độ như thế này chứ?

“Lại đây, Bạch Mộc! Khó khăn lắm mới ra ngoài chơi một lần, chú cứ chơi thử đi! Không sao, không biết thì anh sẽ dạy chú!” Mấy người Tạ Minh Tường vẫy vẫy tay gọi Bạch Mộc.

Khó khăn lắm ư? Bạch Mộc âm thầm khinh bỉ trong lòng, không phải cuối tuần nào mấy người cũng ra ngoài chơi sao?

Trước ánh mắt chăm chú nóng bỏng của cả nhóm, cuối cùng Bạch Mộc cũng cầm cây cơ lên, mang theo cả sự kỳ vọng của Sở Nam bước tới.

“Quy tắc như thế này...” Tạ Minh Tường giới thiệu sơ lược quy tắc cho Bạch Mộc, ánh mắt mang đầy vẻ khiêu chiến nhìn về phía Bạch Mộc, cười nói: “Sao rồi? Chuẩn bị xong chưa?”

“Chưa!” Bạch Mộc vẫn chưa nói gì nhưng Sở Nam đứng bên cạnh lại nhảy ra: “Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc chơi bi-a, dù sao thì anh cũng phải nhường cho anh ấy một chút mới đúng?”

“Được!” Tạ Minh Tường trả lời hết sức sảng khoái: “Nhường cho chú đánh ba cơ trước! Thế nào? Được rồi chứ?”

“Vẫn chưa đủ...” Sở Nam gãi gãi đầu, sau đó lại đột nhiên đổi thái độ: “Được, ba cơ thì ba cơ!”

“...” Tạ Minh Tường bất lực đưa tay lên đỡ trán, nhìn sang Bạch Mộc: “Vây bây giờ bắt đầu được chưa?”

“Vẫn chưa được!” Sở Nam lại nhảy ra.

“Mày lại làm sao nữa?” Tạ Minh Tường bắt đầu nổi giận, những người xung quanh có thể thấy rõ gân xanh đang nổi trên trán anh.

“Khụ khụ... là thế này...” Sở Nam nhìn quanh, hùng hồn nói: “Vi Bạch Mộc thay em ra đấu, cho nên thành tích của anh ấy phải được tính cho em.”

“Được...” Tạ Minh Tường gật đầu.

“Cho nên...” Sở Nam cười hi hi, cuối cùng cũng lộ ra mục đích thật sự: “Chúng ta đặt cược, nếu Bạch Mộc thắng thì anh phải giảm bớt thời gian em giặt quần áo giúp anh. Ừm... nếu thắng thì giảm một ngày... không, ba ngày!”

“À...” Tạ Minh Tường cảm thấy hứng thú: “Tên nhóc nhà cậu cũng thông minh đấy chứ? Lúc nãy cậu chơi với anh, sao không thấy nhắc đến chuyện đặt cược thế?”

“Em mặc kệ! Tóm lại anh có đồng ý không? Không đồng ý thì em không để Bạch Mộc ra chơi nữa!” Sở Nam bắt đầu giở trò.

“Đồng ý, sao có thể không đồng ý chứ? Nếu Bạch Mộc thắng, anh sẽ giảm thời gian cậu phải làm việc xuống một nửa!” Tạ Minh Tường bấu môi, sáng khoái đồng ý. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Bạch Mộc chơi bi-a, lẽ nào anh ấy lại thua chứ. Tuy rằng Bạch Mộc rất giỏi những chuyện khác, nhưng ở phương diện chơi bi-a, Tạ Minh Tường không tin cậu ấy lại có thể thắng mình! Thân là “chiến thần” bi-a đích thực, anh rất tự tin vào năng lực của bản thân.

“Được! Sở Nam cười hi hi, vô cùng đắc ý. Tất cả mọi việc đều nằm trong dự đoán của cậu ta!

“Nhưng mà, nếu Bạch Mộc thua thì sao đây? Đã cược thì ít nhất cũng là hai bên cùng chuẩn bị mới có thể công bằng được chứ?” Tạ Minh Tường hỏi ngược lại.

“À... Để Bạch Mộc giặt quần áo cho anh thì không ổn lắm nhì!” Sở Nam vẽ mặt ngưng trọng.

“Không phải Bạch Mộc, mà là cậu!” Tạ Minh Tường nhìn sang Sở Nam với ánh mắt lém lỉnh: “Nếu Bạch Mộc đã là đại diện cho cậu, tất nhiên tiền đặt cược phải do cậu bỏ ra rồi.”

“Hả...” Sở Nam trợn mắt, chuyện này nằm ngoài dự đoán của cậu ta rồi!

“Nếu Bạch Mộc thắng, anh sẽ giảm thời gian làm việc cho cậu. Nhưng nếu anh thắng, thời gian làm việc của cậu phải tăng gấp đôi!” Tạ Minh Tường bổ sung.

“Việc này...” Sở Nam bắt đầu do dự, mặc dù cậu ta rất tin tưởng Bạch Mộc, mặc dù cậu ta đã giúp Bạch Mộc có được cơ hội đánh trước ba cơ, nhưng nếu như thua thì sao đây? Vậy thì không thể cứu vãn được nữa rồi.

“Nếu như là anh... anh sẽ nhận lời!” Tiêu Ninh đứng bên cạnh bất ngờ lên tiếng, chân thành khuyên bảo: “Mập, cần phải biết đây là cơ hội duy nhất để chú có thể vùng lên đấy! Nếu mất đi cơ hội này, chú sẽ không còn cơ hội khác đâu!”

“Đúng vậy! Hãy dùng cơ hội này để làm một vụ cá cược lớn nhất trong cuộc đời mày đi.” Tôn Dật Thanh cũng gật đầu: “Cứ coi như làm cú chót đi! Nếu Bạch Mộc thắng... mày cũng có thể hát vang bài ca nông nô vùng lên rồi!”

Nghe vậy, Sở Nam liền dao động, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng cắn răng đồng ý: “Được! Chấp nhận!”

Nói xong, Sở Nam nhìn sang Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh với ánh mắt cảm kích, không hổ là anh em tốt mà, trong thời khắc mấu chốt vẫn rất tình nghĩa!

Sở Nam đáng thương vẫn cho rằng hai người này đang giúp cậu ta, thế nhưng chẳng ngờ rằng hai người họ vốn đang chờ được xem trò cười của cậu ta! Đây quả thực là bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền mà!

Giống như suy nghĩ của Tạ Minh Tường, Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh cũng không quá tin tưởng năng lực của Bạch Mộc. Nói như thế nào đi nữa thì đây cũng là lần đầu tiên Bạch Mộc tiếp xúc với trò chơi này, cho dù Tạ lão đại có nhường cho anh ba cơ thì sao chứ? Bạch Mộc có thể dựa vào ba cơ này xoay chuyển tình thế ư? Rõ ràng là không thể. Thành tích đáng nể của Tạ Minh Tường vẫn còn hiện hữu ở đó, quả thực là khiến cho người khác phải chùn bước!

Hít một hơi thật sâu, Sở Nam trịnh trọng đi đến bên cạnh Bạch Mộc, vỗ vỗ vào vai anh, ngữ khí nặng nề nói: “Người anh em, hạnh phúc cả đời của em đều đang gửi gắm vào anh đó! Anh nhất định không được khiến em thất vọng đâu!”

Bạch Mộc cười khổ nói: “Đây không phải là cậu đang cố ý tạo áp lực cho tôi sao?”

“Đừng áp lực, cứ bình tĩnh mà chơi là được rồi!” Tôn Dật Thành nháy mắt nói với Bạch Mộc.

“Đúng vậy! Đúng như lão Tôn nói đó, tuyệt đối đừng để bị áp lực!” Sở Nam nói thêm.

“...” Bạch Mộc hết biết nói gì, thẳng mập ngây thơ này quả thực là tội nghiệp.

Trận đầu bắt đầu.

Sự thật giống như suy đoán trước đó của mọi người, dù sao Bạch Mộc cũng vô cùng lạ lẫm với trò bi-a này, cơ hội ba cơ ấy, dù cho anh có cố hết sức cũng chỉ đánh vào được một bi...

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Sở Nam lập tức trở nên trắng bệch. Bạch Mộc à, em đã gửi gắm hết hy vọng vào anh đó, anh tuyệt đối đừng để em phải thất vọng nha!

Mà lúc này Tạ Minh Tường lại mang dáng vẻ của kẻ đã đoán trước được sự việc, mặc dù anh có đủ năng lực để thắng Bạch Mộc, nhưng lại cố tình không đánh trúng.

Đây chính là cơ hội! Ánh mắt Sở Nam lóe sáng, Tạ Minh Tường đang cố ý làm ra vẻ đây mà, nhưng cũng chính vì như vậy mà Bạch Mộc mới có cơ hội giành chiến thắng!

Vậy nên người ta thường nói, đi bộ ở bờ sông thì thế nào cũng bị ướt giày. Nếu Tạ Minh Tường cứ tiếp tục như thế, Bạch Mộc sẽ có thể đảo ngược tình hình. Khi đó quả thực chính là ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo!

Ha ha, nếu thật sự như vậy, đoán chừng về mặt của Tạ lão đại lúc đó sẽ vô cùng đẹp mắt! Sở Nam không khỏi cười thầm trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Phát điên vì thua

Diễn biến tiếp theo của trận đấu tương đối thú vị. Nếu như Bạch Mộc mà không đánh vào, Tạ Minh Tường cũng sẽ cố ý không đánh vào, và một khi Bạch Mộc có thể may mắn đánh vào một bi, Tạ Minh Tường mới làm bộ như là “gặp may” đánh vào một bi...

Suốt cả trận đấu đều đang diễn ra trong trạng thái nhạt nhẽo vô vị. Và lần này, khi một tiếng đồng hồ hơn đã trôi qua...

Lúc mới bắt đầu, Sở Nam còn thấy lo lắng căng thẳng, hồi hộp theo dõi diễn biến của trận đấu, nhưng mà rất nhanh sau đó cậu ta liền cảm thấy có chút nhàm chán. Sau khi xem được hơn mười phút thì mí mắt đã muốn sụp xuống.

Kiểu trạng thái làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ như vậy cứ kéo dài rất lâu...

Khi Tiêu Ninh đã ngủ được một giấc tỉnh lại, mơ hồ nhìn thoáng qua tình hình trên bàn bi-a liền lập tức kích động, hai tay lay lay Sở Nam còn đang ngáy khò khò ở bên cạnh, nói cứ như vừa phát hiện ra lục địa mới vậy: “Mập, mau dậy đi, đến lúc gay cấn rồi!”

“Cái gì?” Sở Nam giật mình, vội vàng lồm cồm bò dậy: “Tình hình hiện giờ ra sao.”

“Chỉ còn lại một bi đen số 8 thôi...” Giọng điệu của Tiêu Ninh có chút cổ quái: “Ai có thể đánh bi này vào lỗ trước thì người đó sẽ thắng...”

“Vậy bây giờ đến lượt ai đánh thế?” Sở Nam nói năng có hơi khàn trương, điều này cũng khó trách, dù sao trận đấu này cũng liên quan đến hạnh phúc cả một tháng của cậu ta trong học kỳ tới! Bạch Mộc à, người anh em này đã gửi gắm hết hy vọng cho anh rồi, anh đừng có khiến cho em thất vọng đó!

Lúc này hai mắt Sở Nam cứ lóe sáng lên, nhìn chăm chăm vào diễn biến trên bàn bi-a, giống như là hổ đang rình bắt con mồi của mình vậy.

"Phi!" Nhìn thấy cảnh này, mọi người liền bật cười. Lúc này, ánh mắt sắc bén kia của Sở Nam cũng có thể giết người mà không cần nói lời nào.

"Đến lượt Bạch Mộc rồi..." Giọng của Tiêu Ninh cũng có chút kích động, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ấy nhìn thấy “chiến thần” Tạ Minh Tường thi đấu với người ta đến mức này, hơn nữa đối thủ của trận đấu lại là lính mới Bạch Mộc.

Đương nhiên cậu ấy cũng hiểu, lý do có thể xuất hiện cảnh tượng này chỉ là vì Tạ Minh Tường cố ý nhường mà thôi...

Nhưng cho dù là như vậy thì cũng đủ để làm cho người ta phấn khích rồi! Dù sao lúc này cậu ấy và Tôn Dật Thành cũng đã bại trận trong tay Tạ Minh Tường. Nếu như có thể nhìn thấy Tạ Minh Tường nếm mùi thất bại, chắc chắn cậu ấy sẽ cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nhưng mà tâm trạng này của Tiêu Ninh chỉ duy trì trong phút chốc, cậu ấy đã lấy lại bình tĩnh ngay sau đó. Không có cậu ấy. Nếu như Bạch Mộc thắng thì tất nhiên Tạ Minh Tường sẽ nhận được một bài học, nhưng nếu như vậy thì lợi cho thằng mập kia quá!

Nếu như thật sự để cho thằng mập này được giảm nửa tháng lao động, Tiêu Ninh chắc chắn sẽ là người đầu tiên không đồng ý...

Haiz, rốt cuộc là nên đứng về phe ai đây? Tiêu Ninh cảm thấy rối rắm...

“Vào lỗ nào đây?” Tạ Minh Tường gõ gõ vào bàn bi-a, cười tủm tỉm nói với Bạch Mộc.

“Lỗ cuối đi...” Bạch Mộc ngấm ngấm một lát, cảm thấy hướng đi này có thể được.

Sau khi đặt cơ xong, Bạch Mộc hít sâu một hơi, cánh tay phải chậm rãi đưa về phía sau.

“Bịch!”

Cùng với âm thanh giòn tan vang lên, bi đen số 8 đem theo cả giấc mộng của Sở Nam lăn đi...

“Vào đi! Vào đi!” Sờ Nam chăm chú nhìn vào quả cầu, miệng lẩm bẩm không ngừng. Và lúc này, bởi vì dùng lực quá sức mà đôi tay của cậu ta đã tím cả lên, đồng thời miệng cũng thắm cầu nguyện.

“Đừng vào! Đừng vào!” Cùng lúc đó Tiêu Ninh cũng đã đưa ra quyết định, quyết định vẫn là cầu nguyện cho Tạ Minh Tường thắng! Nếu như thật sự để cho Sờ Nam thoát khỏi khổ ải giặt vớ... ặc... hoặc là giặt quần lót cho Tạ Minh Tường, vậy thì không phải là bớt đi một thú vui rồi hay sao?

Đương nhiên cậu ấy chỉ có thể nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra những lời này. Nếu không thì e là ở phòng ký túc xá nam sinh nào đó sẽ xảy ra chiến tranh thế giới mất...

Trong ánh mắt chăm chú dõi theo của mọi người, bi số 8 đang lăn đến cái lỗ cuối với tốc độ cực nhanh. Trong số những người có mặt ở đó, chỉ có Tạ Minh Tường là nở nụ cười đầy tự tin, hoàn toàn không có đáng về gì là lo lắng cả.

Bởi vì trong lòng anh ấy biết rất rõ, nếu như Bạch Mộc thật sự có thể nhắm chuẩn, vậy thì bi đen số 8 chắc chắn sẽ lọt lỗ thật đẹp. Chỉ đáng tiếc, vào khoảnh khắc Bạch Mộc ra tay là anh đã phát hiện, bi này đã bị lệch đi một góc hết sức nhỏ...

Cho nên, trận đấu này Tạ Minh Tường thắng chắc rồi!

"Cộp!" Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Tạ Minh Tường, một bi cuối cùng này vẫn bị đụng vào cạnh bàn bi-a và bắn ngược lại, chỉ còn cách cái lỗ cuối cùng mà Bạch Mộc nói một chút xíu nữa thôi!

Nhưng mà chưa xong, sau khi bị bắn ngược lại, vừa hay bi này lại lọt vào một cái lỗ khác.

“Soạt!”

Một tiếng động nhỏ vang lên, ngoại trừ Tạ Minh Tường ra, ánh mắt của tất cả mọi người ở đó đều đờ đẫn. Mặc dù bi đã vào lỗ nhưng lại không phải vào cái lỗ mà Bạch Mộc chỉ, theo luật thi đấu, lần này Bạch Mộc đã thua rồi...

Kết cục đã định, sắc mặt Sờ Nam lập tức xám xịt, Bạch Mộc thua rồi, điều này cũng có nghĩa là cậu ta phải giặt vớ... ồ, và cả quần lót cho Tạ Minh Tường thêm một tháng trời...

“Thế nào hả? Mập, lần này đã phục chưa?” Tạ Minh Tường chế nhạo liếc nhìn Sờ Nam một cái, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Bạch Mộc cảm thấy hơi lúng túng đi lại, về mặt đây áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết khả năng rồi...”

Sờ Nam thất thần nhìn vào bàn bi-a rất lâu... Năm phút sau, cả người cậu ta đột nhiên run lên, dốc hết sức chạy thật nhanh ra khỏi phòng bi-a: “Gặp lại sau!”

Giải pháp của Sờ Nam rất hay, chỉ có điều Tạ Minh Tường đã theo dõi nhất cử nhất động của cậu ta từ lâu, lúc Sờ Nam vừa có động tác bỏ chạy là đã bị anh ấy tóm lại: “Mập, dám cược dám thua! Là một thằng đàn ông, nhất định phải giữ chữ tín, đừng để anh xem thường cậu nha!”

“...” Sờ Nam về mặt cầu xin, nước mắt nước mũi lưng tròng nói: “Tạ lão đại, anh có tấm lòng cao cả khoan dung, hãy tha cho em lần này đi.”

Tạ Minh Tường không hề bị tác động.

"Haiz..." Tiêu Ninh đột nhiên chui ra, vỗ vỗ bả vai Sờ Nam: "Bớt đau buồn đi! Mập à, tuy là anh đã sớm dự đoán được kết cục này, nhưng hoàn toàn không ngờ sẽ là kết cục như thế này! Có câu nói thế nào ấy nhỉ... À, phải rồi, đây gọi là nếu như trời cao muốn an bài một sứ mệnh cao cả cho ai đó thì phải rèn luyện cho người đó có tâm trí vững chắc, thân thể chịu được mệt nhọc, chịu được đói khổ..."

“Anh đã biết trước sẽ như vậy sao?” Sờ Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, cho dù với chỉ số IQ thấp không đáng kể đó của cậu ta cũng có thể nhận ra được lỗ hổng trong lời nói của Tiêu Ninh.

"Ặc..." Tiêu Ninh về mặt xấu hổ: "Xin lỗi, lỡ lời rồi..."

Sờ Nam nhìn Tiêu Ninh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, cho đến khi khiến Tiêu Ninh cũng phải cảm thấy ớn lạnh, cậu ta mới đột nhiên quay người lại hét lên như một kẻ điên cuồng: “Tạ lão đại, chúng ta làm một ván nữa đi!”

Cả hội im lặng!

Bọn họ đều cho rằng Sờ Nam sẽ trút giận lên người Tiêu Ninh, nhưng không ngờ là cậu ta lại đột nhiên nghĩ đến chiều này, tâm lý giống như dân cò bạc này đúng là làm người ta phải ngạc nhiên!

“Thằng này không phải là phát điên vì thua rồi chứ?” Hồi lâu sau Tiêu Ninh mới ngơ ngác hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Lật ngược tình thế

“Có khả năng này...” Tôn Dật Thành cũng sùng sốt trong giây lát, lúc này mới ngo ngắc gật đầu.

“Mập, hay là thôi đi?” Tiêu Ninh có chút ngưng ngưng kéo góc áo Sở Nam, vẻ mặt áy náy nói: “Anh thừa nhận vừa rồi là anh cố ý, nhưng mà chúng ta cũng phải biết chừng mực chứ? Cùng lắm thì anh giúp chú giặt nửa tháng là được chứ gì? Chú cũng đừng bức bối với Tạ lão đại nữa, theo anh thấy thì căn bản là không có ý nghĩa gì cả, chú như vậy có khác gì tự tìm đường chết đâu chứ?”

Tiêu Ninh thật sự sợ hãi, cậu sợ lẽ như cuối cùng thắng mập này thật sự phát điên vì thua, nó sẽ trút giận lên cậu thì phải làm sao? Với tác phong trước nay của Sở Nam thì cũng không phải là không có khả năng này!

Nhớ lại thứ vũ khí sinh học khiến người khác khiếp sợ của thắng mập này, Tiêu Ninh lập tức sợ hãi...

“Không liên quan đến anh! Đây là ân oán cá nhân giữa em và Tạ lão đại, hôm nay phải giải quyết rõ ràng!” Sở Nam mạnh mẽ vung tay lên, không hề để ý đến Tiêu Ninh đang nom nớp lo sợ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tạ Minh Tường, mọi người thậm chí còn có thể ngửi được một mùi thuốc súng nồng nặc ở xung quanh đây...

“Ồ...” Lúc này Tiêu Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, cho dù Tạ lão đại có đồng ý trận thi đấu này hay không, cho dù kết quả thi đấu như thế nào, ít nhất không liên quan đến cậu, ít nhất cậu cũng sẽ không bị khí độc tấn công...

Tạ Minh Tường nheo mắt lại, khinh thường liếc nhìn Sở Nam một cái: “Sao hả? Không phục?”

“Đương nhiên!” Sở Nam đứng thẳng lưng lên, dựng lên ngón giữa đối với Tạ Minh Tường: “Sao hả? Anh không dám hả?”

“Nói đùa! Anh mà không dám?” Tạ Minh Tường vui vẻ: “Kẻ nào đó muốn tìm cái chết, đương nhiên anh mà sẽ tác thành cho hắn!”

Thấy mùi thuốc súng giữa hai người càng lúc càng nồng nặc, mọi người vội vàng đi qua giảng hòa. Chỉ tiếc là bọn họ cũng đã đánh giá thấp Sở Nam rồi, thắng này cũng có lòng tự trọng tương đối mạnh mẽ.

Bởi vì đại trọng phụ một lời đã nói ra thì không thể thu hồi lại được nữa, đường lui đã bị chính cậu ta chặn đứng rồi, sao Sở Nam có thể dễ dàng rút lui được? Cậu ta còn muốn duy trì hình tượng cao lớn vĩ đại của mình trước mặt Tô Nhu nữa!

“Được, chơi thì chơi! Ván này ai sẽ đấu? Chú mà sao?” Tạ Minh Tường châm chọc nói.

“Đương nhiên không phải!” Sở Nam rút cổ lại, cậu ta biết sự chênh lệch giữa mình với Tạ Minh Tường, nếu cậu ta có thể đánh thắng Tạ Minh Tường thì cũng chỉ có một khả năng, đó chính là mặt trời mọc từ phía tây...

“Bạch Mộc! Người anh em, trận đấu vô cùng quan trọng này giao cho anh đó!” Sở Nam làm ra vẻ thành thực vỗ vai Bạch Mộc.

“...” Bạch Mộc cạn lời: “Người anh em, cậu như vậy khiến tôi rất khó chịu, tôi rất áp lực!”

“Đừng áp lực! Tuyệt đối đừng có áp lực!” Sở Nam hoảng sợ, vội vàng nói: “Có áp lực thì sẽ không phát huy được trình độ thật sự của anh, anh cứ coi như chơi nhạc cụ là được!”

Sở Nam nói xong, dường như lại nghĩ tới gì đó, chạy mấy bước lớn đến quầy bar. Đang lúc mọi người thắc mắc tên này đi làm gì thì lại nhìn thấy cậu ta cầm một lon nước uống chạy lại, nhét đồ uống vào lòng Bạch Mộc như nhét bảo bối: “Này, Bạch Mộc, uống chút đồ uống bổ sung năng lượng đi!”

“...” Có thể được uống đồ uống của Sở Nam keo kiệt, Bạch Mộc cảm thấy thụ sủng nhược kinh (1), nghĩ thầm lại còn trình độ thật sự, tôi có thể có trình độ thật sự gì? Còn nữa... cậu cứ dặn đi dặn lại thế này rất giống một bà già, rõ ràng là đang gia tăng áp lực cho tôi đấy đại ca!

Sở Nam không biết là cùng lúc đó, trong ánh mắt Tôn Dật Thành nhìn về phía Bạch Mộc còn hiện ra một tia hâm mộ, mà khi nhìn về phía Sở Nam, tia hâm mộ này liền biến thành một tia giận hờn. Cậu ta là bạn nối khố của Sở Nam nhiều năm như vậy, nhưng mà cũng chưa từng được uống đồ uống của Sở Nam... Điều này thật là quá đáng lắm mà!

Cho đến khi lên sân đấu, Sở Nam vẫn chưa yên tâm dặn dò: “Bạch Mộc, cố lên! Em tin anh nhất định có thể giúp em đánh cho Tạ lão đại toi bởi hoa lá!”

“...”

“Coong!”

Khi âm thanh này vang lên, trận đấu thứ hai rốt cuộc cũng bắt đầu. Chỉ có điều trừ Sở Nam ra, những người còn lại bao gồm Đường Hân Uyển cũng không tin tưởng Bạch Mộc. Dù sao thì bài học của trận đấu trước thật sự là quá nghiêm trọng!

Có điều kết quả của cuộc so tài lần này lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nửa tiếng sau, khi Bạch Mộc đánh bi đen số 8 cuối cùng vào lỗ, ánh mắt mọi người đều đờ đẫn. Nhìn tình hình này, hình như là... thắng rồi?

Sở Nam sững sốt một lúc lâu mới nói với vẻ có chút khó có thể tin: “Thắng rồi à? Thắng rồi à? Thắng rồi! Ha ha ha! Thật sự thắng rồi! Lão nhị, anh có nhìn thấy không! Thành Từ, mày thấy chưa!” Sở Nam kích động lắc bả vai Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành, vẻ mặt cứ như là trúng được năm triệu vậy...

“Hai chúng tôi không mù!” Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành bắt đắc dĩ liếc nhau một cái, trả lời bằng giọng điệu không tốt. Hai người họ cũng không dự đoán được kết quả này...

Nhìn tình hình trên bàn bi-a, bên phía Tạ Minh Tường còn dư lại hai bi, nói cách khác thì trận này Bạch Mộc không chỉ thắng, mà còn thắng với ưu thế tuyệt đối! Nhưng điều này sao có thể chứ?

Điều này đương nhiên không thể nào!

Ngay từ đầu cuộc tranh tài, Tạ Minh Tường đã không chơi thật sự, nói cách khác, hoàn toàn là anh ấy nhượng bộ.

Đừng thấy vừa rồi Tạ Minh Tường ăn nói hùng hồn như vậy, thế nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Tạ Minh Tường cảm thấy hay là để Sở Nam thắng một ván đi, mình cũng không phải bạo quân vô nhân đạo đến mức đấy... Ừm, ít nhất là bản thân Tạ Minh Tường cũng tự cảm thấy như vậy.

Chỉ là sự thật vẫn nằm ngoài dự tính của anh ấy.

Tạ Minh Tường hoàn toàn không ngờ rằng sức học và khả năng thích ứng của Bạch Mộc lại mạnh như vậy, mới chỉ là trận thứ hai thôi mà kỹ thuật của cậu ấy đã tiến bộ đáng kể. Ban đầu quả thực là Tạ Minh Tường đã nhượng bộ, nhưng mà anh ấy đã nhanh chóng phát hiện kỹ thuật của Bạch Mộc không hề giống với trận thứ nhất! Vì thế Tạ Minh Tường nhanh chóng tập trung chơi nghiêm túc trở lại, chỉ tiếc là vì lúc trước đã nhượng bộ, anh và Bạch Mộc đã kéo dài khoảng cách, mặc dù anh dốc toàn lực đuổi theo cũng không đuổi kịp, vậy cho nên mới có cảnh này...

Đương nhiên những người khác không biết mấy chuyện này.

“Ặc... Bạch Mộc, có thật là chú mới đánh bi-a lần thứ hai không?” Sau một hồi trầm mặc, lúc này Tiêu Ninh mới có chút khó tin mở miệng hỏi.

“Đúng vậy? Sao thế?” Bạch Mộc sững sốt một chút.

“Không, không có gì...” Tiêu Ninh tỏ vẻ xấu hổ, ngửa mặt lên trời thở dài: “Thật là so người với người, tức chết người mà! Rốt cuộc tôi đã biết thiên tài là như thế nào rồi!”

“...” Bạch Mộc không biết nói gì nữa.

“Sao hả? Tạ lão đại, có phục không?” Sở Nam đắc ý liếc nhìn Tạ Minh Tường một cái, huyết sát. Lúc này khỏi phải nói trong lòng cậu ta sung sướng đến mức nào! Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tạ Minh Tường, Sở Nam không nhịn được mà khoái trá cười ha ha, cuối cùng trận này cũng lật ngược tình thế rồi!

Ừm, có câu nói thế nào ấy nhỉ? Đợi sau khi màn đêm qua đi, chắc chắn sẽ có ánh sáng xuất hiện!

Đúng! Cái này gọi là tà không thể thắng chính!

(1) Thụ sủng nhược kinh: Vì được yêu thương mà cảm thấy vừa vui mừng vừa lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đạt được mục đích

Sắc mặt của Tạ Minh Tường hơi khó coi, anh ấy không hài lòng về dáng vẻ vênh váo kia của Sở Nam, nhưng mà sự thật lại xảy ra trước mắt, cho dù anh ấy có không cam tâm thế nào đi nữa thì cũng không thể bác bỏ.

Có điều lòng tự tôn của Tạ Minh Tường rất cao, muốn anh ấy nói ra từ “phục” là điều không thể, ngay sau đó liền hừ một tiếng: “Chúc mừng cậu, từ bây giờ trở đi, thời gian lao động hai tháng của cậu đã thành một tháng rồi...”

"Ặc..." Lúc này Sở Nam vẫn còn đắc ý, vậy mà chớp mắt đã đờ người ra, cậu ta lúc này chỉ để ý đến việc chọc tức người khác nhưng lại quên mất chuyện này! Lỡ như Tạ Minh Tường thù dai, bắt mình trong một tháng mà làm công việc của hai tháng thì làm thế nào?

Hơn nữa nhìn cái bản mặt gian trá đó của Tạ Minh Tường, việc này không phải là không có khả năng!

Dù sao thì giao ước của bọn họ là theo thời gian thực hiện lao động, chứ không phải là theo số lượng công việc!

Ừm... Sở Nam nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách có thể khiến cho “nợ nần” của mình giảm đi: “Tạ lão đại, thêm ván nữa nhé?”

Hi hi, có ít chủ bài Bạch Mộc này ở đây, muốn thắng Tạ Minh Tường không phải là đơn giản sao? Đúng là một khi ra tay thì không thể không thắng được! Nếu cứ như vậy thì không phải là nợ nần của mình sẽ xóa bỏ một cách dễ dàng sao? Thậm chí, nói không chừng còn khiến cho Tạ Minh Tường nợ mình nữa ấy chứ! Nếu như vậy thì phát tài làm giàu không phải là mơ nữa, chỉ nghĩ thôi mà đã có chút kích động rồi!

Chó má! Nghe vậy, khoe miệng của Tạ Minh Tường liền mấp máy vài cái, không phải mới thắng có một lần thôi sao? Mày còn chưa chịu dừng lại à? Mày thật sự nghĩ tao không trị được mày hay sao? Ặc... Tạ Minh Tường đột nhiên nhận ra, có Bạch Mộc ở đây, nếu muốn trị cậu ta thì đúng là có hơi khó nha!

Có điều Tạ Minh Tường tuy rằng tức giận nhưng cũng không còn cách nào. Dù gì thì năng lực học tập của Bạch Mộc cũng cao siêu quá mà! Ở trận đấu thứ hai vừa nãy đã gần như là ngang sức ngang tài với anh ấy rồi, nếu như đánh thêm ván nữa thì chẳng khác gì anh ấy tự đi tìm cái chết!

Không chỉ có Tạ Minh Tường, ngay cả những người khác cũng nhìn thấy sự quái đản trong đôi mắt của Sở Nam. Bọn họ hết sức tò mò, rốt cuộc là bản lĩnh được đăng chân lên đăng đầu này của Sở Nam học được từ ai vậy? Đúng thật là quá sức kiêu ngạo! Với lại nếu như cậu ta dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để thắng thì không nói, quan trọng là cậu ta thắng được hoàn toàn đều nhờ vào Bạch Mộc cả!

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nảy sinh ra một suy nghĩ, đó chính là biểu hiện của Sở Nam hiện giờ quả thật làm cho người ta muốn đánh mà....

Bạch Mộc cũng cảm thấy không biết làm sao, cho nên không đợi Tạ Minh Tường trả lời anh đã cầm gậy bi-a bỏ vào giá, giơ hai tay ra nói: “Xin lỗi, mình thấy hơi mệt muốn về nghỉ, có ai muốn về cùng không?”

“Phi! Ha ha ha!” Nhìn thấy Bạch Mộc phui tay không chơi nữa, mấy người Tiêu Ninh liền ôm bụng cười ầm lên không hề để ý đến hình tượng gì cả: “Mập, cho mày đắc ý nhé, giờ không còn gì để nói nữa chứ gì. Tặng mày một câu, no zuo no die (1)!”

“...” Sở Nam về mặt khổ sở, trăm tính ngàn tính nhưng cậu ta cũng không ngờ được là Bạch Mộc đột nhiên lại xuất chiêu này, anh như vậy không phải là đưa em vào chỗ bất nhân bất nghĩa hay sao? Lẽ nào thật sự là do mình? Minh đâu cảm thấy vậy đâu!

Vì thế Sở Nam nhìn Bạch Mộc với ánh mắt có chút oán hận, giống như một cô vợ bị chồng ruồng bỏ vậy... Đương nhiên, Bạch Mộc cũng chỉ có thể vờ như không nhìn thấy thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa của mọi người, lại nhìn ánh mắt không mấy thiện cảm của Tạ Minh Tường, Sở Nam bắt đầu toát mồ hôi lạnh, sao sự việc lại trở thành như thế này? Đây đâu giống như kịch bản mà cậu ta đã tưởng tượng chứ!

“Không đánh thì thôi vậy...” Sở Nam chán chường cúi đầu xuống, trong lòng lại không ngừng lăm bằm, ừm... dù nói thế nào đi nữa, có thể giảm bớt thời gian “lao động” một tháng cũng đã là việc đáng mừng rồi, mình cũng nên chấp nhận thôi...

Ừa, không đúng! Sở Nam đột nhiên nghĩ đến một việc, nhìn sang Tiêu Ninh, cười hi hi hỏi: “Lão nhị, em nhớ lúc nãy anh đã nói là sẽ giúp em giặt đồ nửa tháng đúng không? Bây giờ đến lượt anh thực hiện lời hứa của mình rồi đây.”

"Ặc..." Tiêu Ninh sững sốt, trong lòng không khỏi gào thét, sao tên nhóc này lại nhớ rõ việc này như vậy chứ?

Nếu thật sự giúp cậu ta giặt đồ, đây đúng là sự si nhục mà! Tiêu Ninh đột nhiên rùng mình, cũng không muốn nghĩ tiếp nữa. Đúng là thất sách mà! Tiêu Ninh hối hận vô cùng, lúc nãy mình rảnh rồi quá lại đi nói câu đó để làm gì chứ? Giờ thì hay rồi, đến mình cũng bị kéo vào luôn!

“Anh... câu đó... đã nói khi nào vậy?” Tiêu Ninh đảo mắt, bắt đầu giả vờ mất trí nhớ. Chuyện này tuyệt đối không thể tiến triển như kế hoạch của thằng mập Sở Nam được, đúng, tuyệt đối không được!

Ai ngờ không đợi Tiêu Ninh nói xong câu này, Sở Nam đã biết Tiêu Ninh muốn nói gì, lập tức ngắt lời cậu ấy: “Haiz! Thân là một thằng đàn ông, nói lời phải giữ lời. Người ta vẫn nói là đại trượng phu một lời đã nói ra thì không thể thu hồi lại, nếu như không giữ chữ tín thì có khác gì so với đám tiểu nhân chứ?”

Mợ nó! Mọi người đều không còn gì để nói, thằng mập Sở Nam cũng đúng là gian xảo! Lời nói độc địa như vậy cũng nói ra được, đây không phải là cậu đã chặn đường lui của Tiêu Ninh rồi sao?

Sở Nam nhiệt tình khoác vai Tiêu Ninh, lừa phỉnh: “Người anh em, lời đã nói ra như nước hắt đi. Tuy là anh nên như thế, nhưng Sở Nam em quả thật cũng không quá để ý đến cái này. Có điều nói là nói vậy, nếu như em không để cho anh thực hiện lời hứa của mình, bản thân anh cũng không dễ chịu trong lòng đâu nhỉ!”

Tiêu Ninh nhăn mặt, rất muốn nói to "không sao, không sao!" Đương nhiên, cậu ấy chỉ có thể nghĩ thế thôi chứ không dám nói ra lời này, nếu nói ra thì bản thân mình chẳng phải đã trở thành “tiểu nhân” giống như thằng mập nói rồi sao? Tuy là Tiêu Ninh cũng không dám tự nhận mình là chính nhân quân tử gì, nhưng mà nếu như xếp cậu ấy chung hàng với Sở Nam, điều này tuyệt đối là không thể!

"Yên tâm đi, người anh em, chỉ cần anh giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này, Sở Nam em tuyệt đối sẽ không quên ơn anh đâu! Sau này nếu anh có chuyện gì, chỉ cần anh mở miệng, em nhất định sẽ giúp đỡ. Có điều nếu như anh mà không giúp... He he he, chắc là không cần em nói kết cục đâu nhỉ?" Sở Nam cười gian xảo, không cần nói cũng biết hàm ý trong câu nói đó, khiến cho người ta phải sờn gai ốc.

Mấy người Bạch Mộc nhìn nhau ngơ ngác. Không thể không nói, chiêu vừa đâm vừa xoa này của Sở Nam đúng thật là tôi luyện rất thuần thực!

Sắc mặt Tiêu Ninh rất khó coi, tuy là Sở Nam không nói ra kết cục của việc không giúp đỡ là thế nào, nhưng chẳng phải là thứ vũ khí sinh học đó của cậu ta sao! Kết cục này quả thật rất khủng khiếp, dù thế nào Tiêu Ninh cũng không thể chịu nổi.

Còn về cái lợi mà cậu ta nói đến, chẳng qua chỉ là nói suông mà thôi. Áo trọng thì còn được, nhưng nếu thật sự đến lúc quan trọng, e là thằng này sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ ai, căn bản là không đáng tin cậy!

Trong lòng đắn đo cả buổi, Tiêu Ninh cũng chỉ còn cách cắn răng, đồng ý một cách không cam lòng. Hết cách rồi, đã ở dưới trướng người ta rồi, không thể không cúi đầu được!

Nhìn thấy Tiêu Ninh gật đầu, lúc này Sở Nam mới cười một cách "hòa nhã thân thiện", ra vẻ một người ngây thơ tâm địa lương thiện.

Mà bộ dạng này của cậu ta cũng khiến cho mọi người thật muốn đập cho cậu ta một trận...

(1) no zuo no die: không làm thì không chết.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tự làm tự chịu

Tuy nói đã "chinh phục" được Tiêu Ninh, nhưng Sở Nam cũng không cam lòng dừng tại đây, ngược lại còn cười tủm tỉm nhìn về phía Tôn Dật Thành: "Tiểu Thành Tử, vừa rồi không phải cậu cũng ôm tâm tư như Tiêu Ninh lão nhị ư!"

Hi hi, trong lòng Sở Nam nghĩ thầm, nếu có thể để Tôn Dật Thành giặt đồ giúp mình nửa tháng thì chẳng phải mình có thể thoát khỏi bể khổ, không cần làm việc nữa ư? Ít nhất thì cũng phải khiến cậu ta giúp mình giặt đồ một tuần chứ!

Mợ nó chứ! Tôn Dật Thành giặt mình, nhà mi hãm hại lão nhị xong rồi thì thôi đi, lại còn đến hãm hại tao nữa? Muốn lôi anh đây xuống nước à, có thể sao? Tuyệt đối không thể được! Sao mày có thể so bì được với chỉ số thông minh của tao?

Bị ánh mắt nham hiểm gian manh của Sở Nam nhìn chằm chằm, Tôn Dật Thành lập tức lắc đầu lia lịa, giọng điệu chính nghĩa nói: "Không có, không có, đương nhiên là không có! Dù nói thế nào thì hai đứa mình cũng là bạn nối khố cùng nhau lớn lên, sao tao lại gài bẫy mày được? Nhìn tao giống loại người ném đá xuống giếng lắm sao?"

Nhìn thấy bộ dạng phui tay sạch sẽ của Tôn Dật Thành, trong lòng Tiêu Ninh hết sức bị phẫn, sao lúc này tiểu tử cậu lại nhanh trí như vậy? Mới vừa rồi là ai phôi hợp với tôi? Sao cậu lại vô liêm sỉ như vậy chứ? Làm người cũng chẳng ai như cậu cả!

"À... Là như thế à..." Sở Nam xoa cằm không nói tiếp, không biết đang suy nghĩ những gì.

Đám người Bạch Mộc nghi ngờ một hồi, chẳng lẽ tên mập Sở Nam này cứ bỏ qua như vậy? Đây không giống tác phong của cậu ta!

Thấy giọng điệu của Sở Nam có chút buông lỏng, Tôn Dật Thành lập tức vui vẻ, vừa định nói gì đó thì không ngờ ngay sau đó Sở Nam liền xoay chuyển lời nói: "Nếu quan hệ của bọn mình đã tốt như vậy thì mày càng nên dốc hết chút sức lực ít ỏi chứ! Nếu không thì sao mày đối diện với tình cảm nhiều năm như vậy của chúng ta được? Thế này đi, người anh em, mày giúp tao giặt đồ một tuần là được, thế nào? Được! Cứ quyết định vậy đi!"

Không đợi Tôn Dật Thành trả lời, Sở Nam liền trực tiếp chặn lời lại, căn bản không để cho Tôn Dật Thành cơ hội cò kè mặc cả.

"Phì!" Mọi người bất đắc dĩ đỡ trán, quả nhiên Sở Nam có chút lợi lộc là chiếm ngay, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ... Hai câu nói vừa rồi rõ ràng chính là sự bình yên trước giông tố...

"Ặc..." Tôn Dật Thành có chút khó tin tròn trừng hai mắt, sao chuyện lại phát triển thành như vậy? Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cậu. Ngượng ngùng xoa tay, Tôn Dật Thành tỏ vẻ lấy lòng, thương lượng với Sở Nam: "Mập này, thế này có chút không thích hợp lắm..."

"Sao không thích hợp?" Sở Nam lườm cậu ta một cái, cái nhìn sắc lạnh, lộ ra một hàm ý không thể nói rõ.

"Thích hợp! Thích hợp! Vô cùng thích hợp!" Tôn Dật Thành đỏ mặt hời hợt sau lưng, lời vừa ra tới miệng liền nuốt xuống, gương mặt âm ức của cậu ta

thật sự là muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu.

Mọi người thấy buồn cười, vui sướng khi người gặp họa, đồng thời cũng cảm thán mức độ vô liêm sỉ của tên mập này, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm, nhìn bộ dạng, sau này vẫn nên hết sức hạn chế trêu chọc đến tên này! Với tính cách có thù tất báo, và lúc không ưa bạn còn có thể hãm hại bạn như thằng mập này, thật sự là thật lòng không thể trêu chọc được!

Làm xong mấy việc này Sở Nam mới chép miệng với vẻ vẫn chưa thỏa mãn, quét mắt về phía mọi người, dường như đang tìm kiếm người tiếp theo để hãm hại. Dù sao thì vừa rồi cậu ta định giao hết nửa tháng lao động còn lại cho Tôn Dật Thành, chỉ là cậu ta không ngờ Tôn Dật Thành nhỏ mọn như vậy, chỉ giúp mình gánh vác một tuần, đương nhiên cậu ta sẽ không dễ dàng buông tha. Một tuần còn lại, nhất định phải đẩy cho người khác mới được!

(Tôn Dật Thành: Tôi khóc đây, tôi thế này mà gọi là nhỏ mọn? Vậy làm phiền lão nhân gia ngài nói cho tôi biết, thế nào gọi là hào phóng? Ngài có thể đừng vô liêm sỉ thế được không? Há? Há?)

Nhưng Sở Nam đã được định sẵn là sẽ phải thất vọng rồi, mấy người còn lại căn bản không ai có khả năng trở thành “mục tiêu” của cậu ta. Cho dù nói như thế nào, Bạch Mộc cũng đã giúp cậu ta một việc, không thể lại bảo Bạch Mộc lao động giúp cậu ta nữa chứ? Tuy là Sở Nam cảm thấy mình, ừm... quả thật là có chút vô liêm sỉ, nhưng chuyện vong ân phụ nghĩa như vậy thì cậu ta vẫn không làm được.

(Mọi người: Ha ha...)

Tạ Minh Tường ấy mà, thật sự là không dám! Trong khoảnh khắc Sở Nam nhìn về phía Tạ Minh Tường đã bị ánh mắt tràn ngập sát khí của anh ấy dọa sợ. Nổi si nhục trước đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, Sở Nam cũng không nhân rồi tới mức tự mua dây buộc mình.

Về phần mấy nữ sinh thì càng không thể rồi...

Roi vào đường cùng, Sở Nam cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận thời gian lao động một tuần.

Đương nhiên, tất nhiên là có người vui, có người buồn đối với kết quả này, mà Tiêu Ninh chính là một người sầu não. Nhìn thấy kết quả đã được định đoạt, Tiêu Ninh không nhịn được bi phần ngựa mất lên trời hét to: “Sao chuyện lại trở thành như vậy chứ! Tại sao tôi lại xui xẻo như vậy?”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa giờ này, Tiêu Ninh đã phải trải qua đoạn đường từ thiên đường xuống địa ngục rất nhanh. Rõ ràng cậu là người xem trò vui, tại sao bây giờ cậu lại là người “gánh nợ” nhiều nhất? Thời gian lao động của Sở Nam và Tôn Dật Thành đều là một tuần, còn cậu thì lại là cả nửa tháng! Việc này hoàn toàn không khớp với kịch bản cậu đã đặt ra lúc trước! Việc này không công bằng! Không công bằng!

“Lão nhị, nói thật là anh như vậy vốn dĩ không gọi là xui xẻo...” Sở Nam hàm ý sâu xa vỗ vai Tiêu Ninh, nghiêm mặt nói: “Anh có biết anh thế này gọi là gì không?”

“Gọi là gì?” Tiêu Ninh về mặt mơ hồ.

“Tự làm tự chịu!” Sở Nam cười ha ha, vô cùng tự phụ nói: “Dùng tiếng nước ngoài nói thì chính là no zuo no die!”

“...” Tiêu Ninh cạn lời mất nửa ngày, dứt khoát không nhẫn nhịn nữa, nhìn chằm chằm vào Sở Nam hỏi bằng giọng điệu khó lường: “Có phải mày rất đắc ý đúng không?”

“Đúng vậy!” Sở Nam vẫn chưa nhận thấy được hàn ý đến từ người bên cạnh, trả lời ngay lập tức.

Mọi người bắt đầu đi đỡ trán, tùy tiện đến mức như cậu đoán chừng cũng là độc nhất vô nhị rồi. Cho dù cậu có đắc ý đến mấy thì cũng không thể thể hiện ra mặt rõ ràng vậy được, yên lặng giấu trong lòng không phải tốt sao! Haiz, đoán chừng kết cục tiếp theo của tên này sẽ rất thảm.

Quả nhiên khi trong lòng mọi người vừa mới xuất hiện ý nghĩ này, Tiêu Ninh đã lập tức lao sang: “Cho mày đắc ý, tao bóp chết mày!” Mọi người muốn ngăn cũng không ngăn được.

Tạ Minh Tường vẫn ung dung nhìn cảnh này, đáng về ười tìm tìm kia khiến người ta không rét mà run. Thật sự không ngờ được tên này lại đen tối như vậy! Mọi người đều cảm thấy cạn lời.

“Khụ khụ!” Sở Nam suýt nữa thì không thở được, không khỏi tròn mắt lên, thờ không ra hơi nói: “Lão nhị, anh, anh đây là muốn mưu sát hả!”

“Mưu sát thì thế nào?” Tiêu Ninh không hề có ý định buông tay.

Mọi người giật mình, vội vàng tiến lên khuyên can. Dù gì đi nữa, vì thời gian lao động nửa tháng này mà đánh nhau túi bụi thì thật là không đáng! Chỉ đáng tiếc là bọn họ đã xem nhẹ lòng “quyết tâm” của Tiêu Ninh, từng người một đều phải lui xuống.

“Em sai rồi! Em sai rồi!” Nhìn thấy mấy người Bạch Mộc cũng không kéo Tiêu Ninh ra nổi, Sở Nam thật sự sợ hãi, liên tục xin lỗi. Tay cậu ta không khỏe bằng người khác, mấy người Bạch Mộc hợp lực cũng không kéo nổi Tiêu Ninh đang thẹn quá hóa giận này, cậu ta càng không thể. Đứng thấy cậu ta ở ký túc xá “kiểu ngạo” như vậy, đó chẳng qua là nhờ vào uy lực của thứ “vũ khí sinh học” kia thôi, nếu thật sự so ra thì sao cậu ta là đối thủ của Tiêu Ninh được?

Dù sao, thân người toàn mỡ này của cậu ta cũng chỉ là cái khung trống rỗng thôi...

Chương 79: Tam bại câu thương

Tạ Minh Tường ở bên cạnh vẫn ung dung xem màn kịch này, như cười như không, giống như đang thưởng thức màn “xiếc khỉ” đầy phấn khích...

Ừm... Nếu có tách trà với đĩa hạt dưa thì càng tốt hơn nữa... Tạ Minh Tường nghĩ như vậy.

“Thế còn tạm được...” Thấy Sở Nam nhượng bộ, lúc này Tiêu Ninh mới hài lòng gật gật đầu, nói lòng hai tay, liếc xéo tên Sở Nam đang thở phì phò này một cái: “Thời gian lao động nửa tháng này trả lại cho chú...”

“Vậy thì không được!” Sở Nam trong nháy mắt đã nhảy dựng lên, hoàn toàn quên luôn kết cục “bi thảm” vừa rồi của mình, gân cổ phản bác nói: “Đó là vừa rồi anh nợ em! Tuyệt đối không có đường thương lượng! Đây là tôn nghiêm của một thằng đàn ông!”

Cậu còn có tôn nghiêm cơ đấy... Mọi người cạn lời tập thể, yên lặng cảm khái.

“Vậy thì một tuần! Không thể nhiều hơn nữa!” Tiêu Ninh tiếp tục nói, cậu ấy biết là với tính cách của tên Sở Nam này thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ hy vọng, cho nên cố ý chữa lại một con đường sống, cò kè mặc cả với cậu ta.

“Vậy thì hay là anh bóp chết em đi!” Ai ngờ tên Sở Nam này vẫn không hài lòng, lập tức thò đầu qua nhám hai mắt lại, một vẻ mặt kiêu “lợn chết không sợ nước sôi”.

“...” Tiêu Ninh bị ghen hòng không nói nên lời hồi lâu, cuối cùng vẫn không kìm nén được bạo lực: “Vậy thì anh mày sẽ cho mày toại nguyện! Nạp mạng ra đây!”

“Đến đây đi!” Vẻ mặt của Sở Nam vô cùng... ờ... coi thường cái chết...

Mọi người giật mình, vội vàng tiến lên khuyên can. Chỉ tiếc là đối diện với con giận dữ của Tiêu Ninh, đột nhiên mọi người có một cảm giác giống như châu chấu đá xe...

“Được rồi! Náo loạn như thế còn ra thể thống gì!” Tạ Minh Tường rút cuộc cũng không chịu nổi nữa, nhú mày quát lớn: “Không phải chỉ là lao động có vài tuần thôi sao? Có gì ghê gớm đâu?”

“...” Sở Nam và Tiêu Ninh hai người cảm thấy thật là cạn lời, người bị thương cũng không phải là anh...

Ánh mắt của mấy người Bạch Mộc nhìn về phía Tạ Minh Tường cũng có chút kỳ lạ, anh là một “người được lợi”, đương nhiên sẽ không để ý đến những thứ này.

“Thế này đi, hủy bỏ nhiệm vụ lao động của Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành.” Tạ Minh Tường trầm ngâm một chút, dứt khoát nói.

“Tạ lão đại anh minh! Em yêu anh chết mất!” Nghe vậy, hai người Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành lập tức vui vẻ, vội vàng tăng bốc Tạ Minh Tường. Câu nói này của Tạ Minh Tường đối với hai người họ mà nói, cảm giác giống như là đi trong sa mạc rất lâu đột nhiên gặp được ốc đảo vậy, quả thực là một cơn mưa xuất hiện kịp thời!

“Yêu?” Tạ Minh Tường nhăn mặt, rung mình một cái.

Đối với niềm vui sướng của hai người họ, Sở Nam lại có chút không vui. Tạ Minh Tường vừa nói xong, Sở Nam vẻ mặt bất mãn lập tức nhảy ra, nói: “Dựa vào cái gì chứ? Tạ lão đại, anh cũng quá là không nhân đạo rồi đấy. Những điều này đều là hai người họ đặt ra, dựa vào cái gì mà một câu của anh đã miễn cho bọn họ? Đây là chuyện giữa ba người bọn em, anh đừng nhúng tay vào.”

“Sao há? Không chịu?” Tạ Minh Tường lườm cậu ta một cái.

“Đương nhiên không chịu?” Sở Nam ưỡn cái bụng mỡ của cậu ta lên, không cam lòng yếu thế.

Tạ Minh Tường cũng đã sớm đoán được thằng mập này sẽ nói như vậy, vì thế lấy ra lý do thoái thác mà

Anh ấy đã chuẩn bị xong, thần nhiên giải thích: “Cho dù thời gian lao động của hai người bọn họ là nên hay không nên, cho dù đây có phải là chuyện giữa các chú hay không, nhưng chủ nợ thật sự của bọn họ chính là anh mày. Anh mày miễn sạch nợ nần cho bọn họ có gì không ổn sao?”

“Việc này...” Sở Nam bị ghen hòng một lúc lâu, sừng sốt không tìm được lý do phản bác.

“Đương nhiên, để bù lại tâm hồn ấu trĩ mà chú gọi là bị thương kia, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, anh mày quyết định giảm nhiệm vụ một tuần của chú

xuống còn ba ngày, còn không cảm ơn anh mày?” Tạ Minh Tường vùng tay lên, vô cùng hào phóng nói.

“Đa tạ Tạ lão đại...” Sở Nam trả lời một câu theo bản năng.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn?” Tạ Minh Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Anh mày đây là đang cho chú thêm một cơ hội, chú nhất định phải biểu hiện cho tốt!”

“Vâng... em biết rồi...” Sở Nam ỉu xiu trả lời. Lời còn chưa nói hết, cậu ta đã nhìn thấy vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa của hai người Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành ở bên cạnh, lập tức vô cùng tức giận. Đương nhiên với cậu ta thì nhiệm vụ khẩn cấp hiện tại không phải là tìm hai người họ tính sổ, mà là phải nghĩ cách cầu xin Tạ Minh Tường, miễn hết sạch nợ nần cho mình mới đúng!

Vì thế sau khi vắt óc suy nghĩ một hồi, Sở Nam mặt dày đến bên cạnh Tạ Minh Tường, nói như lấy lòng: “Tạ lão đại, lão nhân gia anh đại nhân đại lượng, đừng tính toán với em nữa, nếu anh đã miễn trừ nợ nần cho lão nhị với lão tứ rồi, cũng không tính toán nửa tuần ít ỏi này của em đúng không? Em vẫn luôn cảm thấy anh cực kỳ rộng lượng, tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện vặt vãnh này mà tính toán chi li với em phải không?”

“Trùng hợp quá! Anh cũng thật sự không phải là người rộng lượng gì...” Tạ Minh Tường giờ tay ra, tỏ vẻ bất lực.

“...” Sở Nam hết sức bi phần, thằng cha này sao lại không làm theo lẽ thường vậy chứ? Người bình thường không phải sẽ sướng như điên khi được người khác khen ngợi sao?

“Sao hả? Có phải trong lòng có chút bất bình không?” Tạ Minh Tường hỏi.

“Có một chút...” Sở Nam gật đầu, không hề che giấu.

“Thế này đi, anh cho chú hai sự lựa chọn!” Tạ Minh Tường suy nghĩ một chút, nói.

“Hai sự lựa chọn?” Sở Nam sáng mắt lên, vội vàng hỏi. Thực sự cậu ta không ngờ việc này thế mà lại vẫn còn có thể xoay sở được.

“Lựa chọn thứ nhất chính là như anh vừa nói, có thể giảm bớt thời gian lao động của chú, nhưng cùng với đó, nợ nần của hai người Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh cũng được miễn.”

“Lựa chọn thứ hai thì sao?” Sở Nam tiếp tục hỏi, hiển nhiên không hề để lựa chọn này trong lòng.

“Lựa chọn thứ hai chính là quay lại lúc trước, chú có thể kéo hai người họ xuống nước, nhưng thời gian lao động một tuần thì không thể giảm bớt nữa.” Tạ Minh Tường nói: “Hai sự lựa chọn do chú tự quyết định, sao hả? Đủ tình nghĩa rồi chứ?”

Sở Nam muốn học máu, cái này mà đủ tình nghĩa? Thế này thì khác gì với không nói?

Thương lượng vô vọng, Sở Nam cũng chỉ có thể tập trung ánh mắt vào hai sự lựa chọn này, chìm vào trầm tư. Rốt cuộc nên chọn cái nào? Rối rắm quá đi!

Cùng lúc Sở Nam đang suy nghĩ, hai người Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh ở bên cạnh sắc mặt cũng căng thẳng, biết làm sao được, việc này có liên quan đến vấn đề danh dự của bọn họ mà!

Sở Nam nhìn thoáng qua hai người đang căng thẳng ở bên cạnh, cười một cách quái dị. Nếu tôi không được yên ổn, mọi người cũng đừng mong yên ổn! Nếu không có lựa chọn tốt hơn thì chọn đường bại câu thương đi! À... Không đúng, phải là tam bại câu thương mới đúng!

Không xong rồi! Tôn Dật Thành cực kỳ sợ hãi, cậu hiểu quá rõ thằng này! Nhìn vẻ mặt của tên mập này, Tôn Dật Thành liền biết cậu ta muốn nói những gì!

“Em chọn cách thứ hai!” Quả nhiên, Sở Nam đã không khiến Tôn Dật Thành “thất vọng”, rất chính nghĩa đưa ra lựa chọn của mình.

Nói xong, Sở Nam còn tỏ ra đắc ý vỗ vai hai người Tiêu Ninh, tận tình khuyên bảo: “Thân là anh em, chính là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia! Chính vì vậy, hai người không xuống địa ngục thì ai xuống đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 80: Bất ngờ gặp được người quen

“Mợ nó! Con em mày!” Hai người Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành lập tức tức điên lên, lòng đầy căm phẫn lao về phía Sở Nam..

Sau hai tiếng giằng co kịch liệt, mọi người phải dùng đến sức lực chín trâu hai hổ mới có thể tách được ba người này ra.

Kết quả của việc này là hai người Tôn Dật Thành một đến mức cạn kiệt sức lực, há miệng thở hổn hển, vô cùng thù hận nhìn chăm chăm vào thằng mập mất như gấu trúc nhưng lại đang vui vẻ lạ thường kia...

Cuối cùng cũng đạt được một kết cục “hoàn mỹ”, mọi người mới tạm biệt quán bi-a để về ký túc xá. Trên cả quãng đường đi, ba người Sở Nam vẫn không ngừng thảo luận về trải nghiệm căng thẳng và kích thích tối nay, nhìn dáng vẻ giống như nói một câu không vừa ý là sẽ đánh nhau vậy...

Cuộc đấu võ mồm này vẫn cứ tiếp diễn đến lúc lố tai hai người Bạch Mộc và Tạ Minh Tường sắp phòng rộp thì mới xem như là chấm dứt...

Hôm sau, khi mọi người vẫn còn ngủ say, Bạch Mộc đã sớm thức dậy, anh muốn đưa Đường Hân Uyên về...

Nghiêm túc mà nói, từ sau khi kết thúc kỳ thi vào hôm qua là đã chính thức vào thời gian nghỉ đông. Chỉ là thông thường cũng không có mấy ai gấp gáp về nhà, dù sao về nhà cũng không có chuyện gì để làm, không thể vui bằng ở lại trường học được.

Không dễ gì mới có một kỳ nghỉ đông, tất cả mọi người đều hết sức kích động. Kể có người yêu thì tranh thủ thời gian tác chiến hẹn hò, kể có bạn thân thì tranh thủ thời gian kết nối tình cảm, còn những người không có người yêu cũng không có bạn thân thì cũng chỉ có thể yên lặng trốn vào góc nào đó âm thầm ngưỡng mộ...

Chỉ là cũng bởi vì trong nhà có chuyện nên Đường Hân Uyên lựa chọn về nhà sớm...

Còn nguyên nhân cụ thể là gì thì Đường Hân Uyên cũng không nói, mà Bạch Mộc cũng rất biết ý không hỏi đến.

Khi Đường Hân Uyên soạn xong hành lý đi xuống lầu, Bạch Mộc đã chờ sẵn ở dưới lầu ký túc xá nữ sinh. Nhìn thấy sự quyến luyến trong mắt Bạch Mộc, trong lòng Đường Hân Uyên lập tức nhói đau. Đương nhiên là cô biết suy nghĩ của Bạch Mộc, sao cô lại không muốn ở lại trường thêm vài ngày với Bạch Mộc như những đôi yêu nhau khác chứ? Chỉ là ba cô còn ở trong bệnh viện, vẫn cần cô về chăm sóc.

Hôm nay Đường Hân Uyên mặc một cái áo lông màu vàng nhạt, bởi vì thời tiết lạnh nên khuôn mặt hoàn mỹ của cô lại càng hồng hào hơn, khiến người khác không kìm được mà nảy sinh lòng thương xót.

Ánh mắt Bạch Mộc lóe sáng, cái áo này là lần trước khi hai người đi dạo trung tâm thương mại đã mua. Lúc đó Đường Hân Uyên vốn định mua cái áo màu hồng, nhưng khi Bạch Mộc nói anh thích cô mặc cái này, Đường Hân Uyên liền không chút do dự mua cái áo màu vàng nhạt này.

Mà cũng chính vì cảnh này đã khiến tâm trạng vốn có chút buồn phiền của Bạch Mộc trong nháy mắt đã trở nên tốt hơn. Bước vội đến, ánh mắt dịu dàng của Bạch Mộc chăm chú nhìn Đường Hân Uyên, nhìn mãi đến khi cô có chút thẹn thùng thì mới bắt ngờ đưa tay ôm cô vào lòng, cảm nhận sự ấm áp trong thời khắc này.

Đường Hân Uyên khẽ kêu một tiếng, giọng nói chút giận hờn nói: “Anh làm gì thế?”

Đây là lần đầu tiên cô thấy Bạch Mộc nhiệt tình nóng bỏng như vậy! Huống chi còn là ở một nơi công cộng như thế này.

“Sau khi về nhà nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, biết chưa?” Bạch Mộc trịnh trọng nhắc nhở.

Đường Hân Uyên nở một nụ cười thật đẹp, chậm rãi gạt đầu: “Được!”

Bạch Mộc buông Đường Hân Uyên ra, có chút đau lòng nắm lấy hai bàn tay đỏ ửng vì lạnh của cô: “Lạnh không?”

Đường Hân Uyên đột nhiên có chút không nỡ rời xa cái ôm ấm áp của Bạch Mộc, nhất thời ngây ngẩn cả người, mãi đến khi Bạch Mộc hỏi lần thứ hai mới phản ứng lại, chậm rãi lắc đầu.

“À, cái này cho em” Bạch Mộc cười cười, lôi ra một đôi bao tay bằng vải bông trong ba lô mình mang theo.

Đôi bao tay này là Bạch Mộc tự khâu, đường khâu vô cùng tinh tế tỉ mỉ, quan trọng hơn chính là hai hình người chibi nhỏ trên bao tay được Bạch Mộc dùng các loại chỉ màu thêu lên. Hai người này ngồi kề vai, trước mặt có một cái đàn piano, dường như họ đang đắm chìm trong bản nhạc piano, nhìn có vẻ rất sống động.

Bạch Mộc biết hai bàn tay của Đường Hân Uyên rất yếu ớt, dễ bị tổn thương do giá lạnh, cho nên đặc biệt tự may hai cái bao tay này. Còn hình bên trên chính là hình ảnh hai người cùng chơi đàn, không nghĩ ngờ gì nữa, đối với hai người họ mà nói hình ảnh này có ý nghĩa rất đặc biệt.

“Cái này là anh tự may sao?” Ánh mắt Đường Hân Uyên sáng lên, vội vàng nhận lấy đôi bao tay, cầm trong tay yêu thích không muốn rời.

“Ừ.” Bạch Mộc gạt đầu. Anh nhớ lúc đầu khi mình may hai cái bao tay này còn bị mấy người Tạ Minh Tường cười nhạo, cười mình là một thằng đàn ông còn làm cái trò này, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy nụ cười của Đường Hân Uyên, Bạch Mộc cảm thấy tất cả đều đáng giá.

“Anh còn biết cả may vá?” Đường Hân Uyên lại bị khả năng của Bạch Mộc làm cho kinh ngạc lần nữa. Tối qua mới chỉ đánh hai ván bi-a đã thắng được Tạ Minh Tường cũng đủ khiến cô kinh ngạc rồi, giờ xem ra mình vẫn đánh giá thấp Bạch Mộc rồi! Phải biết rằng đối với con trai, may vá thêu thùa là việc khó khăn nhất.

“Việc này khó lắm sao? Xem vài lần không phải là biết rồi sao?” Bạch Mộc nhún vai, hiếm khi anh “kiêu ngạo” một lần.

“Ba hoa!” Đường Hân Uyển mím môi, không nhin được cười.

“Đi thôi, tranh thủ thời gian chứ không thì em không kịp lên tàu đâu.” Bạch Mộc kéo vali của Đường Hân Uyển.

Dọc đường đi, hai người đều hết sức trầm mặc, tuy rằng chuyện trước đó khiến hai người có chút vui vẻ, nhưng mà cho dù như thế nào thì hai người cũng sắp phải xa nhau một khoảng thời gian rất dài. Cũng chính vì điều này mà khiến cho bầu không khí giữa hai người họ có chút nặng nề.

“Ô! Chàng trai! Không ngờ lại gặp được hai người! Sao hả? Lần này lại cãi nhau với bạn gái sao?” Hai người gọi đại một chiếc taxi ở ven đường, mới vừa lên xe tài xế đã ngạc nhiên hô lên.

“Sao cơ?” Bạch Mộc có chút khó hiểu nhìn tài xế, trong lòng hết sức nghi ngờ. Cái gì mà lại gặp được chúng tôi? Tài xế taxi đều thân quen nhanh đến thế sao?

“Cậu quên rồi?” Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Bạch Mộc, tài xế nói tiếp: “Mấy tháng trước, tôi đã từng đón hai người ở phòng karaoke, lúc đó hai người cũng đang cãi nhau...”

Bạch Mộc nghĩ một lúc lâu, lúc này mới nhớ được chú tài xế này là ai. Đây không phải chính là người tài xế mà bọn họ đã đón xe sau bữa liên hoan hội khai giảng sao! Không ngờ đón đại một chiếc xe ven đường lại có thể gặp được người quen! Nhớ ra chuyện này, Bạch Mộc không khỏi có chút bất đắc dĩ: “Chú à, đã qua lâu như vậy rồi, thật không ngờ chú vẫn còn nhớ...”

“Đương nhiên rồi!” Tài xế đắc ý nói: “Nhóm khách hàng tuần nam mỹ nữ như các cậu thật sự không nhiều lắm! Tôi có thể không nhớ được sao?”

“Lần này là cãi nhau vì cái gì thế? Có muốn nói với tôi một chút không? Tôi nói cậu nghe, là một người đàn ông, cậu phải rộng lượng một chút. Phụ nữ ấy mà, dễ dàng một chút không phải là được rồi sao? Tôi cho cậu biết, tôi có kinh nghiệm về chuyện như thế này lắm đấy! Mỗi lần tôi cãi nhau với bà vợ của tôi, vài phút sau là hòa rồi...” Chú tài xế lại bắt đầu cuộc nói chuyện thao thao bất tuyệt của mình thêm lần nữa, bộ dạng đó nhìn cũng có chút phong thái lão luyện...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đồng hành

“...” Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liếc nhìn nhau một cái, thầm cảm thấy bất đắc dĩ.

“Này? Sao hả? Nhìn vẻ mặt cô cậu hình như vẫn không tin à? Tôi nói cho cô cậu nghe...” Chú tài xế lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Nghe thấy lý luận không khác lúc trước là mấy, Bạch Mộc không khỏi cảm thấy hơi buồn cười: “Chú ơi, chúng cháu không cãi nhau, chỉ là vì lý do nghi đồng nên phải tạm thời xa nhau, do đó có chút lưu luyến đấy thôi... Còn nữa, lúc trước khi chú chở chúng cháu, hai người chúng cháu vẫn chưa phải là người yêu của nhau...”

“Ồ! Nói như vậy vẫn là tôi tác thành cho cô cậu hả!” Tài xế ngạc nhiên hô lên: “Thật không ngờ tôi còn có kỹ năng này! Thế mà lại còn có thể làm bà mối nữa!”

“...” Bạch Mộc thầm cảm khái trong lòng, không phải thông thường bà mối đều là nữ sao?

“Mấy cặp tình nhân trẻ các cô các cậu ấy mà, ngày ngày dính lại với nhau, như keo như sơn vậy. Không phải chỉ là xa nhau một tháng nghỉ đồng thôi sao? Mới thế mà đã không chịu nổi rồi hả?” Chú tài xế lắc đầu trên chóc: “Nhìn xem các cô các cậu đi, cả ngày cứ anh yêu em yêu cái gì đó, thật sự là quá sến sẩm”

Nghe vậy, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển lập tức đỏ mặt.

“Nhớ năm xưa khi tôi ra ngoài kiếm sống, lúc đó phải xa vợ tôi đến mấy năm liền! Thế thì có sao? Không phải vẫn vượt qua đó sao?” Chú tài xế tận tình khuyên bảo: “Chỉ cần trái tim hai người hướng về nhau, khoảng cách địa lý căn bản không phải là vấn đề, huống hồ giữa những đôi yêu nhau có chút không gian riêng tư cũng rất tốt.”

“...” Hai người Bạch Mộc còn có thể nói gì nữa? Chỉ có thể coi như là chú tài xế thật thà phúc hậu này đang tẩy não cho bọn họ thôi.

Nhưng trải qua những lời khuyên bảo của chú tài xế cũng khiến bầu không khí áp lực giữa hai người dịu xuống đôi chút. Không thể không nói, nhìn từ phương diện này, chú tài xế này cũng đã giúp một việc lớn.

Dọc đường đi, hai người đều bị ép buộc “đắm chìm” trong bài diễn thuyết thao thao bất tuyệt của ông chú này. Sau nửa tiếng đi xe, cuối cùng hai người cũng thoát khỏi vận mệnh tàn khốc này. Sau khi thanh toán tiền xe xong liền vội vàng chạy trốn khỏi chiếc taxi này, chỉ để lại chú tài xế cười tủm tỉm

trong cơn gió lạnh thổi qua...

Ngồi trong sảnh chờ của nhà ga, Đường Hân Uyển liếc mắt nhìn Bạch Mộc tâm sự nặng nề ở bên cạnh, khẽ nắm tay Bạch Mộc, do dự lên tiếng hỏi: “Thời gian này anh sẽ ở lại trường sao?”

Qua một khoảng thời gian tiếp xúc, Đường Hân Uyển cũng biết Bạch Mộc là cô nhi, thời gian nghỉ đông vốn dĩ không có nơi nào khác để đi, chỉ có thể ở lại trong trường.

Mà đương nhiên là đám người Tạ Minh Tường cũng biết chuyện này. Sở dĩ bọn họ lựa chọn ở lại trường thêm một khoảng thời gian, ngoại trừ nguyên nhân ở trường thú vị hơn, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn nữa, chính là ở với Bạch Mộc thêm một khoảng thời gian, tránh để anh ở lại trường học một mình cô độc tịch mịch.

“Ừ...” Bạch Mộc gật đầu nói: “Có thời gian rảnh có lẽ sẽ đến viện phúc lợi làm tình nguyện viên.”

Đây là niềm an ủi duy nhất của Bạch Mộc khi chỉ có một mình, cũng chỉ khi ở cùng với bọn trẻ ngây thơ trong sáng anh mới có thể tạm thời quên đi sự cô đơn. Những năm gần đây, việc này đã trở thành thói quen không thể thay đổi của Bạch Mộc.

“Hay là anh về với em?” Đường Hân Uyển đột nhiên đỏ mặt hỏi, dẫn Bạch Mộc về cũng chính là có ý muốn nói với người nhà cô thân phận của Bạch Mộc, đây có thể gọi là hành động lớn mật nhất của Đường Hân Uyển từ nhỏ đến lớn.

Trong lòng Bạch Mộc thoáng vui mừng, nhưng ngay sau đó lại cười lắc đầu: “Không được...” Anh không muốn khiến Đường Hân Uyển cảm thấy khó xử.

“Không sao đâu...” Đường Hân Uyển còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Bạch Mộc ngăn lại: “Đợi sau này có cơ hội sẽ về chào hỏi chú dì, đám trẻ ở viện phúc lợi không thể xa anh được...”

Không khí lại trầm xuống, rất lâu sau Đường Hân Uyển mới đột nhiên nghĩ đến gì đó, mỉm cười: “Em cũng có quà muốn tặng cho anh...”

“Hả?” Cuối cùng Bạch Mộc cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Đường Hân Uyển cười cười về thần bí, xoay người móc từ trong ba lô ra mấy tờ giấy đưa cho Bạch Mộc, nói: “Đây là ca từ em viết, chỉ thiếu việc phổ nhạc thôi, nhiệm vụ này giao cho anh.”

“Có phải sau khi anh phổ nhạc xong thì em sẽ quay trở lại?” Ánh mắt Bạch Mộc sáng lên, ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Hân Uyển đầy mong đợi.

Đường Hân Uyển do dự một chút, trong lòng có chút không đành, liền đồng ý: “Đúng vậy.”

“Bài hát này có tên không?” Bạch Mộc hỏi.

“Đồng hành...” Đường Hân Uyển suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Đồng hành...” Bạch Mộc thì thào, nhanh chóng lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Cái tên rất tuyệt.”

“Xin kính chào hành khách, chuyến tàu từ Hoài Giang đến Đế Đô sắp xuất phát, mời các hành khách đến Đế Đô chuẩn bị sẵn sàng.” Đúng lúc này, loa phát thanh truyền đến giọng nói của nhân viên ga tàu.

“Đi thôi...” Bạch Mộc lại ôm Đường Hân Uyển một cái, cười nói.

“Em đi đây, một mình anh nhớ phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy...” Đường Hân Uyển lưu luyến vẫy tay với Bạch Mộc, đi về hướng cửa tàu, nhưng khi đi đến nửa đường thì đột nhiên chạy nhanh trở lại, sau khi đã kiểm tra chân hôn lên môi Bạch Mộc, cô mới đỏ bừng mặt chạy đi...

Nhìn bóng lưng của Đường Hân Uyển, khóe miệng Bạch Mộc cuối cùng cũng kéo lên một độ cong tuyệt đẹp.

Ra khỏi nhà ga, Bạch Mộc lại gặp một người mà anh không muốn gặp nhất...

“Anh bạn trẻ, chào cậu!” Ngay lúc Bạch Mộc vừa mới ra khỏi nhà ga, chủ tài xế lúc trước lại nhảy ra ngoài.

“Chú vẫn chưa đi sao?” Bạch Mộc nhăn mặt, vô cùng cằn nhằn.

“Đương nhiên không thể đi rồi, tôi đi rồi thì ai chở cậu về trường?” Chủ tài xế đắc ý sửa sang lại mái tóc của mình.

Bạch Mộc không trả lời mà chỉ yên lặng liếc nhìn qua mấy chiếc taxi đang đậu cách đó không xa, hình như... ở đây không chỉ có mình chú có thể đưa cháu đi nhỉ?

Bạch Mộc vốn không muốn ngồi xe của tài xế này, nhưng không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của ông chú này, để chở được Bạch Mộc mà tự nguyện giảm một nửa tiền xe, Bạch Mộc cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao có lợi mà không chiếm thì chẳng phải là kẻ ngốc sao?

Đương nhiên là giống như trong dự đoán, dọc đường đi tất nhiên sẽ không thể thiếu những câu nói tẩy não như vũ bão của ông chú tài xế kia...

Khi Bạch Mộc trở lại ký túc xá, mấy người Tạ Minh Tường đang túm tụm lại đánh mạt chược sôi nổi. Điều khiến Bạch Mộc khiếp sợ chính là mình chỉ mới rời khỏi ký túc xá có một lúc, trong phòng ký túc xá đã có nhiều vỏ bia và túi đồ ăn vặt đến như vậy... Nhìn cái phòng này, thật sự như một cái chuồng heo...

“Đi đưa Đường đại mỹ nữ về rồi hả?” Nhìn thấy Bạch Mộc về, Tạ Minh Tường không nhịn được trêu chọc.

Bạch Mộc không trả lời mà tỏ vẻ đau đầu nói: “Uống rượu giữa ban ngày ban mặt, mấy người đều cảm tỉnh con sâu rượu hả? Hơn nữa khả năng tiêu hóa của mọi người thật sự cũng mạnh quá rồi đấy?”

“Ồ... Việc này là ngoài ý muốn... Hơn nữa ký túc xá nam vốn không phải như vậy sao?” Mấy người Tạ Minh Tường tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Đứng dậy dọn dẹp sạch sẽ cho tôi!” Bạch Mộc ra lệnh một tiếng, mọi người vội vàng bỏ dậy.

Sau hơn một tiếng quét dọn, cuối cùng phòng ký túc xá cũng khôi phục nguyên dạng. Đã rất lâu rồi không phải lao động nhiều như vậy, mấy người Tạ Minh Tường mệt muốn chết, cả đám gạt bỏ hết hình tượng nằm ngửa trên giường không muốn nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cậu là heo à

“Mấy người cần phải vận động rồi...” Thấy cảnh này, Bạch Mộc quả thực chẳng biết nói gì.

“Không phải mỗi ngày bọn em đều vận động đây à?” Sở Nam bò dậy khỏi giường, giải thích: “Trong khoảng thời gian này, bọn em không chơi mạt chược thì chơi bài, đây không phải chỉ là vận động về thể lực mà còn là vận động về trí não đấy!” Nói xong, Sở Nam còn làm động tác bắt bài vô cùng điêu luyện.

“...” Bạch Mộc chán nản trợn trừng mắt, không muốn để ý đến cậu ta nữa.

“Nếu Bạch Mộc đã về, chúng ta cũng nên làm cái gì đó đi chứ? Cứ ở ký túc xá mãi cũng chẳng hay ho gì!” Tiêu Ninh ở trên giường cũng ngồi dậy, xoa xoa tay ra vẻ mong đợi.

Sở Nam nghe nói vậy cũng nổi hứng thú, gơ hai tay biểu đạt tán thành đầu tiên, còn lên tiếng đề nghị: “Hay là chúng ta đi đánh bi-a tiếp đi? Em còn chưa thắng đủ đâu! Vừa hay hôm nay có cơ hội đòi lại những gì đã bị thua hôm qua!”

Suy nghĩ của Sở Nam rất đơn giản, chính là biến mình từ con nợ thành chủ nợ mà thôi!

Nói khiêm tốn một chút thì là cho dù không thể đạt được yêu cầu xa vời như thế, ít nhất cũng phải giảm trừ số nợ mà cậu ta đang vướng phải!

“Đắc ý quá nhỉ? Nếu không có Bạch Mộc thì mày có thể thắng sao?” Tôn Dật Thành liếc mắt nhìn cậu ta, không hề che giấu vẻ khinh bỉ một chút. Không hổ là bạn nói khó của nhau, việc đập bạn xuống bần thế này, cậu ta làm không chùn tay.

“À...” Sở Nam lập tức nghẹn họng, không biết nên đáp lại thế nào.

“Đánh bi-a cũng được...” Tạ Minh Tường vẫn luôn thần nhiên khoanh tay đứng nhìn, rốt cuộc lúc này cũng lên tiếp đáp lại.

“Ha ha...” Sở Nam vô cùng vui vẻ: “Tạ lão đại đã đồng ý rồi, các anh còn ý kiến gì nữa không? Quả thực chẳng thể ngờ được lại có người tự tìm đường chết thế này. Cái gì gọi là càng bại càng đánh, càng đánh càng bại? Chính là đây chứ gì!”

Tạ Minh Tường lườm cậu ta một cái, ung dung lên tiếng: “Vội cái gì? Anh đây còn chưa nói xong! Đánh bi-a cũng được, nhưng không thể để Bạch Mộc đánh thay cậu, muốn thanh toán sạch sẽ món nợ của bản thân thì cậu phải tự dựa vào sức lực của mình.”

“Hả?” Sở Nam nghe nói vậy lập tức ngây người, nếu không có Bạch Mộc trợ giúp, sao cậu ta có thể thắng được đây? Đến lúc đó đừng nói là muốn giảm nợ của mình, không chừng còn tăng lên gấp mấy lần ấy chứ! Đây không phải là tự bẽ mặt đập chân mình sao?

Nhưng Sở Nam chính là Sở Nam, bản về chỉ số thông minh, có thể cậu ta không bằng được những người đang ngồi ở đây, nhưng nếu so về âm mưu quỷ kế mà nói... chẳng ai trong số họ có thể là đối thủ của cậu ta.

Đào mắt mấy cái, cuối cùng Sở Nam cũng đã có phương án, cố ý háng giọng nói: “Này, không phải là Tạ lão đại anh sợ thua đấy chứ? Điều này cũng khó trách, với kỹ thuật của Bạch Mộc mà nói, nếu đánh tiếp thì... danh hiệu chiến thần của anh sẽ nhanh chóng đổi chủ thôi nhỉ? Haiz, còn tự khoe mình

đánh bi-a lợi hại cỡ nào kia đấy, chẳng phải vẫn bị thua trong tay Bạch Mộc đó sao?”

Nghe mấy câu này, Tạ Minh Tường lập tức giận sôi máu: “Đánh thì đánh! Có gì ghê gớm lắm sao? Nhưng mà dù anh đây đồng ý, chưa chắc gì Bạch Mộc đã đồng ý đâu. Không tin thì cậu cứ hỏi thử xem? Nếu quả thực cậu có thể nhờ được Bạch Mộc ra trận giúp mình, anh đây sẽ không có ý kiến!”

Không thể không nói, đối với những người có lòng tự trọng lớn như Tạ Minh Tường thì chiêu khích tướng vô cùng hiệu quả. Phải công nhận rằng Sở Nam sử dụng những độc chiêu thế này vô cùng nhuần nhuyễn!

Yeah! Thành công rồi! Trong lòng Sở Nam vô cùng vui vẻ, nhiệt tình ôm lấy bả vai Bạch Mộc, đắc ý nói: “Việc này còn phải hỏi sao? Dựa vào mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người bọn em, chắc chắn anh ấy sẽ không từ chối thỉnh cầu của em đâu! Đúng không Bạch Mộc?”

“Không đúng!” Bạch Mộc lắc đầu không chút do dự: “Anh thật sự không định giúp cậu đánh trận này đâu!”

“Hả...” Sở Nam sững sốt.

“Phi! Ha ha ha!” Đám người Tạ Minh Tường bật cười, chẳng thêm để tâm đến hình tượng mà ôm bụng cười phá lên. Cái gì gọi là từ thiên đường rớt xuống địa ngục? Đây chính là một ví dụ vô cùng xác thực!

Người ta thường nói như thế nào nhỉ, à đúng rồi, chính là tai họa do trời giáng thì có thể tránh, tự mình tạo nghiệt không thể sống nổi!

“Sao hả? Còn muốn đi đánh bi-a không?” Tạ Minh Tường hỏi ngược lại.

“A... hay là thôi đi! Cứ đánh bi-a mãi cũng không phải có gì thú vị, đúng không Tạ lão đại?” Sở Nam xấu hổ cười cười.

“Vậy à?” Tạ Minh Tường buồn cười, tỏ vẻ tiếc nuối giơ hai tay ra: “Nhưng mà anh đây lại cảm thấy đánh bi-a rất tốt! Không những có cơ hội chiến thắng người khác, còn có thể vun đắp tình cảm, đây không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?”

“...” Sở Nam ỉu xiu, trốn vào một góc im lặng không nói chuyện.

“Không thì chúng ta ra tiệm internet chơi game đi?” Tôn Dật Thành đề nghị nói: “Đã lâu rồi chúng ta chưa chơi game cùng nhau, quả thực là hơi nhớ cảm giác lúc đó.”

“Xi! Chẳng có ý nghĩa gì hết!” Tiêu Ninh dựng ngón giữa lên với cậu ta, hỏi ngược lại: “Chú có biết người ta thường nói thế nào không?”

“Nói thế nào?” Tôn Dật Thành hỏi.

“Năm người liên minh với nhau, chẳng bao giờ thắng được!”

“Không đến mức đó chứ?” Tôn Dật Thành bắt đầu đi đỡ trán.

“Đương nhiên là có rồi! Không tin thì chú cứ hỏi Tạ lão đại và Bạch Mộc thử xem!” Tiêu Ninh nói.

“Ý của các anh thế nào?” Tôn Dật Thành nhìn về phía hai người, hỏi.

Tạ Minh Tường nhìn cậu ta với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Thằng nhóc nghiện game này, hàng ngày ngoại trừ lên mạng ra thì cũng chỉ lên mạng, cuộc sống như vậy có ý nghĩa không? Đầu óc của cậu có thể suy nghĩ được ý tưởng gì mới mẻ hơn không? Chẳng lẽ chỉ có hai cái đó thôi sao?”

“Câu này của anh cũng ác quá đấy...” Tôn Dật Thành không còn sức phản bác.

“Móa! Cái gì cũng không được, vậy các anh nói thử xem, giờ chúng ta làm gì đây?” Cuối cùng Tôn Dật Thành cũng nổi giận.

“Không biết!” Tiêu Ninh xua tay hết sức dứt khoát.

“...”

“Hay là...” Sở Nam vẫn đứng ngoài này giờ đột nhiên lên tiếng, rụt rè giơ tay lên: “Giờ là trưa rồi, hay chúng ta đi ăn cái gì trước rồi uống chút rượu được không? Dù sao Tạ lão đại cũng có nhiều tiền như vậy, ra ngoài xài bớt đi!”

“Xin lỗi nhé, nhà địa chủ đã không còn lương thực dư thừa rồi.” Tạ Minh Tường lắc lắc đầu.

“Sao lại vậy?” Sở Nam ngạc nhiên kêu lên: “Phụ nhị đại nhà anh mà cũng có lúc hết tiền à?”

“Đáng lẽ vẫn còn, nhưng đều bị cậu ăn hết sạch vào tối hôm qua rồi!” Nhắc đến chuyện này, Tạ Minh Tường lại cảm thấy tức giận không biết trút vào đâu.

“Vậy thì đừng ăn ở chỗ đấy, cứ tìm đại một chỗ nào đó là được rồi!” Sở Nam lùi lại một bước.

“Cậu là heo đấy à?” Cuối cùng Tạ Minh Tường cũng nổi giận: “Trong đầu cậu ngoài ăn ra còn nghĩ được gì nữa không?”

“Thật đúng là!” Tiêu Ninh phụ họa tiếp lời: “Tối qua đã ăn nhiều quá rồi, hệ tiêu hóa của bọn anh chẳng tốt bằng cậu đâu. Các cậu đói không?”

“Không đói!” Tôn Dật Thành là người đầu tiên nhảy ra.

“Còn các cậu thì sao?” Tiêu Ninh quay lại nhìn về phía mọi người.

“Không đói!” Tôn Dật Thành và Bạch Mộc cùng lắc đầu.

“Vậy thì thôi...” Sở Nam ủ rũ: “Các anh cứ thảo luận tiếp đi chứ?”

Vì thế mọi người lại bắt đầu thảo luận vấn đề nên đi đâu chơi.

Cuộc thảo luận căng thẳng này kéo dài mấy tiếng, sau khi loại trừ hơn trăm ngàn đề nghị, bọn họ quyết định... tiếp tục ở lại ký túc xá chơi mạt chược...

“Bạch Mộc, chơi cùng đi!” Sau hai ván bị thua liên tục, Sở Nam mất kiên nhẫn, bắt đầu lôi kéo Bạch Mộc.

“Được!” Bạch Mộc gật gật đầu.

Ai nấy đều ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hôm nay thời tiết không tệ

Lúc trước không phải bọn họ chưa từng mời Bạch Mộc, nhưng lần nào cũng bị anh từ chối khéo, nói cái gì mà đánh bạc là không tốt, rồi cái gì mà cuộc nhỏ vui vẻ, cuộc lớn hại thân, với tư cách là một sinh viên gương mẫu anh sẽ không làm những chuyện như vậy... Đối với điều này, đám người Tạ Minh Tường cũng chỉ có thể âm thầm khinh bỉ trong lòng.

Nhưng mà hôm nay Bạch Mộc lại nhận lời mời của bọn họ, sao có thể không khiến người khác ngạc nhiên cơ chứ.

Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc ở phía tây à? Hay là do trước đây Bạch Mộc vẫn luôn giả vờ, bây giờ Đường Hân Uyển đi rồi, anh không cần đeo mặt nạ nữa, cho nên bộc lộ bản tính?

Nhưng dù có nói thế nào, nếu Bạch Mộc đã nhận lời mời của bọn họ, sao họ có thể buông tha cho cơ hội tốt đẹp này chứ?

Nhất là Tạ Minh Tường, hôm trước bị thua Bạch Mộc trong trận đấu bi-a kia khiến anh ấy cảm thấy vô cùng mất mặt, bây giờ đã có thể tìm được cơ hội “sỉ nhục” Bạch Mộc ở phương diện khác, quả thực là khiến anh ấy khó lòng kìm nén nổi.

Hà ha ha! Lúc này Tạ Minh Tường rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, Bạch Mộc ơi Bạch Mộc, cuối cùng chú cũng sắp rơi vào tay anh đây rồi! Lần này nhất định anh sẽ cho chú mày biết tại sao hoa lại đỏ như thế!

Vì thế mấy người họ bày bàn mạt chược với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, sau đó ai nấy đều nở nụ cười vô cùng đen tối vẫy vẫy tay gọi Bạch Mộc: “Đến đây! Bạch Mộc!”

“À!” Bạch Mộc nở nụ cười thần bí, sao anh lại không biết lòng dạ của mấy người này kia chứ, nhưng anh sẽ để cho bọn họ thực hiện được ý đồ ư? Đương nhiên là không rồi!

Tạ Minh Tường vốn tưởng rằng với kỹ thuật của anh ấy, muốn “chém giết” Bạch Mộc là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng mà trời cao không toại lòng người, sự việc luôn không theo ý của bản thân. Kết quả cuối cùng không chỉ nằm ngoài dự kiến của Tạ Minh Tường, ngay cả mấy người Sở Nam cũng giật mình kinh hãi...

“Thật ngai quá, thiên ư rồi...” Bạch Mộc lật ngửa quân bài, giờ hai tay ra, về mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Sao lại có thể thế được?” Nghe vậy, Tạ Minh Tường liền ngơ ngẩn, nhìn kỹ bài của Bạch Mộc hết lần này đến lần khác, cuối cùng chỉ có thể chán nản tiếp nhận sự thật, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc...

Không chỉ riêng Tạ Minh Tường, ngay cả Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành cũng vô cùng khiếp sợ. Bọn họ nhớ rất rõ trước đây Bạch Mộc căn bản là không biết chơi mạt chược, mà trong khoảng thời gian gần đây, mọi người cũng chẳng thấy Bạch Mộc chú tâm học trò này. Nói cách khác, chỉ thông qua việc quan sát bọn họ chơi mấy ván mà Bạch Mộc đã học được hết toàn bộ.

Hơn nữa, đây còn không phải là một thắng lợi bình thường, mà là thắng cả làng luôn!

Tuy rằng trước đây bọn họ đã được chứng kiến sự “biến thái” của Bạch Mộc, nhưng lần này thực sự là đã bị thuyết phục hoàn toàn. Quả nhiên là so người với người chỉ khiến người ta tức chết mà! Bọn họ vô cùng buồn bực, rốt cuộc cái đầu này của Bạch Mộc lớn đến mức nào?

Đương nhiên, những suy đoán này chỉ được thành lập trên cơ sở trước đó Bạch Mộc thật sự không biết gì. Mà đối với sự hiểu biết của bọn họ về Bạch Mộc, anh cũng không cần thiết phải giấu giếm bọn họ vấn đề nhỏ như thế này.

“Ha ha...” Sở Nam đứng bên cạnh vô cùng vui vẻ, cậu ta tự đắc chỉ vào Tạ Minh Tường nói: “Bị ngược chưa? Ai bảo vừa rồi anh ăn hiếp em, giờ gấp báo ứng rồi chứ gì? Đáng đời!”

Sắc mặt Tạ Minh Tường hơi khó coi, liếc mắt nhìn Sở Nam một cái, trong ánh mắt lóe lên ý tứ sâu xa, thầm nghĩ mình có nên lấy ra toàn bộ số tất chưa giặt trong mấy tháng qua, để cho thằng này được nếm trải cảm giác vui vẻ khi “lao động” hay không?

Hai người Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành bắt đắc dĩ đỡ trán, cậu nói thử xem tên nhóc nhà cậu đắc ý cái gì? Chẳng lẽ cậu đã quên Tạ Minh Tường vẫn là chủ nợ của mình rồi à? Cậu đắc tội anh ấy như thế là thật sự tốt sao? Cho dù anh ấy không thể tiếp tục tăng thời gian lao động của cậu lên, nhưng vẫn có thể gia tăng số lượng công việc cho cậu đấy!

Hơn nữa, người thắng ván này cũng không phải là cậu, mà là Bạch Mộc! Cậu cứ không kìm nén được mà tự tìm phiền phức cho mình như thế không phải là có bệnh sao?

Có câu nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê. Tên mập đang đắc ý nào đó hiển nhiên là vẫn chưa ý thức được điều này, nếu không thì cậu ta cũng sẽ không tự “đi tìm đường chết” như thế này rồi...

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tạ Minh Tường mới không cam lòng hừ lạnh: “Chỉ là do Bạch Mộc may mắn mà thôi...”

“Không phục à? Vậy thì đánh tiếp!” Bạch Mộc còn chưa kịp lên tiếng, Sở Nam đã lại nhảy ra lần nữa.

“Đánh tiếp thì đánh tiếp!” Tạ Minh Tường vung tay lên, bắt đầu trận chiến lần thứ hai. So với ván thứ nhất, lần này Tạ Minh Tường cẩn trọng hơn nhiều. Không còn cách nào khác, phải đối đầu với gã yêu quái Bạch Mộc này, anh ấy không cẩn trọng thì thực sự là không được!

Chỉ tiếc rằng kết quả cuối cùng lại chẳng khớp với trong tưởng tượng chút nào...

Mười phút sau...

Bạch Mộc lại lật bài trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người: “Thập tam thái bảo, em lại ù rồi!”

“...” Đối với kết quả này, ngoài chán nản ra thì Tạ Minh Tường cũng chỉ biết chán nản.

“Ha ha ha! Sao hả? Tạ lão đại phục chưa? Ván đầu tiên là may mắn, còn ván này thì sao?” Sở Nam lại bước lên con đường đi tìm cái chết một lần nữa...

Lần này ngay cả Bạch Mộc cũng nhìn không nổi nữa, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chú đừng quên, chú còn đang nợ Minh Tường một tuần lao động đấy!”

“Vậy thì sao?” Sở Nam không xem là quan trọng, vẻ mặt theo đúng kiểu điếc không sợ súng: “Dù sao cũng đã thỏa thuận rồi, anh ấy còn có thể tăng thêm vài ngày nữa cho em hay sao? Cho dù anh ấy có là chủ nợ, cũng không có quyền làm như thế!”

“Anh ấy không có quyền làm vậy, nhưng lúc trước hai người chỉ cược về thời gian lao động chứ không phải là số lượng công việc! Lỡ như cậu chọc Tạ lão đại không vui, anh ấy nổi giận bắt cậu phải giặt mấy chục đôi tất trong vòng một ngày thì sao?” Tôn Dật Thành cũng mở miệng khuyên nhủ. Dù sao cũng là anh em nói khó lớn lên cùng nhau, cậu ta cảm thấy bản thân mình phải có trách nhiệm nhắc nhở tên mập Sở Nam này một chút.

Ai ngờ tên mập này vẫn chưa phát hiện được vấn đề không ổn, cứ làm theo ý mình, khinh thường nói: “Anh ấy có nhiều tất như vậy sao?”

“Đừng quên, anh ấy là một đại gia đấy!” Tôn Dật Thành bổ sung nói: “Lần này chúng ta được nghỉ đông hơn một tháng, trong một tháng này, nếu như mỗi ngày anh ấy tích lũy một đôi, đến lúc khai giảng chẳng biết cậu có chịu nổi không.”

“Hả...” Lúc này Sở Nam mới kịp phản ứng lại, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, xấu hổ cười nói: “Tạ lão đại, em sai rồi... anh đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân, xem như vừa rồi em chỉ đánh rắm thôi được không?”

“Không sao cả...” Tạ Minh Tường thản nhiên đáp lời, quay đầu nhìn về phía Bạch Mộc: “Chúng ta tiếp tục!”

“Còn tiếp tục?” Bạch Mộc quả thực hết biết nói gì, đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tạ Minh Tường cứ bám riết mãi không buông như vậy.

Lại mười phút trôi qua...

Đúng lúc Tạ Minh Tường vừa đánh ra một quân ngũ vạn, Bạch Mộc liền nở nụ cười một lần nữa: “Xin chân thành cảm ơn, em chờ quân ngũ vạn này của anh này giờ...”

Đối với Tạ Minh Tường mà nói, câu nói này thực sự có tính sát thương vô cùng nghiêm trọng.

“Sao đột nhiên anh có cảm giác Bạch Mộc cũng có chút xấu xa thế nhỉ? Chẳng lẽ là do bị chúng ta làm hư?” Tiêu Ninh không nén nổi liền nhìn sang Tôn Dật Thành nói.

“Em cũng thấy vậy!” Tôn Dật Thành gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không đúng: “Chuyện này không liên quan tới em, là bị anh làm hư đấy! Anh cẩn thận Hân Uyển trở về sẽ tìm anh tính sổ!”

“...”

“Phi!” Nhìn thấy kết quả như vậy, Sở Nam lại không thể nín cười, sau đó liền bị đôi mắt ngập tràn sát ý của Tạ Minh Tường dọa cho giật bắn mình, vội vàng gãi gãi đầu, nhìn về phía cửa sổ, đôi đề tài: “À... hôm nay thời tiết không tệ...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Em nhớ anh

“Xin lỗi nhé... muộn rồi...” Tạ Minh Tường trầm ngâm rất lâu, lúc này mới ngập ngừng nói.

“...” Đối với chuyện này, Sở Nam cũng chỉ có thể lặng lẽ chui vào một góc nào đó, khóc không ra nước mắt.

“Hay là... chúng ta đổi trò chơi khác đi?” Thấy bầu không khí như vậy, Tôn Dật Thành thực sự không chịu nổi, cẩn thận dè dặt đưa ra đề nghị: “Trò này em cũng chơi chán rồi...”

“Đúng vậy đúng vậy! Muộn thế này rồi, chúng ta đi ăn chút gì đi? Em đã đói lâu lắm rồi!” Tiêu Ninh cũng nhảy ra, giơ hai tay lên biểu thị sự đồng ý. Trong lòng cậu ấy hiểu rất rõ, nếu trò chơi còn tiếp tục thì cũng sẽ không thể thay đổi cục diện sớm đã định này. Mà nếu Tạ Minh Tường nổi giận, người đen đuôi không phải là Bạch Mộc, mà là cậu ấy và Tôn Dật Thành!

Đến lúc đó, trong lòng Tạ Minh Tường nhất định sẽ nghĩ như thế này, đều là do hai thằng này chia bài xấu cho anh ấy, cho nên mới dẫn đến việc anh ấy bị thua thảm hại như vậy. Cần phải tìm một cơ hội trả thù bọn họ, nếu không thì khó có thể giải tỏa được cơn giận trong lòng!

Không thể không nói, đầu óc của Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh thực sự là quá nhạy bén, chỉ trong vài phút đã tưởng tượng ra được một loạt những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai...

Anh đói bụng từ lúc nào mà bảo là lâu? Lúc trước khi em bảo đi ăn, không phải anh phản đối to tiếng nhất sao? Bây giờ lại nói dối một cách trắng trợn như vậy, mặt không đỏ, tim không đập nhanh à? Tên mập nào đó đang xôm ở một góc trong phòng ký túc, nghe thấy Tiêu Ninh nói những lời này, lặng lẽ giơ ngón tay giữa cho Tiêu Ninh.

Tạ Minh Tường thông minh như vậy đương nhiên biết rõ suy nghĩ trong lòng bọn Tôn Dật Thành, nhưng lòng tự tôn quá cao của bản thân anh ấy đang khuấy phá, quyết không cho phép mình nhận thua như vậy!

Thế là Tạ Minh Tường vung tay lên, đáng vẻ không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc: “Không được! Chúng ta tiếp tục, đợi khi nào anh thắng thì sẽ mời mọi người đi ăn!”

“... Vậy là xong rồi, có lẽ là tối nay chúng ta không được ăn rồi...” Mấy người họ âm thầm kêu gào trong lòng.

Mọi chuyện giống như họ đã đoán trước, trong khoảng thời gian sau đó, Tạ Minh Tường càng đánh càng thua, thua rồi lại đánh tiếp... Tình trạng nhàm chán này khiến cho cả nhóm đều chết lặng, ai nấy cũng chỉ có thể dùng ánh mắt hy vọng nhìn sang Bạch Mộc.

Đương nhiên Bạch Mộc cũng biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, trên thực tế bản thân anh cũng cảm thấy hơi nhàm chán, nên luôn lén lút “nhường”, chỉ có điều không ngờ là đã như vậy rồi mà Tạ Minh Tường vẫn không thắng được. Đây không phải là vấn đề kỹ thuật, mà là do sự may mắn.

Đối với tình trạng này, cả nhóm cũng chỉ còn cách than thở, đến lúc xui xẻo, quả thực là uống nước cũng bị mắc răng!

Tình trạng này kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, đến lúc Tôn Dật Thành phải đánh quân bài ra thì cậu ta chẳng nhịn nổi nữa!

Sau khi rút bài xong, Tôn Dật Thành không đánh ra ngay lập tức mà nhìn sang Tạ Minh Tường, khe khẽ hỏi: “Tạ lão đại, anh muốn quân nào?”

“Mẹ nó!” Tạ Minh Tường chưa nói gì, Tiêu Ninh đã nhảy lên: “Anh biết chú mày muốn để cho Tạ lão đại thắng, sau đó đi ăn sớm một chút, nhưng cũng đừng có làm lộ liễu như vậy chứ? Chú mày đang thương hại Tạ lão đại đấy à? Thật sự là đang si nhục nhân cách của anh ấy!”

“Hả...” Lúc này Tôn Dật Thành mới phản ứng kịp, nhận thấy lời nói vừa rồi của mình quả thực có chút không ổn, vội vàng ngượng nghịu cười nói: “Tạ lão đại, thật sự em không có ý này...”

Sau khi nói xong, Tôn Dật Thành tức tối nhìn Tiêu Ninh, tại sao anh không nhắc em sớm hơn? Có phải nhà anh có ý không hả?

“Bản thân cậu tự tìm đường chết còn trách anh đây?” Trong lòng Tiêu Ninh cảm thấy rất buồn cười. Ó! Không đúng! Đột nhiên Tiêu Ninh phát hiện khi nãy mình nói câu đó hơi có vấn đề! Chắc sẽ không đắc tội với Tạ lão đại đâu chứ?

Nghĩ đến đây, Tiêu Ninh vội vàng liếc mắt nhìn sang Tạ Minh Tường, sau khi nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của anh ấy liền dờ người ra. Mặc dù Tạ Minh Tường không nói gì nhưng dựa vào sự hiểu biết của bản thân Tiêu Ninh về anh ấy, Tạ Minh Tường như thế này mới là đáng sợ nhất!

Đây là gì, là bình yên trước giông bão đó!

Xong rồi xong rồi! Tiêu Ninh hận không thể cho bản thân mình hai cái tát, mày nói xem, lúc này mày cười thâm trong lòng là được rồi, việc gì phải nói ra như vậy! Giờ thì hay rồi, đoán chừng bản thân mày cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.

Tạ Minh Tường không hề để ý đến sắc mặt không ngừng thay đổi của hai người kia, mà vô cùng... vô cùng... “bình tĩnh” đánh ra một quân bài.

Trời không phụ lòng người, sau khi bầu không khí áp lực duy trì rất lâu, cuối cùng Tạ Minh Tường cũng lấy lại được “thể diện”, thắng được một ván.

Đương nhiên trong lòng Tạ Minh Tường hiểu rõ, đây hoàn toàn là do mấy người Bạch Mộc đang “nâng đỡ” cho anh ấy. Nếu không thì có lẽ là đánh đến sáng ngày mai cũng không thể thắng được Bạch Mộc.

Nếu bọn họ đã cho mình một lối thoát, đương nhiên Tạ Minh Tường cũng không từ chối, anh ấy không phải là kiểu người cứng nhắc, sở dĩ lúc trước ngang ngạnh đòi đánh tiếp chỉ là do những lời nói vô tâm của bọn họ đã bịt kín lối thoát của anh ấy mà thôi...

Bây giờ nếu đã xử lý xong chuyện này, vậy thì nên tính toán rõ ràng mấy khoản nợ với bọn họ mới được!

Thấy cuối cùng Tạ Minh Tường cũng thắng được một ván, lúc này mấy người Tôn Dật Thành mới thở phào nhẹ nhõm, cả đám đứng lên vận lưng cười nói: “Được rồi, đã đánh xong rồi, chúng ta đi ăn thôi!”

“Là anh đây, không phải là chúng ta!” Tạ Minh Tường không chút do dự nói: “Ai nói anh sẽ mời các cậu đi ăn chứ? Bạch Mộc, hai chúng ta đi!”

“Hả?” Mấy người Tôn Dật Thành chết sững tại chỗ, vẻ mặt tội nghiệp chỉ ngón tay vào mũi mình nói: “Vậy chúng em thì sao?”

“Tự sinh tự diệt!” Tạ Minh Tường lạnh lùng hừ một tiếng, bước đi không thèm quay đầu lại.

Bạch Mộc nhìn sang mấy người họ nở nụ cười bất đắc dĩ... cũng chỉ có thể bỏ mấy người bọn họ ở đây thôi.

“Nhưng trước đó không phải anh nói...” Tôn Dật Thành vẫn còn muốn nói gì đó nhưng bị Tiêu Ninh chặn lại: “Được rồi được rồi, chúng ta đừng tự tìm phiền phức nữa. Chỉ là không ăn một bữa cơm thôi, chẳng có gì to tát cả, ít nhất cũng không đen đui như thằng mập này!”

“Móa!” Thằng mập nào đó nằm không cũng trúng đạn lập tức cảm thấy không vui.

Vì thế sau khi Tạ Minh Tường và Bạch Mộc đi rồi, trong phòng ký túc lại tiến hành một trận đại chiến thể kỷ...

Vừa đến quán ăn, điện thoại của Bạch Mộc liền vang lên, nhìn thấy dãy số quen thuộc, anh mỉm cười, nhận điện thoại, một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Bạch Mộc: “Anh đang làm gì vậy?”

“Không có gì...” Bạch Mộc cười, hỏi ngược lại: “Em về đến nhà rồi à?”

“Ừ...” Ở đầu dây bên kia, Đường Hân Uyển nhẹ nhàng đáp, sau đó lại nói chuyện phiếm với Bạch Mộc mấy câu, giọng điệu thân mật thế này khiến cho Bạch Mộc có cảm giác như Đường Hân Uyển đang ở bên cạnh mình.

Sau khi hai người nấu cháo điện thoại hết gần cả tiếng đồng hồ, Đường Hân Uyển đột nhiên ngập ngừng nói nhỏ: “Bạch Mộc, em nhớ anh...”

Bạch Mộc sững sốt, sau khi phản ứng lại được liền nở nụ cười: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ viết xong lời bài “Đồng hành” trong thời gian ngắn nhất...”

“Ừm...” Đường Hân Uyển đáp lại một tiếng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như được ăn mật ong.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Người có thể gửi gắm

Trong căn phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng, một người đàn ông trung niên sắc mặt trắng bệch đang nằm yên trên giường, hai mắt nhắm nghiền,

những ống dẫn được gắn trên người nối liền với các thiết bị máy móc hiện đại. Bởi vì nằm trên giường bệnh lâu ngày, cơ bắp cũng nhão cả ra, tình trạng không được tốt lắm.

Còn ngay bên cạnh giường là một cô gái đang nói chuyện điện thoại, cô gái có khuôn mặt đẹp hoàn mỹ không tỳ vết, sự dịu dàng trong ánh mắt dường như cũng đủ khiến cho người ta phải gục ngã.

Cúp điện thoại, Đường Hàn Uyển nắm chặt đôi tay của người đàn ông trung niên đang nằm trên giường bệnh, vẻ mặt tràn đầy niềm hạnh phúc, nói khẽ: “Ba ơi, cuối cùng con cũng đã tìm được người có thể gửi gắm cả đời mà ba nói rồi đây! Anh ấy rất yêu con, sẵn lòng bao dung cho mọi sự bướng bỉnh cổ chấp của con. Và anh ấy cũng rất yêu âm nhạc, nhìn anh ấy, con như nhìn thấy chính mình của năm đó vậy. Con và anh ấy còn cùng nhau sáng tác một bài hát nữa đây! Để con hát cho ba nghe nhé!”

Dừng lại một lát, Đường Hàn Uyển bắt đầu khe khẽ hát bài “Tình cờ gặp gỡ”, bài hát chỉ thuộc về cô và Bạch Mộc, ánh mắt cô dịu dàng, giống như là đang trở về đêm hội mừng năm mới hôm đó....

Hát xong, sắc mặt của Đường Hàn Uyển liền có chút âm trầm, cô không thể kiềm chế được những giọt nước mắt lăn trên mặt mình: “Thế nhưng ba ơi, ba đã hứa với con là sẽ cùng con chứng kiến thời khắc này mà, tại sao ba lại nuốt lời chứ?”

Ngược dòng ký ức trở lại thời điểm rất lâu trước đây...

Lúc nhỏ Đường Hàn Uyển rất thích chơi đàn, thế nhưng chỉ có ông Đường ủng hộ cô chơi đàn, còn bà Đường thì không tán thành những thứ này, với quan điểm của bà Đường, con gái thì nên cố gắng học tập, không nên chơi mấy thứ nhạc cụ này.

Còn nhớ lúc đó vì chuyện này mà bà Đường luôn cãi nhau với ông Đường, nhưng ông Đường chẳng bao giờ để tâm đến những chuyện này, luôn nhường nhịn cho qua.

Khi đó Đường Hàn Uyển nhìn ông Đường với đôi mắt to tròn đầy trong sáng ngây thơ, hỏi: “Ba ơi, tại sao ba luôn nhường nhịn mẹ vậy, ba sợ mẹ sao?”

Ông Đường cười lắc lắc đầu, nói: “Con bé ngốc, ba sẽ vẫn luôn nhường nhịn mẹ con, không phải vì ba sợ bà ấy, mà là vì ba yêu bà ấy!”

Khi đó Đường Hàn Uyển chỉ là một đứa trẻ nên không hiểu được ý nghĩa của câu nói này, chỉ có thể ngây ngô gật đầu.

“Bé con, sớm muộn gì con cũng sẽ gặp một người như vậy. Anh ta sẽ chịu đựng mọi hờn dỗi của con, và anh ta cũng sẽ giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim con, đến lúc đó, chính là lúc con phải rời xa ba.” Ông Đường nín cười xoa xoa cái đầu nhỏ bé của Đường Hàn Uyển.

“Nhưng mà, con muốn được ở bên ba mãi cơ...” Đường Hàn Uyển ôm lấy ba thật chặt, không muốn buông tay.

Ông Đường bật cười, nói: “Con bé ngốc, sớm muộn gì con cũng sẽ lớn lên. Yên tâm đi, đợi sau khi người đó xuất hiện, ba sẽ nghiêm khắc kiểm định, sẽ đích thân trao con cho người đó.”

Tưởng tượng luôn tốt đẹp như vậy, nhưng không ai có thể ngờ đến sự việc đó lại xảy ra. Lần tai nạn xe đó đã khiến cho ông Đường vĩnh viễn nằm trên giường bệnh, hôn mê bất tỉnh...

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà Đường Hàn Uyển mới quyết định từ bỏ âm nhạc, lựa chọn học y. Cô muốn tự chữa khỏi cho ba bằng sự nỗ lực của mình.

Đường Hàn Uyển đang một mình nói chuyện với ba, không hề phát hiện ra ở bên ngoài phòng bệnh có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ thương xót, và người phụ nữ này chính là mẹ của Đường Hàn Uyển.

Nghe được những lời Đường Hàn Uyển nói, bà Đường cười khổ một tiếng, rốt cuộc có phải cách làm của mình năm đó là sai rồi không?

Hồi lâu sau bà Đường mới hơi do dự một chút, đẩy cánh cửa phòng bệnh ra: “Hân Uyển...”

"Mẹ..." Đường Hàn Uyển lau khô nước mắt trên khóe mắt.

“Xin lỗi con...” Bà Đường áy náy nói. Nếu như năm đó bà không ngăn cản, ông Đường cũng sẽ không lén lút dẫn Đường Hàn Uyển đi đến thành phố khác dự thi, cũng sẽ không xảy ra chuyện đó. Năm đó cũng chỉ bởi vì một suy nghĩ lệch lạc của bà mới khiến cho ông Đường phải mãi nằm trên giường bệnh, cũng khiến cho Đường Hàn Uyển phải từ bỏ âm nhạc. Bà Đường biết, đây là chuyện bà đã nợ con gái.

Đường Hàn Uyển hơi sùng sốt, sau đó mới có phản ứng với những lời bà Đường nói là gì: “Việc này không phải tại mẹ, mẹ à, yên tâm đi! Con nhất định sẽ chữa khỏi cho ba!”

“... Ừ!” Mắt của bà Đường cũng đã ướt ướt.

Đường Hàn Uyển nói xong những lời này, đột nhiên nhận ra điều gì đó, khuôn mặt đỏ lên, dè dặt hỏi: “Mẹ, mẹ đến từ lúc nào vậy?”

“Tôi từ lâu rồi...” Bà Đường nói đến đây, nhìn Đường Hàn Uyển như cười như không nói: “Xem ra con gái cưng của mẹ cũng đã gặp được chân mệnh thiên tử của mình rồi nhì! Có thể nói cho mẹ nghe tình hình của cậu ta không?”

“Chuyện này...” Đường Hân Uyển do dự.

“Con yên tâm, chỉ cần con thích cậu ta thật lòng, cậu ta cũng thích con thật lòng, mẹ sẽ không ngăn cấm các con đâu.” Bà Đường cười nói.

Xem ra mẹ vẫn ủng hộ mình, Đường Hân Uyển cảm thấy vui mừng trong lòng, sau đó liền thao thao bất tuyệt kể lại chuyện của cô và Bạch Mộc cho mẹ nghe, từ chuyện lần đầu hai người gặp nhau cho đến chuyện trước kỳ nghỉ, cô và Bạch Mộc tặng quà cho nhau...

Nói đến đây, Đường Hân Uyển liền lấy đôi bao tay mà Bạch Mộc tặng cô: “cái này là Bạch Mộc tặng con, hình trên bao tay chính là cảnh con và Bạch Mộc cùng nhau chơi đàn...”

Bên này Đường Hân Uyển đang trò chuyện với mẹ về chuyện Bạch Mộc, còn bên Bạch Mộc sau khi cúp điện thoại xong thì lại rơi vào trong mơ mộng đẹp đẽ, bất tận...

Trong khoảng thời gian sắp tới đây, anh nhất định phải giam mình trong phòng đàn, chỉ khi nào viết xong lời bài hát này, Đường Hân Uyển mới có thể sớm quay lại...

Kết quả của sự việc chính là sau khi Tạ Minh Tường đi chọn món ăn xong rồi trở lại, nhìn thấy Bạch Mộc vẫn ngây ngô đứng ở đó cười “ha ha” một cách ngốc nghếch...

Thấy cảnh tượng này, Tạ Minh Tường sờn cả gai ốc, có khi nào anh ấy nhìn thấy Bạch Mộc như vậy đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải là đói quá nên khờ luôn rồi chứ? Cũng không đến nỗi như vậy chứ, lúc Bạch Mộc còn dày công khổ luyện ở phòng đàn, lúc nào cũng mấy bữa quên ăn cũng không sao mà!

Còn nữa, tối hôm qua đi liên hoan còn ăn nhiều như vậy, hệ tiêu hóa của Bạch Mộc cũng không đến nỗi mạnh như vậy chứ? Cậu ấy cũng không phải là thằng mập giống như động vật nào đó...

"Hắt xì! Hắt xì!" Trong ký túc xá, Sở Nam đột nhiên hắt xì hai cái liền, sờ lên trán của mình, thấy mình không hề sốt, thế là lại bắt đầu tự mình đa tình: “Lẽ nào có người nhớ đến mình à?”

“Thôi đi! Người ta nói “một nhớ hai chửi ba cảm rằm”, mày hắt xì liền hai cái, chắc chắn là có người đang chửi mày đấy!” Tôn Dật Thành không chút lưu tình, khinh thường nói.

“Kẻ nào mà to gan như thế!” Sở Nam giận dữ, đập bàn: “Tao nhất định sẽ chặt kẻ đó thành tám khúc!”

Tiêu Ninh đang chớp chớp nhai thức ăn ở bên cạnh, lúng búng nói phán đoán của mình: “Chắc là Tạ lão đại đấy?”

“Ặc... thôi bỏ đi...” Sở Nam liền ừ ừ, trốn vào góc nào đó bắt đầu vẽ bùa chú yểm Tạ Minh Tường...

Đợi mười phút sau, thấy Bạch Mộc vẫn cứ cười ngây ngô như vậy, cuối cùng Tạ Minh Tường không thể chịu được nữa, nhảy đến trước mặt Bạch Mộc khua tay vãi cái, gào to lên: “Này!”

“Anh làm gì vậy?” Bị Tạ Minh Tường phá vỡ mộng tưởng đẹp đẽ của mình, Bạch Mộc rất là bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Về nghỉ tết

“Anh làm gì vậy?” Tạ Minh Tường thấy hơi buồn cười: “Chú đã đứng đó cười ngốc nghếch cả buổi rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải là Đường mỹ nữ đã nói với gì chú rồi không?”

"Không có gì..." Bạch Mộc lắc lắc đầu, lập tức đi thẳng đến trước bàn bày toàn đồ ăn ngon mà Tạ Minh Tường mua rồi ăn ngấu ngiến, chỉ có ăn no rồi mới có sức mà nghĩ tiếp được! Có như vậy mới có thể viết được lời bài hát trong thời gian ngắn nhất, mới có thể làm cho Đường Hân Uyển sớm ngày trở lại!

Tạ Minh Tường liếc mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy có gì đó không đúng, có phải là thằng này bị sốc vì Đường Hân Uyển đi rồi không?

Sau khi Tạ Minh Tường và Bạch Mộc ăn cơm xong trở về ký túc xá thì nhìn thấy ba người bạn Sở Nam đang ngồi ở một góc của ký túc xá, mỗi người đang ôm một ly nê ăn liền, đáng vẻ đó đúng thật là thê thảm, thê thảm hết sức...

Những ngày tiếp theo, bọn họ chơi hết một lượt tất cả những trò giải trí có thể nghĩ ra được, cho đến khi “vét sạch” hết của Tạ Minh Tường mới chịu để

yên...

Một hôm, sau khi mọi người ăn xong đồ ăn mua ở bên ngoài về thì quyết định ra ngoài đi dạo chơi, nhưng lại bị Sở Nam từ chối.

“Các anh có thể nào chuyển qua hoạt động nào có ý nghĩa hơn được không vậy?” Mập Sở Nam rất không hài lòng, so với các kiểu “phóng túng” mấy ngày qua của bọn họ, loại hình hoạt động đi dạo sau bữa cơm này đúng thật là thảm hết chỗ nói!

“Chi cần cậu bỏ tiền ra, cậu nói đi đâu chơi thì chúng ta sẽ đi chỗ đó!” Tạ Minh Tường hơi bức bối, rõ ràng là mấy ngày này mình mời bọn họ ra ngoài chơi đã khiến cho khẩu vị của thằng mập này trở nên tệ hại hơn rồi? Bây giờ không có những hoạt động giải trí mang tính “kích thích” thì không được nữa? Có phải mình đã tạo cho cậu ta thói quen này?

"Ặc..." Mập Sở Nam liền cứng họng, ngượng ngùng cười nói: “Tạ lão đại, anh biết mà, em đến từ vùng quê miền núi, nghèo lắm! Làm sao giống anh, nhà giàu cơ nghiệp lớn...”

“Mình thấy đi dạo sau khi ăn rất tốt, có thể vun đắp thêm tình cảm...” Bạch Mộc nói. Từ trước giờ Bạch Mộc không thuộc loại người thích “kích thích” giống như Sở Nam, mặc dù mấy ngày nay bị bọn họ cưỡng ép tham gia nhiều trò chơi giải trí như vậy nhưng cũng không thay đổi được sự thật là anh thích yên tĩnh.

“Vun đắp thêm tình cảm...” Mập Sở Nam tròn trừng mắt, tỏ ra vẻ chẳng thèm: “Đi dạo có thể vun đắp tình cảm sao? Đừng có lừa gạt người ta như vậy chứ? Các anh ai muốn đi cứ đi, dù gì thì em cũng không đi đâu! Có thời gian chỉ bằng ngủ một giấc còn hơn!” Nói đến đây, Sở Nam còn há miệng ra ngáp một cái...

“Mập, cậu biết hai yếu tố lớn nhất ảnh hưởng đến sự thành công của cậu là gì không?” Lúc này, Tạ Minh Tường đột nhiên mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Sở Nam có vẻ không hiểu lắm, lập tức tò mò.

Tạ Minh Tường nhìn cậu ta khinh bỉ, lạnh lùng cười: "Ngủ dậy là đói, ăn no rồi lại buồn ngủ..."

"Đúng vậy!" Tôn Dật Thành và Tiêu Ninh cạnh đó cho là rất đúng liền gật đầu.

"..."

Cuối cùng, dưới sự cưỡng ép dụ dỗ của bọn họ, Sở Nam cũng đã khuất phục...

Ngay sau đó, đám người bọn họ giống như một đám lang thang, bắt đầu cuộc diễu hành vô vị ở gần trường. Nhưng rất nhanh sau đó bọn họ đã gặp phải một sự công kích dữ dội.

Bởi vì bọn họ phát hiện đi đến chỗ nào cũng đều là những cặp tình nhân đang “quang minh chính đại” thể hiện tình cảm thắm thiết trong đêm tối lãng mạn này.

Cảnh tượng này thật khiến cho người ta phải chịu sự giày vò của nỗi “cô đơn”...

Đến cuối cùng Bạch Mộc thật sự chịu không nổi nữa, cảm thấy mình vẫn thích hợp ở trong phòng đàn hơn. Đối với đề nghị này, Tạ Minh Tường hết sức đồng ý, dù sao so với những hoạt động khác, nghe Bạch Mộc đàn cũng là một sự lựa chọn không tồi, ít nhất là có thể gạt rửa tâm hồn bọn họ một chút...

Đương nhiên, đề nghị này lại bị đám Sở Nam từ chối triệt để. Đối với mấy người ngay cả ngũ âm còn không biết như họ mà nói, quả thật không chịu nổi sự hun đúc của âm nhạc.

Tạ Minh Tường mặc kệ bọn họ nghĩ gì, trực tiếp cưỡng chế kéo mấy người họ đi. Theo cách nói của anh ấy thì là thêm một người là thêm một phần sức lực, có lẽ ý kiến của bọn họ có thể giúp cho Bạch Mộc nhanh chóng viết ra bài hát này, như vậy Đường Hân Uyển có thể trở lại sớm hơn.

Mấy người bị lôi kéo đi đều mang vẻ mặt không tình nguyện, đồng thời trong lòng cũng thầm thấy cạn lời, anh có chắc là bọn em có thể giúp được không? Nếu như viết nhạc theo ý kiến của bọn em, chắc Đường Hân Uyển vĩnh viễn cũng không trở lại luôn ấy chứ.

Bạch Mộc cũng không còn gì để nói, trong lòng nghĩ Minh Tường anh muốn em đàn gây tai trâu hay sao? Đương nhiên, Bạch Mộc cũng không tiện nói ra lời này.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, chớp mắt đã tới 29 tết. Cả trường cũng chỉ còn lại hai người Tạ Minh Tường và Bạch Mộc, ba người bọn Tôn Dật Thành đã về từ mấy ngày trước rồi. Tạ Minh Tường vì lo lắng Bạch Mộc ở một mình ở đây sẽ cô đơn, cho nên ở lại với anh thêm vài ngày.

Mà đến bây giờ, cho dù Tạ Minh Tường có muốn ở lại trường thêm vài ngày nữa cũng không được nữa, ba mẹ ở nhà đã gọi điện thúc giục anh mấy lần, cũng không thể ở lại trường ăn tết luôn được.

Thu dọn hành lý xong, Tạ Minh Tường nhìn Bạch Mộc, mời anh: “Hay là chú về nhà ăn tết cùng anh đi?”

“Không cần đâu”, Bạch Mộc cười lắc lắc đầu, nói: “Bọn trẻ của viện phúc lợi còn đang đợi em nữa!”

“Vậy thì anh ăn tết xong sẽ quay lại sớm?” Tạ Minh Tường tiếp tục hỏi.

“Cũng không cần đâu, có Hân Uyển trở lại với em là được rồi” Bạch Mộc nói.

“Nói vậy là chú sợ anh làm phiền đến thế giới riêng của hai người chứ gì?” Tạ Minh Tường cũng coi như đã hiểu được ý của Bạch Mộc.

“Theo lý thuyết thì đúng là như vậy đấy.” Bạch Mộc gật gật đầu.

“Chú cũng thật là không nề tình...” Tạ Minh Tường cạn lời, đột nhiên nghĩ đến một việc: “Không đúng! Không phải chú nói là chú phải viết xong bài hát đó thì Đường mỹ nữ mới trở lại sao?”

Nói đến chuyện này, Tạ Minh Tường liền cảm thấy áy náy sâu sắc. Anh ấy vốn dĩ định tập hợp sức mạnh quần chúng, để cho Bạch Mộc nhanh chóng viết ra bài hát đó. Nhưng đúng là đã đánh giá quá cao tề bào nghệ thuật của đám Sở Nam rồi, có ba người bọn họ quấy rối, khoảng thời gian này Bạch Mộc hoàn toàn không có chút tiến triển gì.

“Với năng lực của em, không có mấy người làm phiền, khoảng chừng một tuần là có thể viết ra bài hát đó rồi.” Bạch Mộc nói.

“Ặc... cũng đúng...” Tạ Minh Tường nhăn mặt.

Tạ Minh Tường đi rồi, Bạch Mộc nhìn đồng hồ, đã đến lúc phải đi đến viện phúc lợi, chắc có lẽ bọn trẻ ở đó đã chờ sốt ruột rồi? Sau đó, sau khi ăn tết xong, mình nên tranh thủ thời gian tập trung vào trong bài hát.

Mua cho bọn trẻ ít quà xong, Bạch Mộc đi về hướng viện phúc lợi.

Một lúc sau, mấy chữ Viện phúc lợi “Ái Tâm” liền hiện ra trước mắt Bạch Mộc, cùng lúc đó, tiếng cười vui đùa của bọn trẻ cũng vang lên bên tai, Bạch Mộc mỉm cười, đẩy cửa vào.

“Là anh Bạch Mộc, anh Bạch Mộc về rồi!” Vừa bước vào cánh cổng của viện phúc lợi, đám trẻ đã nhìn thấy Bạch Mộc, đứa nào cũng ríu rít chạy lại vây lấy Bạch Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra

Đêm giao thừa, ngày mà người nhà đoàn tụ, nhưng đối với Bạch Mộc và những đứa trẻ này thì nhà của họ chính là viện phúc lợi này.

Pháo hoa ngoài cửa sổ chiếu sáng khoảng không đen như mực, bọn trẻ ở bên ngoài vừa thưởng thức vẻ đẹp của pháo hoa, vừa ngó nhìn Bạch Mộc và bà viện trưởng đang gói sủi cảo ở trong phòng, chúng đang chờ sủi cảo chín...

Một lúc lâu, bà viện trưởng đang bận rộn đột nhiên hỏi: “Tìm được cô bé đó rồi à?”

Một câu không đầu không cuối nhưng Bạch Mộc lại biết bà viện trưởng đang nói đến chuyện gì. Nhớ tới từng lúc ở bên cạnh Đường Hân Uyển, Bạch Mộc không khỏi cười tủm tỉm, khẽ gật đầu: “Dạ.”

“Vậy sao? Vậy thì tốt quá...” Bà viện trưởng do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện kia. Bà là người nhìn Bạch Mộc lớn lên, đương nhiên cũng biết mấy năm nay Bạch Mộc đã nỗ lực như thế nào vì chuyện này, bà không muốn vì chuyện đó mà Bạch Mộc mất đi niềm tin vào cuộc sống...

Hơn nữa, đã qua nhiều năm như vậy, việc đó chưa chắc sẽ xảy ra, bà viện trưởng lo lắng những chuyện không thiết thực như thế này sẽ đã kích Bạch Mộc.

Chỉ là Bạch Mộc vẫn rất thông minh, nhạy bén nắm bắt được điều gì đó bất thường, nhìn thấy bà viện trưởng muốn nói lại thôi, Bạch Mộc không khỏi có chút khó hiểu, hỏi: “Viện trưởng, sao vậy?”

“Không có gì...” Bà viện trưởng lắc lắc đầu.

“Được rồi...” Bạch Mộc thờ dãi, anh biết nhất định là bà viện trưởng có chuyện gì giấu anh, thế nhưng anh cũng biết tính cách của bà viện trưởng, nếu bà không muốn nói thì ai hỏi cũng vô ích.

Nửa tiếng sau, Bạch Mộc nấu chín sủi cảo hô lên: “Đến ăn sủi cảo thôi!”

“Đến đây!” Đám trẻ bên ngoài vội chạy vào, mỗi đứa bưng một bát bắt đầu ăn như hổ đói.

Bạch Mộc cười cười, ra ngoài lấy đi động bấm số gọi cho Đường Hân Uyển.

Điện thoại vừa đổ chuông đã được kết nối, ngay sau đó truyền đến giọng nói vui mừng và kinh ngạc của Đường Hân Uyển: “Bạch Mộc, anh viết xong bản nhạc kia chưa?”

Bạch Mộc hơi sững sốt, không khỏi bật cười không ngớt: “Đâu có nhanh được như vậy... Lúc trước Tôn Dật Thành bọn họ ở lại trường cứ quấy rầy anh, anh hoàn toàn không có tinh thần để viết...”

“Vậy sao...” Đường Hân Uyển lập tức bất mãn nói nhỏ một tiếng: “Bọn họ thật đúng là đáng ghét mà...”

Giọng của Đường Hân Uyển tuy nhỏ nhưng vẫn bị Bạch Mộc nghe thấy, anh liền trêu chọc: “Em nhớ anh rồi à? Muốn anh viết xong bản nhạc sớm, sau đó em sẽ trở lại sớm một chút?”

“Đâu có!” Đường Hân Uyển đỏ mặt, tuy trong lòng cô quả thật là nghĩ như vậy, nhưng mà cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng thừa nhận như vậy.

“Ha ha!” Bạch Mộc nở nụ cười, anh đột nhiên phát hiện, Đường Hân Uyển như vậy quả là rất đáng yêu.

“Anh cười cái gì?” Đường Hân Uyển càng đỏ mặt hơn, dọa nạt: “Còn cười nữa là em tắt điện thoại đấy!”

“Vậy thì anh không cười nữa.” Bạch Mộc vội vàng ngừng tiếng cười lại.

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói của bọn trẻ: “Anh Bạch Mộc, anh ở bên ngoài làm gì vậy? Nhanh vào ăn sủi cảo đi!”

“Vào ngay đây!” Bạch Mộc đáp lại một tiếng.

“Anh đang ở cùng bọn trẻ à?” Đầu bên kia điện thoại, Đường Hân Uyển có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy!” Bạch Mộc trả lời.

“Vậy thì không phải là anh sẽ dạy bọn chúng yêu sớm sao?” Đường Hân Uyển có chút buồn cười.

“Thế này sao có thể tính là yêu sớm chứ?” Bạch Mộc có chút cạ lời: “Anh cũng đã thành niên rồi đấy nhé. Hơn nữa những đứa trẻ này chỉ có học những cái tốt từ anh thôi. Từ nhỏ đến lớn anh đều là tấm gương sáng của chúng đấy!”

“Chém gió!” Đường Hân Uyển không nhịn được cười.

“Nói thật mà.” Bạch Mộc nghiêm mặt nói: “Những đứa trẻ này rất đáng yêu, anh nhìn chúng lớn lên, chúng giống như người nhà của anh vậy, còn cả bà viện trưởng cũng vô cùng thân thiết. Đợi sau khi em về, anh sẽ dẫn em đến thăm họ!”

“Hà?” Đường Hân Uyển hơi sững sốt nhưng trong lòng thì nhớ đến một câu tục ngữ, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, không thể giấu giếm, trốn tránh mãi được... Nghĩ đến đây, mặt Đường Hân Uyển không khỏi nóng lên...

“Sao vậy?” Bạch Mộc có chút nghi ngờ hỏi.

“Không... không có gì...” Đường Hân Uyển tuyệt đối sẽ không nói ra lời trong lòng, như vậy thì quá lúng túng rồi.

“Vậy thì cứ quyết định thế nhé...” Bạch Mộc giải quyết dứt khoát: “Sau tết chắc chắn anh sẽ tranh thủ thời gian viết xong bản nhạc này...”

“Được... được rồi...” Đường Hân Uyển cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hai người lại nói chuyện với nhau thêm một lúc, giọng điệu của Đường Hân Uyển đột nhiên trở nên khản trương: “Bạch, Bạch Mộc...”

“Ừm?”

Đường Hân Uyển thở phào một hơi, liếc mình nói ra câu nói đó: “Mẹ em muốn nói chuyện với anh mấy câu...”

“Hà?” Bạch Mộc ngây ngẩn cả người.

Chuyện là như vậy, ngay lúc Đường Hân Uyển nói chuyện với Bạch Mộc, bà Đường đột nhiên ra hiệu muốn nói mấy câu với Bạch Mộc. Vốn dĩ Đường Hân Uyển muốn từ chối, nhưng cuối cùng bà Đường lại đưa cả ông Đường ra, Đường Hân Uyển cũng chỉ có thể bắt đầu đi đồng ý.

“Hân Uyển, mẹ tin nếu ba con tỉnh lại, chắc chắn ông ấy cũng sẽ làm như vậy.” Đây là nguyên văn câu nói của bà Đường.

Cũng chính vì như vậy, Đường Hân Uyển chỉ có thể giao điện thoại cho bà Đường, đồng thời trong lòng đang không ngừng cầu nguyện bà Đường đừng chia rẽ bọn họ.

“Bạch Mộc à? Di là mẹ của Hân Uyển!” Bạch Mộc vẫn chưa kịp phản ứng thì giọng của bà Đường đã vang lên ở đầu kia điện thoại.

Lúc này Bạch Mộc mới tỉnh táo lại, vội nói: “Di Đường, cháu chào dì ạ!”

“Là thế này.” Bà Đường nói: “Dì đã nghe Hân Uyển nói chuyện của hai cháu, cho nên dì muốn hỏi xem sau tết cháu có thời gian đến nhà chơi hay không?”

Tình huống gì vậy? Bạch Mộc ngây ngẩn cả người, nhưng anh cũng hiểu suy nghĩ của bà Đường, ngay sau đó liền gật đầu: “Việc này không vấn đề gì đâu dì, cháu sẽ sắp xếp thời gian.”

“Vậy được! Vậy thì đến lúc đó dì bảo Hân Uyển về trường đón cháu!” Bà Đường rất hài lòng với câu trả lời của Bạch Mộc, sau khi nói xong liền trả điện thoại lại cho Đường Hân Uyển.

“Này, sao anh đã đồng ý vậy?” Đường Hân Uyển có chút sốt ruột.

“Sao vậy? Chẳng lẽ em không muốn để anh gặp người nhà em?” Bạch Mộc trêu ghẹo.

“Không phải vậy, em sợ...” Đường Hân Uyển lo bà Đường sẽ không đồng ý chuyện của cô và Bạch Mộc.

“Không sao...” Bạch Mộc cười nói: “Em còn không có lòng tin đối với anh sao?”

“... Thôi được.” Đường Hân Uyển do dự một lúc mới đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Hân Uyển liền đi tìm bà Đường, cô phải nói chuyện đàng hoàng với mẹ, tránh đến lúc đó lại không đồng ý.

Thật sự không ngờ chuyện giữa mình và Hân Uyển lại phát triển nhanh như vậy, Bạch Mộc mỉm cười, vừa định xoay người trở về phòng thì lại bị dọa cho giật mình.

Ở cách anh không xa, mấy đứa trẻ đang lăm la lăm lét nhìn anh, về mặt đứa nào đứa nấy đều vô cùng mờ ám.

Sau khi phản ứng lại, Bạch Mộc không khỏi trợn trừng mắt, bực bội nói: “Tiểu Vũ, mấy đứa muốn dọa chết anh à?”

Tiểu Vũ chính là một trong số những đứa trẻ này, cũng là một trong những đứa trẻ lớn nhất ở đây. Bình thường khi Bạch Mộc không ở viện phúc lợi, chính là thằng bé giúp đỡ bà viện trưởng quản lý viện phúc lợi.

Nghe thấy Bạch Mộc nói vậy, Tiểu Vũ cười ha hả: “Anh Bạch Mộc, chúng em đến gọi anh vào ăn sủi cảo, không phải cố ý muốn làm phiền anh, vừa rồi có phải anh nói chuyện điện thoại với chị dâu không vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tiểu vũ tâm sự nặng nề

Nghe vậy, Bạch Mộc liền tức giận búng vào trán Tiểu Vũ một cái: “Trong cái đầu bé tí này của em ngày nào cũng nghĩ cái gì vậy? Nhanh về ăn cơm, trẻ con đừng hỏi này hỏi nọ!”

Tiểu Vũ có chút bất mãn gạt tay Bạch Mộc ra, phản bác: “Em đã mười ba tuổi rồi, không còn nhỏ nữa đâu nhé.”

“Đúng! Không sai, em có thể làm chứng!” Một đứa trẻ ở bên cạnh đứng ra, tròng mắt đảo một vòng nói với Bạch Mộc: “Anh Tiểu Vũ toàn lén xem ảnh của một đứa con gái!”

“Hả?” Bạch Mộc sững sốt, sắc mặt tò mò nhìn về phía Tiểu Vũ. Thằng nhóc này mới tí tuổi đầu đã có tình cảm với bé gái khác rồi sao? Thế này thì cũng trưởng thành sớm quá nhỉ? Nói xem nó học ai? Dù sao không phải mình là được rồi, lúc mình lớn bằng nó đâu có kiểu tâm tư này!

Nếu để bà viện trưởng biết suy nghĩ của Bạch Mộc, có lẽ là vô cùng xem thường. Năm đó khi tham gia cuộc thi là ai đã thích một bé gái sau khi nhìn thấy cô bé đánh đàn, hơn nữa còn điên cuồng tìm kiếm nhiều năm như vậy? Hình như năm đó Bạch Mộc còn ít tuổi hơn Tiểu Vũ bây giờ nữa.

“Tiểu Đông, mày muốn ăn đòn có phải không?” Bị đứa trẻ này vạch trần bí mật của mình, Tiểu Vũ lập tức đỏ mặt, thẹn quá hóa giận nói: “Có phải nghĩ là có anh Bạch Mộc làm chỗ dựa cho nên mày muốn làm gì thì làm không hả? Anh thấy mày lâu rồi không được ăn đòn đấy nhì!”

Nói xong, Tiểu Vũ làm bộ muốn nhéo mặt đứa trẻ tên Tiểu Đông này.

“A! Anh Bạch Mộc cứu em!” Tiểu Đông hoảng sợ vội vàng rúc sau lưng Bạch Mộc tìm kiếm sự che chở.

“Được rồi! Đừng nghịch nữa!” Bạch Mộc có chút dờ khóc dờ cười, đưa tay ra tách hai đứa trẻ, nói: “Giờ không còn sớm nữa, đi ngủ hết đi!”

“Đừng thế mà!” Tiểu Vũ vội lắc đầu nói: “Cả năm mới ăn tết một lần, hôm nay để bọn em chơi nhiều hơn một chút nhé, được không anh Bạch Mộc?” Sau khi nói xong, Tiểu Vũ ngược đôi mắt đầy mong đợi nhìn về phía Bạch Mộc.

Nhìn thấy vẻ mong đợi trong ánh mắt đám trẻ, Bạch Mộc không khỏi thở dài, khẽ gật đầu đồng ý với thỉnh cầu của chúng: “Thôi được rồi, nhưng muộn nhất là chơi đến mười một giờ, sau mười một giờ thì phải đi ngủ đúng giờ!”

“Không vấn đề!” Bọn trẻ đồng thanh trả lời, cả đám nhảy nhót không thôi.

Chỉ có điều tuy nói là đã đàm phán xong với Bạch Mộc, phần lớn đám trẻ không rời đi mà là ngồi xuống quanh Bạch Mộc, mắt to nhìn mắt nhỏ với anh.

Tình cảnh này vẫn tiếp diễn hơn mười phút, rốt cuộc Bạch Mộc cũng không nhịn được hỏi: “Không phải mấy đứa muốn đi chơi sao? Ở đây làm gì?”

“Không phải bọn em đang chơi sao?” Tiểu Vũ hỏi ngược lại.

“Ồ... cũng đúng...” Bạch Mộc hơi toát mồ hôi, thầm nghĩ trò chơi của trẻ con bây giờ là yên lặng chờ đợi như thế này sao? Sao không có hoạt bát như mình trước đây nhỉ?

Sau một lúc lâu trầm mặc, Tiểu Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Anh Bạch Mộc, anh nói chuyện với chúng em nhé?”

“Nói chuyện gì?” Bạch Mộc quay đầu lại, có chút nghi hoặc hỏi.

“Kể chuyện của anh với chị dâu đi?” Cuối cùng Tiểu Vũ cũng lộ ra cái đuôi cáo của nó.

“Đúng vậy đúng vậy!” Đề nghị của Tiểu Vũ lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người.

“...” Bạch Mộc có chút cạn lời, hóa ra đây chính là mục đích cuối cùng của mấy đứa à? Bạch Mộc rất nghi ngờ, Tiểu Vũ hỏi việc này có phải là muốn mượn kinh nghiệm của mình để theo đuổi con gái nhà người ta không?

Tuy nói Bạch Mộc đã dốc sức từ chối chúng, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi, đám trẻ dùng hết chiêu trò từ những nhẽo đến ngang bướng khiến anh phải đồng ý.

“Lần đầu tiên anh gặp Hân Uyên là ở cuộc thi năm đó...” Nói tới đây, trong ánh mắt của Bạch Mộc toát ra vẻ hồi tưởng, hiển nhiên là đang nhớ về khoảng thời gian trước kia.

“Cũng nhờ cuộc thi đó, anh đã thích cô bé ấy, cho nên sau đó đã đi đến rất nhiều thành phố để tìm cô ấy, chỉ tiếc là cô ấy cứ như biết mất khỏi nhân gian, cho dù anh tìm thế nào cũng không tìm thấy bất kỳ tin tức nào của cô ấy.”

“Mãi sau này anh đã gặp được cô ấy trong trường đại học. Lúc đó anh vẫn không biết cô ấy chính là người mà mình muốn tìm, trời xui đất khiến thế nào mà bọn anh lại đến với nhau. Sau đó nhờ một kế hoạch ngẫu nhiên, anh phát hiện hóa ra người anh vẫn luôn tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh mình...” Khi Bạch Mộc nói tới đây, trên mặt trước sau vẫn là sắc thái tràn đầy hạnh phúc, khiến cho đám trẻ hết sức ngưỡng mộ.

“Vậy chị dâu có biết mình là người mà anh Bạch Mộc vẫn luôn tìm kiếm không?” Tiểu Vũ truy hỏi.

“Việc này quan trọng sao?” Bạch Mộc hỏi ngược lại.

“Không quan trọng ư?” Tiểu Vũ gãi gãi đầu.

“Có lẽ quan trọng, hoặc cũng có thể là không quan trọng, tùy em hiểu nó như thế nào...” Bạch Mộc ngẫm nghĩ rồi trả lời, nói xong lại xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Vũ: “Mấy vấn đề này, chờ sau khi lớn lên em sẽ hiểu.”

“Ồ...” Tiểu Vũ gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói xong lại bất chợt phản ứng lại: “Không đúng, anh Bạch Mộc, anh cứ nói em là trẻ con. Năm đó khi anh thích chị dâu chắc là còn nhỏ hơn em ấy chứ?”

“Ồ...” Bạch Mộc mặt đỏ lựng, không ngờ thẳng nhóc Tiểu Vũ này lại phản ứng nhanh như vậy. Mức IQ này chắc còn phải cao hơn cả của mình?

Bạch Mộc biết mình không thể so đo với một đứa trẻ trong chuyện này. Vấn đề là cho dù có thật sự so đo thì đoán chừng cũng đuối lý với thẳng nhóc này!

Nghĩ đến đây, Bạch Mộc vội vàng chuyển chủ đề: “Em hỏi như vậy, có phải em cũng thích cô bé nào rồi phải không?”

“Coi như là vậy đi...” Tiểu Vũ ngại ngùng gãi gãi đầu.

“Ồ? Tình hình như thế nào?” Bạch Mộc lập tức thấy hứng thú.

“Không... Không có gì...” Tiểu Vũ lại ngại nói ra.

“Tiểu Vũ, anh hãy nói chuyện với anh Bạch Mộc đi, với người kinh nghiệm dày dặn giống như anh Bạch Mộc, nói không chừng có thể nghĩ cách giúp anh

thì sao!” Tiểu Đông khích lệ.

“...” Bạch Mộc liếc mắt, anh đã là kinh nghiệm dày dặn từ khi nào vậy hả?

Tiểu Vũ nhăn nhó hồi lâu, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, chậm rãi nói: “Bạn ấy là ủy viên học tập của lớp chúng em, bởi vì chúng em luôn cùng nhau thảo luận về vấn đề học tập cho nên em...”

“Cho nên em đã thích người ta phải không?” Bạch Mộc mỉm cười.

“... Dạ...” Tiểu Vũ then thùng gật gật đầu.

“Vậy em có biết cảm giác của bạn ấy đối với em là gì không?” Bạch Mộc hỏi tiếp.

“Em không biết...” Tiểu Vũ lắc lắc đầu: “Em không dám hỏi, cũng không dám biểu đạt suy nghĩ của mình, em sợ sau khi em nói ra thì ngay cả làm bạn với bạn ấy cũng không được. Hơn nữa điều kiện gia đình của bạn ấy tốt như vậy, còn em chỉ là một đứa trẻ không ai cần mà thôi... Em sợ em không xứng với bạn ấy...”

Nghe vậy, Bạch Mộc khẽ thở dài trong lòng, liên quan đến phương diện này, mãi mãi là nơi yếu đuối nhất trong lòng những đứa trẻ này! Bạch Mộc vẫn luôn không biết mấy đứa trẻ này lại có tâm sự nặng nề như vậy.

“Cái gì mà không ai cần?” Bạch Mộc nghiêm mặt nói: “Viện phúc lợi này chính là nhà em! Cho dù nói thế nào thì bọn anh đều là người nhà của em! Còn các em nữa, các em đều là một thành viên không thể thiếu trong cuộc đời anh!” Bạch Mộc nhìn về phía đám trẻ này nói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Anh viết xong rồi

“Đúng vậy!” Bọn trẻ nhanh chóng thay đổi về mặt chán nản trước đó thành vui mừng.

Đúng thế! Anh Bạch Mộc nói không sai, viện phúc lợi Ái Tâm này chính là nhà của bọn họ! Hơn nữa gia đình lớn này còn vô cùng ấm áp!

“Nhưng mà...” Tiểu Vũ vẫn còn hơi lo lắng, do dự hồi lâu mới nói tiếp: “Bạn nữ đó không những xinh đẹp mà kết quả học tập cũng rất tốt. Trong lớp có rất nhiều bạn nam thích bạn ấy, nếu so với họ, em thực sự chẳng có ưu điểm gì...”

“Tiểu Vũ, em nghĩ vậy là sai rồi!” Bạch Mộc nghiêm túc nói: “Điều kiện tất yếu để thành công chính là em phải có lòng tin ở bản thân mình! Nếu ngay cả lòng tin ở bản thân mình mà em cũng không có thì nói gì đến chuyện làm cô bé đó rung động được chứ?”

Nói xong câu này, trong lòng Bạch Mộc cũng thấy hơi kỳ lạ, như vậy có phải đang dạy hư trẻ vị thành niên không nhỉ?

“Ngoài cái đó ra, em còn phải học cách kiên trì. Không thể vì một chút thất bại mà đã lùi bước, phải học cách không từ bỏ. Chỉ cần em có hai tinh thần này, anh tin rằng cô bé đó sẽ có suy nghĩ khác về em.” Bạch Mộc tiếp tục nói.

“Đúng vậy! Cũng giống như anh Bạch Mộc, vì để tìm được người mà mình thích, anh Bạch Mộc đã phải tốn rất nhiều thời gian để tìm kiếm chị ấy, đây chính là một tấm gương vĩ đại đấy!” Tiểu Đông đứng ra, giơ hai tay thể hiện sự tán thành.

“... Đúng vậy.” Bạch Mộc không phản bác lại được, anh rất muốn “dạy dỗ” cậu nhóc Tiểu Đông này một trận nhưng lại không thể làm như vậy. Nếu không thì những lời nói khi này chẳng phải đều là công cốc sao?

“Nhưng dù kết quả của chuyện này ra sao, em đều phải hứa với anh, nhất định không được vì chuyện này mà làm lỡ dở chuyện học hành, nếu không thì anh nhất định sẽ cho em một trận đấy!” Bạch Mộc dặn dò.

“Đúng thế! Anh Bạch Mộc nói rất đúng, học tập mới là việc quan trọng nhất! Anh nhìn anh Bạch Mộc đi, mặc dù luôn phải đi tìm kiếm tin tức của chị dâu, thế nhưng anh ấy chưa bao giờ chảnh mắng chuyện học hành, giờ còn thi đỗ vào trường đại học trọng điểm nữa! Anh Tiểu Vũ, anh nên học tập anh Bạch Mộc đấy!” Tiểu Đông lại nhảy ra.

“...” Bạch Mộc nhìn đám trẻ mà mặt này bắt lực vỗ trán, rốt cuộc điều gì đã làm vấy bẩn sự ngây thơ của chúng cậu? Là xã hội phức tạp này ư? Dù nói gì đi chăng nữa, tóm lại chắc chắn không phải do mình là được.

Tiểu Vũ do dự hồi lâu, sau đó mới gật đầu đồng ý: “Vâng!” Nói thì nói vậy nhưng Bạch Mộc vẫn cảm nhận được rằng Tiểu Vũ chẳng có chút lòng tin nào vào bản thân.

“Haiz...” Bạch Mộc khẽ thở dài trong lòng, xem ra vấn đề về xuất thân vẫn có ảnh hưởng không nhỏ đến đám trẻ này! Trong lòng Bạch Mộc thầm nghĩ,

có nên tìm Đường Hân Uyển tới đây, để cô ấy khuyên nhủ đám trẻ này không?

So với bản thân anh thì có lẽ là đám trẻ này sẽ chịu tâm sự với một người chị tri kỷ hơn nhỉ?

Trong phòng, bà viện trưởng đang đứng bên cửa sổ nhìn cảnh tượng này, vui mừng gật gật đầu, cảnh tượng này thật hài hòa biết bao! Có Bạch Mộc ở đây, bà cũng có thể an tâm không ít.

Chỉ là rốt cuộc tình hình này có thể kéo dài được bao lâu? Nghĩ đến chuyện kia, vẻ mặt của bà viện trưởng liền có vẻ hơi buồn bã, chỉ còn chưa đến hai năm nữa thôi, mong là nó sẽ không xảy ra! Mong rằng chỉ là do bà sầu lo vô cớ mà thôi.

Xét tổng thể mà nói thì trò chuyện với đám trẻ này rất vui, ngoại trừ việc bản thân anh luôn bị đám trẻ này trêu chọc...

Chẳng biết từ khi nào, kim đồng hồ đã chỉ đến mười một giờ, Bạch Mộc phúi phúi bụi trên người, đứng dậy khoát tay nói: “Được rồi, mười một giờ rồi, mấy đứa nên đi ngủ rồi đấy!”

“Hả? Nhanh vậy sao?” Đám trẻ hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn, thế nhưng trước sự “uy nghiêm” của Bạch Mộc, chúng chỉ đành bất lực đồng ý.

Nhưng Bạch Mộc vẫn đánh giá thấp mức độ bày trò của đám trẻ này, mặc dù đã lên giường đắp chăn rồi nhưng vẫn mè nheo bắt Bạch Mộc hát cho chúng nghe.

“Mấy đứa đang muốn tạo phản hả? Có phải do khoảng thời gian này anh không ở viện phúc lợi, cho nên lá gan của mấy đứa to hơn rồi phải không?” Nhìn thấy cảnh này, Bạch Mộc thấy hơi đau đầu, bất lực nói.

“Hi hi! Không phải như thế đâu! Chỉ là do lâu lắm rồi chưa nghe anh Bạch Mộc hát thôi, anh yên tâm đi, anh hát xong chúng em sẽ đi ngủ ngay!” Tiểu Đồng cười hi hi.

Bạch Mộc lắc đầu cười khỏ, đành phải đồng ý. Anh lấy đàn guitar ra, bài hát “Tình cò gặp gỡ” được Bạch Mộc chậm rãi ngân lên.

Mỗi khi hát lên bài hát này, Bạch Mộc lại nhớ về từng ký ức khi ở bên cạnh Đường Hân Uyển, nét hạnh phúc cũng dần hiện ra trên gương mặt anh từ lúc nào không biết.

Bài hát kết thúc, đám trẻ dần dần chìm vào giấc ngủ theo giai điệu của bài hát, Bạch Mộc đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Cùng thời gian đó, Đường Hân Uyển cũng đang ngắm trăng ngoài cửa sổ, khóe miệng vô thức cong lên.

Nhớ nhau không biết ngày nào gặp, lúc này đêm này chan chứa tình. (1)

Trước đó, sau khi cúp điện thoại, Đường Hân Uyển liền đi tìm bà Đường để tranh luận. Dù sao thì lúc trước bà Đường không cho phép cô yêu đương khi đang học đại học, thế nhưng lần này bà lại đột nhiên mời Bạch Mộc đến nhà chơi khiến Đường Hân Uyển lo lắng không yên, cô lo rằng mẹ mình sẽ chia rẽ hai người bọn họ.

Chỉ là lý luận của Đường Hân Uyển cũng chẳng có tác dụng gì. Bà Đường không chỉ khiến Đường Hân Uyển không thể nói được gì, lại còn trực tiếp kéo luôn cả ông Đường ra. Đối với chuyện này, cho dù Đường Hân Uyển không muốn đến mức nào thì cũng chỉ có thể đồng ý.

Lúc này cô chỉ hy vọng Bạch Mộc có thể khiến mẹ mình cảm động!

Ánh trăng sáng vàng vạc chiếu lên gương mặt, khiến trái tim đang bồn chồn cũng dần bình tĩnh lại. Cách đó không xa, tiếng pháo nổ vang vọng trên từng góc phố, mọi người đang đắm chìm trong niềm vui đón năm mới, chỉ có hai người họ là không quan tâm, vẫn chăm chú nhìn lên vầng trăng sáng trước mặt, gửi gắm tâm tư của mình vào ánh trăng.

Bạch Mộc (Hân Uyển), em (anh) nhớ anh (em)...

Tiếng chuông reo...

Tiếng chuông điện thoại chói tai phá tan suy nghĩ của Bạch Mộc, anh bức bối nhận điện thoại: “Alo? Có chuyện gì?”

“Ha ha! Bạch Mộc! Là Minh Tường đây! Có ngạc nhiên không, có bị kích thích không, có giật mình không?” Giọng nói quen thuộc của Tạ Minh Tường vang lên từ đầu dây bên kia.

“... Anh có chuyện gì không?” Bạch Mộc hết sức chán nản.

“Hả... Lẽ ra định chúc chú năm mới vui vẻ, bây giờ xem ra không cần nữa rồi...” Tạ Minh Tường vô cùng bức bối: “Chắc là đã có người gọi cho chú trước anh rồi đúng không?”

Người mà Tạ Minh Tường ám chỉ, tất nhiên chính là Đường Hân Uyển.

“Ừm.” Bạch Mộc thân nhiên trả lời.

“Anh biết ngay mà...” Tạ Minh Tường tròn mắt: “Vừa nãy chắc chắn chú đã nấu cháo điện thoại với ai đó đúng không, chẳng trách anh đây gọi mãi chẳng được, thôi bỏ qua đi, nếu đã vậy thì không làm phiền chú nữa, anh cúp máy đây!”

Sau Tạ Minh Tường, tất nhiên là ba người Sở Nam, Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành, thế nhưng bọn họ cũng chẳng có ai là ngoại lệ, sau khi bị Bạch Mộc dội cho một gáo nước lạnh đều bực bội cúp máy. Đồng thời tự thề với lòng mình, suốt kỳ nghỉ đông này sẽ không thêm quan tâm đến Bạch Mộc nữa... cái thằng trọng sắc khinh bạn kia!

Vừa qua năm mới, Bạch Mộc liền rời khỏi viện phúc lợi, nhốt mình trong phòng đàn. Sau bao cố gắng, cuối cùng Bạch Mộc cũng gọi điện cho Đường Hân Uyển: “Hân Uyển, anh đã viết xong bài hát đó rồi...”

(1) Nhớ nhau không biết ngày nào gặp, lúc này đêm này chan chứa tình: hai câu thơ trong bài Thu phong từ của Lý Bạch.

Tương tư tương kiến tri hà nhật?

Thử thì thử dạ nan vì tình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Gặp ba mẹ

Có thể nói để viết được hoàn chỉnh bản nhạc này, Bạch Mộc đã phải bỏ ra không ít công sức. Minh chứng rõ ràng nhất chính là trong thùng rác ở phòng đàn có rất nhiều bản nhạc bị Bạch Mộc bỏ đi...

Đương nhiên, vì ở trường học không còn bị đám người Tôn Dật Thành quấy rầy nữa, cuối cùng Bạch Mộc cũng có thể tập trung toàn bộ tâm tư và sức lực vào việc sáng tác. Nếu không thì có lẽ là bản nhạc này sẽ không được hoàn thành trong thời gian sớm như vậy.

Sau bao ngày thức khuya dậy sớm, khó khăn lắm Bạch Mộc mới viết xong bản nhạc này, sửa chữa thêm mấy lần, xác định không còn vấn đề gì nữa, anh liền vội vã gọi điện thoại cho Đường Hân Uyển.

Trong thời gian này còn xảy ra một vấn đề nho nhỏ...

Qua năm mới, Tạ Minh Tường lại gọi điện tới: “Bạch Mộc à! Chú ở trường một mình không thấy buồn chán à? Có muốn anh đây đến làm bạn với chú sớm hơn không?”

“Không cần đâu...” Bạch Mộc thần nhiên trả lời.

“...” Tạ Minh Tường ghen lời, xấu hổ cười cười: “Sao thế? Sợ anh làm phiền chú sáng tác à?”

“Đúng vậy.”

“... Chú đúng là chẳng biết nể mặt gì cả.” Tạ Minh Tường vô cùng bực bội, hạ giọng nói lầm bầm: “Anh đây đâu phải loại người chỉ biết gây chuyện như những kẻ nào đó... Thôi vậy, nếu chú đã cặn tính cặn nghĩa đến thế, vậy thì anh đây cũng sẽ không quan tâm nữa, chú ở đó mà tự cầu phúc một mình đi!”

Nói xong, Tạ Minh Tường vô cùng bực bội cúp luôn điện thoại, đi tìm Lãnh Hân Hân để trút bầu tâm sự...

“Thật không?” Nghe thấy vậy, trong lòng Đường Hân Uyển cảm thấy vô cùng vui vẻ, sau đó nói tiếp: “Vậy thì bây giờ em đi mua vé ngay!”

Vừa nói xong, Đường Hân Uyển chợt cảm thấy hình như là mình hơi nóng vội quá rồi, lại vội vàng giải thích như kiểu đang tự lừa gạt mình: “Nhưng mà, em muốn quay về trường là vì ở nhà mẹ cứ cảm râm em mãi, chứ không có ý gì khác, anh đừng suy nghĩ nhiều đấy!”

“Ha ha!” Bạch Mộc cười phá lên, đương nhiên anh hiểu suy nghĩ trong lòng Đường Hân Uyển, chỉ là Bạch Mộc cũng không vạch trần cô thôi.

“Anh cười cái gì?” Khuôn mặt Đường Hân Uyển đỏ ửng lên: “Anh mà còn cười nữa là em không về đâu đấy!”

“Đừng, đừng mà!” Bạch Mộc hoảng hốt, vội vàng xin xỏ: “Anh có cười gì em đâu, chỉ là vì thấy em sắp quay lại nên anh vui mừng quá thôi mà. Hôn nữa, mấy đứa trẻ ở viện phúc lợi vẫn đang đợi em đấy.”

“Ừm...” Đường Hân Uyển đáp lại rất khẽ.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Mộc hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn gọi điện cho Tạ Minh Tường. Dù sao thì hai ngày nữa cũng phải đến thăm hỏi nhà Đường Hân Uyển rồi, không thể cứ tay không mà đến được, nhất định phải mua thêm cái gì đó! Nhưng mà rút cuộc nên mua cái gì thì Bạch Mộc lại không suy nghĩ ra, vậy nên phải gọi điện thoại hỏi Tạ Minh Tường, anh ấy có kinh nghiệm đây mình như thế chắc hẳn sẽ biết chứ nhỉ?

“Ồ kia! Đây không phải là Bạch đại tài tử đó sao? Sao lão nhân gia ngài lại đích thân gọi điện thoại cho tôi thế? Có phải vì ở trường một mình cô đơn quá nên muốn tôi qua đó với ngài không?”

Chuông điện thoại vang lên hai tiếng liền được nối máy, ngay sau đó, đầu dây bên kia vang lên giọng nói mỉa mai kèm thêm một chút tức tối của Tạ Minh Tường. Nghe thấy vậy, Bạch Mộc cảm thấy hơi xấu hổ, chẳng phải vì trước đó anh chọc tức Tạ Minh Tường hai lần thôi sao? Có cần phải dùng ngữ điệu chua ngoa như thế không? Hơn nữa khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ đông, sao anh không cố gắng ở bên cạnh Lân Hân Hân nhà anh đi, cứ muốn bám theo tôi làm gì?

Sau một hồi đắn đo, cuối cùng Bạch Mộc mới ngần ngừ mở miệng nói: “Không phải như vậy, chỉ là em có một vấn đề muốn xin anh chỉ bảo một chút thôi...”

“Bạch đại tài tử mà cũng có vấn đề muốn anh đây chỉ bảo? Đúng là hiếm thấy mà!” Tạ Minh Tường vô cùng kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền bày ra dáng vẻ cao ngạo: “Nhưng mà bây giờ anh đang rất bận, bên này còn có mấy người bạn đang đợi anh uống rượu nữa, chưa chắc có thời gian giải quyết giúp chú đâu!”

Tuy miệng nói như vậy nhưng thực tế là Tạ Minh Tường lại rất tò mò về vấn đề mà Bạch Mộc muốn hỏi. Vì bình thường Bạch Mộc luôn có dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, có bao giờ hỏi anh ấy chuyện gì đâu?

Nhưng làm người mà, cũng phải có chút sĩ diện chứ!

Tạ Minh Tường cảm thấy bản thân anh ấy cũng nên nhắc nhở cho đối phương biết đến sự tồn tại của mình chứ, đúng không? Không thể để Bạch Mộc gọi đến thì đến, bảo đi thì đi được. Nghĩ đến những lời Bạch Mộc đã nói với mình vào mấy hôm trước, Tạ Minh Tường lại thấy tức giận. Hôm nay vừa hay lại có cơ hội báo thù, cuối cùng Bạch Mộc cũng có việc muốn nhờ vả mình, nhất định phải gây khó dễ một lần mới được!

Hừ hừ hừ, ai mà chẳng có lòng nhỏ nhen chứ?

Mau cầu xin đi! Cầu xin thì anh đây sẽ nhận lời giúp chú! Nghĩ đến đây, trong lòng Tạ Minh Tường khoái chí vô cùng, chỉ muốn ngẩng mặt lên trời mà cười lớn.

Kế hoạch của Tạ Minh Tường rất hay, chỉ là Bạch Mộc lại không hề để ý gì đến anh ta. Sau khi nghe những lời này, anh dừng dừng đáp trả lại một câu: “Ồ, anh không có thời gian thì thôi, em đi hỏi người khác vậy!”

Sao cơ?

Tạ Minh Tường liền ngẩn người, hình như là kịch bản không viết như thế! Theo lẽ thường thì chẳng phải Bạch Mộc nên khóc lóc cầu xin mình giúp ư? Sao giờ lại thành ra thế này chứ?

Bạch Mộc càng như vậy, Tạ Minh Tường lại càng sốt ruột hơn, im lặng một hồi lâu rồi mới ra vẻ nghĩa khí đáp: “Thôi vậy, nể tình chú thành khẩn đến thế, anh đây cũng không tính toán gì chuyện cũ nữa, giúp chú lần này vậy. Nói đi, rút cuộc là chuyện gì?”

Bạch Mộc cười thâm trong lòng, anh biết ngay là với tính cách của Tạ Minh Tường, bản thân anh càng tỏ ra thờ ơ, Tạ Minh Tường lại càng sốt ruột, quả nhiên là như vậy...

“Chuyện là thế này...” Bạch Mộc kể ngắn gọn cho Tạ Minh Tường nghe chuyện anh chuẩn bị về ra mắt bố mẹ Đường Hân Uyển, sau cùng hỏi một câu: “Em gọi điện cho anh là muốn hỏi xem khi đến nhà Đường Hân Uyển làm khách, em nên mang quà gì thì được?”

“...” Ở đầu dây bên kia Tạ Minh Tường trầm lặng một lúc lâu, sau cùng không kìm được nóng giận mà gào toáng lên: “Anh nói chú mày đừng có cố ý như thế được không? Cố ý muốn chọc tức anh chứ gì? Tính đến giờ mới được bao lâu mà hai người đã đi đến bước ra mắt phụ huynh rồi? Nếu quen nhau thêm một thời gian ngắn nữa, chẳng phải hai người sẽ quyết định luôn chuyện đại sự cả đời à?”

“... Không nghiêm trọng đến vậy chứ?” Bạch Mộc hơi toát mồ hôi: “Chẳng phải anh với Hân Hân là thanh mai trúc mã sao? Chắc hẳn anh phải thường xuyên đến nhà cậu ấy làm khách rồi mới phải chứ?”

“Có thể giống nhau được sao?” Tạ Minh Tường vô cùng bức bối: “Trước giờ anh đây luôn đến nhà Hân Hân chơi với tư cách là bạn bè, chứ không phải là bạn trai! Hơn nữa, cho dù bây giờ hai người bọn anh đã đến với nhau nhưng vẫn chưa dám để ba mẹ Hân Hân biết chuyện này...”

“Tại sao vậy?” Bạch Mộc hơi nghi hoặc hỏi anh ấy.

“Chủ yếu là do hồi nhỏ anh hay nghịch ngợm phá phách, bị ba của Hân Hân đánh cho mấy lần, nên đến giờ vẫn bị ám ảnh tâm lý!” Cứ nghĩ đến chuyện này là Tạ Minh Tường quả thực khóc không ra nước mắt.

Thế nào gọi là so sánh người với người, làm người ta tức chết! Đây đúng là chèn lệch mà!

Bạch Mộc người ta và Đường Hân Uyển mới qua lại chưa đến nửa năm, giờ đã tiến triển đến mức ra mắt ba mẹ rồi, còn bản thân mình thì sao?

Thôi vậy, không nói nữa, nhắc đến là lại muốn khóc!

Đối với chuyện của Bạch Mộc, Tạ Minh Tường cảm khái hơn nửa tiếng đồng hồ, sau đó mới rầu rĩ hiển kếp: “Anh thấy hay là như vậy đi, chú nên mua ít đồ bổ dưỡng hay là trái cây gì đó, đúng rồi, ba của Hân Hân có uống rượu không? Nếu như ông ấy uống rượu, chú có thể mua hai chai rượu ngon đến...”

“Hiểu rồi...” Bạch Mộc gật gật đầu.

“Đúng rồi, chú còn đủ tiền không đấy? Không đủ thì cứ việc nói, đừng khách khí với anh đấy!” Tạ Minh Tường dặn dò, vào những lúc quan trọng, Tạ Minh Tường vẫn rất đáng để tin tưởng.

“Vậy thì em không khách khí nữa!” Bạch Mộc khẽ cười: “Số tài khoản của em là...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lâu ngày gặp lại

“Chú cũng đúng là không khách khí thật...” Tạ Minh Tường có chút cạn lời, vốn dĩ anh ấy chỉ khách khí một chút, thật không ngờ là Bạch Mộc lại không hề chần chừ nhận lời ngay... Thế nhưng mà lời đã nói ra như bát nước đã hắt đi, nếu như đã nói ra rồi, bây giờ anh ấy cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Có điều nếu cho Bạch Mộc vay tiền, Tạ Minh Tường cũng rất yên tâm, ít nhất có thể khiến cho Bạch Mộc mang nợ một người. Chứ không giống như kẻ chẳng ra gì nào đó, cho nó mượn tiền, đúng thật là như ném bánh bao đánh chó, có đi mà không về!

Hừ hừ hừ! Lần này anh giúp chú, lần sau anh có việc nhờ chú thì chú không thể từ chối rồi nhé? Tạ Minh Tường suy nghĩ có chút gian tà.

Về việc mà bản thân mình muốn nhờ Bạch Mộc, Tạ Minh Tường đã nghĩ ra từ lâu rồi, đó chính là phải học tập cậu ấy, Bạch Mộc làm thế nào mà ba mẹ Đường Hân Uyển chấp nhận cậu ấy.

Vấn đề này thật sự vô cùng quan trọng đấy nhé! Nếu không thì rõ ràng là mình và Lãnh Hân Hân đã qua lại với nhau, nhưng mà vẫn đến nhà cô ấy với tư cách là bạn bè, như vậy thật khó chịu biết bao nhiêu!

“Được rồi, lát nữa anh sẽ chuyển cho chú hai ngàn, chú tự mình xem rồi mua đi!” Tạ Minh Tường hào khí cao vút, vung tay nói.

Cúp điện thoại xong, Tạ Minh Tường lập tức sốt sắng gọi cho mấy người còn lại, một tin tốt thế này, nếu như không nói cho họ biết ngay, e là mình sẽ bị ăn đòn mất!

Vì thế, năm phút sau khi Tạ Minh Tường cúp điện thoại, mấy người Tôn Dật Thành lần lượt nghe điện thoại. Lúc này, lời thề sẽ không liên lạc với Bạch Mộc của mấy người họ trước đó sớm đã bị vứt qua một bên.

Sau khi phải bắt đầu nghe mấy người họ hỏi han ân cần một cách giả dối, và còn có cả ngưỡng mộ, đố kị, ghen ghét xong, Bạch Mộc liền vô tình cúp điện thoại, hận mấy người họ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn một bên khác, mấy cô gái rất nhanh đã gọi điện thoại đến cho Đường Hân Uyển.

“Hân Uyển, nghe nói Bạch Mộc sắp đến nhà cậu chơi hả?” Lãnh Hân Hân hết sức kinh ngạc hỏi.

“Hân Uyển, nghe nói cậu và Bạch Mộc đã đi đến bước ra mắt người lớn rồi hả?” Đỗ Khả Nhi cũng ngạc nhiên như vậy.

“Hân Uyển, nghe nói cậu và Bạch Mộc sắp tính chuyện kết hôn rồi hả?” Đây là câu hỏi của Tô Nhu.

“Hân Uyển, nghe nói cậu và Bạch Mộc đã đính hôn rồi? Không phải chứ, các cậu chỉ mới năm nhất thôi mà, sớm như vậy đã cân nhắc đến chuyện này rồi sao?” Mễ Lôi cũng hết sức kinh ngạc.

“...” Đối với câu hỏi của mọi người, Đường Hân Uyển hoàn toàn không có sức phản bác lại, chỉ có thể thừa nhận. Ngay sau đó là một loạt những câu hỏi của mọi người dành cho cô.

Mùng sáu tháng giêng, khi mà tất cả mọi người vẫn còn ở nhà đi chúc tết bà con bạn bè, Đường Hân Uyển thì lại ngồi trên tàu quay trở lại trường học, tâm trạng của Đường Hân Uyển vừa kích động lại vừa thấp thòm không yên.

Kích động là vì sắp được gặp lại Bạch Mộc rồi, đã một thời gian dài không gặp nhau, không biết anh ấy như thế nào?

Còn thấp thòm không yên chính là bởi vì Bạch Mộc nói muốn dẫn cô đến thăm viện phúc lợi mà anh lớn lên, đối với cô mà nói, việc này chẳng khác gì so với việc ra mắt phụ huynh. Dù sao thì tuổi thơ của Bạch Mộc cũng diễn ra ở nơi đó, còn bà viện trưởng của viện phúc lợi lại chính là phụ huynh của Bạch Mộc.

Càng quan trọng hơn là sau khi gặp bọn trẻ và bà viện trưởng xong, cô bắt buộc phải dẫn Bạch Mộc về nhà mình...

Kéo theo vali bước ra khỏi ga, Đường Hân Uyển vừa nhìn đã thấy ngay Bạch Mộc đang đứng bên ngoài ngóng trông. Và lúc này Bạch Mộc cũng đã nhìn thấy Đường Hân Uyển trong đám đông.

Cho dù trong biển người đông đúc, đôi phương mãi vẫn là tiêu điểm sáng ngời trong mắt mình.

Hai người nhìn nhau cười, giống như đôi vợ chồng trẻ lâu ngày gặp lại, chút khoảng cách nhỏ bé mà thời gian tạo ra trong chớp mắt đã hóa thành hư vô.

Đường Hân Uyển còn chưa kịp phản ứng, Bạch Mộc đã nhanh chóng lại gần, đón tiếp cô bằng một cái ôm nồng nhiệt.

Cái ôm này như gửi gắm hết tất cả nỗi nhớ nhung của Bạch Mộc trong những ngày qua, gần như đã làm tan chảy cả Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, khẽ kêu lên một tiếng, nhỏ tiếng trách mắng: “Nhiều người nhìn kia!”

“Kệ đi...” Bạch Mộc không hề buông tay, ngược lại càng ôm chặt hơn nữa.

Ôm cô suốt năm phút, Bạch Mộc mới tỏ vẻ không nỡ buông Đường Hân Uyển ra, nhú mào tỏ ý kinh ngạc: “Ủa?”

“Sao vậy?” Đường Hân Uyển căng thẳng, vội hỏi.

Bạch Mộc sờ cằm, cẩn thận quan sát Đường Hân Uyển một lượt, cho đến khi làm cho cô cũng cảm thấy ngại mới làm như có chuyện gì đó, nói: “Hình như ăn tết xong, em mập hơn một chút đó! Ừm, không đúng, nói thế nào nhỉ, là có da có thịt hơn so với trước đây rồi!”

Bạch Mộc mới nói một nửa, đột nhiên nhìn thấy Đường Hân Uyển có vẻ xấu hổ, vội vàng đổi lời: “Mập một chút thật ra rất tốt, ôm thấy dễ chịu!”

“Đáng ghét!” Đường Hân Uyển đâm nhẹ Bạch Mộc một cái, suy cho cùng thì đối với con gái, cân nặng luôn là vấn đề nhạy cảm của họ.

“Ha ha!” Bạch Mộc bật cười, sau đó kéo hành lý của Đường Hân Uyển, hỏi: “Đi đâu đây? Về trường hay đến viện phúc lợi?”

“Về trường đi! Đường Hân Uyển do dự một chút, nói: “Em muốn kiểm tra bài hát đó của anh viết thế nào trước đã. Nếu như không khiến cho em hài lòng, em sẽ quay về đó nha!” Đường Hân Uyển quơ quơ nắm tay nhỏ trắng mịn của mình, ra vẻ đe dọa nói.

Thật ra Đường Hân Uyển vẫn cảm thấy có chút căng thẳng đối với chuyện Bạch Mộc dẫn mình đến viện phúc lợi, cho nên cô vẫn cần cho bản thân mình thêm chút thời gian chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được.

Khóe miệng của Bạch Mộc hơi cong lên, đương nhiên anh biết suy nghĩ của Đường Hân Uyển, chỉ là cũng không vạch trần cô.

Hai người bắt một chiếc xe bên đường, đi về trường học.

Đem hành lý vào ký túc xá xong, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng không đến phòng đàn mà là đến quán cà phê “Ký Ức” của Lý Tuyền.

Lúc này, trong trường học vẫn chưa có bao nhiêu sinh viên quay lại, cho nên quán cà phê có hơi vắng vẻ. Nhưng Bạch Mộc và Đường Hân Uyển thì lại không quan tâm đến điều này, tính cách của họ chính là như vậy, so với ồn ào mà nói, họ lại càng thích yên tĩnh hơn.

Nhìn thấy dáng vẻ đang bận rộn của vợ chồng Lý Tuyền trong tiệm, Bạch Mộc và Hân Uyển mỉm cười, đẩy cửa tiệm cà phê bước vào.

Tiếng mở cửa làm cho Lý Tuyền ở bên trong hơi sững sốt, nhưng mà khi nhìn thấy Bạch Mộc liền nhiệt tình chạy ra đón chào: “Chà! Không phải là Bạch Mộc và Hân Uyển đây sao? Đúng là khách quý nha! Hôm nay sao lại rảnh mà ghé cửa tiệm nhỏ này của chú vậy?”

“Trước đây cháu ít đến lắm sao?” Bạch Mộc cạ lời hỏi lại.

“Vốn dĩ là không ít, nhưng từ khi hai đứa cháu ở bên nhau thì rất ít ghé chỗ chú. Có phải là chỉ lo yêu đương mà quên mất còn có cửa tiệm nhỏ này của chú không?” Lý Tuyền như cười như không nói.

“Đâu có? Còn không phải là vì sợ đến nhiều quá sẽ làm phiền đến cô chú sao?” Bạch Mộc không chút nề tình phản bác lại.

“Hai người đó nha!” Mễ Lam bùng hai ly cà phê qua, bật cười nói: “Một người từng là tài tử âm nhạc, một người là tài tử âm nhạc hiện tại, không những tài năng xuất chúng như nhau, ngay cả tính khí cũng giống y chang, đầu khâu là không ai chịu nhường ai cả!”

"Ha ha!" Mọi người bật cười.

Bạch Mộc nhấp một ngụm cà phê, nhìn về phía chiếc đàn piano ở góc, chép miệng: “Cháu có thể sử dụng piano không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Khắc họa ký ức

"Đương nhiên!" Lý Tuyền cười cười, hỏi: "Sao rồi? Tài tử Bạch Mộc của chúng ta gần đây lại viết ra ca khúc gì mới rồi sao?"

"Vâng." Bạch Mộc gật gật đầu, không giấu nổi nụ cười: “Hân Uyển viết lời, cháu phổ nhạc...”

"..." Lý Tuyền có chút cạ lời: "Cho nên cháu chỉ đơn giản là chạy đến chỗ chú thể hiện tình cảm sao? Bình thường không có việc thì không đến, vừa đến là đã cho chú kích thích lớn như vậy sao?"

"Ha ha! Cái đó thì không có!" Bạch Mộc cười nói: "Cháu chỉ là thấy chỗ chú vắng khách, hết sức yên tĩnh, chỉ đơn thuần muốn giúp chú thu hút khách hàng thôi mà."

"Bớt bày trò đi, cháu muốn khoe khoang với chú thì cứ nói, không cần phải lấy cái cớ như thế này!" Lý Tuyền cười mắng một câu: “Mau đi đi! Cho chú xem thử thực lực của cháu gần đây có tiến bộ hay không!”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển nhìn nhau cười, đi đến chỗ đàn piano ngồi xuống. Sau đó, giọng hát tuyệt vời cùng với tiếng đàn du dương nhẹ nhàng vang lên.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hợp tấu, nhưng tất cả lại rất hòa hợp tự nhiên. Sự phối hợp ăn ý của hai người không chỉ khiến cho Lý Tuyền và Mễ Lam kinh ngạc, mà còn thu hút không ít khách qua đường dừng chân ghé lại, bước vào trong quán cà phê “Ký Ức”.

“Thật giống quá!” Lý Tuyền không nhịn được than thở một tiếng: “Nhìn hai đứa chúng nó cứ như nhìn lại chúng ta năm đó vậy...”

"Đừng thế!" Mễ Lam cũng gật gật đầu, cảm tay phải Lý Tuyền thật chặt, tất cả đều không cần phải nói ra.

Nghe được một lúc, Lý Tuyền gật đầu tán dương: "Thằng bé Bạch Mộc này, thiên phú về mặt âm nhạc đúng là đáng sợ, thậm chí còn hơn cả anh."

Mễ Lam có chút ngạc nhiên tròn mắt: “Em thật sự rất ít khi nghe thấy anh khen người khác...”

Lý Tuyền cười hì hì, rồi mới lên tiếng: "Lời anh nói đều là thật, trước đây âm nhạc của Bạch Mộc tuy rằng êm tai nhưng thiếu linh hồn. Bây giờ có Đường Hân Uyển đến lại khiến cho thằng bé kết hợp tình cảm của mình vào trong âm nhạc một cách hoàn mỹ, bây giờ, Bạch Mộc mới được xem là có trình độ."

Nói xong, Lý Tuyền thở dài một tiếng: "Haiz! Tuổi trẻ thật tốt!"

“Sao chứ?” Mễ Lam liếc ông ấy một cái, tay phải đặt vào chỗ thịt mềm bên hông hơi dùng sức: “Anh nói vậy là có ý chê em già hả?”

“Anh nào dám chứ!” Lý Tuyền bị đau, vội vàng xin xỏ: “Ý của anh là anh già rồi, không còn cảm xúc mãnh liệt như Bạch Mộc nữa, em vẫn còn trẻ mà! Chúng ta còn rất nhiều thời gian, tốt nhất là tranh thủ thời gian sinh một đứa, bù đắp lại thanh xuân đã qua của chúng ta!” Nói xong, Lý Tuyền còn “chẳng biết xấu hổ” mà ôm Mễ Lam.

“Anh có thể nghiêm chỉnh hơn một chút được không?” Mễ Lam đỏ mặt, liếc ông ấy một cái.

Đàn xong, Bạch Mộc đứng dậy, nhìn Đường Hân Uyển cười nói: “Em cảm thấy thế nào?”

"Xem ra em không cần phải trở về rồi..." Đường Hân Uyển không trả lời trực tiếp nhưng nhìn biểu hiện của cô cũng có thể thấy được, cô vô cùng hài lòng với bản nhạc mà Bạch Mộc viết.

"Ha ha!" Bạch Mộc bật cười, sau đó nhìn về phía Lý Tuyền: “Chú thấy bài này như thế nào?”

“Cũng được đấy!” Lý Tuyền ra vẻ cao ngạo khoát tay: “Tuy là còn thua chú, nhưng mà với trình độ của cháu hiện nay, có thể viết ra được ca khúc như vậy đã là rất tốt rồi!”

Mễ Lam thật sự là nghe không lọt tai nữa, không chút lưu tình xoay người rời đi, mới vừa nãy là ai không tiếc lời khen ngợi Bạch Mộc? Bây giờ lại giả bộ như vậy, sao mà anh ngược đời như vậy chứ?

Khóe miệng Bạch Mộc hơi giật giật, nhìn Đường Hân Uyển: “Đừng để ý tới chú ấy, tai chú ấy có vấn đề!”

"..."

“Đây! Để lại bài hát của các cháu ở đây đi?” Mễ Lam đưa hai cây bút, nhìn về phía bức tường “Ký Ước” cách đó không xa nói.

“Được thôi!” Bạch Mộc lấy bút, kéo theo Đường Hân Uyển đến phía trước bức tường.

Nhìn thấy một nửa bài hát được Bạch Mộc viết lại ở giữa bức tường trước đây, Đường Hân Uyển có chút ghen ghét, tính khí của con gái lập tức nổi lên, nói như đang giận dỗi: “Em muốn viết ca khúc Đồng hành ở vị trí nhìn rõ nhất!”

Hóa ra Đường Hân Uyển cũng biết ghen nữa à! Chỉ là con ghen này hơi đặc biệt! Bạch Mộc cảm thấy buồn cười hết sức, nhưng không nói ra bí mật trong lòng mình, anh vui vẻ đồng ý: “Được thôi!”

Đường Hân Uyển hơi sững sốt, thật không ngờ là Bạch Mộc lại đồng ý với cô nhanh như vậy.

Nói thật, Đường Hân Uyển đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Bạch Mộc từ chối rồi. Dù sao nửa bài hát này cũng liên quan đến người đó, đối với Bạch Mộc mà nói là vô cùng đặc biệt, còn bản thân chỉ là người đến sau, cho dù bị Bạch Mộc từ chối, Đường Hân Uyển cũng không thể nói gì, nhiều lắm cũng chỉ là trong lòng cảm thấy không thoải mái mà thôi.

Bây giờ thấy Bạch Mộc đồng ý với cô nhanh như vậy, Đường Hân Uyển lại có chút không quen, trong lòng vui mừng, đồng thời lại cũng muốn viết bài "Tình cờ gặp gỡ" lên trên đó, thế nhưng ngẫm nghĩ rồi lại thấy mình có chút được vui đời tiên, sau cùng cô cũng không nói câu đó ra.

Dù sao thì bài "Tình cờ gặp gỡ" cũng có một nửa công lao của người đó.

"Đồng hành sao?" Vợ chồng Lý Tuyền ở phía sau lẩm bẩm: “Cũng là một cái tên hay...”

Lưu "Đồng hành" vào trong "Ký Ước" xong, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển tìm một vị trí yên tĩnh ngồi trò chuyện cùng vợ chồng Lý Tuyền, sau khi uống vài ly cà phê, trời cũng đã tối sẫm từ lúc nào không biết.

"Ồ lại ăn cơm tối luôn đi?" Nhìn đồng hồ cũng đã hơn bảy giờ, Lý Tuyền lên tiếng mời.

“Vây thì ngại quá...” Bạch Mộc gãi gãi đầu, sau đó xoay chuyển lời nói: “Nhưng mà nếu chú đã mở lời mời, nếu cháu không ở lại thì có khác gì là không nể mặt chú? Cho nên cháu đành cố gắng ở lại vậy!”

"..." Lý Tuyền cạn lời, cậu như vậy là ngại thật à...

Ngay sau đó, Lý Tuyền nhìn Mễ Lam, hàm ý rất rõ, đi nấu cơm thôi?

Mễ Lam ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ như không nhìn thấy: "Nhìn em làm gì? Không phải anh nói việc nhà đều giao hết cho anh phụ trách sao?"

Lý Tuyền lắc đầu chịu thua, khóc không ra nước mắt. Đúng là anh có nói như vậy, nhưng bây giờ có Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ở đây, em có thể cho anh chút thể diện được không?

Thấy có vẻ thương lượng vô vọng, Lý Tuyền cũng chỉ còn cách lùi thủ bước vào nhà bếp.

"Chậc chậc!" Bạch Mộc hết sức tán thưởng: “Không ngờ tài từ âm nhạc một thời mà nay lại trở thành đầu bếp gia đình rồi?”

“Cháu cứ cười đi! Sớm muộn cũng có một ngày cháu sẽ giống như chú thôi!” Lý Tuyền trừng mắt nhìn Bạch Mộc một cái, lời nói đầy hàm ý. Nghĩ đến bộ dạng Bạch Mộc xuống bếp, trong lòng Lý Tuyền mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Chuyện đó... cháu biết nấu cơm... cho nên không cần Bạch Mộc phải xuống bếp đâu...” Đường Hân Uyển nhỏ nhẹ bổ sung một câu, qua một thời gian dài ở bên nhau, mọi người cũng quá đỗi thân thuộc rồi, cho nên Đường Hân Uyển mới nói đùa với họ.

Ha! Bạch Mộc vui vẻ, trước kia không phát hiện, thì ra khả năng chặt chém của Đường Hân Uyển mạnh như vậy!

"Ặc..." Lý Tuyền đứng hình, lời nói ra đến miệng lại nuốt vào trong bụng, sau khi cắn chặt răng oán hận, Lý Tuyền mới không cam lòng chui vào nhà bếp. Sau đó là những tiếng động ồn ào truyền ra, Lý Tuyền đang lấy nồi chén bốn chậu ra để trút giận...

Thấy như vậy, Bạch Mộc hoảng sợ, lát nữa không phải là những món ăn nguy hiểm chờ đợi mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: 520

Tuy là vậy nhưng không thể không nói khả năng nấu ăn của Lý Tuyền cũng không tệ, mặc dù không bằng đầu bếp của những khách sạn năm sao, nhưng mà ngon hơn đồ ăn của canteen trường rất nhiều là không có gì phải bàn cãi, mọi người cùng ăn cơm rất vui vẻ hòa thuận.

Sau khi ăn tối xong, Lý Tuyền mời hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển ở lại một tối, thế nhưng Bạch Mộc lại từ chối. Đùa à, ai lại không biết điều mà ở lại đây quấy rầy hai người tạo em bé chứ! Thế không phải là tự làm mất mặt sao!

Đạo đêm ở thành phố, gió đêm thổi hiu hiu khiến khoảng cách giữa hai người càng gần nhau hơn.

“Tối nay đi hay là mai đi?” Một lúc lâu, Bạch Mộc đột nhiên nghiêng đầu sang hỏi Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển hơi sững sốt, ngay lập ý thức được Bạch Mộc đang nói đến chuyện đến viện phúc lợi, cô do dự một chút mới lên tiếng: “Hay là mai hãy đi? Muộn thế này rồi, chắc đám trẻ ở viện phúc lợi cũng đã ngủ rồi, chúng ta đừng đến quấy rầy bọn trẻ chứ?”

“Ha ha!” Bạch Mộc cười cười, đương nhiên anh biết Đường Hân Uyển vẫn hơi ngại, chưa chuẩn bị xong tâm lý, chỉ là Bạch Mộc cũng không có ý vạch trần cô mà thôi.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu? Về trường sao?” Bạch Mộc tiếp tục hỏi, cho dù nói thế nào thì cũng phải tìm một chỗ trú chân tối nay chứ!

“Về trường...” Đường Hân Uyển lập tức có chút do dự, nói thật cô không muốn về ký túc xá của trường lắm. Dù sao bây giờ cũng còn lâu mới đến ngày bắt đầu học kỳ mới, cho nên cả ký túc xá nữ cũng chỉ có một mình Đường Hân Uyển, nếu bảo cô ngủ một mình ở đó một đêm thì Đường Hân Uyển vẫn hơi sợ.

Bạch Mộc nhận ra suy nghĩ của Đường Hân Uyển, anh cũng có chút khó xử, muộn thế này rồi phải đi đâu để ở một đêm đây? Sớm biết thế này thì ban nãy đã ở lại chỗ Lý Tuyền rồi.

Nếu để Tạ Minh Tường biết tình hình hiện giờ của Bạch Mộc, nhất định anh ấy sẽ tiếc rên sất không thành thép mà dạy dỗ anh: “Chú bị ngốc à! Cơ hội tốt trời ban cho như vậy mà chú không biết quý trọng sao? Đêm xuân đáng giá ngàn vàng mà, chịu khó “vượt qua” đêm nay, ngày mai mối quan hệ của chú với Đường Hân Uyển sẽ xích lại thêm một bước!”

Hai người cứ đi lang thang không có mục đích như vậy, không biết qua bao lâu mới ngẩng đầu lên thì lại phát hiện hai người bọn họ đã bắt gặp đi đến chỗ Tiểu Ninh và Đỗ Khả Nhi xác định quan hệ...

“Ồ đây một đêm?” Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển dò hỏi.

“... Ừm, cũng được...” Đường Hân Uyển đỏ mặt, tình hình hiện giờ đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hai người đi vào khách sạn, sau khi nhìn thấy ánh mắt mờ ám của những người xung quanh, cho dù là người bình tĩnh như Bạch Mộc cũng hơi đỏ mặt. Nhưng lúc này đã chẳng còn đường lui, Bạch Mộc cũng chỉ có thể liều mình đi về phía quây lể tân, lấy chứng minh thư của mình ra: “Phiên cô lấy cho tôi hai phòng...”

“Hai phòng?” Ánh mắt của nhân viên lễ tân có vẻ kỳ lạ đánh giá hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển một lượt, đồng thời không khỏi cảm thấy có gì đó sai sai. Chẳng lẽ quan hệ của hai người này không phải là người yêu? Nhưng thế thì cũng không đúng! Nhìn hành động trước đó của bọn họ nhất định là một đôi tình nhân không thể nghi ngờ gì nữa! Nhưng nếu yêu nhau thì sao phải đặt hai phòng? Chẳng lẽ chàng trai trước mặt này là một tên đầu gổ? Hay là cơ thể cậu ta không được? Nhân viên lễ tân có chút hứng thú nghĩ thầm.

Thế thì tiếc thật đấy, nhìn tướng mạo cậu ta rất đẹp trai, đáng người rất đẹp, không ngờ tố chất cơ thể lại kém cỏi như vậy!

“Hai phòng có được không?” Bạch Mộc gãi gãi đầu, nhìn về phía Đường Hân Uyển dò hỏi.

Anh hỏi như thế người ta phải trả lời làm sao! Đường Hân Uyển cắn chặt răng, âm thầm giậm chân, đồng thời có chút xấu hổ trừng mắt liếc Bạch Mộc một cái.

Đến tận lúc này Bạch Mộc mới phản ứng lại, nếu đặt hai phòng thì có gì khác với ở trường chứ?

“Vậy thì một phòng đi...” Bạch Mộc nhìn về phía nhân viên lễ tân nói, có điều ngay sau đó lại bổ sung một câu: “Phải có hai chiếc giường.”

Nhân viên lễ tân tròn mắt cạn lời, trong lòng không khỏi suy đoán, nhìn bộ dạng này, có khi trước kia là cô gái này theo đuổi cậu chứ gì! Nhưng cho dù là vậy thì cậu thể hiện rõ thế để làm gì? Chuyện này vốn là phe đàn ông mấy người được lợi mà!

Thế này đi, nếu cậu đã khó xử như vậy thì chị đây không ngại giúp cậu! Khóe miệng của nhân viên lễ tân lộ ra một nụ cười thần bí, đồng thời nhanh chóng đăng ký một phòng, sau đó trả chứng minh thư và thẻ phòng cho Bạch Mộc: “Chào anh, phòng 520 tầng trên, đây là thẻ phòng của anh, mời anh cầm thẻ và đi bên này!”

“Cảm ơn!” Bạch Mộc cũng không chú ý tới vẻ mặt của nhân viên lễ tân, nhận thẻ phòng theo bản năng.

Sau khi hai người lên lầu, mở cửa phòng ra, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng liền lập tức ngẩn ngẩn cả người. Trong phòng chỉ có một chiếc giường lớn, trên đó phủ đầy cánh hoa hồng, ánh đèn mờ tối lập tức khiến không khí giữa hai người trở nên mờ ám.

Khóe miệng Bạch Mộc hơi run rẩy, đây là phòng gì thế này? Đã nói là hai chiếc giường cơ mà? Hơn nữa cái nôi ở trong căn phòng và Hello Kitty trên bức tường kia là thứ gì vậy? Không phải mình vào nhầm phòng đấy chứ? Nhưng đâu có lý đó, nếu không đúng phòng thì sao thế phòng này lại mở được?

Mãi đến lúc này Bạch Mộc mới ý thức được số phòng có điểm bất thường..

Cùng lúc đó ở quầy lễ tân dưới lầu, nhân viên lễ tân trước đó đang vui vẻ phấn chấn kể với người khác chuyện vừa xảy ra: “Tôi nói cô nghe, vừa rồi tôi gặp một đôi tình nhân...”

Sau khi nghe xong, ánh mắt người bên cạnh có chút kỳ lạ: “Mới đầu năm mà lại có đôi tình nhân như vậy ư? Thế cô làm thế nào?”

“Còn phải nói nữa à!” Nhân viên lễ tân kia đắc ý cười cười: “Người lấy việc giúp người khác làm thú vui như tôi đây, đương nhiên là đăng ký phòng 520 cho bọn họ rồi!”

“Ha ha!” Mọi người không hện mà cùng bật cười: “Vậy thì có lẽ qua đêm nay bọn họ sẽ rất cảm ơn cô rồi đấy?”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc cũng không nhịn được mà mặt đỏ lựng lên: “Chuyện này, anh xuống dưới hỏi cô nhân viên lễ tân kia xem sao lại thế này!” Nói xong liền vội vàng rời khỏi đây như chạy trốn.

Đường Hân Uyển nhìn đáng vẻ lúng túng của Bạch Mộc lập tức có chút dờ khóc dờ cười.

Xuống dưới lầu, Bạch Mộc tìm người nhân viên lễ tân kia ngay lập tức: “Không phải tôi đặt phòng có hai giường sao? Có phải cô đưa nhầm phòng rồi không?”

“Thật xin lỗi anh, khách sạn chúng tôi hiện chỉ còn lại một phòng đó thôi.” Nhân viên lễ tân mặt không đổi sắc, nghiêm trang nói hươu nói vượn.

“...” Bạch Mộc tức giận muốn mắng người, giờ cũng không phải mùa cao điểm gì, sao có thể xảy ra tình huống khách sạn hết phòng, cho dù cô nói dối cũng phải suy nghĩ một chút đã chứ?

Thấy thương lượng không có kết quả, Bạch Mộc chỉ có thể ủ rũ trở lại lầu trên, nhìn thấy Đường Hân Uyển lại ngại ngùng nói: “Nhân viên lễ tân nói khách sạn bọn họ chỉ còn một phòng này...”

Đường Hân Uyển đỏ mặt, nếu không phải tin tưởng vào nhân phẩm của Bạch Mộc, cô đã nghi ngờ tất cả những điều này có phải là đã được sắp đặt trước rồi không, tất cả cũng quá trùng hợp mà. Đúng lúc khách sạn hết phòng? Vừa hay chỉ còn lại phòng này?

Đường Hân Uyển đấu tranh trong lòng một lúc mới đỏ bừng mặt gật gật đầu: “Vậy thì ở phòng này đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tin tức bị lộ

“Hà?” Bạch Mộc hơi sững sốt, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Đường Hân Uyển. Vừa rồi mình đã nghe thấy gì? Không phải mình nghe nhầm đấy chứ?

“Không có mà!” Nhận thấy cái nhìn có vẻ cổ quái của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển lập tức đỏ mặt lên, chân tay luống cuống, khoát tay nói: “Nếu không đổi được phòng, vậy thì chúng ta cũng chỉ có lựa chọn này. Hơn nữa bây giờ cũng đã trễ thế này rồi, lại đi tìm chỗ qua đêm khác cũng không thực tế lắm... Dù sao ở đây cũng là ngủ, vậy thì cứ ở đây thôi... Em tin anh...”

Câu nói cuối cùng, giọng của Đường Hân Uyển rất nhỏ, nếu không phải thính lực của Bạch Mộc cũng không quá tệ, chắc là anh cũng không nghe rõ.

Bạch Mộc cười khổ một tiếng, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Đường Hân Uyển người ta là con gái cũng đã đồng ý rồi, anh còn nói thêm gì nữa thì có vẻ làm kiêu quá rồi...

Đây cũng chính là Bạch Mộc, nếu đổi là người khác có lẽ đã sớm cười to, hét lớn rằng trời giúp tôi rồi cũng nên? Nhưng Bạch Mộc chung quy là không giống những người đó, thuộc dạng động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, cho nên anh mới có thể đặt suy nghĩ của Đường Hân Uyển lên hàng đầu.

Nếu Tạ Minh Tường bọn họ biết tình cảnh của Bạch Mộc hiện tại, có lẽ bọn họ sẽ cười thối mũi, sau đó lại tiếc rên sắt không thành thép “dạy” Bạch

Một một chút, đồng thanh hát vang, đêm nay khó quên, đêm nay khó quên...

Quyết định xong, hai người cũng chỉ có thể trầm mặc và còn còn đỏ mặt đi vào căn phòng này...

Nhưng cùng lúc đó, trong lòng Bạch Mộc cũng thầm mắng tên Tiêu Ninh kia một ngàn tám trăm lần. Cậu rảnh rồi không có việc gì lại nói đến chủ đề khách sạn làm gì, nếu không phải cậu từng đề cập đến cái khách sạn này, giờ chúng tôi sẽ vào đây sao? Cũng may nhân phẩm của ông đây trước nay không tệ, nếu không chẳng phải sẽ bị Đường Hân Uyên nghi ngờ đây là do tôi sắp xếp sao?

Bạch Mộc như thế này hiển nhiên là đang trốn tránh trách nhiệm, nói một cách dễ hiểu thì cách làm của anh rõ ràng là không có được lực hấp dẫn...

(Khụ khụ, nói như vậy không được văn minh cho lắm...)

Cũng may là Tiêu Ninh không biết được suy nghĩ lúc này của Bạch Mộc, nếu không thì cậu ấy nhất định sẽ la lối kêu oan. Anh đã trêu ai chọc ai chứ? Tự chủ đưa ra lựa chọn của mình mà còn trách anh ư? Hơn nữa phòng của anh lúc đó là phòng bình thường! Đâu lãng mạn như cái phòng này?

Hơn nữa nếu nhìn từ góc độ khác, anh chỉ là trong lúc vô tình đã làm được một chuyện tốt! Xã hội bây giờ, người lương thiện từ tế giống như anh đây không còn nhiều... Chú không cảm ơn anh lại còn trách anh? Làm người có cần phải vô liêm sỉ như vậy không!

Ánh trăng sáng vằng vặc chiếu xuống, bầu không khí yên tĩnh, dễ chịu. Nhưng lúc này hai người nào đó ở trong gian phòng 520 lại không ngủ được...

Nằm trên giường lớn, cảm nhận được người bên cạnh hít thở hơi nhanh vì căng thẳng, cùng với tình cảnh mờ ám xung quanh, hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyên đều lặn quạ lặn lại không ngủ được, chỉ có thể âm thầm đếm cừu...

Mà cùng lúc này, ở một thành phố khác, Tôn Dật Thành về mặt kích động lôi kéo mấy nam sinh khác ở ký túc xá vào tám chuyện: “Tin đặc biệt, tin đặc biệt! Tin vô cùng quan trọng, đảm bảo khiến mọi người kinh ngạc! Không kinh ngạc tôi cam tâm bị đánh!”

“Tin gì? Có chuyện gì nói mau, có rắm mau thả!” Lúc này Tạ Minh Tường đang đầu rượi kịch liệt với người khác, đột nhiên bị Tôn Dật Thành xen ngang, đương nhiên là có vẻ không tình nguyện.

“Đứng vậy đứng vậy! Có thể đừng quấy rầy tao ăn uống được không?” Tên mập Sớ Nam nhét đầy đồ ăn trong miệng, nhồm nhoàm không nói rõ.

“Mập, kiếp trước chú bị chết đói hay sao thế? Đã mấy giờ rồi mà chú không ngủ còn ăn uống? Có khi sau đợt này về trường chú sẽ mập thêm cả chục ký cũng nên. Còn cả lão tứ nữa, rốt cuộc chú muốn nói gì, nói nhanh đi, anh còn phải thảo luận chuyện chung thân đại sự với Khả Nhi nhà anh nữa!” Tiêu Ninh nói.

Nghe vậy, Sớ Nam lập tức không vui: “Cái gì mà mập thêm cả chục ký? Cùng lắm là thêm năm ký thôi!”

“...”

“...”

“Lão nhị, anh mà lại dám thảo luận chuyện chung thân đại sự với Khả Nhi à? Ở trước mặt Khả Nhi, anh còn có nhân quyền sao? Giữa hai người xưa nay không phải đều là phụ xướng phụ tùy sao? Khả Nhi bảo anh đi hướng đông anh dám đi hướng tây?” Tôn Dật Thành chân thành nói.

“Có thể đừng nói tôi thâm thế không? Hơn nữa tôi thế này không phải là sợ, mà là yêu! Yêu đấy, hiểu không?” Tiêu Ninh vô cùng phần nộ quát.

“Đám khi này, mấy đứa có thể đừng nói nhảm nữa được không! Mau lên, có chuyện gì thì nói đi!” Tạ Minh Tường nhảy ra ngăn mấy người nói chuyện vô nghĩa này lại.

“Ồ...” Tôn Dật Thành cười ngượng, sau đó trung ra vẻ mặt thần bí khó lường: “Mọi người có biết bây giờ Bạch Mộc đang làm gì không?”

“Cái gì?” Vừa nghe đến chuyện của Bạch Mộc, mọi người lập tức có hứng thú.

“Anh ấy đang thuê phòng cùng Đường Hân Uyên!” Tôn Dật Thành thốt lên một câu kinh người.

“Hả?”

“What?”

“Gi cơ? Cậu vừa nói cái gì?”

“Đúng! Mọi người không nghe nhầm!” Tôn Dật Thành xác nhận.

“Sao chú biết được?” Tạ Minh Tường hỏi ngược lại.

“Chuyện này nói ra thì dài lắm...” Tôn Dật Thành hắng giọng một cái, chuẩn bị giải thích một cách đầy kích thích.

“Vậy thì nói ngắn gọn!” Tạ Minh Tường không chút lưu tình ngăn cản cậu ta.

“...” Tôn Dật Thành bị nghẹn họng một hồi lâu mới ừ ừ nói: “Không phải trước đây Bạch Mộc từng nói chỉ cần anh ấy viết xong bản nhạc kia thì Đường Hân Uyển sẽ quay lại trường sao? Sáng nay em đột nhiên phát hiện Đường Hân Uyển đã về trường, cho nên em cố ý quan sát kỹ hành tung của cậu ấy và Bạch Mộc...”

“Mày biến thái thật đấy!” Sở Nam tỏ vẻ hết sức xem thường hành động của Tôn Dật Thành.

“Mày nói cái gì?” Tôn Dật Thành lập tức bức bối, đang định phản bác lại thì nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tạ Minh Tường: “Nói tiếp đi!”

“Sau đó tối nay em nhiệt huyết sục sôi, điều tra ghi chép chi tiêu thẻ ATM của Bạch Mộc, phát hiện ghi chép mới nhất chính là Bạch Mộc chi tiêu ở khách sạn, hơn nữa khách sạn này lại chính là khách sạn lần trước lão nhị đến. Tiếp đó em lại gọi điện cho khách sạn kia, tra được số phòng của Bạch Mộc bọn họ lại còn là phòng 520! Mọi người nói xem tin này có chấn động không?”

“Ừ, cũng tạm được, chú được miễn trừ một trận đòn...” Tạ Minh Tường nói.

“...”

“Mày được đấy! Cái này mà mày cũng có thể tra ra được!” Sở Nam lại một lần nữa tỏ vẻ bội phục bản lĩnh của Tôn Dật Thành.

“Ồi dào! Chuyện nhỏ ấy mà!” Tôn Dật Thành vô cùng đắc ý.

“Vậy mà họ lại đến khách sạn lần trước tôi đi! Hi! Thế là tôi đã gián tiếp giúp bọn họ một việc rồi!” Tiêu Ninh cười ha hả nói.

“Anh thôi đi! Phòng của Bạch Mộc người ta là phòng 520! Anh có thể so được sao?” Tôn Dật Thành xem thường nói.

“Phòng 520 thì đã sao?” Tiêu Ninh có vẻ không phục.

“Em hỏi nhân viên lễ tân của khách sạn rồi, phòng 520 là phòng có chủ đề Hello Kitty đấy!” Tôn Dật Thành nói.

“...”

“Không ngờ nha! Lòng người khó đoán! Bạch Mộc lại còn có sở thích này!”

“Dân chơi! Tại hạ đã thua rồi!” Lần này thì cuối cùng Tiêu Ninh cũng tâm phục khẩu phục.

Mọi người bàn tán chuyện này một hồi lâu, Sở Nam đột nhiên nảy ra ý tưởng: “Mọi người nói xem, em sẽ gọi điện cho Bạch Mộc ngay bây giờ thì sao?”

“Cậu thôi ngay đi! Chúng ta đừng quấy rầy người ta, để mai rồi nói sau!” Tạ Minh Tường ngăn cậu ta lại.

“Thôi được...” Sở Nam có chút ừ ừ gật đầu, tâm tư xoay chuyển, lão nhị và Bạch Mộc đều đã tiến đến bước kia rồi, bản thân mình đến khi nào cũng có thể thoát khỏi thân phận "trai zin" đây? Ừ, việc này phải suy nghĩ đằng hoàng một chút mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Đêm nay khó quên

Nếu để đám người Tạ Minh Tường biết suy nghĩ trong lòng Sở Nam lúc này thì nhất định sẽ hết sức xem thường, sau đó sẽ vỗ vai tên mập này với vẻ ý vị sâu xa, tận tình khuyên bảo: “Người anh em ạ, cậu đừng mơ mộng hão huyền nữa, giấc mơ này thật sự có chút khó mà thành hiện thực được!”

...

Cùng lúc đó, khi Bạch Mộc đã đếm tới một ngàn ba trăm năm mươi hai con cừu nhưng lại phát hiện bản thân mình vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Thoảng do dự một chút, Bạch Mộc xoay người lại nhìn về phía Đường Hân Uyển, nhẹ giọng hỏi: “Hân Uyển, em ngủ chưa?”

Lúc này, để cho tâm trạng bình ổn lại, Đường Hân Uyển đang hoàn toàn thả lỏng đầu óc của mình, nghe thấy giọng nói của Bạch Mộc liền bị giật mình, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng lại, lắp bắp trả lời: “Vẫn... vẫn chưa ngủ...”

“Anh có việc muốn thương lượng với em một chút...” Bạch Mộc ngẫm nghĩ, cảm thấy mình nên nói với Đường Hân Uyển chuyện của Tiểu Vũ. Tuy trước đó anh đã nói chuyện đằng hoàng với Tiểu Vũ mấy lần, nhưng mà anh vẫn cảm thấy lời khuyên của mình cũng không có tác dụng lớn lao gì lắm.

Mà Đường Hân Uyển là một cô gái, đương nhiên sẽ hiểu tâm tư con gái hơn mình, để cô ấy nói chuyện với Tiểu Vũ một chút hẳn là sẽ mang lại hiệu quả bất ngờ nhỉ?

Ít nhất thì cũng có thể nghĩ ra kế gì đó cho Tiểu Vũ...

“Tiểu Vũ à! Vào thời khắc quan trọng như thế này mà anh còn nghĩ đến chuyện của em, em xem anh đối tốt với em cỡ nào!” Bạch Mộc thầm nghĩ. Chỉ hy vọng bà viện trưởng đừng biết chuyện này, nếu không thì chắc chắn mình không thể thiếu một trận phê bình...

“Hả?” Đường Hân Uyển đỏ mặt, trong lòng liền nghĩ tới một vài chuyện xấu hổ. Không phải là Bạch Mộc tức cảnh sinh tình, muốn thương lượng chuyện đó với mình chứ? Nếu thật là như vậy thì mình có nên đồng ý không? Hay là đồng ý nhỉ? Hay là... đồng ý?

“Sao thế?” Bởi vì ánh đèn trong phòng hơi tối, Bạch Mộc cũng không nhìn thấy sự thay đổi trên mặt Đường Hân Uyển, vì vậy có chút nghi hoặc hỏi.

“Không... không có gì?” Đường Hân Uyển lập tức lắc lắc đầu, sau đó căng thẳng vội hỏi: “Anh muốn thương lượng với em chuyện gì?”

“Là thế này...” Bạch Mộc sắp xếp lại tư thế một chút, kể đại khái chuyện của Tiểu Vũ với Đường Hân Uyển, cuối cùng hỏi: “Hân Uyển, em nghĩ chuyện này nên xử lý như thế nào?”

“Hóa ra anh muốn nói chuyện này à!” Đường Hân Uyển tức thì có chút dờ khóc dờ cười, hóa ra là tự mình nghĩ vớ vẩn rồi, không phải Bạch Mộc muốn nói chuyện kia với mình! Mình đã nói rồi mà, sao Bạch Mộc có thể nông cạn như mấy người nào đó được chứ! Cho dù Bạch Mộc ở cùng phòng ký túc xá với bọn họ thì cũng là “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”!

(Mấy người nào đó: Tôi khóc đây, Bạch Mộc nói vậy thì tôi cũng không để ý làm gì, sao Đường đại mỹ nữ như cô cũng nói tôi như vậy chứ?)

“Nếu không thì sao? Còn có thể là chuyện gì?” Bạch Mộc có chút sững sốt, hỏi ngược lại.

“Không...” Đường Hân Uyển liền đỏ bừng mặt, còn lâu cô mới nói ra suy nghĩ vừa rồi của mình! Nếu không thì xấu hổ chết mất!

Nhưng nghĩ đến lời Bạch Mộc nói với mình trước đó, Đường Hân Uyển liền cảm thấy rất buồn cười, trêu chọc nói: “Không phải thời gian trước anh nói anh là tấm gương sáng của mấy đứa trẻ này sao? Hóa ra không phải là gương sáng trong phương diện học tập, mà mấy đứa trẻ này thật sự học anh yêu sớm à! Nhỏ như thế mà đã thích con gái nhà người ta, lớn lên thì sẽ thế nào nữa?”

“Ồ...” Bạch Mộc có chút xấu hổ, thật lâu sau mới cười ngượng ngùng: “Đây không phải là lỗi của anh, là xã hội phức tạp thời nay tạo thành thôi... Nhưng mà bây giờ thằng bé cũng đã hỏi anh rồi, anh là anh lớn cũng không thể không quan tâm chứ?”

Đường Hân Uyển bắt đầu lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra chuyện này quan trọng nhất vẫn là cô bé kia nghĩ như thế nào, nếu cô bé kia cũng có thiện cảm với Tiểu Vũ thì việc này dễ xử lý rồi.”

“Đúng vậy!” Lúc này Bạch Mộc mới chợt nhận ra, trước đó là mình đã để tâm vào chuyện vụn vặt rồi, tưởng rằng mấu chốt của vấn đề là ở phía Tiểu Vũ, thế nhưng thật ra quan trọng nhất vẫn là suy nghĩ của cô bé kia. Xem ra mình phải giúp Tiểu Vũ một tay, làm người tốt thì làm đến cùng, tiền Phật tiền đền Tây Thiên thôi!

Sau khi con kích động đi qua, Bạch Mộc không nhịn được muốn hôn Đường Hân Uyển một cái nhưng vừa đưa tay ra đã nhìn thấy ánh mắt cảnh thận như muốn nói “anh làm gì vậy?” của Đường Hân Uyển, anh lại ngại ngần buông tay xuống.

“Vậy thì Hân Uyển, ngày mai em có thể nói chuyện với Tiểu Vũ một chút không? Cho dù kết quả cuối cùng ra sao thì ít nhất cũng không thể để cho thằng bé Tiểu Vũ này mất tự tin được!” Bạch Mộc thỉnh cầu.

“Không vấn đề gì!” Đường Hân Uyển đồng ý rất sáng khoái.

Cuối cùng việc cũng được giải quyết, Bạch Mộc cũng yên lòng, quay người tiếp tục đếm cừ... Chỉ là Bạch Mộc vẫn đánh giá thấp sức hấp dẫn của Đường Hân Uyển, có một người đẹp ở bên cạnh, Bạch Mộc đếm cừ mãi đến hơn 2 giờ sáng mới mơ màng ngủ được...

Một đêm trôi qua...

Ngày hôm sau, lúc trời vừa tờ mờ sáng, Bạch Mộc bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức, bất mãn mắng thầm mấy câu, lúc này Bạch Mộc mới khó nhọc ấn nút nghe máy. Ngay sau đó là giọng nói oang oang của Tạ Minh Tường ở đầu dây bên kia: “Bạch Mộc à! Mặt trời lên đến ngọn tre rồi, vẫn chưa dậy à!”

“Mới có mấy giờ mà! Mới sáng sớm anh đã gọi cho em, có phải chưa uống thuốc không!” Bạch Mộc rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng...

“Đã sáu giờ rưỡi rồi đấy!” Tạ Minh Tường mắng.

“Đừng rồi! Mới có sáu giờ rưỡi thôi! Đại ca, đêm qua hơn 2 giờ em mới ngủ, giờ mới ngủ được hơn bốn tiếng thôi, anh có thể để em ngủ thêm một chút không?” Bạch Mộc cầu khẩn nói.

“Hơn 2 giờ?” Tạ Minh Tường giống như phát hiện ra châu lục mới, cười ha hả nói: “Anh nói này, chú được đấy! Thế mà lại giày vò Đường đại mỹ nữ đến

tận hơn 2 giờ? Tinh lực của chú mạnh đấy! Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn (1), quả nhiên là danh bất hư truyền!”

“Ý gì vậy?” Bạch Mộc giật thót mình, lập tức tỉnh ngủ, bật người ngồi dậy.

Tạ Minh Tường cũng không trả lời mà là mờ ám hỏi ngược lại: “Đêm qua chú ở đâu?”

“Ở đâu? Đương nhiên là ở trường rồi...” Bạch Mộc có chút chột dạ trả lời.

“Trường?” Tạ Minh Tường cười ha ha: “Anh nói này Bạch Mộc, nói dối là không phải đùa trẻ ngoan đâu đấy!”

“...” Bạch Mộc lập tức toát mồ hôi lạnh đầy đầu, chẳng lẽ Tạ Minh Tường biết chuyện này rồi sao? Chắc không đâu nhỉ. Lúc này Bạch Mộc chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

“Hừ hừ hừ! Xem ra chú chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không!” Đợi mãi mà không có được câu trả lời của Bạch Mộc, Tạ Minh Tường cười lạnh mấy tiếng, nói ra mấy chữ khiến Bạch Mộc sợ hãi: “Khách sạn ** nha... Trong phòng số 520 nha... Hello Kitty nha...”

Quả nhiên!

Bạch Mộc ủ rũ cúi đầu, chuyện mình không mong muốn nhất đã xảy ra, quả nhiên Tạ Minh Tường đã biết được chuyện này rồi...

Chỉ là làm sao Tạ Minh Tường biết được? Bạch Mộc vắt óc suy nghĩ mà vẫn không cách nào lý giải được, ôm tâm tư theo đuổi chân lý, hữu khí vô lực hỏi: “Sao anh biết?”

“Ha ha! Thừa nhận rồi chứ gì?” Tạ Minh Tường đắc ý cười mấy tiếng, lúc này mới thủ thỉ nói ra sự thật: “Chú đừng quên, phòng ký túc xá chúng ta có một đại thần máy tính, với bản lĩnh của cậu ta, muốn điều tra mấy thứ này quả thực là dễ như trở bàn tay...”

“Tôn! Dật! Thành!” Bạch Mộc nghiêng răng nghiêng lợi quát.

(1) Tiểu biệt thắng tân hôn: vợ chồng xa cách lâu ngày, đến khi gặp lại, tình cảm khăng khít, ân ái hơn cả lúc mới cưới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Một đêm kích tình khó quên

“Bingo! Chúc mừng chú đã trả lời đúng! Xem ra chỉ số thông minh của chú vẫn đang online nhỉ!” Tạ Minh Tường búng tay một cái.

“Ha ha, rất tốt đấy... rất tốt...” Giọng điệu của Bạch Mộc rất bình tĩnh, thế nhưng đây chỉ là dấu hiệu báo trước bão táp mưa giông sắp kéo đến mà thôi, thật khiến cho người ta không rét mà run, cho dù Tạ Minh Tường ở bên kia điện thoại cũng cảm thấy sau lưng tự dưng lạnh toát.

Thậm chí Tạ Minh Tường có thể tưởng tượng được kết cục của Tôn Dật Thành sau khi trụ trường tuyệt đối sẽ hết sức thâm hiểm...

“Cảm giác trở thành đàn ông thế nào?” Tạ Minh Tường tiếp tục hỏi một cách mập mờ. Thật ra nói thật thì anh ấy vẫn rất hâm mộ Bạch Mộc, nghĩ không biết đến khi nào thì phía Lãnh Hân Hân mới thỏa mãn nguyện vọng của mình. Chỉ tiếc là con đường dài và xa vời vợi, nhiệm vụ này vẫn còn rất gian nan!

“Em nói đêm qua không xảy ra chuyện gì cả thì anh có tin không?” Bạch Mộc chán nản giải thích, nhưng nói xong trong lòng đã cảm thấy có chút kỳ quái, mình nói như vậy, sao lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi nhỉ?

“Chú nói sao?” Tạ Minh Tường vẻ mặt không tin hỏi ngược lại.

“... Anh tin hay không là tùy!” Bạch Mộc khoát tay, không giải thích thêm gì nữa. Dù sao thì có giải thích thêm cũng không thay đổi được sự thật mà bọn họ đã nhận định trong lòng, vậy thì còn giải thích làm khi gì! Bản thân mình tự hiểu trong lòng là được rồi! Ủ, dù sao thì mình cũng cây ngay không sợ chết đứng.

Tạ Minh Tường biết, nếu muốn khiến cho Bạch Mộc thừa nhận chuyện này quả thực còn khó hơn lên trời, dứt khoát không bám riết thêm nữa, mà hỏi ngược lại: “Nói thử xem hôm qua chú đã nói gì với Đường đại mỹ nữ? Sao cô ấy lại đồng ý thuê phòng cùng chú thế?”

Nhắc ra thì Tạ Minh Tường cũng vô cùng tò mò về việc này. Trước đó Tiêu Ninh một bước thoát khỏi thân phận "trai zin" đã đủ khiến anh ấy bất ngờ rồi, giờ ngay cả Bạch Mộc cũng giành đi trước anh ấy, việc này làm cho Tạ Minh Tường khó có thể chấp nhận được.

Từ trước tới nay Tạ Minh Tường luôn cho rằng bản thân mình sẽ dẫn đầu mọi người, vậy nhưng sự thật lại cho anh ấy một cái tát rất kêu.

Thực ra thì bản thân mình trông cũng đẹp trai như Bạch Mộc, tuy là Bạch Mộc có tài hơn mình, nhưng ở phương diện tình cảm thì mình lại hoàn toàn lấn át cậu ta! Sao lần này lại để cho Bạch Mộc giành đi trước chứ?

Dù trước nay luôn hết sức kiêu ngạo, nhưng cuối cùng Tạ Minh Tường cũng cảm thấy quả thật lần này mình nên “không ngại học hỏi kẻ dưới” rồi, mình phải học hỏi Bạch Mộc một chút, nếu không thì tiến độ của mình và Hân Hân thật sự là quá chậm...

“Anh đoán xem!” Bạch Mộc dốc sức phát huy sở trường chọc tức chết người không đền mạng của mình, nếu đã không thay đổi được thì phải làm chọc phá một chút chứ!

Hơn nữa, đối với hoạt động nội tâm của Tạ Minh Tường, trong lòng Bạch Mộc vô cùng hiểu rõ. Không phải là muốn học hỏi kinh nghiệm từ mình sao? Tuy mình quả thật chưa có kinh nghiệm gì, thế nhưng Tạ Minh Tường lại không cho là như thế! Nếu đã như vậy thì chiều theo khẩu vị của anh ta, cho anh ta bớt quấy rầy mình đi! Trong lòng Bạch Mộc có vài ý nghĩ hơi gian ác.

“...” Tạ Minh Tường cạn lời, mặt dày van nài: “Người anh em tốt, chú nói cho anh biết đi! Chú cũng không muốn thấy anh và Hân Hân cứ phát triển chậm như rùa bò thế này đúng không?”

“Vấn đề là em thật sự không có kinh nghiệm gì cả!” Bạch Mộc thầm thấy buồn cười vô cùng, xem ra mình làm ra vẻ bí hiểm đã rất thành công!

Nhưng càng như thế, Tạ Minh Tường lại càng cho rằng Bạch Mộc đang cố ý không nói cho anh ấy biết, không khỏi có chút chán nản, trong lòng thầm nghĩ mình phải làm sao để lấy lòng được Bạch Mộc đây?

“Bạch Mộc, anh hỏi thử xem Tạ Minh Tường có nói chuyện này với tụi Hân Hân không?” Đúng lúc này, giọng nói của Đường Hân Uyển đột nhiên vang lên.

Trên thực tế, ban này khi chuông điện thoại của Bạch Mộc vang lên, Đường Hân Uyển cũng đã tỉnh giấc. Sau khi nghe thấy lời Tạ Minh Tường nói, cô lại dò bưng mặt, hết sức buồn phiền, thậm chí, lần này thì mọi người đều biết rồi. Mặc dù mình thực sự chưa làm ra chuyện gì với Bạch Mộc nhưng bọn họ lại không cho là như vậy!

Hừ! Đề tài tên Tôn Dật Thành kia! Sau này nhất định phải sắp xếp thời gian dạy dỗ hần một trận mới được!

Lúc này Tôn Dật Thành vẫn chưa biết mình đã bị Đường Hân Uyển ghi thù, vẫn đang nóng lòng chờ đợi tin tức mới từ Tạ Minh Tường truyền về.

Bây giờ hy vọng duy nhất của Đường Hân Uyển chính là Lân Hân Hân bọn họ vẫn chưa biết chuyện này, nếu không thì mất mặt lắm! Chỉ là vừa rồi Bạch Mộc vẫn luôn miệng giải thích với Tạ Minh Tường, sau khi biết Bạch Mộc không cách nào giải thích thành công thì cô mới không nhịn được, mở miệng hỏi.

“À! Đường đại mỹ nữ dậy rồi à! Đêm qua thế nào! Có phải đã cùng Bạch Mộc trải qua một đêm kích tình khó quên không!” Bạch Mộc vẫn chưa kịp phản ứng, giọng nói mờ ám của Tạ Minh Tường đã vang lên bên tai hai người.

“Anh nói nhiều quá rồi đấy!” Khóe miệng Bạch Mộc hơi run lên, nói bằng giọng điệu lạnh lùng. Tên này thật sự là nhiều chuyện, không giữ kín miệng được mà!

Nhận ra giọng điệu của Bạch Mộc có gì đó không ổn, Tạ Minh Tường liền gạt mình, lập tức ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Đợi cả buổi không thấy Tạ Minh Tường trả lời, Bạch Mộc hơi nhíu mày: “Này! Hỏi anh đấy! Nói gì đi chứ!”

“Không phải chú bảo anh nói nhiều quá rồi sao?” Tạ Minh Tường hỏi ngược lại.

“Anh biết nghe lời vậy sao?” Bạch Mộc liền có chút dờ khóc dờ cười.

“Đây không phải là sợ chú thẹn quá hóa giận sao?” Tạ Minh Tường ngượng ngừng cười cười: “Vừa rồi chú hỏi anh cái gì?”

Hóa ra tên này căn bản không để ý đến câu hỏi của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc hết cách, chỉ có thể lặp lại một lần nữa: “Hân Uyển hỏi anh, tụi Hân Hân có biết chuyện này hay không?”

“Chuyện gì?” Tạ Minh Tường đoán được nhưng vẫn giả vờ hồ đồ.

“Anh muốn ăn đòn rồi hả?” Giọng điệu của Bạch Mộc khó lường, hỏi ngược lại.

“Không phải chú nói chú và Đường đại mỹ nữ không xảy ra chuyện gì sao? Thế thì sợ cái gì?” Tạ Minh Tường cười ha hả nói.

“Trả lời câu hỏi của em!” Cuối cùng Bạch Mộc cũng nổi nóng!

“Lá là lá!” Bạch Mộc càng sốt ruột thì Tạ Minh Tường lại càng đắc ý. Ai bảo lúc nãy chú không chịu nói cho anh biết kinh nghiệm thành công, lần này rốt cuộc cũng phải xin anh rồi chứ?

“Ba!”

“Lá là!”

“Hai!”

“La!”

“Một!”

“Chú nói anh biết rồi cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ nói cho chú biết tại Hân Hân có biết hay không, sao hả?” Tạ Minh Tường vẫn không dám chạm đến giới hạn của Bạch Mộc, thương lượng với Bạch Mộc.

“Nếu anh không muốn để Hân Hân biết chuyện anh từng lừa dối cậu ấy, anh hãy thành thật khai báo cho em.” Bạch Mộc chưa bao giờ chịu sự uy hiếp của đám Tạ Minh Tường. Nếu anh đã không muốn nói cho em biết thì được thôi, em sẽ đi tìm sự thật với Lãnh Hân Hân...

Dù sao Tạ Minh Tường bọn họ cũng đều biết sự thật mình ở chung với Đường Hân Uyển rồi, cho dù có thêm mấy cô bạn nữa biết cũng chẳng nhằm nhò gì. Nhưng Tạ Minh Tường thì khác, nếu để Lãnh Hân Hân biết được mấy việc Tạ Minh Tường đã làm, đoán chừng kết quả sẽ rất thú vị đây!

Đến đây! Tàn sát lẫn nhau đi! Em đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà còn sợ anh chắc?

“Anh ấy đã giấu Hân Hân chuyện gì?” Nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển liền biết trong lòng anh đang nghĩ đến điều gì. Lập tức nhin cười, phối hợp diễn xuất với Bạch Mộc.

“Anh nói em nghe...” Bạch Mộc cố ý làm ra vẻ sắp công bố sự thật với khắp thiên hạ.

“Đừng đừng đừng! Anh sợ chú rồi được chưa? Hai người chúng ta là anh em tốt, không cần thiết phải tự giết lẫn nhau chứ?” Tạ Minh Tường kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Phí bặt miệng

“Trước đây có một lần Tạ Minh Tường lừa Lãnh Hân Hân là anh ấy ngủ ở ký túc xá, nhưng thật sự thì...” Bạch Mộc không chịu nghe, tiếp tục nói với Đường Hân Uyển.

“Anh không nói với tụi con gái chuyện này!” Tạ Minh Tường giật thót mình, chẳng màng đến việc cò kè mặc cả với Bạch Mộc nữa, vội vàng khai báo chi tiết. Đùa chắc, nếu Đường Hân Uyển biết những việc đó, đoán chừng Lãnh Hân Hân cũng sẽ biết, vậy thì chẳng phải ngày tháng xui xẻo của anh ấy sắp đến rồi sao?

Cho nên Tạ Minh Tường cũng không dám chạm trễ chút nào, lỡ như Bạch Mộc để lộ tin tức ra ngoài thì anh ấy phải đối diện với tai họa lớn rồi.

“Vậy thì tốt...” Bạch Mộc thờ phào nhẹ nhõm. Cho dù đối với anh, đám con gái có biết hay không cũng không khác biệt gì, thế nhưng với Đường Hân Uyển thì lại khác!

Nghe thấy giọng điệu như trút được gánh nặng của Bạch Mộc, Tạ Minh Tường rất không cam lòng, lập tức nhỏ giọng bổ sung một câu: “Nhưng mấy tháng Tôn Dật Thành kia có nói hay không thì anh không biết được...”

Nói xong, Tạ Minh Tường lại đổi sang giọng điệu nịnh nọt: “Bạch Mộc, chú xem anh cũng đã nói thật với chú rồi, có phải mấy việc đó của anh sẽ không bị tiết lộ ra ngoài không?”

“Tạm biệt!” Không đợi Tạ Minh Tường nói hết, Bạch Mộc đã cúp điện thoại, Tạ Minh Tường hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đặt điện thoại xuống, Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: “Anh cũng không ngờ mấy người này lại nhảm chán như vậy, hành tung của tụi mình mà cũng điều tra ra được, hy vọng mấy tên kia không nói với tụi Lãnh Hân Hân...”

“Ừm...” Đường Hân Uyển mặt đỏ ửng, gật gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng như thế thôi, chỉ là cô cũng biết khả năng này quá mong manh. Ví dụ như Tiêu Ninh “bị vợ quân nghiêm” chẳng hạn, nếu như Đỗ Khả Nhi hỏi cậu ấy thì sao cậu ấy dám không nói.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, Đường Hân Uyển liền bình thường trở lại. Bình đến tương chận, nước dâng đập đập, cho dù Lãnh Hân Hân bọn họ biết thì có thể như thế nào, cùng lắm là để cho họ trêu ghẹo vài ngày, cũng không có gì ghê gớm cả, chẳng lẽ bọn họ còn có thể lấy việc này làm thú vui cả đời?

Hơn nữa mình với Bạch Mộc vốn dĩ cũng không xảy ra chuyện gì cả!

Liếc nhìn đồng hồ, giờ này chắc bọn trẻ vẫn đang ngủ, bây giờ đến viện phúc lợi thật sự là hơi sớm, Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển hỏi: “Ngủ tiếp chứ?”

Đường Hân Uyển hơi bối rối, lúc này sao còn có thể ngủ được nữa! Nếu không có Tạ Minh Tường quấy rầy thì hai người bọn họ còn có thể ngủ yên một giấc. Nhưng vừa rồi Tạ Minh Tường nói câu đó lại khiến không khí giữa hai người vốn có chút lúng túng giờ lại càng mờ ám hơn, muốn ngủ tiếp cũng không dễ dàng như vậy...

Nhìn thấy vẻ mặt của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc lập tức hiểu ra, vì thế trong lòng lại thầm mắng Tạ Minh Tường thêm một ngàn tám trăm lần nữa.

Hai người cứ ngồi nhìn nhau hơn mười phút, Đường Hân Uyển mới mở miệng nói: “Hay là chúng ta đi thôi? Đi ra ngoại đạo bộ rồi ăn sáng sớm một chút, sau đó đến viện phúc lợi thăm bọn trẻ.”

“Cũng được.” Bạch Mộc gật gật đầu, cùng Đường Hân Uyển thu dọn một chút rồi ra khỏi phòng.

Đi xuống lầu, Bạch Mộc liền tới quầy lễ tân nói: “Tôi trả phòng!”

Nhân viên lễ tân kia vốn đang buồn ngủ, nhìn thấy Bạch Mộc đi tới liền chấn chỉnh lại tinh thần, trợn mắt như nhìn mày nhìn về phía Bạch Mộc nói: “Đi sớm vậy ư? Sao rồi? Tình hình đêm qua có phải vô cùng kịch liệt không! Không nghỉ ngơi thêm một chút sao?”

Nghỉ ngơi con em cô ấy! Cô thật đúng là nhiều chuyện hết sức, Bạch Mộc nhăn mặt cau mày, lặp lại lần nữa: “Tôi nói chúng tôi muốn trả phòng! Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Thật chưa từng thấy ai nóng tính như vậy...” Nhân viên lễ tân nhỏ tiếng nói thầm một câu, không để ý đến sắc mặt của Bạch Mộc.

Sau khi kiểm tra trên máy tính một lượt, nhân viên lễ tân này mới mở miệng nói: “Quý khách, tiền phòng của anh tổng cộng là tám trăm tám mươi tám, giảm giá cho anh, thu của anh tám trăm là được.”

“Sao lại đắt như vậy?” Bạch Mộc sùng sốt, đồng thời oán thầm trong lòng, mình chỉ ở có một đêm mà tiêu hết tám trăm đồng? Không phải là gấp chỗ chật chội khách rồi chứ? Rất có khả năng này! Trước đây không phải Tiêu Ninh thuê phòng một giường chỉ hết mấy chục đồng thôi sao?

“Là như thế này thưa quý khách, phòng đêm qua anh ở là phòng tình nhân VIP siêu cấp sang trọng của chúng tôi, cho nên thu của anh tám trăm đã là rẻ rồi à...” Cô nhân viên lễ tân nở một nụ cười theo tiêu chuẩn của công việc, nhẫn nại giải thích.

“Vậy sao trước đó cô không nói với tôi?” Bạch Mộc hơi nhíu mày, một đêm mà tám trăm đồng, bản thân anh xưa nay chưa từng tiêu xài như thế. Hơn nữa nếu là bản thân chủ động thuê phòng này thì cũng cũng nói, có điều quan trọng là bản thân mình thật sự chỉ là đơn giản ngủ một giấc, chẳng làm gì cả! Cứ vô duyên vô cớ tốn thất tám trăm đồng như vậy, còn gì bí hiểm hơn thế này nữa không?

“Anh cũng đâu hỏi tôi đâu!” Nhân viên lễ tân xòe tay ra, vẻ mặt kiêu như việc này không liên quan đến mình: “Hơn nữa tôi thấy đêm qua hai vị vô cùng sốt sắng, vô cùng vội vã...”

Mất cô có vấn đề à? Tôi vô cùng sốt sắng chỗ nào? Bạch Mộc rất cặn lời, thấy nhân viên lễ tân này càng nói càng làm lố, Bạch Mộc vội vàng ngăn cô ta lại: “Được rồi được rồi! Đừng nói nữa, quẹt thẻ!”

Lúc này Bạch Mộc cảm thấy rất may mắn vì lúc đầu mình đã mượn Tạ Minh Tường chút tiền, nếu không thì với hoàn cảnh của anh, thật đúng là có chút nghèo rớt mồng tơi.

Ừa, không đúng! Ban này Tạ Minh Tường dám uy hiếp mình, tiền này coi như là phí bịt miệng anh ta trả cho mình!

Không thể không nói, trải qua sự hun đúc của mấy người Tạ Minh Tường trong một học kỳ, cuối cùng Bạch Mộc cũng trở nên hư hỏng rồi...

Dù vậy thì một lần tiêu hết tám trăm đồng, Bạch Mộc vẫn có chút đau lòng. Ở viện phúc lợi từ nhỏ đến lớn đã sớm tạo thành thói quen tiết kiệm của Bạch Mộc, lần này cũng chính là lần Bạch Mộc tiêu xài nhiều nhất...

Quẹt thẻ xong, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển liền rời khỏi khách sạn, chỗ này cách viện phúc lợi một quãng đường rất xa, hai người nhất định phải tranh thủ thời gian. Hơn nữa sau khi đến viện phúc lợi, hai người còn phải đến nhà Đường Hân Uyển chơi nữa.

Nhân viên lễ tân kia nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của hai người Bạch Mộc, cho đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới khẽ thở dài.

“Sao vậy?” Một nhân viên lễ tân khác ở bên cạnh xúm lại, nghi hoặc hỏi.

“Cô nói xem, có phải tôi rất thất bại không?”

“Sao lại nói thế?”

“Tôi đã giúp hai người họ đến bước này rồi, vậy mà bọn họ vẫn không tiến đến bước kia? Cô xem cô gái này đi như bay, nào có đáng về gì gọi là hành động không thiện? Nhất định là đêm qua không hề xảy ra chuyện gì cả!”

“Ồ...” Nhân viên lễ tân kia giờ mới phản ứng lại được, trầm tư một lúc lâu mới suy đoán: “Không phải là anh chàng kia không được đấy chứ?”

“...”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đã đi rồi, đương nhiên không biết bọn họ đã trở thành chủ đề bàn tán của mấy người nhân viên trong khách sạn. Tìm quán ăn nhỏ ven đường ăn tạm bữa sáng, sau đó Đường Hân Uyển kéo Bạch Mộc chạy đến siêu thị, bắt đầu cuộc mua sắm lớn của cô. Khi đến viện phúc lợi cũng phải mang ít quà cho bọn trẻ mới được.

Cho đến khi chất đầy hai chiếc xe đẩy hàng, cuối cùng Bạch Mộc không nhịn được, nói: “Anh nói này Hân Uyển, em mua nhiều đồ như vậy làm gì?”

“Đương nhiên là quà tặng cho bọn trẻ rồi!” Đường Hân Uyển dáng vẻ đang căng thẳng, nói: “Anh không hiểu đâu, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chị dâu hân uyển

"Nhiều như vậy cũng đủ rồi đấy..." Khóe miệng Bạch Mộc hơi giật giật, nhiều đồ ăn vặt như vậy, đoán chừng những đứa trẻ kia ăn cả một tuần mới hết.

"Vẫn còn thiếu nhiều lắm!" Đường Hân Uyển khẽ lắc đầu, vẻ mặt như muốn mua cả cửa hàng vậy.

"..." Bạch Mộc có chút cạn lời, số đồ ăn vặt mà Đường Hân Uyển mua còn nhiều gấp đôi số đồ Sở Nam mua hồi trước, nếu chuyển nhiều đồ như vậy đến viện phúc lợi, đoán chừng mình phải mệt gần chết mất...

Sau khi tiếp tục mua sắm hơn một tiếng nữa, Đường Hân Uyển mới lưu luyến kết thúc cuộc "chiến đấu" này.

Nhìn đồng đồ ăn vặt chất cao như ngọn núi nhỏ trước mặt, Bạch Mộc có chút dờ khóc dờ cười, người nào không biết chắc chắn sẽ cho rằng họ đang đi buồn...

Lúc thanh toán, vốn dĩ Bạch Mộc muốn trả tiền nhưng lại bị Đường Hân Uyển ngăn cản, cô nói đây là quà cô tặng cho bọn trẻ, gì thì gì cũng phải tự mình trả tiền.

Hai người xách túi lớn túi nhỏ đi ra khỏi cửa hàng trước ánh mắt chăm chú dõi theo của một đám người, sau đó đón một chiếc xe taxi đi đến bến xe.

Viện phúc lợi nằm trong khu ngoại ô rất xa, nhất định phải ngồi xe bus mới có thể đến được. Nếu không phải là nơi đó quá xa xôi, tài xế xe taxi cũng không chịu đi thì Bạch Mộc đã đón xe đi từ lâu. Dù sao thì trạm dừng xe bus còn cách viện phúc lợi một quãng đường rất xa, hai người nhất định phải đi bộ, mà trong tình huống "gánh vác" nhiều như vậy, nhiệm vụ này cũng rất gian nan!

Sau khi ngồi xe đi hết hơn một tiếng, cuối cùng hai người cũng đã sắp đến đích.

Nhìn con đường núi quanh co trước mặt, Đường Hân Uyển có chút nghi hoặc nhìn sang Bạch Mộc, nói: "Viện phúc lợi ở đây sao?"

"Coi như là vậy!" Bạch Mộc khẽ gật đầu: "Đi đường núi thêm nửa tiếng nữa là gần đến rồi."

"Phong cảnh ở đây cũng không tệ!" Đường Hân Uyển quan sát kỹ một vòng, nơi này chưa trải qua bất cứ sự khai phá nào, mặc dù không phồn hoa giống như thành phố nhưng nét đẹp thuộc về tự nhiên lại khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi.

Bạch Mộc cười khổ một tiếng: "Phong cảnh quả thực rất đẹp, nhưng giao thông thực sự quá bất tiện, bọn trẻ đi học phải đến nơi rất xa mới được..."

"Hả?" Đường Hân Uyển hơi ngẩn người: "Bọn trẻ nhỏ như vậy đã phải đi đường núi nhiều đến thế rồi? Vậy sao có thể được? Tại sao các anh không chuyển viện phúc lợi vào trong thành phố?"

"Cũng không phải vậy..." Bạch Mộc lắc lắc đầu, giải thích: "Bọn trẻ không có cơ hội đi học tiểu học và trung học, dù sao thì nơi này thực sự cách trường học quá xa, không thể đi đi về về được, chỉ khi lên đến cao trung có thể ở nội trú trong trường thì mới chuyển đến trường ở. Còn về chuyện chuyển vào thành phố, bọn anh đâu có thực lực này chứ! Trong thành phố chỉ riêng một mặt bằng đã không ít tiền rồi, càng đừng nói đến những chi phí khác."

Đường Hân Uyển lòng dạ lương thiện, nghe xong câu này lại càng không đành lòng, không nhịn được lại hỏi: "Những đứa trẻ này cũng đáng thương quá, hơn nữa nếu chúng không đi học tiểu học và trung học, sau khi lên trung học làm sao có thể theo kịp tiến trình học tập chứ?"

"Chuyện này thì không thành vấn đề..." Bạch Mộc khẽ cười, nói: "Thật ra bà viện trưởng vốn là một giáo sư đại học, cho nên bà ấy vẫn dạy bọn trẻ học. Mặc dù bọn trẻ không đến trường nhưng học lực của chúng thì không kém chút nào, đến lúc đó chỉ cần tham gia kỳ thi trung khảo là được. Với mối quan hệ của bà viện trưởng, giúp bọn trẻ tranh thủ được một suất vào trung học cũng là việc rất đơn giản."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, để cho Đường Hân Uyển có thể thoải mái một chút, Bạch Mộc gần như vác hết mọi đồ đạc trên lưng mình. Sau khi đi được hơn mười phút, cuối cùng Bạch Mộc cũng không chịu nổi nữa.

"Chúng ta nghỉ một chút đi!" Nhìn thấy vẻ mặt hết sức mệt mỏi của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển cũng có chút đau lòng, sớm biết thì đã không mua nhiều đồ như vậy rồi, như thế thì Bạch Mộc cũng có thể thoải mái một chút.

"Anh gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, bảo chúng đến giúp!" Bạch Mộc nói rồi móc điện thoại di động ra gọi đến viện phúc lợi.

"Anh Bạch Mộc?" Đầu dây điện thoại bên kia nhanh chóng vang lên giọng nói vui mừng của Tiểu Vũ. Cậu đã sớm biết được sau khi ăn tết xong là anh Bạch Mộc sẽ đưa chị dâu tương lai của chúng đến, bây giờ có phải là sắp đến rồi không?

"Nhanh qua đây giúp đi! Bọn anh mang cho mấy đứa rất nhiều đồ ăn!" Bạch Mộc nói vào trong điện thoại.

"Được thôi!" Vừa nghe nói có đồ ăn ngon, Tiểu Vũ lập tức vui mừng, sau khi đặt điện thoại xuống liền chạy ào ra ngoài cửa.

"Anh cũng gian xảo quá đấy, lại bảo bọn trẻ đến giúp!" Đường Hân Uyển thầm thấy buồn cười.

"Đâu có. Nếu chúng đã muốn ăn đồ ngon thì cũng phải bỏ ra sức lao động tương ứng chứ!" Bạch Mộc lý lẽ hùng hồn: "Vội lại chút việc này cũng không khiến chúng mệt được, coi như là để chúng rèn luyện!"

"..."

Đợi thêm một lát nữa, Đường Hân Uyển nhìn thấy một bóng người chạy nhanh về phía hai người.

Bất kể là lúc nào, mỹ nữ luôn có sức hút cực lớn, sau khi chạy đến nơi, ánh mắt đầu tiên của Tiểu Vũ không phải là nhìn Bạch Mộc đã nhìn đến "phát ngân" từ lâu, mà là nhìn sang Đường Hân Uyển.

Nếu như để Bạch Mộc biết được suy nghĩ trong lòng Tiểu Vũ, khẳng định sẽ dạy dỗ cậu một trận đàng hoàng. Trong đầu thằng nhóc này lại đang nghĩ cái gì vậy, nhìn thấy mỹ nữ là không đi nổi nữa rồi.

"Chào em, em là Tiểu Vũ phải không? Chị là bạn gái của Bạch Mộc, chị tên là Đường Hân Uyển." Đường Hân Uyển mỉm cười một cái, giơ tay về phía Tiểu Vũ.

"Wow! Chị chính là chị dâu Hân Uyển à! Chị đẹp quá đi! Chẳng trách lại có thể khiến anh Bạch Mộc si mê đến thần hồn điên đảo, khoảng thời gian này anh ấy cứ lẩm bẩm nhắc tên chị mãi!" Tiểu Vũ bắt tay với Đường Hân Uyển, kích động nói.

"Vậy sao?" Đường Hân Uyển như cười như không liếc nhìn Bạch Mộc một cái, ý là hóa ra anh nhớ em như vậy à! Sau đó cô lại cười xoa đầu Tiểu Vũ: "Cảm ơn, em cũng rất đẹp trai đấy tiểu soái ca!"

"Hi hi!" Tiểu Vũ lập tức ngượng ngịu gãi đầu.

Bị thằng nhóc này vạch trần, Bạch Mộc lập tức đỏ bừng mặt, cốc đầu thằng bé một cái, bực mình nói: "Gọi chị dâu cái gì, gọi là chị! Đợi sau này hãy gọi là chị dâu!" Có phải thằng nhóc này cố ý không? Thật là không nên nói ra bí mật của người khác mà, nghĩ đến chuyện lúc sáng, Bạch Mộc lại có chút lúng túng.

"Ai da!" Tiểu Vũ ôm đầu, nhỏ giọng giải thích: "Sớm muộn còn không phải gọi sao?"

Đường Hân Uyển che miệng khẽ cười hồi lâu, lúc này mới nói: "Được rồi, hai người đừng cãi nhau, chúng ta đến viện phúc lợi trước đi!"

"Được đó!" Đối với lời Đường Hân Uyển nói, Tiểu Vũ tán thành đầu tiên, sau khi tự giác phân chia một chút đồ giúp hai người liền kéo Đường Hân Uyển đi về phía trước: "Chị Hân Uyển, đi bên này!"

Nói xong câu này, Tiểu Vũ làm mặt quỷ với Bạch Mộc: "Em về sẽ nói với bà viện trưởng là anh bắt nạt em!"

"Tùy em!" Bạch Mộc trợn trừng mắt, tỏ không quan tâm.

Trên đường đi, Đường Hân Uyển không nhịn được hỏi: "Tiểu Vũ, các em vẫn luôn sống ở nơi xa xôi như vậy, có phải là rất cực khổ không?"

"Không có đâu!" Tiểu Vũ lắc lắc đầu, nói với vẻ rất lạc quan: "Nếu không phải có anh Bạch Mộc, ngay cả nơi này bọn em cũng không thể ở được!"

Lúc nói câu này, vẻ mặt Tiểu Vũ rất tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bạn trai tốt như vậy

Ồ, sao lại nói vậy?" Đường Hân Uyên lập tức hứng thú, nghi hoặc hỏi.

Tiểu Vũ giải thích: "Thật ra trước đây lúc em còn nhỏ, nơi bọn em ở còn xa xôi hơn nữa, hoàn toàn không thuộc về thành phố này..."

"Sau đó thì sao?" Đường Hân Uyên tiếp tục hỏi, cho đến lúc này cô mới đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt, Bạch Mộc từng nói với cô rằng quê của anh không phải ở thành phố này, chỉ là tình hình cụ thể thì Bạch Mộc chưa từng nói với cô, cho nên Đường Hân Uyên cũng chỉ có thể thăm dò tin tức từ Tiểu Vũ thôi.

"Sau đó anh Bạch Mộc đi tham gia cuộc thi âm nhạc đã giành được thành tích rất tốt, ban tổ chức cuộc thi đó đã để mắt đến tài nghệ của anh Bạch Mộc, muốn ký hợp đồng với anh Bạch Mộc để anh ấy vào làng giải trí phát triển, nhưng mà đã bị anh Bạch Mộc từ chối." Lúc nói đến câu này, vẻ mặt Tiểu Vũ rất tự hào.

Có thể thấy được Bạch Mộc nói anh luôn là tấm gương của những đứa trẻ này quả nhiên không phải là giả...

"Không ngờ anh còn suýt chút nữa thì trở thành một siêu sao đấy!" Đường Hân Uyên như cười như không nhìn Bạch Mộc trêu chọc: "Nhưng tại sao anh không nhận lời vào làng giải trí phát triển vậy? Nếu như có thể thành danh, cuộc sống của viện phúc lợi cũng sẽ được cải thiện mà!"

Bạch Mộc nhún nhún vai, nói: "Em cũng biết anh không thích xuất đầu lộ diện. Trước đây anh cũng từng bàn bạc với bà viện trưởng và bọn trẻ về chuyện này, họ cũng đều ủng hộ quyết định của anh."

Ngừng một chút, Bạch Mộc đột nhiên nhìn Đường Hân Uyên với ánh mắt tình tứ, cười hi hi bổ sung thêm: "Hon nữa nếu anh thật sự vào làng giải trí phát triển, chẳng phải là em sẽ không gặp được người bạn trai tốt như anh sao?"

Đường Hân Uyên đỏ mặt, nhỏ giọng lầm bầm: "Anh bị Tạ Minh Tường bọn họ làm cho da mặt dày hơn rồi..." Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Đường Hân Uyên vẫn hết sức vui vẻ, đồng thời cũng tự hỏi bản thân mình nếu như thật sự bỏ lỡ Bạch Mộc, liệu mình có cảm thấy đáng tiếc không?

Đáp án rất hiển nhiên chắc chắn là có.

Sau khi nói xong câu này, Bạch Mộc đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Tiểu Vũ, không kìm được mà đỏ bừng mặt, âm thầm tròn mắt lườm thẳng nhóc một cái, ý là người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào!

Tiểu Vũ lè lưỡi với anh, tiếp tục nói: "Người đó thấy anh Bạch Mộc từ chối ông ta, bèn đưa ra đề nghị đối với bài hát dự thi của anh Bạch Mộc. Nhưng mà lúc bàn luận hợp tác, anh Bạch Mộc chỉ nói một câu, cũng chính là câu nói này mà bọn em mới có thể rời khỏi nơi xa xôi trước đây, chuyển đến vùng ven thành phố này."

"Câu gì?" Đường Hân Uyên tò mò hỏi.

Tiểu Vũ nghiêm mặt nói: "Nếu muốn tôi bán bản quyền ca khúc cho ông, tôi chỉ có một điều kiện, đó là giúp chúng tôi xây một viện phúc lợi ở thành phố này!"

Đường Hân Uyên nghe nói vậy lập tức nảy sinh lòng kính phục. Vào thời khắc quan trọng, Bạch Mộc cũng không chỉ lo cho bản thân, mà còn suy nghĩ cho tất cả những đứa trẻ ở đây, điểm này khiến Đường Hân Uyên hết sức khâm phục.

"Chỉ là, bọn em không ngờ được những tên gian thương đó căn bản là nói lời không giữ lời. Bọn họ không có xây viện phúc lợi cho bọn em ở trung tâm thành phố, mà chỉ tặng cho bọn em cái nơi rách nát ở chỗ này!" Lúc nói đến đây, Tiểu Vũ lại mang vẻ mặt phẫn nộ bất bình.

"Bài hát đó của anh tên là gì?" Đường Hân Uyên nhìn sang Bạch Mộc hỏi.

"Trưởng thành." Bạch Mộc còn chưa nói thì Tiểu Vũ đã giành nói trước: "Bài hát đó miêu tả từng giai đoạn trong cuộc sống chung của mấy người bọn em. Tên gian thương kia đã kiếm được không ít tiền từ bài hát đó, nhưng lại không chịu xây cho bọn em một viện phúc lợi, thật là đáng ghét!"

"Được rồi Tiểu Vũ." Bạch Mộc khoát tay, ngăn cản Tiểu Vũ nói tiếp: "Chúng ta phải biết đủ, nơi này đã là khá tốt rồi, ít nhất cũng tốt hơn chỗ ở trước đây rất nhiều."

Tiểu Vũ nghe nói vậy mới không cam lòng ngậm miệng lại.

Mấy người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã đến trước cửa viện phúc lợi "Ái Tâm".

"Đến rồi!" Tiểu Vũ kích động hô to một tiếng, đẩy cửa đi vào đầu tiên, ngay sau đó, giọng nói lạnh lạnh đã vang vọng khắp cả viện phúc lợi: "Các anh chị em ơi, anh Bạch Mộc về rồi! Đi cùng với anh ấy còn có chị dâu Hân Uyên của chúng ta nữa, mọi người mau ra ngoài nghênh đón đi!"

Bạch Mộc cười ha ha, nhìn sang Đường Hân Uyên nói: "Đi thôi, vào trong đi!"

Đường Hân Uyển kéo kéo vạt áo của Bạch Mộc, nhỏ giọng nói: "Bạch Mộc, em thấy hơi hồi hộp..." Lần đầu tiên gặp "người nhà" của Bạch Mộc, nếu nói trong lòng Đường Hân Uyển không hồi hộp thì là không thể nào.

"Không sao, bọn trẻ đều rất dễ gần, cứ coi như nhà mình đi." Bạch Mộc cười cười, khích lệ cô.

Lúc này Đường Hân Uyển mới khẽ gạt đầu, hít sâu một hơi rồi bước vào cửa lớn của viện phúc lợi.

Hai người vừa mới bước vào cửa, một đám trẻ con đã ríu rít vây quanh. Mà điều nằm ngoài dự liệu của Bạch Mộc là lần này mục tiêu của bọn trẻ lại không phải đồ ăn vặt trên tay hai người, mà là Đường Hân Uyển ở bên cạnh anh.

"... Cái bọn này, trước giờ lúc mình về cũng không thấy chúng kích động đến vậy!" Bạch Mộc thầm thấy bất đắc dĩ, lại còn thấy ghen tị với Đường Hân Uyển nữa.

Lúc này bà viện trưởng đang đứng ở xa yên lặng nhìn hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, trên khuôn mặt già nua của bà xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

"Oa! Chị dâu Hân Uyển nhìn chị xinh thật đấy!"

"Đúng đúng đúng!"

"Gọi là chị!" Nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Đường Hân Uyển và ánh mắt của Bạch Mộc nhìn sang, Tiểu Vũ lập tức gạt mình, dặn dò những người khác.

"He he! Không giống sao? Dù sao thì sớm muộn cũng sẽ thành chị dâu thật sự của chúng ta mà!" Tiểu Đông cười he he nói, không hề để ý đến ánh mắt như muốn đánh người của Bạch Mộc.

Nhìn thấy Đường Hân Uyển có chút lúng túng không biết phải làm sao, Bạch Mộc vội vàng tiến lên ngăn bọn trẻ tiếp tục náo loạn: "Được rồi, mau ra ngoài chơi đi! Bọn anh và bà viện trưởng bàn bạc chút việc. Tiểu Vũ, em chia chỗ đồ ăn vặt này cho bọn trẻ đi."

"OK!" Tiểu Vũ nhận đồ ăn vặt từ tay Bạch Mộc, rất sáng khoái nhận lời.

"Cảm ơn chị dâu Hân Uyển đã mua cho bọn em nhiều đồ ăn ngon như vậy!" Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói.

"Sao mấy đứa không cảm ơn anh?" Bạch Mộc hỏi ngược lại.

"Bọn em còn không biết anh sao?" Tiểu Vũ liếc nhìn Bạch Mộc một cái đầy vẻ khinh thường, nói: "Với người có tính keo kiệt như anh, làm sao mà mua cho bọn em nhiều đồ ăn ngon như vậy được? Cho nên đây chắc chắn là chị dâu Hân Uyển, ặc... chị Hân Uyển mua!"

Tiểu Vũ nói đến một nửa đột nhiên nhìn thấy Bạch Mộc đang trừng mắt lườm nó, vội vàng sửa lại, đồng thời trong lòng cũng làu bàu, vốn dĩ không phải là vậy sao? Còn không chịu thừa nhận! Lẽ nào anh cứ bắt bọn em phải đợi sau khi hai người kết hôn mới cho bọn em đổi cách xưng hô? Anh như vậy cũng bảo thủ quá rồi đấy.

"Anh có bần xìn như em nói sao?" Bạch Mộc bất đắc dĩ đỡ trán.

"Có!" Bọn trẻ đồng loạt gạt đầu.

"..."

Đường Hân Uyển che miệng cười thầm, đột nhiên cảm thấy Bạch Mộc như vậy cũng rất trẻ con!

Đợi sau khi bọn trẻ tản đi, Bạch Mộc kéo Đường Hân Uyển đi đến trước mặt bà viện trưởng giới thiệu: "Bà viện trưởng, người này là Đường Hân Uyển..."

"Cháu chào bà!" Đường Hân Uyển lễ phép gật đầu chào bà viện trưởng, sau đó đưa món quà trong tay ra: "Đây là quà cháu mang đến tặng bà..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tin tưởng bạch mộc

"Cảm ơn cháu, Hân Uyển." Bà viện trưởng tươi cười nhận quà, nhìn sang Hân Uyển với vẻ mặt hết sức hài lòng.

Kỳ thật nếu nói ra thì bà viện trưởng cũng không quan tâm Hân Uyển đối đãi với mình ra sao, chỉ cần Bạch Mộc thích, và Đường Hân Uyển cũng chịu

đôi tốt với Bạch Mộc và bọn trẻ là được rồi, cho dù bản thân bà chịu một chút áy náy cũng chẳng sao.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Đường Hân Uyển tôn kính bà như một trưởng bối, trong lòng bà viện trưởng lại càng vui vẻ hơn.

Với sự từng trải của bà có thể nhìn ra rõ ràng sự tôn kính của Đường Hân Uyển đối với bà là xuất phát từ nội tâm, chứ không phải là giả vờ.

Điều quan trọng nhất là Đường Hân Uyển rất thích những đứa trẻ này, điểm này là cực kỳ quan trọng.

Bà viện trưởng đặt món quà trong tay sang một bên, nhiệt tình nắm lấy hai tay Đường Hân Uyển, sau đó nhìn sang Bạch Mộc nói: "Bạch Mộc, cháu đến phòng bếp xem giúp mấy đứa trẻ chuẩn bị cơm trưa đi!"

Với sự thông minh của Bạch Mộc, tất nhiên là anh có thể đoán được bà viện trưởng có vài lời muốn nói riêng với Đường Hân Uyển. Mặc dù Bạch Mộc có chút thắc mắc không biết bà viện trưởng có chuyện gì muốn giấu mình, nhưng mà anh vẫn không dám làm trái lời bà viện trưởng, anh khẽ gật đầu rồi rời khỏi nơi này.

"Bà viện trưởng, bà có chuyện gì sao?" Đường Hân Uyển hỏi với vẻ hơi thắc mắc.

"Không có gì cả, chỉ là bà muốn nói chuyện một chút thôi." Bà viện trưởng cười cười, kéo Đường Hân Uyển ngồi xuống, nói: "Nói cho bà nghe chuyện của cháu và Bạch Mộc được chứ? Hai cháu yêu nhau như thế nào?"

Đường Hân Uyển đỏ mặt, ngập ngừng hồi lâu mới thò thê nói: "Cháu và Bạch Mộc gặp nhau lần đầu ở một nhà hàng..."

Mặc dù chỉ kể lại đơn giản ngắn gọn, nhưng trong lòng Đường Hân Uyển vẫn vô cùng hồi hộp, lúc nào cũng hết sức cẩn thận lựa chọn từ ngữ để nói. Cảm giác này giống như là trẻ con làm chuyện sai bị người lớn phát hiện vậy, khiến cho Đường Hân Uyển rất sợ mình sẽ nói sai một câu gì đó...

Một hồi lâu sau Đường Hân Uyển mới kể xong đại khái toàn bộ những chuyện đã trải qua cho bà viện trưởng nghe.

Sau khi nói xong, Đường Hân Uyển hơi chần chừ một chút, lòng mang hy vọng nhìn sang bà viện trưởng nói: "Bà viện trưởng, cháu có thể cảm nhận được trong lòng Bạch Mộc vẫn có vị trí của cô gái đó, anh ấy vẫn luôn không quên được cô ấy. Thật ra trong lòng cháu cũng biết, so với cô gái đó, cháu chỉ có thể được coi là người đến sau. Thế nhưng mỗi khi cháu nhìn thấy nửa bản nhạc mà Bạch Mộc lưu lại ở bức tường "Ký ức", trong lòng cháu lại thoáng có một chút không thoải mái. Cho nên viện trưởng, bà có thể nói cho cháu biết cô gái đó là ai không?"

Con bé này đang ghen đây mà... Bà viện trưởng thăm thấy rất buồn cười, ngoài ra thẳng thốt Bạch Mộc này cũng thật là, chuyện lớn như vậy mà sao không nói rõ cho Đường Hân Uyển biết chứ?

Nếu Bạch Mộc đã không nói thì bà viện trưởng cũng sẽ không công bố bí mật đó làm gì, cứ coi như là nhân tố tình cảm giữa cặp tình nhân trẻ bọn chúng đi!

Nghĩ đến đây, bà viện trưởng mỉm cười vỗ vỗ vai Đường Hân Uyển, nói: "Nhóc con, chuyện này thì cứ để Bạch Mộc đích thân nói với cháu đi! Nhưng mà bà tin, trong lòng Bạch Mộc chắc chắn là vô cùng yêu cháu đấy."

"Dạ được..." Đường Hân Uyển nghe nói vậy gật gật đầu có vẻ hơi thất vọng, nhưng mà cô cũng nhanh chóng hiểu ra, nếu Bạch Mộc đã không thích mình, việc gì mình phải bám riết lấy vấn đề đó chứ!

Nhìn vẻ mặt của Đường Hân Uyển, bà viện trưởng cũng nhanh chóng hiểu được rằng Đường Hân Uyển đã coi bỏ được nút thắt này, thế nhưng nghĩ đến chuyện đó, lòng bà viện trưởng lại hơi chùng xuống, trạng thái như thế này, rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu đâu? Hy vọng nó sẽ không xảy ra!

Trong lòng bà viện trưởng đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện đó. Với tình hình chưa xác định, mình nói ra sẽ chỉ có thể tăng thêm phiền não cho chúng mà thôi.

"Bà viện trưởng, bà sao vậy?" Đường Hân Uyển nhạy cảm đã cảm nhận được điểm khác thường của bà viện trưởng.

"Không có gì..." Bà viện trưởng lắc lắc đầu, lập tức nhìn sang Đường Hân Uyển nói một câu đầy hàm ý sâu xa: "Hân Uyển, bắt kể sau này xảy chuyện gì, bà hy vọng cháu đều có thể luôn tin tưởng Bạch Mộc, cháu có thể đồng ý với bà không?"

Đường Hân Uyển hơi ngần ngại, sau đó liền gật đầu thật mạnh, nói: "Dạ!" Mặc dù cô không biết bà viện trưởng có chuyện gì giấu cô, nhưng mà Đường Hân Uyển tin tưởng nếu như thời cơ chín muồi, chắc chắn bà viện trưởng sẽ nói ra.

Nghe được câu trả lời khẳng định, trên khuôn mặt già nua của bà viện trưởng xuất hiện một nụ cười hài lòng, sau đó kéo Đường Hân Uyển đứng dậy: "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!"

Hai người đi đến phòng bếp, lúc này Bạch Mộc và bọn trẻ đã dọn cơm lên. Nhìn thấy Đường Hân Uyển đến, bọn trẻ lập tức tích cực giúp cô lấy một cái ghế đến: "Chị Hân Uyển, chị ngồi đi!"

"Cảm ơn nhé!" Đường Hân Uyển cười gật gật đầu, ngồi xuống ghế.

"Điều kiện của viện phúc lợi có hạn, cho nên không có gì quá ngon, chỉ có thể làm mấy món cơm canh ngày thường tiếp đãi cháu." Bà viện trưởng áy náy nói với Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển lắc lắc đầu: "Cháu cảm thấy như thế này rất tốt, các em, cảm ơn các em nhé!" Đường Hân Uyển nhìn bọn trẻ nói.

"Hi hi!" Bọn trẻ ngại ngùng gãi đầu.

"Sao em không cảm ơn anh chứ?" Bạch Mộc chỉ vào mình, hỏi "bất mãn" nói: "Anh cũng có phần đấy nhé!"

"..." Đường Hân Uyển có chút cạn lời: "Cũng cảm ơn anh nữa, Bạch Mộc."

"Này!" Có người không vui rồi: "Anh Bạch Mộc, anh không được bắt nạt chị Hân Uyển đâu đấy, nếu không thì bọn em tuyệt đối không tha cho anh!"

"Sao em nói nhiều thế hả! Mau ăn đi, ăn cơm mà cũng không thể bịt miệng em được!" Bạch Mộc ấn cái đầu nhỏ của Tiểu Vũ xuống.

Trong bữa cơm, mọi người ăn uống rất vui vẻ. Lúc ăn cơm, bọn trẻ cứ không ngừng gấp thức ăn vào bát của Đường Hân Uyển, ngược lại là gạt Bạch Mộc sang một bên, điều này làm Bạch Mộc hết sức buồn bực.

Không thể không nói, tay nghề của những đứa trẻ này cũng khá là tốt, nếu so sánh thì tay nghề của mình chỉ có thể dùng bốn chữ "thảm không thể tả" để hình dung thôi. Đường Hân Uyển ngượng ngùng nghĩ, mình là một người trưởng thành, kỹ năng nấu nướng cũng không thành thực bằng những đứa trẻ này nữa.

"Chị Hân Uyển đẹp như vậy, chắc chắn là nấu ăn cũng rất ngon nhỉ?" Đúng là ghét của nào trời trao của nấy, Đường Hân Uyển vừa mới nghĩ đến đây, Tiểu Vũ đã đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, lí nhí trả lời: "À... chị không biết nấu ăn..."

Tiểu Vũ hơi ngẩn người, ngay lập tức liền rất thoải mái xua tay: "Không sao, con gái bây giờ có rất nhiều người đều không biết nấu ăn, dù sao thì anh Bạch Mộc biết làm là được rồi!" Nói rồi Tiểu Vũ nháy mắt đầy ám muội với Bạch Mộc.

"Em biết nhiều thật đấy!" Bạch Mộc bực bội vỗ vào ót Tiểu Vũ một cái.

"Ai da! Chị Hân Uyển chị xem đi, anh Bạch Mộc toàn bắt nạt em thôi, chị phải làm chủ cho em đấy!" Tiểu Vũ lớn tiếng kêu la.

"Ha ha!"

Ăn cơm xong, Bạch Mộc gọi riêng Tiểu Vũ và Đường Hân Uyển ra ngoài, nói: "Tiểu Vũ, em nói chuyện của người em thích cho Hân Uyển nghe một chút, để cô ấy giúp em đưa ra vài kiến nghị từ góc độ của con gái."

"Có được không?" Mắt Tiểu Vũ sáng lên.

"Đương nhiên!" Bạch Mộc gật gật đầu.

"Thật sự có thể sao?" Tiểu Vũ nhìn Đường Hân Uyển, hỏi lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Giao hẹn

"Ồ..." Đường Hân Uyển do dự một chút. Cô vốn không nghĩ Tiểu Vũ lại yêu sớm như Bạch Mộc, thế nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Tiểu Vũ và ánh mắt khẳng định của Bạch Mộc, cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý: "Được rồi!"

"Tốt quá!" Tiểu Vũ liền kích động: "Có chị Hân Uyển giúp đỡ, nhất định em sẽ đạt được thành công!"

Đường Hân Uyển dở khóc dở cười, trầm ngâm một chút rồi nói: "Vậy thì Tiểu Vũ, trước tiên em nói cho chị nghe tình hình cụ thể một chút, bao gồm cả tính cách cô bé kia và mức độ tiếp xúc của các em đến đâu, vân vân..."

Tiểu Vũ không nói gì mà lại nhìn về phía Bạch Mộc: "Anh Bạch Mộc, anh có muốn đi rửa chén giúp tụi Tiểu Đông không?"

Bạch Mộc trợn mắt, thẳng thắn này mà lại ngượng ngùng à? Muốn đuổi mình đi thì cứ nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy.

Thấy cảnh này, trong lòng Đường Hân Uyển cũng thấy rất buồn cười, không ngờ thẳng thắn này cũng ranh mãnh như vậy!

Đợi sau khi Bạch Mộc đi rồi, Tiểu Vũ kéo Đường Hân Uyển đến một góc vắng không người, sau khi chắc chắn xung quanh không có bất kỳ ai khác mới

nói với Đường Hân Uyển tình hình cụ thể.

Qua cuộc nói chuyện suốt hai tiếng, cuối cùng Tiểu Vũ cũng coi như là có được câu trả lời hài lòng. Đồng thời Tiểu Vũ cũng thầm cảm thán trong lòng, không hổ danh là chị Hân Uyển, sau khi trò chuyện với chị ấy xong, bản thân mình liền có cảm giác được khai sáng. Không giống như anh Bạch Mộc, chỉ số EQ thấp như thế, chẳng cho mình ý kiến nào có thể áp dụng được cả!

Nói đến cuối cùng, Đường Hân Uyển do dự một chút: “Tiểu Vũ, chị thương lượng với em một việc...”

Vừa học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm từ chỗ Đường Hân Uyển, Tiểu Vũ vô cùng cảm kích Đường Hân Uyển, sau khi nghe vậy lập tức vỗ ngực cam đoan: “Chị Hân Uyển, chị có chuyện gì thì cứ nói thẳng, nhất định em sẽ giúp chị thỏa đáng!”

Đường Hân Uyển mỉm cười nói: “Tiểu Vũ, coi như báo đáp vì chị đã giúp em theo đuổi bạn gái, chị hy vọng em có thể kể với chị toàn bộ chuyện của anh Bạch Mộc từ nhỏ đến lớn...”

Trên thực tế, Đường Hân Uyển vẫn luôn không có cách nào lờ đi cô gái trong lòng Bạch Mộc được, cho nên cô muốn thăm dò một vài tin tức từ Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đảo mắt một vòng, Bạch Mộc đã dặn cho dù thế nào cũng không được nói ra chuyện của anh ấy, nhưng những thứ khác thì không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Tiểu Vũ nặng nề gật gật đầu: “Yên tâm đi, chị Hân Uyển, chắc chắn em sẽ nói những gì em biết, đã nói thì sẽ nói hết, không giấu giếm!” Đồng thời lại bỏ sung một câu trong lòng, đương nhiên là trừ bí mật kia ra. Hi hi, bí mật đó hãy để chính miệng anh Bạch Mộc nói cho chị biết đi!

Đương nhiên Đường Hân Uyển không biết thẳng thóc trước mặt này đang nghĩ gì trong lòng, sau khi thấy Tiểu Vũ đồng ý, cô cười cười, đưa tay về phía Tiểu Vũ: “Vậy thì thỏa thuận nhé?”

“Được!” Tiểu Vũ ngoắc tay giao hẹn với Đường Hân Uyển. Đồng thời không có ý tốt nhìn về phía Bạch Mộc ở xa xa. Hi hi, anh Bạch Mộc, anh cũng đừng trách em bán đứng anh nha! Em đây cũng có nỗi khổ trong lòng mà. Hơn nữa ai bảo trước kia anh luôn bắt nạt em chứ?

Nhìn thấy Đường Hân Uyển và Tiểu Vũ từ trong phòng đi ra, Bạch Mộc vội vàng chạy lại, cười hỏi: “Tâm sự xong rồi à?”

Nói xong câu này thì anh cũng cảm thấy không được bình thường, vẻ mặt cười như không cười của Đường Hân Uyển cùng với ánh mắt không có ý tốt của Tiểu Vũ là có ý gì? Theo bản năng, Bạch Mộc cũng cảm thấy hình như bản thân mình bị hai người này liên thủ lừa gạt...

“Ừm, tâm sự xong rồi.” Đường Hân Uyển khôi phục vẻ mặt bình thường, gật gật đầu trả lời.

...

Sau khi ở viện phúc lợi hai ngày, hai người tranh thủ thời gian rời khỏi đây, dù sao Bạch Mộc còn phải đến nhà Đường Hân Uyển làm khách, nếu ở đó một hai ngày thì cũng đến thời gian khai giảng rồi.

Đương nhiên là trong hai ngày này, buổi tối lúc đi ngủ Bạch Mộc sẽ không ở chung với Đường Hân Uyển. Nhiều trẻ con nhìn như vậy, sao bọn họ có thể không biết xấu hổ?

Trước khi đi, Tiểu Vũ rất lưu luyến, gọi to theo bóng lưng hai người rời đi: “Chị Hân Uyển, chị đừng quên giao hẹn của chúng ta nha!”

“Đương nhiên là không rồi!” Đường Hân Uyển cười cười: “Liên lạc qua điện thoại!”

Sau khi lên xe quay lại thành phố một lần nữa, Bạch Mộc không nhịn được tò mò, hỏi: “Em với Tiểu Vũ đã nói những gì thế?”

“Bí mật!” Đường Hân Uyển còn lâu mới nói cho Bạch Mộc biết.

Bạch Mộc lắc lắc đầu, dứt khoát không nhắc đến vấn đề rồi rầm này nữa.

Sau khi về thành phố, Bạch Mộc tranh thủ thời gian đi mua quà tặng cho người nhà Đường Hân Uyển. Còn mấy tiếng nữa là chuyến tàu hỏa của hai người họ sẽ xuất phát, Bạch Mộc nhất định phải chuẩn bị xong tất cả mọi thứ trong khoảng thời gian này.

Mà sau khi thấy cảnh tượng này, Đường Hân Uyển lập tức có chút dờ khóc dờ cười: “Anh còn nói em mua nhiều đồ, không phải anh cũng thế sao?”

“O...” Bạch Mộc có chút xấu hổ gãi gãi đầu, nói: “Có qua có lại mà! Lần đầu đến nhà em làm khách, không mua chút quà thì sao mà được?”

..."

Nửa tiếng sau đã nhìn thấy một đồng thực phẩm dinh dưỡng cùng trái cây, thế nhưng vẫn chưa thỏa mãn được Bạch Mộc, rốt cuộc Đường Hân Uyển cũng không nhịn được, ngăn cản anh: “Được rồi, chỗ này là đủ rồi, ăn đủ cả nửa tháng luôn đó!”

Lúc này Bạch Mộc mới ngừng lại, sau đó đột nhiên nghĩ đến lời dặn của Tạ Minh Tường lúc trước, lại nhìn về phía Đường Hân Uyển hỏi: “Hân Uyển, chú có uống rượu không? Có cần anh mua cho chú mấy bình rượu ngon không?”

Nhắc tới ba, vẻ mặt Đường Hân Uyển hơi buồn bã: “Không cần đâu... Ba em vẫn luôn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, cho dù anh có mua, ông ấy cũng không uống được...”

“Sao lại như vậy?” Bạch Mộc hơi sững sốt, quan tâm hỏi han: “Chú bị sao vậy?”

“Không có gì...” Đường Hân Uyển lắc lắc đầu, cô thật sự không muốn nhớ lại cái ngày đen tối đó: “Chuyện này vẫn là lúc đến đó thì hỏi mẹ em đi!”

“Được rồi...” Nếu Đường Hân Uyển không muốn nói thì Bạch Mộc cũng không ép. Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Đường Hân Uyển, trong lòng anh lại thấy đau xót, đồng thời thăm thê với lòng mình nhất định phải tìm hiểu về cô nhiều hơn, và còn phải khiến cho Đường Hân Uyển vui vẻ mỗi ngày!

Sau khi thanh toán xong, hai người chạy đến nhà ga ngay lập tức. Tiếp tục đợi thêm hai tiếng nữa, rốt cuộc hai người cũng bước chân lên chuyến tàu về thành phố nơi gia đình Đường Hân Uyển sống.

Dọc đường đi, giữa hai người cũng hơi im lặng. Có lẽ là vì chủ đề bi thương lúc này, Bạch Mộc cũng không biết làm sao để khuyên giải Đường Hân Uyển.

Hai người nhanh chóng đến nơi. Sau khi xuống tàu, Đường Hân Uyển dẫn Bạch Mộc về thẳng nhà mình.

“Đi thẳng đến bệnh viện luôn chứ!” Bạch Mộc nói: “Anh muốn xem chú như thế nào? Hơn nữa chắc là dì cũng đang ở bệnh viện chăm sóc chú, trong nhà hẳn là không có ai chứ!”

“Cũng được.” Đường Hân Uyển gật gật đầu.

Khi hai người đến trước cửa phòng bệnh, Đường Hân Uyển đột nhiên thu hồi vẻ mặt buồn bã của mình. Bởi vì cô biết, nếu mình càng thể hiện sự buồn bã thì bà Đường sẽ càng thêm buồn, cho nên mặc dù trong lòng mình có không vui cỡ nào, cô vẫn luôn thể hiện dáng vẻ kiên cường trước mặt mẹ.

“Mẹ, Bạch Mộc đến rồi!” Chỉnh đốn lại cảm xúc của mình xong, Đường Hân Uyển mới đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Khúc mắc

Nghe thấy giọng nói của Đường Hân Uyển, lúc này bà Đường mới lấy lại tinh thần, vội vã điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi đứng lên, cẩn thận quan sát Bạch Mộc từ trên xuống dưới một lượt. Ánh mắt của bà lúc này rất giống ánh mắt của mẹ vợ khi nhìn con rể...

“Cháu chào dì!” Bạch Mộc hơi xấu hổ gãi gãi đầu. Vào lúc này, dù anh có vững dạ đến mấy thì cũng cảm thấy hơi căng thẳng.

“Chào cháu!” Bà Đường khẽ mỉm cười gật đầu, ánh mắt vẫn luôn quan sát hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, cho đến lúc Bạch Mộc bị nhìn tới mức xấu hổ, bà mới mở lời, lời đầy thâm ý: “Hóa ra cháu chính là Bạch Mộc à! Quả nhiên rất đẹp trai lịch lãm, khó trách con gái dì cứ luôn nhắc đến cháu mãi!”

Có lúc chỉ cần gặp mặt một lần thì đã có thể nhìn ra tính tình của một người thế nào rồi.

Với kinh nghiệm của bà Đường thì tất nhiên chỉ cần một cái liếc mắt đã đoán được khái quát tính cách của Bạch Mộc rồi, hơn nữa ánh mắt dịu dàng của Bạch Mộc khi nhìn Đường Hân Uyển cũng làm cho bà rất hài lòng. Điều này làm cho bà nhớ đến lúc mình còn trẻ, lúc đó bà và ông Đường cũng giống như hai đứa bây giờ vậy. Cũng chính vì thế nên ánh mắt bà Đường nhìn Bạch Mộc cũng có thêm mấy phần thân thiết, một chút lo lắng trong lòng bà cũng đã hoàn toàn tan biến.

Bất kể thế nào thì chỉ cần chàng trai này chính trực, lương thiện, đối xử tốt với Đường Hân Uyển là đủ rồi.

“Ồ, thật sao dì?” Bạch Mộc cười tủm tỉm nhìn Đường Hân Uyển một cái, lúc bình thường cô ấy luôn ngại biểu đạt tình cảm của mình, giờ bị vạch trần rồi ư?

“Mẹ, mẹ nói gì kì vậy, con đâu có như vậy?” Đường Hân Uyển đỏ mặt, cô vội vàng chuyển đề tài, đưa mấy món quà trong tay Bạch Mộc ra: “Mẹ, đây là quà của Bạch Mộc mua tặng mẹ đó.”

“Đến chơi là được rồi, còn mua quà làm gì?” Bà Đường cười nhận quà.

“Là việc cháu nên làm mà dì.” Bạch Mộc cười nói.

Nhìn thấy vẻ mặt của bà Đường, Đường Hân Uyển đã biết trong lòng bà đang nghĩ gì nên vội vàng giải thích: “Mẹ, tiền mua quà đều là tiền do Bạch Mộc tự tay kiếm, chứ không phải dùng tiền ở nhà cho đâu. Lúc trước con vẫn chưa nói cho mẹ nghe, thật ra thì Bạch Mộc lớn lên ở viện phúc lợi.”

“Hà?” Bà Đường hoingạc nhiên.

“Đúng là vậy thưa dì.” Bạch Mộc gật gật đầu. Lúc nói đến chuyện này, tâm trạng của anh không khỏi chùng xuống: “Thật ra thì cháu là cô nhi, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp ba mẹ ruột của mình...”

“Không sao đâu.” Sau khi bà Đường phản ứng kịp thì vội vàng an ủi: “Nhà của Hân Uyển là nhà của cháu, không cần khách sáo như vậy.”

“Cảm ơn dì!” Bạch Mộc gật đầu cười.

Khuôn mặt Đường Hân Uyển đỏ lên, mẹ cô đang ám chỉ điều gì hay sao vậy?

“Mẹ, thật ra thì Bạch Mộc rất có tài đó. Lúc trước không phải con đã từng nói với mẹ rồi sao, Bạch Mộc rất có tài trong lĩnh vực âm nhạc, cho nên anh ấy chỉ cần giúp người khác giải quyết một vài vấn đề về âm nhạc là đã có thể kiếm được không ít tiền rồi. Nhưng mà anh ấy thường mang hết tất cả số tiền mình kiếm được để lo cho mấy đứa trẻ ở viện phúc lợi. Ví dụ như Bạch Mộc vốn có thể dùng tác phẩm của mình để nổi tiếng nhưng anh ấy lại không làm như vậy, mà đi giúp đỡ cho những đứa trẻ trong viện phúc lợi có điều kiện sống tốt hơn. Con cũng mới biết chuyện này mà thôi.” Đường Hân Uyển cảm thấy cô nên kể thêm nhiều chuyện về Bạch Mộc cho mẹ mình biết, như vậy thì chắc hẳn có thể khiến mẹ cô chấp nhận anh.

“Hóa ra là như vậy à...” Lúc này bà Đường mới chợt hiểu ra, ánh mắt nhìn Bạch Mộc cũng có vẻ càng hài lòng hơn nữa. Chàng trai này không chỉ ưu tú mà còn có tấm lòng lương thiện như vậy, xem ra ánh mắt của con gái bà không tệ cho lắm.

Nếu đã như vậy thì bà cũng nên nói cho Bạch Mộc biết về chuyện kia rồi.

Nghĩ đến đây, bà Đường nhìn về phía Đường Hân Uyển nói: “Hân Uyển, con về nhà dọn dẹp lại phòng cho khách trước đi. Chẳng mấy khi Bạch Mộc mới đến đây một chuyến, cũng không nên để thằng bé ở lại bệnh viện phải không?”

“Chuyện này...” Đường Hân Uyển biết mẹ mình muốn nói chuyện riêng với Bạch Mộc, không muốn để cô nghe thấy. Nhưng cô vẫn lo lắng mẹ mình sẽ không chấp nhận Bạch Mộc, rồi lại chia rẽ hai người họ.

“Đi đi! Cứ yên tâm, mẹ không chia rẽ đôi tình nhân nhỏ các con đâu!” Người hiểu con gái mình nhất không ai bằng mẹ, nhìn thấy vẻ mặt của Đường Hân Uyển là bà Đường đã biết cô suy nghĩ gì, cho nên bà lập tức cười trừ chọc.

“Vậy được rồi... Vậy thì em đi nhé?” Đường Hân Uyển hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại có một chút xấu hổ, cô nhìn về phía Bạch Mộc dò hỏi.

“Em cứ đi đi!” Bạch Mộc cười nói. Anh biết bà Đường muốn nói chuyện riêng với mình, thật ra thì anh cũng muốn biết nhiều hơn về Đường Hân Uyển.

Lúc này Đường Hân Uyển mới yên lòng, cô khẽ gật đầu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn thấy Đường Hân Uyển đã đi xa, lúc này bà Đường mới yên lòng, bà gọi Bạch Mộc lại: “Ngồi đi Bạch Mộc, cháu đừng khách khí!”

Bạch Mộc tìm một chỗ rồi ngồi xuống, anh hơi nghi hoặc hỏi thăm: “Dì Đường, chú như vậy là...”

Bà Đường thờ dãi một hơi, nói: “Bạch Mộc, chuyện mà dì muốn nói với cháu cũng là chuyện này, cháu có muốn nghe lời thật lòng của một người mẹ không?”

“Cháu xin lắng tai nghe.” Bạch Mộc vội vàng nói.

Bà Đường vui mừng cười, nghĩ ngợi hồi lâu rồi bắt đầu nói: “Chuyện này phải kể từ lúc Hân Uyển còn rất nhỏ. Lúc đó, con bé Hân Uyển này rất thích âm nhạc, thích đánh đàn, nhưng mà dì lại cảm thấy con gái không nên học những thứ này, bởi vậy dì mới phản đối, lúc đó chỉ có mỗi mình ba của Hân Uyển là vẫn luôn ủng hộ nó thôi, cũng chính vì chuyện này mà dì và ba nó thường hay cãi nhau.”

“Sau đó trong một lần vô tình, Hân Uyển biết được thành phố bên cạnh, cũng chính là thành phố Hoài Giang có một cuộc thi âm nhạc. Vì không muốn cho dì biết nên ba Hân Uyển lén đưa nó đi dự thi, cũng chính trong lần đó ông ấy bị tai nạn giao thông, từ đó đến nay vẫn luôn hôn mê trên giường bệnh. Cũng từ lúc đó, Hân Uyển đã từ bỏ âm nhạc, chuyển sang học y, nó muốn chữa khỏi cho ba nó. Nhưng dì biết, niềm yêu thích âm nhạc của Hân Uyển vẫn còn tồn tại trong tâm hồn con bé, cũng vì vậy mà nó chọn học đại học ở thành phố Hoài Giang, bởi vì nơi đó lưu giữ giấc mơ âm nhạc của nó.”

“Thì ra là vậy...” Lúc này Bạch Mộc mới hiểu ra lý do tại sao Đường Hân Uyển từ bỏ âm nhạc rồi chuyển sang học y. Tại sao khoảng thời gian đó anh dùng cách gì cũng không thể tìm được cô...

“Nếu lúc trước dì ủng hộ con bé thì có lẽ ba Hân Uyển đã không trở nên như vậy, Hân Uyển cũng không phải từ bỏ giấc mơ âm nhạc của mình. Nhưng trong lòng Hân Uyển vẫn luôn cảm thấy áy náy, con bé cứ cho rằng nếu không phải nó hết lời van nài thì ba nó cũng sẽ không giấu dì đưa nó đi dự thi, cũng sẽ không xảy ra chuyện đó. Thật ra tất cả chuyện này đều là lỗi của dì! Đều do dì, là do dì đã quá ích kỉ...” Bà Đường hồi hận nói.

“Chuyện này không thể trách dì được. Chẳng ai muốn chuyện đó xảy ra cả.” Bạch Mộc vội vàng an ủi.

“Bạch Mộc, dì xin nhờ cháu một chuyện.” Bà Đường nhìn Bạch Mộc, trịnh trọng nói.

“Đi cứ nói đi ạ, chắc chắn cháu sẽ cố hết sức mình để giúp dì!” Bạch Mộc nghiêm túc nói.

“Đi nhìn ra được Hân Uyển nhà dì rất thích cháu, mà cháu cũng rất yêu nó, dì có thể nhìn ra điều đó từ ánh mắt của hai đứa. Cho nên dì hy vọng cháu có thể dùng tình yêu của mình để thay đổi con bé, giúp nó gỡ bỏ khúc mắc trong lòng.” Bà Đường nói: “Hơn nữa, cũng bởi vì chuyện đó mà giữa mẹ con dì xuất hiện sự ngăn cách, đã lâu rồi con bé không còn tâm sự mọi chuyện với dì nữa, dì hy vọng cháu có thể khuyên nhủ nó. Đây là lời thỉnh cầu của một người làm mẹ, cháu có thể giúp dì chuyện này được không?”

“Đi cứ yên tâm, cháu đã biết phải làm sao rồi.” Bạch Mộc gật gật đầu, đồng ý không một chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Hứa hẹn

Sau khi nghe được những lời nói của bà Đường, Bạch Mộc lại càng thương Đường Hân Uyển nhiều hơn, cảnh ngộ của cô khiến cho người ta cảm thấy rất đau lòng. Hơn nữa anh có thể nhận ra được bà Đường rất thương yêu Đường Hân Uyển, nếu bởi vì chuyện này mà tình cảm giữa mẹ con họ bị rạn nứt thì thật sự rất đáng tiếc.

Do từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình, nên cảm giác về tình mẫu tử của Bạch Mộc rất nhạy bén, cũng vì vậy mà anh mới đồng ý không chút do dự. Anh thật sự rất muốn dùng sự cố gắng của mình để cải thiện mối quan hệ của hai mẹ con họ.

“Được! Quả nhiên dì đã không nhìn nhầm cháu! Chúng ta cứ quyết định như vậy nhé!” Bà Đường vui mừng gật đầu, ấn tượng của bà với Bạch Mộc lại tốt hơn nhiều. Bà Đường có cảm giác với sự giúp đỡ của Bạch Mộc thì mối quan hệ giữa bà và Đường Hân Uyển sẽ trở về trạng thái không giấu giếm nhau điều gì như trước.

Đã bao lâu rồi bà không tâm sự với con gái mình? Bà Đường không nhớ rõ, thế nhưng lần này trong lòng bà bắt đầu nhen nhóm hy vọng.

Nói xong chuyện này, hai người lại tán gẫu với nhau những chuyện liên quan đến Bạch Mộc, chỉ chớp mắt đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Đường Hân Uyển về đến nhà, nhanh chóng dọn dẹp phòng khách sạch sẽ, sau đó lại vội vã gọi xe chạy đến bệnh viện. Mặc dù trước đó mẹ cô đã hứa là không phản đối chuyện giữa cô và Bạch Mộc nhưng Đường Hân Uyển vẫn hơi lo lắng, cô rất sợ mẹ mình sẽ nói những chuyện khác với Bạch Mộc. Ví dụ như cho Bạch Mộc một số tiền rồi bảo anh ấy chia tay với cô...

Tuy Đường Hân Uyển không nghĩ rằng loại kịch bản hoang đường này sẽ xảy ra với mình, nhưng mà những chuyện như thế thì không thể không đề phòng được!

Lúc đến phòng bệnh, Đường Hân Uyển không bước vào ngay mà lại lén lút trốn ở một bên, nghe lén cuộc nói chuyện giữa mẹ mình và Bạch Mộc.

Nghe thấy hai người đang trò chuyện vui vẻ chứ không tranh cãi kịch liệt gì, lúc này Đường Hân Uyển mới yên tâm, cô đẩy cửa bước vào: “Mẹ, con đã dọn dẹp xong phòng dành cho khách rồi...”

Bà Đường và Bạch Mộc nhìn nhau cười, không nhắc đến đề tài đã thảo luận trước đó nữa. Có một số chuyện, trong lòng biết là được rồi, nói ra ngược lại sẽ không mang lại hiệu quả tốt nhất.

“Hai người vừa nói chuyện gì thế?” Đường Hân Uyển giả vờ lơ đãng hỏi.

Tuy sự lo lắng trong mắt Đường Hân Uyển chỉ là thoáng qua nhưng bà Đường vẫn nhạy cảm nhìn thấy được, bà hiểu ý nở nụ cười, trêu chọc: “Sao vậy? Sợ mẹ nói quá nhiều với Bạch Mộc khiến hai đứa phát sinh mâu thuẫn à?”

“Con đâu có như vậy.” Đường Hân Uyển đỏ mặt, chắc chắn cô sẽ không bao giờ thừa nhận chuyện như thế này.

“Được rồi, thấy đôi tình nhân nhỏ này yêu thương nhau như vậy thì mẹ cũng chẳng còn lời gì để nói nữa.” Bà Đường cười bảo: “Chẳng mấy khi Bạch Mộc mới đến đây chơi, mấy ngày tới con cứ yên tâm dẫn thằng bé đi chơi đi, sau đó hai đứa hãy quay lại trường học.”

“Vâng, được ạ!” Trong lòng Đường Hân Uyển lập tức vui vẻ, nhưng ngay lập tức cô lại nghĩ đến người ba đang nằm trên giường bệnh của mình, do dự nói: “VẬY còn ba ở đây...”

“Yên tâm đi, ba con còn có mẹ mà!” Bà Đường đứng lên, cười cười cầm tay Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đặt vào nhau, sau đó liền đẩy họ ra khỏi phòng bệnh: “Đi nhanh đi, hai ngày tới cứ chơi cho vui vẻ, con cũng nên thả lỏng một chút rồi đó!”

“Chuyện này...” Đường Hân Uyển dờ khóc dờ cười.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đường Hân Uyển liền nhìn về phía Bạch Mộc, dáng vẻ đầy tò mò: “Anh hãy mau khai thật đi, mẹ em đã nói những gì với anh?”

Nhìn dáng vẻ giả vờ uy hiếp mình của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc rất muốn cười, anh học theo giọng điệu của Đường Hân Uyển rồi nói: “Xin lỗi nhé, đây là bí mật!”

Đường Hân Uyển không khỏi tức giận, anh lại dám học theo cô nữa chứ!

Đường Hân Uyển đảo mắt, trong con ngươi đột nhiên xuất hiện vẻ lém lỉnh, ngón tay thon dài đặt lên chỗ thịt mềm bên hông của Bạch Mộc, cô cười híp mắt để lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu rồi nói: “Anh có nói hay không?”

“Đừng đừng đừng!” Bạch Mộc bị đau nên liên tục xin tha, anh thương lượng với Đường Hân Uyển: “Em nói cho anh biết em và Tiểu Vũ đã nói gì, anh sẽ nói cho em biết anh và di đã nói gì, thế nào?”

“Hừ! Anh còn dám cò kè mặc cả với em sao? Không thêm để ý đến anh nữa!” Đường Hân Uyển nheo eo Bạch Mộc một cái, vừa dứt lời liền bỏ đi mà chẳng thèm nhìn lại.

“Được rồi, anh nói cho em biết là được chứ gì?” Cuối cùng thì Bạch Mộc cũng giơ tay đầu hàng: “Thật ra cũng chẳng có gì, anh chỉ tán gẫu với di chút chuyện liên quan đến chủ thôi. Ngoài ra di muốn nhờ anh giúp một chuyện...”

“Giúp chuyện gì?” Đường Hân Uyển hỏi theo bản năng.

“Di muốn anh khuyên em...” Bạch Mộc nghiêm túc nói: “Từ lúc chú gặp chuyện không may đến giờ, em không còn tâm sự với di nữa. Hân Uyển, thật ra thì di cũng chẳng vui về gì, di ấy vẫn luôn muốn tâm sự với em rất nhiều chuyện, nhưng mà lại sợ em vẫn còn trách di ấy. Trong lòng di vẫn cho rằng tình trạng như hôm nay chính là do di ấy mà ra...”

Đường Hân Uyển im lặng một lúc lâu rồi mới nói lí nhí: “Thật ra thì em chưa từng trách mẹ mình, em chỉ hận tại sao lúc trước bản thân em lại không hiểu chuyện đến vậy. Nếu không phải do em một mực cố chấp thì ba em đã không phải nằm trên giường bệnh, cho nên tất cả những chuyện này đều là lỗi của em!”

“Không thể trách em được... Đây không phải là lỗi của em...” Bạch Mộc thương xót ôm lấy Đường Hân Uyển vào trong lòng.

Cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh, lúc này Đường Hân Uyển mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Một hồi lâu sau, hai người mới giật mình tỉnh lại trong tiếng ngạc nhiên của mọi người. Ở nơi công cộng mà bị mọi người nhìn chăm chú giống như động vật quý hiếm như thế, hai người cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng rời khỏi nơi đó.

Mãi đến khi đã chạy thật xa rồi Đường Hân Uyển và Bạch Mộc mới dừng lại, hai người chọn đại một quán ăn rồi bước vào.

Chọn món ăn xong, trong lúc chờ đợi đồ ăn được đưa lên, đột nhiên Bạch Mộc nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng: “Không đúng, anh đã nói cho em nghe hết những chuyện mà anh và di nói với nhau rồi, có phải là em cũng nên nói cho anh biết em và Tiểu Vũ đã thương lượng chuyện gì với nhau không?”

“Em có đồng ý với anh là sẽ nói sao?” Đường Hân hơi nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn Bạch Mộc rồi hỏi ngược lại.

Bạch Mộc trợn mắt: “Em làm như vậy là rất không công bằng, chúng ta nói đạo lý có được không?”

“Anh nói đạo lý với con gái à?” Đường Hân Uyển hơi nheo mắt lại, nghiêm túc hỏi.

“Hả... Bỏ đi, coi như là anh chưa nói gì cả.” Bạch Mộc nhận thua.

Sau khi ăn xong, Đường Hân Uyển nhìn Bạch Mộc hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?”

Bạch Mộc hơi buồn cười: “Nơi này là quê nhà của em mà, sao em lại hỏi anh?”

“...”

Trong mấy ngày tiếp theo, hai người thỏa thích đi chơi khắp thành phố. Rất nhanh đã sắp đến ngày tựu trường, chào tạm biệt bà Đường xong, hai người lại bước lên tàu trở về trường học.

Tàu vừa mới lăn bánh thì Bạch Mộc đã nhận được điện thoại của Tạ Minh Tường gọi đến: “Bạch Mộc à! Có phải chú đã chìm đắm trong nữ sắc nên mắt luôn phương hướng rồi đúng không? Trẻ như vậy mới chịu về?”

“...” Bạch Mộc cạn lời, giọng điệu này của anh ta là sao vậy?

Không đợi Bạch Mộc trả lời, Tạ Minh Tường đã nói tiếp: “Lát nữa hai người xuống tàu thì cũng đừng về trường vội, đi thẳng đến khách sạn ** nhé, anh

đã đặt một bàn tiệc rượu để đón hai người trở về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Đón gió tẩy trần

Đón gió tẩy trần...” Bạch Mộc hơi run rẩy khoe miệng: “Không cần phải long trọng như vậy chứ?” Minh cũng không phải nhân vật lớn gì, họ cần phải xếp thành hàng chào đón chứ? Đương nhiên Bạch Mộc cũng biết, mấy tên này đâu có tốt bụng đến thế, bọn họ làm vậy tám phần là có hứng thú đối với chuyện giữa mình và Đường Hân Uyển!

“Đương nhiên phải long trọng một chút rồi!” Tạ Minh Tường khẳng khái nói: “Dù sao cũng đã lâu rồi chúng ta không gặp, cũng phải nói lại tình cảm một chút chứ! Ừm... Thuận tiện lãnh giáo chú một chút xem làm sao lại tiến được đến bước này với Đường Hân Uyển...” Rốt cuộc thì Tạ Minh Tường cũng lòi cái đuôi chuột ra.

“Quả nhiên... biết ngay tiểu tử nhà anh chắc chắn không tốt bụng như thế mà!” Bạch Mộc bất đắc dĩ vỗ trán: “Em và Đường Hân Uyển thật sự không có gì...”

“Được rồi, không cần giải thích, bọn anh đều biết cả rồi!” Tạ Minh Tường tỏ vẻ “tôi hiểu mà”: “Dù sao thì lát nữa hai người cứ qua đây là được rồi!”

Kết cục đã định, Bạch Mộc cũng không có khả năng thay đổi, chỉ có thể khuất phục. Dù sao nói như thế nào đi nữa thì Tạ Minh Tường bọn họ nhất định sẽ lấy chuyện này để nói hoài, mình tránh được mừng một nhưng không tránh được mười lăm, cho dù hôm nay tránh được thì cũng còn ngày mai, ngày mốt, ngày tiếp theo nữa!

Nhưng chuyện này vẫn phải hỏi ý kiến Đường Hân Uyển, nếu Đường Hân Uyển từ chối thì mình sẽ không đi nữa! Tính ra thì vẫn là ý kiến của Đường Hân Uyển quan trọng hơn một chút.

Vì thế Bạch Mộc nhìn về phía Đường Hân Uyển, ý không cần nói ra cũng biết, em nghĩ như thế nào?

Đường Hân Uyển liếc mắt lác đác, đùa à, sao mình có thể chịu được sự trêu chọc của bọn họ chứ? Đường Hân Uyển là con gái, dù gì cũng có chút ngại ngùng.

“Cái đó, Minh Tường, ý tốt của anh thì em xin ghi lòng tạc dạ, chỉ là bọn em đến thành phố Hoài Giang cũng đã rất muộn rồi, hay là bữa cơm này để hôm khác chúng ta sẽ ăn?” Vì Đường Hân Uyển, Bạch Mộc lại một lần nữa nói dối không chớp mắt.

Chỉ là đến cả Bạch Mộc cũng không phát hiện ra từ sau khi ở bên Đường Hân Uyển, tính tình của anh cũng vô tình thay đổi. Nếu là trước kia, Bạch Mộc nhất định sẽ trực tiếp nói thẳng một câu: em không đi, anh có thể làm khó dễ em à? Dù sao chân là của em, anh có thể kéo em đi hay sao? Nhưng bây giờ, những lời Bạch Mộc nói đã có một chút ý tứ thương lượng.

Tất cả những điều này đều là chịu ảnh hưởng của Đường Hân Uyển từ lúc nào không hay.

Tình yêu có thể âm thầm thay đổi một người, lời này quả nhiên không phải là giả.

Ai ngờ Bạch Mộc vừa nói xong câu này đã bị Tạ Minh Tường vô tình vạch trần...

“Bạch Mộc à, chú thay đổi rồi! Trước kia chú đâu có nói dối, nhưng bây giờ thì sao?” Tạ Minh Tường bĩu môi nói: “Chú xem anh là đứa trẻ lên ba dễ bị lừa vậy sao? Anh mà lại tin mấy lời của chú à? Không thể nào!”

“...” Bạch Mộc cạn lời, lúc này mới phản ứng kịp, nếu tên này đã biết hôm nay mình sẽ về trường thì sao không biết được mấy giờ mình xuống tàu chứ?

Tồn Dật Thành!

Bạch Mộc lại khắc sâu cái tên này một lần nữa, đồng thời âm thầm thề với lòng sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta đàng hoàng một chút!

“Xem ra lần này là không trốn được rồi!” Bạch Mộc bất đắc dĩ liếc nhìn Đường Hân Uyển.

“Vậy thì đi thôi...” Đường Hân Uyển cũng mang vẻ mặt bất đắc dĩ. Cô cũng thật không ngờ đám Tạ Minh Tường lại nhảm chán như vậy, còn hùng hồn nói cái gì mà đón gió tẩy trần, cái gì mà nói lại tình cảm, không phải là muốn nhiều chuyện sao? Ai mà không biết âm mưu trong lòng các anh chứ?

Nếu không trốn được thì cứ đối mặt với hiện thực thôi! Chỉ cần đến lúc đó mình ngồi trong một góc, mặc kệ bọn họ là được rồi? Đường Hân Uyển tự an ủi trong lòng mình như vậy. Nhưng cô chợt nghĩ đến rốt cuộc mấy người Lãnh Hân Hân có biết chuyện này không? Nếu họ mà biết, có lẽ sẽ không dễ gì để khắc phục hậu quả.

Bạch Mộc hết sức hiểu ý Đường Hân Uyển, nhìn thấy biểu cảm của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc liền biết trong lòng cô đang nghĩ gì, thế là hỏi: “Minh Tường, anh thành thật nói em biết, tụi Lãnh Hân Hân có biết chuyện này không?”

“Không biết!” Tạ Minh Tường lập tức trả lời chắc như đinh đóng cột. Anh ấy biết, một khi mình nói tụi con gái cũng biết chuyện này, đoán chừng hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển có đánh chết cũng không đến.

Trên thực tế thì quả thực Tạ Minh Tường không nói dối, đúng là anh ấy không nói chuyện này với Lãnh Hân Hân. Phải biết là Tạ Minh Tường theo đuổi lâu lắm mới có thể khiến Lãnh Hân Hân siêu lòng được, mà bây giờ Tạ Minh Tường cố ý che giấu chuyện này vì Bạch Mộc, anh ấy phải cần bao nhiêu dũng khí và quyết đoán chứ!

Nếu để Lãnh Hân Hân biết chuyện này thì không cần nghĩ cũng biết kết cục của Tạ Minh Tường ra sao, thế nhưng vì anh em của mình, Tạ Minh Tường cảm thấy mình thiệt thòi một chút cũng không sao!

Vậy nhưng, sự thật luôn nằm ngoài dự đoán...

Đúng lúc Tạ Minh Tường vừa nói xong câu này, Tiêu Ninh ở bên cạnh anh đột nhiên yếu ớt giọng tay lên: “Thật ngại quá, tụi con gái đã biết hết rồi...”

“Hờ?” Tạ Minh Tường lập tức ngây người, ghen hòng một lúc lâu mới phản ứng lại được, vội vàng bỏ lại một câu: “Bạch Mộc, chú đi đường nhớ chú ý an toàn, anh chờ chú ở nhà hàng!” Sau đó lóng ngóng tay chân cúp điện thoại.

“Cái đó, em cũng nghe thấy rồi...” Bạch Mộc bất đắc dĩ nhìn về phía Đường Hân Uyển.

Đường Hân Uyển đỏ mặt, không nói gì.

Im lặng một lúc lâu, Bạch Mộc đột nhiên có chủ ý, đề nghị: “Hay là chúng ta...”

“Hả?” Đường Hân Uyển nghi hoặc nhìn về phía anh.

“Chạy?”

“Được!”

Ở bên kia sau khi cúp điện thoại, Tạ Minh Tường sắc mặt âm trầm nhìn về phía tên Tiêu Ninh mang về mặt vô hại, nụ cười như “ánh mặt trời”, từ miệng Tạ Minh Tường thốt ra từng chữ bằng một giọng điệu khiến người khác sồn tóc gáy: “Lão nhì, tốt nhất chú nên cho anh một lời giải thích hợp lý!”

Tiêu Ninh xấu hổ gãi gãi đầu: “Em chỉ là không cẩn thận, lỡ miệng nói ra thôi...”

Tạ Minh Tường không nói gì.

Tiêu Ninh giật thót mình, vội vàng thành thật nói: “Chuyện là thế này, vừa rồi không phải Khả Nhi nhà em gọi điện thoại cho em sao, sau đó em liền nói mấy người bạn mình ăn cơm ở bên ngoài...”

Nói tới đây, Tiêu Ninh thật cẩn thận nhìn sắc mặt Tạ Minh Tường, bổ sung: “Sau đó để chứng minh em không nói xạo, em liền mở video cho Khả Nhi. Sau đó nữa thì... em không cẩn thận để lộ khung cảnh xung quanh...” Nói xong, Tiêu Ninh còn chỉ chỉ vào căn phòng sơn màu hồng đầy bóng bay...

“Anh cũng biết đấy, trước mặt Khả Nhi, em thật sự không có địa vị gì cả... Cho nên sau khi Khả Nhi truy hỏi lần nữa thì em chỉ có thể thành thật trả lời...” Tiêu Ninh ngượng ngùng cười cười.

“Móa nó! Sao chú lại chẳng làm được việc gì nên hồn như vậy hả? Hơn nữa, cho dù đám con gái biết thì chú cũng không thể nói ra lúc anh đang nói chuyện điện thoại với Bạch Mộc chứ! Chú nói như thế, hai người bọn họ còn qua đây sao?” Tạ Minh Tường rất phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ!

Nếu hai người Bạch Mộc không đến, vậy thì không phải là uống công anh vất vả bố trí khung cảnh đẹp như vậy rồi sao?

“Bây giờ, trước tiên anh không nên lo lắng chuyện này, mà là phía Hân Hân nhà anh... Nếu để cô ấy biết anh cũng giấu cô ấy chuyện lớn như vậy, có lẽ kết cục của anh cũng không tốt lắm, chắc chắn!” Tôn Dật Thành đứng dậy, tận tình phát huy tinh thần Lôi Phong, tốt bụng nhắc nhở Tạ Minh Tường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Thành thật sẽ được khoan hồng

“Ặc...” Lúc này Tạ Minh Tường mới kịp phản ứng lại. Hiện giờ mối quan tâm hàng đầu của anh ấy không phải là Bạch Mộc rốt cuộc có đến hay không, mà là vấn đề an toàn của bản thân anh ấy!

Có ý giấu giếm không khai báo, đây là đại tội khi quân đấy nhé! Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng việc quỳ lên bàn phím, đến lúc đó thế nào Lãnh Hân Hân cũng rút gân lột da anh để răn đe cho coi.

Nghĩ đến đây, lưng Tạ Minh Tường chảy mồ hôi lạnh rùng rùng!

Anh vốn muốn hôm nay sẽ tâm sự với Bạch Mộc một phen, thuận tiện học tập kinh nghiệm thành công của Bạch Mộc một chút. Sau đó đợi thời cơ chín muồi mới từ từ nói với Lãnh Hân Hân chuyện này, đến lúc đó nói không chừng trong lúc Lãnh Hân Hân kích động sẽ đồng ý với thỉnh cầu có chút “vô lý” kia của mình, như vậy chẳng phải rất hoàn hảo sao?

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không tránh được thay đổi, giấc mơ thì đẹp, nhưng sự thật lại luôn tàn khốc như vậy. Lời của Tiêu Ninh giống như một cái tát vang dội đập tan giấc mơ đẹp của Tạ Minh Tường. Đến lúc đó nếu mình không thể tiến đến bước kia với Lãnh Hân Hân, ngược lại sẽ phải chịu nỗi đau da thịt rất lớn...

Mà tất cả những điều này đều tại cái thằng này mà ra!

Ánh mắt lạnh như băng của Tạ Minh Tường liếc qua Tiêu Ninh đang ngồi run rẩy trong góc, anh ấy neho mắt lại rồi sau đó lại mở to!

“Anh đánh chết mày!”

Tiêu Ninh hoảng sợ, liên tục cầu xin tha thứ: “Tạ lão đại, em sai rồi!”

“Sai? Một câu sai là có thể giải quyết vấn đề sao? Chú mày có biết bởi vì một suy nghĩ sai lầm của chú mày đã phá hủy việc lớn của anh mày không!” Tạ Minh Tường hung hăng xử lý Tiêu Ninh, cảnh tượng này sao có thể dùng một câu “cực kỳ bi thảm” để miêu tả được chứ?

Tiêu Ninh biết mình đuối lý nên cũng không dám phản kháng, chỉ có thể im lặng thừa nhận. Nhưng mà cứ như vậy thì Tạ Minh Tường cũng không tiện đánh tiếp, sau khi chinh đồn cậu ấy một chút thì từ từ ngừng lại.

Ha ha! Tiêu Ninh chịu thiệt thì thằng mập Sở Nam lại vui vẻ. Ai bảo anh lúc bình thường hay bắt nạt em, giờ sượng rồi chứ? Chọc phải tổ ong vò vẽ rồi chứ?

Chỉ là Tạ lão đại à, anh ra tay cũng nhẹ quá rồi đấy. Vấn đề nghiêm trọng như vậy, anh không dạy dỗ anh ấy nặng một chút, không có lỗi với sự cố gắng mà anh đã bỏ ra sao? Nghĩ đến các kiểu đối đãi của Tiêu Ninh với mình trước đây, tên mập này vẫn chưa thỏa mãn chếp chếp miệng, lăm lăm bổ sung thêm một câu: “Lãnh đại mỹ nữ còn ba mươi giây nữa sẽ đến chiến trường...”

Nói về khả năng thêm dầu vào lửa, tên này tuyệt đối là số một!

Thế là, núi lửa vốn đã nguội đi lại phun trào lần nữa!

Hơn mười phút sau, Tiêu Ninh mặt mũi bầm dập đau đớn đứng dậy, lúng túng nói không rõ lời, giải thích: “Em thật sự không cố ý mà...”

“Được rồi...” Tôn Dật Thành có chút không đành lòng, vỗ vỗ vai Tạ Minh Tường khuyên bảo: “Anh trút giận xong rồi thì bỏ qua đi. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta cũng phải nghĩ cách giải quyết, ưu tiên cấp bách bây giờ là làm sao để đại mỹ nữ không tìm anh tính sổ, còn nữa, làm sao mới có thể kéo hai người Bạch Mộc qua đây...”

Tạ Minh Tường im lặng, sau một lúc lâu mới nhìn về phía Tiêu Ninh hừ lạnh một tiếng, nói: “Chú mày có ý tưởng gì hay không?”

“O...” Tiêu Ninh biết, cơ hội lấy công chuộc tội của mình đã đến rồi. Nếu mình có cách hay, có lẽ còn có thể xoa dịu cơn giận của Tạ Minh Tường. Nếu không có thì kết quả sẽ không được viên mãn rồi...

Tiêu Ninh vắt hết óc suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên, rất cẩn thận đề nghị: “Anh cứ nói với Lãnh đại mỹ nữ là anh không cố ý giấu cô ấy, mà là trước đó anh cũng không biết chuyện này là thế nào?”

“Đúng đúng đúng! Đây là một ý kiến hay!” Sở Nam và Tôn Dật Thành liên tục phụ họa.

“Đây mà cũng tính là ý kiến hay?” Tạ Minh Tường trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái: “Anh mày nói vậy Hân Hân sẽ tin sao? Hơn nữa nếu trước đó anh không biết chuyện này thì sao có thể ở đây bố trí khung cảnh này?”

Nói tới đây, Tạ Minh Tường chỉ chỉ vào bóng bay, dòng chữ ở bên ngoài và mấy thứ khác: “Đừng nói đây là do các chú bố trí, mấy thằng nghèo khổ như các chú có thể có nhiều tiền như vậy để bố trí những thứ này ư?” Bởi vì phần nộ nên Tạ Minh Tường nói năng cũng hơi mạnh mẽ.

Lời nói này cũng có chút không nể mặt, thế nhưng bọn họ cũng biết đây là sự thật...

Thế này cũng không được thế kia cũng không xong, mấy người đàn ông mắt lớn trừng mắt nhỏ cả nửa ngày mà vẫn không nghĩ được một cách thích hợp.

Thương lượng đến cuối cùng cũng không ra được kết quả gì, Tạ Minh Tường chỉ có thể suy sụp tinh thần, gục đầu xuống: “Bỏ đi, anh thấy vẫn nên thành thật xin lỗi Hân Hân đi! Tranh thủ nhận được khoan hồng...”

Trong lúc anh ấy nói câu này, Lãnh Hân Hân đã dẫn theo mấy cô gái hùng dũng hiên ngang đi đến nơi này. Nhìn thấy cảnh bố trí xung quanh, Lãnh Hân Hân có vẻ sững sốt, sau đó lửa giận bùng lên, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tạ Minh Tường vội vàng quay người lại, sau khi nhìn thấy Lãnh Hân Hân, gã này lập tức đổi sang vẻ mặt lấy lòng, vội vàng nghênh đón: “Hân Hân, em đến rồi à!”

“Hừ!” Lãnh Hân Hân liếc anh ấy một cái, giọng lạnh lùng hỏi: “Có phải rất bất ngờ không? Em nói này Tạ Minh Tường, lá gan của anh càng ngày càng lớn đấy nhé! Chuyện lớn như vậy mà anh cũng không nói cho em biết? Nếu không phải Khả Nhi nói với em, em vẫn chẳng hay biết gì!”

“Đâu có?” Dù có đánh chết Tạ Minh Tường cũng không thừa nhận, giải thích: “Còn không phải là anh sợ tin tức nhảm lẫn nên mới chưa báo cho em biết sao, nếu không cẩn thận để xảy ra hiểu lầm gì thì cũng không tốt mà?”

“Tin tức nhảm lẫn?” Lãnh Hân Hân cười lạnh một tiếng: “Vậy anh nói cho em biết, mấy thứ này là thế nào? Em bị ảo giác hả?” Lãnh Hân Hân chỉ chỉ vào khung cảnh xung quanh.

“O... Anh xin lỗi, Hân Hân, anh sai rồi.” Gã Tạ Minh Tường này cũng rất dứt khoát, thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình: “Là Bạch Mộc khẩn cầu anh đừng nói cho tụi em biết, khẩn cầu của anh em thì làm sao anh có thể không quan tâm chứ?”

“À, cho nên anh muốn giấu em mãi như vậy?” Lãnh Hân Hân hỏi ngược lại.

“Điều đó sao có thể chứ!” Tạ Minh Tường lắc đầu như trống bỏi: “Anh vốn muốn nói với em rồi, chỉ là không ngờ Tiêu Ninh còn nhanh hơn cả anh, nếu cậu ta đã nói rồi thì anh cũng không cần phải nói nữa đúng không?”

Vào thời điểm quan trọng tên này liền trực tiếp vứt bỏ tình nghĩa anh em...

“Nói linh tinh mà em tin sao?” Lãnh Hân Hân lạnh lùng cười.

“Được rồi được rồi... Tạ lão đại đã biết sai rồi, Lãnh đại mỹ nữ, cậu hãy bỏ qua cho anh ấy đi?” Tôn Dật Thành lại đứng ra hòa giải: “Bây giờ quan trọng nhất là làm sao kéo được hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển qua đây, nếu hai người họ không đến thì chẳng phải là mọi sự cố gắng của chúng ta đều uổng phí rồi sao?”

“Cũng phải...” Lãnh Hân Hân gật gật đầu. Tôn Dật Thành nói không sai, cô cũng không thể ném dưa hấu đi để nhặt hạt vừng được...

(Tạ Minh Tường: Tôi khóc đây, sao tôi lại thành hạt vừng chứ? Trong mắt Hân Hân, tôi không có cảm giác tồn tại vậy sao?)

Anh em tốt! Ân nhân à! Rốt cuộc cũng đã chuyển dời được sự chú ý của Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường chuyển cho Tôn Dật Thành ánh mắt cảm ơn, thế nhưng chưa đợi anh ta nói gì, ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hân Hân lại nhìn sang: “Lát nữa sẽ tìm anh tính sổ!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bắt cóc

“Cũng không đúng!” Lãnh Hân Hân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt: “Trước đó mấy người chưa nói với Bạch Mộc hai người họ à? Vậy thì mấy người trang trí long trọng như thế này để làm gì?”

Không dễ gì mới chuyển dời được sự chú ý của Lãnh Hân Hân, Tạ Minh Tường thầm vui trong lòng, nghe thấy câu này xong là vội vàng nói như muốn giành lấy công: “Còn không phải là vì anh đang tiền trạm hậu tầu đấy sao? Chúng ta sắp xếp hết tất cả mọi thứ thì Bạch Mộc với Đường Hân Uyển còn có thể không đến được sao?”

“Ồ?” Lãnh Hân Hân nheo mắt lại, nhìn sang Tạ Minh Tường, có ý không tốt hỏi: “Cho nên trước đó anh không nói với em việc này cũng là tiền trạm hậu tầu?”

Chết tiệt! Tạ Minh Tường hận không thể cho mình vài cái tát, cái miệng này của mình sao mà cứ không thể không chế được thế nhỉ? Đây đúng là nói những điều không nên nói mà! Trước đây mình nói chuyện đâu có kém cỏi như thế này chứ, hôm nay bị làm sao vậy?

Ừm... Nhất định là bị thằng ranh Tiêu Ninh chọc tức đến mất hết lý trí rồi! Đúng vậy, chắc chắn là như thế!

Tạ Minh Tường, bình tĩnh lại! Mày có thể làm chủ cục diện được, tin tưởng bản thân, mày nhất định có thể làm được mà!

Đào mắt một vòng, Tạ Minh Tường lập tức đã có chủ ý, làm ra vẻ tiếc nuối nói: “Thật ra lúc nãy anh đã liên lạc với Bạch Mộc rồi, bọn họ cũng đã đồng

ý đến, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là không ngờ thằng ranh Tiêu Ninh này nói lời miệt, sau khi biết đám con gái tụi em đều đã biết việc này, có thể do Đường Hân Uyển thấy ngại, cho nên... có khả năng là bọn họ sẽ không đến nữa..." Tạ Minh Tường giờ tay tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Tiêu Ninh?" Mấy nữ sinh lại chuyển ánh mắt từ Tạ Minh Tường sang phía Tiêu Ninh ở trong góc.

Cho đến lúc này bọn họ mới chú ý đến tên đầu heo mặt mũi bầm dập trong góc đó chính là bạn học Tiêu Ninh thân yêu của họ...

Hu hu hu! Lúc này Tiêu Ninh quả thật muốn khóc toáng lên, cuối cùng các người cũng chú ý đến tôi rồi!

"Tiêu Ninh? Sao anh lại biến thành bộ dạng như vậy?" Đỗ Khả Nhi kinh ngạc kêu lên, vội vàng chạy qua, nhìn thấy bạn trai của mình người đầy thương tích là lập tức nổi giận, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía mấy người Tạ Minh Tường: "Đây rốt cuộc là như thế nào?"

Tuy rằng trước mặt Đỗ Khả Nhi, Tiêu Ninh không có vị thế gia đình gì. Nhưng dù nói thế nào thì Tiêu Ninh cũng là người của Đỗ Khả Nhi, mình có thể bắt nạt anh ấy nhưng người khác thì không thể được! Trong số những người ở đây, chỉ có Tiêu Ninh là biến thành bộ dạng này, chắc chắn là do mấy người Tạ Minh Tường làm!

Nghe vậy, Tôn Dật Thành và Sở Nam cùng lúc nhìn vào Tạ Minh Tường.

Lãnh Hân Hân hơi nhíu mày, nhìn Tạ Minh Tường hỏi: "Anh làm hả?"

"Sao có thể chứ? Tụi anh là anh em tốt trong ký túc xá, sao anh có thể nhẫn tâm ra tay nặng như vậy được?" Tạ Minh Tường lắc đầu liên tục, nói xong còn nhìn Tiêu Ninh, buồn rười rượi hỏi han: "Lão nhì, chú nói có phải không?"

"Em..." Tiêu Ninh nghẹn lời, vốn dĩ khi cậu ấy nhìn thấy Đỗ Khả Nhi cứ như nhìn thấy thấy vị cứu tinh, định sẽ thêm mắm thêm muối vào và nói cho Đỗ Khả Nhi nghe những uất ức bất công mà mình phải chịu, để cổ ấy báo thù cho mình.

Nhưng mà khi cậu ấy nhận ra được ngữ khí lạnh lùng của Tạ Minh Tường thì bỗng nhiên giật mình phản ứng lại, lời sắp nói ra lại phải nuốt vào trong bụng. Việc này không thể nói, tuyệt đối không thể nói được! Minh nói ra rồi thì tất nhiên sẽ khiến cho Tạ Minh Tường xui xẻo, nhưng sau đó thì sao?

Đến lúc đó, với tính cách hẹp hòi, thù dai của Tạ Minh Tường thì chắc chắn sẽ càng dầy vò mình thậm tệ hơn nữa. Minh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Đỗ Khả Nhi mãi được, cũng phải về ký túc xá chứ, cứ tiếp tục như vậy thì không biết đến bao giờ mới chấm dứt được.

Cái gọi là oan oan tương báo khi nào mới kết thúc? Tiêu Ninh này chấp nhận gánh chuyện này vậy!

"Không sao... là tự anh... ờ... bị ngã..." Tiêu Ninh lắc đầu mà trong lòng cực kỳ khó chịu. Nói thừa, rõ ràng mình là người bị hại mà lại phải làm ra vẻ không trách người khác, đổ lỗi lại là ai thì cũng đều cảm thấy khó chịu trong lòng!

"Em xem đi, anh đã nói là không liên quan đến anh rồi mà." Lúc này Tạ Minh Tường mới thẳm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, xem ra là thằng nhóc này cũng có chút đầu óc đấy! Bởi vậy mới gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, không tệ, không tệ!

"Bị ngã?" Đỗ Khả Nhi nghi ngờ nhìn cậu ấy, coi như cậu ấy không dám nói ra sự thật, thế là vỗ tay một cái, dáng vẻ vô cùng khí thế, nói: "Không sao! Anh cứ nói ra là được, em làm chủ cho anh!"

"Thật sự không liên quan đến người khác, là anh không cẩn thận nên mới ngã..." Tiêu Ninh quả thật muốn khóc luôn rồi.

"Được rồi được rồi! Khả Nhi, mình biết cậu lo lắng cho lão nhì, nhưng mà anh ấy da thô thịt dày cũng chẳng có bị gì nhiều! Thằng đàn ông nào mà chẳng có chút thương tích trên người?" Tôn Dật Thành đi tới hòa giải: "Chúng ta tiếp tục bàn bạc xem làm thế nào để đưa hai người Bạch Mộc đến đi?"

"Vậy được rồi..." Lúc này Đỗ Khả Nhi mới nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, hỏi: "Các cậu có ý kiến gì hay không?"

"Không có!" Tôn Dật Thành lập tức lắc đầu.

"..."

"Thật ra em cảm thấy chúng ta lo lắng là hoàn toàn dư thừa." Tên mập Sở Nam cười nói, khuôn mặt béo núng nính rung rung.

"Ồ? Sao lại nói vậy? Mọi người khó hiểu.

"Mọi người thử nghĩ xem, dù sao việc này sớm muộn gì chúng ta cũng biết, sớm hay muộn một ngày thì có sao?" Mập nói một cách khó hiểu: "Huống hồ có người mời ăn mà còn không đến thì không phải ngốc hay sao?"

"Mày nghĩ ai cũng chỉ biết ăn giống mày sao?" Tôn Dật Thành khinh bỉ nói: "Nếu như là mày, mày sẽ chủ động tìm đến để bị hành hạ sao?"

"Tại sao lại không chứ?" Mập Sở Nam hùng hồn phản bác lại: "Dù gì ở đây có nhiều đồ ăn ngon như vậy mà!"

"..." Tôn Dật Thành trợn mắt, tỏ vẻ không muốn để ý đến cái tên trong đầu chỉ biết có ăn và ăn này.

Ngoại trừ tên mập chỉ biết ăn này ra, mọi người tiếp tục thảo luận về những cách khác. Vốn tưởng rằng mọi người càng thêm nhiều củi đốt thì lửa sẽ càng cháy lớn, nhiều người như vậy thì sẽ nghĩ ra được cách hay nào đó, vậy mà nửa tiếng đã trôi qua, họ vẫn bàn bạc không ra kết quả gì.

"Cái này không được, cái kia cũng không được! Chúng ta cũng không thể nào bắt cóc hai người họ đến đây được chứ?" Tôn Dật Thành phiền não vò đầu bứt tóc.

"Bắt cóc? Đây là một ý kiến hay đấy!" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, nghe vậy, ánh mắt Tiêu Ninh lập tức sáng ngời.

"Cách này thì có gì hay?" Tạ Minh Tường bĩu môi: "Có phải đầu óc chú cũng không còn linh hoạt nữa không?"

Tiêu Ninh không để ý chút nào, khoát tay nói: "Ý em nói không phải là kiểu bắt cóc kia, chúng ta cứ làm như vậy, như vậy..."

"Được đó! Tiểu tử nhà anh cuối cùng cũng có suy nghĩ của người bình thường dùng rồi đấy!" Tôn Dật Thành vỗ tay.

Tiêu Ninh trợn trừng mắt, không đếm xỉa đến tên đó, nhìn Tạ Minh Tường nói: "Tạ lão đại, việc này giao cho anh đấy!"

"Yên tâm! Cứ giao cho anh!" Tạ Minh Tường vỗ ngực cam đoan.

Lúc này Bạch Mộc và Đường Hân Uyển còn đang ở trên tàu nên tất nhiên không hề biết hành động của mấy người đó, nếu như họ biết thì chắc là sẽ lập tức từ bỏ ý nghĩ "bỏ chạy".

"Anh đoán là mấy người đó còn đang ở trường đón đầu chúng ta đấy, cho nên sau khi xuống tàu, chúng ta hãy tìm một nơi nào đó ở lâu chút, sau đó rồi hãy về." Bạch Mộc nhìn Đường Hân Uyển nói.

"Được!" Đường Hân Uyển gật gù đầu.

Giấc mộng lúc nào cũng tốt đẹp, nhưng mà thực tế thì lại luôn tàn khốc như vậy...

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hoàn toàn không thể ngờ mấy người Tạ Minh Tường lại chuẩn bị một kế hoạch như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Uy hiếp

Khi Mộc Bạch và Đường Hân Uyển vừa ra khỏi nhà ga, có ba người đàn ông cao to mặc đồ vest màu đen, đeo kính râm tiến về phía họ.

Cảnh tượng này khiến Bạch Mộc không khỏi nghĩ tới cảnh tượng trong phim Bến Thượng Hải... Ồ, cũng không đúng, mình và Đường Hân Uyển cũng đâu có gây ra họa gì đâu chứ.

Không đúng! Một tình tiết vô cùng bất thường đột nhiên hiện ra trong đầu óc đầy trí tưởng tượng của Bạch Mộc. Chẳng lẽ là Tạ Minh Tường bọn họ đã đắc tội với tổ chức không nên đắc tội, sau đó bị người ta tìm tới cửa?

Chẳng qua là khi ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã bị Bạch Mộc loại bỏ ngay. Cho dù Tạ Minh Tường bọn họ thật sự đắc tội với người nào đó, dù có thể nào thì cũng không nên tìm đến mình. Bản thân mình một là không có tiền, hai là không có quyền, cũng không phải họ hàng thân thích của gã không biết chừng mực kia... Cho dù muốn tìm, không phải là cũng nên đi tìm ba mẹ của anh ấy sao?

Trong lúc Bạch Mộc đang suy đoán chân tướng, ba người kia cũng liếc mắt nhìn nhau. Ngay sau đó, người áo đen cầm đầu kia liền nhìn hai người Bạch Mộc, dùng ngữ khí nghi ngờ hỏi: "Anh Bạch Mộc và cô Đường Hân Uyển?"

Trực giác nói cho Bạch Mộc biết mấy người này tìm mình chắc chắn không có chuyện tốt, vốn định thẳng thừng từ chối, thế nhưng khi anh nhìn thấy tâm hình của mình và Đường Hân Uyển trong tay người kia, lập tức liền thỏa hiệp: "Đúng vậy..."

"Vậy thì tốt rồi!" Người cầm đầu gật đầu, sau đó nhìn sang hai người bên cạnh.

Hai người này lập tức hiểu ý, sau đó không cần giải thích gì liền giật lấy hành lý từ trong tay Bạch Mộc và Đường Hân Uyển.

"Các anh đây là có ý gì?" Bạch Mộc nhăn mày. Nếu không phải là cảm nhận được ba người này đều không có ác ý, chắc chắn Bạch Mộc đã trực tiếp báo cảnh sát rồi.

“Không có gì, chỉ là nhận lời ủy thác của người khác mà thôi.” Người cầm đầu khoát tay cười, sau đó làm ra một tư thế cung kính: “Hai vị, mời đi bên này.”

“Nhận ủy thác của người khác?” Đường Hân Uyển hơi nhăn mày hỏi: “Các anh nhận ủy thác của người nào vậy?”

“Xin lỗi, chúng tôi không tiện tiết lộ tên tuổi của người đã thuê chúng tôi. Đây là đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi.” Người cầm đầu cười híp mắt nói: “Nhưng hai vị có thể yên tâm, chúng tôi không có ác ý gì, cho nên vẫn xin hai vị phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Đạo đức nghề nghiệp con khỉ ấy! Bạch Mộc cạn lời, hỏi ngược lại: “Nếu chúng tôi không phối hợp thì sao?”

“Nếu vậy thì chúng tôi chỉ có thể dùng tới sức mạnh...” Người đeo kính râm khẽ nhún vai nói.

“...” Người này... thật đúng là không khách khí chút nào!

“Bạch Mộc, chúng ta phải làm sao?”

Đường Hân Uyển có vẻ rất lo lắng nhìn Bạch Mộc hỏi.

“Không sao!” Bạch Mộc khẽ siết tay Đường Hân Uyển nói: “Có anh ở đây, em không cần sợ!”

“Dạ...” Khuôn mặt Đường Hân Uyển đỏ lên, khẽ gật đầu. Có Bạch Mộc ở đây, cô cũng lập tức thấy an tâm không ít.

Nói xong, Bạch Mộc trầm tư. Đối với loại người nào phẳng như gã đứng trước mặt, chắc không thể nào nói lý lẽ được, phỏng chừng mình nói đến rách miệng cũng không thuyết phục được ba kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển này... Dù sao bọn họ cũng cần phải dẫn hai người bọn mình về thì mới có thể báo cáo kết quả với người đã thuê bọn họ được.

Còn nếu như bỏ chạy... hình như là càng không có khả năng hơn!

Không nói tới việc Bạch Mộc hai người bọn họ căn bản không chạy thoát được ba người này, cho dù có thể chạy được thì hành lý của hai người vẫn còn trong tay bọn họ.

Xét tình hình hiện tại thì dường như là chỉ có thể cam chịu số phận mà thôi.

“Đi thôi!” Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Bạch Mộc cũng gật đầu khuất phục. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, trước tiên mình phải đi xem thử người thuê bọn họ rốt cuộc là người nào!

“Vậy thì tốt, xin mời đi bên này!” Cuối cùng người cầm đầu cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười. Bất kể nói thế nào, tốt nhất là không nên dùng tới sức mạnh. Tuy bọn họ không phải là người xấu xa gì nhưng mà cũng sợ làm lớn chuyện.

“Hộ tống.” Sau khi hai người Bạch Mộc lên xe, mấy người này mới khởi động xe chạy đến một nơi xa...

Trên đường đi, mấy người này đều im lặng không nói lời nào. Bất kể Bạch Mộc có hỏi thế nào, bọn họ cũng không chịu nói gì, tất cả những điều này có vẻ hơi bất thường.

“Này! Tôi nói này này đại ca, dù sao thì chúng tôi cũng đã đi với các anh rồi. Lúc này các anh nên nói cho chúng tôi biết người thuê các anh là ai rồi chứ? Ít nhất cũng phải để cho chúng tôi biết người chúng tôi phải gặp rốt cuộc là ai chứ?” Bạch Mộc vẫn chưa từ bỏ ý định dò hỏi.

Im lặng! Trả lời anh vẫn là sự im lặng! Đây đã là câu hỏi thứ năm mà Bạch Mộc hỏi rồi.

Đột nhiên, Bạch Mộc nghĩ tới một khả năng vô cùng lớn, liền thốt lên hỏi: “Có phải người thuê các anh tên là Tạ Minh Tường không?”

Nghe vậy, ba người áo đen lập tức kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau. Tiếp theo đó, người cầm đầu kia mới mở miệng nói: “Tôi không biết anh đang nói gì... Dù sao thì lúc đến nơi anh sẽ có thể biết là ai...”

“Quả nhiên là như vậy!” Nhìn nét mặt của mấy người này, trong lòng Bạch Mộc lập tức hiểu được đại khái. Có lẽ là Tạ Minh Tường sợ mình và Đường Hân Uyển chạy trốn, cố ý thuê mấy người này đến nhà ga “bao vây” mình đây mà. Gã này cũng ác quá rồi đấy, thật sự không từ thủ đoạn để đạt được mục đích!

“Nói các anh muốn dẫn chúng ta đến có phải là khách sạn ** hay không?”

Bạch Mộc tiếp tục hỏi.

“...” Thấy chuyện đã bị lộ, ba người này dứt khoát không giấu giếm nữa, gật đầu nói: “Tôi không biết Tạ Minh Tường mà anh nói có phải là người liên hệ với chúng tôi hay không... Nhưng mà người thuê chúng tôi đúng là họ Tạ...”

“Ha ha! Tạ Minh Tường... hay lắm, hay lắm!” Bạch Mộc cười gằn một tiếng, con tức giận đột nhiên bùng lên, anh ghi nhớ chuyện này thật kỹ, dự tính sau này sẽ tìm anh ta tính sổ.

Bạch Mộc ghét nhất bị người khác uy hiếp, lần này nếu không phải lo lắng sự an toàn của Đường Hân Uyển, Bạch Mộc đã sớm trở mặt với ba tên này rồi, làm sao anh có thể dễ dàng khuất phục như vậy chứ? Hiện giờ đã biết được kẻ đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này là ai, đương nhiên Bạch Mộc sẽ không để cho anh ta sống yên ổn.

Anh đã bắt nhân thì đừng trách em đây bất nghĩa! Bạch Mộc đã hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định sẽ tiết lộ bí mật của Tạ Minh Tường cho Lãnh Hân Hân biết, cho anh ta biết hậu quả khi đắc tội với mình là gì.

Cùng lúc đó, trong khách sạn **, người nào đó đang lúc sốt ruột chờ đợi bỗng hắt hơi một cái...

Tạ Minh Tường xoa mũi, hơi lo lắng hỏi: “Anh nói này, có phải lần này chúng ta hơi quá đáng rồi không?”

“Quá đáng cái gì?” Mập Sờ Nam không để ý chút nào, khoát tay nói: “Đây là chúng ta đang giúp anh ấy! Đến sau này sau khi bọn họ kết hôn, chắc sẽ cảm kích những chuyện chúng ta làm hôm nay.”

“Vậy được rồi...” Lúc này Tạ Minh Tường mới yên tâm gật đầu.

Biết được người thuê mấy người này là Tạ Minh Tường, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển cũng ném sự lo lắng của mình ra sau đầu, còn lại chỉ là lừa gạt bưng bưng mà thôi...

Nhìn thấy ba người này mang vẻ mặt nghiêm trọng, giống như áp giải phạm nhân, Bạch Mộc bắt giác tròn mắt, không nhận được hỏi: “Tôi nói các anh, Tạ Minh Tường đưa cho các anh bao nhiêu tiền? Có đáng để các anh dốc sức như vậy không?”

Ba người áo đen hơi do dự một chút, sau đó đồng loạt giơ ra năm ngón tay.

“Năm trăm?” Bạch Mộc tắc lưỡi. Cái gã Tạ Minh Tường này cũng đúng là chịu bỏ vốn vì mình! Anh lại nói: “Nhưng mà năm trăm đồng hình như không thể chia đều được nhỉ? Không biết ba người các anh chia chác thế nào?”

“Không...” Người cầm đầu lắc đầu nói: “Là mỗi người năm trăm...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Thịnh yến

“Tôi thật không ngờ tôi cũng đáng tiền đến vậy...” Bạch Mộc cảm thấy rất cạn lời, mỗi người năm trăm, cộng lại đã một ngàn rưỡi rồi! Lại nghĩ đến lời Tạ Minh Tường nói với mình trước đó, có lẽ lát nữa chờ đợi mình sẽ là một bữa tiệc thịnh soạn đây...

Nếu cứ tính như vậy, vì “tra tấn” mình mà Tạ Minh Tường sẽ hao tổn không ít tiền!

Thật không hổ là đứa con trai ngốc nghếch của gia đình địa chủ, đúng là có tiền... Bạch Mộc âm thầm tắc lưỡi.

Tuy nói Tạ Minh Tường tốn kém nhiều như vậy, nhưng Bạch Mộc vẫn không muốn tham gia buổi tụ tập này... Dù sao tiếp đó cũng phải đối mặt với một trận nghiêm hình tra tấn... Ặc... Không đúng... Là nghiêm lệnh bức cung... Ai mà tự đi chui đầu vào chỗ chết chứ!

Vì thế Bạch Mộc đảo mắt, trong lòng đã đưa ra quyết định, chuyển thành vẻ mặt đàm phán thương lượng với ba anh chàng áo đen này: “Các vị đại ca, dù sao tôi cũng biết người thuê các anh là ai? Nếu không ngại thì để hai người chúng tôi đi đi? Như vậy các anh còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, thời gian này chỉ bằng các anh đi nhận vài nhiệm vụ nữa, như vậy còn có thể kiếm thêm ít tiền, sao lại không làm chứ?”

Bạch Mộc vốn tưởng rằng với lý do này của mình thì ba người này nhất định sẽ bị mình lay chuyển.

Ai ngờ sau khi nghe thấy Bạch Mộc nói vậy, mấy người kia căn bản là không bị lay chuyển gì mà còn nghiêm túc nói: “Cái đó thì không được, nhất định chúng tôi phải đưa hai người an toàn đến trước mặt người thuê, đây là nhiệm vụ của chúng tôi! Chúng tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp của mình...”

Đạo đức nghề nghiệp cái con khỉ! Bạch Mộc tức giận muốn mắng người nhưng vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục khuyên giải: “Chúng ta làm người không thể không biết đối nhân xử thế đúng không? Nếu đối góc độ để nhìn nhận về vấn đề này thì thật ra cho dù không có sự “hộ tống” của các anh, tôi cũng sẽ đi gặp Tạ Minh Tường. Đây cũng không xem là vi phạm đạo đức nghề nghiệp của các anh chứ?”

Câu này chính là nói dối không chớp mắt, nếu không có mấy người này thì sao Bạch Mộc có thể dễ dàng khuất phục như vậy được chứ? Lại còn nói chủ động đi gặp Tạ Minh Tường, đi gặp ma thì có!

“Cậu cũng không cần nhọc lòng đâu!” Người áo đen cầm đầu không chút lưu tình gọi cho Bạch Mộc một gáo nước lạnh: “Nói thật cho cậu biết, trước

đó chúng tôi chỉ mới lấy được một nửa tiền thù lao, chỉ khi nào mang hai người trở về thì người thuê mới trả chúng tôi một nửa còn lại. Cho nên chúng tôi tuyệt đối không để cậu cứ như vậy mà rời đi được!”

“...” Bạch Mộc cạn lời, không ngờ tên Tạ Minh Tường trước giờ đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà lần này còn giữ lại hậu chiêu... Giờ thì anh hoàn toàn hết hy vọng rồi...

(Tạ Minh Tường: Tôi khóc đây, tôi đầu óc ngu si khi nào vậy hả? Chỉ số thông minh của tôi vẫn luôn rất cao đấy có được không hả?)

Sau khi xe đi được hơn một tiếng thì nhanh chóng dừng lại trước cửa khách sạn mà Tạ Minh Tường đã đặt trước đó.

Ở phía xa, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đã nhìn thấy Tạ Minh Tường đứng ở cửa, cười híp mắt vẫy tay về phía chiếc xe đang áp giải họ...

Ba người áo đen xuống xe, đi đến trước mặt Tạ Minh Tường cung kính nói: “Anh Tạ, chúng tôi đã đưa hai người anh Bạch Mộc và cô Đường Hân Uyển về đây giúp anh, anh xem...”

“Ừ, không tệ!” Tạ Minh Tường vừa lòng khẽ gật đầu, lấy ví tiền ra, sau khi thanh toán tiền thuê xong đột nhiên đổi thành vẻ mặt muốn ăn đòn nhìn về phía hai người Bạch Mộc, bất chợt hô to: “Ha ha! Là anh đây! Không ngờ đúng không? Có thấy kinh hi không? Có phải là thấy bất ngờ không?”

“Đây không phải là kinh hi, mà là kinh hãi!” Bạch Mộc mặt không đổi sắc nói: “Anh cũng nhảm chán quá rồi đấy...”

“Ha ha! Đây còn không phải là rất lâu rồi chưa gặp ư, quá nhớ thôi mà!” Tạ Minh Tường xấu hổ cười ha hả, sau đó nhiệt tình ôm vai Bạch Mộc: “Người anh em, anh đã nói với chú rồi! Lần này vì chú mà anh phải mất rất nhiều máu rồi nhé! Chú không được làm anh thất vọng đâu đấy!”

“Chắc là anh còn có mục đích khác chứ gì?” Bạch Mộc không nể tình chút nào mà vạch trần anh ấy.

“Ồ...” Tạ Minh Tường bị cứng họng, sau đó nhỏ giọng nói bên tai Bạch Mộc: “Không có gì, chỉ là muốn thỉnh giáo chú một chút xem làm thế nào mà chú thu phục được ba mẹ của Đường Hân Uyển thôi. Chú xem chú và Đường Hân Uyển tiến triển nhanh như vậy, còn anh thì sao nào? Anh vẫn đang giậm chân tại chỗ đấy, chú hẳn tâm nhìn cục diện như thế này sao?”

“Nhấn tâm chứ!” Bạch Mộc không chút do dự gật đầu.

“... Người anh em, chú không thể như thế được!” Tạ Minh Tường khóc không ra nước mắt: “Chú xem anh vì chú mà đã bố trí phô trương như vậy, không có công lao cũng có khổ lao chứ đúng không? Chú không thể thấy chết mà không cứu được!” Tạ Minh Tường chỉ vào khách sạn sang trọng này, tức giận bất bình nói.

“Nói vậy là em còn phải cảm ơn anh? à” Bạch Mộc hỏi ngược lại: “Là ai nói với em là tụi con gái không biết chuyện này? Là ai vỗ ngực cam đoan với em? Hơn nữa, em bảo anh bố trí mấy thứ này ư? Còn không phải là vì anh muốn đem em và Đường Hân Uyển ra để trêu đùa? Em còn không biết chút toan tính này trong lòng anh chắc. Anh đã bắt nhân thì cũng đừng trách em bất nghĩa đấy! Đợi lát nữa em nhất định sẽ nói toàn bộ bí mật của anh cho Hân Hân nghe, xem cô ấy xử lý anh như thế nào!”

“Đừng đừng đừng!” Tạ Minh Tường hoảng sợ, nhưng anh ta biết tính cách của Bạch Mộc, vì thế vội vàng xin tha thứ: “Bữa cơm này coi như là anh đền tội với chú được không? Hơn nữa anh thật sự không nói cho tụi con gái biết, là Tiêu Ninh để lộ tin tức, chú không thể trách anh được!”

“Em mặc kệ, dù sao cũng là anh bắt em đến đây!” Bạch Mộc tức giận nói.

“...”

Thấy không nói lại được Bạch Mộc, Tạ Minh Tường liền không nói thêm gì nữa. Dù sao nợ nhiều quá rồi sẽ không thấy lo, rận nhiều quá sẽ không sợ ngứa, nếu Lãnh Hân Hân đã tính một món nợ cho mình rồi, thêm vài món nợ nữa cũng không có gì...

Nghĩ đến đây Tạ Minh Tường nhiệt tình tiếp đón hai người: “Đi thôi! Đi thôi! Chúng ta ăn cơm đã, hai người đi xe lâu như vậy chắc cũng đói bụng rồi chứ!”

“Vậy thì đi thôi...” Bạch Mộc gật đầu với Đường Hân Uyển, đã đến đây rồi mà không vào thì cũng không được. Dù sao đến lúc đó cùng lắm thì cho dù bọn họ nói gì, mình cũng không nói là được rồi...

Dẫn hai người Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đi tới phòng riêng mà mình đã đặt trước, Tạ Minh Tường chỉ vào mấy chữ to dùng trong phòng, đặc ý nhìn về phía hai người nói: “Nhìn đi! Sảnh uyên ương, thích hợp với hai người cỡ nào! Anh rất chu đáo phải không?”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta...

Tạ Minh Tường bỗng nhiên cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh, vội vàng chuyển đề tài: “Đi thôi, chúng ta vào ăn cơm đi!” Sau đó Tạ Minh Tường còn đặc biệt đẩy cửa phòng ra giúp hai người.

Gã này tốt bụng vậy sao? Trong này không có mai phục gì chứ? Trong lòng Bạch Mộc sinh nghi, sau một lúc do dự thì mới thật cẩn thận bước vào.

Bụp!

Quả nhiên, vừa mới vào cửa thì hai phát pháo giấy đã bay tới hai người Bạch Mộc, cùng lúc đó, giọng nói của mọi người vang lên bên tai hai người: “Suprise!”

Bạch Mộc và Đường Hân Uyên liếc nhìn nhau mà cạn lời. Từ từ phôi giấy xuống, lúc này mới có thời gian cẩn thận quan sát xung quanh.

Nhưng mà ngay sau đó, hai người liền không nhận được, da đầu hơi tê rần...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngày đại hỉ

Nhìn khắp nơi tràn ngập một màu hồng, trên mặt đất còn rải đầy những cánh hoa hồng, chẳng khác gì một lễ đường cao sang.

Nếu như chỉ là những thứ này thôi thì không nói, nhưng mà... Còn dải băng rôn treo chính giữa phòng kia là cái quái gì vậy?

“Chúc mừng anh Bạch Mộc và chị Đường Hân Uyên tài tử giai nhân, kết thành phu thê!”

Đây là ý gì chứ?

Bạch Mộc có chút mơ hồ, chỉ trong nháy mắt anh có cảm giác như đã từng tham gia hôn lễ của chính mình. Nhưng vấn đề là hôn lễ của mình, tại sao mình lại không biết gì chứ?

“Thấy thế nào? Thích chứ?” Một người Lãnh Hân Hân chỉ căn phòng tràn ngập sắc xuân, cười tủm tỉm nhìn Bạch Mộc hai người họ hỏi: “Có thấy cảm động không?”

“...”

Hình như... cũng không quá cảm động đến mức như vậy!

Im lặng một lúc, Bạch Mộc mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Mình chỉ muốn biết đây là ai làm?”

“Em em em!” Một tên mập nào đó chui ra, đắc ý chỉ vào mấy thứ này nói: “Băng rôn này là tác phẩm của em! Còn mấy cái này là ý tưởng của lão nhị và lão tứ, còn bữa cơm này và địa điểm là Tà lão đại lo hết! Ừm... nói tóm lại, những thứ này đều là thành quả sáng tạo của bọn em đây!”

Mập ta vô cùng hưng phấn, nói thao thao bất tuyệt, không hề để ý đến sát khí trên người Bạch Mộc đang bùng lên...

“Ồ... rất tốt, rất tốt! Là ai đã cho cậu dũng khí để bố trí những thứ này vậy?” Bạch Mộc tỏ vẻ hết sức bình tĩnh, thế nhưng giọng điệu lại khiến cho người ta không rét mà run.

Được thôi, lấy danh nghĩa ăn uống để trêu chọc mình thì cũng không nói làm gì, những cánh hoa hồng đó cũng bỏ qua đi... nhưng còn dải băng rôn này... thật sự là nếu đến việc này cũng nhận được thì còn có việc gì mà không nhận được chứ!

"Ặc..." Cho đến tận lúc này mập Sở Nam mới nhận ra con thịnh nộ của Bạch Mộc, lập tức hoảng sợ, lắp bắp trả lời: "Lương... Lương Tinh Như..."

“Được rồi, được rồi!” Tôn Dật Thành lại đứng lên giảng hòa: “Thật ra em thấy cái băng rôn của mập cũng đâu có gì sai đâu! Hai người không phải là đã gặp phụ huynh rồi sao? Đây không phải là kết thành phu thê thì là gì?”

"Đúng đó đúng đó!" Lãnh Hân Hân cũng gật đầu, nhìn Đường Hân Uyên một cách mờ ám: “Đã đính hôn rồi thì còn có ngại gì nữa?”

Đường Hân Uyên đỏ mặt, dờ khóc dờ cười nói: “Ai nói là bọn mình đã đính hôn?”

"Chẳng lẽ là chưa sao? Các cậu cũng đã gặp người lớn rồi mà!" Đỗ Khả Nhi vẫn tính nóng nảy đó.

"Đúng vậy! Không phải mấy ngày nay các cậu vẫn luôn bàn chuyện này đấy sao?" Tô Nhu cũng gật đầu.

"Gặp người lớn thì nghĩa là đính hôn sao?" Đường Hân Uyên có chút cạn lời.

"Gặp người lớn mà còn chưa đính hôn à?" Lãnh Hân Hân còn thấy cạn lời hơn cả cô, sau đó nhìn Bạch Mộc nói: “Vậy cậu cũng thật là quá kém cỏi! Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp ba mẹ Hân Uyên, còn không thuyết phục được ba mẹ ư?”

"..." Bạch Mộc trợn trừng mắt: “Bọn mình còn đang học đại học, bây giờ mà nghĩ đến việc này không phải là còn quá sớm sao?”

"Sớm cái gì mà sớm?" Lãnh Hân Hân không hài lòng nói: "Người ta đại học còn kết hôn nữa đấy, các cậu đính hôn mà còn sớm à?"

Bạch Mộc không nói nữa, dù sao bất kể nói gì thì hai cái miệng cũng đâu không lại tám cái miệng của họ...

Mễ Lôi cũng cười vỗ bả vai Đường Hân Uyển, hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

"Cái gì mà như thế nào?" Đường Hân Uyển sùng sốt.

Mễ Lôi bật cười: "Cậu biết mình nói gì mà, đừng có đánh mất cơ hội tốt đấy!"

Thấy mọi người càng nói càng thái quá, Bạch Mộc vội cười đánh lạc hướng mọi người: "Mọi người đừng đứng đó nữa, ngồi xuống ăn cơm thôi. Ngồi trên tàu lâu như vậy, mình đói lắm rồi!" Anh nói xong liền ngồi xuống trước tiên.

Tạ Minh Tường lập tức nổi đóa, này, buổi tiệc này hình như là tôi đặt mới đúng chứ? Sao giờ lại có cảm giác chủ trở thành chủ vậy? Thôi được rồi, vì để chủ không tổ giác bí mật nhỏ nhỏ của anh với Hân Hân, anh nhin đó?

"Phục vụ, mang thức ăn lên!" Tạ Minh Tường khó chịu búng tay gọi phục vụ.

Bởi vì bia và thức ăn đã chuẩn bị xong từ sớm nên được mang lên rất nhanh, sau đó... mọi người nhìn thấy cảnh Bạch Mộc ăn ngấu nghiến như hổ đói...

Mọi người tròn mắt há hốc mồm!

Nói ra thì cho dù có đối thế nào cũng không đến mức như vậy chứ, nếu đổi lại là tên mập nào đó thì còn được, nhưng đằng này lại là Bạch Mộc... cũng thật là không thể tin được!

Có điều mọi người suy ngẫm một lát rồi cũng hiểu được dụng ý của anh!

Rõ ràng là Bạch Mộc muốn nhanh chóng ăn cho xong, sau đó để dễ dàng thoát khỏi cục diện trước mắt này!

Khó khăn lắm mới sắp xếp mọi thứ như thế này, tất nhiên Tạ Minh Tường sẽ không để cho Bạch Mộc được như ý, thế là hết sức hào phóng gọi phục vụ đem mấy thùng bia ngon lên, sau khi rót đầy bia cho mọi người xong, anh ấy nâng ly lên nói: "Hôm nay là ngày đại hi của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, chúng ta không say không về!"

Khi nói câu này, Tạ Minh Tường cố ý giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt giết người của Bạch Mộc...

"Cạn ly!"

Sau ba lượt cạn ly, tiếp theo đó là thời gian mọi người bắt đầu thăm vấn Bạch Mộc hai người họ...

"Hân Uyển nè, chuyện quan trọng như vậy mà cậu không nói cho bọn mình biết, đúng là không xem bọn mình là bạn gì cả?" Lãnh Hân Hân ra vẻ không vui nói: "Mau thành thật khai báo, kỳ nghỉ đông này cậu và Bạch Mộc đã trải qua như thế nào?"

"Làm gì có..." Đường Hân Uyển mặt ửng đỏ, có chút bất đắc dĩ nói: "Chỉ là hai bên cùng gặp người lớn một chút mà thôi..."

"Vậy mà còn nói 'mà thôi' à?" Mễ Lôi ra vẻ không tin: "Nghe nói hai người các cậu còn ngủ chung phòng với nhau nữa kìa!"

"..." Bạch Mộc không biết nói gì, bất lực giải thích: "Thật sự giữa bọn mình không có chuyện gì xảy ra cả..."

"Ai tin được chứ?" Tôn Dật Thành bĩu môi: "Đều là đàn ông cả, mọi người hiểu hết!"

"Haiz!" Tạ Minh Tường thở dài: "Không ngờ lại để chủ đi trước..."

"Ý gì vậy hả?" Lãnh Hân Hân hơi nghi ngờ nhìn anh ấy.

"Ặc... Không có gì..." Tạ Minh Tường giật thót mình, dù thế nào anh ấy cũng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

Suốt bữa tiệc, Tạ Minh Tường không ngừng tìm cách hỏi Bạch Mộc về đủ các vấn đề liên quan. Trên thực tế, đối với đáp án của những câu hỏi này, Tạ Minh Tường cũng không hoàn toàn muốn tìm hiểu gì nhiều. Anh ấy hỏi như vậy, chủ yếu vẫn là muốn bịt miệng Bạch Mộc. Dù sao thì một khi Bạch Mộc có cơ hội chủ động nói chuyện, chắc chắn cậu ta sẽ chẳng nói chuyện gì tốt đẹp, chắc chắn sẽ là cái bí mật nhỏ đó của mình, nếu vậy thì xong đời rồi!

Còn Lãnh Hân Hân mấy người họ thì lại hết sức quan tâm đến chuyện của Bạch Mộc và Đường Hân Uyển, cho nên không hề chú ý đến sự khác lạ của Tạ Minh Tường.

Nhìn chung, bữa cơm này vẫn được xem là vui vẻ hòa thuận...

Ít nhất Lãnh Hân Hân và mấy bạn nữ cũng nhận được câu trả lời tương đối hài lòng..

Còn Đường Hân Uyển và Bạch Mộc hai người họ cũng thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất bọn họ không còn phải đối diện với cảnh tra hỏi khắt khe nữa...

Tạ Minh Tường cũng tương đối vừa lòng, ít nhất Bạch Mộc cũng không nói ra bí mật của anh ấy ngay hôm nay, để cho anh ấy sống được thêm một thời gian nữa...

Tiêu Ninh và Tôn Dật Thành cũng vui vẻ, ít nhất bọn họ cũng được ăn một bữa no nê...

Nhưng so với những người này, tên mập nào đó lại không được vui cho lắm, bởi vì ngay sau đó cậu ta sẽ phải bắt đầu làm cu li rồi...

Lúc rời đi, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển không hẹn mà cùng đi phía sau mọi người...

"Bạch Mộc..." Do dự hồi lâu, Đường Hân Uyển đột nhiên kéo góc áo của Bạch Mộc.

"Sao vậy?" Bạch Mộc nhìn Đường Hân Uyển đang muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hoa sơn chi nở

"Ừm..." Trầm ngâm hồi lâu, lúc này Đường Hân Uyển mới đỏ mặt nói: "Đợi đến... sau này, em không muốn trồng hoa hồng nhiều nữa, em thích hoa sơn chi..."

"Sau này?" Bạch Mộc hơi sững sốt, chưa có hiểu ý của Đường Hân Uyển ngay lập tức.

"Anh! Hừ, đồ ngốc này!" Đường Hân Uyển thẹn thùng giậm chân, trợn mắt nhìn Bạch Mộc một cái rồi chạy đến bên cạnh Lãnh Hân Hân, cô cũng không có dũng khí lặp lại lần nữa.

"Sau này..." Bạch Mộc cau mày lặp lại một lần nữa, lúc này mới chợt hiểu ra Đường Hân Uyển nói đến điều gì, rồi sau đó... anh lại cười ngây ngô...

"Này, chú đang làm gì đấy?" Trong thời khắc đẹp đẽ này lại có một tên ngốc không biết điều chạy qua phá vỡ màn tương tượng của Bạch Mộc.

"Anh bị bệnh à?" Bạch Mộc hơi phẫn nộ lườm Tạ Minh Tường một cái. Sao gã này cứ quấy nhiễu mình vào lúc quan trọng thế chứ? Chứ không phải là thấy mình lúc này không tổ cáo với Lãnh Hân Hân, cho nên được voi đòi tiên à? Anh ta thật sự tưởng là tính tình mình tốt lắm sao?

Tạ Minh Tường bĩu môi, trả lời không một chút khách khí nào: "Sợ là chú bị bệnh đấy. Trước đây chú cũng không bị như thế này, sao từ sau khi yêu Đường đại mỹ nữ, thì thoáng chú lại có tật đứng cười ngớ ngẩn như thằng ngốc thế hả?"

Bạch Mộc trợn mắt, đương nhiên là anh sẽ không nói thật rồi, nếu như nói với Tạ Minh Tường chuyện này, không chừng sẽ có chuyện không tốt gì đó xảy ra...

"Anh không lo đi tán tỉnh Hân Hân nhà anh, qua đây quấy rầy em làm gì?" Dừng lại một chút, Bạch Mộc chỉ chỉ vào Tiêu Ninh và mập Sớ Nam đã uống say khướt, bắt đầu đi lảo đảo ở phía trước: "Còn nữa, anh không đi đỡ hai người bọn họ sao? Tiêu Ninh thì không nói làm gì, nhưng mà với thể hình của Sớ Nam như thế kia, anh để một mình Tô Nhu dìu cậu ta mà không cảm thấy quá tàn nhẫn à?"

Nói đến đây, Bạch Mộc đột nhiên cảm thấy hơi kỳ lạ. Tiêu Ninh và Sớ Nam đều đã uống nhiều rồi, còn Tôn Dật Thành thì như thế nào?

Tạ Minh Tường không say thì còn có thể hiểu được, dù sao thì tư lượng của tên này cũng rất cao.

Nhưng Tôn Dật Thành thì sao?

Chẳng lẽ thằng này trước nay vẫn luôn thâm tàng bất lộ? Bộ dạng uống say trước đây đều là giả vờ thôi sao?

Không đúng! Đoán chừng là thằng này sợ mình uống say rồi không có ai dìu thì phải. Dù sao thì trong số mấy thằng đàn ông con trai ở đây, duy nhất chỉ có một mình cậu ta là chưa có người yêu. Bạch Mộc thâm suy nghĩ có chút tà ác.

"Không sao!" Tạ Minh Tường khoát tay về không quan tâm: "Thằng mập này còn lâu mới chịu để anh dìu nó. Nếu anh thật sự làm như vậy, đoán chừng đến lúc đó ngược lại sẽ bị nó oán hận nữa."

Bạch Mộc ngẫm nghĩ, cũng đúng, suy nghĩ của thằng mập này khẳng định là như vậy. Dù sao thì tuy nói Tạ Minh Tường khỏe hơn Tô Nhu, nhưng mà anh ấy không dẻo dẳng như Tô Nhu. Cho dù Tạ Minh Tường tốt bụng dìu Sớ Nam về ký túc xá thì cũng phải cố hết sức mà lẩy lòng...

"Còn về chuyện tán tỉnh... anh đâu có phúc phận đó chứ!" Vừa nhắc đến chuyện này, Tạ Minh Tường lập tức rút nước mắt: "Bạch Mộc, chú có phải đàn ông không thế? Chú và Đường Hân Uyển phát triển thì rất nhanh, nhưng còn anh thì sao? Chú có từng nghĩ đến cảm nhận của anh không? Cho nên chú

hãy mau chóng dạy cho anh vài chiêu đi mà!" Nói đến đây, rốt cuộc thì Tạ Minh Tường cũng lộ cái đuôi cáo của anh ấy.

"Ý của anh là tất cả chuyện này đều là lỗi của em?" Bạch Mộc lườm anh ấy một cái: "Nói ra thì món nợ trước đó của anh, em còn chưa tính với anh đâu nhỉ? Có cần em nói cho Hân Hân biết toàn bộ những bí mật nhỏ của anh ngay bây giờ không?"

"Đừng đừng đừng!" Tạ Minh Tường giật thót mình, ngượng ngịu cười nói: "Chú nói với Hân Hân, không phải là chú cũng chẳng được lợi lộc gì cả sao?"

"Ừ... câu này hình như có vấn đề..." Bạch Mộc sờ cằm, vậy nhưng ngay khi Tạ Minh Tường thờ phào một hơi thì anh đột nhiên nhoẻn miệng cười: "Mặc dù không có lợi lộc gì mang tính thực chất, nhưng mà trong lòng em thấy sướng!"

"..."

"Như thế này đi, chỉ cần chú hứa với anh là sẽ không nói với Hân Hân, anh sẽ nợ chú một ân tình, sau này bất kể chú có chuyện gì, anh nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, chú thấy thế nào?" Tạ Minh Tường cắn răng nói.

"Ồm... đồng ý!" Bạch trầm ngâm một lát, gật đầu nhận lời.

Tuy rằng anh không nghĩ mình có chuyện gì cần đến sự giúp đỡ của Tạ Minh Tường, nhưng mà không có gì là tuyệt đối cả, có lẽ sau này sẽ có khó khăn gì đó cũng nên.

Bạch Mộc hài lòng rồi đi, để lại Tạ Minh Tường bi thương một mình. Rõ ràng là mình đến tìm Bạch Mộc giúp đỡ mà, sao lại thành nợ một ân tình vậy?

Một đêm bình yên trôi qua.

Mới sáng sớm hôm sau, Bạch Mộc và Đường Hân Uyển hai người đã nhốt mình trong phòng đàn. Tuy là ca khúc trước đó của Bạch Mộc đã viết xong rồi, nhưng vì thời gian gấp gáp, ca khúc này viết cũng chưa được mượt mà cho lắm, cho nên có những chi tiết vẫn cần hai người chỉnh sửa một chút.

Thế nhưng... cảnh tượng đẹp đẽ này lại luôn có người phá vỡ...

Khi hai người đang say sưa luyện đàn, cửa phòng đàn đột nhiên bị một tên nào đó đẩy mạnh ra.

Bị mọi người quấy rầy, tất nhiên là Bạch Mộc không vui vẻ gì, ánh mắt lạnh như băng lướt qua mặt mọi người: "Tốt nhất là mấy người cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không thì tôi sẽ không tha cho mấy người!"

Tạ Minh Tường giật mình, lời nói đến bên miệng rồi lại phải nuốt vào trong. Sau đó anh ấy liền đẩy Tôn Dật Thành ra, ra hiệu cho cậu ta nói.

Bà mẹ nó! Bị Tạ Minh Tường đẩy ra không chút do dự, trong lòng Tôn Dật Thành cự tuyệt cả ngàn lần, nhất là khi bị ánh mắt lạnh băng của Bạch Mộc nhìn chằm chằm, trong một khoảnh khắc, cậu ta còn quên cả mục đích mình đến đây để làm gì.

"Ha ha ha ha..." Tôn Dật Thành cười khan vài tiếng, không biết nên nói từ đâu.

"Nói!"

"Chuyện đó... Tôi hôm qua chỉ biết uống rượu, bọn em đã quên mất chuyện quan trọng nhất." Tôn Dật Thành lấy một cuốn album ra, đưa cho Bạch Mộc và Đường Hân Uyển: "Những cái này là quà tất cả bọn em tặng hai người."

"Quà?" Bạch Mộc sững sốt một chút, nhận lấy cuốn album.

Sau khi mở ra, từng bức hình của anh và Đường Hân Uyển liền hiện ra trước mắt hai người. Sau khi nhìn thấy những bức hình này, Đường Hân Uyển lập tức kêu lên ngạc nhiên, ngay sau đó vui vẻ xem album.

"Những bức hình này ghi lại khoảnh khắc đẹp nhất của hai người, cho nên bọn em đã dùng chúng để làm thành album tặng cho hai người." Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Đường Hân Uyển, Tôn Dật Thành thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn đáng vẻ như thế này, dường như là không phải chịu đòn nữa rồi!

"Hóa ra là như vậy..." Thấy Đường Hân Uyển có vẻ yêu thích món quà này như vậy, lửa giận trong lòng Bạch Mộc cũng lập tức lui tàn: "Mấy người cũng thật là có lòng, nể tình món quà này, tôi sẽ không tính toán với mấy người nữa."

"Ừa, không đúng!" Đúng lúc này Đường Hân Uyển đột nhiên có chút nghi hoặc hỏi: "Trong này có rất nhiều hình, em còn không biết là chụp khi nào nữa..."

"Hả..." Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hai người, mọi người do dự hồi lâu mới quyết định nói thật: "Thật ra có một số hình là mấy người chúng tôi chụp lên..."

"Các cậu theo dõi chúng tôi?" Bạch Mộc nhú mày.

"Chuyện đó... cũng không thể nói là theo dõi chứ?" Mập Sờ Nam ngượng ngùng nói: "Chủ yếu là bọn em muốn giúp hai người ghi lại tình yêu của hai người mà thôi!"

"Chuyện sai trái mà cũng có thể nói một cách chính đáng như vậy, cũng thật là làm khó cho cậu rồi!" Bạch Mộc cạn lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Thân thể của bạch mộc

"Hi hi..." Thấy Bạch Mộc không tức giận, mập Sờ Nam cũng yên tâm hơn, xấu hổ cười cười, nói: "Tụi em đây cũng là muốn tốt cho anh mà!"

"Vậy còn những cái này thì sao?" Bạch Mộc chỉ vào mấy bức hình trong sổ đó hỏi. Anh nhìn thế nào cũng cảm thấy góc chụp của những bức hình này có chút kỳ quái... Những bức hình trước đó bất kể là chính diện, góc nghiêng hay là bóng lưng đều cảm thấy rất không tồi, cũng có một cảm giác duy mỹ... nhưng những bức hình này, sao cứ cảm thấy giống như là chụp từ trên xuống dưới vậy?

"Những cái này..." Nhắc đến những bức hình này, đám người Sờ Nam lại không nhịn khỏi buồn cười, vội vàng đẩy Tôn Dật Thành ra: "Hay là để thằng này giải thích với anh đi!"

"Thật ra thì... chuyện là như thế này..." Tôn Dật Thành hắng giọng một cái, bắt đầu thò thè nói: "Lúc mới đầu bọn em dự định bỏ tất cả hình của hai người vào album, có điều tư liệu trong tay bọn em thực sự là quá ít, ngay cả một phần ba cuốn album cũng không đủ nữa. Thế là em đầu óc nhanh nhạy, hack tất cả máy quay giám sát của trường, tải từ trong đó về mấy hình tương đối đẹp của hai người, in ra rồi bỏ vào album..."

Nói xong, Tôn Dật Thành đắc ý búng tay một cái, giống như là mình đã làm một việc vô cùng vĩ đại vậy.

"..." Bạch Mộc cùng Đường Hân Uyên liếc nhìn nhau, cả hai cùng cạn lời. Chẳng trách góc độ của mấy tấm hình này lại kỳ quái như vậy, hóa ra nguyên nhân là như vậy.

Nhưng thằng nhóc Tôn Dật Thành này cũng thật là to gan, thế mà lại hack máy quay giám sát của trường vì hai người họ. Mặc dù đối với cậu ta mà nói là rất dễ dàng, nhưng mà nếu để nhà trường biết được, chưa chắc tên này đã có kết cục tốt...

Cho nên... mình nên cảm động hay không? Hay là...

Tạ Minh Tường cười cười nói: "Nếu bọn anh đã không thể nào làm đủ cuốn album, vậy thì những tấm hình còn lại giao cho hai người đây! Sau này hai người có kỷ niệm gì đáng để ghi lại, có thể bỏ hết tất cả vào trong này. Anh tin là sau này khi hai người kết hôn mà xem lại những tấm hình này, chắc chắn sẽ cảm động mà khóc sùi sụt cho xem!"

...

sau khi Bạch Mộc và Đường Hân Uyên hai người hoàn toàn hoàn thiện ca khúc "Đồng hành", một kỳ nghỉ đông cũng lặng lẽ trôi qua, học kỳ thứ hai của năm nhất đại học cũng dần bắt đầu...

Cuộc sống cứ diễn ra theo nhịp điệu vốn có của nó, ca khúc này của Bạch Mộc và Đường Hân Uyên vừa ra mắt đã khiến tất cả mọi người lại tròn tròn mắt ngạc nhiên một lần nữa.

Đây đã là lần thứ mấy diễn đàn trường bị nổ tung vì hai người họ rồi, mấy người Tạ Minh Tường đã quá quen với chuyện này.

Không chỉ có như thế, còn có rất nhiều phóng viên của đài truyền hình nghe tin mà đến, tiến hành đưa tin về chuyện của hai người họ. Bây giờ Bạch Mộc và Đường Hân Uyên hai người hiển nhiên là đã trở thành cặp tình nhân hình mẫu trong cả trường đại học.

Bởi vì độ nổi tiếng càng ngày càng lớn, hai người Bạch Mộc liền nhận được điện thoại của rất nhiều ông chủ công ty giải trí, họ muốn ký hợp đồng nghệ sĩ độc quyền với hai người, để hai người phát triển trong giới showbiz. Thế nhưng tin tức khiến rất nhiều người ngạc nhiên vui mừng này lại không gọi lên hứng thú của Bạch Mộc và Đường Hân Uyên, hai người họ chỉ cười khéo léo từ chối lời mời của những người đó.

Thế là hai người còn nhận được sự khiển trách đám Tạ Minh Tường, bọn họ chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Cơ hội tốt như thế mà hai người lại cứ bỏ qua như vậy, đây không phải ngốc à? Bỏ qua cơ hội này là không có cơ hội thứ hai như vậy nữa đâu đấy!"

Mỗi lần như vậy là Bạch Mộc và Đường Hân Uyên đều chỉ mỉm cười lắc đầu, họ cũng không có khát vọng, chỉ hy vọng có một cuộc sống bình lặng mà thôi. Bầu không khí đại học yên tĩnh mà nhịp nhàng như thế này mới là thích hợp nhất với hai người họ.

Nguyên nhân của chuyện này thì chỉ có hai người họ hiểu mà thôi.

Học kỳ mới bắt đầu, Bạch Mộc cũng bận rộn hơn hẳn, anh bắt đầu tìm nhiều công việc để làm, ví dụ như giáo viên dạy nhạc, ví dụ như phối nhạc cho một số chương trình của đài truyền hình, vân vân. Nguyên nhân anh làm vậy chính là để có thể kiếm thêm một khoản tiền sinh hoạt giúp bọn trẻ ở viện phúc lợi.

Tuy rằng thù lao của mỗi lần làm việc đều không thấp, thế nhưng mức chi tiêu của cả một viện phúc lợi lớn đến cỡ nào cơ chứ, bởi thế nên Bạch Mộc gần như không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi.

Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Bạch Mộc, Đường Hân Uyển lại cảm thấy đau lòng.

Cô không chỉ một lần đề nghị bán bản quyền của hai ca khúc "Tình cờ gặp gỡ" và "Đồng hành", nhưng mà lần nào cũng bị Bạch Mộc từ chối. Tuy nói làm như vậy thì anh có thể không cần bận rộn như bây giờ, nhưng mà hai ca khúc này lại bao hàm tuổi thanh xuân của bản thân anh và Đường Hân Uyển, Bạch Mộc không nỡ làm như vậy.

Đối với chuyện này, Đường Hân Uyển rất cảm động, đồng thời cũng chỉ có thể âm thầm ủng hộ Bạch Mộc, chỉ có thể giúp Bạch Mộc một vài chuyện mà cô có thể giúp được.

"Cậu hà tất phải để bản thân mình ngày nào cũng mệt đến mức như vậy chứ? Nếu như lúc trước cậu ký hợp đồng với mấy công ty đó, bây giờ sẽ không cần phải cực khổ như thế này rồi!" Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, đám người Tạ Minh Tường lại không nhịn được mà khuyên nhủ Bạch Mộc như vậy.

Mà lần nào Bạch Mộc cũng chỉ mỉm cười rồi lắc đầu: "Minh Tường, anh không hiểu đâu..."

Cuộc sống như vậy mặc dù mệt mỏi nhưng Bạch Mộc lại cảm thấy vô cùng thực tế, anh thích bầu không khí này.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, cả Bạch Mộc và Đường Hân Uyển đều cho rằng họ sẽ trải qua cuộc sống sinh viên, sau đó tốt nghiệp, đi làm, kết hôn rồi sinh con một cách thuận lợi. Ngay cả đám người Tạ Minh Tường cũng cho là như vậy, thế nhưng ở đời không ai biết trước được chữ "ngờ", sự tình cũng không được thuận lợi như vậy...

Cuộc sống yên bình cứ tiếp diễn khoảng một năm nữa, Bạch Mộc lại có cảm giác cơ thể mình mỗi ngày một kém đi. Bạch Mộc vốn tưởng rằng là vì cường độ làm việc cao dẫn đến như vậy, cho nên anh cũng không để ý nhiều, vậy nhưng trong một lần nói chuyện với bà viện trưởng, anh lại phát hiện chuyện không đơn giản như thế.

Đó là một lần Bạch Mộc và Đường Hân Uyển về viện phúc lợi, hai người họ vốn đang chơi trò chơi cùng với bọn trẻ, Bạch Mộc đột nhiên cảm thấy không được khỏe. Vì không để bọn trẻ và Đường Hân Uyển lo lắng, Bạch Mộc không quấy rầy bọn họ mà một mình quay về phòng của mình.

Lúc đó bà viện trưởng lại qua phòng anh, vừa hay nhìn thấy Bạch Mộc đang ôm ngực đau đớn nằm trên giường.

Nhìn thấy cảnh này, mặt bà viện trưởng lập tức biến sắc, vội vàng bước nhanh đến nắm cổ tay của Bạch Mộc bắt mạch cho anh, nhưng ngay sau đó sắc mặt của bà viện trưởng càng lúc càng khó coi.

Một lúc lâu sau Bạch Mộc mới cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút, anh khó nhọc ngồi dậy, thờ hồn hèn nói: "Viện trưởng, bà như vậy là...?"

Bà viện trưởng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Bạch Mộc, mà hỏi ngược lại: "Trạng thái này của cháu đã kéo dài trong bao lâu rồi?"

"Hình như... đã nửa năm rồi..." Bạch Mộc suy nghĩ một chút, ngay sau đó liền an ủi bà: "Sức khỏe cháu không có trở ngại gì lớn, bà đừng lo lắng, chỉ là gần đây làm việc khá mệt mà thôi..."

"Nửa năm..." Bà viện trưởng trầm mặc một hồi, thật lâu sau bà mới thở dài một hơi: "Ý trời... đây là ý trời mà! Không ngờ rằng chuyện này vẫn xảy ra với cháu..."

"Bà nói như vậy là có ý gì ạ?" Bạch Mộc nghi ngờ hỏi.

Bà viện trưởng khẽ lắc đầu, nói: "Cháu thật sự cho rằng cơ thể cháu như vậy là vì làm việc quá mệt mỏi sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Bạch Mộc hơi sừng sốt.

Bà viện trưởng do dự hồi lâu, lúc này mới nói: "Bạch Mộc, cháu có muốn biết thân thể của mình không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Che giấu

"Thân thể của cháu sao?" Bạch Mộc sừng sốt, ngay sau đó liền kích động hẳn lên: "Viện trưởng, bà biết ba mẹ cháu là ai sao?"

Từ nhỏ đến lớn, Bạch Mộc không biết ba mẹ mình là ai. Anh luôn cho rằng mình là trẻ mồ côi được bà viện trưởng nhặt về, đến bây giờ xem ra dường như không phải như vậy.

Lúc còn nhỏ, Bạch Mộc luôn hy vọng có thể biết được thân thế của mình từ bà viện trưởng, nhưng mà lần nào cũng bị bà viện trưởng lấy lý do thời cơ chưa chín muồi để từ chối. Từ trước đến nay Bạch Mộc vẫn cho rằng đây là bà viện trưởng lấy cớ để an ủi mình, cho nên đã nhiều năm như vậy trôi qua, tâm tư này cũng dần dần phai nhạt đi.

Thế nhưng chỉ có bản thân Bạch Mộc biết chuyện này vẫn luôn là một cái gai trong tim mình, khúc mắc này mãi vẫn không thể gỡ bỏ được...

Mặc dù bề ngoài cũng không có thể hiện gì nhưng trong lòng Bạch Mộc vẫn rất muốn biết thân thế của mình. Hiện giờ anh bất ngờ được biết bà viện trưởng biết rõ tình hình của ba mẹ mình, Bạch Mộc làm sao có thể không kích động được chứ?

Anh rất muốn biết tại sao lúc đầu ba mẹ mình lại nhẫn tâm vứt bỏ mình như vậy.

"Con trai à, bà biết là trong lòng cháu đang nghĩ gì, nhưng mà cũng không phải là ba mẹ cháu không yêu cháu đâu!" Bà viện trưởng thở dài một hơi nặng nề, chìm vào trầm tư: "Năm đó, bà và ba mẹ cháu ba người đều là sinh viên cao học của khoa y. Bởi vì tính cách khá hợp với nhau nên chúng ta rất nhanh chóng trở thành bạn tốt có thể tâm sự mọi chuyện với nhau. Ba mẹ cháu cũng dần dần yêu nhau."

"Thật ra, mẹ cháu không thích học nghề y, nhưng cháu có biết tại sao bà ấy lại chọn chuyên ngành này không?" Bà viện trưởng nhìn Bạch Mộc hỏi.

"Tại sao ạ?" Bạch Mộc khẽ lắc đầu. Anh nhạy cảm có cảm giác chuyện này liên quan lớn đến tình hình sức khỏe của mình.

"Bởi vì gia tộc của mẹ cháu mắc bệnh tim di truyền." Bà viện trưởng thở dài một hơi: "Bệnh tim này là kiểu bệnh có tính tiềm ẩn, nhưng một khi phát bệnh thì vô cùng chí mạng. Vì để thoát khỏi sự giày vò của bệnh tật, mẹ cháu mới lựa chọn học chuyên ngành y."

"Bệnh tim di truyền..." Bạch Mộc lâm bẫm: "Cho nên tình hình sức khỏe của cháu hiện giờ là do bệnh tim gây ra?"

"Đúng vậy..." Bà viện trưởng khẽ gật đầu: "Trước đây vì không để chúng ta lo lắng, mẹ cháu cũng không nói chuyện này cho chúng ta biết, cho nên lúc bà ấy phát bệnh, bà ấy đã mang thai rồi."

"Khi biết được tin này, ba cháu giống như phát điên vậy. Đối với ông ấy mà nói, tin này quả thực giống như sét đánh giữa trời quang. Thế là mỗi ngày ông ấy đều nhốt mình trong phòng thí nghiệm, muốn nghiên cứu ra phương pháp có thể cứu được mẹ cháu. Nhưng mà căn bệnh này, cho dù là với kỹ thuật y học hiện giờ cũng không thể nào dễ dàng chữa khỏi được, huống hồ là lúc đó."

"Để mẹ cháu có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa, chỉ có một phương pháp, đó chính là phẫu thuật." Bà viện trưởng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhưng mà nếu làm như vậy thì nhất định phải bỏ đứa bé vẫn còn nằm trong bụng mẹ là cháu."

"Phải biết rằng, bệnh nhân mắc bệnh tim là không nên sinh con nhất, nhưng mà cháu lại là kết tinh tình yêu của ba mẹ cháu, là sự tiếp nối sinh mệnh của họ, họ làm sao có thể nỡ bỏ cháu đi được chứ? Cho nên vì cháu, mẹ cháu vẫn kiên quyết sinh cháu ra. Mà cũng chính bởi vì như vậy, tình trạng bệnh của mẹ cháu cũng càng ngày càng nghiêm trọng, việc phẫu thuật càng không thể trì hoãn thêm được nữa."

Nói đến đây, bà viện trưởng khẽ lắc đầu: "Nếu như mà tiến hành phẫu thuật trước khi mang thai, tỷ lệ phẫu thuật thành công có thể đạt được khoảng 30%, nhưng mà sau khi sinh cháu xong, tỷ lệ thành công đã giảm xuống còn chưa đến một phần mười. Lúc đó căn bản là không có bác sĩ nào dám tiếp nhận ca phẫu thuật khó khăn như vậy, để có thể khiến tỷ lệ sống sót của mẹ cháu lớn hơn một chút, ba cháu quyết định đích thân làm phẫu thuật."

"Tuy rằng lúc đó danh tiếng của ba cháu trong giới y học đã vượt qua phần lớn chuyên gia trong nước, thế nhưng dù sao đó cũng là lần đầu tiên ông ấy bước lên bàn phẫu thuật. Đối diện với người mình yêu thương nhất, làm sao ông ấy có thể không căng thẳng được chứ?" Bà viện trưởng thở dài, nói: "Chỉ là rất đáng tiếc... cuối cùng ca phẫu thuật đã thất bại..."

"Sau lần đó, ba cháu đã rơi vào trạng thái tự trách bản thân mình sâu sắc, sau khi giao cháu lúc đó vẫn còn quán tã cho bà chăm sóc, ông ấy liền đi theo mẹ cháu..."

"Thì ra là như vậy..." Lúc này Bạch Mộc đã lệ rơi đầy mặt. Chẳng trách, chẳng trách được từ nhỏ bà viện trưởng đã không cho mình tham gia các trò vận động mạnh, cũng chẳng trách trước nay bà viện trưởng cứ không chịu nói với mình chuyện này. Ngoài việc sợ mình biết rồi sẽ mất lòng tin đối với cuộc sống ra, chắc hẳn bà cũng sợ mình tự trách bản thân nữa?

Liên tưởng đến tình cảm của mình và Đường Hân Uyển, nghĩ chắc hẳn lúc đó ba mình cũng yêu mẹ mình như vậy nhỉ!

Anh biết rất rõ suy nghĩ của ba mình lúc đó, nếu như có thể, Bạch Mộc cũng thà dùng sinh mạng của mình để đổi lấy sinh mạng của mẹ.

Bà viện trưởng cười khổ một tiếng: "Vốn dĩ bệnh tim di truyền này có xác suất di truyền cho con gái khá lớn, xác suất di truyền cho con trai rất nhỏ, cho nên trước đó bà cũng không nói cho cháu biết những điều này, chỉ sợ là bà buồn lo vô cớ mà thôi. Nhưng mà không ngờ cuối cùng cháu vẫn không thoát khỏi vận mệnh xấu này..."

Bạch Mộc suy tư một hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Vậy thì với y thuật hiện tại, tỷ lệ chữa khỏi bệnh này của cháu là bao nhiêu ạ?"

Bà viện trưởng do dự một chút, nói: "Rất thấp..."

Bạch Mộc trầm mặc.

Một lúc lâu sau anh mới nhìn bà viện trưởng, thương lượng: "Viện trưởng, phiền bà có thể đừng nói chuyện này với Hân Uyển vội không? Cháu không

muốn khiến cô ấy lo lắng..."

"Cháu muốn cứ giấu con bé mãi như vậy sao?" Bà viện trưởng hỏi ngược lại: "Chuyện này ấy mà, đến cuối cùng vẫn phải cho con bé biết thôi, giấy không thể gói được lửa."

Bạch Mộc khẽ lắc đầu: "Có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu thôi..." Nếu anh đã đau đớn như vậy rồi, làm sao có thể khiến em cũng lo lắng được chứ?

Bà viện trưởng không nói gì, qua một lúc lâu mới thờ dãi nói: "Thôi được, bà hứa với cháu. Nhưng mà cháu cũng nhất định phải hứa với bà, cháu phải tự đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe một chút. Cho dù y thuật hiện tại vẫn không thể hoàn toàn chữa khỏi cho cháu, nhưng mà cháu vẫn phải phối hợp với liệu trình trị liệu của bác sĩ. Việc này không chỉ là vì bản thân cháu, cũng là vì Đường Hân Uyên và những đứa trẻ ở viện phúc lợi này nữa. Cháu phải biết rằng cháu là trụ cột tinh thần của chúng đấy!"

"Bà yên tâm đi, viện trưởng, cháu biết rồi." Bạch Mộc khẽ gật đầu.

Bà viện trưởng muốn nói thêm gì đó, mở miệng ra nhưng cuối cùng vẫn không nói được, bà do dự một chút rồi lại khẽ vỗ vai Bạch Mộc, xoay người rời đi.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, bà viện trưởng nhìn về phía chân trời xa xôi, âm thầm cầu nguyện: "Tử Thực, Mộng Lan, hy vọng hai người ở trên trời linh thiêng, có thể phù hộ cho thằng bé này thật nhiều, đừng để vận mệnh của nó khó khăn như vậy..."

Nói xong, bà viện trưởng lại liếc nhìn gian phòng của Bạch Mộc, lặng lẽ lau nước mắt nơi khóe mắt mình. Nếu bà đã hứa với Bạch Mộc rồi thì không thể để cho Đường Hân Uyên nhìn ra điểm bất thường gì được.

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại.

Bạch Mộc ngẩn ngơ ngồi bên cạnh giường, trong lúc nhất thời anh hơi chết lặng, sau này, rốt cuộc mình nên làm sao mới được?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Có Nhau!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.